

זה השער לי"י צדיקים יבואו בו

ספר

תקוני הזהר

להתנא האלהי רבי שמעון בן יוחאי זי"ע

עם פירוש

באר לחי ראי

באר רחובות אשר כריתי בעהשוי"ת על פי יסודות הקדמות הזוה"ק ודרוז"ל בש"ס ומדרשים וכתבי האריו"ל, תמכתי יתדותי, כמבואר בהקדמתי, וכל אחד מלומדי תקוני זוה"ק ימצא מנוחה ותרופה לבקשתו, כמוני כמוכם איש כפי השגתו, חנני ה' בזה בזכות אבותי הקדושים, אראלים ותרשישים, אני שפל אנשים, חדל אישים. **צבי הירש שפירא** אבדק"ק מונקאטש והגליל. (בעהמ"ס דרכי תשובה על היו"ד) בלאאמור"ר הרב הנאון הקדוש נר ישראל מוהר"ר שלמה זצלל"הה זי"ע אבדפה"ק הנ"ל יע"א.

חלק ראשון

הוצאת האגודה לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ג

נדפס פה עיר הקדש

ירושלים

שנת תשכ"ד

הקדמת המחבר

"באר לחי ראי"

באר הזאת אשר כריתי. תהלה לחי העולמים בזכות אבותי. הנה ידעתי כי רבים וכן שלמים. חכמים וגם תמימים. יתפלאו בתחלה מה ראיתי על ככה לגשת אל הקודש. באר חפרוה שרים. גדולי המקובלים והמורים. עשו ביאורים. כרוה נדיבי עם מחוקקי ישראל במשענותם. ומי אנכי למול ערך חכמתם וקדושתם. אמנם נא אחי כתר לי זעיר ואחוך דעי. הלום ראיתי **אחרי ראי**.

באר מים חיים ונוזלים מן לבנון מים קדושים יוצאים מן המקדש קודש הקדשים התנא האלקי רשבי וחבריו ותלמידיו זי"ע (הוא התקוני זוה"ק) והאבן גדולה על פי הבאר מקוצר המשיג. ועומק המושג. וביותר בלשון התקוני זוה"ק. כי לא כלשון הזהר. לשון התיקונים. לאשר לענ"ד התיקונים יסודתו בהררי קודש בלול וכלל בו כעין תמצית דברי הזהר הקדוש והרעיא מהימנא. והמה בלשונו צרורים. ככוכבים הנראים קטנים ומוזהירים. והמה בעצם במקומם גדולים ואדירים. ככה במקום אשר נמצא לפעמים בווה"ק עמוד או דף שלם מדובר בו נכבדות באיזה ענין בארוכה, אזי הוא פה בדברי התקוני זוה"ק בשתים או שלש תיבות טמון ברמז, ובשלש תיבות שלאחריהם מיד או שורה שלאחר זה שוב ירמזון מיליו מענין אחר גדול ורם הנמצא בווה"ק במ"א באריכות דברים או בדרחזיל בש"ס וירושלמי ומדרשי אגדות. ובתיקונים זוה"ק בזה המה בקצירת האומר נקבצו ובאו חידות עמוקות שבעתים מזוקקות. (כדרך ד"ת אשר המה וכו') ועשירים במקום אחר כמשאחז"ל. ובפרט בלשון התיקוני זוה"ק המיוסד בדרך כזה כנו' וטרם ידעו הענינים והמקורים. אשר עליהם ירמזון הדברים. המה כחידה בלי פתרון וכמדרש פליאה בלי הבין קישור הדברים. וימררו את חייהם בעבודה קשה וילאו למצוא הפתח. והן לפני היה בעזה"י לרגל המלאכה מלאכת הקודש כל המפרשים הנמצאים הנדפסים על התווה"ק, ואלו אשר היו לפני, חידושי הרמ"ז, כסא מלך, וכבוד מלך, אור ישראל, ביאור הגר"א, באר אברהם, באר יצחק, שעת רצון, וזכרון מנחם, ועוד ספרים. ועיני ראו כי המפרשים שלפנינו המה רבותינו הגאונים הקדושים ז"ל מאורי עינינו עכ"ז מקום הניחו לי להתגדר בעזה"י כי לרוב בקיאתם בחכמת האמת ורוחב לבבם כפתחו של אולם מלאים כרמון בידיעות הקדמות רבות ברמז וסוד ה' ליראיו שלבו המאמרים לפרש בדרך דרוש ורמז שבסוד הרחק מדרך המלך (שהוא פשט שבסוד) הנצרך לכל עובר. (ורחוק מאוד לומר שבסוגה רצו המפרשים לסתום הדברים כנו' ע"ד שכ' המסדר והמגיה בע"ח החדש דפוס הארשא כי לדעתו בטונה סידרו גורי האר"י ז"ל השערים בעץ חיים מעורבשלא כסדרן, למען לא יקרב איש זה. ריק ובור. אל היכל ה' לימוד הפנימיות סתרי תורה. ע"כ עשו בדרך נעו מעגלותיה לא תדע. כדי להרחיק את הרחוקים ע"ש דבריו. ע"כ אולי יתעקש המתעקש לומר שגם בזה היתה כונתם של המפרשי תיקוני זוה"ק להעלים דבריהם למען לא יקרב כל אחד ללימוד התיקוני זוה"ק. אך באמת הנה גם דבריו שם של המגיה הנו'

בע"ח אינם ברורים וכותב רק בהשערותיו, ויש להשיב על זה ועיין מה שכתב מהרח"ץ בשער הקדמות בהקדמתו, ובפעי"ח בהקדמת מהר"ם פאפיר"ש, ועיין בסוד מרע העשה טוב והוספות מהרצ"א, מה שהאריכו וביארו כל הצורך גדול החיוב ללמוד חכמת האמת לכל ת"ח אין אמתלא להפטר מזה, ובפרט בדרא בתראה שביאת משיח צדקנו תלוי בזה (כנ"ו להלן בזה) ואיך נאמר שרבותינו הנ"ל עידבבו הדברים בכונה כדי שלא יוכלו לגשת אל הקודש. במקום שהצורך עוד לסייע לת"ח בדורנו הרוצים לקיים וללמוד כפי חובת הנפש כנ"ל, ע"כ בודאי ישתקעו הדברים) ואני בעניי הכינותי בעזרתו ית' וסללתי דרך הפשט שבסוד. במסילה נעלה. כאשר הזכרתי למעלה. כי כונת התיקונים עפ"י רוב ירמזון מיליו בדברי רשב"י בכבודו ובעצמו בזה"ק או ברע"מ או במקום שצריכין לפרש עפ"י האר"י ז"ל והמפרשים סתמו הדברים רק סמכו על המעיין, כי לגודל בקיאתם בספרי חכמת האמת ובפרט בכתבי האר"י ז"ל, היו הדברים להם ידועים במקומם. ולאנשים כגילנו בדורותינו עדיין לא זכינו להבין כלל. ובפרט קישור דברי התוה"ק לפנייהם ולאחריהם. אנחנו לא נדע מה זה השייכות עפ"י דבריהם. ונסגרו דלתי תבונה וחשכי הרואים בארובות, עד שהרבה בדורותינו גם מגדולי תורה נמנעו מלימוד התיקונים בעיון בלי הבין דבר סודו. וכאשר בעזה"י את מקורו הערה. ומשם באר"ה. הוא הבאר"ה הזאת אשר בעזה"י יבואו החכמים העושים במלאכה מלאכת הקודש עם כל עבדי ה' ויאמרו מצאנו מים. והמע"ן החכם ומבין תארנה עיניו ויאמר האח חמותי ראיתי אור. כי בו ימצא הביאור. והמשך הדברים בתיקונים יתאחדו ויתקשרו זבי"ז כשרשרת זהב. ויתפרשו כמין חומר. וראיתי אני הצעיר פעמים רבות כי מן השמים עזרוני ואנהירו לעינין בחסדו ית' לגול את האבן מעל פי הבאר ולמצוא פתרון הכונה כפי קט דעתי העניה כמצ"ן בין החרכים (עכ"פ פשט שבסוד) אפס קצהו בדרך אפשר מכונת התנא האלקי זי"ע וחבריו מנייהו כל דהו. (ובמקום אשר כונתי פירושי לפירושי רבותינו המפרשים הנ"ל בזה או במקום אשר שאבתי מים חיים מבארם אל תוך בארי ובחרתי לי מהם איזה פ"י הנלע"ד יותר קרוב לפשט לא כתבתי איזה דעת מפרש הוא כדי שלא להלאות המעיין לחנם, וגם כי ברוב המקומות נטיתי וסללתי לי דרך חדשה ברורה בעזה"י לענ"ד, וכתבתי רק לבני גילי. ואם אחד מי שדעתו רחבה. ימצא באיזה מקום פ"י הגון הנראה יותר אמיתי בלשון התיקונים, אשרי חלקו וינוחו ברכות ה' על ראשו. עכ"פ לבני גילי יהיה זה לעזר בעזה"י, ותן לחכם ויחכם עוד. ואמרתם כה לח"י, ואני תפלה כה יוסיף ה' לטובה להבין ולהשכיל בתורת אמת ולעבדו ית' בהרחבה ולא נבוש ולא נכלם לא בעזה"ו ולא בעזה"ב. ואמרו בזה"ק (פ"י בא דף ל"ח ע"א) עה"כ שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' דא רשב"י, עיי"ש באור החמה, דהיינו שהצדיקים נקראים אפי שכינתא שעל ידם מתקשטת, ורשב"י אביר הצדיקים כמ"ש שם בזה"ק זוכרין דכל דוכרניא ע"ש. וע"י לימוד דברי קדשו ובזכותו נזכה לבנין ביהמ"ק לראות פני השכינה. שלש פעמים בשנה. כדרך שבא לראות. להיות פני המלך ראי.

באר הזאת בשמה אשר קריתי. זאת מטרת עפ"י המבואר בהקדמת מהרח"ץ בשער הקדמות ומהר"ם פאפיר"ש ז"ל בהקדמתו לפרע"ח שצריכין לזוהר לקיים ולידע

מה להשיב על צפית במרכבה היינו ללמוד חכמת האמת, ובפרט בדורות האחרונים בסוף יומיא כמבואר בזה"ק, שיתפרנסון בהאי חיבורא בדרא בתראה עד דייתי מלכא משיחא ב"ב, וכן האריכו בזה בכל הספרים, ואחרון חביב רבותינו שבגולה מאורי עיננו. בדור שלפנינו. הקדוש מהרצ"ה מזידיטשוב ז"ע, ואאיז הקדוש מהרצ"א מדינוב ז"ע בס' הקדוש סור מרע ועשה טוב עם הוספות מהרצ"א, ובספרו מעין גנים על האה"ח (בפרק א) שביארו באורך. ככל הצורך. ע"כ המה הרהיבוני בנפשי עוז גם פעוט כמוני לקרבה אל המלאכה. ולערוך מערכה. כדי לפרסם החכמה הקדושה, וזהו ענין צפית במרכבה כנז' לכל אחד אשר חננו ה' בתכונת נפשו ומדרגתו על כן צריך בא"ר רחובות לראות ולהבין בתיוה"ק לידע מה שלמעלה ממנו עין רואיה לח"י חיים כביכול מוחין שנקראים חיי המלך. (וגם ראינו מרבותינו הגאונים שקראו שמות ספריהם. על שם אבותיהם. ובזה אלך בעקבותיהם כי בא"ר לח"י רא"י עה"כ עולה שלמ"ה בין טוב"א חו"ה, שמו של כ"ק אאמ"ר הקדוש וצללה"ה ז"ע) על כן קראתי לבא"ר באר לחי רא"י.

באר הזאת אשר חפרתי ומצאתי. נא אל יפלא בעיניך. אחי המעיין. באיזה מקומן של שבחים כי יתפרשו דברי התיקוני זוה"ק דרך משל בכונת ק"ש ותפילין או תפלת י"ח או בסדר המועדים, ואין כן הכונה מכוונת בדברי האר"י ז"ל וידוע אשר אין לנטות מדברי האר"י החי אשר באורו נראה אור לחי חיים וקיימים. תיקון עולמים. בחכמת האמת. עכ"ז לא תיקשו אם יתפרשו דברי התיוה"ק בשינוי קצת. וכמ"ש בפנים (בתיקון ו' דף כ"ג ע"א) מדברי הגה"ק מהר"ם פאפירש ז"ל בהקדמתו לע"ה, ומדברי האור ישראל להגה"ק המגיד מקאזניץ זצ"ל, כי יש בחכמת האמת מה שלמד האר"י ז"ל לתלמידו ג' ענינים, היינו פעמים אמר פשט, ולפעמים דרוש, ולפעמים כונה עיי"ש, לזאת גם אם לפעמים אין הכונה בפרע"ח או בשעה"כ מכוונת להדרוש מה שנדרש בה בתיקוה"ק, אין זה סתירה כלל כי שם בפרע"ח הוא בדרך כונה לכוון כן בעת התפלה או עשיית המצוה, וכאן רק בדרך דרוש עפ"י חכמת האמת. ושניהם אמת. ואינם סותרים זה לזה. ושם לבך במחזה. לא ראי זה כזה רא"י.

באר דשתית מיניה מים חיים בטיבותא. קדם רבון ותלמידיהון במטותא. לא תשדי בה קלא לגריעותא. ושימו נא עיונא ביתיבות דעתא בקביעותא. ברם באימתנותא. ותמצאון רב ברכתא. מעילת על כל עילתא. ותדגוני לכף זכותא. ומן השמים ידינו ג"כ לכף זכות מטה כלפי חסד ברב חסד חיים ושלום והצלחה, וה' יעזרנו לגמור לטובה ולהוציא לאור שאר החלקים ושאר חיבורים. ולאורך ימים ושנים טובים. ובזכות לימוד התיקונים וחכמת האמת. נזכה לבית יעקב אמת. ולצאת מאפילה לאורה. וה' הרואה בעלבוין ש"ל עלובי"ם, ירא ויחוס על עמו הנאנחים, כפירשיי (בפ' לך) עה"כ אתה אל ראי, ע"כ קרא לבאר באר לחי רא"י עיי"ש. ויושיענו בכל ענינינו. בקרוב בימינו. ויספיקו דברי אלו להיות בתור "מבוא" באר לחי רא"י.

אקדמות מילין

הקדמת בן המחבר

בקודש (בכאר לחי ראי) ברוב פעמים מדברי התיזוה"ק במק"א או מהזוה"ק באיזהו מקומן ושמה ימצאנה מלא ברכה, פעמים בא בארוכה ופעמים בקצרה כן דרכה של תורה, והלא אין לך אמת יותר בדבר מאשר יתחבר. לדברי אותו המחבר. א' קדוש מדבר מדברי התנא הקדוש האלהי בחיבוריו בכבודו וכעצמו (בזוה"ק ובתיקונים) במק"א יתחבר ומהיטוד הזה חפר באר"ו באר מים חיים, והרי זה דברי אלקים חיים אשר האירו לו מן השמים, כאשר הגיד לי כמה פעמים בלחישה הציל מפיו אמרי קדושה, (וכבר הזכרתי מזה גם בדרוש הספידא על אאמו"ר הגאון"ק המחבר זי"ע והוא ל"ו נדפס"ה אי"ה כס' תפארת בניס עה"ת ומועדים, בפתיחתו) וידעתי כי ברוב עמלו ויגיעתו לילות וימים עמד בנפשו כמה פעמים, על תיבה אחת. (מתיזוה"ק) למצוא לה קישור ויחס. שבועות שתיים שהן הרבה, העמיד מערכה, וגם החלה עצמו על ככה. והרבה מאוד על זה גם בתפלותיו ובקשותיו עדי מצא ברכה, ומן השמים אנהירו לעייני' ומצא פתרונו (על ידי דברי הזוה"ק או בתיקונים או בשאר מדרשי רז"ל או ככהאריו"ל וכתנה בתורת אמת לאמתו) ואז נאמר ויהי אור ויהי אור נעלה הביאור, והרחיב הוא בחפירת הכא"ר, אז היה שמח והדברים שמחים כנתינתם מסיני. כאשר פעמים רבות הקרנו. בזאת כתבנו. הן הראנו (מבל"ר) עלי תרופה לדוגמא אשר השקה מכאר"ו מלא לוגמיו. באיזהו מקומן של שבחים. למצוא רווחים. וציונו לנסות מקודם אז במקום הזה (בתיזוה"ק) בכל המפרשים אשר קדמוהו גם ברוב גדלם וקדושתם. וכמחילת כבוד תורתם. שמה אין פותר אותם. להיות מתקבל (פירושם) על הלב. מפני דחיק. או אתי מרחיק. או שגבו למעלה. בדרך פלפולא. ורוממה בסלסלה. ובכיבד מילוי. וגם

באר הזאת תהי' לי לעדה עדות ה' נאמנה. מקור החכמה והכינה חכמת האמת לאמתו. את הכל עשה יפה בעט"ו ע"ט הדעת מיד הגדולה בפז לא יסולא אא"ק למאד נעלה. ה"נ אאמו"ר הגאון"ק האי חסיד האי עניו. חכמתו וקדושתו האירו פניו. שר בית הזוהר. כוכב המזהיר מסצדיקי הרבים לעולם ועד הרב המחבר זצלה"ה זי"ע אשר האיר עינינו בחשכות גלותנו ויאר לנו תהלה לחי העולמים על חסדו ית"ש אשר גבר עלינו. ברוך ה' אשר לא השבית גואל על המגולה ועל הטמיר"א, הופיע נהרה. כנגלות ובנסתרות הזריח אורה בכל פינות התורה, כפרט בתיקוני זוה"ק אשר הוא נתיב לא ידעו עיט והולכי מעמקי ים הבינה בלימוד התיזוה"ק כשלו ברוך ונלאו למצוא דרך. גם בפתרון המלות. לחבר אחת אל אחת אבני סגולות. אשר המה ביחוד כל תיבה ומלה. ענין גדול ונפלא. וכאשר ביאר מזה אאמו"ר הקדוש המחבר זי"ע בהקדמתו לכאר לחי ראי חלק ראשון (עייש"ה), אמנם גם הוא שמה (בפתיחתו) נגע רק בקצה המטה. וכשבח המניע לכתביו רק קרא והטה. דילג על ההרים. והבליע אמרים מרוב ענוותנותו במקום גדולתו. בצדקת מדתו וגם אנא, בחיבורא דנא, לא באתי להעמיד שבחי תולדות, בלשון חמודות, כי לא זו הדרך הנהוג סקדושת אבותינו זכותם ינן עלינו, וזאת כבר אמינא. באקדמות מילין לדרכ"י אמונ"ה (דרושי חנוכה לאאמו"ר הקדוש זי"ע). אך מה שנוגע לחיבור המדובר. וכן בכל חיבור. ההכרח ממחתו לדבר. הנהגה כבושם הזה לא נראה מיום שנתגלה בדפוס התיזוה"ק. בביאור דבריו מדברי הזוה"ק או תיקונים במקום אחר (כשאחז"ל בירושלמי ר"ה פ"ג הלכה ה' ועיי' בתום כריתות דף י"ד ע"ב בד"ה אלא וכו' כי דברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר) אשר זהו דרכו

פ' על הזוה"ק שלא יכתבו כסדרן רק בדילוג פרשיות שעיי"ז יזכו לגמרו כולו ומטעם הנז'. והוא מרן אאמו"ר זי"ע לגרמי' הוא דעביד מסר גרמי' על האי חיבורא ברצותו לגמרו על כל התיזוה"ק כי ידע אינש בנפשי' ונשמתו הסהורה כאשר הגיד כ"פ כי מכל חיבוריו חיבורי תורה בא העיקר לעוה"ז בעד החיבור הזה באר לחי ראי. וידוע דברי הה"ג כסא מלך ז"ל בהקדמתו בשם רבינו האריז"ל כי לכך בתיזוה"ק נמצאו החידושים ודרושים ורמזים במספר קטן מה שלא עשה כן בזוה"ק יען חשבון קטן הוא מסוד הקטנות ועיי' מ"ש כי עיקר התיקון הוא בעולם העשיה שבו מדור הקליפות וצריכין תיקוני השכינה כביכול כדי לתקנה ולהעלותה מהעשיה ששם הקליפות תקיפין ע"כ גדול כח התיזוה"ק בזה וגם כדי לקרב הגאולה והשכינה הקדושה כביכול סובלת צער אורך הגלות לטובת בני ישראל כי צריך למרק העונות וצרות רבות וכו' ויתקטיל משיח בן יוסף וצריכין לסעדה כביכול כדי שלא יצטרך משיח בן יוסף למות והנה עיי' חיבור זה (תיזוה"ק) ממהרין הגאולה וכו' עכת"ד עיי"ש באורך והנה נודע ג"כ מ"ש בשעה"כ ובפע"ח (בכונת שביעי של פסח) ממה שאירע לרבינו האריז"ל יגדל הסכנה למי שעוסק בכונות הקטנות כסוד בהאי רזא לא תשיילין וכו' שמבואר בזוה"ק בשלח. ובצירוף יחד שני הדברים אשר בזה אמורים צדקו יחדיו מוצקים תוכל להבין בזה דברים עמוקים. מרוב הרפתקאות. ויסורים ותחלואות דערו על מרן המחבר. והוא כארי התגבר כל עוד בו רוחו כאשר שמענו שיחו וקבלם מאהבה בדברי שמחה וחיבה והאלקים אותו ניסה והוא הליינו נשא ולא זכינו יותר בחיבור הזה אך אשר אנכי נתן לפניכם היום שנכתב עד תיקון נ"ד כסופו ולפי דעתו באמת שם (בדיבור שלשלת דאיהו תרועה מסטרא דתרוייהו) הוא סיום וסוף תיקון נ"ד (ותיקון נ"ד שנרשם בספרים בכמה תיקונים שלפנינו הוא שייך לעיל לתיקון נ"ג כמ"ש בכאר לחי ראי בזה על התיקונים דף פ"ז ע"ב בד"ה בדפוס מנסובה וכו' עיי"ש) וסיים והשלים בארו' הוא ביאורו. ורשם אז על הדף של אחריו וציין התחלת „תיקון נ"ה" שהוא מתחיל בראשית כרא אלקים

הרב הקדוש בעל כסא מלך בזה הכין כסא"ו לסעדה. אך התחיל במדה. ולא גמרה וייסדה להיות בדרך ביאור מיוסדה. כי לא השתעבד לפתור כל חידה ולבאר כל דברי חמודה. להיות יחדיו נצמדה. כל דברי תיזוה"ק כסדרן. לשלבן ולחברן לבאר כל חמירא ולתת לפני הקור"א. כאשר נחון בזה (בכל דיבור ודיבור שהוא ענין בפ"ע כנ"ל). רק הגהותיו שחידש בתזוה"ק קבצם ואספם. העמידם והדפיסם וכן כל גדולים וקדושים וצ"ל מפרשי התיקונים בארוכות ובקצרות. באמרות פהורות. אם כי גדלו בקדושתם אך בהם לא זכינו לומר כי הוא זה אשר יצא ידי חובת ביאור התיקונים ע"ד פשט שבסוד עפי"ד התיזוה"ק והזוה"ק במק"א (אשר לזה ירמוזן מיליו בפשט אמיתי כנ"ל) או מדרו"ל ומכהאריז"ל (וכנז' גם כהקדמת כל"ר בחלק הראשון) וגם הגר"א וצ"ל ברוב גדלו והוא התייר הגדול המגיה בהגהתו ונוסחתו אמנם בביאור הענין כנודע. במחכהדר"ג לא על דרך רבינו האר"י הקדוש וצ"ל בנה בנינו. כי אם לדרכו וענינו ועפ"י בקיאתו בזוה"ק ותיקונים אשר הרבה קנינו ולא לשלב הדברים ככל מקום על מכוננו ע"כ מקום הניחו לו לאאמו"ר להתגדר ולפני מלכים להתהדר (כאשר הגיד אאמו"ר לנו כמה פעמים כי במקומות רבים שרואה אח"כ בכת"י באר לחי ראי לולא שהכיר כת"י עצמו לא האמין כי מאתו יצאו הדברים כאלו ושהוא זכה לזה רק בחסדו ית"ש מן השמים) כאשר תבחן נא בזה אחי אחובי לעיין בכאר לחי ראי ותאמר האח חמותי ראיתי אור הלום ראיתי אחרי ראי.

באר הזאת אשר כרה מחברו הקדוש אאמו"ר זי"ע עד השלישי בא (חלק שלישי) בזה הכי נכבד מכתבי קודש שלו אשר שני חלקים הראשונים נדפסו על ידו עד תיקון חד ועשרין (ועד בכלל) והשאיר אחריו ברכה בכת"י"ק עד סוף תיקון נ"ד (כנז' להלן) ובאמצע דילג על ההרים בין המאמרים ולא כתב ביאורו על תיקון ל"ב ל"ג ל"ד וטעמו ונימוקו הכמוס דרך סגולה שלא יתקנאו החיצונים כ"כ לקטרג להפריעהו מעבודתו עבודת הקודש אשר נפל על שכמו בזה כידוע ומקובל מראשונים שמתגרים ח"ו במי שעוסק בחיבור קדוש כזה ושמע כן בשם צדיק א' זי"ע שמסוגל בהתחבר

ע"כ בו נרמו מראשית אחרית עד היום האחרון יומא דהלולא יום הסתלקותו. וגם זה דרך המחבר בקדושתו במס"נ ממש בעד ה' ותורתו. ולימוד תשב"ר וכל פרטי עניני דתו. ומשפמיו עם ישראל עשה כגודל אמתת צדקתו. וקיים ממש זאת התורה אדם כי וכו' באהל בכל פרטיה וכונותיה ותן לחכם ויחכם עוד ברמזיה. והן בעוה"ד ניטל בית חיינו ומחמד לבנו. ערבה שמחתנו בזמן שמחתנו. יו"ט ב' דסוכות שחל בעש"ק וביום ההוא נגנו ארון הקדוש והיתה גניזתו. במקום מנוחתו. סמוך להכנסת כלה ליל ש"ק שהגיע בודאי בליל ש"ק להשתעשע עם הצדיקים בג"ע העליון בארצות החיים בנועם אשר לחי החיים. ואמרת העתיק בזה דבר אחד מתיכורי מאמר תורת שבת בעה"י (כפ' חיי) על הכתוב הגו' ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ הנגב ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וירא והנה גמלים באים. י"ל רזמו על ליל שבת עפימי"ש הרמ"ע בעשרה מאמרות (מאמר חקור דין ח"א פכ"ג) בשם האריו"ל כי מעודת ליל שבת כנגד יצח"ק ומעוררת זכותו עיי"ש ומובא בדברינו כפ' לך זהו, ויצח"ק בא מבוא באר לחי ראי" שהוא מעודת ליל שבת ונקרא מעודה זו דחק"ל תפוחין בסוד שד"ה שיוצאין לקבל ש"ק כמבואר בסידור שזהו בסוד והנה בא"ר בשד"ה עיי"ש וזהו שהזמו בא מבא"ר וגו' וגם ויצא יצח"ק לשוח בשד"ה שזהו סוד בא"ר בשד"ה (ככניסת ליל ש"ק) כנו'. ותירגם אונקלוס בירא דמלא"ך קיימא איתחזי וכו' היינו מלאכי"ם המלויים לאדם בכל ע"ש כמו שתיקנו לומר אז שלום עליכם למלאכים קודם הקידוש והמעודה, והוא יושב בארץ הנגב" היינו שע"י הזמירות קודם קידוש על היין בליל שבת נמתקין הגבורות בשורשן. הגבורות בחי' יצח"ק נמתקין בשורשן בהזמירות (בחי' לוי כשיר). והיין (בחי' בינה) כמו שהאר"ך בסה"ק סדורו של שבת ומובא בדברינו כפ' קרח ועי"ז נמתקין הגבורות יצחק שנופים לצפון והמשיכם לצד החמד שהיא ימין שנקרא דרום זהו, והוא יושב בארץ הנגב" בחי' חמד שבמלכות להמשיך החסדים לחקל תפוחין קדישין. וכל ברכאן דנפישין זהו ויצא יצח"ק לשו"ח בשד"ה לפנו"ת ער"ב היינו בסוד בואו

האי אלקים וכו'. ולא כתב כלל יותר. כי נסע למרחץ ביקמאד ושמה בשבועות הראשונות בהיותו גם בעת חלותו. כתב רק חי' אגדה על ההגדה מאמרים יקרים. ובפינקסו מפוזרים (ונדפסו אח"כ בתפארת בנים על ההגדה ש"פ) ושם הכביד עליו חולשתו עד הסתלקותו לדאבון לבנו ובעון דורנו. וכאשר נצחו האראלים את המצוקים. ורק עד הנה דבריו הקים ולמען לא יהי כספר חסר באמצעו תיקון ל"ב ל"ג ל"ד כנ"ל. והן אם כי לא בינת אדם לי עזרני הש"י בטובו הגדול בזכות אאמו"ר ואבותי הקדושים והטהורים להכניס ראשי בין ההרים בחמדו ית"ש קרני ירים. והשלמתי את הג' תיקונים הנ"ל (ל"ב ל"ג ול"ד) ולמען שום אות ומשמרת נדפסו דברי בעט ועופרת כאותיות זעירות. ככוכבים מזהירות וכן עוד בכמה מקומות בהחלק הלו ככל"ר העירותי ורשמתי שם בתחלתן כאותיות א"ח (ר"ת אמר המגיה). וגם בסימני וציוני חצאי אריה [כזה ראה] לתת ריח ולהבדיל בין מלאכות אבות למלאכות תולדות. בין אור היום השמש הגדול דברי אאמו"ר לדברי הבן אשר הסתפח כנחלתו וחי' תורתו. במקום ההוא. ומטעם ההוא ונא תעיינו בפנים ושם ראי.

באר הזאת כנוהו חכמי האמת מפה קדוש רבינו האריו"ל האדם הגדול בענקים. בדבריהם מוצקים. לדולים מבארות עמוקים. בספרי הכונות חקוקים. ליו"ח מדבש מתוקים. כי בא"ר הוא מ"נ בסוד מס"נ כנודע בכונת נפילת אפים במס"נ בסוד בא"ר וכן בכונת השכיבה ר"ת בידך אפקיד רוחי (בא"ר) והוא עליית נשמות צדיקים בבחי' מ"נ ומחזיר פקדונו למקומו ומצילו מן החיצונים ומבאר שחת עיי"ש והנה מחברו הקדוש אאמו"ר זי"ע קראו בשם בא"ר לחי ראי. עיי' בהקדמתו לחלק א' ועיניך תחזינה יום הסתלקותו (ב' דסוכות) אושפיזא דיצח"ק אבינו אשר עליו נאמר ויצח"ק בא מבוא מבא"ר לחי ראי (לג"ע העליון ובזכות חיבורו הלו שנקרא כן) והוא יצח"ק עקיד"א במסירות נפש בחי' בא"ר כנו' שהוא סוד עליית נשמות הצדיקים בעת פטירתם שמעלים מ"נ וזהו סוד גדולים צדיקים במיתתן יותן מבחייהן וכמבואר בע"ח בראשו (שער הכללים פרק א')

רוב לישראל יעזרנו ומאפילה לאורה יוציאנו. באור חדש לגאלינו. ואז יקומו ישני עפר לשמחה נפשנו ונתהלך בארצות החיים ונודה לחי החיים. ונאמר הנה אלקינו זה אתה אל ראי. דברי הנאנה וכואב בצרות ישראל ומצפה לישועת ה' בקרוב וכנין אריאל. כביאת הנואל וחלף עבודתי בסידור חיבורי הגדולים יגן עלי זכות אאמו"ר המחבר וימליץ טוב בעדנו. ככל עניננו. כאשר יחמול איש על בנו העובד (מלאכי ג') כותב וחותם בחודש סיון שנת העת"ר לפ"ק. בנו יחידו ותלמידו. המתרפק באהבתו וכבודו.

חיים אלעזר שפירא

(אבד"ק מונקאטש והגלילות יצ"ו).

ונצא השדה לקראת שב"ת מלכתא ליל שבת בכניסתו (שיוצאים השדה לקבל שבת לפנות ערב בעש"ק). וכמבואר בהאריו"ל בסוד שד"ה שהוא סוד חק"ל תפוחין דליל שבת והוא לסוד סעודה זו דיצחק כנ"ל. וישא עיניו וירא הוא בסוד הקידוש דבי שמשא דליל שבת שצריך לתת עיניו כהכוס כמבואר בש"ע ובהאריו"ל ועי"ז, והנה גמלים באים" (באים כל השפעות וגמילות חסדים מאתו ית"ש) כאשר מאירים לבחי' הכוס נוקבא מבחי' כת"ר בסוד ראיי' ככוס יין דקידוש ונמתקת אז והוכן כחסד כסא (כמבואר בכוונות) ואחתום בכרכה מן השמים ירחמנו. מבאר גובעת שפע

במקום הערכה

דרוש הספד

שאמרתי ביום ה' פ' נח (ער"ה מרחשוון) תרע"ה, יום אשר התעוררנו וקמנו מאבילות המר דאאמו"ר אביהו ורבנו של ישראל, ראש נולת אריאל, הכ"מ וצלה"ה זי"ע וכאותו יום הוקמה המצבה לראש צדיק (כמ"ש בכהאריז"ל להעמיד המצבה מיד בכלות ימי האבילות ר"ל) ונשאתי קינה והספד שם בבית החיים באהל הצדיק משכן אבותי ומנוחתם זי"ע.

כזה בדחו"ל בב"ק (דף קי"א ע"ב) ובב"מ (דף ס"ב ע"ב) כי שכיבנא רבי אושעיא נפק לוותי דמתרצנא מתניתא כוותיה, פירש"י כשאמות ר' אושעיא יצא לקראתי, וכן מצינו בזה בפוסקים ותשובות ומפרשים מגדולי האחרונים ז"ל כשמתצנים ומיישבים דעת ראשון מהראשונים כמו (למשל) דעת רש"י ולשונו או פוסק אחר, ונראה שכיוונו אל האמת, או המה כתבים שיקונו כי רש"י ז"ל יצא לקראתו בבואם לעוה"ב, אמנם להיות זאת כדבר ברור אצלם לא יוכל להיות בטוח כי מי יוכל להגיד ולהעיד שכיוון בדיוק לדעת חבירו ומי שקדמיהו הלא כשם שפרצופיהו משונה כך דעותיהו משונה כשאחז"ל וגם יש ע' פנים לתורה, לכן גם אם סברתו אמת מה שחידש בזה יוכל להיות כי מקום הניחו לו מן השמים להתגדר, אבל המחבר הראשון (אשר הוא מתרץ דבריו) לא לזה היה כונתו רק לאופן אחר לגמרי אמנם אם זוכין כאדמו"ר אבי הכ"מ זי"ע בחיבורו באר לחי ראש אשר לא נראה כפרשם הנפלא הלזה מיום שנרפס ונתגלה התיקוני וזה"ק כאשר ביאר אאמו"ר בהקדמתו תכלית מעשהו בביאורו [וכן כתבתי מזה אני בעניי בעוה"י עתה בהקדמתי לחלק ג' מהתיקונים עם בל"ר סדרתי ההגהתי בעוה"י] כי כשאחז"ל דברי תורה עניים במקום א' ועשירים במקום אחר, התיקוני וזה"ק נתיסד בלשון קצרה מאוד וכמעט כל דיבור רומז למאמר הזוה"ק או רע"מ ומדרש הנעלם במקום אחר וכאשר הוא (בבאר לחי ראי) הערה והאיר את מקורו טהור שם במקום אחר ג"כ מדברי רשב"י בעצמו, ובנה פ"י הדברים כמין חומר ומייסדן בשילוב אמת ונפלא וכן הוא מבאר כמעט בכל דיבור, נמצא כמה אלפים פעמים כיוון לדעת רשב"י כיון שהראה אמתת הפירוש מדברי המחבר רשב"י בכבודו ובעצמו במקום אחר כנו". ואין לך אמת ברור יותר מזה (ולא קדמיהו בדרך זה בשום פ' שלפניו על התיקונים), ע"כ ברור כי רשב"י וחברייה קדישא דיליה נפקו לקראתו. וגם ידעתי מזה ושמעתי מפיו הקדוש (ביחוד ובחשאי) כמה רמזים וראיות שיש לו מדברי רבותיו ואבותיו הקדושים, כי שורש נשמתו הוא אחד מן קמאי

בפרשתו, במדרש רבה, אלה תולדות נח, כתיב בית רשעים ישמיד זה דור המבול, ואהל ישרים יפריח זה נח עכ"ל, וגם מצינו בזה במד"ר הפוך רשעים ואינם זה דור המבול ובית צדיקים יעמוד זה נח הה"ד אלה תולדות נח עכ"ל והרי זה לכאורה כסותר קצת, כי לעיל דריש בנ"ח בחי' אה"ל ישרים, ובית הוא מכנה לדור המבול, ובזה הוא קורא לנח ב"ת צדיקים יעמוד (בלשון בית), וליישוב זה וטרם כל שיח ואומר נציע דברי הש"ס ב"מ (דף פ"ו ע"א) ברבה בר נחמני שנתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה לא הו ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי המטללי וקיימי אמרי ש"מ התם הוא ספדהו וכו' עכ"ל, כן אני אומר בזה על אהובי אבי הקדוש מאורנו ורבינו צבי תפארת ישראל, רעדה אחזתני מה אומר ומה אדבר, הן אמת מצינו בשבת (דף קנ"ג ע"א) אחים לי בהספידא משום דהתם קאימנא, בפרט במקום ציונו הקדוש ויום השלמת ימי אבלו והעמדת מצבתו שהוא לתת כח אל המקיף וחלק הנפש השורה בזה על קבר איש אלקים עד זמן התחיה ב"ב, כמבואר בהארי"ז ז"ל, וכיון שהדיבורים נאמרים אליו שיהיו לנחת רוח לנפשו הטהורה ונשמתו הקדושה ע"כ זחלתי ואירא מלומר דברי אגדה והספד הנהוגים, בדרך פשט ודרוש" למען יבינו השומעים, כי ידעתי את גדל ערך רום נשמתו, בחיים חיותו, אף כי אחרי פטירתו, כאשר נתבקש בישיבה של מעלה וכמה פעמים היה אומר כאשר האיר ה' את עיניו וזיון על האמת כפשט דברי התיוה"ק בחיבורו הנורא, "באר לחי רא"י" (אשר הרבה דורות שלפניו לא זכו לזה, וכן לשארי חיבוריו הגדולים בנגלה ובנסתר) שהוא רואה מקום הניחו לו אבותיו ורבותיו להתגדר, (וכן בכל חלקי התורה), וכך היה אומר הנני כפוח בעוה"י כי כפואי לעולם העליון אז רשב"י הקדוש ותלמידיו יחזיקו לו טובה על פירושיו הלזה בתיזוה"ק בדבריו — ואבאר לכם רבותי בזה כי לא רק בדרך בטחון או בהפלגה ח"ו אמר כדברים האלו, רק בדרך בטוח אשר תבינו גם אתם כאשר אבאר בזה בעוה"י. כי הגה מצינו

בהיכלות הנסתר והסוד בע"כ גם שם צריכין את לבוש ההלכה שעמד בנגלות בתחלה כנו' ע"כ ספודתו בנגלות. כן יש להמליץ גם על אמוצ'ר בגדל כחו הנורא, בשתי תורות נגלות והנסתרות, ועכ"פ בהנגלות יוצא ידי שניהם כנו', ונאמר בזה, ונבכה במר נפש ונצטק בקול מר צורה אוי, ואבוי, מה היה לנו, וכל גדולי הדור יעמדו בשורה. ויצווחו מרה, הצב"י ישראל על במותיך חלל איד נפלו גבורים (שמואל ב' א' י"ט) עליו יכון הקינה הזאת, הצב"י [הוא שמו הקדוש צב"י תפארת ישראל], על במותיך חלל (במותי"ך הם המעלות של הנפטר כמו בחבוקק ועל במותי"י יעמדינו שהם ההר"ים בחי' מעלות. ומכל אלו המעלות הגדולות הנוראות שנקצבו כולם יחדיו באדם הגדול הזה נעשה חלל לעינינו. ויורמו עוד כי חל"ל בגי' חיי"ם, היינו כי באמת כשאחז"ל [בברכות י"ח ע"א] צדיקים במיתתן נקראים חיי"ם, הוא עודנו בחיים חיותו ועוד גדולים צדיקים וכו', אמנם מי יעבד עבודתו ופעולותיו בתוכו בהרבה ענינים בתור גבורים רבים (שונים) איך נפלו גבורים, [גבורי"ם לשון רבי"ם כי גבורים הרבי"ה נפלו בזה בפטירתו] כי באמת נדע לכל כי לחיבור רכ"י תשוב"ה בלבד צריכין לאדם גדול מיוחד בגדל שקידה יום ולילה שיוכל לחברו ולסדרו על כל קוץ וקוץ מהיר"ד תלי תלים של הלכות המפורזות אשר יקצבו כולם בזה ולסדרו על השו"ע הרמ"א, וכאשר יענו ויאמרו כל גדולי הדור ובעלי הוראה גם במדינות רחוקות המה ראו כן תמהו, וכאשר הגאון מאה"ג שר התורה אבר"ק לבוב בעל בית יצחק ז"ל הגיד כי לא זו מעל שלחנו ולא הורה מבלעדו, והודה כי האיר עיניו בדברים רבים אשר מבלעדו לא היה בא אל תכונתם וכן גאוני גדולי רוסיא המפורסמים, ואין עת האסף בזה, המפורסים א"צ ראייה כי הוא המורה הוראה בספרו לכל בית ישראל, וצריכין לזה איש מיוחד בכל ימי ושנותיו כנו', וכן בחלק הפלפול, שו"ת צבי תפארת" להלכה ולפלפולא, הפלא ופלא, כחד מן קמאי, ובחלק הנסתר סי' באר לחי רא"י על תיקוני זוה"ק כאשר הגדנו כבר בזה לעיל אשר הגיר (וכן נראה) כי מן השמים בא להטהי"י לחבר חיבורו הלז (אשר לא נראה כבושם הלז עוד כנ"ל). ועבודתו בזה אשר אין דיגמתו וכמה פעמים יגע את עצמו על תיבה א' (מדברי התיזוה"ק) כמה שבועות בגדל יגיעות, וכ"פ גם בתפלות ובכיות. עד שעזרה הש"י למצוא הפי' אמת לאמתו, והיו הדברים שמחים כנתינתן מסיני, וצהלו אור פניו כשמש בצהרים, בראותו כי האירו עיניו מן השמים, ומי יוכל לעשות כמתכונתו וכן כל חיבוריו שנשארו בכתובים (הי זכנו לסדרם ולהוציאם לאורה בקרוב) כל א' מחיבוריו. וכן ממעלת עבודתו בפ"ע כדאי לאדם השלם בפ"ע שלא ישתמש בענין אחר זולת זה. והיה רב דמתא והגליל ומילי דמתא עליה רמיא, ומסר נפשו על כל קוץ וקוץ בד"ת ובעניני הוראה ובענין הדת במנהג כל שוה לבל יפול

מקורשים אשר בארץ זי"ע, ועל כן זכה לחיבורי טהרה אלו (ואין רצוני להאריך בזה בשבחים פרטיים ומעשיות), ומעתה אהובי אבי רבינו כאשר תתענג כבר בנן עדין העליון בין הצדיקים הקדמונים שיצאו לקראתך, וידעתי גם ידעתי בחיים חיותך, מטעמים אשר אהבה נפשך הגדולה, אבני סגולה בדברי אגדה בדרך פנימיות וסוד, ומה גם עתה בהסתלקותך לעולם העליון ברום גבוה, ובעזר"ר נצחו האראלים את התחתונים ונתבקשת בישיבה של מעלה העליונה במעלת קדושים וטהורים, ואיך אעשה מטעמים לאבי בד"ת, בפשיטות האגדה" להגיד בזה, אך אמרתי הנה כרחם אב על בנו, וכאשר יחמול איש על בנו העובד (מלאכי ג'), ולמען כבוד הצבור הבאים ואשר נאספו להשתטח על קברך בזה העולם ע"כ יערב לפניך שיחתי במליצת דברים, גם אם בפשוטן נאמרים, ולמען אהבת ישראל התקועה בלבבך אשר לא נראה כזאת כמעט בימינו אשר ממש אהב אותנו כולנו, בפרט אנ"ש כבניו האהובים, ופניו המאירים בקדושה וטהרה הכניס אהבה ושמחה בלב כל אחד וידוע כי לפני חנף לא יבוא, וגם בגדל כחו ועבודתו, גם בתורתו, בנגלות התורה להלכה ולפלפולא מימי נעוריו ועד עתה, כמו שנראה מחיבורו הגדול, דרכי תשובה" וגם שו"ת, צבי תפארת", ומי כמהו גדול ונורא שר התורה, בנגלות ובהוראה עוטה אורה וכידוע אשר לנסתרות א"א ליכנס, כי אם בנגלות התורה מקודם (וכאשר היו אצלו משולבות, יחד חסוכות), נמצא, הנגלות היא שוה לכל נפש לנו ולבנינו עד עולם, ובזה יש להמליץ דברי הש"ס הגו' ברבה בר נחמני שאמרו שם כי הוי נייחא נפשי' אמר טהור טהור יצא ב"ק ואמרה אשריך שגופך טהור ויצאה נשמתך בטהרה ונפל פיתקא מן שמיא רב"ח נתבקש, בישיבה של מעלה" ע"כ שפיר אמרי' כשיצאו אבוי ורבא וכלהו רבנן לאעסוקי בי' ולהספידו לא ידעו באיזה דרך בפרד"ס חלקי התורה יספידוהו, אם יאמר בנסתרות התורה, לא יעוררו כ"כ השומעים שאינם מבינים, דלאו כל מוחא סביל דא, ואם יאמר בנגלות התורה כיון דבת קול אמרה דנתבקש, בישיבה של מעלה" ושם עיקר העסק בפנימיות התורה גם בכונות ופי' כל ההלכות ע"ד הנסתר בעולם האצילות, ואולי לא יתכן עוד להספידו כעת בפשטות התורה וכנ"ל, ע"כ אמרו, דלא ידעו דוכתי" היינו שלא ידעו באיזה מתיבתא הוא מקומו מה שנאמר על ידי בת קול שנתבקש בישיבה של מעלה, אם בישיבת נגלות התורה או נסתרות, ונתיישבו אח"כ כיון, דחוי צפרי דמטללי", היינו בחי' אפרוחים דאינון מארי משנה נגלות התורה (הגם שאינם בחי' בני"ם מארי טוד) כמבואר בהקדמת תיקוני זוה"ק, וכיון דכולם (גם בעלי הסוד) צריכין לעבור דרך נגלות התורה וכמו רבה בר נחמני הוא חידד בהלכות בנצעים ואהלות. וכמו שאמרו שם בגמ', ע"כ אמרו, ש"מ הכי הוא" דברדאי בנגלות התורה ברדאי הוא שם. כיון דגם אם הוא כעת

בעל דרכי תשובה ושו"ת צבי תפארת בנגלות, וגבור נפלא בעל באר לחי ראי בנסתרות וגבור לחם מלחמות ה' עומד בגדר ובפרץ, ואדמו"ר עובד ה' גבורי כח עושה דברו בתפלתו ועבודתו, ונשיא אה"ק. וכן כהנה בכל ענין התאור בכח נפלא, אבי רכב ישראל ופרשיו בצלותיה ובעותיה אדמו"ר נאמן שמסר נפשו בתפלתו בעד צרכי בני המרובים ובעד הגאולה שלימה ב"ב. וכיצא מעלות רבות שנכללו בו (שלא חשבתי בזה כולם) נצוח מרה על אלו הגבורים מי יתרוץ שברים, מי יחבר אלו החיבורים, מי יגלה נסתרים. מי יהיה ראש המדברים. וכעין שאחז"ל בפטירת משה רבינו מי יקום לי עם מרעים מי יתייצב וגו', אוי מי יגדור גדר ומי יעמוד בפרץ, יתומים היינו ואין אב. אשר באמת כל אלו הגבורים כלולים באב אחד לכולנו (איש א' כנו) כולם באבהון דכולהו (וכנ"ל יש להמליץ בזה דחז"ל בניטין [נ"ז ע"א] מה צב"י זה אין עורו מחזיק את בשרו וכו', ע"ש בפירש"י. כי כל אלו המעלות הנחוצות נקבצו בגוף קדוש אשר סבב לנשמתו הטהורה והקדושה כדמיון עור על הבשר, והיה בבחי' מיעוט מחזיק את המרובה המחזין והעבודות הגדולות ושונות כנו), ועתה הלך השמימה, ונשארונו בדד וריק בעונותינו, אוי נא לנו כי חסאנו. מאד מר לנו

ובזה הצדיק בפטירתו יש לקונן כהאי דאמרו במז"ק (דף כ"ה ע"ב) כי נח נפשיה דרבינא פתח עליה ההוא ספדנא תמרים הניעו ראש על צדיק כתמר נשים לילות כימים על משים לילות כימים, והיינו כי הצדיקים נקראים תמר, וכמ"ש שם המהרש"א בחי' אגדות בזה, ותמר אין לו אלא לב אחד לאביו שבשמים, כי היראים את ה' חסידים באמת שנקראו בכלל צדיק כתמר צוחו ויניעו ראש על שנקלח מאתנו צדיק כתמר האמיתי שמתמר ועולה בעבודתו להשי"י בלי פניה ונטיה לשום צד, ולא נשא פנים במקום שיש חילול ה' ח"ו, סידוס דת תהי"ק ח"ו, באיזה אופן שיהיה כנ"ל, והמה הצדיקים יר"א יניעו ראש בפטירתו כי סמכו על הצדיק כתמר הלז עמוד הימיני פטיש החזק וממנו למדו דרכי ה' איך לעמוד כחומה בצורה, לשמירת התורה, באמת ובמורא. וכנף הארץ (מכל התפוצות) ומירות שמענו (יתנו שבחיו, זה התבסס מחיבורי תורתו, וזה ראה דרכי עבודתו, וזה שמע גודל צדקתו) צב"י לצדי"ק כתמר יפרח כנו, וזה סיוס הדברים (במז"ק שם) בפשיטות הכונה נשים לילות כימים על משים לילות כימים (פירש"י) נשים לילות כימים בהספד על משים לילות כימים בתורה עכ"ל, אשר יתנו הדברים על אדמו"ר ז"ע, וכן יש להמליץ עליו בפטירתו מה דאמרו בזה"ק בסוף האדר"ו (פ' האזינו דף רצ"ו ע"ב) בפטירת רשב"י כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא זה האיש מרעיש הארץ מרגז

צורר ארצה. והיו רבבינו אשר הכינו אליו שאלותיהם, ומלבד כל אלו, בכל הנוגע לדת תהי"ק בעניני הכלל בכל המדינה היה ראש המדברים, וגם למדינות אחרות נתן בקולו קול עוז של תורה במס"ג, וקולו היה נשמע עד ששיבר חומת ברזל של הסט"א כמה פעמים בעינים, ומן השמים זכהו כי קושטא קאי, והיה נוצח בפקודותיו למען שמו ותורתו ית"ש, וגם לזה צריך אדם גדול מיוחד שבעדה. ומלבד כל אלו היה אדמו"ר אשר נהרו אליו מכל עבר ופינה יום וליל ובש"ק ובמזעדים ת"ת חסידים ואנשי מעשה וגדולי הדור השכימו לפתחו גם מוקני גאוני וצדיקי המדינה לשמיע אל הרנה ואל התפלה וללמוד דרכי החסידות ובבקשותיהם כתרזהו וסבבהו מכל צד לישא בעדם תחנה ותפלה להשי"י, וכמו אב רחמן היה לכל אחר גם לפשוטי עם בני"י ליעץ אותם הדריכים על מי מנוחות, ובדברי מוסר על הנהגתם ובברכות על כל משאלותם. ושפך נפשו לה' בעדם בכל עת ועונה בככי ובתחנונים כלביא ישאג תפלה וצדקה ירבה, ופעל הרבה ישועות בתפלותיו, ובגודל יחודיו ומדרגותיו, ולזה צריכין בודאי איש המיוחד בעדה (להיות פונה מכל עסקיו ודו"ק) כאשר כתב הגאון המובהק בעל שדה חמד וצ"ל במכתבו מכתב לחזקיהו עי"ש וגם בין האדמו"רים יש דרכים שונים, כולם לפינה א' פונים. אל מול פני המנורה, כרצון הבורא יש בתפלה עיקר עבודתו, ויש במאמרי תורה בשלחנות ש"ק, ויש באהבת ישראל פעולתו וכדומה כ"א כפי מדתו, אצלו היו כלולים במד"ה גדושה, בתפלותיו בשירה ובומרה ובגודל עבודתו מרגלית היתה תלויה בצוארו שכל חולה הנפש השומע נתרפא, וכאשר הדריכו ולמד עבודתו הקדוש מאביו הוא אדמו"ר הגאון"ק איש אלקים וצללה"ה ז"ע ולמעלה בקדש אבותיו הגדולים והקדושים ז"ע ובלהבות קדש ונועם אמרותיו. בחי' תורתיו. בשלחן סעודות ש"ק וימים טובים דבר בעתו לכ"א כפי השגתו התעורר והלהיב לבבו, וכן בכל תהלוכתו. וגודל פרישתו. התמתנו ועבודתו עד שכל אחת מהם ראוי לצדיק שלם מיוחד בפ"ע, ומלבד כל אלו היה מייסד הכולל שלנו ונשיא ארץ ישראל. רב פעלים מקבציאל, היה ענינו ולבו על עניי תושבי אה"ק דאנ עליהם בכל יום ובכל עת ובכל שעה לאסוף זהב יומן לשלוח לארצות החיים, מלבד צדקת פורתו לעניי אה"ק וחז"ל, ולזה יש ג"כ במקום אחר, נשיא הכולל" בפי"ע איש נכבד מפורסם ומיוחד. וכל אלו הדברים גדולים ונוראים הן צב"י זה אור"ו מחזיק את בשרו וגופו הקדוש אשר נכללו יחד המה נקבצו ובאו לאדמו"ר רבינו שבגולה ארוך בדורו. צבי תפארת ישראל והדרו, עד שלא יתואר בשכל אנושי איך יחזיק כל אלו איש אחד ואיך הספיק הזמן לפי מעוט השנים ולפי ערך מקנתו, בפעולת תורתו ועבודתו, על כן נקונן בצדק, איך נפלו גבורים" (באיש הלז, הרבה גבורים נפלו כנו) גבור

ביתו המיוחדים שהכירוהו מימי נעוריו היה צנוע ומעלי, שייף ועייל שייף ונפיק וגריס באורייתא תדירא ולא מזוזיק טיבותא לנפשיה, ובמדת הצנע לכת עם ה' עסק גם אז ובסתרות ואיש לא ראהו, וכאשר שכב אז בלילה אחרי חצות סמוך לאשמורת הבוקר ובאמצע שינתו או בתחלתו העיר הקיץ א"ע ורץ כצב"י מחדר המטות לישוב על שלחנו לכתוב כתבי חבוריו מאשר עלה בדעתו אז, ולפעמים שב לישן בבוקר ולהרגיע קצת, כי העלים דרכו עד כי איש אחר לא יכירו ממעשהו זה, וכן כיוצא בזה, עד כי נתפרסם ויצא שמו מתהלת חיבוריו, גם כי אז באותו פרק גסתלק אאזמ"ר ה"ב אביו הקדוש וצללה"ה ומילא מקומו להיות רב בעירו הגדולה ואדומ"ר ומנהיג לאנ"ש כנ"ל, כאשר אביו הקדוש הגיד אז כמעט בכל השנה לפני פטירתו. ערך צדקת בנו וגדל תורתו. שראוי להיות ממלא מקומו אחרי הסתלקותו. ואז יצא קו שמשו להאיר בנו, וזהו יש להמליץ, „ארץ צב"י" כאשר ה"י עוד (בחיי אביו) נקרא בשמ"ו „גדלה שעשועיה" (גם אז כבר „הוגדלו שעשועי תורתו בכת, אם כי היה נראה לחבר וליריד לכל אחד ואחד, והשתעשע עם כל אחד מרוב ענווננותו ויראתו וצניעת חכמתו ואת צנועים חכמה, וזה היה בתחלת ימיו וגדולתו), „אוי נא לה אמרה רקת כי אבדה כלי חמדתה" עכ"ל הגמ', היינו כי סוף ימיו הסתיימו שנוסף עליו גם גשיאות אה"ק ומייסד כוללנו לרמבה"נ כנ"ל, ואמרו שם בגמ', „רקת שמה, ולמה נקרא שמה טבריא" שיושבת בטבריה של ארץ ישראל"ל, היינו כי היה כלי חמדתה של ארץ ישראל אשר דאג בעד אחב"י שמה במס"ג בכל עניניו בזה וכל מבטו הי' לטבור הארץ הוא ארץ ישראל שהוא נקודת המרכז תכלית המבוקש לכל צדיקי בני"י האמתים כנודע והיא טבריא מקום מנחת רמבה"ג זי"ע (כנודע בשער הגלגולים להאר"ז"ל).

וגם יש להמליץ עליו מש"כ ביחזקאל (כ"ו כ"א)
 ונתתי צבי בארץ חיים (פירש"י ואתן התפארת בירושלים), ועיי' ש"ס כתובות (קיי"א ע"א) עה"כ הזה דגם מתי חוץ לארץ יקיצו לתחית המתים כמו מתי ארץ ישראל (ובפרט מי שמשתוקק ומצפה לראותה כדרך אדאמיו זי"ע ומתאבל על חרבונה זוכה ורואה לעתיד בשמחתה) וזהו ונתתי צב"י, (בשמו הקדוש) בארץ (היינו שראינו בעוה"ר בעינינו שהניחו גופו וארונו בארץ. אבל באמת) חיים (הוא לא מת רק חיי. וכשארז"ל [בברכות י"ח ע"א] עה"כ ובניהו בן יהודע איש חי רב פעלים צדיקים במיתתם נקראו חיים) וגם להיותו נשיא ארץ החיים כנו, חרו"ל (באדר"ג) עה"כ אתהלך לפני ה' בארצות החיים" עשרה דברים נקראו חיים וכו', צדיקים נקראו חיים שנא' פרי צדיק עץ חיים, ג"ע נקרא חיים וכו', א"י נקרא חיים שנאמר ונתתי צבי בארץ החיים. ירושלים נקרא חיים שנאמר

ממלכות וכו'. והיינו מאן מלכ"י רבנן אשר לזכרו ירעדו כי לפני חונוף לא יבא והמ"י.

ועליו נקונן בבכ"י הצדיק אבד ואין איש שם על לב
 ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק (ישעי"ג נ"ו), והוא כי הצדיק אבד ואין איש [תמורתו] שם על לב [אשר ישם אל לבו (כמוהו) במס"ג בנקודת הלב לה' ותורתו] ואנשי חסד נאספים [בחסד של אמת באו ונאספו כולם לגמול חסד בעת ליתו בקול בכיות ביו"ט ב' דסוכות יום הסתלקותו ערבה שמחתנו, וגם עתה נאספו בעת העמדת מצבת קודש, והן אמת כי זהו דבר טוב וחסד, ואשרי מי שזוכה להיות באשכבת"י דרבי כשאחוז"ל בכתובות, אמנם אינו עוד העיקר בזה, יען באין מבי"ן כי מפני הרע"ה נאס"ף הצדיק, [כי העיקר צריכין להבין מאיזה רע"ה של העיר והדור נאסף הצדיק אשר נגע עד לבבו הסהור מפני חמת המציק והפרצות שרצו לעשות התחדשות בעיני לימוד ת"ת לתש"ב"ר וכנודע לכל] וא"כ גרמנו פטירתו בעונותינו הרבים, ועכ"פ צריכין לתקן זה עתה ולעשות נחת רוח לנשמתו להחזיק החזרים לימוד ת"ת בלי שינוי ח"ו, וכן בשאר ענינים אשר נתקנו מאתו לשמירת החזקת דת תה"ק, והנה לן יאות למבכ"י ביותר בעירנו אשר החרבנו וכבינו אורו של עולם ע"י שלא שמענו בקולו קול עוז של תורה במס"ג ממש, וכאשר פירשתי כבר [במא' מילי דהספידא ד"ה והנה שנותיו עיי"ש] המסורה (בפ' משפטים) את מספר ימיך אמלא, אמלא ג' (דין, ואידך) להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא (ואידך) ופי אמלא תוכחות, היינו כי כאשר הצדיק מקיים מצות ותורת ה' והשלים נפשו כבר ומוכן לו עוד בחיי אצרות של ג"ע וכן ש"י עולמות כשאחוז"ל (בסוף עוקצין) וזהו להנחיל אוהבי י"ש יאצרותיהם אמלא (וא"כ הי' מקום למה"ד לומר שילקוהו כבר לג"ע. עכ"ו), את מספר ימיך אמלא (ע"י) ופי אמלא תוכחות (שהוא מוכיח לאחרים ומורה להם דרך ה'), ע"כ צריך להשלים מספר אורך ימיו, הגם שהשלים נפשו כבר, כיון שצריך למלאות פיו תוכחות להוכיח לאחרים. והתינה אם שומעין בקולו. משא"כ בעוה"ר כשלא שמענו בקולו. והוא השלים נפשו כבר ובעדנו שלא הועיל בתוכחותו ע"כ סלקוהו לשמים, וא"כ אנהו קצרו משנותיו. נודע מרה, הוי ואבוי.

והנה עליו ובשמ"ו, י"ל מ"ש במגילה (דף ו' ע"א)
 כי נח נפשיה דר' זירא [שהי' בתחלה מיטמר א"ע מלמיסמכיה מרוב ענוונותיה בימי נעורו וכו', כמשאחוז"ל בסנהדרין (דף י"ד ע"א), ואח"כ יצא שמו בכל הארץ] פתח עליה ההוא ספרגא וכו' ארץ צב"י גדלה שעשועיה (היינו כאשר הכרנוהו מימי חורפו, גם אני הצעיר אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו בקוטנן רוב התמדתו ויראתו ופרישתו, וכן לאנשי

דרשב"י) בגי' ע"ד הוא ג"ל ע"ד, ולפי שהגדנו בתחלה איך זכה אאמו"ר בחיבורו על התיוה"ק ברוב יגיעתו. ובסיוע שורש קדושת נשמתו בחלק ושייכות חיבורי רשב"י ותורתו. ע"כ יורמו קצת גם בהעמדת מצבה לשון גלע"ד כגו'.

והנה גשוב לדברי המדרש שהתחלנו בית רשעים ישמיד זה דור המבול, ואהל ישרים יפריח זה נח, כי הנה בית אשר בונים על קבר הצדיק נקרא בפי כל „אהל“, גם אם הוא כזה בית קבוע בנוי לתלפיות, אך נקרא על שם מהותו וענינו כי הצדיקים עניני עוה"ז הם אצלו בחי' אהל עראי. והתקן עצמך בפרוודור כדי שתכנס לטרקלין לעוה"ב כשאחז"ל. ע"כ גם האהל אשר בנוי סביב לקברם שבו טמון הגוף הקדוש שהוא רק דרך עראי עד תחיית המתים שיעמדו בודאי בקרוב. ע"כ נקרא בשמו „אהל“ להורות על ככה, משא"כ ברשעים שעניני עוה"ז הם אצלם לקביעות ועיקר ביתם רק בעוה"ז. ע"כ נאמר בית רשעים ישמיד, ואהל (עראי של) צדיקים יפריח לדור דורים, וגם לא סותר עם דברי המדרש הפוך רשעים ואינם זה דור המבול ובית צדיקים יעמד זה נח. עפ"י מה שפירשתי עתה בסמוך בחג הסוכות העבר בשם אבותיי הקדושים זי"ע עה"כ ויעקב נסע סכותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סוכות. כי סוכה רומז לדירת עראי, לידע כי כל עניניו בעוה"ז הם רק דרך סוכה במלינה ואהל עראי, ועיקר הבית הוא לעולם העליון, ויעקב נסע סכותה (שרומז לחג הסוכות שהוא כנגד יעקב כמבואר בפרד"א ובטור, היה ענינו כדי) ויבן לו בית (שיבנה הבית לעוה"ב, וידע ברמז הסוכה), ולמקנהו עשה סכות (כי עניני הבהמיות וגשמיות המה רק סוכות אהל עראי עולם עובר), וזהו י"ל דברי המדרש הפוך רשעים ואינם זהו דור המבול, כי הרשעים בהפוך אותם ומתים, ואינם, אז אינם עוד, כי יאבדו מחיי שני עולמים, משא"כ הצדיק שבונה ביחו בעוה"ז עולם עראי על מנת ליכנס לטרקלין, ע"כ „בית צדיקים יעמד“ עד ביאת ג"צ ב"ב. וכות אאמו"ר הכ"מ ואאמו"ר השוכנים באהל הזה, יגיניו עלינו בכל משאלותינו וימליצו בעדנו בגלות החשוך והמר הזה שנזכה לישועת ישראל וגאולת עולם ותחה"מ ואז נזכה כולנו יחד לראותם במהרה דיין ובכס"ס.

חיים אלעזר שפירא

אבדק"ק מונקאטש והגלילות יצ"ו,

בנהמח"ס שר"ת מנחת אלעזר ושאריו חי'.

אתהלך לפני ה' בארצות החיים, גמ"ח נקראו חיים וכו' עכ"ל עיי"ש (וכן היא בילקוט שמעוני בתהלים שם ועוד באיזה מקומות). וזהו לענינו צדיק ונשיא ארץ ישראל וירושלים ועסק בנמ"ח ביסוד הכולל ברום המעלה לרומם תרומות הקדוש עד להפליא וכל אלו נקראו חיים (כמו שדרשו"ל כגו' עה"כ הנה ונתתי צבי בארץ החיים). וכמו שדרשו לעיל וכמ"ש אאמו"ר בחי' אגדה שלו [תפארת בנים פ' פנחס עה"כ ויעלו בנגב בשם המדרש כי אתהלך לפני ה' בארצות החיים, היינו נשמות הצדיקים היינו שהלך להשתעשע עמהם בג"ע שנקרא ג"כ חיים כנ"ל, אך לעינינו בעוה"ז חסר מאתנו

אמנם אהוביי ורבותיי פן ישיא היצר בתחבולותיו כאשר אנו רואין איך מעשה בע"ד הצליח בעוה"ר עד כי קדוש ישראל רוח אפינו אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים נסתלק מאתנו ובאשר הסיבה כי גע עד לבבו עניני דתוה"ק עד הדוכה של נפש בעניני החדרים לימוד ת"ת כנ"ל, ופן תאמר אם כן הוא מה יעשו איזובי קיר כמוני, והלא חיי בהם כתיב וכו', ופן נסוג אחור מלעמוד בפרץ ח"ו הלא תדעו רבותיי שזהו עצת היצר ופיתויו בנסיגות רבות שיעמדו לבגדנו בעקבתא דמשיחא. ואנחנו נתחוק בשם ה' ותורתו והוא יעורנו ויושיענו, ונבטיחך בעה"י אהובי אבי ורבינו הכ"מ כי גלך בעקבותיך ולא נעזוב דרכיך (בל"ג) ולא נסוג אחור ח"ו בפרט מהדברים שנגעו ללבבך ונפשך, וזהו יש להמליץ כעת בהעמדת המצבה מ"ש בתורה עד הגל הזה ועדה המצב"ה וכו' ולבן קרא לו יג"ר שהדוהא, יג"ר לשון כי יגורתי מפני האף וכו'. היינו לבן הוא הס"א ויצה"ר, (כמבואר בספרים) מפחיד אותנו לירא ע"י השבר הגדול אשר קרנו ואת כל ב"י לבל נלחם עוד ח"ו בעד דת התהו"ק נגד חותרי חתירות המתחדשים לבקרים אנשי כזב ומרמה, אך יעקב אבינו קרא לו גלעד, עד הגל הזה (קבר הצדיק) ועדה המצב"ה בינינו ישראל הנאמנים לה' ותורתו כי גלך בדרכי אבינו אביהן של ישראל, ובזכות קדושת אבותינו, מעשה ידינו ודרכנו, כוננה עלינו. ובודהאי לא נבוש ולא נכלם ח"ו. וגם יורמו בזה לשון גלע"ד בהמצב"ה הזאת ע"ד המבואר בשל"ה הקדוש ובשאר ספרי קדש רמז ל"ג בעומר יום פסירת רשב"י בתיבת גלע"ד כי השם אכדט"ם שהוא כונת ל"ג בעומר (הלולא

**דברים מאלפים על ספר זוהר הקדוש מהרה"ק החיד"א זצ"ל,
נעתקו מספר "מרגן ורבגן" (ח"ב, מערכת ספרים בערכו)**

ספר זוהר הקדוש

"אפשר דסבר הרב פר"ח הדרב תרומת הדין כתב כן לפי שלא נתפשט בימיו ספר הזוהר אמנם הבואתא קמאי רקמיה ידעו פני השמעה דברי הזוהר ונתנו כן, כי כן הזוהר נתגלה למעלה מק' שנה לפני אמן הרב תרומת הדין בספר ובראשונה היה נסמן ביד שרידים מספר"

(נכ"י יוד ע"ג פ"ט ס"ט - ר')

"שראיתו בס' כתיבת די שן דחכם אחד היה לו ספר הזוהר ומכרו, ובלילה היה מצערין אותו וקורן אותו בהמה וביום סיפר החלום וא"ל ת"ח אחד כי הוכיח אותו שסבר הזוהר חזו בהמ"ה ר"ח כערת הקדוש מן ה'בית, וכשמעו הלך והזוהר חזוהר ע"כ כתוב בספר"

(ד"ס לפי תוספת כ - ד')

"מדות ספר הזוהר לא נתגלה לאמוראים ולגאונים ולגדולי הרבנים הר"ף והרמב"ם ורש"י ורובתינו בעלי התוספות ואפילו לדרמב"ן והרשב"א והרא"ש לא נתגלה עם היוחס קדושים, ואך נתגלה אח"כ ברדות הגדועים מהם וכו'"

(פמ"ט סנהדרין ג"ג)

"והתום פ"ק דר"ה חתרו למנות י"ג מדות מפני שביניהם לא נתגלה ספר הזוהר הקדוש ושם ובכתבי הארז"ל נילו לנו מצנים וסודין"

(ג"מ ט"ג ספר סנהדרין ר"ט)

"מה שהושמע בתלמוד כמה מלי המחזיר בוהר וכו' ראיתי בס' דישור לר"ת כ"י בתשובתו לרבינו משולם שכתב שם דכל דבר שהוא סתום בתלמוד שלנו ומדרשי אגדה מאריכין בו עליהם יש לסמוך והוכיחו לרבינו משולם שאינו בקי במדרשים וברבי הגאונים ע"ש באורך, וכו'"

(קונטרס מס"ג ב - ג)

"במש" רבינו הא"י ז"ל הלעמקו ביחודים הוא יותר טוב מעסק התורה, וזה אפשר לתת מעט למ"ש רבינו הא"י ז"ל ללימוד הזוהר הקדוש מוכן הנפש ומעיל הדבר, רכיון שהזוהר הוא בעולם האצילות וקראת ריחן עליון מעוררים יחד העליון על כן נגלה מעלת לימוד"

(ס"א דוד דף ל"ב)

"לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד בשנם לא ידע כאי קאמר, ואף שיטעה בקראתו הוא תיקון גדול לצשמה"

(פג"ק מ"ג פ"ט ג' - מ"ד)

"עין נמלתי קול אומר קול" "אם יוכל [הבעל תשובה] ללמוד בס' הזוהר הקדוש יתמיד איהו שעות בלימוד הזוהר הקדוש כי הוא מסתל

לראיד הנפש וכבר אמרו שרבינו הא"י ז"ל ציוה לאדם ששכח תשובה ללמוד ה' דיין של זהר בכל יום בשנם לא יבין ואפשר שהעסק להיות הזוהר מדרב ברי התורה בלי לבוש הפשט ולר"י הן קול נגלו לכל שהם מדות התורה לימוד זה חשוב ורצוי ועשד פר מכושר הנפש ומצחצחה מתרפס ברו"י כס"ף והשפיע בצחצוחו בא"ש נכוחות"

(פ"ס ט"א ס"ג ס"ד - ג)

"זהר לקבוע לימודו בלילה במשניות או בודד או שניים כאחד מוכיח"
(פס"ק מ"ג פ"ט ג' - מ)

זוהר הק' בכת"י

"ונקדים מה שראיתי בכתב להרב המוסמך מר"ם גאלאנטי תלמיד מן ז"ל בתשובה ב"י בכתב ידו הקדושה ממש שכתב משם הזוהר הקדוש בב"י"

(ס"א נחמ"ס ג"ג פ"ג ר"ג נפיוס)

"כתב הרב מר"ם גאלאנטי ז"ל האקן בתשובה כ"י משם הזוהר הקדוש בב"י כי כל זיווג שהוא לש"ש אף שהוא זקן ואינו מוליד בפועל ככה מוליד נשמות והם בני"ע"

(י"פ ט"ג ט"ג, פ"ג ט"ג)

זוהר כת"י

(ג"מ ט"ג ספר סנהדרין ר"ט)
ככל נאמן מה, וע"ד
נעלי אהם מלק... ר"ג ר"ט)

"זהר מאד באמדת אמת התיבות כמשפחן שלימות תפירות, ואמרו בוהר כתב די הביאו הרב תומד המקובל מר"ם נגידן בספר הזוהר כי אחד חלה מעת לעת ומת פתאום ואמר קודם מותו הנני מת על שלא נודעתי בדברים שבאמת ויציב עיני"

(פג"ק מ"ג פ"ט ג' - ט"ט)

"עתה אמת אנדי אשר ראית עיני נסחא כ"י בספר הזוהר מונה מרבנן קשישא"

(פ"ק מ"ג פ"ט ג' - ט"ט)

זהר

(עם מקדש מלך)

"ובנסתח רפום חדש שהרפים מר"ש בוואגלו מנה"

(פ"ק מ"ג פ"ט ג' - ט"ט)

זהר חדש דפוס ויניציא

"וידוע הזר חדש דפוס ויניציא הנה ע"י הרמ"א, ובה לידו הזר חדש דפוס ויניציא שהעידו עוד הרמ"א אוד שגופם וכתוב שם בגליון כמה חידושים מכ"י הרמ"א ממש ובלשון קול אומר מנה מכ"י הרמ"א כנסת שכתבו הרבנים הנזכרים"

(פ"ס ט"א ס"ג ס"ד - ג)

פ"ט פ"ק "בנסתח מהר"ם אס על ד"מ מ"ד"

הקדמת תקוני הזהר (לער"ח אלול) [דף א' ע"א]

רבי שמעון אול ליה א וערק למדברא דלוד, ואתגניז בחד מערתא הוא ור' אלעזר בריה, איתרחיש ניסא ונפק להון חד חרוב א וחד מעיינא דמיא, אכלו מההוא חרוב ושתן מההוא מיא, והוה אליהו ז"ל אתי להון בכל יומא תרי זימני ואוליף לון, ולא ידע איניש בהו כו' בזהר חדש פרשת תבא כתוב שם, ודא איתקרי תקוני הזהר דאינון שבועין אנפין לאורייתא דפריש ר' שמעון בר יוחאי במלת בראשית מסתרי אורייתא:

קום ר' שמעון אפתח מילין קמי שכינתא, פתח ואמר:

והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע וגו' (דניאל י"ב) והמשכילים אלין ר' שמעון וחברייא. יזהירו כד אתכנשו למעבד האי חבורא רשותא אתיהיב ה להון ולאליהו עמהן

באר לחי ראי

התקוני זוה"ק לימי אלול ועשיית וכן כ' הכסא מלך בהקדמתו הא' והב' כי לימוד התיקוני זוה"ק בחודש אלול מטהר הגוף והנשמה וסגולתו לקרב קץ הגאולה ב"ב, ע"כ רמז לע"ד בתחלתו רבי שמעון (הוא שם המחבר התנא הקדוש זי"ע) "אול ליה" "וערק" "למדברא ר"ת אלול וע"ד מ"ש בפע"ח כי אלר"ל רמז בכתוב ואשר לא צדה וכו' ושמתי לך מקום אשר יגו"ס שמ"ה ולה רמז אול ליה וערי"ק למדבריא כנו' והבן:

עמכוו א"ך יאמר אליכו על עמנו ולאליכו עמכוו ואם נימא שהוא דברי רשי"מ כאמור לא מקשה מידי. פתח ואמר וכו' הוא ג"כ דברי רשי"מ שמספר מה שמע במחיצתה דרקיע גדונת נפלאות של רשצ"י ואליכו וכל החצרי"א א"ך מחבירים צתורתם כוזהר הרקיע ושמע נחיתת הרשות שנחתו לרשצ"י ולאליכו עם החצרי"א. וכשסיים רשי"מ דבריו כתב רשצ"י לדרוש כוזהר הרקיע דליכו כליל כל גוון כו' שהוא התחלת הספר כמ"ל. כד אתכנשו למעבד האי חבורא פי' זה החיבור הנקרא תקוניי הזה"ר. ולונוו זה לכוידע שחיבור הזה נחתר מרשצ"י עם סיועת מרחמוכו רבן צלחנשת כולם עם אליכו הנביא זכור לעווד וגשמות הדיקים שצלו צעוק"ו לגלות מסתרים אלו. רשותא אתיהיב להון. היינו כי קודם שיתן להם רשות לא כי רשאין להצר חיבור זה שיכא מוכן לכל הבא ליטול את השם כי כבר אמרו ז"ל אין מגלן סתרי תורה אלא לחשים שראויין לכך וכמצו"ר צש"ס (תגי"ה ר"פ אין דורשת): אתיהיב להון וכו' לגלאה לון רז"ך פמירין וכו'. עין צשער ביחודים (פרק ג') שמצ"ר הדברים אלו צוה כי ענין השגה הבא לאדם הוא לכ"א לפי ערכו הן עיי' מלאכי עליון וכן עיי' קול של דיקים הצאים להתחבר עמו ולגלות לו רזי תורה וכל זה צא לאדם אם עוסק צתור"ה לשמה דאז אפשר שישיג

אול ליה וערק למדברא וכו', גופא דעובדא והסיבה שערק למדברא הוא זרי"א צרי עיי' צש"ס (שנת דף ל"ג ע"ב) והעטם שהולך לזה עיי' בליקוני הש"ס (ריש שנת) כי רשצ"י הו' נילון ממרע"ה וכמו שמשך כרם מפני חרצ פרעב והשיג שלימותו שם צמדנר כך רשצ"י כרם מפני הקיסר למערכ צמדנר דלוד והשיג שלימותו שם עיי"ש: ולא ידע איניש בהו כו' בזהר חדש פ' תבא כתוב שם. היינו עד כאן הלשון צ"ח פי' תצ"ח (דף מ"ז ע"ג מדפוס אמשטרדם) ועוד כתוב ומסויים שם צ"ח מהכ בעובדא לענין אחר ע"ש ועיי' כי כאלן וכו' לסיום הענין שם: ודא איתקרי תיקוני הזהר. זהו התחלת דבר צפ"ע צכאן שאלו השצעים תיקונים נקראים תיקוני הזכר. (ובגבחות ימ"ן חשב לערצב הדברים דר"ל כי צ"ח שם כי גם הלשון זל"א איתקרי תיקוני הזכר ועיי' כי צקשתיו ולא מלאתיו צ"ח שם ולחנם תמה. כי הפי' לע"ד פשוט כמו שכתבתי וכלשון זל"א איתקרי תיקוני הזכר הוא דבר צפ"ע כאלן כנ"ו): קום ר' שמעון אפתח מילין קמי שכינתא וכו'. נראה שהוא דברי רישא מהימנא שאמר לרשצ"י כמצו"ר צתיקונים מחובר חדש (דפוס ה"ל דף ע"ח ע"ב) קם רשי מהימנא על רגליו וכו' אמר קום ריש אפתח מילין קמי שכינתא וכו', וצוה מתוך קושיה הכסא מלך מ"ש להבן רשות אחי"ב להון ולאליכו

עמהון ולכל נשמתין דמתיבתאן לנחתא בנייהו. ולכל מלאכיא באתכסייא ובאורח שכל. ועלת על כלא יהיב רשו לכל שמהן קדישין ולכל הויין ולכל כנויין לגלאה לון רזין טמירין כל שם בדרגא דיליה. ורשותא יהיב לעשר ספירין לגלאה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא:

כוזהר

באר לחי ראוי

אלקיו ועיי"ש צפרשיי ומצואר משם דגם השם חלקים הוא כנוי וכן כאן להבן (דף י"א ע"ב) מצואר שהשמות חלקיים ולדגוי ושדי הם כנויים כאשר יראה במעיין שם ממ"ש שם י' מן חלקים י' מן חלקים י' מן שדיי כלולא מכל כנויין. ועיי' עוד בש"ס (שבושת שם דף ל"ז ע"א) וחכמים לומרים על שם המיוחד בן ד' אותיות דיי"ד היא ומצואר משם דכל בשעת חוץ משם הוי"ה בן ככלל כנויין ועיי' בש"ס (בפרק בתרא דתמיד) דקרי לשם חלקיים כנוי וכ"כ בתוס' (בסוטה דף ל"ח ע"א) דכנוי הוא השם חלקיים. ועיי' בכסף משנה (פרק י' מהלכות יסודי התורה הלכה ב') ובשו"ת גאוני בתראי (סי' ד') חיצורא כי צרע"מ (פ' פנחס שם וצדק הקודם) מצואר דכל שמכן דילי' חינון כנויין כי הצורה יצ"ש לית לי' שם ידוע ומדה ותחום ואפילו השם הוי' צ"ה הוא צצחי' כנוי עיי"ש. כל שם בדרגא דיליה. ר"ל כי כל שם הוא מקנן צעולם אחר וכמ"ש צע"ה (שער השמות) באורך. ועפ"י הפשט מצבן הדברים עפ"י צרע"מ (שם) דככל שם מהשמות הקדושים חקרי הקצ"ה בהו רק על שם צרין דעלמא כי צומן שהראשים של הדור הם מצבן חקרי לגבייהו הוי"ה ואם הראשים של הדור חינון חייבים חקרי חלקיים צמידת הדיון וכן הוא לכל צר נש כפי מעלה דילי' עיי"ש וזה שאמר כל שם בדרגא דיליה ר"ל כפי מעלתו בהשמות שם דדור הכהן. דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא. ע"ל (סוף תיקון ר' ריש דף כ"ד) כד יתגלי לתתא דדרא בתראה צסוף יומיא וצגיניה וקראתם דרוז בארץ וגו' והיינו כמ"ש הרב מהרש"א ז"ל (בשקדמתו לשער בהקדמות) וברמ"פ ז"ל (בהקדמתו לעץ חיים) שכל ההצטרות והשגשגים המצואר באדרתא שלא לגלות חכמה זאה לכל אדם כי רק לדורות הקידמים אבל צדורות הללו דרא בתראי הסמוכה לביאת משיח נלקונו מצור ושמתה לפני הקצ"ה שיתגלה החכמה הזאת שצדכותה יצא המשיח וכי שם שכתב מאמרים מן הכהן מורים עיי' עיי"ש [ועיי' משנין צבי' סוף מרע ועיי' מהבסיק מהר"ל ז"ל ל"ה חידושים וצדוסיפת זקוני בהסיק מהר"ל ז"ל ל"ה צ"ה בספר:] והנה לאחר שמת לבם רשות לחבר חיבור זה ספר תקוני הכהן הוא מתחיל לדרוש על שם הספר וחד מה עיני ומכותו ואמר כי הוא

שישיג ויתגלה אליו איזה נשמת לדיק מאותן שם משורש נשמתו או שפעם איזה מנוח המתייחס לו והם מנגין לו רזי תורה וכי שזכו הענין שנאמר בהקדמת החיקונים רשותא אחייבז נכל חינון נשמתין לדיקויה וכלל מלאכין לנחתא לגלאה לון רזין טמירין עכ"ל [ועי' משנין זה עוד בשער רוח הקודש פרק א'] : נשמתין דמתיבתאן. אמר דמתיבתאין לשון רבים כי שחיס הנה מתיבתא עלאה ומתיבתא דרקיעא [היינו מתיבתא תתאה] וכמ"ש הרמ"ז (סוף פ' בלק דף ר"ג ע"ב) כי יש מתיבתא עלאה ומתיבתא דרקיע מתיבתא עלאה הוא מתיבתא דקצ"ה ומתיבתא דרקיע הוא דמטערוין עיי"ש וכן מצואר צ"ה (פ' יתרו דף ל"א ריש ע"א) ובהגות מהרש"א זכור (פ' יתרו דף קס"ג ע"א) ובכסף מלך להבן (תיקון כ"ז דף ל"א ע"א) ובציואוריו להבן (בהקדמה צדף י"ז ע"א) : באתכסייא נראה מהדברים שלכל נשמתין ולאליהו אחייבז רשותא לנחתא צינייהו באחגליא אבל למלאכין לא אחייבז לכו רשותא אלא לנחתא צינייהו באתכסייא שלא יראו אותם כמו שכן אלא בלבושים שונים. וכפי הנראה הוא כי עם אליהו ונשמתו הדיקים יען כי היו פעם אי' צע"ה וכי להם התייחסות אחד עיי' כי יכולין לראותם בלי כיסוי ולבושים מש"כ המלאכים שאין להם עסק בצע"ה ואין להם התייחסות עמהם עיי' לא יכלו לראותם צע"ה אלא באתכסייא ומלבוש בלבושים שונים וכמוצן: ובאורח שכל. ר"ל השגה שכליות ולא חושיות. ועיי' צתיקונים מ"ה (דף ק"ד ע"ב) שאמר רע"מ לאליהו דאת עתיד לאחגליאו לכל נביא מסטרא דנשמתא בשכל דיליה עיי"ש: ועלת על כלא. ר"ל שהאיר בהם הקצ"ה מן האור אין סוף צ"ה המלבוש צ"ה שאין למעלה ממנו: ולכל החיין. ע"ל (דף י"א ע"ב) שכי ומכל הויין כגון קוקיי וכי ומצואר משם לכל הויין ר"ל כל הוי' לחפי הוי"ה וכן הוא בזכר (ויקרא דף י"ז ע"א) עיי"ש: ולכל כנויין. עיי' ש"ס (שבושת דף ל"ה ע"א) צמתני חנון ורחים ארך אפים ורב חסד וכל הכנויים חייט שאר המדות מן ורב חסד עד ונקב מצואר שם מפשטות הלשון ועיי' זכור (פנחס דף רנ"א ע"א) שכתב ג"כ בשאר הכנויים כגון רחום וחנון ארך אפים וגו' עכ"ל. אמנם בש"ס (סנהדרין דף כ"ז ע"א) ונוקב שם די וגו' מניין לרבות כל הכנויין ת"ל איש אשר יקלל

כזהר הרקיע דאיהו כליל כל גוון, * זהר טמיר וגניז, זהר בהיר בשחקים, זהר זריק נצוצין ומבהיק כברק לעיינין. זהר זהיר חודר כסיהרא. זהר זהיר סומקא כמאדים. זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה. זהר ירוק ככוכב. זהר כליל חודר וסומק, זהר זהיר לכל עיבר כמאן דמחא בפטיש וזריק שביבין

באר לחי ראוי

נוסחא אהרינא
תאנא והמשכילים יהירו כזהר הרקיע דאיהו זהר טמיר וגניז דא כתר: זהר בהיר בשחקים דא חמ"ה. זהר זריק נצוצין ומבהיק כברק לעיינין דא ביג"ה. זהר חודר כסיהרא דא גדולה

על שם כי מראיתו נועה ביותר ללוצן המהשוק ומח"ע מתייחס מראיתו לספירת החסד וכמ"ש צפרדס (שם פרק ג') שצחמד יתייחס לה גוון לוצן עיי"ש ורקיע כסיכרה היינו אף שהוא זכיר וחודר במהשוק ללוצן יכולין להסתכל בו: זהר זהיר סומקא כמאדים. י"ג דא גבורה. כי מראה אודם הוא מורה על דין ועצור זה כוכב מאדים מורה על דם וכמ"ש צפרדס שם ובמאורי אור (פרק אודם): זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה. י"ג דא תפארת. וכיינו כמ"ש צפרדס (פרק ב' משער עשר ולא השע ופרק ג' משער הגוונים) דגוון ירוק יתייחס לת"ה שהוא גוון הנמג מאדום ולוצן בשיווי המג שהוא טלל ב' מידות חסד וגבורה עיי"ש ולפי האמור יוצן מ"ש כחמה היינו שגוון החמה הוא שנחשב זה הב' גוונים לבנינות ואדמימות צמג השוכ וכמ"ש צפ"ה (פרק ו' משער הפורים) צסוף דצרי החצירים צסוד אסתר ירקרקת ביתה שמראה ירוק הוא הארת ז"ה היינו ת"ה עיי"ש ולכן כתב חמ"ה כי התפארת נקרא שמש כמ"ש צפ"ה (פרק ב' משער לידת המוחין) עיי"ש: זהר ירוק ככוכב י"ג דא נח"ה. וכיינו כמ"ש צפרדס (שער עשר ולא השע פרק ד' וצפרק ג' משער הגוונים שם) דגוון נח"ה הוא מראה אדום הנוטה ללוצן וכיינו דמלד קבלתו מחלק הדינים שנתפארת הוא גוון אדום אף יען כי עיקר ורוב יניקתו הוא מקו הימין שהוא ז' החסד כי שם ביתו לכן הוא נועה אח"כ לגוון לוצן להלצין האדמימות שבו להחזירו ללוצן שהוא סוד הרחמים עיי"ש. וזהו מראה כוכב שנראה בו מראה אדמימות הנוטה ללוצן ואין הב' מראות מזוגים צשוכ כי הלבנויות היא מעט יותר בו זהר כליל חודר וסומק. הכב צהבחה ש"צ גרם: כליל ארכם וסומק. חמ"ה צפרדס (שער עשר ולא השע שם) נראה כמ"ש צפנים חודר וסומק ש"כ דגוון הכריד הוא כליל לבן ואודם וטובה אל גוון אודם יותר מלגוון לוצן שבו מפני שיעקר ויקתו הוא מלד שמאל מצחי מידת הגבורה שלמעלה ממנו ע"כ הוא נועה לגוון אודם יותר עד שמכריע שורש הרחמים על ז' הדק של אודם שלו עיי"ש. חמ"ה לגי של הגכה שהוא כליל ארכים וסומ"ק. הטעם פשוט כי הכוד הוא סיוס לקו השמאלי ששם מידת הגבורה ביתר שאת וע"כ תמיד כספירות

תחלה עיי נשמות הצדיקים שנקראים זה"ר הרקיע וכדמפרש ואזיל: כזהר הרקיע ר"ל כי זכר הוא צחי האורות המהפסטים בגופא דז"ה ומגדלים כל גופו ומתהלך בכל עשר ספירות וכמ"ש צפ"ה (שער תיקון הנוקבא פרק ז' וצשער דרושי הללם דרוש ג') עיי"ש ולזה אמר. דאיהו כליל כל גוון ר"ל כי הרקיע הוא כליל כל הגוונים שבהם סוד העשר ספירות שכלל ספירה מאיר גוון אחר, ומתחיל מספירת הכתר עד זכיר לכל עיבר שהוא ספירת היסוד [וכמו שכתב צ"ד] (ומה שגרסם על הגליון בתואר נוסחא אהרינא כי בגליון מהרמ"ש ז"ל שהוא ע"ס שאינו נוסחא אהרינא כי אם הגב מאחזק חסם). זהר טמיר בניז. וי"ג דא כתר. וכיינו כמ"ש צפרד"ס (פרק ב' משער הגוונים) דכתר לא יתואר בו גוון כלל מפני שאין פעולה נתפסת בו לרוב העלמותו ושן נקרא אור נעלם לבורות על העלם פעולתו עיי"ש. ועיין צפ"ה (פרק כ' משער הכללים) וצש"ד דאריך אנפין יש לו חלת ראשין וראש האי [שהוא סוד הכתר] נקרא רישא דלא אחידע עיי"ש ועי' מה עוד צפ"ה (פרק ג' משער הצרכות) דרישא עלאה דא"ה שהוא הכתר אין בו תפיסה כלל ולא אחידע כלל ועיי"ש עוד בדבריו צפ"ה (פרק א' משער דרושי אצ"י"ס) וכן הוא עוד בכמה דוכתי דכתר דא"ה הוא צסוד קון דיו"ד דכו"ה שהוא נעלם ומכוסה ללא שלטא זיב עינא: זהר בהיר בשחקים. י"ג דא חמ"ה. וכיינו כמ"ש צפרדס (שם) דגוון החמ"ה הוא גוון ספירי שהוא גוון המתייחס לה כל הגוונים כי ממנו יושפעו כל הגוונים עיי"ש: זהר זריק נצוצין ומבהיק כברק לעיינין. י"ג דא זינ"ה. עיי' בהגהות קבלת יעקב צוהר (פ' פקודי דף רכ"ה ח"ה ארת כ"ה) צסוד עיני כו"ה כי המוחין הם הגוונים של הזעיר דאסכיד סהודתא דאנפוי כמבואר בצדרא אטע צסוד הארת פני הזעיר ועוד שיש בו מוחין והוא נקרא עיני כו"ה עיי"ש ולזה אמר הכה שכל המוחין שהוא העיינין וענין הארת פני הזעיר הוא מכה הצניח שמאיר ומבהיק וטענתו בו נלתי ארת

זהר זהיר חודר כסיהרא. י"ג דא גדולה, כי סיכרה נקרא לצניח

שביבין לכל סטרא. הכי מהאי זהר זהרין כמה ה) נשמתין דאינון זהרי כלהו ברקיע, ואלין אינון נשמתין מאלין משכילים דאית בהון שכל לאשתמדעא ברזין דמאריהון. כלוה רשימין ומצוירין במלכותא דרקיעא ככוכבייא דנהרין ברקיע. והיינו יזהירו כוזהר הרקיע מאי הרקיע, דנהרין ביה (נ"א בך) (אוף אלין) נשמתין דמשכילים ככוכבייא ברקיע הכי נהרין בכורסייא וכלהו פרחין מן רקיע, ודא צדיק חי עולמים, דמניה פרחין

גדוליה. זהר זהיר סומקא כמאדים דא גבוריה. זהר מבהיק כליל ירוקא כחמה דא תפאריה. זהר ירוק ככוכב דא נצ"ח. זהר כליל אוכם וסומק דא הו"ד. זהר זהיר לכל עיבר כמאן דמחא בפטיש והריק שביבי לכל סטר דא יסוד .

נשמתין דצדיקיא ונהרין בסיהרא, ועלייהו כתיב (בראשית א) ויתן אותם אלקים ברקיע ה) השמים וגו', ואיהו רקיע דאיהו לעיל מחיוון הה"ד ז) (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם, והפוך רקיע

באר לחי ראי

בספירות הכוד היא תוקף הדינים וכמ"ש רבינו צע"ח (פרק א' משער רפ"ח ובש"ד) ולכן הוא כליל שחור ואדום ששניהם הוא מראה של גבורות דהאי שחור אדום הוא אלה שלקב וכנודע זהר זהיר לכל עיבר וכו'. כי דא יסוד ע"י צפרים (שס) הגוון היסוד הוא גוון הכליל כל הגוונים עיי"ש והיינו כמ"ש ברע"מ (פ' משפטים דף קט"ז) יסוד נקרא כ"ל כי הוא כולל כל הששה קלות וכן צע"ח ובפע"ח פעמים הרבה אף מספר זה שחמרה דהיר לכל עיבר היינו כל הששה קלות. כמאן דמחא בפטיש וזרק שביבין לכל סטרא. היינו כי צע"ח הוא סוד היווה יסוד דדבורא צע"ח ומכה בתוך יסוד המלכות ומוריד השפע שלו לתוך יסוד הנוקבא והעפה מתפרדת צמוד שצבין לכל סטרא היינו לכל הששה קלות והעפה הוא כלילה מכ"צ אחון וכל אות ואות הולך לסטרא דילי וכמ"ש צע"ח (פרק ע"ז משער ארוך חנפין) עיי"ש ועי צע"ח (פרק ג' משער לאה ורחל) שהאורות הנאים מיוסוד דחצונה נכנסים תוך היסוד דז"א ומכ"ס שם צכה ומתפזרים ונעשים שם לילין דקים אשר הם צמוד כוכבים המאירים עיי"ש. מהאי זהר זהירין כמה נשמתין דאינון זהרין כלהו ברקיע ר"ל דמהנליות שצאים ממידת היסוד הנ"ל מאירים גשמת הלדיקים וכמ"ש רבינו צע"ח (שס) שהנליות הנ"ל נקראים מלדיקי הרצים ששורשם מן יסוד הנקרא לדיק עיי"ש ואמר דאינון זהרין כלהו ברקיע היינו כי יסוד דחצונה שממנה יולאין נלילי אורות הנ"ל נקרא רקיע וכמ"ש רבינו צע"ח (שס): ואילין אינון נשמתין. הוא חוזר לדבריו הראשונים לספר צצתן של גשמת רצביי וכל דהצרייא וכל אילין גשמתין דמחיבתאן נחתא ציניהון: סאילין משכילים וכו'. היינו שכל אלו הגשמות של הלדיקים הנ"ל מקור מהצבם הוא מאותן הנליות של היסוד שמאירים כזכר הרקיע. דאית בהון שכל לאשתמדעא ברזין דמאריהון. היינו חכמת הקבלה וכמ"ש רבינו צלק"ח (פ' האזינו צפסוק כשעירים עלי

דשא) כי מי שהוא דצוק צחומר שנו א"ח לו להשיג חכמה זו רק לאחר שהופשט מעט מן החומר ומעניני עוה"ז אז יכול ללמוד ולהשיג הסוד עיי"ש זה הוא ביאור הדברים כאן דהלדיקים שהם מפשטים מחומריות ומחכרים כזהר הרקיע כמזכר הם יש להם שכל להשיג צרוין דמאריהון. כלהו רשימין ומצוירין במלכותא דרקיע היינו כי גשמות הלדיקים צאים מצווג עליון ואין נגמר צישולם עד שמתעצרות מהן המלכות כי הוא מקבלת אותם מיוסוד ועיר ציסודה ושם ציסוד המלכות הנקרא רקיע כני"ל שם נגמרים וכמ"ש צע"ח (פרק ז' משער דרובי אצ"ע) צביאור דצרי התקוונים קס ר"ש ואמר סצא סצא וסא שכינתא איכו יחודא דקצ"ח אף גלפין ציה דיוקנין דלתתא וכו' עיי"ש: ככוכבייא דנהרין ברקיע צא לשלל דמ"ש שלדיקים זיהירו כזכר הרקיע אינו ר"ל שנמשלים לעצם הרקיע שאינו מחכיר צע"ח רק להכוכבים שמהירין צרקיע: הכי נהרין בכורסייא היינו כי עיקר מקור הגשמות הוא צנינה עלום הכסא שהיא מקנהא בכורסייא וכמ"ש צפרים (שער עשר ולא תשע פרק ז) צביאור ענין זה: וכלהו פרחין נשמתין דצדיקיא היינו כמ"ש (תיקון ו דף כ"ח ע"א) ללדיק מיינה פרחין נשמתין חדתין צישראל ועיי"ש צביאורינו דהיינו גשמות הלדיקים ועיי"ש עוד להלן (תיקון י"ד דף ל' ע"א) ושכינתא איכו ארעא דציה גדלן ולמחים אילנן ועשבים דהיינו גשמות הלדיקים ות"ח עיי"ש וצביאורנו שם ולפי האמור כאן היינו שהם יולאין מן היסוד של ז"א וניתנין ציסוד המלכות ובה גדלן ולמחין עד שנעשין לאילנא דרצבי: ויתן אותם אלקים ברקיע השמים. היינו שהצנינה הנקרא אלקים נחנה אותן הגשמות צרקיע שמים שהוא יסוד דז"א הנקרא רקיע שמים ומשם ניתנין למלכות כני"ל ולזה מסיים להאיר על הארץ שהוא סוד המלכות: ואיהו רקיע דאיהו לעיל מחיוון. היינו כמ"ש צע"ח (פרק ד' משער העיצורים) דמקור מהצב גשמות הלדיקים הוא למעלה ממקור מהצב גשמות המלאכים

רקי"ע ותשכח ליה עיקר ויסודא דמרכבתא (עלאה) דעליה קיימין חיוון וכוורסייא דמרכבתא (עלאה) ועליה אתמר (משלי ט) וצדיק יסוד עולם, על צדיק דלעילא (דף א' ע"ב) קיימא עלמא דאתכסייא, ועל צדיק דלתתא קיימא עלמא דאתגלייא, והיינו מצדיקי הרבים מההוא צדיקא (ס"א צדיקי) דעלמא תליין. מאי הרבים (ה) אילין דאתמר עלייהו הלכה כרבים, דאינון מסטרא דאבהן דלית רבים פחות מתלת, הלכה כרבים דא שכינתא, ומתמן (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ, האי דאתמר בה (שם טו) והארץ הדום רגלי דא שכינתא דאיהי כלילא מעשר ספירן

באר לחי ראי

במתיבתא ציינוכו בלשון מלדיקי כרבים. אילין דאתמר עלייהו הלכה כרבים דאינון מסטרא דאבהן. ר"ל שנשמתן הוא משורש תלת אצבון לפיכך זכו שהלכה כמותן ועי' בפע"ח (סוף פרק א' משער חזרת כעמורה) שפ' דמכ שאמרו בזכר ובגמי דאין רבים פחות מתלת היינו סוד תלת אצבון חגי"ת עיי"ש דלית רבים פחות מתלת פי' דכל מה דקוי"ל בעלמא מיעוט רבים שנים הוא אם אינו אומר בפירוש טיבת רבים רק שמדבר בלשון רבים אבל אם אומר בפירוש טיבת רבים לא שייך לומר על שנים שכל פחות מתלת לא נקרא רבים וכמ"ש צ"ס (גיטין דף מ"ז ע"א) וכמה רבים ר"ל אמר ג' עיי"ש וכן הוא בירושלמי (פרק ה' דגיטין סוף הלכה ו') ועי' בתוס' (ר"ה דף ד' ע"ב ד"כ חפשא) שהביא מהכ"כ ימים שנים רבים שלש עיי"ש: הלכה כרבים דא שכינתא. פי' כי הלכה שהיא המלכות אפי"פ שפ' עלי' אחת היא יונתו וגו' אחת הוא לאמה וגו' נקראת ג"כ רבים כיון שיש עמך ששים כמה מלכות ועלמות אין מספר וכמ"ל (דף י"ד ע"ב) דמכ"ע נקראת כשכינה רבים ונאמר עלי' הלכה כרבים עיי"ש. ובמתמן ועמך כולם צדיקים. חזר למה שהתחיל לומר שמחיווג של צ' יסודות בלו הנשמות של המשכילים כ"ל (ועי' צע"ה שער הכסירה ושער מ"ג ומ"ד). לעולם ירשו ארץ. כי הלדיקים הנוטרים אח הכרית זוכים למלכות שנקרא ארץ כמ"ש להלן (תיקון ע"ו דף ל' סוף ע"ב וריש דף ל"א) ועיי"ש צביאורינו. דא שכינתא דאיהי כלילא מעשר ספירין. ר"ל לכן אמר הכתוב זכר כולם לדיקים שקאי על השכינה אשר בה נחשברו כל נשמות הלדיקים כי טיבת כולם קאי על המלכות שהיא כלילא מעשר ספירין דז"ל וכמ"ש צע"ה (סוף פרק ג' משער תיקון הנוקבא) שהמלכות יש לה שורש א' עם כל ספירה וספירה של ז"ל משום שבעת עיבור נחשברה היא עם כל ספירה וספירה דז"ל וכשאיורה שורשה ככולם ועי"כ כי בזכר ובחיקונים דאיהי שלימא דכל ספירה וספירה עיי"ש ועי' בפע"ח (פרק י"ב משער התפילין) צביאור הענין איך שהמלכות כלילא מכל עשר ועי"ל (דף י' ע"ב ובתיקון י' דף כ"ה ע"ב ובתיקון י"ז דף ל"א ע"א) ועיי"ש צביאורינו

עיי"ש והפוך רקי"ע ותשכח ל' עיקר ויסודא דמרכבתא רקי"ע אוחיות עיקר כי היסוד הוא עיקר הקיום של כל עולם ועולם שפ"י נמשך שפע לקיום הנמלא בו ודרך ליטור היסוד הולך השפע מכל הספירות לתחתונים והוא יסודא דמרכבתא. דעליה קיימין חיוון וכוורסייא דמרכבתא. היינו שהכסף עם הדי' חיות הקודש שחס סוד המרכבה כמ"ש בזכר (פ' במדבר דף קי"ח ע"ב וצ"פ תזריע דף מ"ה ע"ב) כולן מקבלין השפע לנורך קיום החיות שלהם עיי' היסוד ועלי' אתמר צ"ס (חגיגה דף י"ב ע"ב) שהעולם עומד על העמוד הנקרא לדיק כמ"ש לדיק יסוד עולם עיי"ש: על צדיק דלעילא וכו'. פירש כי יש צ' מיני זוגים שז"ל מזדווג עם צ' נוקבות דלילה היינו לאה ורחל א' בעלמא דאתכסייא וכו' בעלמא דאתגלייא והיינו כי לאה נקרא עלמא דאתכסייא ורחל נקרא עלמא דאתגלייא וכמ"ש רבינו צע"ה (דרוש ה' משער לרוש הללם וצ"ד) וז"ל הוא מזדווג עם שניהם עם לאה ועם רחל צ"ב צחי יסוד שבו כי ז"ל יש לו צחי יסוד גם בתפארת שלו אשר בו מזדווג עם לאה מן החזק ולמעלה ובצחי יסוד הגמור שלו הוא מזדווג עם רחל וכמ"ש צע"ה (שער רחל ולאח פרק ט"ו) וזה שאמר על צדיק דלעילא. ר"ל דמ"ש ולדיק יסוד עולם קאי לכל עולם ועולם צפ"ע כי הוא גורם זוג של יסוד לדיק דלעילא שהוא יסוד שצח"ת שמזדווג עם לאה ועל ידי זה: קיימא עלמא דאתכסייא. שהוא לאה כי עיקר קיומה הוא החיווג. וגם הוא גורם חיווג בצחי לדיק דתתא של יסוד העיקרי עם רחל כ"ל. ועל צדיק דלתתא הוא היסוד הגמור דז"ל כמזכר. קיימא עלמא דאתגלייא. הוא רחל שהחיווג הוא קיומא: והיינו מצדיקי הרבים. פי' שהצ"ח העוסקים בחכמת הקבלה נקראים מלדיקי' כרבים בלשון רבים על שם שחס גורמים חיווג צ"ב יסודיים כ"ל: מהאי צדיקא דעלמא תליין. ר"ל כי איתן הלדיקים היינו ר"ש וכל הצרייח דמתיבתאן שהעולם עומד עליהם הם הם הגורמים חיווג צ"ב יסודות כמזכר ובהם תלוי כל ההשפעות הנשפטים מכל הכנראים: מאי הרבים. הוא זה לפרש ולהכי נקראים ר"ש וכל אילן דנחתין

ספירן, ומתמן איתקריאו ישראל ט' מלכים, צדיקים, חוזים, נביאים, מארי תורה, גבורים, חסידים, נבונים, חכמים, ראשי אלפי ישראל (הם) ורשותא אתיהיב לון לאלין נשמתין דאתרכו מאתרייהו בתר קב"ה ושכינתיה לקנא בהאי חבורא דאתמר בה י' (משלי כ) כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו. ולית צפור אלא שכינתא דאיהי מתתרכא מאתרהא הה"ד (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך. את לרבות שכינתא תתאה יא) האם שכינתא עלאה. הה"ד (ישעיה ג) ובפשעיכם שלחה אמכם יב) דתרווייהו אתתרכו מאתריהו, ובגין דא שלח תשלח תרין שלוחין חד מבית ראשון וחד מבית שני יג) לקיימא ביה [בהו] (ישעיה כב) אני ד' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן שכינתא עלאה. ותהלתי לפסילים שכינתא תתאה ד) כן איש נודד ממקומו דא קב"ה דאתמר ביה י"י איש מלחמה, דאתתרך אבתרייהו טו).

ועוד כן איש נודד ממקומו (מאן איהו) דא משה, דכתיב (במדבר יב) והאיש משה ענו מאוד דאתתרך רוחיה אבתרייהו טז).

ועוד

באר לחי ראי

שמשתחפים בצערך ועייז יש מנוח לשכינתא קדישא וכלל השמות טולס: דאתמר בה כצפור וגו'. כמיש צמדש רב (בשלה פי' כי סימן ד') דכנסת ישראל נקראים לפור שצרחו ממקום למקום שנאמר כלפור נודדת מקנה כן איש נודד ממקומו עד שבאו לא"י אז מלאו להם קן שנאמר גם לפור מלאה בית וגו' עיי"ש שכינתא תתאה. היינו מלכות נוקבא דז"א: האם שכינתא עלאה. צינה סוד אס כצנים: דתרווייהו אתתרכו מאתריהו וכו' חד מבית ראשון וחד מבית שני ע"ל (תיקון ו' דף כ"ח ע"ג) ואס לאו כתיב בזה שלח תשלח וגו' תרין תרוכין עיי"ש וביאור הענין ע"י צרע"מ (פנחס דף רע"ז סוף ע"א ולהלן דף י"ד ע"א) צסוד ותלכנה שתיכן שחי כהי"ן דצנית ראשון אזלו לה ה' ראשונה וצנית שני אזלו לה ה' אחרונה ואשתארו יו בלא בן זוג עיי"ש: חד מבית ראשון וכו' לקיימא ב"י כר צס' אור ישראל גרים. וחד מצית שני כן איש נודד ממקומו דא קב"ה דאתמר צ"י אני ד' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן שכינתא עלאה ותהלתי לפסילים שכינתא תתאה ועוד כן יש נודד ממקומו וכו'. וכי"פ כן איש נודד ממקומו דא קב"ה. היינו שגס ז"א נודד ממקומו וכלך בגולה עם השכינה הקדושה נוקבא דליה: דאתמר ב"י ה' איש מלחמה. הציח ראי אשר תיבת איש הוא כינוי לז"א שהוא השם כו"י צ"ה: לקיימי ב"י. קאי אלקמיש ור"ל כדי לקיים וכבודי לאחר לא אתן וכו'. ר"ל לכהני אשתרך גם ז"א אצתרייהו להיות שומר את המלכות נוקבא דליה שלא ישלפו זה הקליפות ח"ו: דא משה וכו' דאתתרך רוחי אבתרייהו. ר"ל כי מרצפיב רוחו מחלש כל דור ודור צלדיקים ובעלי תורה כמו אור השמש שזרחה בלילה צרכנים וכעוד וכן שהלדיקים ובעלי תורה אשתרכו מאתריהו ממקום

בציאוריו. ומתמן איתקריאו ישראל וכו'. כונתו לפני האמר מוכן מה שיש לדקדק כיון שמקור השמה ישראל שהוא מה"י אבות כ"ל שהיא חגי"ת מדוע אנו רואין שנשמת ישראל נתלק לעשר מדריגות כח"צ חגי"ת נכ"ס ולכאורה א"ל להתחלק רק לג' חגי"ת ועי"פ הנזכר יתכן כיון שבאבות עושים פעולתם רק עי"י השכינה שהוא כלילא מעשר ספירות ע"כ נשמת ישראל נתלקים צנח"י שגות לעשר מדריגות כפי העשר ספירות של המלכות לא ראי זה כראי זה ומונה והולך בעשרה צחי של נשמת וזה שאמר ונתמן איתקריאו ישראל מלכים וכו' וחושב מדריגתם ע"ד סדר הספירות מתחת לעילא: איתקריאו ישראל מלכים. ע"י ש"ס (צרכות דף ט' ע"ג) שכן דרך מלכים לעמוד בג' שעות ועי' בחיקונים חז"ח (דף ע"ג ע"ד) ענין זה בציאור יותר ז"ל מסערה דמלכות אינון בני מלכים וכו' מסערה דא נפקין מישראל מלכים ומסערה לדזיק אחקרי לדיקים ומסערה דגנא והול אחקרי נציאים ומסערה דעמודא דאמלעיתא אחרת צבו ואנכי נעשהך שורק כלב זרע אמה ועליהו אחרת תורת אמה צפיה ומסערה דגבורה אחקרי גבורים עומדים צפרן דוחים בגזרת ומסערה דחסד אחקריאו חסידים ומסערה דחכמה וצינה אחרת צבו כלנו חכמים כלנו נבונים ומסערה דכח דליכו רישא דכלא אינון ראשי אלפי ישראל וכו' עכ"ל: ורשותא אתייחב. חוזר למעלה צמח שאמר צתחילת הספר כד אהכנשו למיעבד האי חבורא וכו': דאתתרכו מאתרייהו בתר קב"ה ושכינתיה. והיינו שהנשמת הציח צערי"ז הוא כמו ענין גלות שגולין צחר קב"ה ושכינתיה שהם בגלות כעת צערי"ר כדמפרש ואזיל: לקנא בהאי חבורא דאחכנשו למיעבד האי חבורא לגלות רוח דאורייתא כ"ל שעי"ז עושין נחת רוח לשכינתא ולכל הנשמות

ועוד כן איש נודד ממקומו. מאן דאיהו איש צדיק דאזל נע ונד מאתריה, כשכינתא דאתמר בה (י) ולא מצאה היונה מנוח. דהכי אוקמוה רבנן בזמנא דאתחרב בית מקדשא גזר על בתי הצדיקים דיחרבו, דאזלין כל חד גודד ממקומו (י) דדיו לעבד למהוי כרביה. ורזא דמלה (איוב טו) גודד הוא ללחם איה, אייה דמרחם עליה (י) אוף הכי (ישעיה טא) אין מנהל לה וגר. ובגין דא דיו לעבד למהוי כרביה, ולית לחם אלא אורייתא, האי גרם למארי תורה דאזלין מתתרכין. זכאין אינון מארי מתיבתא, מארי מדרש, מארי תורה. (תלים טו) דגם צפור מצאה בית, בית, דנשמעין ביה פתגמי אורייתא (ו). דבאתר דאית תמן תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא גם צפור מצאה בית תמן. ובגין דא אוקמוה רבנן כל בית שאין נשמעין בו דברי תורה לבסוף תחרב. ואלין דנשמעין דברי תורה בהון, אתקריאו ביצים. אפרוחים. בנים. ביצים מארי מקרא. אפרוחים מארי משנה. בנים מארי קבלה. ועלייהו אתמר והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים

באר לחי ראי

צמקום שצמקין צתורה שם צמקום הכוא נמלא ז"א בעלם דמטרוניתא שנקרא עמודא דאמצעיתא שהוא סוד התורה. גם צפור וכו' כלומר ואז ממילא דגם השכינה שנקרחה לפור נמלחה שם אלל בעלה. ובג"ד אוקמוה רבנן. צ"ש (סנהדרין דף ל"ב ע"א) : לטוף תחורב. מזה כנגד מזה שזכ גורם החרבן ונדידה לז"א ולנוקבא דליה שאין להם בית דירה כג"ל. ביצים מארי מקרא. פי כי מארי מקרא נמשל לביצים שאין להם כנפים וכייוו כי אותן שלא למדו תורה שצ"ע אינם יודעין פירוש הדברים שצתורה שצכתא וכו' אללם כדבר החתום ורק פי חורה שצ"ע שהוא צחי הכנפים יכולין לעוף בשמים ולידע פתרון הדברים : אפרוחים מארי משנה. פי כי מארי משנה שלא למדו גמרא נמשלו לאפרוחים שיש להם גדפין אבל עכ"ז אין להם עוד כח כ"כ לעוף למעלה וכייוו דמארי משנה אף שזודעין קלח טעמי המלות עכ"ז אינם מבינים חובן הענינים ופרעי הדברים צפנימיות התורה אף ומה לעשות ולקיים את המלכות צבונה ולחקן שורשה צמקור העליון. בנים מארי קבלה. שצעלי קבלה הם הכת השנושית המדרגה היותר גדולה וחציבה לפני הקב"ה כי הם מקיימים כל המלות חקונם צבונה רצוי וליחד הדודים קב"ה ושכינתיה וכצן המחפש בגינותי לטוב. ועלייהו אתמר והאם רובצת על האפרוחים וכו'. כייוו כמ"ש צרע"מ (פי פנחס דף ר"ג ע"ב) ודאי באי לפורח איבו שכינתא וכו' וישראל אינון אפרוחין דלמא יתב עליכו ה"כ"ד והאם רובצת על האפרוחים אינון מארי משנה וכו' ועיי"ש עוד (לעיל דף ר"ח ע"ב) שכתב דלכתי כתיב צפרשכא זי דשלוה בקן כי יקרא קן לפור יקרא"ל דרך מקריי זמנין אשכחה זמנין לא אשכחה זמנין דשכינתא אשכחה ורובצת על בנים שכם כנסת ישראל פי כתיב לא חקת האם על בנים זמנין דאין האם רובצת על בנים ולא אשכחה עמכון נאמר שלא השלה את האם עיי"ש : ולא

מקור מחלצתם כדי לילך צהר קב"ה ושכינתיה ממילא כמו של משה לחתוך אצתרייכו : מאן דאיהו איש צדיק וכו'. כייוו לדיק ועינד ה' שהוא צבחי בעלה דמטרוניתא וכמ"ש צפ"ח (פרק א' משער כוללת אצ"ע) כי מי שהוא צבחי לדיק מושל ביראת חלקים הוא הנקרא בעלה דמטרוניתא. נע ונד מאתרי' כשכינתא וכו' היינו כי כמו שפי לעיל דז"א בעלה דמטרוניתא לחתוך מאתרי' והלך צהר השכינתא כן הלדיק בעינד ה' שהוא ג"כ צבחי בעלה דמטרוניתא הולך נע ונד ומשתתף בלערא דשכינתא. דאתמר בה. ששכינתא : ולא מצאה היונה מנוח. כייוו דמפסוק לעיל כלפור נודדת מן קנה לא משתמע אלל דאיכו בגלותא ולא ביצא הקרא ללא מלחה היונה מטת דאיכו אלל נע ונד ללא די צמח דהיא בגלותא אלל שגם היא כולכת נע ונד ממקום למקום. דדי לעבד. איש לדיק שצבחי"ז שהוא עבדא דקב"ה : למהוי כרביה. ה"א איש ובעלה דמטרוניתא כנזכר : גודד הוא ללחם. כייוו שהוא נודד בשביל הנוקבא שנקרחה לה"ם כמ"ש צמד"ר (שמות פי א' סי' ל"ט) צסוד כי אם הלח"ם אשר הוא אוכל וכנודע : אייה דמרחם עליה. הוא מימרה צוכר (פי עקב דף ע"ב ע"א) נודד הוא ללחם איכו הוא נווח איכו מאן דמרחם עליה ולא ישכח עיי"ש : אוף הכי אין מנהל לה וגר וסיוס הפסוק הוא ואין מחזיק צידה כי היא לריכב עור גמולתה דאין חבוש מחיר עלמו מצית אסורים וצבחי"ל אין איש שם על לב לרחם עליה. דדיו לעבד למהוי כרביה הוא מימרה צגמ (צרכות דף כ"ח ע"ב) מיום שחרצ ציכמיק נגזרה גזרה על צחיכין של לדיקים שיחרבו וכו' דיו לעבד שיכא כרצו עיי"ש : ולית לחם אלא אורייתא וכו'. כלומר שפיצה הנדידה של הלדיקים הוא ג"כ בשביל התורה שנקרא לחם : דגם צפור. כייוו השכינתא שנקרחה לפור כג"ל : דבאתר דאית תמן תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא. כייוו כי

הבצים, שלח תשלח מינייהו. אבל על מארי קבלה, אתמר לא תקח האם על הבנים. דלית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא כאלין מארי קבלה. ואלין עבדין לה דירה ולקביה, ופרחין עמה ובכל אתר דאיהי פרוחה, כלהו מנדדין עמה בשליחותא דילה. אבל אפרוחין לית גדפין דלהון שלמין דפרחין בהון דאינון פקודי דעשה, כ"ש בצים. ובגין דא אתמר עלייהו לגבי אימא שלח תשלח את האם. עד דאמר מילין אלין, הא סבא אודמן ליה ואמר. והא כתיב ואת הבנים תקח לך. א"ל, סבא, כל אתין לרבוויי (א) ובגין דא לא אמר והבנים תקח לך. אלא ואת (הא אקמה) לרבות אפרוחים. אבל לא אמר הבנים תקח לך. אמר ליה בריך אנת בוצינא קדישא, דהכי הוא ודאי. ובנים אינון ודאי תחות אימא עלאה. חסידים. גבורים. מארי תורה. חוים. נביאים

באר לחי ראי

הנלכות וע"כ אין כח צמטסיס להעלות השכינה מן הארץ. דאינון פקודי דעשה היינו כי המלות נקראים כנפים כמ"ש צמ"ס (שנת דף ק"ל ע"א) מה יונה כנפיה מגינות עליה כך ישראל מלות מגינות עליהו עיי"ש ולזה אמר הכה שהוא רק אם מקיימים המלות צבונות הפנימיות ע"ד הקבלה אז נעשו המלות צסוד כנפים שוכלו לעוף ולהעלות עמהם השכינה כ"ש ביצים היינו אותן שאינם לומדים אפילו משנה רק מקרא לבד כ"ל: ובגין דא אתמר עלייהו שלח תשלח את האם. דיש צזה תיבת א"ת של א"ת האם שפירושו עם האם [כענין תיבת א"ת שתיחתם לפעמים למלה ע"ס כמ"ש יחק מלחק את רבקה אשתו (בראשית כ"ו) ות"א עם רבקה] והיינו לרמוז כי צומן שהשכינה פורחת לעילא צבתי שלח תשלח אינה פורחת לבד רק עם הצנים וכמש"ל ופרחין עמה וכאמור והא כתיב ואת הבנים תקח לך. פ"י כיון דדרשת מלת א"ת של את האם צודאי שגם מלת ואת של ואת הצנים תקח לך צה לדרשה וצזה לא נוכל לדרוש כדרשה זו של את האם א"כ ה"ו את מה עזרת ציה: אבל לא אמר הבנים תקח לך. דמשמע רק מארי קבלה שנקראים צנים כמ"ל לצד: אלא ואת לרבות אפרוחים ר"ל שצח לרבות גם שאר הצדיקים שעוזרים השי"ת כפי מדרגתם ועושים תמיד נ"ר ליוצרים בתורה ומלות ומע"ט ע"ד הנגלה. ובנים אינון ודאי תחות אמא עלאה. ר"ל שיש צי מיני צדיקים שיש לצדיקים שחס צמדרגה עליונה הנקראים צנים שעוסקים צסתרי תורה. ויש לצדיקים הגם שאינם עוסקים צסתרי תורה ואינם צמדרגה צנים עכ"ל הם לצדיקים גמורים ועושין תמיד נ"ר להשי"ת צמלות ומע"ט כל א"י כפי מדרגתו והחילוק ציניהם הוא כי המארי קבלה שנקראים צנים הם תחות אמא עלאה סוד הצניה שהיא מדרגה צצוח מעל צצוח אצל שאר הצדיקים הם רק תחת שכינתא שהיא סוד המלכות רחל טקצ"א ח"א: גבורים וכו'. קא חשיב ששב מימי לצדיקים שעוסקים בתורה ומלות ומע"ט צנגלה ואינם מארי קבלה אשר שורשם היא

ולזה אמר שלח תשלח מינייהו ר"ל דלוחן שאינם לומדים חכמת הקבלה רק נגלות התורה הם צבתי כי יקרא קן לפור דרך מקרי דומנין לא רוצת האם על הצנים ואמר עלייהו הכתוב שלח תשלח את האם. אבל על מארי קבלה אתמר לא תקח האם על הבנים היינו שהשכינה רוצת עליהם הדור וצקציות וכאמור דלית סכלתנו לאשתמודע בשכינתא וכו'. ע"י צזה (פ' פקודי דף רמ"ז ע"ב) שמספר צצנת הלומדים חכמת הקבלה וע"י צם צרית מנוח דף צי ע"ב שכי כי מי שלח למד חכמת הקבלה של סודות ורוץ דלורוייתא לא זכה לפנימיות הקצ"ה יתצרך ויתעלה עיי"ש וע"י צם קנה הגדול דף מ"א ע"ג כי אם ימלא א"י צעיר ושנים צמטפחה הלומד סתרי תורה האיש הזה הוא צעיק צדעת השלם צלי חסרון עיי"ש צלוך ואלין עבדין לה דירה ולקב"ה. היינו שאין השכינה רוצת עליהם צדך מקרי רק צבתי דירת קצע. ופרחין עמה היינו שצעלי הקבלה שחס מטשתפין עלמס תמיד עם השכינה עלוים ויורדים עמה וכמש"ל (דף ע"ז ע"א) צסוד ויהנה מלאכי אלקים עלוים ויורדים צו ועיי"ש צצאורינו. אבל אפרוחין לית גדפין דלהון שלמין דפרחין בהון. ר"ל חת"ם שאינם לומדים חכמת הקבלה אע"פ שלומדים נגלות התורה שהיא ג"כ צתי גדפין ויודעין עיי"ש עטמי התורה צפצעות אצל אין הגדפין שלהם צשלימות שוכלו לפרוח למעלה עם השכינה הקדושה והיינו כמ"ש רבינו צפע"ח (פרק י"ב משער הק"ש) צסוד הכתוב חנו עוז לאלקים כי השכינה הקדושה שהיא המלכות נפלה צצור"ר כעת לארץ ועיי" מס"ג של הצדיקים יפלה לעלות שחס גדפין דשכינתא להעלותה למעלה עיי"ש ולזה אמר הכה דלא נקראו גדפין דשכינתא שיש כח צידם לעלות השכינה כחצר רק אותן שחס לומדים רק צנים שחס מארי קבלה אצל אותן שחס לומדים רק נגלות התורה צבתי אפרוחים כמ"ל אף שיש להם גדפין קלת שיודעין אוך לקיים המלות צפצעות התורה אצל לית גדפין דלכון שלומן שאינם יודעים כטונות

נביאים. צדיקים. חסידים מסטרא דחסד, דרגא דאברהם, ואוקמוה ב) עליה אין חסיד אלא המתחסד עם קונו, דעביד ליה קן דאיהו אכסניא דיליה. ודא שכינתא. דאיהי נדי ב יא קן דיליה, בית דיליה, היכל דיליה, מלון דיליה ב). ובארעא קדישא איהי יחודיה וביתיה, ולא מלון ואכסניא, אלא כפום ההיא בר נש דתקין לה, ובגין דא יהיב מדת חסד לאברהם. גבורים מסטרא דגבורה דיהבין תוקפא למאריהון לכבוש עבד תחת רבו ושפחה תחות גבירתה בקשורא דתפלין ב) דמאן דלית ליה תפלין בשעת ק"ש, מסטרא דיליה שליט עבד ושפחה על עלמא, ובההוא שעתא רגזא שכינתא, הה"ד (משלי ה) תחת עבד כי ימלך ושפחה כי תירש גבירתה, ואוף הכי איהי רגזא יתיר, על (שם) נבל כי ישבע לחם. דאתמר ביה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי

באר לחי ראי

הזיווג תדיר פציפ לריכין ג"כ עור מן הלדיקים צמסיג צצחי תנו עוז לאלקים כדי שיהי הזוג צצחי היותר העוז כי צלתי מס"ג של הלדיקים התענוג של הזוג אינו כלאוי: ולא מלון ואכסניא. דענין זיווג שאינו תדיר הוא צחי מלון ואכסניא שלא נעשה רק צדך מיקרי לפרקים אלא כפום דההוא בר נש דתקין לה. ר"ל לפי ענין המדה שעוסק צמסיג צצחי תנו עוז לאלקים כגז' כן הוא התענוג של כל כד מדריגות הזוג כג"ל: ובגין דא יהיב מדת חסד לאברהם לקנין עלמיות שנקרא חסיד המתחסד עם קונו שעשה לו השי"ת קן בית מלון והיכל ונעשה מרכבה לשכינתא בכל כד מיני זוגים כג"ל ע"כ יהיב לי מדת חסד לקנין עלמיות צמוד חסד לאברהם: גבורים. היינו הלדיקים הנקראים גבורים שכל עיקר עבודתם להתגבר על ירם לצעלו ולהעבירו כמי"ג צמשיג (אבות ריש פ"ד) איחבו גבור הכוזב את ילדו מספרא דגבורה היינו שמתקנים המלכות מכה מדת הגזירה שנשמתם היא משורש גבורה ע"כ הם מסוגלים לכבוש את החילונים ולהתגבר עליהם ולצטלם שגא ישלגו בהמלכות: בקשורא דתפלין. ר"ל כי לא לצד עיי עבודת כי צצחי סור מרע להתגבר על הירסי"ר משורין כח הגזירה לכבוש הס"א לצעלו להעביר גלולים מן הארץ כי גם צצחי עשה עוב יש דרך לזכ כגון צמטת תפילין שניתנין כח למאריהון וכו' והיינו כמי"ג לקמן (דף טי ע"א) דעיי קשורא דתפילין וק"ש מעבירין הס"מ וטוקצא דילי מן העולם ועיי"ש צמח שבצחתי שם עול מדברי סופר. דמאן דלית ליה תפלין וכו'. היינו כמו שמצואר להלן (דף טי שם) שעי תפילין מעבירין להסי"מ מלד שמאלא דקצ"ה לחיכו גבורה דמתמן תפתח הרעב ועיי"ש צצחורינו ולזכ אמר דמאן דלית לי תפילין בק"ש להעביר החילונים מסערא דגבורה אשר מתמן תפתח הרעב אזי: ובהאי שעתא רגזא שכינתא. שמתגזרים בגבורות ודינין מתערין ר"ל. ואוף הכי איהי וכו'. מפני שהתחיל לפרש הקרא תחת עבד וגו' מפרש ג"כ סיפא דקרא נבל כי ישבע לחם וגו': רגזא יתיר. יותר מעל מי שאינו מנת תפילין

משש ספירות מחדס עד יסוד של א' הוא מרכבה לשכינתא תתא כמ"ל כל א' לפי מדרגתו עיי עבודתו לתקן מדת המלכות בכל השש קלות של ודמפרש ואזיל. ואוקמוה עליה הוא מיימרל צרע"מ (פי פנחס דף רכ"ג ע"ג) איחבו חסיד זה המתחסד וכו' עיי"ש אין חסיד וכו'. ר"ל כי הלדיקים שנקראים חסידים הוא משום שמוסרים נפשם לתקן המלכות ליחדה צצעל: אלא המתחסד עם קונו. עיי צחסי (נדב דף י"ז ע"א צדיה שורפן חסיד) דלכך הוא חסיד שמתמיד ושורפן אפי"פ שחוק לו עיי"ש והיינו כי מי שמסכן עלמו כדי לעשות רטון יולרו מן המוכחר ואינו חס על גפו צצציל כבוד השי"ת הוא נקרא חסיד ולזכ אמר הכא שלכן נקרא אברהם איש החסד צצחי חסיד המתחסד עם קונו שלא חס על גופו כי הוא הי הראשון שמסר עלמו על קדו"ש והפיל עלמי לכבשן האש. דעביד ליה קן ר"ל לכך אמר עם קוניו לשון ק"ן כי אדם כזה שנקרא חסיד עשה את עלמו מרכבה וק"ן לשרות עליו כזיכול את קדושתו יתצ"ש: דאיהו אכסניא דילי. ר"ל שהאדם שהוא מתחסד עם קונו הוא אכסניא של הקצ"ה כזיכול שצא להתאכסן אללו ולשרות קדושתו עליו: ודא שכינתא שזכו ג"כ הענין של השכינה שנקרא לפעמים אכסניא וק"ן של ז"א ולפעמים נקראת צ"י"ת או מרכבה לז"א: דאיהו קן דילי. והיינו כי מי שמשחחף עלמו עם השכינה הקדושה הכה כמו שהשכינה הקדושה הוא אכסניא של ז"א קן דילי דז"א צית דילי דז"א כמו קן גם הלדיק הזכ הוא אכסניא דילי קן דילי וכו' של הקצ"ה שהוא סוד ז"א וכחכר דאיהו קן דילי בית דילי היכל דילי מלון דילי. היינו כי יש כמה מדרגות צענין יחוד זוי"ו וזוגים שיש זיווג שהוא תדיר (עיי צע"ה שער לדת המוחן פרק צ' וצדרוש הפסיעות שם) שהוא צצחי צ"י"ת ויש זיווג שאינו רק לפרקים צצחי אכסניא (עיי צע"ה פרק ג' משער הזוגים) ויש מדרגה ציווג שהוא עוד יותר חצי צענין השי"ת מצית שהוא צחי כיכל ויש שהוא פתוחה גם מאכסניא שהוא צחי מלון: ובארעא קדישא. ר"ל דאפילו צחי שש

בלחמי. דאיהו קמצן נבל בממוניה, נבל שמיה. דלאו איהו נדיב ולא איהו מזרעא דאבהן דאתמר עליהו (תהלים מ"ו) נדיבי עמים נאספו (כו), דהא קמצן איהו עני הדעת בתר דלא עביד טיבו למארי תורה למהוי מחזיק בידיהו, ואורייתא בלא פקודיא לאו איהו תורת ה'. מארי תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. דביה חצות לילה הוה קם זזד לחברא ליה בשכינתא דאתקריאת לילה, ואיהו (ישעיה כ"א) שומר מה מלילה. ליל ה', (שמות יב) ליל שמורים (כו) הוא לה. ובגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום שנאמר (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. חזוים נביאים מסטרא דנצח והוד, דבהון כלילין שמהן דאינן 'אקדונקיי' (כו) דבהון תמניא אתוון לקבל תמניא (כו) ספרי נביאים. ונביאין תרין

באר לחי ראי

שהענין הוא כאשר מדבר רק בגלות ישראל קורא לה ל"ל וכשמדבר בהמטרוניתא דליכו בגלותא קרי לה ליל"ה ליל ה' שהוא המלכות ועיי"ש בהגרות קבלת יעקב ולא אמר הכא שעל זה אמר דהע"ה חלוצ ליל"ה דוקא ולא אמר חלוצ ל"ל אלף ל"ל ה' שענין קימת חלוצ שלו ה' כדי ללמוד תורה לאקמא שכינתא דליכו ה' מן גלותא דליכו ל"ל: ובגינה אתמר זש"ס (תהלים דף י"ב ע"ב). כל העוסק בתורה בלילה. דוקא ולא אמר בלילה ביינו שהתורה שלמד בלילה הוא מסוגל לאקמא שכינתא מן גלותא סוד ליל ה' כאמור: הקב"ה מושך עליו חוט של חסד וכו' וכייע כי מי שהוא עוסק בתורה בלילה וגורס עיי"ז לחד הדודים ז"י כ"ל הוא במדרגות חסיד המתחס"ד עם קונו וכענין עבודתו של הצרכא חזינו שנקרא עיי"ז איש החס"ד כ"ל. חזוים נביאים מסטרא דנצח והוד. ר"ל כי יש צחי נצואה צחי אספקלריא המאירא שנקרא חזוין ויש צחי אספקלריא שאינה מאירא שנקרא נצוא"ה ועיי' צובר (בראשית דף כ"ד ע"א) דאספקלריא דנברא הוא מצחי' גלגל ואספקלריא דלא נברא הוא מצחי' הוד עיי"ש ולא דרש הכא כי אותן הצדיקים שכל עבודתם לחקן מידת המלכות ליחד עם צעלב עמודא דאמלעיתא הם זוכים למדרגות תחזים ונצואים שצאים מסטרא דנ"ה וכמ"ש רבינו זשע"ר רוח הקודש (דף ז' ע"ב) דענין חזוין ונצואות הצא לכתחיים וכתחיים הוא מכה בהכרח הנמשכת מנ"ה ד"ה לכתחיים נוקצא דיליכ כי ד"ה ע"ה ע"ה צמקום שאין נוקצא ח"ה להשיג צמוד צואת יצא חכין אל הקודש שאין שום השגב לשום נצוא וחכין אלף עיי' בנוקצא ד"ה ועיקר הנצואה הוא צנ"ה ואין אלו מחגלין לשום נצוא וחכין רק עיי' בנוקצא ואם המלכות אינה משגת ח"ך יכלו הנצואים וחזוים להשיג עיי"ש ולא אמר הכא כי אותן הצדיקים ועובדי השי"ת שגורמים ליחד ז"י שצא עיי' מעשיהם הארה מ"ה לנוקצא עיי"ז הם זוכים למדרגות נצוא וחזוין שצא מסטרא דנ"ה שמאיר מחזיר לנוקצא כ"ל: דבהון כלילין תרין שמהן דכו'. חזוים כמ"ש רבינו זשע"ר רוח הקודש (דף ז' ע"א) שכל

חפילין זשע"ה ק"ש נבל כי ישבע לחם. ר"ל שהקמ"ן הנקרא נבל שהוא לומד תורה שנקראת לחם צע"הו ואינו תומך ידי מארי תורה כחושבו כיון שהוא לומד צע"הו פעור מה. דאתמר ב' לכו לחמו בלחמי מציא ראי דלחם היא כינוי לתורה מדברי השי"ס (תהלים דף י"ד ע"א) אחמר כל משען לחם אלי בעלי חלמוד שנאמר לכו לחמו בלחמי עיי"ש דאיהו קמצן וכו'. ר"ל דמי שהוא קמ"ן ואינו מתמכין דאורייתא ליתן מפתח לח"ה העוסקים בתורה אע"פ שהוא מצעלי חלמוד אינו בכלל מה דאחמר כל משען לחם. דהא קמצן איהו עני הדעת נוחן עעם למה נקרא הקמ"ן נבל וקאמר דליכו עני הדעת ועני דעת נקרא נבל כמ"ש עם נבל ולא חכס. ואורייתא בלא פקודיא לאו איהו תורת ה' ר"ל לכן אף אם הוא צע"הו לומד תורה נקרא נבל כי הקצ"ה שוגא חוחו ואח התורה שלומד דכיון שאינו חפ"ן צמעשים עוזים לחקן ידי ח"ה הוא בכלל משאח"ל זש"ס (יצמות דף ק"ט ע"ב) כל האומר אין לי אלף תורה אף תורה אין לו יכן אמרו חז"ל זש"ס (פ"י דף י"ז ע"ב) כל העוסק בתורה בליל דומה כמו שאין לו חלקי: מארי תורה ר"ל שהצדיקים שנקראים מארי תורה הוא משים שמתקנים המלכות עיי' לימוד תורתם וליחד עם צע"ה מסטרא דעמודא דאמצעותא ר"ל כי הלימודים תורה לשמה מייחדים המלכות עם צע"ה עמודא דאמלעיתא וכמ"ש (דף הקודם) דהתורה הוא סוד עמודא דאמלעיתא צע"ה דמטרוניתא דבי חצות לילה וכו'. ר"ל כי גם דוד היה ממארי תורה כ"ל ועיי' בה' קם בלילה לעסוק בתורה שהוא סוד עמודא דאמלעיתא לחקן מידת הלילה שהוא מלכות שיזדווג צע"ה עמה ביחודא שלים. ואיהו שומר מה מלילה. ר"ל דלכוי הוי הזמן לאקמא שכינתא מערא ולאפקאה מן גלותא בלילה כי ענין גלות השכינה הוא צחינה הלילה וכמ"ש צובר (תהלים דף קל"א ע"א) על פסוק זה שומר מה מלילה שהגלות אחקרי ל"ל כדכתיב ל"ל שמורים הוא להו"ה ולזמין אחקרי ליליכ כדכתיב שומר מה מלילה

תרין, הא עשר לקבל עשר ספירן, לקבליה חזא יחזקאל עשר מראות. צדיקים מסטרא דצדיק, על כל אלין אתמר לא תקח האם על הבנים.

ועוד אלין דעסקין באורייתא לשמה, ונטרין פקודהא דאינון תרי"ג מצות דתליין משם יקריק כעגבין באתכלא, כדי ליחזא בהון לשם י"י בשכינה, כבר נש דמתייחד עם בת זוגיה בכל אברין דיליה לאפקא זרעא מעליא. אתמר בהון (דברים כב) לא תקח האם על הבנים, ואלין דלא משתדלי באורייתא לשמה, אתמר בהון (שם) שלח תשלח את האם. את לרבות שם י"י דאסתלק עמה מההוא בר נש.

ועוד אלין דאוקרין שבתות וי"ט, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים, דעבדין עובדא דבנין עם שבת מלכתא ועם קב"ה דאיהו יום השבת מאן דקיים ביה (ישעיה נח) וכבדתו מעשות דרכיך (כט) האי איהו (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך וגו'. דתלת עלמין נינהו. תרין ירית

באר לחי ראי

צסוף שזכו היחוד הגמור בכל איברין דילי' פי' שכל השתדלותו לייחד קב"ה ישכינתא צווג שלם כל הצרים דילי' בכל הצרים דילי' שזכו היחוד הגמיר לאפקא זרעא מעליא. היינו כמו שהבא (הזדווג עם. אשתי לריך ליחד כל הצרי' עם כל הצרי' שלא להנאת עצמו כלל רק כדי להוליד צנים תי"ח ולדיקים כן הלומד' תורה לריכוס ללמוד לשמה בכל לבצט בני שום פני' להנאת עצמם רק כדי שידעו איך לקיים מצות ד' פי' לימוד זה דהמלות שמקיים פי' לימוד התורה לשמה הוא צחי' זרעא מעליא שגולד מהיחוד הגמור דזוי"ג הוי"ה ודלני' כגיל. אתמר בהון לא תקח האם על הבנים ר"ל דעוקר החשיבות של לימוד התורה כגיל הוא על הצנים היינו המלות שמוליד פי' הלימוד וכאמור: את לרבות שם י"י דאסתלק עמה מההוא בר נש וכיינו כי כשהשכינה מסתלקת צעון שלא למד לשמה גם צעלה מסתלק עמה כיון דאיבי קן דילי' בית דילי' היכל דילי' פי"ב כשהיא מסתלקת ממילא דגם הוא מסתלק. דעבדין עובדא דבנין עם שבת וכו'. פי' צפטי"ח (צפרק ה' ופרק י"ב משער הקי"ש) דלחננו צני' אדם גם צני' איש היושבים צעור"ן וקראים צנים לזי"ג כמי"ש צנים אחס לדי אלקיבם שהם זוי"ג עיי"ש [והוא מדברי הרש"י פי' כי חלל דף רע"ז ע"ב] צני' צבורי ישראל עיי"ש] והנה להבן (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) אמר שם כי מי שזומר שבת צבור ושומר הוא מיוחד זוי"ג כי זכור הוא קב"ה ושומר היא שכינתא וחס מתייחדים פי' השבת עיי"ש ולפי האמור מוצן שאם אנו שומרים שבת נשמור זכור וגורמים עונג לזי"ג אנו מקיימים מצות כיבוד אב ואם: האי איהו כבד את אביך ואת אמך. כשמכבד את השבת צבור ושומר הוא מקיים כבד את אביך ואת אמך סוד זוי"ג שאנו צנים לקב"ה ושכינתא וכאמור: דתלת עלמין נינהו. ר"ל כי שבר עונג המוכן לשלם

ליריאה

שכל נציה שמחננה צנחי' אספקלריא המאירה הוא מכת מדת ז"א מסטרא דזכורא וכשמחננה צנחי' אספקלרי' דלא נהרע הוא מסטרא דנוקבא עיי"ש ולזה אמר הכא כי חזים הוא מסטרא דזכורא סוד הוי"ה ונציהים הם מסטרא דנוקבא סוד אלני"י: לקבל תמניא ספרי' גביארים שהם יחושע שיפטים שמואל מלכים ישעי' ירמיה ויחזקאל תרי' עשר (עוש"ע יו"ד סי' רפ"ג סעיף ה') ונביאים תרין. נציהים ראשונים ואחרונים. הא עשר לקבל ספירן ר"ל כי צעורש הנצולה יש עשרה מדריגות יש שצאה מצחי' כתר ויש מצחי' חכמה וכו' וכל העשרה מדריגות נצולה מתקבלים צנחי' שהם כגולים מעשר וכיינו שהדיקים שהם חזים ונציהים מייחדים קב"ה ושכינתא בכל העשר ספירות: לקבליה חזא יחזקאל עשר מראות היינו שיחזקאל חזא כל העשר מראות של ה' מדריגות נצולה כחכר. צדיקים מסטרא דצדיק. ר"ל מדריגה הששית הוא הדיקים שנקראים צעמם כן על שם שהם נטעים אות צרית קודש לדייק יסוד' עולם וכבר כתב לעיל (דף א' סוף ע"א) שיו"ד לדייק הוא סוד המרכבה דעלייכו קיימין חיוון וכורסייא דמרכבתא עיי"ש. לא תקח האם על הבנים. אלא שחבי' השכינתא חופפת עליהם להגן עליהם בכל אחר ואחר כיון שהם דציקים ואחרים תמיד עמה בכל אחר דאיכו פורחת כמש"ל. דעסקין באורייתא לשמה. ר"ל שצביל השכינה לייחד אותה עם התורה שהיא סוד קב"ה ושכינתא כחכר: ונטרין פקודהא. של התורה דאם הוא לומד ואינו מקיים הלא אמרנו לעיל אורייתא צלה פקודיה וכו': דתליין משם יקו"ק. כדלקמן (דף ד' ע"ב ותיקון צ' דף י"ח ע"ב) דעולכו תלין צעם יקריק שמי' עם י"ק שסי"ה וי"ה עם זכרי רמ"ה עיי"ש: לשם י"י בשכינה. ר"ל כי מי שלומד תורה לשמה הנה הוא מיוחד הוי"ה עם אלני"י כי התורה הוא הוי"ה ולימוד לשמה שהוא השכינה הוא אלני"י ואז נעשה השילוב ואקדוקי' ו' צעורש וי'

ירית בכיבוד אב ואם, ותליתאה ירית באורייתא דכליל לון בין י"ה. הה"ד (דברים ל) כי היא חייך ואורך ימך. כי היא חייך בעולם הזה. דא גן דלתתא, ואורך ימך דא עלמא דאתי עלמא אריכא. על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך עלמא שפלה. ועוד אלין דקשרין לשכינתא עם קב"ה בקשורא דתפילין אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים. ואינון דלא קשרין לון כחדא, אתמר בהון שלח תשלח את האם.

ועוד אלין דמייחדין לון כחדא לעמודא דאמצעייתא ושכינתא תתאה בק"ש, אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים. ואלין דלא מייחדין לון ביחודא דק"ש, כתיב בהון שלח תשלח את האם בכל אתר את לרבות, והכא לרבות חכמה עלאה, אב האמונה דאיהי בינה

באר לחי ראי

למען ייעיב לך והארכת ימים הגאמר בשלוח הקן ומלות כיבוד חז ואם והארכת ימים ליום שכולו ארוך עיי"ש ומפרש לה הכא דר"ל בג"ע עליון דתמן עלמא אריכא וכייוו כי בג"ע התחתון חין הדיוקים מתמהמבין שם כי חין להם תכלית מצוקשחם רק בג"ע העליון שם הם מתמהמבין עד לעת"ל ונהנין מעוב הלפון לדיוקים שם: עלמא שפלה ביינו שכר עוב"ז הגשמי והשפל. הרי שהשגז שלימוד התורה ג' מדרגות צענין תשלום השכר משא"כ בכיבוד אב ואם לא נאמר רק שני דברים למען יאריכון ימך [ג"ע עליון] על האדמה [היינו עוב"ז הגשמי והשפל] אבל ג"ע התחתון שהוא עולם הממוצע לא נאמר בו כי זה מוכן רק ללומדי תורה לשמה שהוא סוד עמודא דאמנעיתא היולא מצין שגיבס וכאמור - אלין דקשרין לשכינתא עם קב"ה בקשורא דתפילין היינו כי גם בקשורא דתפילין מייחדין קב"ה ושכינתא וכמ"ל (דף ג' סוף ע"א) דע"י התפילין קשרין ל"י לז"א עם הנוקבא עיי"ש אתמר עלייהו לא תקח האם על הבנים שעי"ז גורמים היחוד דז"יג שלא יזיוו זה מזה: דמייחדין לון כחדא לעמודא דאמצעייתא ושכינתא תתאה בק"ש. וכמ"ש בזכר (פנחס דף ר"ז ע"ב) עולת תמיד דא שכינתא דסליקת לעילא ע"י ק"ש צעידתא דאמנעיתא וכן הוא שם (צדף ר"ז ע"א) פקודת רביעאלה יחוד מסערתא דעמודא דאמנעיתא שמע ישראל וכו' והיינו שעי"ז ק"ש מייחדין ז"א סוד עמודא דאמנעיתא עם המלכות: והכא לרבות חכמה עילאה אב האמונה דאיהי בינה. ר"ל כי הבינה נקראת אמנע כמ"ש (דף ב' ע"א) אמנע חיובא אמנע עלאה שהיא סוד הק"ש ועיי"ש בצארינו ולחכמי נקראת אב האמונה כי מחכמה נאללה הבינה ועי מזה צפרדם (שער ערכי הכינוים ערך אב האמונה) וחוק הענין לררכיוו הוא כי מי שפוגם בצמ"ח ק"ש שהיא סוד אמנע הוא פוגם בצמ"ח עלאה וע"ז נאמר בתורה שלה תשלח את הא"ם היינו שפוגם בצמ"ח עלאה סוד האמונה הישראלית ולא לצד צבינה הוא פוגם חלה גם בחכמה עלאה הוא פוגם ולא חכ"כ ח"ת האם לרבות

נירואו עבוד קיום מלותיו הוא צ"י אופנים יש מלות שמקבלים עליהם שכר צעוב"ז ויש מלות שהשלוש שכרן הוא צעוב"ז ג"ע העליון ויש מלות שמקבלים עליהם שכר צג"ע התחתון שהוא ממשע צק עוב"ז לעוב"ז שהוא כליל מתרוויחו מעוב"ז ימעוב"ז והנה שכר שצג"ע העליון הוא מלך השפעת יסוד אצא יחשכר שמקבלים צעוב"ז הוא מלך השפעת יסוד אמא וכמ"ש צ"ש"ם (מנחות דף כ"ט ע"ב) עוב"ז נצרא ציו"ד והעוב"ז נצרא צב"י היינו שעוב"ז שהוא עלמא דכורא נצרא ציו"ד שהוא סוד אצא והעוב"ז שהוא עלמא דנוקבא נצרא צב"י שהוא סוד אמא וממילא דג"ע התחתון דכלול מעוב"ז ועוב"ז כגול מתרוויחו מאצא ואמא תרין ירית בכיבוד אב ואם. כי מחמת שמכבד אביו זוכה לעוב"ז ג"ע העליון שהוא השפעת יסוד אצא ובכיבוד אמו זוכה לעוב"ז שהוא השפעת יסוד אמא. ותליתאה שהוא ג"ע תחתון שהוא כולל לתרוויחו יסוד אצא ויסוד אמא: דכליל לון בין י"ה. ר"ל כשהוא לומד תורה שהוא מדה תפארת ומקשר עלמו בסוד עמודא דאמנעיתא שנוצע מכה שגיבס מאצא ואמא הוא זוכה להג"ע התחתון דכלול לצי אוחיות י"ק שהוא יסוד אצא ויסוד אמא כמזכר הה"ד כי הוא חייך וגו' דבתורה משתעי קרא וקא השיב ג' מיני שכר שיש להלומדי תורה לשמה: כי הוא חייך בעוה"ז דא גן דלתתא וכו'. ע"י בזכר (צבהקדמה דף ז' ע"א) דבג"ע התחתון קיימי כל לדיוקא צרותא דאתלגש בצלושי יקר כגוגא ודיוקנא דבני אדם דכאי עלמא ומשם סלקי ועולים למתיבתא דרקיע בג"ע דלעילא עיי"ש חכו הוא ציחור הדברים כאן שאח"כ כי הוא חייך צעוב"ז דא גן דלתתא היינו אפי"ג דגם בג"ע התחתון הוא למעלה מעוב"ז עכ"ז נקרא על שם עוב"ז כי שם כל הדיוקים מלוצבים בצלוש של עוב"ז צדיוקנו של בני אדם לעוב"ז כ"ל. ואורך יס"ך דא עלמא דאתי. היינו שצאים לשם אח"כ מבג"ע התחתון כמ"ל: עלמא אריכא. ע"י צ"ש"ם (קדושין דף ל"ט ע"ב וחולין דף קמ"ב ע"א) שדרש לה לקרא

בינה כתי) ועלה אתמר (בכל אתר) הכא לא תקח האם. שלח תשלח את האם. הה"ד כי אם לבינה תקרא. ואיהי אורייתא דלעילא (ז) דאתמר בה (משלי א) ואל תטוש תורת אמך לא). ועוד אלין דנטרין אות ברית בתחומיה דאיהו ח' ימים. ונטרי אות שבת בתחומיה, דאינון י"י מן יאקדונק"י, דבגינייהו איקמה מארי מתני' דלא אשתכח בר נש פחות מתרווייהו. כתיב לא תקח האם על הבנים. ואינון דלא אשתכחו בכל יומא בשתי אותות אלו דאינון אות תפילין ואת ברית נ"ד ב ע"ב מילה. ובשבת אות ברית ואת שבת. כתיב בהון שלח תשלח את האם:

ואי תמרן אמאי צריכין למהוי תרווייהו בכל בר נש בכל יומא, בגין דלא תשתכח שכינתא דאיהו יו"ד מן אדניי יחידה בלא קב"ה דאיהו יו"ד יקריק, וצריך בר נש דלא ישתכח בכל יומא פחות מתרווייהו. האי לא, עליה אתמר (משלי ט"ז) ונרגן מפריד אלוף, דאפריד אלופיה דעלמא משכינתא לב, נוקבא אתמר בה (שמות לא) אות היא לעולם. דכורא (בפבר יח) ברית מלח עולם הוא. ובג"ד אות תפילין נוקבא. אות ברית דכורא (ב"ב) ורוא דמלה (דברים ו) מ"י יעלה

באר לחי ראי

אח"כ הקדוש זללכ"ה בהבנות מוכרי"א כי שלפי משמעות הספר נראה לגרום גם ונטרי אות תפילין דלנון ח' פרשיות. ד' ציד וד' נראש: פחות מתרווייהו. כי גם אות תפילין הוא אות י' מאלדניי ע"כ ליל בלדס תמיד מילה עם תפילין או עם שבת: דאינון אות תפילין ואות ברית מילה פי' שפוגס ואינו מקיים מלות תפילין ופוגס ברות ברית כתיב בהון שלח תשלח את האם וכייוו כי כשיש יהוד זוי"ג אז כצינכ שהוא אס כצינכ חופפת ומכסס עליכס ככנפיה אלל כשישראל חופאים וגורמים פיוד צין זוי"ג אז גורמים הסתלקות האס העליונה מעל הכניס וכמיש צע"ה (פרק י"א משער דרושי אצ"י"ע וצ"מ). שכינתא דאיהו יו"ד מן אדניי. כייוו כי אות שבת ואות תפילין שניכס כס סוד יו"ד אחרונה מן אדניי כמש"ל: עליה אתמר ונרגן מפריד אלוף ר"ל כי צבר (ויקרא ד' ע"ז ע"ב) איהו ונרגן מפריד אלוף כמח דלמך חייביא עבדין פנימא לעילא דמפרידין למטרוניתא ממלכא ולמלכא ממטרוניתא וצגין כך לא אקרי אחד דאחד לא אקרי אלל כד אינון צווגא חדא עכ"ל. דאפריד אלופי דעלמא משכינתא. פי' כי ז"ל נקרא אלופו של עולם וכמיש צבר (פי' לו דף ל"א ע"א) ונרגן מפריד אלוף, מלן הוא אלוף דל קצ"ה דאיכו אלופו של עולם עכ"ל: נוקבא אתמר בה אות היא לעולם. מציח ראי דאות שבת הוא י' מאלדניי שהוא נוקבא מכתוב אות היא לעולם כלל הכיבוד להוית על הנוקבא שהוא עפילכ לטורה שהוא ז"ל שנקרא עוליס כסוד עוליס חסד יצנכ כמיש צע"ה (פרק פי' משער רחל ולאכ): אלל דכורא ברית מלח עולם. ר"ל דאות כנאנר צנרית הוא דכורא דכל מקוס שנאמר צרית הוא דכורא כמיש צע"ה (פרק ו' משער לאכ ורחל) עי"ש ע"כ לא כתיב לעוליס רק עוליס שהוא עיקר

לרבות חכמה עלאה שהיא אז האמונה וכייוו כמיש צע"ה (פרק ד' משער הק"ש) שעי' המסי' דק"ש מעלן מ"י לאצא ואמא וגורמין עי"י יהוד של א"י"ע עי"ש והצנח הענין הוא עי"פ הידוע מקדמוניו ז"ל כי ההכמה עלאה שהוא ענין חכמה החורב הוא רק האמונה שהוא למעלה משכל האנושי וכמו שהאריך צנח אל"י זללכ"ה צ"י צ"י ישכר (צמאמר חקת החורב וצשאר מקומות) יצשאר חיבוריו [ובזה מוזן מה שמחפליים קודם ק"ש כן תחנינו ותלמדנו וכו' והאר ענינו צתורחך כי זה הוא שורש א' עם הק"ש כי אין באפשרי לצא לידו אמונה צק"ש כ"א עי' חכמה החורב שהוא חכמה עלאה] וזה הענין מה שאמר הכא שמי שפוגס צק"ש שהוא סוד אמונה הוא פוגס בחכמה עלאה שהוא עיקר חכמת החורב וע"כ נקרא החכמה עלאה אז האמונה כי עיקר חכמת החורב הוא האמונה ועי' חכמת החורב הוא צל לידו אמונה: הה"ד כי אם לבינה תקרא ואיהו אורייתא דלעילא. וכייוו כדלמך כי כצינכ שהוא אמוני"כ הוא עיקר חכמת החורב שהוא אורייתא דלעילא שהוא למעלה משכל אנושי. דאתמר בה ואל תטוש תורת אמך. עי' צבר (יתרו דף פ"ה ע"א) ר' יוסי אומר אורייתא מצינכ נפקת דכתיב ואל תטוש תורת אמך עי"ש. ולדרכיו כייוו כי עיקר חכמת החורב הוא האמונה שהוא סוד כצינכ חוכין לזכ עי' יהוד דק"ש שצאים לידו אמונה ולחכר: אות ברית בתחומיה. כלומר למול צמנו ציוס כתי: אות שבת בתחומיה. אלפים חמה לכל לז כס ח' אלפים חמה ותרויכוו רומיס לחי אותיות כוי"ה אדניי: דאינון י"י וכו'. כייוו דתרויכוו כן אותות וכל אחד הוא סוד אות יו"ד. אות צרית הוא סוד אות יו"ד מכו"ה דאיכוו זכר ואות שבת הוא אות יו"ד אחרונה מאלדניי שהוא נוקבא:

י"עלה ל"נו ה"שמימה ברית מיל"ה ובסופי תיבות יק"ק, בתפילין נוקבא הה"ד (שמות יז) והיה לאות על ידכה יד כהה. ועל קן דצפורא דא אתמר (ישעיה ד) וסוכה תהיה לצל יומם וגו' ואיהו לשון סכך (א) שמסככת בה אימא על בניה. אפרוחים דילה תלת הדסים ותרי בדי ערבות ולולב. או ביצים דא אינון אתרוגין דכל חד שיעוריה בכביצה (ב). ואלין דרשימין בהון כתיב עלייהו לא תקח האם על הבנים. דתלת הדסים רמיזין לתלת אבהן. תרי בדי ערבות לתרי גביאי קשוט. לולב (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח. אתרוג רמיז לשכינתא (ד"ה) סוכה רמיזא לאימא דמסככת עלייהו. הא אינון תמניא לקבל יאקדונק"י דאיהו חושבן סריכה כ"ו ה"ס. ואלין דלא גטלין אלין סימנין בידיהון כתיב בהון שלח תשלח כת"ר חכמ"ה. דלא שריין אלין באלין תמניא. למהוי כלהו עשר ספירן בכל גענוע וגענוע דגענועי דלולב ומיניו בכל (ה) פקודא ופקודא. ועל האי צפור קא רמיזו רבנן בהגדה דבתרא דרבה בר בר חנא (ו) דהוי

באר לחי ראי

שכינתא סוד המלכות אינו ר"ל שכינתא ונוקבא דז"א חלל ר"ל מלכות של ז"א עלמו שבוא הפערה שביסוד הנקרא ראש לדיק אצל אינו נוקבא דז"א כמו שחשבו רבים כי זה טעות מפורסם עיי"ש. הא אינון תמניא. פי המספר ז' של כך מיניס הנ"ל והסוכה הוא ח"י וכיינו כמ"ש רבי ז"ל בשער הכוונות (ריש דרושי חג הסוכות) דעיקר החיקוים שמשין צכנעושים דד מיניס הוא רק כשמשין צכוכה דייקא עיי"ש: לקבל יאקדונק"י. ש"ש בשילוב זה ח' אותיות: כתיב בהון שלח תשלח בתר חכמה דלא שריא אלין באלין תמניא ר"ל כי כתר וחכמה מרווח צנעושים דלולב ומיניו צכוכה וכיינו כי הסכך דסוכה הוא סוד כתר כמש"ל (דף ח ע"א) דמכ"ע שיעור סוכה הוא יו"ד כי דכתר עיי"ש וסוד כך מיניס הם מקור החכמה כמ"ש בפע"ה (סוף פרק א' משער ר"ה) עיי"ש ופי"כ לריבין לגענוע ח"י נענועים ד' פעמים כמנין שם עיי"כ שבוא צככמה כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) ועיי"ש צביאורינו וזה הוא ציאור הדברים כאן כי מי שאינו עושה הנענועים דד מיניס צכוכה דייקא שבהם סוד ה' ספירות מצויס עד מלכות כנ"ל נאמר עליו שלח תשלח צ"פ כי הוא מונע גם ל"ג ספירות הראשונות שבהם חכמה וכתר מלשונות על ח"י ספירות וחסר צ' ספירות העליונות מהשיעור קומה ח"י: בבל פקודא פקודא. ר"ל בכל הד' מקומות שבוא מ"ה מדברי חז"ל לעשות הנענועים היינו צ"ב הודו וצ"ב אנה (ובמש"ל תיקון ו' שם) בכל פעם ח"י נענועים וצ"ב כשגם מנין עיי"כ ונמשך בהרש החכמה עיי"כ להשלים הפעל ספירות שיהי השיעור קומה צלמוות: ועל האי צפור קא רמיזו רבנן וכו'. עיי' צרע"ת (פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) שדרש לה להאי מימרא דרצ"ה המזכר של עיני כך שנכנסו לפרנס על הח"ה הכוסקים צככמה הקבלה ובמש"ה המרכיב עיי"ש ולאמר הכה לפני המשך המאמר דסליק מיני דהמקיימים מלות כ"ל

עיקר: ורזא דמלה מי יעלה לנו השמימה וכו' היינו כי גוף זכרית השצנין חד עיי"כ מרווח כו"י"כ (גוף ז"א) זכרית (מילב) צפסוק א' זה צר"ת וזה צס"ת. בתפילין נוקבא. ר"ל דאות דתפילין הוא נוקבא משום דכתיב וזכר לאות על ידכה ודרשיין צש"ס (מנחות דף ל"ז ע"א) ידכ "יד ככ"ה שהיא לשון נקבה כמו שפירש"י שם (צדי"ה מידכ כה') יד ככה לשון נקבה שאין בה כה נקבא עיי"ש. ועל קן דצפורא דא אתמר והסוכה תהיה לצל יומם. ע"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"א) קן לפור ולחי נשמחא אחקריאח קן לפור. וכן הוא בזכר (צלק דף קל"ז ע"א) גם לפור מלאה בית אינון נשמחן ללדיקייא דחמן מדוריכו צכוכה עיי"ש ולזה אמר על נשמח כלדיקים שמקיימים מלות הנזכרים אחרת עליהו ובסוכה חתיב וגו' וכמ"ש בזכר (פ' פינחס דף רנ"ו ע"א) וסוכה חתיב ללל יומם וגו' שכינתא אגינת על חילין דנטרין אות י' שבוא שבה ועל חילין דנטרין אות י' שבוא אות זכרית ועל חילין דנטרין אות י' שבוא תפילין והשכינה פרישה גדפכה עליהו כסוכה שמינית עליהו כאמא על צנין עיי"ש: אפרוחים דילה וכו' עיי' בפע"ה (פרק צ' משער הלולב) ובשער הכוונות (ריש דרושי חג הסוכות) לזריך ליעול כך מיניס צכוכה עיי"ש וכיינו כי הסוכה הוא האמא עלאה וכך מיניס שיש בהם מספר ז' ג' הדסים וצ' ערבות ואחריו ולולב כרי ז' הם נגד שבעה בניס שזריך לאחדצקא אמא בשבעה בניס חדיר [ע"ל תיקון ו' דף כ"ג ע"א ובציאורינו שם]: או ביצים אלין אתרוגים וכו'. עיי' בזכר (פנחס דף רמ"ז ע"א) צ"כ דליכו אחריו שערמל צככ"ה: רמיזין לתלת אבהן. היינו חגי"ת דז"א וכמ"ש בפע"ה (שם): לתרי גביאי קשוט. נ"י"כ דז"א: צדיק כתמר יפרח. יסוד דז"א: אתרוג רמוז לשכינתא. עיי' בפע"ה (פרק א' משער הלולב) ובשער הכוונות (שם דרוש ה') ש"כ דמ"ש צ"מ אחריו הוא

דהוי אזיל בספינתא וחזא לההיא צפרא דימא מטי עד קרטולוי, ומאן צפור הכא. חד מאלין אפרוחי או מאינן ביצים. אפרוחים כגון פרחים דלאו אינן גמר פרי מתתא לעילא או מבנים לו שית דאינן מעילא לתתא תחות אימא עלאה, דהא ביצים מסטרא דאימא תתאה לו אינן דאיהי ביצה, אפרוחים מסטרא דצדיק מתתא לעילא. אלא לא הוה אלא מאלין אפרוחי וצדיק

באר לחי ראי

והאם רוצה על האפרוחים או צנים דריל שהאם רוצה על הצנים צעודן קעים ולריכין לאמן להניקן בשני מדרגות צנחי צנים וצנחי אפרוחים והחילוק בין אפרוחים לצנים הוא כך וכשהזוג דזייג הוא צנחי זוג העלוין שנייהם שום בקומחם או גורמים גם למעלה הזוג דזייג לתת מוחין גדלות לזייג אז זייג עליו למעלה תחות אמא עלאה ונקראים אז אפרוחים שיש להם גפין לעלות למעלה אבל אם הזוג הוא צנחי זוגא תתא וחינם שלימים בקומחם פציפ ואיך להם לעלות לחיק אריא אז אריא נחתן ואמא עילאה יורדת למטה במלכות ומתלכשת בזיג ושם למטה היא רוצה על הצנים שהם קעים מאוד ונקראו צנים שאין להם גפין לעלות אל אמם עיי"ש ולזה הוא כשואל הכא על רצניא דחזא להאי לפרא שהיא נשמה לדיק אם כוונתו ללדיק שגורם עיי המלות שלו שיהי הזוג צנחי אפרוחים. דלאו אינן גמר פירי מתתא לעילא. היינו שזייג וקוצצא אף שעדיין לאו גמר פירי הם ואין הגדפין שלהם גדולים ועדיין לריכין לאמן עכ"ל יש להם כח לעלות מתתא לעילא לחיק אמם להיות תחות אמא עילאה ונקראים אפרוחים כ"ל: או מביצים [מצנים הוא עיי"ש וכמו שהוא הגי' בספר שעת רלון] שית. שזייג אין להם שום מוחין כלל והם רק צנחי זייג לזד: דאינן מעילא לתתא. שהם צנחי צנים שאין להם גפין לעלות כלל ואם הצנים צע"כ להם להשפיל עצמם ולירד מעילא לתתא כדי להניק הצנים: ביצים מסטרא דאמא תתאה אינן. פי' שהלדיקים שהם עושים הזוג דזייג רק צנחי צנים שאין להם גפין כלל כ"ל הוא משום שנשמחם הוא מסטרא דאמא תתאה: דאיהי ביצה. כלומר כי המלכות שהיא שכינתא תתאה נקראת צינח שאין לה שום גפין או רגלים להתנענע מעלתו ממקום למקום ואין לה מילוח להתנענע רק עיי' אחר וכמ"ש חז"ל צע"ש (סוכדרין 97 ע"ד) אסתר קרקע עולם כיחא וכמ"ש והארץ שומדת לעולם ועיי' בלקוטי הש"ס (צינח 97 ח ע"ג) דשישר כצינח הוא צנוקצא כי תתאה עיי"ש והיינו כדאמנן כיון דלית לה גדפין להתנענע היא צנחי ארץ וקרקע עולם כנזכר: אפרוחים מסטרא דצדיק מתתא לעילא. ע"ל (תיקון ו' 97 כ"ב סוף ע"ג) דנשמחין דאינן מסטרא דשכינתא עלאה אתקריאן אפרוחים עיי"ש והיינו שהלדיק שהוא

כ"ל צנוקצא הם גורמים עיי' מעשיהם שהאמא עלאה חופפת על צני זייג ואם אינם מקיימים המלות כ"ל צנוקצא אז נאמר שלה השלח את האם שגורמים עיי"ש שהאמא עלאה מסתלקת מעל צני כ"ל שזה הענין מרומז בדברי רצניא צמאמר זה. בהגדה דבתרא דרבה ברבר חנה * עי' צמא מלך שהביא מה שיש מקשים אם רשציי הוא המדבר וכמ"ל צריך לתת צוליגא קדישא כשהירך לו קושיתו ואת הצנים הקה לך איך מפרש דברי רבה צניא שהי אחיב ותירך שזה הוא ממה שהידש רשציי אחר פעירתו גייג ותגלה לנו עיי' אליבו שנגלה לכמה אמוראים צנית מדרשם עיי"ש, אמנם ישוין בדברי מן מהרשי ז"ל בהקדמתו על ספר הקדמות שצבר עמד צנה ור' חז"ל והנה יש מוילוי דבה על ספר הזכר צמאמר כי הנה צניש הקדמת החקונים (97 ב ע"ג) כחצ שם האי מאמר של אותו אמורא שהי נקרא רבה צניא וכו' וכן צפרשת פנחס צנימ דף רכ"ג ע"ב וכו' וכמוה רבות ומי פתי וסור הטב ישגיה ויראה כי כל דברי רשציי עיי"ה הם צרות הקודש והי ראה צעניו כל גשמות החכמים אף אותם הפעידים להצרותא וכו' זה גייג ענין ריבוי עיי"ה שאמרו עליו שלא הניח מקרא משנה וכו' והויות דאציו רבה עם שהיו אמוראים ושם לךך והבן בדברים אלו עכ"ל. דהוי אזיל בספינתא. עיי' בזהר (פי' צנח 97 ג ע"ג) היתה כאלויות סוחר ספינה דא כנסת ישראל עיי"ש וזהו ציחור הדברים כאן דהוי אזיל בספינתא היינו שהי מסתכל צעניו על כנסת ישראל דמקיימים מלות השי"ת ועושין יחוד צעולמות עליונים כראוי עיי' מעשיהם העוזים: וחזא להאי צפרא. פי' כי גשמות ישראל נקראים לפנים כמ"ל (תיקון ו' 97 ג ע"א) ובכן אמר שראה נשמה לדיק הנקרא לפור. דיבא מפי עד קרטולוי. היינו כמו שמפרש ואזיל דאימא עלאה איכי ימא ור"ל שראה לנשמת הלדיק הנקרא לפור שמקיים המלות כנזכר למעלה ולא גרם עיי' מעשיו הרעים הי' שהסתלק האם מעל צניח שיהי צנחי שלה השלח את האם אלל שיהי אמא עלאה חופפת על צניח ובכן יחכן הרינו שהי ימא שהיא סוד אמא עלאה אתו עמו צלוותא חדא ותופפת עליו תמיד. (ולבן מפרש מ"ש וימא מפי עד קרטולוי) ולזה הוא כשואל: ומאן צפור הכא. היינו ר"ל כי הנה צניח (פרק ב' משער האזנים) צדוש קן לפור מפרש הסוד של

* השמטה לקטע זה ראה בקונטרס אחרי ראי עמוד ה'

וצדיק שמה. עמודא חדא מארעא עד ריקעא. וימא מטי עד קרסולוי אלין נצח והוד. דאימא עלאה איהי ימא דאתפשטת לחמשין תרעין עד קרסולוי דההוא עופא כגוונא דא י' איהו עשר ה' חמש עשר זמנין ה' אינון חמשין. עשר בכל ספירה. מאלין חמש מחסד עד הוד. יסוד נטיל לון כלהו ואיקרי כ"ל כלילן מאילן חמשין. וכורסיא דלתתא ים המלח כסא דין. עוף דאיהו צפור דיליה איהו מטטרו"ן. עליה אתמר (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול

באר לחי ראי

החסדים הללו צ"ח רק עד ספירה חמישית שהוא הו"ד (ויתכן כי הוד הוא מספר י"ק) יסוד נטיל לון כלהו. הוא מפרש הטעם מש"ל מהרש"ם דהלדיק נטיל כל חמשין תרעין דהוא משום דהלדיק הוא צחי יסוד וגודע מדברי הארז"ל צ"ח (פרק ז' משער הסקודים וצפרק ה' משער הנקודות) שסיסוד אינו לוקח חסד פרטי לעצמו רק שכל כה" ספירות הצאים מאמא מחסד עד הוד כל אחד נותן חד רשימא בספירות יסוד ומטעם זה נקרא יסוד כל לפי שהוא כולל כולם עיי"ש. מאלין חמשין שהוא מספר כ"ל וכזכר. וכרסייא דלתתא ים המלח כסא דין. הוא מפרש דבריו הג"ל מ"ש צביאר דברי המאמר דרצ"ח דימא מטי עד קרסולויכו שמרמז לאמא עילאה ולא ניהא לי לפרש כמ"ש צרע"מ (פ' פנחס טס) דהאי ימא היינו מרכב לוחתא שהיא סוד המלכות וכמש"ל (חיקון י"ט דף ל"ח ע"ג) שיש ימא עילאה וימא תחתא ימא עילאה היא אמא עלאה וימא תחתא היא אמא תחתא שהיא המלכות עיי"ש ולא מתרן ללא יתכן לפרש ולדמות נשמת הלדיק למרכב לוחתא שהיא סוד ימא תחתא ומ"ש וימא תחתא על קרסולוי היינו צאמא תחתא כי הלא נודע מדברי המד"ר (אמור פ' כ"ט) וצרע"מ (פנחס דף רכ"ג ע"ח) שיש כסא רחמים וכסא דין והיינו כי ימא עלאה שהוא אמא עלאה הוא מקור הרחמים וימא תחתא שהיא ים המלח שורש דיניים הוא צאמא תחתא ובכן מסתבר בודאי לפרש הענין של הלדיק שמגיע צמעתו להעלות לאמא עלאה כי הלדיק עיי מעשיו הטובים מהפך ממידת הדין סוד כסא תחתא למידת הרחמים סוד כסא עלאה והקצ"ח עומד מכסא דין יעולה ויושב על כסא רחמים: עוף צפור דליה איהו ספטר"ן עליה אתמר כי עוף וגו'. ר"ל כי מ"ש צרע"מ טס לפרש האי מיתרל דרצ"ח על מרכב לוחתא שהיא מטטרו"ן יתכן לפרש על ימי המלח שאז הוא צמוד מרכב כי הוא מעלה הקול דק"ש והק"ש רוכב עליו עד שהיא מעלה למעלה כי הוא יוליך את הקול בשמי של האדם מטטרו"ן צק"ש ומוליכו למעלה עד עמודא דאמלתייתא וטס נחעלה הקול בהיא לביה צח"י קול ה' על המים וכדמפרש ואזיל: עליה אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול. ע"ל דף פ"ג ע"ח סוף חיקון מ"ה ותיקון מ"ו) שזכר הפסוק נאמר

מנהי אפרוחים הוא בשיש צידו מלוח שעשכ כסם זוג בעליון וגורם להעלות ז"י מתחת לעילא תחתא אמא עילאה וכמש"ל: עמודא חדא. לדיק דוד נקרא עמוד אחד כמ"ש צ"ח (חגיגה דף י"ב ע"ח) והעמידו על עמוד אחד ולדיק שמו שנאמר ולדיק יסוד עולם עיי"ש אלין נצח והוד היינו כי אמא עד הוד אחפשטת וכמ"ש צכמח דוכתא צזכ (ועי פצ"ח פרק ד' משער כטוונת) והיינו עד קרסולוי שסם סוד חרין שוקין נ"ח וכמש"ל (דף י"ז ע"ג) ונודע דיסוד עומד בין נ"ח ונכלל ציניס וכמ"ש צשערי מלוח (פ' תרומה ובכ"ד) ולזה אמר דמ"ש דימא הוי מטי עד קרסולוי דהיינו טס צמקום שהיא מחפשטת עד טס ממקום שהיא הוי שורש נשמת העמוד של הלדיק יסוד עולם שעשכ המלוח ומזוג ז"י על ידי מעשיו כמ"ל איהי ימא דאתפשטת לחמשין תרעין היינו האמא שהיא כוללת סוד חמשים שערי צינה מספר י"ס והיינו כמ"ש צפע"ח פרק א' משער החנוכה) דכמו שיש חמשים שערי צינה כך צח"י יסוד לדיק יש חמשים שערים בעולם י"ס עיי"ש והיינו שהלדיק יסוד עולם שנגלה אליו העלמות חכמה מ"י שערים שעולים י"ס היא מכה י' שערי צינה מהחפשטות אורות של אמא עלאה שגורם עיי מלוח ומע"ט שעשכ כזכר: עד קרסולוי דההוא עופא לזנו צזכ כי סוד הענין מ"ש דאמא עד הוד אחפשטת מצואר צרע"מ (פנחס טס) ה' סלקא צחות י' חמש זמנין עשר לחמשין תרעין דצינה ואחפשטתא דלהן עד הוד הן חמש עשרה בכל ספירה אינון חמשין וצגין דא מצינה עד הוד כלא אחפשטתא חדא לצחר אחא לדיק ונטיל כל חמשין תרעין וכו' עיי"ש חכו צביאר הדברים כאן דימא שהוא סוד חמשים שערי צינה מטי עד קרסולוי דהכוא עופא שהוא סוד הלדיק כמ"ל שהוא נטיל כל החמשים ש"ב שהוא סוד י"ס ובו מחפשטת הארת הצינה עד קרסולוי שהיא סוד השוק שלו היינו הבוד וכזכר. בגונא דא. מפרש ואזיל הטעם שאורות דאמא מחפשטת עד הוד שהיא סוד י' פעמים ה' כזכר אמר כי החפשטות אורות אמא צ"ח הוא עיי שאמא מחזוונת עם אצח יתוד י' עם ה': עשר בכל ספירה מאילן חמש מחסד עד הוד. היינו שהסודים של אמא מתחלקים ל"ה חלקים שכל א' כולל מעשר ימן כי צאים מכה הזיווג דייק עיי"כ מחפשטת

הקול. קול דק"ש דאיהו כליל שית יומין דחול ושליט עלייהו ונטיל ההוא קול ופרח ביה עד עמודא דאמצעייתא. דאיהו (תהלים ט) קול יי על המים. ולית מים אלא תורה, ואיהו קול ה' בהדר (ט), עד שית קלין ואיהו שביעאה לון באימא. (קהלת י) ובעל כנפים יגיד דבר דא צלותא דמטי לה עד צדיק חי עלמין כלל חיי ברכאן דאתמר בהון (משלי י) ברכות לראש צדיק חי העולמים.

באר לחי ראי

יולך את הקול קול ה' על המים עיי"ש ולזה אמר הכה דגס לענין ק"ש יתכן לרוש זה דרנונו שפיי הק"ש מעלה מטטרוין את השכינה בקדושה בסוד כי עוף השמים יולך את הקול כמ"ל עד בעלה דמטרוניתא שהיא עמודא דאמנטיחא בסוד קול ה' על המים ולית מים אלא תורה וכמ"ש (תיקון ו' דף כ"א סוף ע"א וצכ"מ) דהתורה הוא סוד קצ"ב שהוא עמודא דאמנטיחא עיי"ש וכ"כ צובר (פ' בראשית דף כד ע"א) אורייתא דה קצ"ב עיי"ש. ואיהו קול ה' בהדר היינו כי פסוק זה שהוא הכל הג' מהז' קולות הוא כנגד ספירת תפארת כמ"ש בפע"מ (פרק ח') משער השבת) עיי"ש ותפארת הוא סוד גוף דז"א שהוא יסוד התורה וכמ"ש בפע"מ (בשער הכללים כלל כ') עיי"ש: עד שית קלין והיינו כי מבואר בפע"מ (שס) דלח הגוף דז"א לצד נקרא תפארת אלח גם כל הששה בחינותיו הנאחזים בו היינו זרועות ושוקיים ויסוד וכול סוד כל הששה היכלות הנאחזים בו עיי"ש. ואיהו שביעאה לון באימא. וכמ"ש בפע"מ (שער השבת שס) דהכל הז' של הז' קולות הוא בסוד אמא תחאה דאיהו שביעאה לז' קלין עיי"ש. ובעל כנפים יגיד דבר דא צלותא. היינו כמ"ל (תיקון מ"ה מיז דף פ"ג ע"א) דמטטרוין לאמר עליו ועוף יעופף כי אית לז' שית כנפים עיי"ש הוא מעלה תפלת ישראל בכוד כי עוף השמים יולך את הקול כמ"ל וע' במד"ר (תל"א פ' ו' סי' ה') והנה נודע כי הכנפים הוא תואר להשם מ"צ של אנה צכה כי הוא סוד הכנפים וכמבואר בפע"מ (בשער דרושי הלל דרוש כ' כלל מ"ז) עיי"ש ולפי האמור הנה מוצן שמטטרוין נקרא בעל כנפים שהוא של השם מ"צ שחלק בששה ספירות דז"א כמבואר בפע"מ (בכשמותא שבסוף חלק א') השיך לשער הק"ש) וזה הוא הענין מה שמבואר בדברי האריז"ל (בסוף ההקדמה מהפע"מ שס) דבימי החול מעלה מטטרוין תפלתן של ישראל שהוא ג"כ צכה הכזר למעלה יסן כי הוא שולט בששה ספירות של ז"א שיש בהם סוד הששה כנפים של השם מ"צ שבהם פורחים לעילא כי כל עליות הוא עיי' שם מ"צ וכזכר בפע"מ (פרק ז') משער שזירת הכלים וצ"ע: דמטי לה עד צדיק חי עלמין. והיינו כמ"ש האריז"ל (בסוף ההקדמה שס) שעליות התפילות הוא עד היסוד כי שם הוא מקום הנשמות עיי"ש: בליח

על מטטרוין ויותר מבואר באדרה זוטא (צפ' האזינו דף ר"ד ע"א) על פסוק זה כי עוף השמים יולך את הקול כי מאריכו גדפין נטלין ר' וסלקין לז' למלכא ועייל באידנו עיי"ש הרי מבואר כי על מטטרוין לאמר פסוק זה שהוא הוא הממונה להעלת הקול דק"ש וללוחא. דאיהו כליל שית יומן דחול ושליט עלייהו היינו כמ"ש בפע"מ (קרוצ' לסוף ההקדמה) דמטטרוין שליט ומנהיג בעולם זו' ימיו החול כי ימיו החול הם שית ענפין דמטטרוין שנשחטפו מן השכינה ומלאכתו שהוא מעביר תפלתן של ישראל למעלה בימי החול אלל בשבת יש כח בחפלותיו לעלות מעלמם עיי"ש. ועיי' בשער הכוונות (בדרוש סעודות שבת דף פ"ג ע"ג פוס' ירושלים) בסוד ר"ה והחלילנו שאימריה בש"ק עיי"ש לזה אמר דמאמר דרצב"ח יתכן לפרש על מטטרוין רק בימי החול שהוא אז בחי' נפור שהוא סוד עוף השמים יולך את הקול כי בימי החול הוא מעלה את הקול דק"ש. וביאור הענין מה שזה הכזר שייך למטטרוין שהוא יעול את הקול דק"ש להעלותה למעלה יובן עפ"ד האריז"ל בפע"מ (פרק י"ב משער הק"ש ועוד צכ"ח דוכתא) דבימי הגלות און כה ברהל נוקבא תחאה לעלות למעלה עד ז"א בעלה אס לא עיי' מסורה נפש דק"ש שאנו מעלין את נשמותינו ועי"ז תעלה גם המלכות לצעלה דנשמתיהון דישאלל הם גדפין דשכינתא להעלותה למעלה ונדע מדברי האריז"ל (בשער הכוונות בדרוש ו' מדרושי הק"ש) דכל הלאדיקים אשר מעלים מ"ג בק"ש נקראים על שם בנימין צנה של רחל ועיי"ש בפע"מ (בשער ק"ש פרק ט') וכן נודע מ"ש האריז"ל (בפע"מ שער מ"ג ומ"ד דרוש ח') אשר בנימין הוא מטטרוין צנה של רחל עיי"ש. ולפי האמור נכון שהוא מעלה את כמ"ג של הלאדיקים שמוכרים נפשם בק"ש שנקראים בשם בנימין צנה של רחל כי גם הוא צנח"ז ונקרא כן: ופרח בה עד עמודא דאמצעייתא. עיי' ברע"מ (פנחס דף רכ"ז ע"א וע"ב) שמטטרוין מעלה התפילה שהוא סוד חיי ברכאן דשמי"ע שיש בה חיי הווי"ה בצרפת החתימה דלילין בצדיק חיי עולמים לעילא סוד עמודא דאמנטיחא אשר שם הוא סוד חילוכא דחיי לית שם קליפות כלל עיי"ש והכה אמר דגם קול דק"ש הוא מעלה עד שם: דאיהו קול ה' על המים. עיי' ברע"מ (שס) שכי בהמשך המאמר כמ"ל ח"ל צהאי זמנא כי עוף השמים

העולמים. וצלותא איהו דבור דרכיבת עליה ואיהו מרכבה לגבה ביומין דחול ודא שכינתא. ודא אדני. קול רכיב בפומי דא יקר.ק. ורזא דדבור (תהלים גא) אדני שפתי תפתח וגרי ואיהו מרכבה לתרווייהו כגוונא דא יאקדונק"י והכי סליק מלאך כחושבן תרין שמהן כחדא ובגין דין אתקרי מלאך שר הפנים. ועל יד שליחא דא מתייחדין בשית יומין דחול אבל ביומא דשבתא לא סלקין תרין שמהן אלין דאינון עמודא דאמצעייתא ושכינתיה, ולא מתיחדין ע"י שליח אלא בצדיק חי עלמין (מא). ועליה אתמר כי עוף השמים יוליך את [דף ג ע"א] הקול. קול דק"ש. ובעל כנפים יגיד דבר. דבור דצלותא. ולא ע"י שליח. ובגיד וצדיק יסוד עולם הוא כליל

באר לחי ראי

כי ע"י החפלה שהוא מעלה מתקנים לז"י להצוים פנים צפונים צסוד אעשה לו עזר כנגדו אנפין צאנפין וכמ"ש צפ"ח (פרק ג' משער העמידה) צטווח מלך עזר ומנשיע ומגן עיי"ש. עמודא דאמצעייתא. היינו ז"ל צעלה דשכינתא: בצדיק חי עלמין. היינו כמ"ש לעיל מהצפ"ח (צסוף ההקדמה) דצצת יש יכולת להחפלה לעלות צענמה ע"י לינור השפע שצא צצת ע"י היסוד לדיק חיי עולמים וז"ל למטערוין להעלותה: ועלייהו אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול. היינו כמ"ש האר"י ז"ל צעמני המלות (פי) שמיני (וצ"ש) כי היסוד נקרא עוף שהוא צגימי יוסף והיינו שהנוקבא עולה צענמה צצ"ק ע"י המ"י דק"ש דרך הלינור של מדת היסוד כמ"ל להתייחד עם צעלה: ובעל כנפים יגיד דבר וכו'. ע"י צצ"ח (שער פנימיות וחילוניות דרוש י"ג) שיש סוד ד' גדפין צכל היכל והיכל והיינו שגוף הפנימי הוא עם הו"י"ה וכד' אותיות הו"י"ה הם גדפין פנימיים וגוף החיצון הוא עם אדני"י וכס' ד' גדפין חילוניים וצכללם הם סוד ד' כנפים שהד' אותיות הו"י"ה מתלצבים בד' אותיות אדני"י עיי"ש ולזה אמר שצצת קודש יש כח צהחפלה לעלות מענמה וז"ל למטערוין שהוא צחי שליח כיון שנעשה צצת צלא"ה יחוד קצ"ה ושכינתיה שהוא שילוב הו"י"ה אדני"י כמ"ש צזכר (פי) תרומה דף קל"ה סוף ע"א) איכו שצת דאחחדת צרזא דאחד עם צעלה ע"כ מוצן מאליו שיכולה לעלות ענמה ומשפפות למעלה ע"י כד' כנפים: הוא ויכלו דאיהו כליל בלא. כן הוא הגורסא צתקוני צזכר הישנים דפום מנצובה ואמשטרדם וכן כי הגורסא לפני הרצ כסא מלך והגרי"א ז"ל וצ"ל. ופירוש הצברים הוא כי איתא צרע"מ (פי) פנחס דף רצ"ז ע"א) צלנותא דשמ"ע יש י"ח הו"י"ת צחחומת הצרכות דאית צכון ע"כ אחון כחשצן ויכליו דכלין צלדיק חיי עלמן ובע"צ אותיות כמ"ל נחלקים לדי חלקים שסם כד' גדפין דשם אדני"י דלנותא לקבל אדני"י שפתי תפתח עיי"ש ולזה מצאנו כמ"ל דצצ"ק אע"פ שאין צשמ"ע י"ח צרכות שוכי"ה הו"י"ת שהוא סוד ויכליו יש ג"כ סוד ויכליו כיון שצצ"ק נעשה היחוד ע"י היסוד המצטרף וז"י דאיכו כליל כולל וכמ"ש צפ"ח (פרק י"ד משער

ח"י ברכאן. כמ"ש האר"י ז"ל צפ"ח (פי"ג משער הצרכות) צסוד חיי צרכאן דצרכת השחר שסם צמטערוין שהוא צז"ל דעשיה וע"כ יש צאלמע שמו ע"ט כי יש צו ע"י ספירות מתחל לעילא וע"י ספירות מעילא לתחל צסוד אור ישר ואור חזר עיי"ש. וצלותא איהו דיבור כלומר שזכו הרמז צעל כנפים יגיד דצ"ר היינו דיבור דלנותא דאיכו רכיבת על מטערוין רק צימי החול דמכ"ט יש צתפלת שמ"ע דחול חיי צרכות כנגד המ"ט דמטערוין כמ"ל שהוא מעלה החיי צרכות לראש לדיק חיי עולמים כצזכר. דרכיבת עליה ואיהו מרכבה לגבה ביומין דחול היינו כמ"ש האר"י ז"ל (צסוף ההקדמה צפ"ח סס) דצחול אין יכולת צתפילה לעלות מענמה רק ע"י מטערוין שצאותו לינור שהוא מוריד השפע צלינור היסוד לדיק צסוד אור ישר צאותו לינור הוא מעציר את ההפניית למעלה [כ"י] יסוד לדיק עד הכתו צסוד אור חזר עיי"ש ולזה אמר דצימי החול הוי מטערוין מרכבה לתפילתן של ישראל צהעלותן למעלה עד יום הצצת שאז עלות החפלות ע"י היסוד דז"ל שהוא סוד הלינור עיי"ש ודא שכינתא ודא אדני"י קול רכיב בפומי דא יקר.ק. ז"ל הרע"מ (פי) פנחס דף רכ"ח ע"ב) ולית אדני"י צלא הו"י"ה כגוונא דלית דיבור צלא קול ולית קול צלא דיבור עכ"ל וע"י צצ"ח (פרק א' משער אח"פ) שסוד הקול הוא ז"ל וסוד הדיבור הוא מלכות עיי"ש. ולזה אמר כמ"ל כיון שא"ל לדיבור צלא קול ממילא שפ"י החפלה הוא מצטרף ומיוחד קול שהוא ז"ל דיבור שהוא מלכות. וזה שאמר ודא שכינתא כלומר שהשם אדני"י הוא מרכבה אל סוד הקול שהוא הו"י"ה קול דרכיב צפומי דא הו"י"ה היינו שהקול שהוא הו"י"ה הוא רבוב על הדיבור שהוא אדני"י שהוא סוד יתוד ז"י. ורזא דדיבור אדני"י שפתי תפתח. מצינו ראי צזכר שדיבור שנעשה ע"י חיתוך שפתים הוא סוד המלכות שהוא אדני"י: ואיהו מטערוין: מרכבה לתרווייהו. לכו"י"ה ולאדני"י קול ודיבור דתפלה שעל ידו מתייחדות: כגוונא דא. פי יתוד של כח אותיות הו"י"ה אדני"י צשילוב: ובג"ד אתקרי מלאך שר הפנים ר"ל דמטערוין נקרא כן כי מלאך הוא מספר כ"ב שמת הו"י"ה אדני"י והיינו

כליל כלא. וביה מתייחדין תרין שמהן אלין **ע**, ועל תרין שמהן אלין אתמר (ד"ה י"ו) אז ירננו עצי היער ונענה מלאך מגו אשא משמיא ואמר הן הן מעשה מרכבה והוּו מתקבצין מלאכי השרת כבמזמוטי **ע** חתן וכלה.

אמר רעיא מהימנא בריך יהא בוצינא קדישא דאמר מלין אלין ליחדא בהון קב"ה ושכינתיה. **קום** אליהו נביאה ליקרא דקב"ה ושכינתיה ויתערון עמך שאר נביאי. ועביד ליה קנא בהאי חבורא ולכל משריין דאזלין מתתרכי בתר קב"ה ושכינתיה. לחברא לון בהאי חבורא לאשתכחא ביה נייחא לאלין משריין דנשמתין. דאזלין מתתרכין משכינתא דאיהי יחידיאה. איכה ישבה בדד **מד**, ולאשתכחא ביה נייחא למשריין דקב"ה דאתמר בהון (ישעיה לב) הן אראלים צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון. ולית שלום אלא קב"ה. קום לחברא לון בהאי

באר לחי ראי

מהימנא וכו' וחינו כי רעיא מהימנא כוּו הוא שנתן לו רשות לדרוש במעשה המרכבה וכחכר (בריש הקדמה) שא"ל קום ר"ש וכו' ולאחר שדרש ר"ש הסכים על דבריו ונענע לו בראשו וא"ל יפכ אמרת: קום אליהו נביאה וכו' גם זה דברי רעיא מהימנא כי עד עתה ה"י דורש רשבי ולאחר שסיים ר"ש דבריו אמר גם ללחיו שיהי ג"כ בחבורא זו ונתן גם לו רשות לדרוש ולגלות מילין דמעמרין: ויתערון עמך שאר נביאי היינו כמ"ש בזכר חזש בתקונים (דף ק"ד ע"ג) דא"ל ללחיו את חכא אקדים לכל נביאך בדרה דמשיחא דאית למאן דאת עמיד לאתגלייא ליה ממערה דנשמחיה בשכל דיליה ואית למאן דאת עמיד לאתגלייא ליה בחכמתיה ואית למאן דאת עמיד לאתגלייא ליה פנים בפנים ממערה דגופא עיי"ש ולזה אמר ליה עתה שידרוש לגלות רזי התורה לכל הנביאים לכל אחד לפוס דרגא דיליה: ועביד ליה קנא בהאי חבורא. היינו כמש"ל (דף א' ע"ג) ורשות אחייביז לאלין נשמתין וכו' לקננא בכהי חבורא שבוה סוד קן לפור: לאשתבחו ביה נייחא לאלין משריין דנשמתין דאזלין מתתרכין משכינתא. היינו כמש"ל שם דבנין דשכינתא איתתרכא מלתרבה גם הבנים איתתרכי מלתרכיבו וכמ"ש כלפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו ומאן דליהו איש לדיק אזיל נע ונד מלתרכי בחר שכינתא דאתמר בה ולא מלאכה היונה מנוח וכו'. ולאשתכחו ביה נייחא למשריין דקב"ה. ר"ל לאשכח נייחא גם לאלו מחוג המלאכים דאזלין ומתתרכין בחר כז"ל בעלה דשכינתא דאתתך מלתרכי בגין גלותא: דאתמר בהון הן אראלים צעקו חוצה. ר"ל דאיתא בזכר (פ' וישב דף קפ"ג ע"א) ח"ה זבא אתמר דכו איתתריזי זי מקדשא ושכינתא אתגלי וכו' מה כתוב כן אראלים לעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון וכו' וכל דא עלה דשכינתא דאתגלייא מלתרכי וכמה דליהו משתנית מכמה דכות אוקי הכי בעל לא נהיר נהורי ושאגתי עכ"ל וכתב שם במקומה מברמיז דהאראלים מקור

משער העמידה) זכוגת קונה הכל שהזיווג נעשה ע"י היסודות דו"י הנקרא ככ"ל שלול כל היסודות עיי"ש. וביה מתייחדין תרין שמהן אלין היינו כמ"ש בפע"ח (פרק א' משער הק"ש) צסוד המלך המרומם לצדו מאז כי עלוית המלכות תתפלת העמידה הוא ע"י ספירת יסוד לדיק שמאיר ע"י ה' אוחיות כו"י"ה אדנ"י בשילוב יאקדונק"י שהם מתייחדים ע"י היסוד ע"כ הם מאירים ציסוד לדיק ועיי"ז וכולה המלכות לעלות תתפלת העמידה דרך היסוד עיי"ש: ועל תרין שמהן אלין אתמר אז ירננו כל עצי היער וכו'. ע"י צירושלמי (ר"פ אין דורשין) בצבדא דר"י בן זבאי ור' אלעזר בן ערך שבי מהלכין בדרך ור' אלעזר בן ערך דרש במעשה המרכבה וירדה לש מן השמים והקיפח אותם והיו מלאכי השרת מתקבצין ומרקדין לפניהם כבני תופה שמחין לפני חתן וכלה וענה מלאך אחד מתוך הכאש ואמר כדברך אלעזר בן ערך כן הוא מעשה המרכבה מיד פתחו כל האילנות פיהן ואמרו שירכ אז ירנו כל עצי היער עיי"ש (ועיין צ"ש"ס חגיגה דף י"ד ע"ג וצתוס' שם ד"ה וענה מלאך) ולזה אמר הכא שעיין בדרוש שדרש ר' אלעזר בן ערך במעשה המרכבה הכח צירושלמי שם כי בענין הדרוש הזה שמבואר כאן שדרש רשבי כד איתכשו למיעבד חבורא דא שכל קועב הדרוש ישלח פארתיו בענין יחוד קב"ה ושכינתיה שהוא סוד שילוב כו"י"ה אדנ"י בקי"ש וכתפלה נענשה עיי"ז שמחה בעולמות עליזים ותחתונים מריש דרגין עד סוף כל דרגין ומלאכי השרת היו מתקבצין ומרקדין לפניהם כחממעי חתן וכלה משום שבי דורש צירושלמי שמהן אלין שהוא הוא מעשה המרכבה. והענין מה שזה נקרא מעשה מרכבה מבואר בלקוטי הש"ס (בחגיגה דף י' ע"ג) כי סוד מעשה בראשית הם דרושי עולם התורה שבי במעשה בראשית קודם החיקון ומעשה המרכבה הם דרושי החיקון והתלבשות הפלגותין זה צד שהוא סוד יחוד ז"י ועיני סדר התלבשותן עיי"ש: אמר רעיא

בהאי חבורא דהא כד אית בישראל משכילים מאלין דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע דא דאתקרי ספר הזהר. דידעין למפלח למאריהון ולאפקא אזכרות דשמהן דקביה ושכינתיה בכונה. ולחברא לון בקול דק"ש ובדבור דצלותא. דאינון תרין שמהן יאקדונק"י דבהון כלילן כל הוויין וכגויין ועשר ספירן. כמה מלאכין דאינון חיוון דמרכבתא ושרפים ואופנים וכל עשר כתות (מ) דכלילן בהון דמשמשין לעשר ספירות. כלהו (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות לפומי. לקבל אלין אזכרות דאינון יאקדונק"י בין בק"ש בין בצלותא בין בשירות ותשבחות והודאות. דבכל אזכרה דיפוק מפומי בכל אתר ואתר ובכל ממלל. צריך לכוונא

באר לחי ראי

והואור הדברים כאן הוא עפ"ד רבינו צע"ח (פרק ג' ד' ו' משער השמות) שמבאר שם איך מאיר צו"צ בכל ספירה מהעשר ספירות שלהם שם מיוחד מהשמות ששייכים לכל ספירה וספירה וכ"ל משונה מחזירו בריבועו וצמוליו וצמוליו מילואו יצאויות החילוף וצאויות הקודמים והמאוחרין עיי"ש: וכגויין היינו הי"ג מדות של רחמים (חן מהשם אל) שנקראים כגויין כמש"ל (דף א' שם) ויפן כי נודע מדברי רבינו צע"ח (פרק ח' משער הסליחות) שצ"ח האווג זו"צ נהעירר הארחן של הי"ג מכלילן דרחמים ע"כ אמר צוה שגם התעוררה של הי"ג מכלילן דרחמי תלוי בק"ש וצלוחת אס מחקין עיי ק"ש ונפלה לז"יג ועשין יחוד צנייהם נהעורר הי"ג תקוני דיקני דאריך והטי תקוני דיקני דזעיר שנקראו כגויין כמה מלאכים דאינון חיוון דמרכבתא ושרפים ואופנים כי נודע שאופנים הם צעולם העשיה ושרפים הם צעולם הצריחה וכמ"ש צפ"ח צרכה ק"ש צכונה והאופנים וחיות הקודש וצ"ד וגם ידוע מ"ש האר"י ז"ל שם (פרק ד' משער התפלה וצ"ד) כי עד צרוך שאמר הוא עליות עולם העשיה ומצרוך שאמר עד צרכה יולר הוא עליות עולם היצירה יצרכה יולר הוא עליות עולם הצריחה וצשעת העמידה נמלאים כולם שמדים צעולם האלילות ולזה אמר וכמה מלאכים דאינון חיוון דמרכבתא שהוא סוד חיות שהם צעולם הצריחה שרפים שהם צעולם היצירה אופנים שהם צעולם העשיה כולם יש להם עלי עיי ללותא שעולים לעולם האלילות. ובל עשר כתות דכלילן בהון דמשמשין לעשר ספירות. עיי צע"ח (פרק ח' משער קולור אצ"ע) שכתב דע שיש עשר מדריגות צמלאכים עיי"ש. ועיי רמזים (פרק ז' מהלכות יסודי החורה הלכה ז') עשרה שמות שנקראו צכן המלאכים הן על שם עשר מעלות שלהן עיי"ש ולפי האומר העשר מעלות היינו צמה שמשמשין לעשר ספירות כל א' לפי דרגת דילי: כלהו ופניהם וכנפיהם פרודות לפומי. כן הוא צע"ח (פנחס דף רכ"ט ע"א) דכל מאן דמללו צאדניו ומלרף להוייה אפנין דמלאכין ופניהם וכנפיהם פרודים לעילא צמליק

ללותא * היצירה

לכוונא דיבור באדני קול ביקר. וליחדא לון כחדא ביחודא דאיהו יחיד נעלם דמתבר לן ומיחד לון כחדא. וביה צריך הכוונה דלא תליא למימר ביה קול ודיבור אלא מחשבתא כד נחית קביה בקיש איתמר בחיין (גי' בהון) (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. בעשר מיני הלולים. בשיר פשוט דאיהו י' כתיר. כפול דאיהו י"ק חכמיה וביניה. משולש ביקו דאיהו חס"ד גבורה תפארת. מרובע ביקוק דאיהו נצ"ח הר"ד יסוד מלכות. דנטרין טו) צפרא קדישא ישראל בנייהו וקראן בה לישראל דאיהו עמודא דאמצעיתא והיינו שמע ישראל.

הא

באר לחי ראי

דבהון נחית קלה וכד נחית כמה לפרין מלפנין לגזיב כמבא מיני ניגון וכי עיי"ש וזה שאמר כאן כד נחית קביה בקיש היינו לאחר שישאל מעוררים את הזוג עיי' הקיש שנעשה עיי' השפעה מאור אין סוף יחזיש לעולמות התחתונים מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין עיי' זה התעוררת השפע אור גם לחיות הקודש האוחזים פני כסא כנפיהם ללפוף. בעשר מיני הלולים היינו כמיש בש"ס (פסחים דף ק"ז ע"ה) בעשר מאמרות של שנה אמר דוד בתהילים צלוח צניגון וכו' ועי' מהלן (תיקון תלסר) צניאור הענין צארוך: בשיר פשוט דאיהו י' וכו' גם זה מצוה צרע"מ שם למעלה במאמר זה דהמקור של עשר מיני הלולים שאמר דהע"ה בתהילים הוא נוצע מפסוק מארבע רוחות זה הרוח שברוח היה מנגן ציה צבוריה צארבע מיני נגונים בשיר פשוט דאיהו י' וצטיר כפול דאיהו י"ק וצטיר משולש דאיהו י"ק. וצטיר מרובע דאיהו יק"ק. ה' אין אהון דעבד דוד לקצלייכו עשרה מיני תהילים וכו' עיי"ש וזה שאמר כאן שהעשרה מיני הלולים שחיות הקודש מנגנים ומחללים להקציה הוא זה מנה השם הוי"ה צרוב כזה י' יק יקו יק"ק שיש זו י' אוחיות שהוא סוד העשרה מיני הלולים ועיי' מתקנים כל העשר ספירות כח"צ חגי"ת נח"ס: דנטרין צפרא קדישא ישראל בנייהו. היינו כמיש צרע"מ (ואתחנן דף רס"ג ע"ה) צענין דקיש שעתה דלחי צר נש לייחדא שמה דקביה כל חילי שמיא כלבו קיימין שורין שורין צנין לאתחנקא ולאחללא טלבו צבאי יחודא למיקס צחא דח' ציחודא חדא כולבו מתחנקין בחיקוייכו כדקא יאות עכ"ל. וזה שאמר הכא דנטרין ור"ל שהמלאכים ממתינין מלומד שירה עד הצוקר שהוא לפרא קדישא לישראל אומרים קיש ולא מחללין טלבו בנייהו: וקראן בה לישראל וכו'. ר"ל כי פסוק ראשון דקיש יתפרש לענין זה שהמלאכים קוראים לישראל ואומרים שמע ישראל: דאיהו עמודא דאמצעיתא. היינו כמיש צרע"מ (פנחס דף ר"ג ע"ב) צענין בקיש שאנו קוראין ומלפנין צקלון ושירין בקול דקיש לגבי עמודא דאתעיתא. דאיהו לעילא דהא חמה וצרתא בצלוחא ומיד נחית (ר"ל ז"ל צעלה דמטרותיה) קשרין לי צצרתא דאיהו יד ככה (ר"ל חפילין

לעילא דפקין מפומי דבר גש עיי"ש כל המאמר. דאיהו יחיד נעלם. היינו כדברי אליכו להלן (דף י"ז ע"ה בהקדמה ב') אנת חד ולא צחושצן וכי לית מחשבה תפיסא כך כלל אנת הוא דאפיקת עשר תקונין יקרין להן עשר ספירין וכי ובהון אתכסאות מצני גשא. דמהבר לון ומיחד לון כחדא. גם זה הוא דברי אליכו שם שסיים ואנת הוא דקשור לון ומיחד לון וחינו שא"ל לזייג להתייחד אלף אש מאיר אליכס הקביה מאור אין סוף ועיי' הוא קשר לון ומיחד לון כחדא כי כל הזוגים הנעשה בכל העולמות וכל יחודים מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין הכל הוא צכה האור האין סוף שמאיר מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין וכמיש האר"י ז"ל צע"ח (בעשר מי' ומ"ד דרוש ז') עיי"ש. וביה צריך הכוונה ר"ל שצריך לכוון ליציה ורעותיה בקיש וצתפלה רק להאין סוף ציה ועיי' עושים היתודים בעולמות התחתונים: דלא תליא למימר ב" קול ודיבור אלא מחשבתא. כלומר כי אי אפשר להמשיך השפע מהאור אין סוף ציה עיי' קול ודיבור לעשות יחוד ז"יג כזכר רק עיי' רעותא לנבא וכוונה במחשבה להאין סוף ציה כי שם למעלה ראש לא שייך ענין קול ודיבור אלף מחשבה וכמיש צכר (בהקדמה דף צ' ע"ה) דהנקודה קדמא קודם שנתחלקו המידות שהוא אור אין סוף נקרא מחשבה עיי"ש. עיי' העיקר לצורך יחוד בעולמות הוא הכוונה לאין סוף ציה שהוא סוד המחשבה שעי"ן מעורר כח ההשפעה מהאין סוף ציה ליחד כל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין. כד נחית קביה בקיש היינו כמיש צכר (פי' תרומה דף קל"ג ע"ב) צענין קיש ור"ל דהא כדון אתחנקת מערוניתא לאפלא לחופי צבדי צעלה וכי וכדון צעלה אתחנקן לגזאח לאעלה לחופי ועל דא אין מתערין לה ואמרין שמע ישראל אתקן גרמך הא צעלך אחי לגביך בחקויי זמן לקבלך וכי עכ"ל וזה שאמר כד נחית קביה שהוא ז"ל צעלה דמטרותיה נחית אחי לקבל המטרותיה לצורך חיותו. אתמר בחיין ואשמע את קול כנפיהם. עיי' צרע"מ (פי' פנחס דף רכ"ז ע"ב) עיי"פ כי סוף השמים יולך את הקול וכי קול דא שמע ישראל דציה ואשמע את קול כנפיהם וכי צארבע פרשיין דקיש

הא נחית לגבה. צריך לקשרא ליה בהדה וליחדא לון ביחודא חדא בלא פירודא כלל. ובגין דא מאן דשח בנתים עבירה הוא בידו ההוא שיחה. ואמאי קשרין ליה בהדה לא"ח עם ד' כלילא מד' פרשיין. בגין דלא יהא פרח מינה ואשתארת יחידה איכה ישבה בדד. ובגין דא קשרין ליה בהדא בכמה קשורי דתפלין בכמה קשורי דציצית דלא יוזו מינה. וכל קשר איהו מסטרא דאת " מן, ותרין קשרין אנון. דאנון קשר דרישא קשר דדרועא שמאלא, ואינון י"י מן יאקדונק"י, יקו"ק ארבע פרשיין דתפלין וראו כל עמי הארץ כי שם י"י וגו', אדני' ד' בתי דתפלין מן, אק"י"ק אשר אק"י"ק מלגאו דתפלין. בכ"א אזכרות דתפלין דרישא ובכ"א אזכרות דתפלין דיד, ודא אימא עלאה תפלין דמארי עלמא קארינון ליה. תפלין על רישא דעמודא

באר לחי ראי

וגו' לא מסתלק מן השכינה: ואשתארת השכינה ח"י צנח"י. איכה ישבה בדד. כמ"ל (גדף בקדום) דכיכא שכוונקבא הוא צפנדא מן בעלכ נאמר עלי הקינה איך ישבה בדד. וכדי לתקן זאת מרמז ה"ד רבתי דלחד שכוא דציקה לאותיות א"ה. דסוד ק"ש הוא לקשרה לכ עם בעלכ צימודא שלים. ובגין דא קשרין ליה בהדה בכמה קשורי דתפלין בכמה קשורי דציצית. ע"י צרע"מ (פנחס דף רכ"ח ע"א) ציבאור ענין זה וכחצ שם דקשרים של לילית הוא סוד קשר לדויק ח"י עלמין דקשור קצ"ה ושכינתיה בכל סמרין צארבע כנפות דטלית וכן קשר של תפלין של יד ושל ראש הוא ענין זה שמקשר ע"י לדיק ח"י עלמין קצ"ה ושכינתיה ולילית ותפלין אינון כלילין צימודא דק"ש ומסטרא דעמודא דלמעלתא עיי"ש זה שאמר ובגין דא קשרין ליה בהדה וכר' וכווננו שכל ענין קשריה הלילית וכתפלין הוא לעורך זה כדי ליהדס ולקשרם זה צ"כ. וכל קשר איהו מסטרא דאות י'. ע"י צרע"מ (שם דף רל"ז ע"ב) שכתב קשר דתפלין של יד הוא סוד י' רל"ז ע"ב: ותרק קשרין אינון וכו'. ר"ל כי גם קשר דתפלין ש"ר הוא אות י' [וכנס ח"י צ"ב למצואר צפ"מ] (פרק ה' ופרק ח') משער (התפלין) דסוד קשר דתפלין של ראש הוא ד' עיי"ש אינו סותר לדבר האמור כאן דמ"ש שם שכוא סוד ד' הוא רק צדק פרע אצל צדק כלל הוא מרמז לאות י' כי מצואר צפ"מ] (צפרק י' משער הני"ל) דיסוד דז"א הוא לורת יו"ד עיי"ש [וכיוונו דב' קשרים מרמזים לאות י' צ"ן בשל יד וצ"ן ראש כי קשר דתפלין של יד הוא מכ שמקושר יסוד דז"א עם יסוד דהל וקשר דתפלין של ראש הוא מכ שמקושר יסוד דז"א עם לאה כי כל קשר הוא יסוד דז"א ויו"ד ויו"ד וצ"ן יודין הם צ' יסודות: יקו"ק ארבע פרשיין דתפלין וכו' אק"י"ק אשר אק"י"ק וכו' ודא אמא עלאה. כיוונו כמ"ש צפ"מ] (ריש שער כתפלין) ולריך לודע שכלאזכרות וכבתיים נרמז בשם אק"י"ק ולא ק הכרעות שרמזים צבוי"ה וכיוונו שיש כתפלין כ"א לאזכרות כמספר אק"י"ק סוד אמא עלאה וכבתיים הם סוד כמותין דז"א צנח"י עיבור בתוך אמא וכשכוא צפ"ד עיבור

תפלין של יד) וכר' מיד נחית קשרין ליה עמך בקשרין דתפלין דרישא עיי"ש וכו' ציבאור דכזרים שאמר הכל וקראן כה לישאל וכו' היינו שפ"י הק"ש קורין ומטוררין לז"א בעלכ דמטרוניתא שירד לגבי המטרוניתא כנזכר: וזה שאמר והיינו שמע ישראל הא נחית לגבה. היינו כי ישראל הוא סוד הקצ"ה בעלכ דמטרוניתא [כמ"ש זכר (פ' מקץ קל"ד ע"ב) ישראל דא קצ"ה] כה נחית ע"י הק"ש לגבה. צריך לקשרא ליה בהדה וכו' היינו כמ"ש צרע"מ (שם) כיון דנחות לגבה קשרין לכ עמך בקשריה דתפלין של יד ותפלין של ראש וכנזכר. וליחדא לון ביחודא חדא בלא פירודא בלא. היינו כמ"ש זכר (צבדמ"ה דף י"ד ע"א) זכר ונקב צרף אותם תפלין דרישא ותפלין של יד עיי"ש וכווננו דתפלין של יד הם מוחין ותפלין של נוקבא ותפלין של ראש הם מוחין ותפלין של ז"א וכמ"ש צפ"מ] (בשער כתפלין) צארכות ע"כ אם מניחין תפלין של יד וש"ר מטוררים ומתקנים כמותין וכתפלין של זעיר ונוקבא וכשקורין ק"ש מייחדים לכו צימודא חדא ובגין דא מאן דשח בנתיים עבירה הוא בידו האי שיחה ע"י צכס"מ שפירש שעצירה הוא לשון משח הנחת תפלין עד אהר ק"ש וכווננו כיון שצפ"מ] (התפלין וק"ש מקשרין קצ"ה ושכינתא וכו' שם דלפטר דק"ש דקרצנית מהני לזה עיי"ש, ויבאורו א"י] הקדוש דם אגרא דפרקא (אות כ"ז) אולם לפענ"ד נראה יותר פשטא דלישא דהשא בין תפלין של יד לתפלין של ראש עבירה היא צידו כמ"ש צכ"ס (ומנחה ל"ו) וקאי צ"ה על מ"ש מקודם וליחודא לון צימודא חדא בלא פירודא כלל, דכיוונו שלא להפריד בין תפלין ש"י לתפלין ש"ר צפ"מ. יפ"י קאמר דפ"י מ"ן דהא ימפסוק ציניהם עבירה היא צידו ועיין מ"ה ע"ד צבאירנו להלן דף ע' צ"ה מ"ן דשח צינייהו וכו' ואמאי קשרין ליה בהדה לא"ח עם ד' כלולא מד' פרשיין. ר"ל כי צרע"מ (פנחס דף רל"ז ע"ב ודף רכ"ח ע"א) איתא דסוד ד' רבתי דלח"ד הוא סוד ד' בתי דתפלין דלחד לון א"ה כחי דלמר פתחי לי אחותי רעיתי עיי"ש ולזה הוא כשואל לאיכה לורך רמזה הכורכ צ"ד רבתי דלחד לטובה כנזכר: בגין דלא יהא פרח מינה. כז"א כנקרא א"ה שאומר לשכינתא פתחי לי אחותי רעיתי

דעמודא דאמצעי'תא (שמע ישראל) כסי ליה אימא בגדפאה דאינון רצועין דתפלין וקשרין ליה ישראל בשכינתא תתאה בתפלין דיד. וליה אמרינון שמע ישראל ברא דסבא דסבין ודא חכמה עלאה. ועל שמיה אתקרי עמודא דאמצעי'תא. ישראל שיר אל. שיר משמאלא שיר דלויים. אל מימינא דכהניא. עמודא [דף ג' ע"ב] דאמצעי'תא ישראל כליל תרווייהו. חכמה נחית בברכה דכהנא בימינא וביה הרוצה להחכים ידרים. אימא נחית בקדושה דליואי משמאלא

באר לחי ראוי

ישראל זוטא נקרא ישראל ע"ש זכ שהוא סוד שיר וא"ל כ"ל כיון שהוא מקבל הארה מן ישראל סבא וכוהו צחי צרה דכנה דסבין וע"כ נקרא עמודא דאמצעי'תא שהוא כלול מתרוויכוו משי"ר ומא"ל סוד חסד וגבורה: משמאלא שיר דלויים. ש"ס מסוד הגבורות ש"ס נשמאל וכמ"ש זכור (פ' שמות דף י"א סוף ע"א) צמוד וילך איש מצית לוי דאתא מסערא דשמאלא עיי"ש וע"י צעמני מלות (פ' אמור) במלות לחם הפנים. אל מימינא דכהניא. פי שהכונים ש"ס צמוד החסד הם צקו הימין וכמ"ש בלקי"ת (פ' עקב) וצפי"ה (פרק ז' משער לאה ורחל) ועוד בכמה דוכתא עמודא דאמצעי'תא. שהוא סוד התפארת: כליל תרווייהו כהנים ולויים מסערא לחסד וגבורה: חכמה נחית בברכתא דכהנא בימינא וכ"י אמא נחית בקדושה דליואי משמאלא. פי צרע"מ (פ' משפטים דף קנ"ז ע"א) צמוד השם יב"ק. שהוא ר"ת יחוי"ד צרכי"ה קדושי"ה. צרכי"ה הוא סוד קצ"ה צימונה קדושי"ה הוא סוד שכינתא נשמאלא. יחוי"ד הוא צאלמעיתא כלול קצ"ה ושכינתא עיי"ש. וגודע ממ"ש רצונו צעי"ה (פרק ז' משער הנסירה וצ"ד) דכניסת המוחין דז"א הוא צה צג קוים ימין ושמאל ואמצע. צקו ימין חצי נכנסו מוחין דאצו. וצקו שמאל צגי"ה נכנסו מוחין דאמא וצקו האמצעי דחי נכנסו יתודא לתרוויכוו עיי"ש. וצע"ר כטוומת (צדוהש הששי דרי"ה) ועיי"ש עוד צעי"ה (פרק ז' משער לאה ורחל) דכנן הוא סוד מוחין דז"א מלד אצו חכמה עילאה עיי"ש. וע"י להלן (תיקון כ"א דף כ"ב ע"ב) קדושה מסערא לעוים דכחי"ב וקדשת את הלויים עיי"ש. וזכו ציבור הדברים כאן חכמה נחית זכ"י וכוהו חזר לדכרוו הראשונים צמוד תפלין דמארא עלמא ואמר דכ"י ראוות ימין ושמאל ובקשר שמחצר תרוויכוו הוא סוד יתוד צרכה קדושה. וכיוונו עטי כלאוועה דימין יורד כשפע מלד בחכמה צצרכה דככיים ש"ס צמוד קו הימין: וביה הרוצה להחכים ידרים. הוא מימנא צש"ס (צנח נהר"ה דף כ"ב) עיי"ש ולזכ מפרש לפי האומר שצרכה לכחשיך מוחין דאצו מסערא דכנה דליואי חכמה עלאה ישורן סוד צרכי"ה שהוא צקו ימין: אמא נחית בקדושה דליואי משמאלא. היינו שהשפע מוחין דלאוועה דקו שמאל יורדין למטה צמוד קדושה שהוא

עיבור מאיר שם אהי שהוא מורכ על עיבור בתוך אמא וענין ד' פרשיות הוא אחר שטולד הז"א שאז הוא צקימה שלימה צחי הוי"ה עיי"ש. וע"כ אמר שכו"ה הוא סוד הדי פרשיות דתפלין שהוא סוד הז"א לאחר הלידה יד' צחי דתפלין וכ"א לחכרות הם סוד אהי"ה שהוא סוד הז"א כשהוא עיבור בתוך אמא עלאה וראו כל עמי הארץ. ר"ל לאחר הלידה נתגלה אור הז"א לעיני כל ויכר כי שם יקו"ק נקרא עליך משאי"כ כשהוא צצחי עיבור צאלמא עלאה שהוא אקו"ק לא נראה ולא ניכר לעולם כלל: אקו"ק אשר אקו"ק מלבאו דתפלין ר"ל דלכחי אז צנלות מרמים א"ל הקצ"ה למרצעי"ה צ"פ אקו"ק כי רמז לו דלז הז"א וגוקצה שניהם הם צצבור צאלמא עלאה וכמ"ש צפעי"ה (ריש שער חג המלות) עיי"ש אצל צכה דתפלין נחשורר ככה שהיה צילמ"ל שילאו אי"ג מצקו האם ונתגלה השם הוי"ה צ"ה ולזכ מרמים הדי אקו"ק שצדי תפלין דשי"ר ושי"י כי צכה דתפלין ילאו זוי"ג מהעיבור ונתגלה יתודו ואחדותו יתצ"ש צצחי וראו כל עמי הארץ כי שם הוי"ה נקרא עליך ואינו עוד צצבור וכאמור: כסי ליה אמא בגדפאה דאינון רצועין דתפלי. עפעי"ה (שם פרק ה') דלאוועה הימנית הוא הגלה של הציונה והשמאלית הוא הכוד של הציונה עיי"ש. וע"י בלקוטי ש"ס (צנהינה דף י' ע"ב) דללח וכוהו הם סוד כנפים עיי"ש: וקשרין ליה וכ"י בתפלין דיד. ע"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) דצמקום קשר דתפלין של יד שם קשר ז"א עם המלכות ועיי"ש צציואוריו: וליה אמרינו וכ"י. חוזר למש שפחה צק"ש וקראן צה לישראל דליואי עמודא דאמצעי'תא וכ"י לרין לקשרן ליה צכדכ וכ"י: שמע ישראל ברא דסבא דסבין ודא חכמה עלאה. המאמר זה מוצן ע"פ מ"ש רצונו צפעי"ה (ריש פרק י' משער בקי"ש) דצמלת ישראל מקבל הז"א הנקרא ישראל זוטא הארה מן ישראל סבא וכיוונו כי חכמה עלאה נחלק לצ' חלקי א' הוא סוד אצו והצ"י הוא סוד ישראל סבא וצחלק ישראל סבא מקבל הז"א הארה ולא מכוולו אלמא מצחי חסד וגבורה שלו שהוא סוד לוחף דישאל שיי"ר א"ל וכיוונו שיר שהוא צחי גבורה נשמאלא א"ל שהוא צחי חסד מימנא עיי"ש (וע"י צעי"ה סוף פרק כ"י משער פרטופי זוי"ג) ואמר כהן דגם ז"א שהוא צחי

משמאלא. ביה הרוצה להעשיר יצפין. עמודא דאמצעייתא קשורא דתרוייהו. יחודא דתרוייהו. אוף הכי יסוד חיי עלמין קשורא דעמודא דאמצעייתא ושכינתא תתאה. באן אתר בצלותא דביה כלילין חיי ברכאן וביה מתייחדין תרין שמהן כחדא. אינון יאקדונקיי. וחבורא דתרין שמהן צריכין בחשאי. ורזא דמלה (יחזקאל א) בעמדם תרפנה כנפיהן. בעמדם ישראל בצלותא דעמידה (מח) חיון תרפנה כנפיהם דלא למשמע בהון קלא. דתמן (מלכים א יט) קול דממה דקה. קדש הקדשים דאיהו בעמידה, בגין דתמן קאתא מלכא (מט), דהא ברוח גדולה וברעש ובאש דאשתמעון בהון גדפי חיון לא אתא מלכא. אלא בקול דממה דקה דאיהו בתר רוח רעש אש. ואיהו רביעאה לון. ועלייהו אמר יחזקאל (סג) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון

באר לחי ראי

כ"ע משער הק"ש) שכתב ח"ל ולכן הוא צעמידה ולא מיושז וכר כי אפילו כל הכחות של מעלה עד חיות הקודש שהם יותר עליונים כשישראל הם צעמידה אז גם הם מחפשים כנפיהם כמ"ש צעמדס תרפנה כנפיהם עכ"ל קודש קדשים דאיהו בעמידה בגין דתמן קאתא מלכא. עיי' צרע"מ (שם דף רכ"ג ע"ג) קול דממה דקה דתמן אתא מלכא ואיהו אדם לשבת על הכסא עיי"ש וציואר הענין מצואר צפעי"ה (שם בצוחו הפרק) צסוד סמיכות גאולה להפילה שקשה לכאורה איך גאולה שהיא יסוד הוא למטה צהיכל קדשי הקדשים של צריאה וההפילה שהיא מלכות הוא למעלה בצאליות אך הענין הוא שהגאולה שהיא מלכות דאלילות מוריד הארץ למטה עיי' הארת יסוד אצא הנכנס צק"ש ויורדת צהיכל ק"ק דצריאה והמלכות דאלילות שירדה לכאן צכללות י ספירות נקרא אדם הרוכב על הכסא ועיי"ז מעלה את החפילה למעלה עיי"כ כשיאמר חבילות לאל עליון צריך לעמוד לכבוד מלכא עילאה שהוא הארת יסוד אצא הנקרא מלכא עילאה דנחית לשם עם המלכות דאלילות עיי"ש. חכ שאתר הכא קודש הקדשים בעמידה בגין דתמן קאתא מלכא. היינו להכי צהפילה יורדת המלכות דאלילות להיכל ק"ק דצריאה משום דתמן קאתי מלכא שהוא נעשה עיי' הארת יסוד אצא הנקרא מלכא עילאה דנחית לתמן עם המלכות. ולזה אמר דאיהו צעמידה כמ"ש פעי"ה (פרק יו"ד משער החפילין) דצצחי דכר שם מקום העמידה עיי"ש עיי"כ לריכין כאן לעמוד קדם מלכא עילאה וכאמור: דאיהו בתר רוח רעש אש. עיי' צזכר (פי ויגש דף ר"ט ע"א) שכתב ח"ל ואחר כרעש אש לא צאש ה' ואחר האש קול דממה דקה לא הוא אחר פנימאה דכלא דמינה נפקין כל נבורין עכ"ל ואמר הכא ללא נפקין כל נבורין מינה אלא עיי' סמיכת גאולה להפילה דצחשאי וכאמור: ואיהו רביעאה לון. עיי' צזכר (פי נח דף ט"א ע"ג) ואשמש את קול כנפיהם וגר חלק ארבע חיון צרצין עלאין קדושין וכר וצשעתה דאיון פרשו גדפיכון אשחמש קול גדפין דכלבו דלמרין

בה מסערה ללוי כזכר. הרוצה להעשיר יצפין. גם זה הוא צש"ס (צ"ב שס) והיינו כי דרך קו שמאל בה השפעות העושר לכסף וזהו לעו"כ"ז וכמ"ש וצשמאלה עושר וכבוד כי מלפון וזה יאחה מסערה דצינה קו שמאל. עמודא דאמצעייתא קשורא דתרוייהו יחודא דתרוייהו. היינו שהקשר של חפילין ש"ר שמיחד ומקשר הצי' רצועות דימין ודשמאל הוא סוד המוחין דקו האמלעי דחיי דכליל תרווייכו צרכי"ה וקדוש"ה וכמזכר - אוף הכי יסוד חיי עלמין קשורא דאמצעייתא ושכינתא תתאה והיינו כמו שזכר למעלה שהקשר של חפילין הוא צחי יסוד והיינו כי יחוד דקצי"ה ושכינתא נעשה עיי' מידת יסוד לדיק חיי עלמין המיחד הצי' קוין ועיי"ז נעשה היחוד דחיי"ג שעומדים איכו צללח ואיכו צבוד ולזה עושין הקשר צחפילין ש"ר צצי' רצועות ימין ושמאל דמקשקן לה כחדא והיינו שפיי היסוד לדיק חיי שלמים שהוא הקשר נתיחדו הצי' קוין דימין ושמאל כחדא צסוד צחי יחוד"ד דכליל תרווייכו צרכי"ה וקדוש"ה כזכר באן אתר בצלותא פי שח"א להוריד השפע דיתו"ד צרכי"ה קדוש"ה אלא כשמתפלל צחפילין: דביה כלילין חיי ברכאן וביה סתייחדין וכו'. היינו שפיי ה"ה צרכות דללותא מעוררין מידת היסוד לדיק חיי שלמים לקשר הצי' קוין דימין ושמאל ומורידים השפע לעולמות התחתונים ככל הצי' קוים צסוד יחוד"ד צרכי"ה קדוש"ה. וחבורא דתרין שמהן צריכין בחשאי דצשעת הזיווג לאו אורח ארעא למרחא קלא וכמש"ל (תקן י דף כ"ה ע"א) צזמנא דאיון ציטודא חדא לריכין ישראל ומיקס צללותא צחשאי ועיי' מה צדצרי רצונו צפעי"ה (סוף שער הק"ש) צציואר הענין צאורך: בעמדם ישראל בצלותא דעמידה חיון תרפנה כנפיהם עיי' צרע"מ (פי פנחס דף ר"ל ע"ג) צעמדס תרפנה כנפיהם צעמדס ישראל צללותא תרפנה כנפיהם דלא ישתמדעין עד האי שעתא וכאי איכו רק שפתי"ה נעוה דאיון כפני החיות וקולב לא ישמע וכר וצגין לא תקוין ללותא צחשאי וככי הוא נעשה המרכבה צחשאי וכר עכ"ל ועיי' פעי"ה (פרק

הצפון ענן גדול ואש מתלקחת הא אינון תלת דרכיבין בהון תלת אתוון קר"ק קול דממה דקה דא י' מן קוק"י. ואיהו י' מן אדנ"י. תמן קא אתא מלכא דאיהו יקו"ק דכל הוי"ה דשליט ה' על ר. ה' על י'. נוקבא איהו ההוי"ה. כגון טפה דנוקבא כד שליט על טפה דדכורא בת איהו

באר לחי ראי

היו"ד מן קו"ק שהוא סוד אד"ס עם היו"ד מן אדנ"י שהוא סוד כס"א ועי"ן נעשה היחוד שנס תמן אתא מלכא בסוד זא אד"ס לשבת על כס"א: דאיהו יקו"ק. עי' צמ"ח פרק ז' משער דרושי הללם) דז"א כשמקבל המוחין נקרא מלך משא"כ קודם היות לו מוחין עי"ש ולא אמר קא אתא מלכ"א דאיכו יקו"ק היינו כי קודם שנתוסף אות יו"ד שהוא המוחין לאותיות קו"ק לא היה נקרא מלכ"א אבל לאחר שנתוסף היו"ד ונמלא לו המוחין ונעשה שם הוי"ה בשלימות אז אתא מלכ"א לשבת על כסא שאז הוא צנחי מל"ך. דכל הוי"ה דשליט וכו'. עונתו זכר לפרש שהיו"ד שנתוסף לאותיות קו"ק נעשה צ"י צחיטת והיינו שנתקנה היו"ד להיות זראש הג' אותיות כדי שיהי השם הוי"ה כסדרן וע"כ אתא מלכ"א דייקא כזכר כי נודע מדברי רבינו בשער הפסוקים (ריש פ' זא ובש"ד) דהם יקו"ק כשהוא כסדרן הוא צחי' דבר אבל כשהוא צהיפך אז הוא צנחי' נוקבא עי"ש ולפי' מוצן ממילא דכשנתוסף היו"ד להג' אותיות קו"ק נתייסדכ להיות זראש שיהי השם כסדרן יקו"ק ואז הוא נקרא צחואר מל"ך לשון דבר ואתא מלכ"א לשבת על הכסא. וגם נתקנה היו"ד להיות צסוף האותיות קו"ק כי זכר נתקנה גם המלכות דהיכא שהצירוף הוא קוק"י הוא מרמז לתיקון הטקבא שהוא סוד הכסא כ"ל: דשליט ה' על ר' ה' על י'. היינו דצביראש שהוא עולם הכסא סוד הנוקבא שם שולטין אתוון דנוקבין על אתוון דדכורין: נוקבא איהו ההוי"ה כן הוא גם להלן (דף י' ע"א) כל הוי"ה דאיכו ה' על י' ה' על ר' נוקבא ועי"ש צביאורינו דר"ל כשהצירוף הוא קיק"ו שאותיות הנוקבין הם קודם לאותיות הדכורין אז הוי"ה זו היא מסערא דנוקבא וכאמור: כגון טפה דנוקבא כד שליט על טפה דדכורא. ר"ל דקוי"ל צעלמא צשי"ם (נדב דף ל"א ע"א) אשכ מרעת תחילת יולדת זכר כיון שגובר עלי' טפת הזכר כצא עלי' אח"כ ועלכא גבר אבל אם האיש מריע תחילת ואח"כ האשה דאז העטב של נוקבא גוברת על טפס דדכורא יולדת בת כן הוא גם צצירוף של השם הוי"ה צ"כ דכשאתוון דכורין שולטין על אתוון דנוקבא אז הוא צנחי' דבר אבל לביפך הוא צנחי' נוקבא וכאמור: עד כאן הוא דברי רביא מהימנא שאמר לאלהיו לעורר אותו שיאמר מלין קדישין כדי לחקן המרכבא וליתחד כדודים. ולא אתא אליהו וכו' וא"ל סיני סיני מאן יכיל למיטר מלין קסך אלא

לאמרין שירתא וכו' וכלכו מסתחרין לתתא צבציעא דליכא לחגליפתא צארבע אנפין פני אריה פני נשרא אנפי שור אנפי אדם. גליף ככלכו אדם וכו' ונגין כך כתיב ודמעה פניהם פני אדם וכו'. ועי"ש צאור החמב דמס"ע לא הזכיר צברעה מקומתה רק ג' חיות אריה שור נשר כי צלמח אינס רק ג' חיות כי החיה הדי' שהוא אדם אינה חיה צפני עממה כי כולם נכלים ממנה וזכו ודמעה פניהם פני האדם והוא שסוד פני האדם הוא הרגל הציפי של הכסא עי"ש וזכו ציאור הדברים כאן כי לאחר שאמר לעיל שעי' החפילה צחשאי אתא מלכא שהוא סוד אדם לשבת על כסא כ"ל ע"כ אמר שסוד האדם הוא סוד חיה רביעאה להג' חיות כ"ל ועי"ן נשלם הכסא סוד המרכבא צדי רגלים וארא וחנה רוח וגו'. קא חשיב ג' דברים צמעשה המרכבא רוח ענן אש וצסוף סיים ואשמע קול דממה דקה ודרש לה שהג' דברים רוח ענן אש הם מרכבא להג' אותיות קו"ק וסוד קול דממה דקה הוא מרכבא לאות י' וכדמפרש ואזיל: הא אינון תלת דרכובין בהון תלת אתוון קו"ק. עי' צרע"מ (פ' פנחס דף רכ"ז ע"ב ורכ"ח ע"א) שמצואר שם צסוד ואשמע את קול כנפיהם דא יקו"ק עי"ש ולזכ דרש לה הכי על ענין ק"ש וחפלה דצק"ש וצרכותיה שאומרים צקול רס עשין מרכבא לג' אותיות קו"ק שהם צסוד הג' רגלים רוח ענן אש שכולם הם צקול רס אבל הרגל הדי' קולו לא נשמע רק קול דממה דקה: קול דממה דקה דא י' מן קוק"י דאיהו י' מן אדנ"י. כעומר שעי' השמ"ע צלחש צסוד קול דממה דקה מתקנים הכסא צרגל הציפי כ"ל שהוא מרכבא לאות י' מהוי"ה וצצירוף קוק"י שהוא צנוקבא כדמפרש ואזיל ונכלל צו גם ה' מהדריי וצמש"ל צשם האר"י ז"ל צסוד סמיכת גאולה לחפלה: תמן קא אתא מלכא. הוא תחר לדבריו הראשונים שאמר וצצל כנפים יגיד דבר הוא סוד חפילה ש"ע שנעשה יחוד קול ודיבור שהוא יחוד קביב ושכינתיה דשמי"ע הוא מרכבא לתחוייכו כגוונא דא יאקדוקקיי והיינו כמ"ש צרע"מ (פ' פנחס דף רכ"ח ע"ב) ח"ל זמנך דמתחידין קול ודיבור כחדא לאינון יאקדוקקיי חשוח אבל צזמנין דעניהם וכנפיהם פרידות הוי"ה מן אדנ"י צפרודא וכו' עכ"ל וזכו ציאור הדברים כאן ואיכו י' מן אדנ"י היינו לפי הכלשכ כ"ל שעי' התפלה צלחש נתמלא השם הוי"ה וחחר האות י' לאותיות קו"ק וצא אדם לשבת על כסא שנתסבר

איהי. אתא אליהו וכל מארי מתיבתא ואשתתחו קמיה ואמרו סיני סיני מאן יכיל למימר מילין קמך אלא בקול דממה דקה דבפומך קא אתי מלכא.

קום אליהו תקין לבושי מלכא ומטרוניתא דאנת כהנא. תקין ליה לקב"ה ד' בגדי לבן. ד' בגדי זהב למטרוניתא (תהלים מה) דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ד' בגדי לבן כלהו רחמי בשמא דיקו"ק. ולית מאן דמחיל [נ"א דאחיל] בהון על

באר לחי ראי

להלן שס. דאתמר בה כל כבודה בת מלך פנימה וכו' ר"ל כי ברע"מ (פי' לו דף כ"ז ע"ג) אמר שס כי מן שטובה לבושו לשכינתא מהלכא דאתמר בהון משבצות זהב עליו נאמר כל בצודה נח מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה עי"ש ועי"כ אמר רע"מ הכא לאלוהו דודואי כהנא הוא ידורש ויגלה סתרי תורה יעשה לבושו כאלה לשכינתא דאתמר בה כל בצודה נח מלך פנימה ד' בגדי לבן וכו' ולית מאן דמחיל בהון וכו' ר"ל כי כהנא להלן (תיקון כ"א דף כ"ז ע"ג) אמרינן ואיכו יוה"כ וכד דחקשטת קדמי לבושו שפירין דאינון לבושי כפרה וכו' איכו כלילא ד' בגדי לבן וכו' בהאי זמנא דחקשטת בחלין לבושה דכפרה דאתמר בה וחלשט אסתר מלכות ובהון אעלת לפני ולפניו הכ"ד ותעמוד בחזר בית המלך הפנימית וכו' ומיד ה' שמע ה' סלח וכו' עכ"ל ולח צוקש רע"מ מאלוהו שידורש צחי תורה לעורר הכח של הלבושו דשכינתא בסוד ד' בגדי לבן שעי"ז ימחלו עוונותו של ישראל צעירות בסוד ה' שמע ה' סלח וכו' שנטשה עיי' הלבושים דד' בגדי לבן שלו שמתעוררים עיי' דרוש ההלכה בסתרי תורה: כלהו רחמי בשמא דיקו"ק ולית מאן דמחיל בהון על עריין אלא איהו. עיי' ברע"מ (פנחס דף רכ"ז ע"א) שהדי חנפין של הדי חיות והדי גדפין שלהם הם כנגד ד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדניי והם לקבל ד' בגדי זהב וד' בגדי לבן לבוש כהנא לכפרה על ישראל עי"ש. [ועיי' ש"ס זבחים דף פ"ח ע"ב מה קרבנות מקפרים חף בגדי כהונה מקפרים עי"ש] ומפרש הכא שהדי בגדי לבן שהם כנגד הדי אותיות הוי"ה הם מקפרים על עון עריית כי מזוחר להלן (תיקון כ"ו דף פ"ע ע"ב ודף ז' ו"א וזוחר בראשית דף כ"ו ע"ב) שהפגם של עריות הוא שצוה פירוד ופגם כהדי אותיות הוי"ה ציה בסוד ערייה וערייה עי"ש ולח מזבן ממילא מה שאמרו וכו' בגדי כהונה הם מקפרים על זב טוון שהם מייחדים הדי אותיות הוי"ה למקומם וצבן מזבן שאיל לאלוהו ולית מאן דיכול להחזיר הפגם של ד' אותיות יקו"ק ולתקן אותם הפגמים של ערייה וערייה אלא הוא שהוא הוא הלבוש ד' בגדים ועי"ז יכול להשלים הדי אותיות הוי"ה וכחכר: ד' בגדי לבן וכו' אלא איהו דשלפאן שפחה באתר דנבירתה. הייע מי שנתן

בקול דממה דקה דבפומך קא אתי מלכא. עיי' צ"ח (שיר השירים דף ס"ג ע"א) שהכה סיני הוא צחי פה וצטעה קבלת התורה הוה החיקון שנתקן הפה בצחי דיבור עי"ש וזכו דיבור הדברים כאן שא"ל אלוהו לרע"מ סיני סיני וכו' שאחכ הוא צחי הר סיני בתיקונו שנתקן פומיך צחי דיבור של קול דממה דקה סוד מעשה המרכבה כ"ל שזה הוא שלימות החיקון של הפה כזכר וחייו כי אחכ עיי' דרישתך צמטשה במרכבה צידך לתקן המלכות שהוא סוד הפ"ה כמ"ל (בכקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) מלכות פ"ה (לחקנה צחי דיבור) ועי"ז אחכ מלכא לשנת על כסא ונעשה היחוד השלם על פומיך. ועי"ז חזר רע"י מהימנא ור"ל לח"י קום אליהו תקין לבושי מלכא ומטרוניתא. וחייו כי מזוחר להלן (תיקון ל"ח דף ע"ח ע"ב) וז"ל ובהאי זמנא דחפתתח לחלשט צמח לבושו דנכורין דארייתא וחקשטת בקשיטתא ד' בגדי לבן דאינון יקו"ק ובארבע בגדי זהב דאינון אדניי בארבע צחי דחפילין וכו' ארבע לבושו דכהן הדיוט אינון לקבל ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה וכד דחקשטת בחלין לבושו מיד דחפתת היכלא לגבה הדא הוא דכתיב אדניי שפתי חפתת ולקול נעומו דרמונים וזגין דלבושה דילכ דאתמר צחין ואשמע את קול כנפיהם עכ"ל ועיין צע"ח (ריש פרק א' משער דרושי אצ"ע) ציבור ענין הדי בגדים דכהן הדיוט שהם ד' אותיות אדניי אצל הדי בגדים דכהן גדול הם יותר עליונים שהם ד' אותיות הוי"ה אצל עיקרם של הבגדי כהונה בין דכ"ג וצין דכהן הדיוט אינם אלא ד' צחיות עי"ש וזכו יוצנו המשך הדברים כאן דלחחר שהליו רע"מ עד הכא צמאמר הקדום דכשישראל מתעטפין צל"ית וצחפילין עושין יחוד הוי"ה ואדניי ועי"ז נשמע חפילתם בסוד ואשמע את קול כנפיהם כ"ל אמר לאלוהו זכר שהוא מהלך שגם הוא ישחף בצורה ז' עיי' הדי בגדי כהונה שלו (שהוא כהן ומלכא כהדי לבושים) סוד ד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדניי ועי"ז יתרכב עוד השפע של הדי צחי דחפילין והדי כנפי דל"ית ונעשה היחוד הוי"ה אדניי שהוא סוד אדניי שפתי חפתת שהוא סמיכת גאולת לחפילת ועי"ז חתקבל לטותהון וצפותהון קדם אצוהון דשמיא בסוד ואשמע את קול כנפיהם כמו שמיים

על עריין אלא איהו. ד' בגדי זהב כלהו דינא מסטרא דאדנ"י, ולית מאן דמחיל על ע"ז נא) אלא איהי. דשלטאן שפחה באתר דגבירתה. כשמיה כן כורסייה כן לבושיה. ובאלין לבושין לא אתלבש עד כען מיומא דאתחרב בי מקדשא. דהא כתיב (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות. ושכינתא אתמר בה (שיר א) אל תראוני שאני שחרחרת (ב) בגין דאיהי בגלותא וכורסיא דילה פגימא בחובין דישראל (ג). דתמן נשמתין דישראל. ובגין דא זכאה איהו מאן דתקין לה כורסיא בצלותיה דיליה בפקודין דיליה בתר דאיהו מתמן כורסיא פגים בגינייהו. ואסתלק שם יקר'ק מתמן דאיהו לא שריא באתר פגים. הה"ד (ויקרא כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב. אוף הכי בנשמתא פגימא לא שריא (ד) זכאה איהו מאן דאשלים נשמתיה לשריא ביה שם יקר'ק ועביד ליה כורסיא לגביה. וזכאה פומא דמתחבר בה קב"ה עם שכינתיה דאיהי תורת ה'. וזכאה איהו מאן דאלביש מלכא ומטרוניתא בעשר ספירן דבריאה דכלילין בשם

באר לחי ראי

בגינייהו. פי' דכיון דהנשמה של האדם נחלצ מתחת כסא הכבוד ע"כ הוא גורס דחטאו פגס דהכסא כני"ל ע"כ נריך לתקן זאת ע"י התפלה עם מלות ומשיע' כזכר. ואסתלק שם הוי"ה מתמן. ע"י בלקי"ת (פי' וישב) דרוש גלות מלרים דכשבעון גורס ויש ח"ו פגס מסתלקין המוחין ותזריס ותתעלים למעלה למקום שבאו משם עיי"ש. לשרי"א ב' שם יקר'ק ועביד ליה כורסי"א לגביה ע"ל (דף ט"ו ע"א) דז"ל הוא סוד יקר'ק ומלכות שהוא סוד הכסא ומרכבה הוא סוד ה' אחרונה עיי"ש וזיינו מי שמייחד קב"ה ושכינתא הוא עושה כורסי"א שהוא ה' תחלה ליק"ו אזי שרי"א ז"ל שם יקר'ק בשלימות: זכאה פומא דמתחבר בה קב"ה עם שכינתיה. היינו כמ"ש להלן (בספקדמב) כ"ד דף י"ז ע"א) מלכות פה וע"י צע"ה (שער סדר צ"ע פרק ו') שהשם אדוני הוא סוד הפה עיי"ש. וכתורה הוא סוד קב"ה וכמ"ש זכר (פי' בראשית דף כ"ד ע"א) אורייתא דא קב"ה עיי"ש. וא"כ בשלמד תורה צפיו הוא מהצר קב"ה ושכינתיה. דאיהו תורת ה'. הביא ראי' שכתורה הוא סוד ז"ל ממ"ש תורת ד' כדקיי"ל דהוי"ה הוא ז"ל: וזכאה איהו מאן דאלביש מלכא ומטרוניתא וכו'. ר"ל כי לא די צמח שלומד ועושה יתוד קב"ה ושכינתיה שהוא מלכא ומטרוניתא אלל שניך ג"כ לעשות מלבושים לקב"ה ושכינתא צקיום המלות שעי' המלות עושין לבושין לקב"ה ושכינתא כמ"ש צע"ה (פרק ג') משער לז"ר בשלמות) דעי' הרמ"ה מלות עשין עושין צחי' לבוש לרמ"ה איברים צסוד ש"ע גבורין שהוא סוד המלצ"ה עיי"ש: בעשר ספירן דבריאה דכלילין בשם יאקדונק"י. היינו כמ"ש צע"ה (צסוף הספקדמב) ובש"ד דהלבושים הם מהחילין מעולם הכריאה ולמעט עיי"ש ומח שאמר צע"ה ספירן אפי"ג שהשילוב של כ"ב שמות כוי"ה ואדני' הוא כלול סוד צ' פרטופים ז"ל וטקב"ה וכו' כל פרטוף ופרטוף הוא כלול מעשר ספירות

שנותן שליטה לאלקים אחרים שפחה צי"ש צלחה דגבירתה הוא עושה פגס גדול כענין הפגס של ע"ז וע"י כ"ד צגדי וזכר נחקן הפגס שמלבושין למלכות דקדושה צסוד ותלצש אסתר מלכות שחס כ"ד אותיות אדני' וממליך מלכות שמים ודגותו ככל העולמית ואין להצבד צמקום האדון כלום ותקן החטא. כשמיה כן כורסי"א כן לבושיה. הוא חוזר למש"ל דז"ל נקרא מלך ועליו נאמר אחא מלכא כזכר ולזה מסוים הדברים שהוא צל לשנת על כסא כי המלכות הוא סוד הכסא וכמ"ש צע"ה (פרק א') משער חג הסוכות) דמלכות דז"ל נקרא כסא עיי"ש וצכן הוא חוזר צזכר לדצרו הראשונים ואמר כשמיה היינו כענין כ"ד אותיות כוי"ה (שהוא סוד ז"ל) כן הוא כורסי"א היינו סוד כ"ד אותיות אדני' (סוד מלכות דז"ל) שהוא הכסא וכן הוא לבושיה היינו סוד המלבושים של השכינה שחס כ"ד צגדי לכן וכ"ד צגדי וזכר מכוונים כנגד כ"ד אותיות של השמות כני"ל: ובאלין לבושין. ר"ל לבושי כפרה כני"ל. אתמר בה אל תראוני שאני שחרחרת. עיין צע"ה (כי תלך דף רע"ט ע"ב) לבושין דשכינתא בגלותא חשוכין וצמנא דאיבי אהלצשה צהן איבי אמר אל תראוני שאני שחרחרת עיי"ש. וכורסי"א דיליה פגימא. ש"ש אחיזה לחילונים ע"י השנות דתמן נשמתין דישראל. ר"ל כיון דנשמותיהן אהגזרו מתחה כסא הכבוד לפכן מעו תמן פגימא מסטרא נשמתין: מאן דתקין לה כורסי"א בצלותא דיליה בפקודין דיליה. הוא חוזר צזכר למש"ל דעי' התפלה צל מלכא לשנת על כסא וכתיה ככא והוסיק הנאי דוקא צפקודין דילי' כלומר מי שמקיים המלות ומתפלל הוא המחקן ככסא אצל מי שאינו מקיים המלות אין תפלתו נתשצת לבלום וכמ"ש צמד"ר (פי' תצא פי' ז' סי' ג') וכו' אס שמוע השמעו אמר ר"י דסיכונן צצכ ר' לוי אמר הקב"ה אס שמעת למלותי אף אני אשמע תפלתך עיי"ש: ובתר דאיהו מתמן כורסי"א פגום

בשם יאקדונק"י (גה). כשמייה כן לבושהו, ומאן דתקין ליה סוסיא (גו) דאתמר בה (שיר א) לססתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי דאיהי מרכבה דיליה (גז). דביומי דשבתות וי"ט איהו לביש לבושי מלכותא דאינון עשר ספירות דבריאה. וביומי דחול לביש עשר כתות דמלאכיא דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאה דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון. איהו וגרמיה חד בהון איהו וחייו חד בהון (גח). מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאה דלאו אינון וחייהון חד. לאו אינון וגרמיהון חד. ועלת על כלא הוא נהיר (נ"א נחית) בעשר ספירות דאצילות. ובעשר

באר לחי ראי

וכו' ר"ל דבימי החול קצ"ה מחלצג גם צעולס הליירה ששס מקנן מטערוין שכלול עשר כחות המלאכים כגיל: דמשמשין לון לעשר ספירן דבריאה. מוזן עפמי"ש צע"ה (שער פגמיות וחילוניות דרוש י"ג) להמלאכים נאחזים צ"י ספירות וחס י מיני לצושים חילוניים ומחלצגים מלאכים חוך מלאכים הגרועים מהם מצריאה וכו' זה לצו זה זה זה וכו' עכ"ל. וזה שאמר עשר כתות דמלאכיא דמשמשין לון לעשר ספירות דבריאה וכו' וכדי להציק עוד יותר אעתיק לך לשון האר"י ז"ל (בהקדמה לפע"ה שס) וז"ל עשר ספירות דאצילות נחפשטי מהם י ענפים אל הצריאה וכו' ועשר ספירות דצריאה הם עשר ענפים דאצילות המחלצגים דצריאה והא"י יר עשר כחות מלאכים וכו' וזהו עולס הליירה וגם ציירה נמשכים עשר ענפים מי ענפים דצריאה המחלצגים צ"י כחות מלאכים וכו' עכ"ד. ומעשה יצן היעז מי"ש דעשר כחות דמלאכיא משמשין לעשר ספירות דצריאה היינו כיון די ענפים דצריאה מחלצגין צ"י כחות מלאכים שציריה וכאמור דבעשר ספירות דאצילות מלכא בהון. ע"י צע"ה (פרק א') משער סדר הצ"י"ע) דבעשר ספירות דאצילות מאיר אור אין סוף בעלמא ומחפשט בלחי מסך משא"כ בעולמות שלמעלה ממנו שמאיר דרך מסך ולצו עי"ש זה שאמר מלכא צהין ר"ל כצובל שס אין המלך (שכוא סוד אור אין סוף צ"ה) מסתחר בלצויו רק מחגלה מלכותו שס בלי שום לצוש. איהו וגרמיה חד בהון איהו וחייו חד בהון הנה האר"י ז"ל מפרש מאמר הזה צע"ה ובעפ"ה כמה פעמים צבחי שונות אכן הפירות הפשט הנרד לעניינו הוא מי"ש צע"ה (שס ופרק שח"י) כי עולס האצילות נקרא עולס המחשבה לפי שהאין סוף צ"ה הוא וגרמנוו חד צהון כי הא"י שכוה המחשבה מתפשט חוך האצילות ממנו ואינו נבדל מהם ע"י מסך כלל משא"כ דצריאה ומכ"ש ציירה ועשיה דלאו איובו וגרמנוו חד צהון שאין אור אין סוף עוצר שס אלא דרך מסך עי"ש: ועלת על כלא הוא נהיר בעשר ספירות וכו' ולא אשתני בכל אר"י. ר"ל דלענין ע"ס כאור שמאיר מאור אין סוף צ"ה לחוך כדי עולמות הצ"י"ע אין שום שינוי ציניהם כי כמו שכוא מאיר נחסדו ככל יוס תמיד באצילות

ספירות הרי יש עשרים ספירות אמנם יוצן הענין עפמי"ש צע"ה (שער פגמיות וחילוניות דרוש י"ג) וז"ל ואל תחמה אס תראה שמה היות וכינויו ים מוטע חותיות ויש מרובה חותיות שכל אחד מהם מורכ על י ספירות שכל צחינה לא יגרע מי ספירות רק שכשהם נכנין ציחד הם צמיטע חותיות עי"ש. וזה שאמר בעשר ספירות דצריאה דכלול צסס הוי"ה אדניו ר"ל דאך שצכנ שס ושס צין הוי"ה צין אדניו הוא כלול מעשר ספירות פצ"ע מי"מ הנה גם הם נכללין ציחד וצבוללת שניהם יחד ג"כ אין שס רק עשר ספירות וכאמור כשמייה כן לבושהו ר"ל כי כמו ששמו יחצרך שכוא כלול הוי"ה ואדניו דצכלנן הם פרלוף א' צבוללת עשר ספירות כאמור כן הלושין שעשין לקצ"ה ושכינתיה ע"י לימוד החורה וקיום המלות כג"ל שכוא סוד הוי"ה ואדניו צכלנות הן פרלוף א' כליל מעשר ספירות דצריאה ומאן דתקין ליה סוסיא דאתמר בה לסוסתי וכו'. ר"ל כי הנה צוהר (ויגש דף רי"א ע"ב) איהו לסוסתי ברכבי פרעה חל חזי איה רחיכין לשמאלא וכו' ואיה רחיכין לימינא צרוא דלעילא דקדושה, יאלין לקבל אליו, אליו דרחמי ואלין דדינא וכו' עכ"ל וזהו אמר כי מי שכוא חוטה עושה פגם כהכסא עולס הצריאה שמשס חנצו נשמה ישראל יעשה צחי כסא ומרכבה לרחיכין דשמאלא ח"י ואס עושה תשובה הוא מתקן הכסא צבחי רחיכין לימינא צרוא דלעילא קדושה ורחמי דאיהי מרכבה דיליה ע"ל (תקון מי"ז דף פ"ד ע"ב) חפלה חיכו מרכבה צין דאיכו סים להקצ"ה ואיכו אחעצודה עפלה לרובכ וככי אקמוה מארי מתניתין אין הרובכ עפל לסוס אלא הסוס עפלה לרובכ עי"ש דביומי דשבתות וי"ט איהו לביש וכו' דבריאה. ענפטי"ה (בהקדמה שס וצע"ד) שכחצ דצשיק ווי"ט מחלצג קצ"ה צ"י ספירות דצריאה וצכס מנכיג העולס ונקראים לצושים דצנה ווי"ט וזענין שהאצילות מחלצג אז צ"י ספירות דצריאה בלי חמלמות דצירה ועשיה אכל צימי החול מלצד שתלצג דצריאה עוד הוא מחלצג ציירה שסס הס בעשר כחות מלאכים שסס מיוחסים למטערוין ומטערוין ער הליירה מנכיג העולס צימי החול עי"ש זה שסי"ס: וביומי דחול עשר כתות דמלאכיא

ובעשר ספירות דבריאה, ונהיר בעשר כתות דמלאכיא, ובעשר גלגלי דרקיעא, ולא אשתני בכל אתר :

קום יחזקאל נביאה לגלאה אלין מראות קמיה שכינתא דאתמר בהון (יחזקאל א) ודמות מראיהם כגחלי אש בנקודי אורייתא (ובנקודי) וטעמי דאורייתא דעלייהו דאתון אתמר (שם) ודמות החיות מראיהם כגחלי אש אלין אינון נקודין. בוערות כמראה הלפידים אלין טעמי. ובהון (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, והמשכילים אלין אתון. יזהירו אלין נקודין דנהרין בהון. כזהר אלין טעמי. ושכינתא כלילא מכלהו. עלה אתמר (יחזקאל א) היא מתהלכת בין החיות (ב). דאינון חיון עלאין דנקודי דטעמי. וחיון תתאין דנקודי דאתון כגונא דא ה' ס, ואינון סגולתא לעילא תלת חיון עילאי דרמיון " " ברית יהוה יהוה יהוה, ואינון יקרק מלך, יקרק מלך, יקרק ימלך. אנפי תלת חיון עלאין דאינון חסיד גבורה תפארת. ולתתא סגול דאינון חיון תתאין אנפי נצ"ח יסוד והר"ד

באר לחי ראי

צחי' הגוף כמ"ש להבן (דף י"ג ע"ב) צסיד דמות א' לארבעתן איכו דמות אדם היינו עשר אחוק דשס מ"ה ואליון אינון שיעיר קומה דגופא עיי"ש [ומה שלא חשב הכא גם צחי' החגון רק אחותו ונקודות וטעמים מוזן צפשיטות עפ"ד הארזי"ל צע"ה (שער פנימיות וחילוניות שס) שהחגון לעולם הס נכללן צחיותו שכמו שהנפש אינה נפרדת לעולם מן הגוף כן החגון אינם נפרדים לעולם מן האחות עיי"ש לכן מוזן שלא אמר להחגון רמז צפ"ע כיון שלעולם אינם נפרדים מן האחות והס ככלל האחות]. ובהון והמשכילים וכו'. ר"ל על האחות ונקודות וטעמים נאמר פסוק זה והמשכילים וגו' ושכינתא כלילא מכלהו. מאחותיו ונקודות וטעמים ולכן נקראת המלכות כנסת ישראל שכונסת כל האורות שלמעלה בקרב ובגודע מהארזי"ל צע"ה (פרק א' שער הירח) עיי"ש. דאתון חיוון עלאין וכו'. ר"ל שהנקודות והטעמים הס סוד החיות וכמו שמתפרש ואזיל סגולתא דטעמים לעילא הס סוד חיון דלעילא וסגולתא דנקודות הוא סוד חיון לתתא והמפיק שנתוך כ"ה היינו בנקודה הרביעית המחכלטית צין החיות. וכן הוא בסוד הטעמים דהטעמים שעל האחות לתתא מרמזים על חיות דלעילא והטעמים לתתא מרמזים לחיות לתתא: דרמיון " " " " פ"י שבג' נקודות דסגולתא דלעילא הס סוד ג' יודן שכל נקודה הוא כתמנה אות יו"ד: ואינון יקרק יקרק יקרק. היינו כמ"ל (דף ג' ע"ב) דכל יו"ד אחזי לשס הוי"ה עיי"ש: אנפי תלת חיון עילאין. היינו כמ"ל (דף " ע"א) צסוד בג' שמת הוי"ה של הוי"ה מלך הוי"ה מלך הוי"ה ימלך כי ד' שמתן חליון מכל שמת ושמאל. לקבל י"ב אנפין דתלת חיון ועיי"ש עוד שכתב דכל יו"ד איכו אנפיו יקרק א' עיי"ש וכו' הדברים כאן שבג' יודין מרמזים לאנפיו

כן הוא מאיר חמיד צבריאח ועשיב מריש כל דרגן עד סוף כל דרגון ולא אשתני בכל אתר וכמ"ש צע"ה (צפרק י"ג משער דרושי ארבי"ע וצשאר הדרושים שס) שאור אין סוף צ"ה מאיר בכל כד' עולמות ארבי"ע שוב והכפרש שציויכס הוא רק צצחי' הלצוב שכל עולם ועולם הוא מתלצב לפי ערך מדריגות העולם שיוכל לבצלו וכל עולם אין סוף צ"ה כולו שוב אור אחד פשוט ולא משתנה מעולם עליון לתחתון רק הלצוב והמכך גורם ק"ה שינוי בקצלתו עיי"ש קום יחזקאל נביאה גם זה הוא דברי הרע"מ לערר גם אה יחזקאל שכיב צחאי חצורה לגלאה סתרי תורה מתלק התורה של שורש נשמחו אלין מראות וכו'. כמ"ל (דף צ' ע"א) שקבל עשר ספירן לקצליה חזא יחזקאל עשר מראות: דאתמר בהון ודמות החיות מראיהם כגחלי אש ע"י צוכר (פי' לו דף ל' ע"א) מאלין גוממן ונליו אש דנפקין מהאי אשא מתלבעין חיון כד"ה ודמות החיות מראיהם כגחלי אש צוערות כמראה הלפידים וכו' עיי"ש ולזה אמר רע"מ ליחזקאל לגלות סוד ענין מראות האש והלפידים של החיות מה כמ"ה. ואמר בנקודי אורייתא וטעמי דאורייתא וכו' היינו כמ"ש צע"ה (רי"ש פרק א' משער ענת"ל) ח"ל דע כי אין מליחות צימת אדם צעולם שלא יכ"ה צו כוללת ד' צחי' געמים נקודות תגון אחיות שהס כוללים כל האלילות זכל העולמות עיי"ש: דעלייהו דאתון אתמר ודמות חיות. ע"י צוכר (בראשית דף ע"ו ע"ב) דאמר גס דאתון הס סוד גופא והנקודות הס סוד תוחא ציי"ש וכן הוא צע"ה (שס פרק ב' ופרק ג' ובשער גימיות וחילוניות פרק ז') שהאחות הס גוף דז"ה חגון הס נפש דז"ה והנקודות הס רום והטעמים הס נשמה עיי"ש ולזה אמר דעליהו דאתון אתמר דמות החיות היינו שהאחות הס צחי' דמ"ה שהא

והרי"ד. דרמיוזן ביברכך יאר יש"א. נקודה דאמצעיתא חיה ששמה אדם. כגוונא דא ה
 היא מתהלכת בין החיות דאינון תלת לעילא ותלת לתתא כגוונא דא. ה אידי רביעאה
 לכל תלת ושביעאה לשית. ורזא דתלת חיון תתאין עלייהו איהו קא רמיז (יחזקאל א) ויהי
 בשלשים שנה. ועל נקודה דאמצעיתא קא רמיז ברביעי דאיהו ד' אנפי אדם חכמה עלאה
 כ"ח מ"ה. דאתמר ביה (שם) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכלא ברזא דנקודי דאת ה.
 בחמשה

באר לחי ראי

כמש"ל שם שהחיה כד' כוללת כל כד' חיות שכל כד'
 חיות פניהם פני אדם וכמזכר. חכמה עלאה. היינו
 כאן שר"ל סוד פני האדם הוא י"ד מהו"י"ה הכ
 מוזן מאליו שהוא סוד חכמה עלאה כמ"ש בזכר
 ובכתבי האר"י ז"ל פעמים חין מספר דהרי"ד של כו"י"ה
 מרמז לחכמה עלאה. כ"ח מ"ה וכו' ע"י צע"ח (פרק
 ה' משער ענה"ח) שאמר שם שהנקודות שבתוך האותיות
 נמשכים מחכמה עלאה דאיכו שם יו"ד ק"ח וא"י
 ק"ח. ושם זה צגמי אד"ס הרמזו צחכמ"ה כ"ח מ"ה
 כי ה' ספירות הן כן ה' אותיות דשם מ"ה ועיי"ש
 עוד (בשער אצ"י"ע פרק ד') שכתב צביאור ענין
 החשמל וז"ל וכנגד ד' רוחות הגוף וצפנים מכולם
 העלמות כמראה אדם צחי גשמה לגשמה שמשולם
 אינה מתלצשות בכלי ונקרא אד"ס כ"ח מ"ה שהוא
 צגמי אד"ס עיי"ש. ולזה אמר הכא דלזה הענין
 מרומם החיה כד' שהיא סוד פני אד"ס צמפיק שבתוך
 ה' והנקודה עלמה הוא כגורת אות י' שהוא צנחי
 נקודה דאמצעיתא כליה כל ה' ספירות והיא מתהלכת
 בין החיות ומתאחדת לפעמים עם החיון עילאין חג"ת
 ולפעמים עם החיון תתאין גה"י יען שיש צב כ"ח
 מ"ה דהיינו כח פני אד"ס שהוא חכמה עלאה שהוא
 צחי גשמה לגשמה שאינה מתלצשות בכלי לתת לה
 גבול לאמר למקומך למעלה או למטה דוקא: דאתמר
 ביה דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. ר"ל דהכ
 בזכר (פי ויקבל דף ר"ז סוף ע"ה) צפסוק זה דמות
 כמראה אדם וגו' דמות אדם דא איכו חא עלאה
 בבאי כבוד עלאה דיוקנא דאדם חבל ה' דאיתוסף
 כמראה לחללה איתון דיוקנין דמלון דחכמתא ואינון
 רזין דחכמתא דסלקן ומתעטרין לעילא ולצתר קאחי
 דדיוקנא דאדם וכו' עיי"ש. ולזה אמר הכא דארבע
 אנפי אדם הנושאים את הכפא הם מכה אות י'
 מהו"י"ה שהוא חכמה עלאה כג"ל והיינו דמכה מילין
 דחכמתא מחכמה עלאה דסלקן ומתעטרין לעילא נעשה
 דיוקנין דאד"ס צסוד ופניהם פני האד"ס: וכלא
 ברזא דנקודה דאת ה (כ"ל) ור"ל כי האות ה'
 האחרונה של כו"י"ה סוד המלכות שהוא מכלכות בין
 החיות כמזכר הוא מנוקדה בצגמ"ל למעלה שהוא סוד
 חיון עילאין וצגמ"ל לתתא סוד חיון תתאין ומפיק
 צחמשה

דג' חיון עילאין. דרמיוזן ביברכך יאר ישא ע"ל
 (תיקין ס"ט דף ק"ט ע"ב) ואינון ג' י' י' דלוינון
 סגולתא ואינון י' י"צרכך י' י"אר י' י"שע עיי"ש.
 נקודי דאמצעיתא. פי' שאות ה' עם המפיק שבתוכה
 הוא מרמז למלכות שהוא סוד ה' האחרונה ולהכי יש
 נקודה צחמשה בתוך ה' כגורת אות יו"ד להורות
 שהוא נעוץ סופה צחמשה שהוא סוף לג' לעילא ותחלה
 לג' לתתא וכמ"ש צע"ח (בפרק ה' משער דרושי אצ"י"ע)
 צסוד נעוץ סופה צחמשה שכל מלכות היינו ה'
 מעולם עליון הוא כתר היינו (י) לעולם שלמטה ממנו
 עיי"ש חיה ששמה אדם כגוונא דא ה' היא
 מתהלכת בין החיות וכו' היינו כמש"ל (צדף
 הקדום) מהזכר (פי' נח) שהחיה כד' ששמה אדם הוא
 משלמת לאורח הג' חיות "אריה" "נשר" "שור" וכולם
 נכללים ממנה והוא נרמז צחות י' ולזה אמר עלזה
 מורה אות ה' צמפיק שהנקודה שהוא כגורת אות יו"ד
 הוא כענין מרכז בתוך ה' להורות שהיא מכלכות בין
 החיות וכולם נכללים ממנה וכמזכר: דאינון תלת
 לעילא ותלת לתתא. פירוש דמש"ל שם שה' חיות
 אינם צחמ חרק ג' חיות הוא בין צמרכבתא עלאה ובין
 צמרכבתא תתאה: איהו רביעאה לכל תלת. פי'
 דלכחי עימדת הנקודה שהוא סוד יו"ד צחמשה ה'
 לרמז ענין חיה כד' שהיא אדם שהוא סוד יו"ד אות
 הראשונה שמהו"י"ה ועומדת בתוך ה' האחרונה מהו"י"ה
 לרמז שהחיה ה' שהיא המלכות עומדת צחמשה בין
 חיון עילאין ובין חיון תתאין והיינו שהיא סוף מתלת
 דלעילא וראש מתלת דלתתא וכמזכר: ושביעאה לשית.
 היינו חיון שמקומה של המלכות הוא צחמשה ח"ת
 צחזה דז"ה הכה הוא משלמת להיות הרכישי להג'
 ספירות עילאין שכם חג"ת ורביעאה לשלשה ספירות
 תתאין שכם גה"י וממילא בכללות כל הששה ספירות
 יחד הוא שביעית: ויהי בשלשים שנה. ר"ל סוד
 הג' יודי"ן שאמר לעיל שכם סוד הצגמ"ל שכם מספר
 שלשים הוא רמז להג' חיות אריה שור נשר דלעילא
 חג"ת ולג' חיות לתתא נכ"י: ועל נקודה דאמצעיתא.
 שהוא הנקודה שבתוך ה' חמשה שהוא מידת המלכות
 סוד פני אדם: קא רמיז ברביעי. היינו כמש"ל דאיכו
 רביעאה לכל תלת: דאיהו ד' אנפי אד"ם. היינו

בחמשה לחודש דא את ה' דאיהי אלקים. כנוי לשם יקר'ק. ואיהי כורסייא. דהכי סליק הכסיא כחושבן אלקיים. ואיהי כתר עליון ^{סא}. חמישאה לארבע חיון עלאין וחמישאה לארבע תתאין. ואיהי כורסייא למארי כלא. אדון על כלא דאיהי טמיר וגניו. ואי תימא דרזא דא חזא יחזקאל. לא הוה אלא דמות דאלין חיון. ולא דחזא חיון. אלא כמלכא דשלח שטר בחותמיה ודיוקנא דמלכא רשימא על שעוה מחותמיה. דבספירן דאצילות איהו דיוקנא דמלכא

באר דחי ראי

וכן כשיוורת נכסא תחאך דעולם הכריאה הוה שם צחי כתר להדי חיון תחאין שכם סוד ד' סמכין וד' אורות של הכסא ח"כ גם שם הוה חמישאה לבון ואיהו כורסיא למארי כלא אדון על כלא וכמשי"כ (צתהילים שם) מלך אלקים על גוים אלקים ישב על כסא קדשו וחייוו ששכורא יושב על הכסא כביכונ הוה נקרא צשם אלקים ועי' צובר (משפטים דף ל"ו ע"א) : דאיהו טמיר וגניו. ר"ל שכתסדים של השם הוי"ה בעלה דמטרוניתא היושב על כסא קדשו לשפוט חבל צלזק הס עמורים וגניזים צלזשי דין של השם אלקים ועוציה גניו צגוי"ה: ואי תימא דרזא דא חזא יחזקאל לא הוי וכו' עי' צובר (יתרו דף פ"ב ע"ב) יחזקאל חמא דמות דרתיכין עילאין דהא הוה חמא מהתר דלא הוי נבר כ"כ וכו' ואי תימא לעילא יתיר חמא תנינא משה חמא מאספקלריא דנברא וכלבו נביאי לא חמאו חלא מגו מאספקלריא דלא נברא וכו' עיי"ש ולזה בא כמתרן דלנאורכ יש לדברים אלו סתירה מדרוש זה דהלא כהן מזוהר דגם יחזקאל חמא לעילא יתיר צרום גבוהים כד' חיות דרתיכין עלאה ומארי כלא יושב על כסא כנוכר ולזה מתרן דצחמא לא רחב עלם הכסא וחיות דמרכבתא עלאה ואדון על כלא היושב על הכסא כנוכר: אלא דמות דאלין חיון ולא דחזא חיון וכו'. ע"ל (דף 7 ע"ב) אית שמכן דדמיון לחותמא דמלכא דבהון אשחמדוע דיוקנא דמלכא ואית שמכן דלוינון כגונא דרשימו צחוממא וכו' חבל אדון על כלא לית ליה מכל חלין לזירין כלל ומסטרע לזירין דעשיה חמא יחזקאל כל חלין מראות. מראה דמות כבוד ה' ולא כבוד ה' ממש חלא מראה לזיר דיליה עיי"ש וככא חמך דגם גוף בכסא וחיות הכסא לא רחב רק הדמות שלהם: אלא כמלכא דשלח שטר בחותמיה ודיוקניה דמלכא רשימא על שעוה מחותמיה דבספירן דאצילות איהו דיוקנא דמלכא ממש וכו'. ר"ל צדקן משל כי צדואי פני מלך צשר ודס יש צו ג' מדריגות הא' הוה מי שרואה עצמות פני המלך כצבדו בעלמא. המדריגה הב' שאינו רואה את עצמות פני המלך ממש רק שרואה חותם המלך כרשום וחוקק צו דיוקנא של מלך. ומדריגה הב' הוה כמלכא דשלח שטר צחוממיה ונחתם צשעוה בעצמה המלך. היינו שאינו רואה החותם עלמ שבוה גושפנקא דמלכא

צחממע שהוה נקודה דאמלעיתא הטולל תרוויחיו כמכר: דא את ה' דאיהי אלקים. ר"ל דלות ה' שאנו מדברים צב שהוה דות אחרונה משם הוי"ה צ"ה כנוכר שאמרנו לעיל דלויכו רביעית להג' חיות המרכבה ומשלמת להון הכ' זו מרמז גם לשם אלקיים לענין הכסא כי דות ה' צמספרה מרמזת לשם אלקים פשוט שיש צו ה' אוחיות וכמשי"כ האר"י ז"ל צפע"ה (פרק י"ז משער השצת) צסוד אש"ה ריח ניחוח לכו"ה ועוד צכמה דוכחא דלות ה' מרמז לשם אלקיים שיש צו ה' אוחיות עיי"ש: כנוי לשם יקר'ק. ע"ל (תיקון כ"ז דף ע"א ע"ב) אלקיים הוה כינויי מספר מ"ס ה"א צגימ אלקיים עיי"ש וזכו המשך הדברים כאן היינו דהכי תחאה מכו"ה שהוה מרומם להכסיא כג"ל הוה רמז ג"כ להשם אלקיים ואין השם אלקיים שם העלם כי הוה רק צצחי כינויי היינו צשעשה דקצ"ה צל לישב על כסא מלכותו הוה מתלבש צצחי שם אלקיים כמ"ש (תהלים מ"ז) אלקיים ישב על כסיא קדשו. וארבע אנפי אד"ס שכם סוד שם מ"ה שהוה סוד ד' רגלי הכסא מתלבשים צצחי שם אלקיים ונעשה מהשם מ"ה מ"ס ה"א צגימ אלקיים חבל הוה רק צצחי כינויי וכנוכר. ואיהו כורסיא. ר"ל דאשיג דקוי"ל שכתבא הוה שורש כתסדים וכמשי"כ וכוון צחמ"ד כסא"י וכמ"ש צפע"ה (צריש שער חג הסוכות) על כל זה כיון שעליו ישב למשפט אלקיים הוה מתלבשות צשם אלקיים צצחי כינויי ולצוש כג"ל: דהכי סליק הכסא לחושבן אלקים. להורות לענין המשפט דלא סגי צלא"ה דגם כתסדים הס כלל צדין וכלל צמשפט: ואיהי כתר עליון. עיון צע"ה (פרק צ' משער כסא הכבוד) כי המלכות דאלילות כל כללותה צכל ה' ספירות שצב מתלבשים צכסא שהוה סוד ד' אורות הנקראים ד' סמכין דכסא המלכות תוך כתר דצריאה שזכ הוה הסדר לעולם שהמלכות של זה הוה כתר לעולם שלמעט ממנו עיי"ש וכמו שבי למעלה מהאר"י ז"ל צסוד נעון סיפו צחחילתו שכל מלכות מעולם עליון הוה כתר לעולם שלמעט ממנו וכנוכר: חמישאה לארבע חיון עילאין וחמישאה לארבע חיון תתאין. היינו כיון שהוה מתלבשות צכסא כשהוה שם צחי מלכות דעולם האלילות והוה מתלבשות צד' סמכין וד' אורות שכם סוד ד' חיון של כסא עילאה וא"כ הוה חמישאי להס.

דמלכא ממש. ובספירן דבריאה חותמא דמלכא. ובספירן דיצירה, ובמלאכין דאינון חיון ציורא דחותמא בשעוה. ובגין דא אתמר במראות יחזקאל (יחזקאל ב) דמות כמראה אדם. דמות החיות ולא החיות ממש. למאן דכל יומי לא חזא מלכא והוה בן כפר ושאיל בגיניה, ורשימין ליה על טבלא או על נייר דיוקניה. (ואית נקודה דכל עלמא תליא תתותה, כגון שמשא לגבי תתאין אתחזיא לבני נשא תחות רקיעא כנקודת קמ"ץ, ואיהו כמה זמנין רב מכל (אתוון) (נ"א ארעא), כ"ש נקודין דאורייתא לגבי גובה דלהון ואתחזיין לן נקודין ע"כ.) (יחזקאל א) ואני בתוך הגולה על נהר כבר דא (דניאל ו) נהר דינור נגד ונפק מן קדמוהי וגר. ורבוה רבוון (דמלאכיא) קדמוהי יקומו. דינא יתיב וספרין (ביה) פתיחו. דאינון ג' ספרין דנפתחין בריה. (וביה) וטבלין נשמתין בהאי נהר דינור מזוהמתן דמזוהמין בעלמא שפלה

באר לחי ראי

כי עולם היצירה נא היכ יכול לסבול גם האור שהוא צנחתי חותמא דמלכא, עד שהלרך נהרחק יותר ונעשה רק צנחתי בג' שהיא הוצרה שנרשם ונעשה על השערה מעיקר החותם של המלך שהוא מדריגה בג' של רוחא פני המלך. וזכו שאמר וצמלאכין דליון חון פירש כי עולם היצירה הוא עולם המלאכים, ועי' צע"ח (פרק י"ג משער דרושי אצ"ע) דצעולם היצירה הוא מטעריין ער הפנים עם עשר כחות מלאכים, ועיי"ש עוד (צעער סדר אצ"ע פרק ז' ופרק ד' וצעער הנסירה פרק ג'). למאן דכל יומי לא חזא מלכא והוה בן כפר. עש"ס (חגיגה דף י"ג ע"ב) למח יחזקאל דומה לכן כפר שראה את המלך עיי"ש. לא חזא מלכא ר"ל הספירות דחליות שהוא אור חון סוף צ"ה צנחתי דיוקנא דמלכא ממש כזכר. ורשימין ליה על טבלא או על נייר דיוקניה. והיינו כמ"ש צעער היתודים (פרק ח') כי נבואת יחזקאל הוא צליליה, פירש כי נמשכת הנבואה מהיכלי חליות אל היכלי צריחה, ומשם אל היצירה, ומשם נתגלת ליחזקאל קודם שנתלצו צעשיה עיי"ש, ולזה אמר שהשגת חזקאל היה צנחתי החותם שבוה, שאינו רוחא גוף גשפנקא דמלכא רק מה שנרשם על העצמא מן החותם שהוא מדריגה בג' שהוא צעולם היצירה כזכר: ואית נקודה וכו' עד ואתחזיין לן נקודין. לא גרסינן הכא, כי מקומו הוא להבן (דף ח' ע"א) הגר"א: ואני בתוך הגולה על נהר כבר זא לפרש דגם מ"ש יחזקאל ואני בתוך הגולה על נהר כבר, הוא מתאחד עם מ"ש לעיל שנבואתו היה מעולם היצירה, כי כבר כבר הוא סוד המלאך מטעריין שהמלאך הזה הוא ראש למלאכים חלק אלפים וריבוא רבון שהם צעולם היצירה שם: קדמוהי יקומו. אלל המלאכים שייך לשון עמידה דיוקא, כי חן להם ישיבם ואין להם קרסולין, וכמ"ש ונתתי לך מבלכס בין השומדים האלה: דאינון ג' ספרים דנפתחים בריה. שהם חגיגת שצאים מכה בג' גבולות, וכמו שמפרש ואלויל: ובה טבלין נשמתין בהאי נהר דינור וכו'.

דמלכא רק השער שהצורה נראה עליו צעמכ דכל מה שנחקק בחותם עצמה המלך הוא נרשם ונראה על השערה הנעשה מתחתיה דמלכא. ומפרש ואמר בדרך משל דכהי ספירות דחליות הוא דיוקנא דמלכא צנחתי גופו ועלמותיו כצבול צ"ה כי בחליות מאיר אור חון סוף צעמנו צ"ה וצ"ש צני שום מסך ומדיל ומעונם החליות זורה האור ויואל למטה לעונם הצריחה אמנם כאשר עוצר האור וזא לעונם הצריחה הוא מוכרה להחנצו צנחתי מסך המפריד והמפסיק והוא צנחתי החצנות האור כי האור הגדול שמאיר מאל"ס צ"ה לחוך החליות צני שום מסך והתרחקות ח"ל נסבנו וכן משם הוא צוקע ועוצר לעולם היצירה וגם שם הוא מוכרה להחצנות עוד יותר ולהרחק יותר ונתלצו ונעשה עוד צנחתי מסך צנחתי כדי שיוכל לסבול. כי גם האור של הצריחה כשזא לעולם היצירה חי אפשר לסבול, וכן כשעוצר מילייה לעשה, וכמבואר כל זה צע"ח (צעער סדר אצ"ע פרק ח' וצ', ועיי"ש עוד צעער דרושי אצ"ע פרק ז' וצעער השמות פרק ח') שהאורות של י ספירות דחליות הם האור לחון סוף ממש צ"ה, אמנם האורות המאירות מחליות לגבי צריחה הם מצנחתי חותם שמהם נלעיירו הי ספירות דצריחה, וכן הי"ס דצריחה נרחקו יותר עד שנתעצו ונעשו צנחתי חותם דשערה שממנו נלעיירו י ספירות דיצירה, וכן מילייה לעשה נרחקו יותר ונתעצו עיי"ש וזכו ציחור הדברים כאן, שהאור של י ספירות דחליות חון ששם מאיר האור חון סוף צ"ה צני שום מסך ולצוה, כצבול הוא צנחתי דיוקנא דמלכא ממש שהוא המדריגה הא' צנחתי רוחא פני המלך, שהוא רוחא פני המלך ממש כצבול האור חון סוף צני מסך וצני לצוה. ובספירן דבריאה חותמא דמלכא. היינו מדריגה הב' שאינו רוחא גוף ועלמות לורת המלך ממש כצבול רק עיי מסך ומלצוה והתרחקות, עד שהאור הוא רק צנחתי חותמא דמלכא כזכר: ובספירן דיצירה ובמלאכין דאינון חיון ציורא דחותמא בשעוה

שפלה. ודא מטטרוין בדיוקנא דצדיק יסוד עלמא. דאיהו נהר דינור מסטרא דגבורה. נהר פלגיו מסטרא דחסד פלגי מים. והאי איהו על נהר כבר. מאי כבר. דא מטטרוין רכיב לעמודא דאמצעייתא (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף. ואיהו רכב אש וסוסי אש. כליל שתיין רבוא מרכבות. ומסטרא דצדיק ח"י עלמין הוא כליל י"ח רבוא מרכבות. והיינו (שם סח) רכב אלקים רבותים אלפי שנאן. ואוקמוה מארי מתניתין תרי אלפי, שאינן מתרין רבוא דאינון כל רבוא עשרת אלפים. רבותים עשרים אלפים תרי שאינן. אשתארו תמני (דף ד' ע"ב) סרי אלפי. דנחתין עם מטטרוין לקבלא י"ח ברכאן דצלותין (ס) דישראל לסלקא לון קמי קב"ה בח"י עלמין (משלי י) צדיק יסוד עולם (שם). וברכות לראש צדיק. (יחזקאל א) ואני בתוך הגולה דא שכינתא

באר לחי ראי

דז"א דילירא עיי"ש, ולזה דרש הכא דכל קאה וקאכ יש לי עשר רבוא מרכבות, וס"ה בכל הויק שלו הוא סי רבוא מרכבות ומסטרא דצדיק ח"י עלמין הוא כלול י"ח רבוא מרכבות ר"ל כי מצואר צ"ה (שער כסא הכבוד סס) דמטטרוין הוא זיסוד הנקרא ח"י, והוא מרומא דאוחיות ע"ט משמו עיי"ש והיינו רכב אלקים וכו' תרין שאינן וכו' עש"ס (ע"ז דף ג' ע"ב) שהקב"ה רוכב על כרוב ושט צ"ה אלפים עולמות שנאמר רכב אלקים רבותים אלפי שנאן, אל תקרא שנאן אלא שאינן, ופרש"י שאינן צ"ה אלפים חסירים מרבותים ונשאר י"ח אלפים עיי"ש, וכן הוא דרש"י (פ' פנחס דף רכ"ז ע"ב) רכב אלקים רבותים כל רבוא עשר אלפין רבותים כי אלף חפיק תרי שאינן אשתארו תמני סרי בחושבן ח"י עלמין דכליל עשר ספירין דאחלש צנטיע מן מטטרוין עכ"ל דנחתין עם מטטרוין לקבלא י"ח ברכאן דצלותין וכו' ע"ל (דף צ"ב ע"ב) ובעל כנפים יגיד דבר, דא ללוחא דמטי עד לדיק ח"י עלמין כלול ח"י ברכאן וכו', ולתתא איכו דיבור דרכינה עליה ואיכו מרכבה לנכח עיי"ש, והיינו דמטטרוין שנקרא בעל כנפים הוא מרכבה לתפילתן של ישראל בת"י ברכות דשמיע ומעלה אותם, ולזה אמר הכא דגם שאר המנהגים אלף אלפין רבוא רבון עבודתם כן, שהם נחתיק עם מטטרוין לעזר ולסעד ללוך זה להעלות תפלתן של ישראל צדיק יסוד עולם. היינו מטטרוין שהוא זיסוד העליון הנקרא ח"י, כמש"ל מהאר"י ז"ל ואני בתוך הגולה דא שכינתא ע"י צוהר (פ' מקץ דף ר"ד ע"ב) כי קדוש אנכי, מה אנכי דא קב"ה מלכות שמים עיי"ש, ותבין המשך הדברים צוה, כי הנה אמר עד עתה שיחזקאל לא ראה בעולם אצילות רק בעולם הצריחה, ולזה מפרש דלאו כלל הוא שלא ראה שום ספירה מעולם אצילות, כי אף שלא ראה רק בעולם הצריחה היה יכול להשיג גם ממלכות של עולם האצילות, כי מצואר צ"ה (פרק ו' משער סדר אצ"ע) צסוד אספקלריא דלא נהרא שהמלכות דאצילות לאחר הקיערוז נחקענה ונעשית נקודה קענה עד שלא יכלה לעמוד אלא ז"א דאצילות

ע"י צוהר (ויקרא דף ר"א ע"ב) דנשמחין כד סלקין אסתחין צהאי נהר דינור וכו' וגורא אכלא כל הכוה זוכמא די נשמחא ונשמחא אסתחייא ואחלננה עיי"ש, והיינו דצ"ה שנפתחין בג' ספרים לדיק ישראל אשר קלקלו וענפו גשמוחיהן בעונותיהם, ע"כ זה המלאך המליך צדס ורז"ה לזכותם הוא עוצל נשמחם צהאי נהר לעבר כל שמן גשמוחיהם מזוכמתם ומעוממתם ועיי"ז ולא צדימוס ודא מטטרוין בדיוקנא דצדיק יסוד עלמא ע"י בלק"ה (יי"ב ד"ה כחונת פסיו) שכי יז ל וכו' ידעה כי יוסף ומטטרוין הכל אי עיי"ש והיינו כמ"ש צ"ה (שער כסא הכבוד ר"ש פרק ז') שכתב וז"ל דע כי מטטרוין גימטי שד"י שהוא זיסוד העליון הנקרא ח"י עכ"ל דאיהו נהר דינור מסטרא דגבורה וכו'. ע"ל (ר"ש חיקון ר"ד דף פ"ה ע"א) שמצואר שם ענין הנכרות, חא חזי כמה נהרות אינון משנין דא מן דא. אית נהר ואית נהר, אית נהר דאחקרי נהר פלגיו שהוא מזל ימינא, ואית נהר דאחקרי נהר דינור מסטרא דשמאלא עיי"ש והאי איהו על נהר כבר פי כי החזיון שחזי יחזקאל היה בזמן שהיה איתוד צמח ח"ה שהוא צה"י נהר כבר, ולא נהר פלגיו שהוא חסד ולא נהר דינור שהוא גבורה מאי כבר רכיב וכו' וירכ"ב וכו' היינו כי כר"ב ורכ"ב וכו"ר אוחיותיהן שוות דא מטטרוין רכיב לעמודא דאמצעייתא. ר"ל נהר כבר הוא צה"ה שהוא נהר הממוצע הכולל ח"ה שהוא סוד עמודא דאמצעייתא, והיינו שהנהר של מטטרוין הוא נהר כבר שהוא אוחיות רכיב סוד המרכב"ה שהוא מרכבה למדח הפארת קו האמצעי והמכריע של הצ"ד של מעלה דחלה ספרין דנפתחין צ"ה וכנזכר: ואיהו רכב אש וסוסי אש מפרש צוה מ"ש למעלה דחקון ליה סוסיה וכו' ואמר שהרמז הוא על מטטרוין שהוא סוד רכיב וסוסי"ה א"ש דיוקא, כמ"ש צפ"ה (בהקדמה) דמטטרוין הוא חנוך שהפך גופו לאש עיי"ש: כליל שתיין רבוא מרכבות. כי הוא מצחי ששה קצוות, וכמ"ש צ"ה (שער מיני ומ"ד דרוש ח'), ופ"ה (פרק ד' משער הזמירות) דמטטרוין הוא בעולם הילירה צסוד ו"ק

שכינתא. נפתחו השמים ה' רקיעי דיומא תניינא (ס"א קדמאה). ה' דהשמים. דבה רשימין (חיוז) (נ"א חיוז) דמקוריהון. יוד קי ואו קי. (נ"א י"ד ק"א וא"י ק"א), יקק ואראה מראות אלקים. חמש אור דיומא קדמאה. לקבל ה' קדמאה, כלילא מחמש אור דאיהו אַאֵאֵא פתוחי

חותם

באר לחי ראי

הכי נכורין דענדא דבראשית. פתוחי חותם קודש לה' ע"ל (תיקון ע' דף קל"ב ע"ג) שמדבר שם צענין הכי אלפיין של הכ"פ אור, ואמר שהם מנוקדין צ"ב נקודות קמין לירי חול"ם חירי"ק שור"ק נקודת צ"ב חיצות פתוחי חותם, ומתחן שם מה זכ שנשחכה נקודת המלטים של פתוחי וצ"ל צמקומה נקודת השורק שיש צ"ב ג' נטוין וכי שם שאין זה שנוי דכיוונו כך ומפרש שם חוכן הענין שהכי נקודות הנזכרים מרומזים בחיצות הללו פתוחי חותם, משום דאלו הכי נקודות הם פתוחי דלמא עלאה דאיהו חותם דכולבו פתוחיין וכלבו מנויירין ומתגלפין צ"ב עיי"ש, וצ"אור הענין מפרש האר"י ז"ל צ"ע"ה (פרק ג' משער ענתי"א) משום דהכי נקודות הם נגד ה' מולאות הפה שהם נפתחיים ע"י אמא עלאה הנקרא חותם עיי"ש, [ובשער הכונות דדרושי ספירת העומר דרוש י"א], ויתכן ענין זה להמאמר שאנו מדברים צו שהוא חוזר לדבריו הראשונים צ"ע"ה דיתחזקאל ראה רק דמות צנחי חותמי"א דמלכא, שענין החותם הוא סוד מראות חלקים דהכי אלפיין שג הי"פ אור וכאמור, ומפרש ואזיל הענין שהכי אלפין הללו הם מנוקדים צ"ב נקודות שהם פתוחי חותם דלמא עלאה כ"ו: וכל א' אחזי אק"י"ק. הוא מצ"ח עוד סניף לרמז זה שהכי אלפין מנוקדים צ"ב נקודות פתוחי חותם, לרמז להכי מולאות הפה שנפתחים על ידי אמא עלאה כ"ג, כי הכי אלפין מרמזים ללמא עלאה כי כל א' מרמז לשם אק"י"ק שהוא סוד אמא עלאה, וכמ"ש צפ"ע"ה (פרק ד' משער הקדושה ובפרק א' משער חג המולות) וע"י צלק"ת (פרשת ואר"ל) ובשאר דוכתי: ותקדין אלין סלקין אלקיים. והיינו שיתחזקאל שאמר ואראה מראת אלקיים, ראה אותן הכי אלפין מנוקדים צ"ב נקודות שעולים מספר אלקיים, וכיוונו כי צ"רי חול"ם חירי"ק שור"ק יש ז' נקודות, שהם סוד ז' יודין שהוא מספר ע', וקמין הוא תמונת ו"י, ס"ב מספר פ"צ כהשבון אלקיים, וחוכן הענין דלמירין כאן שמתגלב ליתחזקאל מראות אלקיים, שהכוונה להכ"פ אור שנאמר צמטשא צראשית שמדבר צעולם הצריאה כמזכר, מוצן עפ"ד האר"י ז"ל צ"ע"ה (פרק ג' משער מוחין דקטנות) צ"ב צראשית צ"ח אלקיים, כי אלקיים הוא מאזי צעולם הצריאה, כי אלקיים צגים הכס"א שהוא צריאה עיי"ש, ע"כ מוצן שפיר שכשראה יתחזקאל ענין הכס"א

דאליות מרוב קטנותה ע"כ ירדה לראש עולם הצריאה עיי"ש, וע"י צפ"ע"ה (צההקדמה) שזכו ענין גלות השכינה עיי"ש, וזהו המשך הדברים כאן, שיתחזקאל כודיע העטם שהיה יכול להשיג גם צמלכות דעולם אלילות כיון שירדה אז למטה צריאה שזכו ענין גלות השכינה כמזכר וכמ"ש ואני צתוך בגולה, ואמר ואניי דא שכינתא היינו שהמלכות ירדה למטה, וע"כ נפתחו השמים ואראה מראות אלקים שהוא י' ספירות דצריאה וגם מלכות דאלילות: ה' דהשמים דבה רשימין חיוז [נ"א חיון] דמקוריהון י"ד ק"י וא"י ק"י. ע"י צלקוטי תורה (ר"פ צראשית צ"ד"ה ויש להקשות) שכי שהענין מ"ש צריאה שמים וארץ ככל א' ה' השמים האר"י, כי מאדם קדמון לכל הקדומים לא נחגלה השם ע"צ (שהוא סוד י"ד מהוי"ה) אלא שם ס"ג שהוא סוד ה' ראשונה מהוי"ה, ולכן הוזכרה צריאה שמים וארץ שנאללו מאדם קדמון כ"ל ככל אחד ואחד כי, השמיים האר"י סוד ה' ראשונה מהוי"ה שהוא שם ס"ג עיי"ש, וע"י צ"ב שער היחודים (צ"ד"ה כ"ס) שכתב שהשם ס"ג עולה נצ"ח"א, כי שם צ"ב"ה הוא שורש של כל הנצ"ח"א עיי"ש, וזה צ"אור הדברים כאן שאמר יתחזקאל שנפתח לו השמים שהם ה' רקיע דיומא תניינא, היינו שענין הנצ"ח"א והחזיון הזה שנחגלה לו צ"ב שראה מעשה מרכבה וחיות הקודש שהוא מעולם הצריאה ששם ס"ג נגרמז צ"ב דהשמיים דבה רשימין חיוז, היינו שממנו ענין הנצ"ח"א שהנצ"ח"א הוא רואה ותוה משם י"ד ק"י וא"י ק"י. וע"כ זכה שיהיה לו התגלות ואראה מראות אלקים וכו'. ולפי בגי חיון ח"ל ג"כ ד"ל כי ה' חיות הם צריאה, כמ"ל ששם מאזי השם ס"ג שהוא מרומז צ"ח"א הכי הראשונה מהוי"ה שגרמז צתורה צ"ב דהשמיים וכמזכר: חמש אור דיומא קדמאה. ח"ל דצריאה דיוס הראשון מזכר צתורה ה' פעמים אור. לקבל ה' קדמאה וכו' ע"ל (תיקון תמיש"א דף י"ט ע"ב, וריש תיקון י"ט דף ל"ח ע"א). כלילא מחמש אור. ח"ל דצ"ב"ח רואין כל הנצ"ח"א והחזיון, יסן כי מקורם הוא מהי ראשונה שהוא סוד שם ס"ג דמשם צ"ח הנצ"ח"א והחזיון, ולכן אמר יתחזקאל על ענין הנצ"ח"א והחזיון עלו ואראה מראות אלקים, היינו צ"ח הכ"פ אור, ומפרש דבריו ואמר דעיקר הנצ"ח"א והחזיון שנוצב מהכ"פ אור העיקר הוא מכה הכי אלפין של הכ"פ אור, שהם עיקר

חותם קודש לה. וכל אי אחזי אקייק סג, ונקודין אלין סלקין אליקים דבהון שבע נקודין סג, תלת לעילא, תלת לתתא. חל"ם באמצעיתא. וחד רקייעאה תמינאה לון. דאתמר ביה (בראשית א) ויתן אותם אליקים ברקיע השמים. ושבע נצוצי דנקודי אאאא לקבל שבע ככבי לכת, תלת מכאן ותלת מכאן. חמ"ה באמצעיתה, רביעאה לכל תלת, ושביעאה לשית. ואיהו בצורת חל"ם. באלין חמש (ויקרא ב) וקמץ (הכהן) משם מלא קמצו. קמץ. איהי " [נ"א ה] כד אתפתח בה

באר לחי ראי

לכל השש קוות וכולנס יחד, ובדוגמת ה"ח"ה שומד צאמצע הגוף דז"ח וגם הוא כולל כל גוף דז"ח, וכמ"ש הרחמי ז"ל (בהכללים שבסוף הע"ה כלל כ"ו) דגוף ז"ח נקרא ח"ת, ולא הגוף לצד דז"ח, אלא עם כל בחינות הנאחזין בו היינו זרועות וזקוקים ויסוד עיי"ש. ואיהו בצורת חול"ם פי שהחמה שהוא סוד ספירת תפארת עומדת למעלה דוגמת נקודת החול"ם, כי הוי"ה שבספירות תפארת הוא נקודת חול"ם כמש"ל (תיקון פי דף קט"ו ע"ג) וע"י ששער רוח הקודש (פרק ה' יחוד ג'): באלין חמש וקמץ. הוא מפרש צוכ בעטס שבהמש נקודות הגזברים הם צ"ב אלפין דייקא ולא בלות אחרת, ומפרש שהוא משום שורת אות א מרמז לזכ הענין שיש צב סוד קוונן וקמ"ץ וסוד קומן וקמ"ץ הוא ברח דה"י אלפין של כ"י פעמים אור ובדמפרש וזאזיל: וקמץ (הכהן) משם מלא קמצו ע"י להלן (תיקון חמישאה דף ע"ג ע"ג) צבול וקמץ (הכ"ן) משם מלא קמנו, שהוא מרמז לנקודת הקמץ שיש צב קו רחב צורת פת"ה ותחתיו נקודה, שהנקודה שלמעט הוא מרמז לסוד המהשצב סתומה, ומפתחה דילה איבו הקו רחב צורת פת"ה, ומפתחה דילה הוא בחמש אור דאינון ה' אלצעין עילאין, ועיי"ש בצאורינו כי הקמץ דיד כשהוא סגור דומה לוי"ד, וכשנפתח ה"ד נראה צב ה' אלצעות עיי"ש, ולזה אמר הכ"ה שלהכי מרומן כל הענין צורת אות א שהוא מרמז כי יש צב סוד ד' אותיות הוי"ה צ"ב, וכוונתו למ"ש צפ"ה (בדרוש עגולים ויושר ענף ה') עוד לריך שיקדים לך הקדמה ה' וכוא כי כל ה"י ספירות הבוללים כל עולם ועולם צבוללת יחד, כולם כאחד הם צחי הוי"ה בכל מקום שהוא, והיינו קולו של יי"ד הוא ספירת כתר, ויי"ד עלמה הוא צחי חכמה, וז"י הראשונה צינה, וכ"ה הוא תפארת וכולל שש ספירות, וכ"ה אחרונה נקרא מלכות עכ"ד ולזה מפרש הכ"ה שכל ה"י אותיות מרומן צורת אות א המרמז לסוד הקמ"ץ. ומפרש וזאזיל. קמץ איהו י. היינו כמ"ש להלן (תיקון פי דף קט"ו ע"ג) ח"ל קמץ ותקרי צנקודה דה - מסערה דכ"ה עלאה דליבו סחיס צקמ"ץ דליבו סחיס צמחשצב דלא נודע לצר נש מה דלית צגויס ומאן דליבו לנו סחיס צמחשצב עלת העלות קרינן ליה ותקרי פת"ה צנקודה דה - מסערה דחכמה דצב תפתח ותחגליא

הכס"ח שהוא צצריאכ ראה מראות חלקיים דייקא וכאמור דבהון שבע נקודין ר"ל דצב"י נקודות דה' אלפין ה"ל (תוך מקמ"ץ) יש שבע נקודות ליראי צ' ותול"ם ה' וחירי"ק ה' ושור"ק ג', ס"ה מספק ז': תלת לעילא. פי שהשבע נקודין נחלקים לג' משוריי, ג' נקודות קודם לחול"ם, וג' נקודות אחר החול"ם, והחול"ם הוא צאמצע, ולזה אמר תלת לעילא ר"ל קודם לחול"ם. אך לפ"ז צב"ב לומר שה"י צניקוד חולם הוא צין ה"י שצנקודת חירק וצין ה"י האחרונה שצנקודת שורק דל"ב לא ילוייר שיהי ג' נקודות לפניו וג' לאחריו. תלת לתתא. ר"ל אחר החול"ם. וחד רקייעא תמינאה לון וכו'. דסוד נקודת הקמ"ץ אינו צמספר ה"י נקודות כי נקודת הקמץ מרמז לסוד הרקיע, וכמש"ל (תיקון ה' דף י"ב ע"ג) דכרמז של נקודת הקמ"ץ הוא שהפת"ה שהוא קו הכתר הוא סוד הרקיע והנקודה שחת הפת"ה הוא כמז השמש חחת הרקיע שמאיר צרקיע, וע"י צוכר (פי וילא דף קס"ג ע"ג) שהרקיע שהאורות תלין ציב הוא רקיע תמינאה עיי"ש, וע"י צפ"ה (פרק צ' משער לזיר עולמות אצ"י"ע) צצואור פנימיות הענין צוכ צאריכות: ויתן אותם אליקים ברקיע השמים. פי שכל זה נרמז צפסוק זה כי צניקוד אליקים יש שבע נקודות. ורקיע השמים הוא סוד הקמ"ץ כזכר. לקבל שבע כוכבי לכת ע"י צ"ם (תגינה דף י"ב ע"ג) דצאותו רקיע שהחמה קצוע צו עם קצועים כל ה"ז כוכבי לכת של"ם הנכ"ל עיי"ש, וע"י צפ"ה (שער לזיר עולמות אצ"י"ע ע"ס) וצלק"ת (פי וילא ע"ס) ש"י ש"ז כוכבי לכת הם סוד אור ישר של ה"ז ספירות מחסד עד מלכות עיי"ש, ולזה מפרש הכ"ה שבקמ"ץ הוא מרמז לסוד הרקיע שהחמה קצוע צו, וה"ז נקודות ה"ל הם כנגד ה"ז כוכבי לכת שמשמשים להחמה שמרמזים לה"ז ספירות של אור ישר כזכר. חמה באמצעיתא כי חמה הוא סוד ספירת תפארת שהוא סוד עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש צפ"ה (פי"ד משער הזמירות) עיי"ש: רביעאה לכל תלת ושביעאה לשית. פירוש שהחמ"ה שהוא המרכז של ה"ז כוכבי לכת שמרמז לחול"ם הוא צאמצע ה"ז מזלות, כמו שהחול"ם הוא צאמצע ה"ז נקודות כמש"ל, וכוא רביעאכ לג' נקודות שלפניו ושלאחריו ושביעאכ לכל השש נקודות צכללותן, כענין המרכז שהוא שביעאכ

בה' נקודין איהו ה חמש אצבעאן ^{סה}, דבהון אתפתח קומץ דאיהו י' דחמשין תרעין דחירו. ואתון י"ק כחשבון חל"ם דאיהו אמצעי, וחר"ק כחשבון ו"ק. ו' דרועא. ה' בתף. קמ"ץ י"ד פרקין דאצבעאן. והאי איהו ויאמר (שמות יז) כי י"ד על כס י"ק, ואינון רמיזין יקו"ק אלקינז יקו"ק ^{סה}, ובחמש

באר לחי ראי

זה נפרש הטעם שגמרנו ענין קומץ היד צלות א שהוא כתבנית צי קמליין כגיל דהיינו נורת קו עם חול"ם, או נורת קו עם חירק דאיהו אמצעי. ר"ל דכתבנית הקמץ של האי שהוא כזה א שהנקודה הוא על הקו הוא מרמז לנקודת חל"ם שמספרו י"ק, ומפרש הטעם שיש שייכות לנקודת התולם עם אותיות י"ק, כיון שהוא עומד בצלמנו סוד הקו האלמנעי שכולל ימין ושמאל שהוא חכמה וצינה היינו שכולל הצי' אותיות יו"ד וז', כי צלותיות י"ק נחכוור סוד צירוף העולם שנתחב כאשר עלה צרנו לצרוא את העולם קודם שנפתח הקומץ שהוא סוד י' ולאחר שנפתח הקומץ צה' אצבעאן דיד, והיינו שנעשה רענו כצביל מכה אל הפועל וחר"ק כחשבון ו"ק ור"ל כי נורת הקמץ הנעשה מכה' צורה זו א שהנקודה הוא למטה כענין החירק הוא מרמז לאותיות ו"ק, ומפרש הענין זה שיש לאותיות ו"ק שייכות לענין הקומץ, ואמר ו' דרועא היינו כמ"ש בלקי"ת (ישעי' ל"ב) צסוד והיה מעשה הלקדה שלום, דרועו אדם הוא צסוד ו' עיי"ש, וכן הוא בנידון דידן שענין חשיפת הצרוע לקח הקומץ הוא סוד אות ו'. ה' בתף (ר"ל כי כתף בגימ' ת"ק, וצמ"ק הוא ה) והיינו כי הכתף התחלת היד שעשוי צה' הקומץ וצזה שלם הדי' אותיות הוי"ה עיי' הקומץ וכאמור. קמץ יו"ד פרקין דאצבעאן (כי קמ"ץ שילה צמ"ק יו"ד) ור"ל דלזה יתכן הרמז שענין הקומץ מרמז לנקודת קמ"ץ כגיל, כי הקומץ נעשה צי"ד פרקין דאצבעאן שמרמז צמ"ק לקמץ על כס י"ה כי נודע מהאררי ז"ל בלקי"ת (סיף פרשה צשלח) צסוד כי יד על כס י"ה, כי השם אדניי הוא צחי' לצו' והיכל להשם הוי"ה, וסדר ההלצעה הוא שאותיות יו"ד מאדניי הם מלצושים לאותיות י"ק מהוי"ה עיי"ש, ולזה יתכן שעשה הכהן הקומץ שהוא סוד י"ק צי"ד פרקין כגיל, עיי"ז נעשה היחוד השלם י"ק מהוי"ה נחלצשו צי"ד מאדניי. ואינון רמיזין יקו"ק אלקינז יקו"ק וכו'. היינו כמ"ש האררי ז"ל צפע"ה (צשער הצרבות שס) שיש ג' ידות יד הגדולה מימין הוא סוד יו"ד אותיות של יקו"ק אלקינז יקו"ק, ויד החזקה משמאל שהוא יו"ד אותיות דחילוף ג' שמות כגיל שהם כחצי צמוכס"ז כחצי עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כגון שאמר ואינון רמיזין וכו' ר"ל דלכתי צרה הקצ"ה צאדם צ' ידים ימין ושמאל וכלל יד ה' אצבעות שיש צהם יו"ד פרקין, כי צללם אלקיס עשה את האדם הכל כדוגמת השלמות שלמלכ

ואתגליא מחשבה סתימא, כגוונא דא לעילא צדיוקנא דא י' נתחא צדיוקנא דא א עכ"ל, הן רוחא שהא' יש צה' סוד נקודת הקמ"ץ שהוא קו הרחצ שנקרא פתי"ח ונקודה שהוא נורת יו"ד לעילא מן הקו הרחצ לצורה זו + או נתחא לצורה זו +, וקודם התגלות המחשבה קדומה היה צצחי' נורת י', ולאחר שנתגלה המחשבה היינו שנעשה צצחי' הקו הרחצ שנקרא פתי"ח נעשה משניהם צחי' נקודת קמ"ץ, שכו"ד הוא על הפתי"ח לעילא צדיוקנא דא י' או נתחא צדיוקנא דא א ושני הצורות הם צחי' נקודות קמ"ץ, וזה שאמר קמ"ץ איהו י', ר"ל קודם שנגלה המחשבה הקדומה וכו' רק צצחי' כשעלה צרנו לצרה את העולם היה כל מעשה צראשית צסוד נקודת י', וכמ"ש צזכר (צסקדמה דף צ' ע"א) נקודה חדא קדומה נקרא מחשבה עיי"ש והיינו צצחי' קומ"ץ שלא נתגלה הדי' אצבעות של היד כזכר כד אתפתח בה' נקודין איהו ה' חמש אצבעין היינו כדאמין דלכתי גרמז הסוד דהי"פ אור צתתנה מעשה צראשית, כי אז נתגלה האות י' מהשם הוי"ה שהוא סוד המחשבה קדומה צחי' קומץ היד קודם שנפתח, וכאשר התחיל היו"ר צראשית לצרוא את עומו אשר צרה יו"ר מחשבתו כצביל מכה אל הפועל, אז התפתחו הדי' אצבעות שהם הי"פ אור ונתגלה גם הדי' ראשונה של הוי"ה, הרי מרומן איך היה התגלות הקו"ף של יו"ד וגם הוי"ד עם הדי' הראשונה צשעה צירוף העולם, והיינו קו"ף של י' קודם שנפתח שהוא כתר עליון, וגם צחי' חכמה שהוא יו"ד עלמה כד התפתח. והתפתחותו הוא סוד אות ה' דהיינו צחמשה חצבן. דבהון אתפתח קומץ כלומר דלכוונה זו מרומן מלות הקומץ שהכהן פתח קמינות ידו שהוא י' ונתגלה הדי' עיי' החמשה אצבעות וכאמור: דאיהו י' דחמשין תרעין היינו כפי מש"ל כי תחלה היה המחשבה סתומה שהוא צחי' קו"ף של יו"ד סוד כתר עליון כגיל, ואח"כ כשנפתח החכמה שהוא עיקר הוי"ד מהוי"ה נפתחו הדי' אצבעות שהם הי"פ אור ונעשה הי"פ יו"ד מספר ג' סוד חמשים שערי צינה שהוא הדי' הראשונה מהוי"ה כגיל. דחמשין תרעין דחירו. היינו כי צינה הוא עולם החירות סוד יוצל עליון דתמן נפקין עבדים לחירות, וכמ"ש צזכר (פי' צבר דף ק"ה ע"ב) וז"ל יוצל אמה עלאה עיי"ש, ופי' צע"ה (שער הארת שמתין זי"ג פרק א'), ובלק"ת (פי' ואתחן וצ"ד): ואתון י"ק כחשבון חל"ם. (ר"ל צמ"ק) רענו צמאמר

ובחמש אצבעאן דיד שמאלא י"ד פרקין, רמיזין כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. ואינון כ"ח. דאתמר עלייהו (במדבר יד) ועתה יגדל נא כ"ח י"י, והכי סליק א"יה א"יה כ"ח. רמיזין (ירמיה יז) בכסא כבוד מרום מראשון. מיד דאסתלקו (איכה א) וילכו בלא כח לפני רודף, (סו) ובגינייהו אוקמוה מארי מתניתין כל האומר אמן יהא שמיה רבה בכל כחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה (סו). דאינון ע' שנין בתר אלף ומאתן שנין (סו) דאתחרב בי מקדשא. ואית דחשיב לון משבוטל התמיד דאיהו סימן אלף מאתים תשעים, בגין דמדרגא דיעקב תליא קץ דפורקנא, דדרגיה אמת

באר לחי ראי

דזמן הכרצן כיון שנחסר כצבול הכ"ח של הששה שעות מהכ"ז ימים דמיין ודשמאל וילכו לפני הרוף בלא כ"ח סוד צ"פ י"ד של כ"ח שעות כנ"ל, ע"כ היה התגברות הקליפות והחילונים וכזכר, ועשו צעוקי מה שעשו: ובגין דא אוקמוה סארי מתניתין כל העונה איש"ר בכל כחו. ע"י זכר (פנחס דף ר"כ ע"א) יגדל נא כח הו"ה, דא הוא כ"ח לכל חיון דמשתלחן ברעוהא דמאריהון, ועל דא תנין כל הטובה איש"ר בכל כחו וכו' עיי"ש, וע"י צה"ס (ברכות דף ג' ע"א צד"ה וענין) שכתב צ"ס מחזור ויטרי דהפ"י של איש"ר שאנו מחפלין שימלא שמו כדכתב כי יד על כס י"ק וכו' עכ"ל, והיינו כמ"ל. של שבעים שנה הנה בלשון זה איתא גם ברע"מ (פ' זיקרא דף כ"ב ע"א) גז"ד של שבעים שנה עיי"ש, אמנם הנה בכלן אמר ובג"ד לוקמוהו מארי מחני"י, כנראה שהיה לפנייהם כן הגירסא צ"ש"ס, ובגמ' דין (שבת דף ק"ט ע"ב) לא נזכר של שבעים שנה רק קורעין לו גזר דינו, ולשון זה לא נזכר בשום מקום בגמרא, אמנם בענין (א"ח"ה ס"י כ"ו) הכתיב מדברי הש"ס שם קורעין לו גזר דינו של ע' שנים עיי"ש, וכפי הנראה שהיה גם לפני העור הג"י צ"ש"ס שם כן, וכמ"ש כלן. דאינון ע' שנין בתר וכו' צדפוס הראשון במנוחה ליתא כל המימרא הזאת עד אצל גזר דינם ע' שנים והנוסחא שם קורעין לו גזר דינם של שבעים שנה ומיד מחול אח"י ד"ח והמשכילים חינון נקודי חיהו וכו' וכן נראה קצת מלשון הכסא מלך ח"ל בדרך אמת מפרש ע' בתר אלף ומאתן וכו' הוא לקוח מ"ח וכו' והיינו שזו המימרא דליון ע' שנין בתר אלף ומאתן וכו' הוא רק פ"י בדרך אמת והדברים לקוחים ממה שמלאו כן צ"ח ולא ה"י מקודם צנוסה לשון החיקונים רק צדפוס קונטראנדינא נמלא נוסחא הזאת וכפי הנראה הוא ממה שמלאו צנח"י על הגליון והוא מ"ח והואם אח"כ צפנים צדפוס קונטראנדינא אך כיון שמלאו נתפשט בכל הדפוסים שלאחריו יראתי לשלוח יד ולהגיה ואפרשנו צ"ח. דאינון ע' שנין בתר אלף ומאתן וכו'. ר"ל דצ"כ לא על אותו האדם הטובה איש"ר שיש עליו גזר דין זה של שבעים שנה קאי, כי הלא אם היה כן חמשים או כן שבעים הא"ך

שלמעלה ובחמש אצבעאן דיד שמאלא ע"י צפ"ח (פרק ג' משער הכרכות) ובסודור צבונת על נטולת ידים כי צבוס הידים יש אחזה להחילונים, לכן יש צבוס הכ"ז ידים בכל א' ה' אצבעת שהם סוד מנלפ"ך כפולם שז"ד ימין ויד שמאל, ועל ידו הכ"ז שעות יקו"ק אלקינו יקו"ק של יד ימין וג' שעות כוז"ו במוכס"ז כוז"ו של יד שמאל דוחין ומגרשין הקליפות עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כלן שצ"י מרמז הכתוב ויאמר כי י"ד על כס י"ק מלחמה להו"ה צעמלק, היינו שצ"י כ"ח הי"ד לחיות של הכ"ז שעות דיד ימין וי"ד לחיות של הכ"ז שעות דיד שמאל, יש מלחמה להו"ה צעמלק ודלתו החילונים וכאמר ואינון כ"ח ר"ל שבהו שעות של הכ"ז ידות ימין ושמאל יש כ"ח לחיות: דאתמר עלייהו ועתה יגדל נא כח הו"ה ר"ל כי זכר (פנחס דף רמ"ה ע"א) אתמר דו"ד פרקין דיד ימין וי"ד פרקין דיד שמאל כ"ח אתון דקרא קדמא דעובדא דבראשית דאתמר צהון יעשה יגדל נא כ"ח הו"ה עיי"ש, וזה יתכן דנחליל מעשה בראשית נאמר ה"פ אור שהוא סוד הכ"ז אלפ"ין ה"ל שמרמז לענין הקומץ דלפתחה צ"י אצבעאן צ"ד פרקין דמיין ודשמאל וכזכר: והכי סליק א"יה א"יה. ר"ל שא"י צ"י תמונת ה"ל דזיוקנא דא א' שהנקודה למעלה בתמונת ח"ים שהוא סוד י"ק, ובזיוקנא דא א' שהנקודה הוא למטה בתמונת חרי"ק שהוא סוד י"ק, שניהם נרמזים בצורת אות א, כי א' עם י"ק, וא' עם י"ק, צגי"י כ"ח. דרמיזין בכסא כבוד מרום מראשון ע"י זכר (צ"ח דף ק"ט ע"ב) ובגין דא אתמר צטרסיו"א ויאמר כי יד על כס י"ק, חסר מכסא א, ו"ק חסר משם הו"ה, כסא הכבוד מרום מראשון עכ"ל, והיינו כאשר נעשה החיקון השלם ושלם ה"י לכס"א, אז יחזרו לחיות ו"ק להו"ה צסוד כי י"ד על כס י"ק, היינו שהחיקון של הכסא הנעשה ע"י הכ"ז ידים ה"ל ש"ס בכל יד י"ד פרקין כנ"ל, אז נאמר כסא כבוד מרום מראשון, שנתקן הכסא והו"ה כאשר היה צנח"ה צריחת העולם וכאמר. מיד דאסתלקו וילכו בלא כח לפני רודף. היינו כמ"ל שצ"ח ה"י שעות של הכ"ז ידים מגרשין ודוחין הקליפות כנ"ל, לה אמר

אמת, הה"ד (מכתב י) תתן אמת ליעקב (ז). דאיהו סי' אלף מאתים ותשעים, [ואית דמוסיף ב', דהוא ע"ב], (תהלים קמה) קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, לדעת בארץ דרכך, אוף הכי ארץ אלף ר"ץ מאתים ותשעים, לקיימא בהון אמית מאר"ץ תצמח כד יהון לבר כחושבן אר"ץ (א), אבל גזר דינם ע' שנים.

דבר אחר והמשכילים אינון נקודי. יזהירו. דנהרין באתוון. דאינון נקודין עגולין. אתוון מרובעין. דבאתוון אתבריאו ד' חיון דכורסייא, דאתמר עלייהו בענינא דיחזקאל ודמות החיות, מראיהם כגחלי אש אלין אינון נקודי דאורייתא דאינון תשעה. דבהון אתבריאו תשעה גלגלי דכורסייא. כורסייא איהי עשיראה לט' גלגלים. דנהרין בהון י' אתוון דאינון יו"ד ק"א

באר לחי ראי

ליעקב עכ"ל אבל גזר דינם ע' שנים דהוא חכמי משות, וכ"י איש"ר ינלל מהס: ד"א והמשכילים אתוון נקודי לפול (צ"ח) דרש הפסוק והמשכילים על האותיות, והכא דרש על הנקודות: נקודין עגולין אתוון מרובעין ע"י צוהר (חלוקה דף ק"פ ע"א) ענין עגולא ורצועא שהוא סוד החקיקה הראשונה שצטרכו עילאה, שהוא סוד ׀ סתומה בחוך ׀, שהנקודה הוא העיגול של הטכור עילאה צלורה אות ׀, אבל חא דאתוון הוא החקיקה הכי שהוא הרצועה שחוך העגולא כלורה אות ׀ סתומה עיי"ש: דבאתוון איתבריאו ד' חיוון דכורסייא היינו כמ"ש צוהר (שס) שסוד הרצועה הוא סוד אות כי אחרונה של הוי"ה, וסוד ד' חיות המרכזה ארגמין לקיימא לך סערי עלמא, ועיי"ש צמקדש מלך ובהגות קבלת יעקב שס (אות ל"ב) אלין נקודי דאורייתא דאינון תשעה דבהון אתבריאו תשעה גלגלי דכורסייא. היינו שסוד הכסא הוא סוד עולם הצריחה, כמבואר צ"ח (שער כסא הכבוד) והנקודות הם ג"כ צעולם הצריחה שהוא סוד שס ס"ג כמ"ש שס (צפרק ח') משער ענח"א), וממילא דהכסא מתאחדת עם סוד הנקודות שהוא עגולא, ח"כ היא כלול צחוכה כל החשע נקודות שהם סוד היר"ד ספירות מן החקיקה הראשונה שהיו כל ׀ ספירות בגלדי צללים זה בחוך זה, וכמ"ש האר"י ז"ל שס (צשער עגולים ויושר עקף צ' וג'). והאמר תשעה גלגלי דכורסייא. ח"כ שיש להמלכות עשר ספירות, היינו שהספירה העשירית שהיא המלכות יש לה סביבה ע' גלגלים והיא כוללת את כולם, וכמ"ש (צשמוד הקודם) דאית כי אחרונה מהוי"ה שהיא המלכות והיא צחי הכסא ע"ל היא כלול כל החשע נקודות וכו', וכן כתב גם להלן (חיקוון ע' דף קכ"ט ע"א) וז"ל אנפין עגולין מסערא לנקודי דאינון קמין פתח לירי וכו' מלכות עגולא דלכוה וכו' ככל ספירה וספירה נקודה דליה, אבל הוי"ה שצמלכות צלל נקודה וכו' עיי"ש. דנהרין בהון י' אתוון דאינון יר"ד ה"א וא"ו ה"א. היינו כמ"ש צ"ח (פרק ה' משער

הא"ך יש עוד עליו גזר דין של שבעים שנה, ואפילו צימני ילדותו שיש לו לחיות עוד שבעים שנה לא יחכן אז ענין הגז"ד, כי הלא חוץ צ"ד של מעלה מעניסין פחית מעשרים, אלא דר"ל על חלקו מן שבעים שנה של גניח צחורה שזכר להלן דף י' ע"ב דעתידין ישראל לאתנסאה צ"י ענין דגלות צחורה עיי"ש מה קורעין לו חלקו כהצבלי משות הגר"א גרם שכל"ל ואית דמוסיף ב' דהוא ע"ב ור"ל נוסף על השבעים שנה הכל"ל מיוספין עוד צ' שנים היינו מספר ע"ב ענין, וכמ"ש בחיקויים מוזכר ח"ש (דף ע"ג ע"ב) ואית ע"ב צחור ח"ך ומאתן וכו' עיי"ש, וע"י צרע"מ (פרשה פנחס דף רמ"ט ע"א) קודם דישחלינו שבעין וחרין ענין צחור ח"ך ומאתן דאינון חבלים דיוולדה יתגליין שני משותין כעלמא עיי"ש ואית דחשיב לון משבוסל התמיד. כלומר שחושב עשרים שנה קודם החרבן, דס"ל דעשרים שנה קודם החרבן ככל החמ"ד, ומשבעל החמ"ד החמ"ל הגלות, ומשבעל החמ"ד הו"ל ח"ך מלחמים וחשעים שזכר בסוף דניאל ומעת הוסר החמ"ד ח"ך מלחמים יחשעים. דבדרגא דיעקב תליא ק"ץ דפורקנא. ע"י ש"ם (פסחים דף פ"ח ע"א) לכו וגעלה אל הר כי אל בית חלקי יעקב ולא חלקי אברהם ויחזק וכו' לא כצרכהם שכתב צו הר, ולא כחזק שכתב צו שדה, אלא כיעקב שקראו בית עיי"ש והאמר הכא העשם של יעקב הוא עיקר משום דדרגיה אמת. כותחי למ"ש צוהר (פרשה שלח דף קס"ב ע"א) הוי"ה חלקינו הוי"ה היא תוחמא דגושפנקא אמת עיי"ש, וע"י צביאור הענין צפ"ח (סוף פרק ז' משער הק"ש) ולזה אמר דע"י איש"ר שמשעריים הכי"ח של הכי יוד"ח ימין ושמאל שהם סוד ג' שמות הוי"ה ואותיות החילוף של הכי שמות הכל"ל, עיי"ן צה הגאולה שהוא צדגיה דיעקב סוד חתן חמ"ח ליעקב, שהוא סוד קו האמלעי הכולל סוד הכי ידות ימין ושמאל סוד הכי השמעת כל"ל. אלף מאתים תשעים. ר"ח חמ"ח: לכל אשר יקראוהו באמת. ע"י צוהר (צשלה דף י"ז ע"א) לכל אשר יקראוהו צלמת מאי צלמת כמה דליקוימנא חתן אמת

ק"א וא"ו ק"א. ובהון אתבריא. וד' אתון דאינון יקר' נהרין בד' חיון ובהון אתבריא. ושם יקר' איהו עמודא דאמצעי'תא אמת. ושכינתא תורת אמת. בה אתבריא'ת כורסייא דאיהו אלקי'ם. והיינו בראשית ברא אלקי'ם, באורייתא דאיהי ראשית ברא כורסייא דאיהו אלקי'ם. דהכי סליק הכס"א לחושבן אלקי'ם. ואית אורייתא דבריא, ואורייתא דאצילות. אורייתא דבריא (משלי ה) ה' קנני ראשית דרכי עב, ואורייתא דאצילות (צ) (תהלים יט) תורת ה' תמימה. ובה (דברים י) תמים תהיה עם ה' אלהיך, ומסטר'א דילה (עלה) אתמר על ישראל (שם י) בנים

באר לחי ראי

שצבירה הוה ראשית דרכי, כמ"ש צרמז"ס (צסוף פרק ד' מהלכי יסודי התורה), וצרמ"ח ציו"ד (סי רמ"ו סעי' ד') שתחלה לימדו של האדם ל"ל צ"ס ופוסקוס, ולאחר שמילא כרסו צ"ס ופוסקוס ילמוד חכמה הקבלה עיי"ש, ולזה אמר ה' קנני ראשית דרכי, שסדר הלימוד צראשית דרכי ל"ל צתורה שצבירה, ואמר קנני מלשין ק"ן, כי צריאה נקרא ק"ן לאמא עלאה צסוד אמא מקננא צצריאה, וכמש"ל (תיקון ג' דף כ"ג ע"א) אמא מקננא צכורסייא, ועיי"ש צצ'אוריני וצ"ע"ח (פרק א' משער כסא הכבוד) ואורייתא דאצילות תורת ה' תמימה וכו'. ע"ל (דף ג' ע"ב) דלמר זכאכ פומא דמתחצר צה ק"צה עם שכניתי'ה דלוי' תורת ה' עיי"ש, ומפרש הכא דהיינו חכמה הקבלה שהיא התורה דאצילות דכל מלא ומלא היא חין עלאין קדישין, וכמ"ש צזכר (צבעלותך דף קמ"ע ע"ב) אורייתא קדישא עלאה (היינו סתרי תורה) אורייתא לקשוע תורה ה' תמימה עיי"ש ובה תמים תהיה עם ה' אלקיך היינו לפי שאמר לעול תורת הוי"ה תמימה שאין שלימות ותמימות רק צאורייתא דאצילות שהוא לימוד הקבלה, מוסיף עוד ואמר ובה תמים תהיה עם הוי"ה אלקיך. ר"ל דאם כי לריבין ללימוד נגלות התורה לדעת את המעשה אשר נעשה, עכ"ז לא ילא י"ח עד שילמוד הענין שהוא לומד גם ע"ד הנסתר, וכמו שבעיד הרח"ו ז"ל צצפ"ח (שער הנהגת הלימוד) שהאר"י ז"ל הי' לומד ו' דרכים ע"ד הפשט, ואח"כ הי' אומר אותה הלכה ע"ד הסוד, ועיקר חכמת לימוד התורה תלוי צזה לתקן נפשו להצדיק צשורשה למעלה ש"י קישיר נגלות התורה צצפנימות סודות הקבלה עיי"ש, ולזה אמר כי אף אם לומד נגלות התורה שהוא צצריאה ששם מאזיר השם אלקי'ם, לא השלים נפשו עד שילמוד אותו הענין ע"י. הסוד שהוא תורת האצילות ששם מאזיר השם הוי"ה צ"ה, ולזה מרמז הקרא תמים תהיה עם הוי"ה אלקיך, היינו שאינו תמיים צשלימות הנפש עד שלמד צי תורות דצריאה ודאצילות, ולזה תהיה עמו ולתקו: ומסטר'א דילה אתמר על ישראל בגים אתם וגו'. ר"ל דאיתא צזכר (פי משפטים דף ל"ד ע"ב) זכב יתיר ייבצן ליה ריחא דאצילות וכו' ולקרי בן להצ"ה הכ"ד צנים אתם לכו"ה אלקי'ם עכ"ל

משער ענת"ח) שהנקודות שצחוק החותמות נמשכים משם הוי"ה צמילוי אנפין, כי ה"י ספירות שלהם הם ה"י אחון דשם מ"ה עיי"ש: ובהון אתבריא. צסוד גולס צחכמה עשית כ"ח מ"ה, וכמ"ש צצ"ח (שם) וד' אתון דאינון יקר' נהרין בד' חיות. וכמ"ש צצ"ח (צפרק ה' משער קילור אצ"ע) שהדי תוח ארגמין הם כנגד הדי אוחיות הוי"ה עיי"ש נהרין בד' חיות ובהון אתבריא פי צצ"ח (שער פנימיות וחילוניות דרוש י"ב) כי גופם של החיות הוה ד' אוחיות הוי"ה, וכל אות מהוי"ה הוה כולל י"ס של אותו חיה, ונקרא ד' פנים של אותו חיה עיי"ש. ושם יקר' וכו'. כאן מפרש איך הכסא הצברי צצס הוי"ה. איהו עמודא דאמצעי'תא אמת. פירוש כי תפארת שהוא סיד עמודא דאמנעי'תא נקרא אמא, צסוד חתן אמא ליעקב שהוא סוד עמודא דאמנעי'תא, ותיבן הענין מצאר האר"י ז"ל צזכר הרקיע (פי צראשית דף י"ח ע"א) שח"ת נקרא אמא, כי כמו שתפארת היא כולל כל עשר ספירות למעלה וצחמנע ולמטה, ק' אח"ת יש צה ראש האוחיות ואחמנען וסופן, כי הוה מכריע צראש הספירות וצחמנען וסופן עיי"ש. ושכינתא תורת אמת בה אתבריא'ת כורסייא. פי צצ"ח (פרק ג' משער סדר אצ"ע) צסוד אמא מקננא צכורסייא וסוד אמא מקננא צצריאה, כי אמא עלאה נגלות צעולם הצריאה שהוא עולם הכסא עיי"ש, ומוצן ממילא שהיא מתחידדת עם עם תורת אמא, כי גם התורה הוה צצריאה, וכמ"ש צצלק"ת (ריש פי צראשית) צסוד לא דצרה תורה דאצילות אלא צצריאה, ועיי' נקראת תורת הצריאה עיי"ש דאיהו אלקי'ם. צסוד אלקי'ם יש על כס"א. והיינו כי צעולם הצריאה שהוא עולם הכסא שם מאזיר השם אלקי'ם, וכמש"ל מדברי האר"י ז"ל צצ"ח (פרק ג' משער מוחן דקמנות) צסוד צראשית צרא אלקי'ם, כי אלקי'ם שהוא צגי'ת הכס"א הוה צעולם הצריאה עיי"ש: ואית אורייתא וכו'. לזה לפרש צזה דלא תימא שבתורה הוה רק צצריאה, כי צאמא יש אורייתא גם דאצילות. אורייתא דבריא ה' קנני ראשית דרכי כגומר שבתורה שצצריאה הוה פשטות התורה צנגלה, אכל אורייתא דאצילות הוה סתרי תורה שהוא חכמה הקבלה ולזה אמר דאורייתא

בנים אתם (ע) לה' אלהיכם, ומניל דאורייתא דאצילות איהי תורת ה' דתליא בשמיה. אלא הכי אוקמוהו (שמות א) זה שמי לעלם שמי עם י"ק שס"ה. זכרי עם ו"ק רמ"ח (ע) תורה בחשבון אתויי תרי"א. ועם אנכי ולא יהיה לך איהי תרי"ג. והיינו ב' דאתוספת בתורה. זאת התורה אדם, דא יוד קא ואו קא. ובגין דא כבוד חכמים ינחלו. ואוקמוה רבנן דמתניתין אין כבוד אלא תורה. ואית כבוד נברא. ואית כבוד נאצל. מסטרא דאורייתא דבריאה אתמר בישראל (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים. ומסטרא דאצילות (דברים יד) בנים אתם ליי' וגו'. ולעילא על כלא עלת על כלא דלית אלק עליה. ולאו תחותיה. ולאו לד' סטרי עלמא, ואיהו ממלא

באר לחי ראי

מזוגא לאדם וכי עכ"ל, וכיינו כי יש נשמת האדם בחי רמ"ח אצרים ושס"ה גידים, וצפן נתן לנו הש"ת ענין לימוד התורה שהוא מזון לרמ"ח אצרים ושס"ה גידין של נשמת האדם, שהוא סוד שם מ"ה גימ' אד"ס, כיינו כי הגוף לא נקרא אד"ס רק נשמתו שהוא חלק חלקי ממעל שזה מכח השם מ"ה, הוא הנקרא אד"ס וכאמור. ובגין דא כבוד חכמים ינחלו וכו'. ע"י צרימ' (קדושים דף פ"א ע"ב ודף פ"ב) ככל אחר כבוד חכמים ינחלו, ואוקמוהו רבנן אין כבוד אלא תורה, דתורה יקרא דליה הוא, ואינון חכמים דאורייתא ירתין האי כבוד וכו' ודא תורת הוי"ה וכו' עלה אחמר יקרה הוא מפנינים וישראל איתקריאו בנים וכו' וכל דלית זיה תורה לית זיה כבוד דאחמר זכס כבוד חכמים ינחלו, ועס כל דא לא כל כבוד שוב, דהא יש כבוד אשר בן יכבד אב, ויש כבוד אשר עבד יכבד לאדוניו עיי"ש. וזכס מזון המשך הדברים כאן: כגון דא כבוד חכמים ינחלו כיינו מי שלומד סתרי תורה עליו יתכן לומר כבוד חכמים ינחלו כג"ל, כי הוא בחי בן להש"ת, ומכבדו כגון המכבד לאביו כזכר: ואוקמוהו רבנן דמתניתין. (אצות פרק ו' משנה ג'): ואית כבוד נברא, ואית כבוד נאצל. כיינו כמש"ל מהזכר דלא כל הכבוד שוב, שיש עבד מכבד אדוניו שהוא מי שלומד נגלות התורה תורה דבריאה שהוא כבוד נברא, ויש בן יכבד אב שהוא מי שלומד חין דאורייתא שהוא תורה דאצילות כיינו כבוד נאצל: ולעילא על כלא עלת על כלא אצת הוא עלאה על כל (בהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) אצת הוא עלאה על כל עלאין וכו': ואיהו אסחר. זה נמשך עם מש"ל (דף ו' ע"ב) ואיכו אסחר לכל סטריין ונדפוס קאנפסאנטינא קלקלו יערבו הדברים וע"כ כפל צו תיבות אלו ואיכו אסחר הכא וכן להבין שם וגרסו הכא ואיכו אסחר ומקבל זה יסורין, ואין להדברים הצנה ולא המשך עם המאמר שמדבר והיך צו עד להבין שם. והעיקר הוא כמו שהוא בגי' נדפוס מנעוצה ואמשטרס שהוא נדפס נלדו בצחותיות קטנות, וכחז עליו למעלה שהוא הגה שמאל בספר אחד [ובן הוא בהקטנים עם ציבור בגר"א

עכ"ל, וכיינו כשלומד חכמת הקבלה הוא זכר יחיד ויש לו רוחא דאצילות ונקרא בן לקצ"ה, וע"י בהקדמה הרב מהר"ש ז"ל להפשיט כי מי שלא למד התורה עפ"י סוד אפי"פ שהשלים עבודתו בחכמות השלימות הוא רק צנח"י ענ"ד צנח"י כי לי בני ישראל עבדיים ענ"ד"י הם, שנשמתו הוא מעולם דבריאה ששם הכסא והחיות והאופנים שהם נקראים ענ"ד והמ"ה, אבל מי שלומד ועובד הש"ת צפנימיות החכמה נוסתרות התורה ועושב יחודים, הוא צנח"י צ"ן וכצ"ן המשמש לצנ"י ולאמ"י עבודת שלימה כי נשמתו מעולם האצילות, ופלוו נאמר הצ"ן יקור לי אפרים וגו' עיי"ש אלא הכי אוקמוהו זה שמי לעולם וכו' ע"י צ"ה (פרק ד' משער קי"א אצ"י) וצנעמי מכות (ר"פ בראשית) וצפי האר"י ז"ל על מאמרי התיקונים (שנדפס בסוף התיקונים) ציבור מאמר זה באריכות. אמנם ע"ד הפשוט הוא לפי המשך המאמר שזה לכביא ראיח דהתורה שצאצילות יש לה אחדות עם שם הוי"ה דייקא, דמשי"ע נקראת תורת הוי"ה כי ע"י ד' אותיות הוי"ה צ"כ נשם שמו חכרו יתצ"ש למנון תרי"ג, ודרש זה שמי לעלים חסר ו', עליים לשון נעלים, שהוא סתרי תורה שלא נגלה לעיני כל רק להצאים בסוד ה' - תורה כדחשבון תרי"א וכו' עש"ס (מכות סוף דף ק"ג ירוש דף כ"ד) תורה זיה לנו משה מורשה, תורה צני' תרי"א, אכתי ולא יכ"י לך מפי הגבורה שמענו עיי"ש, וכיינו עפ"י צ' דיבורים אכתי ולא יכ"י לך שהם סוד עלמות יחודו ואחדותו יתצ"ש נשם מספר תרי"ב מלות התורה, וכיינו תורת הוי"ה עלמיות יחודו ואחדותו יתצ"ש שמאחר מעולם האצילות כזכר והיינו ב' דאתוספת בתורה. ר"ל צ' דבראשית הוא מיתר ע"פ הפשוט שהיב די לכתיב ראשית צאל חלקים, והאות צ' צא לרמז על ה"ב תורות דבריאה ודאצילות וכזכר. זאת התורה אדם, דא יוד ה"א וא"י ה"א ע"י צרימ' פ' לו (דף כ"ב ע"ב) דמזוגא דאורייתא איכו מזוגא דנשמתא וכו' רמ"ח מלות עשין ושס"ה לית, ותורה דא אדם בה"ד זאת התורה אדם, ודא כליל שאל מפורש יוד ק"א וא"י ק"א, הא איכו אורייתא

ממלא כל עלמין [ואיתו אסחר ומקבל בה יסודין ומרעין ומכאובין בדחילו ומאריה אהבה בסופה, כגותא דאוקמה מארי מתניתין על אלין מארי קושיין ומחלוקת (במדבר כא) את הב בסופה דאוקמה (ע) אהבה בסופה. דמה דהות לון שכינתא סוף דכל דרגין קושיא דין מסטרא דגבורה. אתחזרת לון אהבה מסטרא דימינא אהבת חסד. ובגין דא כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר. והאי איהו אהבה בסופה. וכל מאן דלא מקיים לה מעושר (לא) יקיימה מעוני:

דרגא חמישאה ביראת י"י. אוקמה מארי מתניתין כל הקודם יראתו לחכמתו חכמתו מתקיימת, וכל הקודם חכמתו ליראת חטאו אין חכמתו מתקיימת. דכל הקודם חכמתו ליראתו למה הוא דומה למי שמסרו לו מפתחות הפנימיים ולא מסרו לו מפתחות החיצוניים, במה יכנס, ובארז רזא. אדניי תמן י' יראת ה'. ואלין ד' אתון אינון מפתחות החיצוניים דילה. י' מן יק"ק איהי חכמה. וד' אתון דהאי שמא אינון מפתחות הפנימיים. ובגין דא אקדימו בצלותא אדני שפתי תפתח, ולבתר חתמין לה בשם יק"ק בא"י מגן אברהם. ואוף הכי אקדים שב"א דאיהי יראה בשם יהוה לאהבה דאיהי קמ"ץ רחמי, שב"א מסטרא דגבורה (ישעי' טו) כי

ב'א"ש

באר לחי ראי

נפשו וכונו ורכשו לקבוע עתים לתורה ללמוד צעיון, אזי נוטלין ממנו העשרות כדי שלא יהא לו ערדות ויהא לו עת ופנאי לשמור לעשות ולקיים ולקבוע עתים לתורה למי שמסרו לו מפתחות הפנימיים וכו'. הוא מומרל צ"ש"ס (שצח דף ל"א ריש ע"ב) וע"ש צפירש"י, כי יראה שמים דומה למפתחות חילוניים שדרך להם נכנס לפנימיים, כך אם הוא יראה שמים וחדל לשמור ולעשות מוטב, ואם לאו אינו חס לתורתו עיי"ש ובארה רזא. פי ע"ד הסוד אדניי תמן י' יראת י"י וכו' י' מן יק"ק איהי חכמה כוונתי צה כי מי שיש צו יראה שמים ולומד חכמת התורה ציראה, הוא מייחד הוי"ה אדניי צילובז יאקדונק"י והרמז צה הוא כי תוכן היתוד הוי"ה אדניי צילובז הוא סוד הכ' יודיין וי"ד של הוי"ה וי"ד של אדניי כמש"ל (דף ג' ע"א) ולהלן (דף ז' ריש ע"ב), וכן הוא הרמז כי ה"י גון אדניי הוא ר"ת יראה, וה"י מהוי"ה הוא סוד החכמה כגודש, וכן כשלומד חכמת התורה ציראה הוא מייחד הכ' יודיין ונעשה היתוד צלימית אינון מפתחות החיצוניים דילה וכו' מפתחות הפנימיים כלומר כי להלן (דף ז' ע"ב) מצואר צבונת פותח את ידך ודרשינן אל תקרא ידך אלף יודיך, שהיתוד הוי"ה אדניי צילובז שהוא סוד הכ' יודיין כחכר הוא מפתח לפרנסה עיי"ש, ואמר הכה שגם למעלה צקודש צהשפעות עצדות השי"ת המה הכ' שמות אלו צחי מפתחית, כי השם אדניי בכל הדי' אותיות שזו יש צו כה היראה והוא צחי מפתחית החילוניים, והשם הוי"ה יש צו כה החכמה והוא צחי מפתחית הפנימיים וכאמר. ובגין דא אקדימו בצלותא אדני שפתי תפתח וכו'. היינו שמחילוק השמיים צאדניי שהוא יראה ומסיימים הצרכה צהוי"ה שהוא אהבה, שהוא רמז לענין קדימת היראה לאהבה שב"א דאיהי יראה וכו'. היינו כי שצ"א הוא

הגרי"א ז"ל שנדפס כל מאמר זה במסגר צין צ' חל"א לצנה צלוחיות קטנות כמו שנדפס כאן] וכפי ההשערה היה מדבר בתחילת המאמר מהנה צו מדי מדריגות שיש ציראה ה', וחסר כל המאמר מכל ג' מדריגות שלפניו לגמרי, ומדריגה רביעאה חסר תחלת המאמר, ותיבות אלו ואיכו אסחר ומקבל צה יסודין הוא סיוס המאמר מדרגה רביעאה ציראה ה', כאשר יראה כל מעיין: ומקבל בה יסודין ומרעין ומכאובין כפי הגררה כי מדצר צהנה צו עד עתה צמאמר החסר לפניו ציראי ה' המשחחפין צנער השכינה: דאוקמה מארי מתניתין. צ"ש"ס (קדושין דף ל' ע"ב) עיי"כ ואמר צספר מלחמות ה' את וכו' צסופה, שפי"ד המלחמה שיש לחי"ה צספר שהוא התורה, אינם זויס משס עד שנעשים ארוכים זה את זה אהבה מסטרא דימינא אהבת חסד. שכן חסד הוא צקו הימין, וכמש"ל (דף נ"ו ע"א) דלאצנה וחסד שניהם הם מסטרא דימינא עיי"ש: בגין דא כל המקיים את התורה וכו'. וכמ"ש חז"ל (צלוצות פרק ד' משנה ע') . אהבה בסופה. וכמ"ש חז"ל צ"ש"ס (קדושין דף מ' ע"ב) וכהי ראשיתך מלער ואחריתך ישנה מלד, הקצ"ה מציה יסורים על לדיקים צטוב"ז כדי שירשו עובדי צעיי"ש, וכן אמרו חז"ל צמד"ר (תולדות פי ס"ו) וצחדי"א צע"א (פרק י"א) לדיקים תחילתן יסורים וסופן שליה. וכל מאן דלא מקיים לה מעושר יקיימה מעוני צלוחי תיקונים תיקנו וגרסו לא יקיימה מעוני, וייונו כמו שסיים (צלוצות ע"ב) כל המצטל את התורה מעושר סופו לצטלה מעוני. אולם יש לפרש גם הנוסחה הישנה יקיימה מעוני, דאינו ר"ל שמצטל התורה מעושר מחמת זדון לבו של העשירות שיענה ערות למדות פי ה' חיו דה צידאי יצטלה מעוני, אלא דר"ל מי שמצטל התורה מעושר שמחמת רוב ערדות צעסקיו מגיע לו לפעמים שא"ל לו לעמוד צנסיון להשליך

ב'איש' ה' נשפט עז, קמ"ץ מימינא עז) (ויקרא ה) וקמץ הכהן משם. בגין דמעלין בקודש ולא מורדין, ובגין דא אקדימו שס"ה לא תעשה דאינון דחילו לרמ"ה פקודין דאינון רחימו. הה"ד (שמות ג) זה שמי לעולם וגו', שמי עם י"ק שס"ה, זכרי עם ו"ק רמ"ה עס):

דרגא שתיאתא ביראת י"י (ישעיה ל"ג) והיה אמונת עתך וגו', אמונת סדר זרעים, עתך סדר מועד, חוסן סדר נשים, ישועות סדר נזיקין, חכמה סדר קדשים, ודעת סדר טהרות, אי איכא יראת ה' אין ואי לא לא. וסימן זמ"ן נק"ט ואלין שית סדרי משנה באתר רוא. אינון מעמודא דאמצעיאת דכליל שית סדרי מתניתן. ומאן דבעי לנטלא ליה בלא שכינתיה דאיהי יראת י"י, עליה אתמר (משלי טו) ונרגן מפרד אלוף ט) כאלו עביד קצוץ ופרוד בין קב"ה ושכינתיה ובגין דלא יעבדון פרודא אע"ג דאוליף אדם שית סדרי משנה ולא אקדים ליה יראת י"י דאיהו ושכינתיה, קב"ה לא שריא לגביה. ובגין דא אי איכא יראת י"י אין ואי לא לא. כאלו לא הוה כלום בידיה. אמונת איהי אימא עלאה מסטרא דחסד. דבה ק"ש דאיהי אמונת ש"ס. ואיהי

באר לחי ראי

וטובה זיווג קב"ה ושכינתא שהוא סוד זמ"ן. אינון מעמודא דאמצעיאת סוד ו"ק דז"א. דכליל שית סדרי מתניתין. פי' בעטמי מלות להארי ז"ל (פי' ולתחקן), וזפטי"ה (פי"ד משער התפילין) שכתב שם כן, כי ששה סדרי משנה הם סוד ששה קלוות דז"א חג"ת נכ"י עיי"ש. דאיהי יראת ה' פי' צ"ע"ה (פרק ג' משער לאלה ורחל) שרל נוקבא דז"א נקראת יראת ה' עיי"ש, ופ"ל (דף י"א ע"ב) צפקודא רביעאה וצביאוריוו שם. עליה אתמר ונרגן מפריד אלוף. פי' זוהר (פי' ויקרא דף ע"ז ע"ב) ונרגן מפריד אלוף, הייבויא עבדון פגימין לעילא מפריד למטרונותא ממלכא ומלכא ממטרונותא עיי"ש כאלו עביד קצוץ ובר. פי' ש"ס (חגיגה פי' אין דורשן דף י"ד ע"ב) אחר קולץ צנטישית שאמר דלמא ח"ו צי רשוות הן עיי"ש, ולזה אמר כי מי שלמד חירה בלא יראת שמים הוא ג"כ צבחי זו שמקלץ ופוגם ציחודו ולאחודותו יחצ"ש, וכמ"ש זוהר (שם) דיחודא לא ישחכה כשיש פרודא צין מלכא למטרונותא, דאחד לא חקרי אלא כד אינון צווגא חדא עיי"ש קב"ה לא שריא לגביה ר"ל כיון דלא שריא קב"ה בלא שכינתיה, עיי"כ גם אם לימד ששה סדרי משנה שהוא סוד קב"ה לא שריא קב"ה עמיה אל"כ יש עמו גם יראת ה' שהוא סוד שכינתא. אמונת איהי אסא עלאה מצד החסד. פי' כי הכה צ"ש"ס (שצת שם) אמרו אמונת זה סדר זרעים, ופרש"י שעל אמונת אדם סומכין להפריש מעשרותיו כראוי עכ"ל, וצ"ל הכעין הוא עפ"ד הזכר (פי' צלק דף קפ"ט) שענין תרומת שמפרישן מחנובת הארץ בלא לבורות כי ארעא קדישא צרשו דקב"ה הו' חד לא עאל תמן, ולזה נותנין תרומה, שעי"ז אצדוקת ארעא אי קיימת צבימנותא ולא אחצרו צרשו אחרת כדוגמת סוטה עיי"ש, ופי' בעטמי מלות (פי' קרח) צביאור ענין הפרשת תרומות ומעשרות שנותנין לכהן, כי לזה ורחל שם צי' הביין כל אחת כגולה מעשר

הוא נקודת הגבורה שמשם בל היראה, וכמ"ש להבן (צחקון כ"א ריש דף נ"ו) אהבה מסטרא דימינא ויראה מסטרא דשמאלא עיי"ש. קמץ רחמי ע"ל (תיקון ה' דף כ') שכי שם כן נקודת קמ"ץ הוא צבחי רחמים עיי"ש. באש. אוחיות שצ"ח, והיינו כמ"ש הארי ז"ל צ"ע"ה (פרק ז' משער הנסירה) דכ"מ שנאמר אש הוא עטרא דגבורה שנקרא ח"ש סחס עיי"ש, ופי' צלק"ת (פי' וירא) צסוד רשפי רשפי ח"ש, כי הגבורות של הנוקבא הם רשפי ח"ש עיי"ש, וזהו הרמז כי צ"ח"ש ה' נשפט, היינו שכל המשפטים שהם חוקף הדינים והעונשים ר"ל צ"ח"ש מסטרא דגבורה שהוא סוד ח"ש קמץ מימינא. ע"ל (דף י"ד ע"א) קמ"ץ גוון חיוור ונטילת מחסד, וסגולה דליה רחימו עיי"ש. וקמץ הכהן משם היינו הכהן שהוא איש החסד הוא ממתיק הגבורות פי' הקמ"ץ שהוא נקודת החסד בגין דמעלין בקודש ולא מורדין. הוא מימרא צ"ש"ס (צרכות דף כ"ח ע"א ועוד צנמה דוכתי), ור"ל לכן פותחין השמונה עשרה צ"ח"ש שהוא יראה ומסויימים צבוי"ה שהוא אהבה, משום דמעלין בקודש למדת אהבה הוא גבוה יותר מיראה ובג"ד אקדימו וכו' הה"ד זה שמי וכו' ר"ל דמ"ע הקדים הקרא שמי לזכרי, כי שמי מרמז לל"ת, וזכרי מרמז למ"ע, כי הל"ת הם מסטרא דיראה, וכמ"ש הם מסטרא דאהבה שהיא גדולה מהיראה וכאמור אמונת סדר זרעים וכו'. הוא מימרא צ"ש"ס (שצת דף ל"א ע"א), ועיי"ש צפירש"י. וסימן זמ"ן נק"ט היינו כמ"ש הארי ז"ל בעטמי מלות (ריש פי' צ"ח"ש) צסוד מ"ע שה"ג נשים פטורות כי המקום שז"א ונוקבא דליה דבוקים ציחד נקרא זמן, כי הזמן הוא כולל צבחי יוס וצחי לילה, וז"א נקרא יוס, ונוקבא נקראת לילה עיי"ש לדרכו, ולזה אמר דאם לימד ש"ס משנה שהוא סוד ו"ק דז"א הנקרא יו"ס אינו בשלימות, אלא אי איכא יראת ה' ג"כ שהוא סוד נוקבא דז"א הנקרא לילה,

ואיחי עתך מסטרא דגבורה דביה אתמר (ויקרא ט"ו) ואל יבא בכל עת אל הקודש וגו' כח. חסן אייה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. ישועות אתקריית מסטרא דנצח כח (שמואל א' ט"ו) וגם נצ"ח ישראל לא ישקר ולא ינחם. חכמה אייה סדר קדשים דאיהו הוד כח. ודעת איהו יסוד דאיהו סדר טהרות כח. ואית דיימא בהפוכא מסטרא

דשכינתא

באר לחי ראי

דף קמ"ה ע"ב וצ"ל (דף קמ"ה ע"ב) ישועות אתקריאת מסטרא דנצח ע"י צפ"ח (צפ"ח משער הק"ש) ש"י כן צבונה מלמח ישועות שהוא מבחי נלח עיי"ש, וי"ל שהוא מרמז לסדר נזיקין עפ"ד המכרש"א נחדושו אגדות דישועות הוא סדר נזיקין, כי ענין הארבעה אצות נזיקין הם סוד ד' קליפות המזיקין שור צור וכו' [ע"י צעורה מאמרות מאמר חיקור דין חלק א' פרק ג', וציד יודב שם אות יע"י] ונרמז בחיבת ישועות כי לריבון ישועות ה' שילינו מהם עכ"ד וכן הוא צוהר (דף א' צ"ג בהקדמה) לאפקא חמש עלין תקיפין דסחרין לשונכה, ואינן חמש אקרון ישועות. וכן שם האר"י ז"ל [צד"א] פ"י דאמא עלאה ה"ג מנלפ"ד לכושיע מן הקליפות עיי"ש, הכך רחב שהכלה מן ה"ד אצות נזיקין שם שורש הקליפות נקרא ישועה, ולפי האמור יתכן משה"כ על זמן ציטול הקליפות צ"ב ועלו מושיע"ים צהר ליון לשפוט את הר עשו שהוא ראש להקליפות כג"ל וגם נצח ישראל לא ישקר. כלומר שענין היחוס שיש לזה עם נלח, הוא מכה פסוק זה וגם נלח ישראל לא ישקר וזכינו כי מדע שכל עיקר הכח של ה"א שיוכלין לשלוע לילך ולהזיק צעורה"ר הוא מכה הקלקול שיש ציך ימין שהוא סוד הנלח אשר משם הוא כל יניקתם, וכאשר יתקון הנלח שהוא סוד ירך ימין אז יתבטל יניקתם ולא ירשו ולא ישחיתו, וכמ"ש צוהר (צראשית דף כ"א ע"ב) שהענין מה שהס"מ נגע צעורה"ר צכף ירך יעקב, היה כדי לגבור עליו ח"י חוקפת דדינא, ופגם צכף ירכו שהוא סוד נלח ישראל עד שבה שמואל ותיקן זה הפגם, ועליו נאמר וגם נלח ישראל לא ישקר עיי"ש וזה ייצן נוח שמסוים ולא ינחם. כי מבואר צוהר (פ' נשא דף קר"ד ע"א) צענין מה שאמר הכתוב הנפילים ה' בארץ וגו' וירא ה' וגו' וינחם וגו', היינו כי הנפילים הם הקליפות ע"א ועז"ל ומתמה שהצבורה חלו הקליפות ע"כ וינחם ה' וגו' עיי"ש. וזה אמר שפ"י לימוד סדר נזיקין נחקן מדה נלח ולא יהיה כח צהקליפות המזיקין לשלוע, ואז לא ינחם ה' חכמה איהו סדר קדשים. ע"י ש"ס עירובין (דף נ"ג ע"ב) עלן צעורה אבורנית עירנית, ואמרו לה מסכתא, ופרש"י מסכת אבורנית סדר קדשים, כי עבודה אהבן עמוקה ומעוררת לגמדיה עיי"ש, והיינו שיש צה חכמה הרבה ע"כ חכמה הוא סדר קדשים. ופנימיות הענין יוצן ע"פ הגודע מהצור ומדברי רבינו האר"י ז"ל ש"כ

כרי ק', שהוא צינה שורש שם ס"ג, כי ס"ג ומילוי ס"ג ל"ז גימ ק', ומחזורו לחסד העליון שהוא כהן כדי שלא יתאחזו בהם החילונים ולא ינקו הקליפות משם עיי"ש וזה הוא ביאור דברי הצור כג"ל דמ"י הפרשת התרומה הצדיקה ארעה או קיימא צבימנותא ולא אחצרו צבשו אחרא, היינו כיון שנותנין התרומה לכהן הרי מחזירין אורח המלכות שהוא סוד הארץ לאמא ע"י הכהן שהוא החסד אשר ע"י נחצבל אחיזה החילונים ויניקתם וזהו שאמר הכי אמני"ת הוא אמ"א עלאה מלך החס"ד היינו כי סדר זרעים דיני תרומות ומעשרות הוא, שפ"י תזכירם ה"י הכי"ן שם לאה ורחל לשורשן שכן צינה אמא עלאה לחסד עליון שהוא הכהן כדי שלא יתאחזו בהם החילונים וע"י נחה זוכמה הנחש שמטלה ספיקות צאמני"ת יתודו ואחדותו יתצ"ש, ונתחזק האמונה הישראלית דבה ק"ש דאיהו אמונה הוא כמפרש העטם שגם מ"י צרכה שמדבר דינוי ק"ש הוא צסדר זרעים שהוא סוד אמונה כי גם ק"ש הוא מסטרא דאמונה, כי ק"ש הוא ענין זה שמעלין נשמתו ע"י קבלת עול מלכותו ואחדותו יתצ"ש עד צינה אמא עלאה, וכמבואר צפ"ח (פרק י"ב משער הק"ש) וע"י נתחזק האמונה ציחודו ואחדותו יתצ"ד שמו [ע"י צדברינו לעיל (דף צ' ע"א) צמ"ש אצ אמונה לחיכו צינה] ואיחי עתך מסטרא דגבורה דביה אתמר ואל יבא בכל עת אל הקודש ר"ל גם סדר מועד שטתנין גבול לעשותי קודש, היום קודש ומחר חול, הוא מכה אמא עלאה שהוא מסטרא דגבורה כי מבואר צפ"ח (פרק ה' משער רפ"ה נלו"ן) כי מלך החסד נעשה התפשטות צומן וכשאר כל הדברים יותר מן השיעור הנלך, אבל מלך צולניא דקרדוניתא שהוא שורש הגבורה הגנוג גו מע"י דאמא עלאה, הוא נוחת גבול ועת קלוצ לאור עליון שכל ספירה וספירה שלא יתפשט יותר ממה שהוא לרך לפי מקומו ושעתו עיי"ש

חסן אייה מסטרא דעמודא דאמצעייתא ע"י פרש"י (שם) שכתב חוסן הוא סדר נשים, כי חוסן לשון ירושה, שפ"י נשואי אשה נולדו יורשין עכ"ד, ופנימיות הענין מוצן עפ"ד האר"י ז"ל צפ"ח (פרק צ' משער הכללים) כי תפארת דז"א נולד מסוד הנשואין שנכללו אצו צאמא ואמא צאצא, מה טל מדה תפארת שהוא כלול מחסד וגבורה עיי"ש, וזהו ביאור דברי רש"י ז"ל שפ"י נשואי ויחוד חו"א צה השפעה וצחי ירושה לחי"ת עמודא דאמצעייתא, וכמ"ש צוהר (תרומה

דשכינתא תתאה איהי אמונת. ומסטרא דצדיק דביה כלילן תרין שמהן. אמין. דאינון יאקדונקיי. ובצדיק (בראשית א') עץ פרי עושה פרי [דף ה' ע"ב] למינו אשר זרעו בו על הארץ. ובגין דא אתקרי סדר זרעים. עתך איהי מסטרא דהוד. דאיהו סדר מועד. דביה אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש. חסן איהו מסטרא דעמודא דאמצעיתא דביה סדר גשמים ישועות איהו סדר נזיקין מסטרא דגבורה (ס). דתמן כל

באר להי ראי

כמה פעמים דכל קודש הוא בחכמה, ועי' בלקי"ח (פ' כי תשא) בטעמי מלות שם, ובעי"ח (פרק ג' משער היליות) ובש"ד: דאיהו הוד עי' בזכר (תרומה דף קמ"ה ע"ב) צניאור סוד קודש וקדשים, כי החכמה כשהוא לעילא צאצא ואמא הוא סוד חכמה עלאה, וכד נחית לתתא לזעיר ונוקצא וירחון חסן וכלה שהוא זויג, אתהדרו אחסנת הירושא ואתקרי החכמה קודש וקדשים עיי"ש, אמנם הנכ כל הענין אס נחית ההשפעת החכמה מאצא ואמא לאי"ג, הוא תלוי במדת הבור, כי אין ההשפעת החכמה יורדת לזויג אלא אס מדת הכבוד הוא בשלימות, כי נודע דזעיר ונוקצא העומדים לקבל שפעס מאוי"ח עומדים איכו בנלא ואיכו צבור, אמנם צעוב"ר כאשר נפגס הבר"ד ונעשה ממנו דרי"ח צבור כל היום דרי"ח כתי"ש בפעי"ח (בצווח צין המלרים) צבור הודי נהפך עליו למשחית עיי"ש, ועי' מה צעי"ח (שער רפי"ח נלוין סוף פרק ה') בצאריכות, ולא יובן שעתה צעוב"ר אין אנו יכולין לקיים המלות של סוד קדשי"ם, כי עיי' קילקול מידת הבר"ד נחסס השפע של חכמה היורדת מאוי"ח לזויג שנעלס ממנו סוד קדשי"ם, ואין יכולין לקיים סדר קדשי"ם אלא כשמידת הבר"ד הוא בשלימות ודעת איהו יסוד. עי' צעי"ח (פרק ג' משער הנקודות) ופעי"ח (שער הלולב פרק ג') דלעולם מדת היסוד לדיק של עולם א' הוא הדעת מעולם שלמטה ממנו, עיי"ש בצאריכות דאיהו סדר טהרות. עיין צרמצי"ם (סוף הלכות מקואות) שכתב שדבר צרור הוא שהעומאות ועברות הם מרמזים שיכוין לטבר נפשו מעומאות הנפש, שחס מחשבה האין ודעות הרעות, ולהביא נפשו צמי הדעת טבור, ואז נאמר עליו וזרקתי עליכם מים טבורים ועברתם מכל עמאוחיכם ומכל גילוליים אטבר אחכס עיי"ש, וזהו הענין שאמר ודעת זה סדר טהרות, כי עיקר העומאה ועברה והעצילה הוא רמוז צענין מי הדעת וכאמור ואית דיימא בהפוכא כלומר דשית סדרי משנה לא חשצין מעילא לתתא מחסד ולמטה, כי"ח להיפך מתתא לעילא ממלכות ולמעלה. מסטרא דשכינתא תתאה איהו אמונת. היינו כתי"ש בפעי"ח (פרק ד' משער ר"ח) דמלכות נוקצא דז"ח נקראת אמורי"ח צבור רב אמונקיי עיי"ש. ומסטרא דצדיק וכר. ר"ל וגס מסטרא דיסוד לדיק נקראת אמונה, כתי"ש צשי"ם (שנה דף קי"ע ע"ב) פתחו שערים ויבא גוי

לדיק שומר אמני"ם אי"ח שומר אמוני"ם אלא שאומרים אמין עיי"ש, והיינו שעיני עניית אמין סוד אמוני"ח נקראים ישראל גוי לדיק: דאינון יאקדונקיי מספר אמין, סוד אמוני"ח כני"ל. ובצדיק עקר פרי ר"ל מחמת שעיך היסוד דזויג נעשה עיי' היסוד והוא ליטור המצול הזרע מז"ח לנוקצא להוליד ולזות, וכתי"ש עץ פרי וגו' אשר זרעו וגו', עי"כ אמכ"כ ויבא גוי לדיק שומר אמני"ם, שעיני הדייק יסוד עולם עושין היסוד דז"ח ונוקצא שהוא סוד אמין עץ פרי עושה פרי עיין בזכר (פ' ויחי דף רל"ח ע"א) עץ פרי עושה פרי, הוא סוד יסוד דכר ונוקצא כחל"ה עיי"ש: עתך מסטרא דהוד עי' צשי"ם (סנהדרין דף ל"ח ע"ב) צעחה אחישנה לא זכו צעחה עיי"ש, הנכ מצובר דצעח"ח הוא אריכות הגלות צעוב"ר כשלא זכו. ולא אמר שכל ענין אריכות הגלות עד צעח"ח הוא מסטרא דכוד והיינו עי"פ הידוע כי בכל משך זמן הגלות צעוב"ר הוא כל היום דרי"ח, שנפגס הבר"ד ונהפך לדי"ח, ועיי"ז יש אחיזה להחילוניס, עי"כ נחרב הצות, אמנם כאשר ירחס השי"ח לגאלינו ולצנות בית מקדשנו, יתקן הבר"ד ולא יהיה עוד להחילוניס אחיזה, ואז יהיה קיוס להצות השלישי שיצנה ציי"ג, וכתי"ש צעי"ח (סוף פרק ה' משער רפי"ח נלוין, ובפרק ה' משער תיקון הירח) עיי"ש, וכמש"ל (צעמוד הקודס) חבו שאמר עתך היינו זמן אריכות הגלות, עד צעח"ח הוא מסטרא דהר"ד ובאמור. דאיהו סדר מועד. כתי"ש צדניאל (יי"ב ז') דזמן הגאולה הוא למועד מועדים וגו'. דביה אוכלין כל ארבע וכר הוא לשון המתני (פסחים דף י"ב ע"א), ומפרש לה עי"פ האמור כי צבורי"ח אית ציב אחיות ד' ה' ו מרומז ארבע וחמש ושש וענינו מצובר להלן (בתיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) שמרמז אוכלין ושצנין מכל טוב צמלא צרכת ה', כל חרצב, היינו אלף חרצבי שהוא זמן שצברתיק קיים. ותולין כל חמש, הוא אלף החמישי זמן חרבן הצות והגלות כי בכל יום מתכיס לישועה, וכתי"ש בזכר (ואתחנן דף ע"ב ע"א) דצאלף החמישי [לא היה] זמנא דיתבנשין מן גלותא [זולת] אס יתובין ויתערון בתשובה עיי"ש ושורפין את החמץ בתחילת שש, שהוא זמן הגאולה ששורפין הקליפות, ולא נאמר ואת רוח העומאה אעצור מן הארץ, צבור ועלו מושיעים צבר לין לשפוט את הר עשן, ועל זמן הזה נאמר למועד

כל דינין נפקין למאן דעביד נזק לחבריה. חכמה אתקריאת מסטרא דחסד דבה הרוצה להחכים ידריה, ואיהו סדר קדשים, ועמיה נצח הה"ד (תהלים ט"ו) נעימות בימינך נצח. דעת דאיהו סדר טהרות פז. ואינון שית סדרי מתניתין ברזא דלהט החרב המתהפכת (ס) מרחמי לדינא ומדינא לרחמי :

דרגא שביעאה ביראת י"י (כל מאן דאית ביה ביראת י"י אוקמוהו מארי מתניתין) דלית ליה חוסר הה"ד (תהלים לד) יראו את י"י קדושו כי אין מחסור ליראיו, לא יהא מאינון דאתמר בהון (משלי יא) וחושך מיושר אך למחסור ולא יהא ליה חוסר באורייתא אם הוא מארי תורה. דבלאו אורייתא לית דחילו כד"א אין בור ירא חסא. וכגונא דלית אורייתא בלא דחילו בלא אורייתא (ולא יהא חסרון

באר לחי ראי

המתהפכת מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, וי"ל ג"כ שכול עפמשיל (סוף תיקון ס"ז דף ל"ט ע"א) שהכח של שש סדרי משנה אחיכית למשה עי"ש וחזן] : דרגא שביעאה ביראת ה' דלית ליה חוסר. ע"י דדברי זקני הקדוש זללה"ה בהגכות מהר"ל ציבור מאמר זה, דר"ל אף כי היראה הוא מסערא גבורה שהוא למאוס, ולמאוס הוא כענין חסרון ח"ו, עכ"ז בענין יראה ה' להיפך הוא, ש"ע היראה נפתחים לו שער השפע כמו שהיה נשעה צריחה העולם דכשעלה צרואו לצרוא את העולם כדי להיטב לנצחיו, עשה למאוס לזרך התפשטות בענין שייכלו העולמות לסבול ולא יחזעלו, כרו אדרבה ע"י למאוס דמלך הקדושה צא השפעת טובות [ועי' ציבור ענין זה עוד ביותר דבריו הקדושים בפרו אגרא דפרקא איה ש"ע], וזה הוא ציבור הדברים כאן, דכל מי שיש בו יראה ה' שהוא המאוס דמלך הקדושה לא יחסר לו כלום לא בעניני עוה"ז ולא בעניני עוה"ב, וכמ"ש (תהלים קכ"ה) אשרי כל ירא ה' וגו' אשריך וטוב לך, ודרשו חז"ל בש"ס (ברכות דף ח) אשריך בעוה"ז וטוב לך בעוה"ב. כל מאן דאית ביה ביראת י"י אוקמוהו מארי מתניתין וכו'. דפנים אמסטרס ובשאר דפוסים שאחריו הוא מוסגר ולי"ג לה, וקן הוא נכון, כי אין זה מאמר חז"ל כי מקרא מלא דבר הכתוב בלא אורייתא לית דחילו וכו' ר"ל לך אמרו דמי שהוא ירא שמים לית ליה חוסר באורייתא, כיון דקיי"ל דבצא לעבר מסייעין אותו, כמבואר בש"ס (שבת דף ק"ד ע"א), וזהו הסייעתא דלית ליה חוסר באורייתא, שאם יהיה לו חוסר באורייתא לא יוכל להיות ירא חטא : דלית אורייתא בלא דחילו. כמ"ש (בע"א) מדברי הש"ס אי איכא יראה ה' אין ואי לא לא : לא יהא חסרון במשנתיה (כ"ל), ור"ל שלא יאמר האדם כי אם לעסוק בעניני יראה שמים יחסר לי מלימוד התורה שהני מעסיק ממשתי ועוסק בעניני יראה שמים, לזה אמר שלא ידאג ע"ז, כי הש"ס ימלא לו חסרונו מה שהקדיש עותו לעסוק ציראת שמים ולא למד צמון

קן כג"ל ע"י מזה בדבריו להבן (תיקון י"ג ע"ס) לך נא ידידי ראה ישועות וכו' דתמן כל דינן נפקין וכו' ע"י זוהר (צריט בהקדמה) במאמר ר' חזקיה פתח כשונא צין החוחים, שכי וז"ל לאפקא חמש עלין תקיפין דסחרין נשונא ואינון חמש אקרון ישועות, יכ"ש סא"י ז"ל [צד"א] אמא אפיקי ה' גבורות מנפ"ך נשועות מן הקליפות עכ"ל, הנה לנו רואין שהלכה מן תיקון הדינים והגבורות נקרא ישוע"ה. חכמה אתקריאת מסטרא דחסד היינו כמ"ש בע"ה (פרק י"ד משער הכפילין) שיש ג' קוים ימין ושמאל ואלמט, וקו הימין הוא מסערא דחסד, וקו השמאל הוא מסערא דגבורה, והראש של קו הימין שהוא החכמה נכלל בו כל קו ימין חכמה חסד נלא עי"ש, וזה ש"ס הה"ד נעימיה צימין"ך נ"ח. ידרי"ם דחס"ד נקרא דרו"ם, וכמ"ש זוהר (פ' לך דף פ' וצ"י חולדות דף קל"ח במאמר פתח ר' יחזק עי"ש) ולזה מ"מ סדר קדשים נקו זה, וכמ"ש במאורי אור מהזכר דכל קודש הוא צימין עי"ש, והיינו כי כל קודש הוא בחכמה, וכמ"ש להבן (ר"ש תיקון י"ד דף ל' ע"א, ועי"ש ציבורינו), ובזכר (פ' תרומה דף קמ"ח ע"ב) וחכמה נכלל בה כל קו הימין כג"ל. ואינון שית סדרי משנה ברזא דלהט החרב המתהפכת מרחמי לדינא וכו'. ע"י זוהר (פ' וזרע דף כ"ז וכ"ח) בחוספתא דלכע החרב המתהפכת, היא מתהפכת מרחמי לדינא ומדינא לרחמי, וע"י להבן (תיקון ס' דף ל"ג ע"ב, ותיקון ס"ה דף ל"ט ע"א) שכהז שם דחא דלכע החרב המתהפכת הוא מעטרין שהוא נקרא קן, כי הוא יש לו הכח להפך מדינא לרחמי ומרחמי לדינא עי"ש, והנה נודע כי מעטרין הוא סוד ויק דח"א, ומכ"ש יש בו ששה אותיות, וכמש"ל (דף צ' ע"ב) וכמ"ש בפ"ה (פרק ד' משער הומירית) ולזה אמר שמי שלומד ששה סדרי משנה שהוא סוד ששה ספירות ה"ק דח"א, יש לו זה הכח דמעטרין להפוך מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, [ועי"ש עוד להבן (בחיקון ס' וס"ח) שגם למשה רבינו היה זה הכח דלכע החרב

חסרון בביתיה) (ס"א במשנתיה) לא יהא חסרון בנשמתיה ולא יהא חסרון בעובדיו טבין דלית חוסר ועניות כחוסר דאורייתא ופקודיאי טבין. כמה דאוקמוה מארי מתניתין אין עני אלא מתורה ומן המצות. דגופא איהו עובדי ידיו דבר נש לית חוסר סגי מיניה בתר דלאו איהו עובדיו דקב"ה. הה"ד (תהלים כ"ז) אם י"י לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ודא גרם דיתחרב בי מקדשא דלא הוה עובדי ה' (ט):

דרגא תמינאה ביראת י"י למהוי ליה בשת אנפין. מאן דאית ליה בשת אנפין דלא למעבד עבירה דאתי לידוי בגין דחילו דקב"ה. כאלו ביה אתברי עלמא, ובגין דא בראשית יר"א בש"ת. הרי יראה עם בשת כלא חד. ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוהו מארי מתניתין בודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני והפוך בש"ת ותשכח שב"ת ז, והיינו בראשית, יר"א שב"ת ז, דלא תחלל ליה בפרהסיא כבר נש דלאו ביה בשת אנפין ווי ליה מאן דמחלל שבת מלכתא דאיהי קדש ימעבד ליה חול, דאוקמוהו מארי מתניתין כל המשתמש בתגא חלף זה המשתמש במי ששונה הלכות. כ"ש בשבת מלכתא. ועוד בושת פנים לג"ע עז פנים לגיהנם, אינון דעברין עבירה ביד רמה ולית לון בשת אנפין מקב"ה דאתמר ביה (תהלים ל"ג) משמים הביט י"י ראה את כל בני האדם, ואתמר ביה (ישעי' ו) מלא כל הארץ כבודו, ואתמר ביה (משלי כ) חפש כל חדרי

באר לחי ראי

זעלמו הוא זונח אותו כזכור, ע"כ תהיה ציין עד עד ובגין דא בראשית יר"א בש"ת ר"ל דזעזול יר"א זש"ת צרה חלקים את השמים ואת הארץ יראה עם בשת כלא חד. היינו כמש"ל זש"ס (נדרים דף כ" ע"א) זעזיר תהיה ירחתו על פניכם לזלתי חתמתי, מלמד שהזשה מצוה לידו יראת חטא עיי"ש. אוקמוהו מארי מתני' זש"ס (נדרים ט"ז) דלא תחלל ל"י בפרהסיא כבר נש דלית ליה בשת ט"י ש"ס (חולין דף ה' ע"א) דהמחלל שבת צפרכסיא נחשז כמומר לג"ע וכופר זמעשי זראשית, (ועיי"ש צפרשי זדי"ה אלף לאו הכי קאמר, ועצמי יו"ד סי' קי"ט מ"ש מתשובת הרשב"א והריב"ש שו"ת הרא"ם סי' פ"ח), והיינו צר נש לית ליה זושא הוא מומר גמור. וע"כ מרומז צחיצת זראשית כי מי שכוף שומר שבת הוא מודק זמעשי זראשית ויש לו זושא, ואם אינו שומר שבת ואין לו זושא ח"ו הוא סימן שכופר זמעשי זראשית, והרי הוא כמומר גמור. למעבד ליה חול הוא כמפרש הענין מה שחז"ל קראוהו לגי שאינו שומר שבת מחל"ל שבת שהוא מחלל את הקודש ועושה ממני חז"ל דאוקמוהו מארי מתני'. זש"ס (מגילה דף כ"ח ע"ב) ועוד בושת פנים וכו'. ראונו לנאר זזה המשנה (זאצות פרק ה' משנה ז') עז פנים לגיכנס וכו' דר"ל שהוא עז פנים כנגד הקצ"ה כזכור. ולית לון בושת אנפין מקב"ה דאתמר ביה משמים הביט ה' ראה את כל בני האדם וכו' ואתמר ביה חופש כל חדרי בסון וכו' ע"י זמורה נצובים (חלק ג' פרק ג"ב), וזכרי"א (א"ח"ת ריש סימן א') שויתי כו"ה לנגדי חמיד הוא כלל גדול זמורה וזממלות הזדקקים אשר הולכים לפני האלקים, כי אין ישיבת אדם

הזה, ולא יכח זעזול זה חסרון זמשנתיה וכמ"ש זש"ס (זכרות דף ל"ב ע"ב) אלא מתוך שחסידים הם תורתן משתמרת ומלכתן מתזכרת עיי"ש, וזכירושלמי שם (פרק ה' הלכה א' דף ל"ג ע"ב) דחסידים הראשונים וכ"י ע"י שהיו חסידים היתה זרכה נתונה זחירתן וזרכה נתונה זמלכתן עיי"ש. ולא יהא חסרון בעובדיו טבין. דרש מ"ש חז"ל שם ומלכתן מתזכרת, היינו מלות ומעשים טובים שלהם, כמ"ש זמד"ר (ריש שה"ש) חיות איש מהיר זמלכתו, אלו הזדקקים שהם עוסקים זמלכתו של הקצ"ה כמה דאקמוהו מארי מתניתין וכ"י עש"ס (נדרים דף מ"א ע"א) אין עני אלף זדעה עיי"ש. ועי' זמד"ר (זריש פתיחתא דלויכ רצתי) עני ממלית ומע"ע עיי"ש: ומן המצות דגופא איהו עובדי ידיו דבר נש ר"ל כי גם לקיים מלות ומע"ע זגופא ולמעבד עובדין עזין זפועל, לריך שיהיה לו סויעתא דשמיא ע"י יראת ה' שיש צי, ימי שאין הקצ"ה זעזרו לקיים מלות זגופו וזמעשי ידיו, הוא עני כמו עני זדעתו ולית חוסר סגי מיניה בתר דלאו איהו עובדיו דקב"ה ר"ל כי מי שלא עלה זידו לקיים מלות מעשיות זפועל, לית חוסר סגי מיניה, ע"כ לריך כל אדם לסויעתא דשמיא גם ליה שיעלה זידו לקיים מלותיו וכאמור הה"ד אם י"י לא יבנה בית וגו' הוא מצוה לר"ה דגם למלות מעשיות כענין ציין זיכרי"ק לריכין לסויעתא דשמיא ט"ן ואם אין הקצ"ה זונח הבית שוא עמלו זוניו צו: ודא גרים דלא הוה עובדי ה' ר"ל שחסרון של הכי זתום הקודמים שנחרבו ולא היה להם קיום, הוא משום שהיו מעשי צני אדם ולא מעשי של הקצ"ה, משא"כ הצית השלישי כחיי צה צונה ירושלים ה'. שהש"ת זעזירי

חדרי בטן, (ירמיה כ) רואה כליות ולב. וענוה קטירא בדחילו הה"ד (משלי כב) עקב ענוה יראת י"י צב. מאן דאית ביה יראת י"י אייתי ליה לידי ענוה דאיהי שכינתא עלאה. דיראת י"י עקב לגבה. ודא דרגא דמשה דאתמר ביה (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד. ובגין דאיהי יראה עקב לגבה. אוקמוה מארי מתניתין יראה מלתא זוטרתי היא לגבי משה:

דרגא תשיעאה ביראת ה' כל מאן דאית ביה יראת ה' יתהלל. וכי אית לבר נש לשבחא גרמיה. אלא איהו משובח קדום ה' הדא הוא דכתיב (משלי לא) שקר החזן הבל היופי וגו' דא דרא דחזקיהו. ואקמוהו על חזקיה מלך יהודה. אשה יראת ה' היא תתהלל. דביראת ה' קא אתי בר נש לקיימא תרי"ג מצות כחשבון ביראת:

דרגא עשיראה ביראת ה'. אית יראה ואית יראה לאו כל אפיא שוין, אית יראה דדחיל בר נש לקביה בגין דלא ילקה ליה ברצועה דאתמר [דף ו' ע"א] בה (בראשית א') והארץ היתה תהו ובהו מסטרא דאילנא טוב ורע דאיהי ארעא ירקניא שפחה בישא. כגוונא דחד מארבע אבות נזיקין דאיהו הבור. וכגוונא דבור דיוסף דאוקמוהו עליה (שם לו) הברה. (שם לו) והבור רק וגו', הברה נוקבא בישא. בור דכורא. ובור בגין דאיהו מתמן אוקמוה עליה אין בור ירא חטא. בתר דלית ביה יראת י"י. מאן דאיהו דחיל מגו אורייתא דאיהו

תפארת

באר לחי ראוי

ותנועתיו והוא לצדו צניחו, כישיבתו ותנועתיו ועסקיו והוא לפני מלך וכו' וכ"ש כששים אל לבו שהמלך הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה צמעותו כמ"ש אם יסתר אדם צמעותו ואני לא אראנו נאם ה', מיד יגיע אליו הכרח והכנעה ופחד השי"ת וצושתו ממנו תמיד עכ"ל. וזכו ציבור הדברים כאן, היינו שלא נעשה ח"ו לומר שאין נקרא עו פנים לגבי השי"ת כצבול אלא אם עובר עבירות צפרהסויא אבל אם עובר בלגונה ואין חסד רואה לא נקרא ע"פ, לזה אמר דהא אתמר ציה בהשי"ת ראה את כל בני האדם, וגם כתיב חופש כל חדרי צען, כי גם אם יסתר אדם צמעותו השי"ת רואה אותו, אי"כ גם אם הוא עובר צמעותו הוא צבול עו פנים כמו העובר צפרהסויא. וענוה קטירא בדחילו וכו'. עי צפ"ח (שער רחל ולאה פרק צ') שיראת ה' הוא רחל מלכות טקבא דז"א, וענוה הוא לאה, ורגלי לאה נכנסים בתוך כתר דרחל עי"ש, גמלא כי לאה שהוא סוד ענוה קטירא צרגליה צרחל שהוא סוד יראה. אוקמוהו מארי מתני'. צ"ש"ס (צרכות דף ל"ג ע"ב). כל מאן דאית ביה יראת ה' יתהלל. הוא מפרש ציה הפסוק אשכ יראת ה' היא תתהלל. דא דרא דחזקיהו. עי ש"ס (סנהדרין דף כ' ע"א) יראה ה' הוא תתהלל זה דורו של חזקיהו עי"ש. ביראת ה' קאתי בר נש לקיימא תרי"ג מצות. וכמ"ש צוהר (צבהקדמה דף י"א ע"ב) יראת ה' ראשית דעת, כי יראת ה' הוא יקרא ויסודא לכל שאר פקודין לאורייתא, מאן דעזיר יראה נעיר כלא, לא נעיר יראה לא נעיר פקודי לאורייתא עי"ש: דאתמר בה והארץ היתה תהו ובהו. ר"ל כמ"ש צוהר (צבהקדמה שם) צענן יראה ה' דבר נש דחיל מעונשא דהאי עלמא

ועונשא דגיכנס, האי יראה נקרא יראה רעה שהוא רעוה לאלקי ציה, המרומו צדי חיות של והארץ היתה תהו וצוהו וגו', הא אלון ארבע עונשין וכו' עי"ש מסטרא דאילנא טוב ורע. היינו כמ"ש צוהר (שם דף ז' סוף ע"ב) אמאי אתקרי יראה ה', בגין דאיהו אלנא דעוב ורע, זכה בר נש הא עוב ואם לא זכה הא רע עי"ש. וכגוונא דבור דיוסף דאוקמוהו עליה וכו'. עי צרע"מ (פי כי תלא דף רע"ט ע"א) דהבור שנפל שם יוסף הוא מהקליפות של וחסך ע"פ תהום, ויש בקליפות אלו דבר וניקבא, הדבר נקרא צו"ה, והנוקבא צי"א נקראת צו"ה, וליוסף הפילו להקליפה לנוקבא דנקראת צו"ה, כמ"ש וישליכוהו בצו"ה, וגם להדבור דנקרא צו"ה. כמ"ש והצו"ה רק עי"ש. ובור בגין דאיהו תמן ר"ל שהעם הארץ הנקרא צור שהוא ריק ואין בו מים של תורה, הוא משום שנשמתו הוא משורש הקליפה שנקרא צו"ה, וע"כ הוא ריק מיראת שמים ואין צור ירא מעל: אוקמוהו עלי. (צלחות פרק צ' משנה ה'). בתר דלית ביה יראת ה': עי צוהר (צבהקדמה דף י"א שם) מאן דחיל בגין עונש דמלקיותא לא שריא עליו האי יראה ה' דאתקרי יראה ה' לחיים עי"ש, והיינו כי מי שהוא משורש הקליפה כג"ל אע"פ שיש בו יראה אינו יראה אמיתית דאתקרי יראה ה': מאן דאיהו דחיל מגוי אורייתא. עי ש"ס (שבת דף ל"א ע"ב וציומא דף ע"ב ע"ב) מכריז ר' ינאי חבל על דלית לי דתתא ותרעא לדתתא עבד עי"ש. היינו שהתורה הוא שער לכנס צה ליראת שמים, וזה שאמר מאן דאיהו דחיל מגוי אורייתא, היינו שצא לגו יראה ע"י לימוד התורה: דאיהו תפארת. היינו כמ"ש (דף א' ע"ב) שהתורה הוא סוד עמודא

תפארת דמיניה נפקת. כגון דא איהי שקולה לגביה. ובגין דא אין כל יראה שוה. דהא יראת יי' היא מלכות דיליה כלילא מכל פקודי אורייתא. בגין דאיהי יראה דנפקת מגו תורה דאיהו עמודא דאמצעייתא דאיהו יקויק. דבגינה אוקמוהו מארי מתניתין גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה. דאי בר נש לא ידע אורייתא ואגרא דפקודיא דילה ועונשין דילה למאן דעבר על פקודיא (ג) ומאן הוא דברא אורייתא (ד) ומאן הוא דיהב לה לישראל איך דחיל ליה ונטיר פקודוי (ה). ובגין דא אמר דוד לשלמה בנו (ד'ה א' כח) דע אה אלהי אביך ועבדהו דאי ב"ב לא אשתמודע ההוא דיהב ליה אורייתא ומני ליה לנטרא לה. איך דחיל מיניה ועביד פקודוי. ובגין דא אוקמוהו רבנן ולא עם הארץ חסיד ואין בור ירא חטא. בגין דאורייתא דאיתי תרי"א מתרין דרגין אתיהיבת מחסד וגבורה. דמתמן תרין פקודין אהבת חסד ודחילו דגבורה דאיהי יראה, דבהון אשתלימו תרי"ג פקודיא. ובגין דכל אורייתא ופקודא מתרין סטרין אתיהיבת (ז). אוקמוהו רבנן ולא עם הארץ חסיד ואין בור ירא חטא :

ואי

באר לחי ראי

וצנושא כלים שם, וחרוה למואך צביאור ענין זה אוקמוהו רבנן (צלכות שם) בגין דאורייתא דאיהו תרי"א ע"י בש"ס (מכות דף כ"ד ע"א) שהמלות חוץ מצי' לנכי ולא יכיה לך הם מספר תרי"א כמספר תורי"א עיי"ש, והכא דריש לה על כפי' מלות אהבה ויראה, כי כל מלות החורה חוץ מהצי' מ"ע אהבה ויראה מספרם הוא כמספר תורי"א, שניתנה ע"י תרין סטרין חסד וגבורה, שהם סוד אהבה ויראה, וצוה גשלת מנין תרי"ג וכדמפרש וזלזל מתרין דרגין אתיהיבת מחסד וגבורה ע"י צוהר (יתרו דף פ"א ע"א) חלנא ר' יהודה מספר גבורה אחייכו וכו', ועיי"ש בצור החמה שהחורה ניתנה מספר ימין ומספר שמאל מלך החסד ומלך הגבורה, שמלות החורה הם מתרין סטרין ימין ושמאל, חסד וגבורה, היינו שהמ"ע הם מלך החסד והל"ת הם מלך הגבורה שצשמאל עיי"ש, ולזה אמר דמ"ע אס לומדים החורה מחלצשים צבי' עטרין חרי"ג וצאים עיי"ז לאהבה ויראה שהם מתרין סטרין אלו. דבהון אשתלימו תרי"ג פקודיא ר"ל אהבה ויראה הם צי' מלות ומשלימין למספר תרי"ג ובגין דכל אורייתא ופקודא מתרין סטרין אתיהיבת. וכמ"ש הרמב"ן עה"ת (צ"י יתרו צפוק זכור את יום השבת לקדשו), שכל המלות עשה הם מלך אהבה ה', וכל המלות ל"ת הם מלך יראה ה' עיי"ש. לא ע"ה חסיד היינו כמ"ל (דף א' ע"ב) אחי חסיד המתחסד עם קונו, היינו שצויד את הש"י צקו ימין צמידת החסד, ולפי האמור לא יכול לצוה לזה רק מי שלומד חורה שיש לו הכח לזד ימין שצ"ז עיי"ז לאהבה, אבל מי שהוא ע"ה אינו יכול להחחס"ד עם קונו כיון שאין לו אהבה צלח חורה. ואין בור ירא חטא. היינו כי יראה הוא מלך שמאל שהוא עטרה דגבורה, ולפי המ"ל דגם יראה צל מן החורה כי היא כלילא מצי' עטרין, ממילא דגם להיות ירא חטא א"ל להיות צלח חורה: ואי תיבא

דלמנעיתא שהוא ז"ל, [ועיי' להן צכקדמה דף י"ז ע"א] דה"ת הוא גופא וציואור הדברים עי' צהכללים להרח"ו (שנדפס צסוף הע"ח כלל כ') שהגוף דז"ל נקרא חפצא ר' עיי"ש דמיניה נפקת היינו כי צנין המלכות נצנה מתפארת דז"ל ומשם יולאת ועומדת עם צחזה שלו, וכמ"ש צע"ח (צפרק א' וצ' משער חיקון הירה וצש"ד), והיינו כי היראה הוא סוד מלכות נוקצא דז"ל, כמ"ש צוהר (פי' צוהר דף ק"ח ע"א) יראה דא מלכות שמים, ולאחר שאמרינן כי היראה צל ע"י לימוד החורה, כרי שהמלכות יולאת מח"ת. כגון דא איהי שקולה לגביה ר"ל דכשהיראה הוא מחוץ לימוד החורה, הוא כגוואל דליון מחייחדין לעילא צשורשן שהמלכות יראה מתפארת וכלאמור: כלילא מכל פקודי אורייתא, בגין דאיהו יראה דנפקת מגו תורה. ר"ל ולהכי אמרינן צוהר (שם צכקדמה) דמאן דנטיר יראה נטיר לכל פקודין דאורייתא (כמ"ל צסוף דף הקודם), משום שהיראה שהוא סוד המלכות נפקת מאורייתא. דאיהו יקויק. ר"ל דז"ל הוא סוד השם יקויק, וכמ"ש צע"ח (פרק צ' משער חרי"ך) וצפ"ח (פרק א' משער חמן ופרק ז' משער הק"ש) והוא סוד עמודא דלמנעיתא שהוא ח"ת וכנזכר. אוקמוהו מארי מתג"י (צקדושין דף מ' ע"ב): ועונשין דילה למאן דעבר על פקודיא לאו למימרא שצ"י שישום יראה העונש לנגד עיניו ימנע מלעצור על רצונו יחצ"ש, דהא צבר כחצ למעלה שיראת עונש נקרא יראה רעה, חלל דר"ל שיהיה לו יראה מכוברת יחצ"ש אשר צכחו להעניש להאדם העוצר על החורה, א"כ כשהאדם עוצר על רצונו יחצ"ש אז גורם חרון אף להצורה יחצ"ש, זה הוא עיקר היראה שירא מזה שלא יגרסו ע"י עונתיו להכעיס את הצורה יחצ"ש ח"ו שיענש צחרון אפ"ו לעוצרו רצונו ח"ו. דע את אלקי אביך ועבדהו. ע"י צרמצי"ס (פרק צ' מהלכות יסודי החורה הלכ"ה צ' וצפרק ד' הלכ"ה י"ב)

ואי תימא הא חסד גבורה דמתמן מלכות איהי אהבה ויראה. איך אוקמהו רבנן גדולה תורה שמביאה לאדם לידי מעשה. דמהכא משמע דכל הקודם יראתו לחכמתו מתקיימת. אלא כולא קשוט, תפארת אתקרי אדם, כגונא דיליה הוה אדם האי דלתתא, דאוקמהו עליה דהוה ראשון למחשבה ואחרון למעשה. ובגין דא אוקמהו רבנן ישראל עלה במחשבה ליבראות דאתמר עליהו אדם אתם, אוף הכי תפארת דאיהו יקריק

באר לחי ראי

הראשון ר"ל כי הכי צריאת העולם הוה עיי יחוד הוי"ה אדניי בשלוש, שהוא סוד הצי יודיין וי"ד מהוי"ה וי"ד מאדניי, כמש"ל כמה פעמים, והנה האדם שנצרך מכה היחוד הזה, יש בו כח מהצי יודיין הללו, והיינו דהאדם נקרא על שם כי נצרך מן האדמה והוא כי גופו נצרך מן המלכות עולם העשיה נוקבא דז"א הנקרא ארץ, והוא הוי"ד מן אדניי, אמנם הנרי"ג שלו הוא חלק אלקי ממעל שהוא אצ"י של ז"א הנקרא ח"ת שהוא הוי"ד של הוי"ה, ולזה אמרו שאדם הראשון ללחחא הי ראשון למחשבה ואחרון למעשה, דהיינו שהרעותיות של האדם שהוא הנרי"ג שנצרך מהוי"ד של הוי"ה, הנה הוי"ד הוא ראשון ותחילת השלוש שעומדת בראש השם, אצל זמעשה שהוא החומר וגוף האדם שנצרך מהא"ץ סוד המלכות שנצרך מכה השם אדניי, שם עומדת הוי"ד בסוף השם, ע"כ הוה אחרון למעשה ולזה אמר כי גם התורה שנקראת ח"ת הוא צנח"י של האדם, כי גם היא כלולה מהצי יודיין הללו, כי יש בהתורה צי צנח"י דהיינו פשטות החירה שהוא צנח"י חומר וגוף שהוא מעולם העשיה, ויש סודות התורה שהוא צנח"י נשמה, ע"כ היא ג"כ צנח"י ראשון למחשבה ואחרון למעשה דאוקמהו עליה דהוה ראשון למחשבה עיי צמד"ר (בראשית פי' א' סי' ד') מהשבתן של ישראל קדמה לכל דבר עיי"ש. ואחרון למעשה (עיי צמד"ר בראשית פי' ח' סי' א') אחר יקדם לרתיי אחר למעשה יוס אחרון עיי"ש, ועיי צש"ס (ברכות דף ס"א ועירובין דף י"ח) ישראל עלה במחשבה להבראות פי צמד"ר (בראשית פרק א' סי' ד') דישאל עלו זמחשבה קודם צריאת העולם, שנאמר וכוז עדת קנית קדם וכו', מהשבתן של ישראל קדמה לכל דבר עיי"ש ולזה אמר דעל ישראל נאמר אד"ס אחס אד"ס הוא מספר מ"ה. דאתמר עליהו אדם אתם עיי צזהר (פי' בראשית דף כ"ד ע"א) ישראל דלוקי וי"ד ק"א וא"ו ק"ה, ורעא דמלה ישראל עלה זמחשבה חש"צ מ"ה עיי"ש ולזה אמר דעל ישראל נאמר אד"ס אחס אד"ס הוא מספר מ"ה תפארת דאיהו יקו"ק ר"ל שכמי שאמרנו שהאדם היה ראשון למחשבה וכו' כנ"ל, כן גם התורה, וכמ"ש צמד"ר (שם) כמ"ש הי קניי ראשית דרבי עיי"ש, ולזה דרש לה דישאל היינו ח"ת שבו מאיר השם הוי"ה צ"ה היה ראשון למחשבה, ולפי האמור

הא חסד וגבורה דמתמן מלכות איהו אהבה ויראה ח"ל דכיון שאמרנו ששמים עיי לימוד התורה להכנה וליראה משום שהתורה כלולה מהחסד וגבורה דאיהו אהבה ויראה, הרי מצוה דמתמן מלכות, היינו שהיראה שהוא סוד המלכות כנ"ל נכניה מח"ת שהוא לימוד התורה, וא"כ קשה איך אוקמהו גדולה תורה שמביאה לידי מעשה דהיינו שהתורה מציאה לידי קיום הרמ"ח עשין ושס"ה ל"ח, שהם מצי' סערין להכנה ויראה, דהרמ"ח עשין הם מזל אהבה, והשס"ה ל"ח הם מזל היראה כנ"ל, דאיפכה הוי"ל למימר גדולה מעשה שהוא חרין פקודין עשין ול"ח, עטרא דחסד ועטרא דגבורה, שהוא אהבה ויראה, שמציאה את האדם לידי תורה דלחסידיה מכה עטרא דחסד ועטרא דגבורה, שהם סוד אהבה ויראה: דמהכא משמע דכל הקודם יראתו לחכמתו חכמתו מתקיימת ג"א חכמתו ליראתו חכמתו מתקיימת וכנ"ל, ומוסיף בזה עוד על הקושיות דהא לפמ"ש גדולה תורה שמציאה לידי מעשה שהוא אהבה ויראה היינו שהתורה שלמד תחלה מצוה לידי אהבה ויראה משמע שיש להקדים החכמה שהוא התורה ליראה ואז הוא מתקיימת, ואין אפכה חנין דוקא מי שמקדים יראתו לחכמתו אז היא מתקיימת אלא כולא קשוט וכו' כגונא דמהשך הדברים הללו לתוך דאין הדברים סותרין זא"ז, כי יש אופן שהחכמה שהוא התורה קודמת ליראה ואהבה, ויש אופן שאהבה ויראה קודמים לתורה שהוא החכמה, והיינו כי יש חכמה עלאה וחכמה תתאה, והיינו כי נגלות התורה בפשטות נקראת חכמה תתאה, והיינו כי התורה דהיינו חכמה הקבלה נקרא חכמה עלאה, וכן יש יראה ואהבה עלאה ויראה ואהבה תתאה, ולגבי חכמה תתאה שהוא נגלות התורה ויראה תתאה נריך להקדים היראה להחכמה, וכל שיראה חטאי קודמת לחכמתו אז הוא מתקיימת, אבל אם אין יראתו קודמת לחכמתו אין החכמה מתקיימת, אבל לגבי חכמה עלאה שהוא חכמת הקבלה יראה עלאה, נריך להקדים החכמה להיראה, שא"כ לצוה לידי יראה עלאה אלא אם למד קודם חכמת הקבלה, וכמו שמפרש ואזיל: תפארת אתקרי אדם וכו'. עיי להלן תיקון י"ח (דף ל"ז סוף ע"א) אדם דאיהו עמודא דלמלכותא ופי' צש"ח (פרק ה' משער ענתי"א) דז"א דלחיליות, שהוא סיד כח מ"ה אקרי אד"ס עיי"ש. כגונא דיליה הוה אדם

יקויק איהו ראשון למחשבה (זו) דאיהי חכמה עלאה ואחרון למעשה דאיהי י' מן אדניי חכמה תתאה. יראת ה' מלכות דיליה. ובגיד אתמר בה (ויקרא יב) אשה כי תזריע אתתא אית לאקדמא בכל פקודיא דאתמר בה (משלי לא) אשה יראת יי' היא תתהלל. ובגיד (שם יח) מצא אשה. בקדמיתא. מצא טוב דאתמר ביה (תהלים קמה) טוב יי' לכל. ואי אקדים לה בצלותא כמה דאוקמוהו אדני שפתי תפתח מיד (משלי יח) ויפק רצון מי"י. ובגיד כונה דאיהי מוחשבה צריך לאקדמא למצוה. ובגין דא שויאו דבגן כוזן מוחשבתא דצלותא בברכה קדמאה. דהכי אוקמוהו אם לא כוזן בברכה ראשונה חזר לראש. ובגיד צריך לאקדמא יראה (זו) מסטרא דשכינתא בין באורייתא בין בפקודיא. אבל מסטרא דקב"ה צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודיא. דיראה דאורייתא אית דאתקרי נוקבא תורה שבעל פה:

דבגינה אתמר חמן (ט) (ד"ה א יו) אז ירגנו עצי היער. ענה מלאך מן השמים ואמר הן הן מעשה מרכבה

מהאי

באר לחי ראוי

האמור היינו ר"ל הוי"ד הראשון של השילוב הוי"ה אדניי כני"ל. דאיהו חכמה עלאה. וכמש"ל (דף ד' ע"א) שכו"ד של הוי"ה הוא סוד חכמה עלאה, והיינו סוד המהשבה, וכמו שפירש"י (צ"פ צלח) צפסוק אז ישיר י על שם המהשבה עיי"ש, וכן הוא לקמן (תיקון י"ט דף י"א ע"ב) שכו"ד של הוי"ה הוא סוד המהשבה קדומה עיי"ש. ואחרון למעשה. ר"ל כי סוד המעשה הוא כנגד עולם הטעיה, וכמ"ש בלק"ט (צראשית צסוף ד"ה למח החחילה התיבה צראשית) ושם מאור השם אדניי, ע"כ נעשה מכו"ד אחרונה של אדניי. חכמה תתאה שהמלכות רחל נקראת חכמה תתאה, כמ"ש רבינו זכור הרקיע (פ' שמות דף מ"ח ע"א): יראת ה' מלכות דיליה ר"ל שהיראה הוא סוד מלכות י' מאדניי כזכר הוא נוקבא דז"א אשה כי תזריע. ודרשו חכמ"ל צ"ש"ם (גדה דף ל"א ע"א) אשה מזרעה תחלה וכו': אתתא אית לה לאקדמא בכל פקודיא. היינו צמלות מעשיות צפועל שהוא מסטרא דעולם הטעיה שהוא סוד י' אדניי כני"ל, צריך להקדים היראה כני"ל. דאתמר ביה טוב ה' לכל. כמ"ש צ"ש"ם (מנחות דף נ"ג ע"ב), וזכור (צראשית דף ס' ע"א) עוב דא קצ"ה, שנאמר טוב ה' לכל עיי"ש, והיינו דלגבי עבודת הסי"ח צמעה לריכין להקדים היראה להמעשה, כיון דלגבי מעשה היתה החורה אחרונה והיראה יש לה קדומה: כמה דאוקמוהו אדניי שפתי תפתח. ע"ל (דף ג' סוף ע"א) והיינו שצריכין לפתוח ציראש שהוא סוד שם אדניי שיהיה קודמת למעשה: מיד ויפק רצון מהו"ה. היינו כי הוי"ה הוא סוד החורה שהוא ח"ח וממנו נפיק הנוקבא שהוא אדניי כני"ל ולגבי חכמה תתאה שהוא נכלל ג"כ בכו"ה ח"ן להקצ"ה נחח רוח חלה אם מקדים לה היראה שהוא אדניי כני"ל. דהכי אוקמוהו. צ"ש"ם (צרטות דף ל' ע"ב) מסטרא דשכינתא. ר"ל דצקיום המלוכה צמעה שהוא מעולם הטעיה שהוא סוד שכינתא נוקבא דז"א כני"ל צריכין להקדים היראה להמעשה: אבל מסטרא דקב"ה.

היינו צלומד חכמת הקבלה סוד חכמה עלאה שהוא מסטרא דזכורה, וכן צקיום המלוכה ע"פ סוד צטונה הראויי בכל מלוכה ומלוכה: צריך לאקדמא אורייתא בכל פקודיא. היינו כמש"ל דז"א לצוה לדי יראת עלאה כי אם מקדים לה תחלה סוד חכמה עלאה שהוא חכמת הקבלה כני"ל: דיראה דאורייתא אית דאתקרי תורה שבע"פ. ע"ל (בחקדמה ה"ב דף י"ז ע"א) ולהין (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) דחורה שצ"פ"פ הוא סוד מלכות נוקבא דז"א עיי"ש ולזה מפרש לה הכא לפי האמור להמשך הדרוש שיש צ' מינו יראה יראה תחלה ויראה עלאה וליראה תחלה יכולין לצוה תחלה קודם הלימוד הצל ליראה עלאה ח"א לצוה רק עיי לימוד חכמה עלאה שהוא חכמת הקבלה. ולזה מסיים ואמר דיראה עלאה היא בעיקריות זכ"ה נקראת יראה דאורייתא, היינו שהיראה צ"ה עיי לימוד החורה תחלה, ויראה זו הוא צ"ה חורה שצ"פ"פ מלכות נוקבא דז"א וזיינו כמו שחורה שצ"פ"פ שהוא סוד המלכות נצנית רק עיי ז"א צעלה שהוא סוד חורה שצ"ה כן גם היראה עלאה נצנית עיי לימוד החורה מסטרא דזכורה שהוא חכמת הקבלה ועייין זכין ליראה עלאה הוא שהוא צ"ה נוקבא דילי וזכ"ה: דבגינה אתמר חמן אז ירגנו עצי היער. ע"י לשל (דף ג' ע"א) שהצ"ח מדרבי הירושלמי (פ' אין דורשין) דעל השפסקים צמעשה המרכבה שהוא חכמת הקבלה אחרון אז ירגנו ע"י היער ונענה מלאך מנו אשא משמיה ואמר הן הן מעשה המרכבה, ולזה אמר הכא דרק להצ"ח עיי ליראה עלאה כזכר, ואמר דבגינה היינו צבול היראה עלאה עיי לימוד הקבלה אחרון אז ירגנו כל ע"י היער ומתקבלין מלאכי השרת לשמות צ"ה, כי צ"ה ע"ש היותו השלם, שהחורה שהיא חכמה עלאה הוא זכר, והיראה עלאה היא נוקבא דיליה, ונעשה עיי יתור זכר ונוקבא בשלימות, משא"כ אם לומד חכמת הקבלה ואינו צ"ה עיי ליראה עלאה ולא נעשה היותו, צ"ה ח"ן שמתה למעלה כלל: ענה מלאך מן השמים. היינו

מהאי א"ז תלין ע"ב שמהן דהיינו חסד דביה צריך לאתקנא כורסייא למאריה בכנפי מצוה. וישב עליו באמת. עשור אמת מ"ה יוד קא ואו קא. מוריד הט"ל לאגהרא לגבי ה"א ק) דאיהו כליל תלת ברכאן קדמאין דצלותא ותלת בתראין. ודא עשר ספירות בלי מה דאינון לקבליהו תריין שמהן יקו"ק אדני"י. ותמניא אתוון. דאינון (במדבר ז) עשרה הכף בשקל הקדש קא). ודא כ' מן כתר. עשרה מן [דף ו' ע"ב] שכינתא

באר לחי ראי

דכורסייא עיי"ש. וישב עליו באמת וכו' היינו כמש"ל (דף ג' ע"ב) מהרש"ם (פנחס דף רכ"ג ע"א) דכשמתקנין הכסא שהוא סוד יחוד זו"ג הוי"ה אדני"י הוא מעשה המרכבה שאז כל אד"ס סוד שם מ"ה בעלה דמטרוניתא לשנת על הכסא עיי"ש. עשור אמ"ת מ"ה כי עישור של אותיות ח"מ מן חמ"ת הוא מ"ד, ועישור של אות א' של אמת הוא ג"כ א', דאין פחות מא' הכי מ"ד, וא' מספר מ"ה, (וע"ל חיקון ס"ג דף ל"ד ע"ב, וצחידושי הרמ"ז שם דז"ב עישורא דילי) מוריד הט"ל לאגהרא לגבי ה"א ע"י צרע"ם (פנחס דף רכ"ח ע"א) שכי דבגין חיי קשרין וחולין של הליני' מהעליות לחמך כדמות מראה עליו מלמעלה דאתקרי בשמיה יו"ד ק"א וא"ו ק"א. וכו' מוריד הט"ל דברי סלוק ט"ל בחושבן יו"ד ק"א וא"ו, ומוריד הט"ל שהוא קצ"ה לגבי ק"א עיי"ז נשלם מספר מ"ה סוד אד"ס עיי"ש ושי צפ"ט (פרק י"ח משער העמידה) כזוונת מוריד הט"ל, דז"א שהוא אותיות יק"ו צמילוי אלפין שהוא בגימ' ט"ל, מוריד אור דליות לגבי ה' חחאה צמילוי אל"ף שהוא שכינתא נוקבא דז"א, ועיי"ז נשלם השם מ"ה עיי"ש. דאיהו כליל תלת ברכאן קדמאין דצלותא ותלת בתראין ע"י צרע"ם (שם להלן דף רכ"ט ע"א) דתלת ברכאן קדמאין דשמי"ט ותלת ברכאן בתראין, הם ויק דז"א שהוא עמודא דחמ"טותא, וכ"כ צפ"ט (פרק ה' משער העמידה) דג' ברכות הראשונות הם חגי"ת דז"א, וג' ברכות אחרונות הם נה"י דז"א עיי"ש: ודא עשר ספירות וכו'. ע"י צפ"ט (פרק ה' משער ענח"א) שהי ספירות הן הן ה' אותיות לשם מ"ה, ואמר הכא לכיום המחמיר שזכו ענין עשר ספירות בלי מ"ה כמש"ל (חיקון כ"ו דף ע"א ע"ב יו"ד ק"א וא"ו ק"א בגימ' מ"ה, ודא חיבו עשר ספירות בלי מה עיי"ש, [וע' צפ"ט יזירה (פרק א' משנה ה') צפ"י הרי"א מגרמישא וכו' סעדיא גאון וצפ"י פרי ילחק שם צינאור חיבת צלימיה בענין זה]. דאינון לקבליהו תריין שמהן וכו'. כלומר כנגד עשר ספירות צלימיה, לקבליהו הם ה' שמות הוי"ה אדני"י ותמניא אחון שבהם הכי צ' וחי מספר עשרה: דאינון עשרה עשרה חקף וכו'. ר"ל כי הגה צפ"ט יזירה (שם משנה ז') איתא עשר ספירות צלימיה נעון סופן צחילתן ותחילתן כסופן כשלהבת בגחלת עיי"ש. וצינאור

שהסכים לדבריהם ואמר ללא נקרא מעשה מרכבה רק כשעוסק בחכמת הקבלה עם יראה עלאה, שהיראה עלאה הוא סוד המלכות נוקבא דז"א, והחכמה עלאה הוא סוד ז"א, וצינאור שניהם כל אד"ס לשנת על כס"א, וזה הוא מעשה המרכבה ולא זולת [ויחכן מה שענה מלאיך על זה עפ"מ"ל (דף צ' סוף ע"ב) דמלאיך הוא בחושבן תריין שמהן הוי"ה אדני"י] מעשה מרכבה כמש"ל (דף צ' וג') שמעשה מרכבה הוא סוד יחוד זו"ג הוי"ה אדני"י: מהאי א"ז וכו' ע"י צרע"ם (פנחס דף רכ"ז ע"א) כי מעשה המרכבה הוא צסוד א"ז, והיינו כי צדי חיות שבמרכבה יש לכל אחד יחוד הוי"ה אדני"י. כי יש לכל חיה מהד' חיות, ד' חנפין של ד' אותיות יקו"ק, וד' גדפין של ד' אותיות אדני"י, הכי יש בכל חיה חוה ח' אותיות יאקדונק"ו מספר א"ז, והיינו א"ז צהרי א"ז צבור, א"ז צנה, א"ז צלדס עיי"ש. ולא אמר מהאי א"ז תליין ע"ב שמהן דהיינו חסד. והיינו מי עושה יחוד דכו"ה ואדני"י ע"י מעשה המרכבה, היינו שלומד חכמת הקבלה ביראה עלאה שהוא סוד א"ז, צה זוכין להמשין החסדי"ם צה הפ"צ שמות מספר חס"ד. והיינו כמי"ש צרע"ם (שם) ולהלן (חיקון י' דף כ"ה ע"ב) וצחיקונים חז"ח (דף ע"ג ע"א וע"ב) שהד' חיות של המרכבה דיחזקאל, יש לכל א' מהם ד' פנים וד' גדפין, והפנים הם כלולים מהגדפין, והגדפין כלולים מהפנים, הכי יש להד' חיות מספר ל"ב חנפין ול"ב גדפין, וצ"פ ל"ב הוא ס"ד של חס"ד, וכין שבהם כלולים מחי אותיות הוי"ה אדני"י הכי ח' של חס"ד, וחס"ד גימטריא ע"ב סוד ע"ב שמהן של וי"ש וי"ז וי"ז וי"ט עיי"ש: דבי צריך לאתקנא כורסייא למאריה. וכמי"ש (צ"ט ע"י) והוכן צח"ס"ד כסא וישב עליו בחמת, ומפרש הראי"ז ז"ל צלקיה (שם) כי הכסא הוכן צע"ב שריס שבהם באילנות סוד ע"ב הוי"ה, וצביריאה הם סוד ע"ב מלאכים, וצביריאה הם ע"ב סוכדרין, וצעשיה ע"ב דיונים, נמלא מספר חס"ד שהוא ע"ב הוכן הכסא עיי"ש, ולא אמר דכל ענין התעסקות במעשה המרכבה לתקן הכסא הני"ל, היינו להתחיק הפ"צ דיונים של הכסא להפך לחס"ד מספר ע"ב צסוד והוכן צח"ס"ד כסא: בכנפי מצוה. וכמש"ל (צחיקון י' שם) וצרע"ם (פנחס דף רכ"ז ע"א) דצליות מתקנין כורסייא לקצ"ה, שיש בהם ע"ב קשרים ותליין לקבל הפ"צ גשרים

שכינתא תתאה אדנ"י מתתא לעילא מן אנ"י עד אי"ן. עשרה מעילא לתתא מעמודא דאמצעייתא דאיהו יקר"ק ובגין דא כ' כליל לון. ובקץ דפורקנא (שיר ב) מ"דלג על ה"הרים דא מ"ה ולית הדים אלא אבהן דאינן מרכבתיה. אף הכי (שם) מ"קפץ על הגבעות אינן אמון אק"ק אדנ"י. בההוא זמנא (שמות טו) אז ישיר משה

באר לחי ראי

הענין מפרש צפרדם (שער ע"ו) וצפ"ח (דרוש ע"ו משער מ"ג ומ"ד) שהעשר ספירות הם אור ישר ואור חוץ, והוא כי האין סוף האליל י"ם מלמעלה למטה דהיינו מכתר עד מלכות, וחזר עוד צפת שובו אל מקורו האיר והאליל עוד י ספירות אחרים מלמעלה למעלה כתר במלכות וחכמה ציסוד וכו' עד מלכות צכתה, וזה סוד נעוץ סופן צחילתן ותחילתן צסופן וכו', וזה סוד וכו' תרין יודי"ן א' יו"ד לעילא ויו"ד לתתא, כי מקור האור לעולם הוא י וכו', וזהו סוד יאקדונק"י צסוד חני"ו וח"ן שצאנ"י דהיינו כתר ומלכות [ר"ל ח"ן הוא כתר שהוא הו"ו"ה, וכמ"ש צלקועי ש"ס (צרכה דף ה' ע"ב) וחנ"י הוא מלכות שהוא חדנ"י], וסודם כ' כתר צסוד צ' יודי"ן (מספר כ') צ"פ י"ם מלמעלה למטה ומלמעלה הגאולות ומחייחדים צכתה וכו' עכ"ל וזהו המשך הדברים כאן שאמר לחי"ן תרין שמחן וכו' לחי"ן עשרה עשרה הכף, היינו שצשילוב דצ' שמות יאקדונק"י יש צו צ' יודי"ן, יו"ד צראש ויו"ד צסוף, סוד העשר ספירות דשם מה שהם עשרה מעילא לתתא ועשרה מתתא לעילא, וזהו הכ"ף צ"פ עשר יו"ד צראש דאור ישר, ויו"ד צסוף דאור חוץ בשקל הקודש. ע' צרע"מ (ר"פ כי תשא דף קפ"ז ע"ב) צסוד עשרים גרה השקל דא יו"ד, וכו' חתמר צס"י עשר ספירות צלי מה, ועיי"ש צמק"מ דמ"ש שהשקל הוא יו"ד, ר"ל י צמילתו שהוא צ' יודי"ן י פשוט, והמילוי י"ד הוא ג"כ י, ודא כ' מן כתר עשרה היינו צסוד אור ישר ואור חוץ מכתר עד מלכות וממלכות עד כתר כנ"ל, גם כשהוא עשרים הוא יו"ד מן אנ"י עד אי"ן עשרה מעילא לתתא. ר"ל צנח"י אור חוץ ככל העשר ספירות ממלכות שנקרא חנ"י למעלה עד כתר שנקרא ח"ן כמש"ל: מעמודא דאמצעייתא ר"ל שהקו האמצעי של הא' שבין הצ' יודי"ן לצורת אות ה' שהוא סוד עמודא דאמצעייתא, דרך הקו הא' יורדת השפע מיו"ד לעילא ליוד"ד לתתא, היינו מכתר עד מלכות, וחוזר ועולה ממלכות לכתר כנזכר. ובגין דא כ' כליל לון מפני שכלל צה צ' פעמים י"ם מכתר עד מלכות וממלכות עד כתר מספר כ' וכללו צאות כ' שהוא כתר דכולל צ' האורות של כתר אור ישר מתתא לעילא ואור חוץ מעילא לתתא וכנזכר. ובקץ דפורקנא מדלג על ההרים וכו'. ע' ש"ס (ר"פ דף י"א ע"א)

שדרש לה להחי קרא מדלג על ההרים וגו' שהקצ"ה ממחר הגאולה, ומדג על ההרים צזכות אצות, ומקפץ על הנצנעה צזכות אמהות עיי"ש דא מ"ה. (נרשם על המ' של מ"דלג וכו' של ה"רים שהוא ר"ת מ"ה), היא המשך לדרוש הקודם שהתיקון השלם הוא כאשר צה האד"ס שהוא סוד ג' אותיות יק"ן צמילוי אלפי"ן לשבת על כסא שהוא סוד ה' צמילוי ח"ף וגשם השם מ"ה ולזה הוא מוסיף עוד שגם קן דפורקנא תלוי צזה שיהא גשם השם מ"ה צתיקון הכסא ויצא חד"ס לשבת עליו צרחמים ע"כ לצורך הגאולה צכיכול הקצ"ה מדל"ג על ההר"ים להשנים השם מ"ה. דאינן מרכבתיה ע"י צסידור האר"י ז"ל צטוה פיעוט הקטירה כי הג' אצות הם ג' פעמים יו"ד ק"א וא"י ק"א וזהו שאמר לחי"ן מרכבתיה, שכל א' מהג' אצות הוא מרכבה נהשם מ"ה אוף הכי מקפץ על הגבעות אינן אמון אק"ק אדנ"י. ע"י צפנ"ח (פרק צ' משער יו"כ"כ) שהמתקת הדינים הוא כשהמלכות עולה עד אמא עלאה ומתחברים שניהם עיי"ש וזה יהי לעיל צזמן הגאולה וכמצוה צסידור משנת חסידים וצסידור ר"ש צכוונה תקע צשופר גדול שהגאולה תלוייה כשימתקו הדינים של חדנ"י (סוד אמא תתאה), צכינה (סוד אמא עלאה) שהוא השופר גדול צרחמים שהוא שם מ"ה עיי"ש בהאי זמנא אז ישיר משה וכו' ע' ש"ס (סנהדרין דף ל"א ע"ב) דאמרין שם שר לא נאמר אלא ישיר, וע"ל (תיקון י דף כ"ד ע"ב) דקחי על לעיל כשיהיה התיקון השלם ויאצדין ס"מ וממנין דליה עיי"ש, וזהו ציאור הדברים כאן וזהו חוץ לתתא המתמר מהאי ח"ן תלין ע"כ שמחן וכו' דציה לריך לאתקנא כורסי"ה וכו' ליסב עליו צאמ"ת שהוא סוד מ"ה, והיינו דלעת"ל כאשר ימתקו הדינים של חדנ"י צאמא עלאה שהוא ענין הגאולה שיושלם השם מ"ה, ויהיה היחוד השלם הו"ו"ה חדנ"י צשילוב גמור פנים צפנים, אז יתוקן כסא צדי חיות המרכבה שהוא סוד ד' אותיות הו"ו"ה וד' אותיות חדנ"י מספר ח"ן וכמש"ל (צדק הקדום), וע"כ ציום הזה יאמרו שירב ח"ן ישיר משה, וכמ"ש צרע"מ (פנחס דף רכ"ז ע"א) דכששאתחם כורסי"ה צדי חיות ולכל חיה וחייה ד' חנפין וד' גדפין לחי"ן יאקדונק"י אז ישיר משה, ככל חיה חרבע חנפין וחרבע גדפין, כגוה"ל דא ח"ן צאריה, ח"ן צשור, ח"ן צנש"ר, ח"ן צאדם וכו', וח"ן לחי"ן חנפין

משה וכו' וכולא אתקשר ואתכליל בחיי בראון דצלותא דכלילן בחיי עלמין. ההיד (משלי י) ברכת לראש צדיק. ואית כבוד נברא כגוונא דכבוד נאצל. מסטרא דכבוד נברא אמרין ישראל לגבי אדון על כלא אם כעבדים. ומסטרא דכבוד נאצל אתמר בהון אם כבנים. איהו עלת על כלא לית אלק עליה ולא תחותיה ולא לד' סטרין (דעלמא) איהו ממלא כל עלמין ואיהו אסחר לכל סטרין דלא מתפשטין יתיר מגבול דשוי לכל חד. ומדה דשוי לכל חד. וכלהו ברשו דיליה ברשות היחיד. אדניי מרכבה ליקריק. ובה אתעטף ואוף הכי יקר-ק אתעטף באקריק למברי עלמא. אבל שם יקר-ק איהו מרכבה למאריה לכתר עלאה. ובגין דא (שמואל א ב) אין קדוש כיי, עלת על כלא טמיר וגניז בכתר. ומינה אתפשט נהוריה על יקר-ק, דאיהו י' חכמה. ה' בינה. ו' כליל שית ספירן. ה' מלכות. והאי איהו אתפשטותא מעילא לתתא. ואוף הכי אתפשט נהוריה על י' מן אדניי מתתא לעילא עד אין סוף דאתרמיז באדניי

באר לחי ראי

אנפין הוי"ה חרבע גדפין אדניי עיי"ש. וכולא אתקשר ואתכליל בחיי בראון דצלותא. קן הוא סיום המאמר ברע"מ שם, לטעומת הדי חיות ומרכבה שהם די הוי"ה ודי אדניי, לקצנ זה יש בללותא י"ה ברכות שכל אי הוי"ה, וי"ה היות אית בהון ע"ב אחון דכלילן בחיי ענמין וצארבע חיון הוי"ה ואדניי עיי"ש. ברכות לראש צדיק. ר"ג שפיי חפלת שמי"ע שאמרנו דכלא אתקשר ותכליל עיי' ה' ב' ברכות היינו שנעשה היחוד דוי"ה צ' היסודות של לדיק חיי עולמים, שפיי החפלה מזדווגים יחד ונכללן בחיי עלמין דיסוד, ועיי' צביאור ענין זה בעי"ה (דדרוש הראשון משער דרשי הללם) ותצין ואית כבוד נברא וכו' כנר פרשתי למעלה (רי"ש דף ה') וכאן הוא סיום ההגה. ואיהו אסחר לכל סטרא דלא מתפרשין יתיר מגבול דשוי לכל חד וכו' אין לזה המשך עם הסיום הגה, כי אם למש"ל (בדף ה' ריש ע"א) וכמש"ל שם, וצביאור הדברים הוא ע"פ מ"ש רבינו בעי"ה (שער עגולים ויותר ענף ב') שצטטירו עלאה כשעשה השי"ת מקום לעמידות העולמות סוד עשר ספירות צלי מ"ה למלם האין סוף עלמו כציכול צנקודה האמלעית אשר צו צאמלע אורו ממלם למלם האור ההוא ונתרחצ אל לדי סביבות הנקודה האמלעית, צאופן שצמקום החלל ההוא היה עגול מכל סביבותיו צהשוואה גמורה מכל החדדים, ולא שלמלם עלמו מלד אחד יותר משאר לודים עכ"ד. ומדה דשוי לכל חד. עיי' בעי"ה (שם) שהאור מהא"ס צ"ה האור דרך קו דק מאד ולא צהתרחצות גדול, כיו שיהיה האור הנמשך אל החללים צמדה וצקצבה, אשר לסיבה זו נקראים החללים י' מדות וי' ספירות, לצורות שיש להם מדה וקצבה ומספר קצוב, דכל ספירה אית לה שם ידוע ומדה וצבול ותחוס וכו' עיי"ש. ועי' עוד דבריו שם (להלן צפרק ה') משער רפ"ה גלוזין): ברשות היחיד. היינו יחודו של עולם שהוא א"ס איכו ממלא כל עלמין דלית אתר פנוי מיניה, ואיכו

אדון על כלא אדניי מרכבה להוי"ה כמש"ל (דף ג' וד') שהשם אדניי הוא סוד הכסא ומרכבה לוי"ה צסוד צל אד"ס נשצת על כסא, (ועיי' בעי"ה שער כסא הכבוד). ובה אתעטף. עיי' בלקי"ת (סוף פרשת בשלח) דשם אדניי הוא לבוש לשם הוי"ה צ"ה, דהיינו שחותיות י"ד משם אדניי הם לבוש לחותיות י"ק דשם הוי"ה צ"ה, ולחותיות י"א מאדניי הם לבוש לחותיות ו"ק משם הוי"ה צ"ה עיי"ש. ואוף הכי יקר-ק אתעטף באקריק למברי עלמא עיי' בלקי"ת (רי"פ בראשית) צסוד צרשית צרל חלקים, דצריחא העולם הי' מכה מה שאצא (היינו הוי"ה) חלנצש צאמל (היינו אקריק) דלחיות, מכה זה צרל שמים וארץ עיי"ש אבל שם יקר-ק איהו מרכבה למאריה לכתר עלאה. עיי' בעי"ה (פרק י' משער א"ח) דכתר דאצא הוא הוי"ה פשוט ונחלק לי' ספירות דכתר עיי"ש. ובגין דא אין קדוש כיי. עיי' צוהר (פנחס דף ר"ח ע"א) דדרש מקרא זה אין קדוש כיי, כי יקר-ק, כי איכו כתר עיי"ש. קן ומרומן צביצת קדוש כי אצא נקרא קדוש כמצואר צפטי"ה (פ"ג משער הליות) עיי"ש, וכוה מזכר (פי' תרומה דף קמ"ה ע"ב) עיי"ש. וזה הוא צביאור הדברים כאן שכוסיף חצלק עיי' הדרוש הזה לדברים שפי צוהר שם, דלהכי צל הרמז אין קדוש כיי כי כתר יקר-ק, היינו כי השם יקר-ק הוא מרכבה לכתר דאצא הנקרא קדוש וכאמיר. ומניה אתפשט נהוריה וכו'. עיי' בעי"ה (פרק א' משער סוד אציי"ע) וז"ל והנה צכתר צבאליות מאור הא"ס צ"ה צלתי שום מסך ושום הרחקת כלל ולכן הכתר נקרא א"ס צ"ה עיי"ש. דאיהו י' חכמה וכו' עיי' בעי"ה (צשער א"ח שם) דכתר דאצא דאיכו הוי"ה פשו"ע נחלק לי' ספירות צדרך זה, קולא דוי"ד הוא כתר, וי' עלמיה הוא חכמה, ה' צינה, ו' ו"ק, ה' מלכות, כיו י"ס שנצחצ עכ"ד: מתתא לעילא וכו' עד כי מן כתר נצצאר עיי' מש"ל (צריש העמיד): דאתרמיז באדניי א"ן. כלומר צחותיות

באדניי איין. ובגיד יי מן יאקדונקיי עשרה עשרה הכף דא כי מן כתר. ומאריה דכלא לית ביה ציור דאות ונקודה. ההי"ד (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני ואשוה (שם) ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו. איהו צייר בתרין אתון תרין עלמין. באת יי צייר עלמא דאתי. ובאת ה' עלמא דין. ההי"ד (שם כו) כי ביה יי צור עולמים. ומקורין דכל שמהן אינון יוד קי ויו קי יקויק. יוד קא ואו קא יקויק. כל יוד איהו אחזי יקויק. כל א' אחזי אקויק לעילא. אדניי לתתא. הכא שם יקויק איהו בכנוייה חד. בגין דמיניה אשתכח כנוייה. אבל מסטרא דעשר ספירן דבריאה לאו שם יקויק וכנויי חד. ההי"ד (שם לו) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגר. הרי (דאית) ספירות אתקריאו בשם יקויק ובשם אדניי ואינון דאדניי אתבריאו. ובגין דא אית

באר לחי ראי

זאותיות איין של דלניי (כמש"ל בעמוד הקודם) דלניין הוא כתר של מלכות עי"ש. ובארי דכולא לית ביה ציור דאות ונקודה. וציור הענין עיי' בדברי החייט כס' מערכת אלקויס במערכת השמים (דפוס מנטובה דף נ"א ז"צ) כי בלחין סוף ז"כ לא שייך לומר לא שם הוי"ה ולא שם אלקויס, מפני שאותיות נחחדשו מאלילות ומלמטה להקרא להם בשמות האלו, כי השם מגדיר ומגביל בעל השם, כי האותיות יש להם שיעור וגבול ועל ידם ניתן גבול לדברים הנבדלים משא"כ עלת העלות אין סוף ז"כ אינו מוגדר ומגביל בשום ד' ובשום ענין לא דייבור ולא בכתובה עי"ש: ואל מי תדמיון אל. עיי' ברע"מ (פנחס דף ר"ז ע"ג) דשם אל סהוד על מארי דכלא דלית יכולת לכל שם הוי"ה ודרגא וכש"כ לשאר ברין פחות מינה, הכי"ד כלא חשיבין וכמלכדיה עבוד בחיל שמיא עי"ש. באת יי צייר עלמא דאתי וכו'. עיי' ש"ס (מנחות דף כ"ט ע"ג) - ומקורן דכל שמהן אינון וכו'. עיי' רע"מ (פנחס דף רע"ו ע"ג) שם הוי"ה איכו חיי דכל כנויין וכל שם וכנוי סהוד עליו עי"ש, ולח' אמר הכא דהעיקר הוא הדי' אותיות הראשונים ובהם נכלל כל השמות כולם, כיון שצדי' אותיות י"ה נכלל כל הדי' אותיות הוי"ה, וכמיש' צסידור ר"ש ור"א צטוה כי צייק הוי"ה לור עולמים, כי יו"ד ק"א צגיי' כ"ו מספר הוי"ה, ועל כן אמר כי צ"ה הוי"ה, פי' צדי' אותיות י"ק נכלל כל השם הוי"ה עי"ש יו"ד ק"י וי"ו ק"י יקויק וכו'. כוונתו צזה לפרש דמיש' ברע"מ שם דהשם הוי"ה הוא מקורא דכל שמהן, היינו כי הוי"ה צמילוי יודיין הוא המקור לכל לרופי הוי"ה ומילואיכן, וכל הוי"ה צמילוי אלפיין הוא מקור לכל לרופי אקויק בכל מילואיכן: כל א' אחזי אקויק לעילא אדניי לתתא. ר"ל ששם הוי"ה דמילוי אלפיין הוא מקור של צ' שמות הנוקבין, היינו של אמא עלאה שכוה אקויק, ושל שכיתא תחאה שכוה אדניי צמילואיכן וצירופיכן: הכא שם יקויק אידו בכנוייה חד וכו'. היינו כמש"ל (דף ג' ע"ג וצ"ש"ד) דצאלילות

איכו וגרמוכי חד צכוון, איכו וחייובי חד צכוון, והיינו דצאור אין סוף כשנעשה הלאום הראשון ונתחב ד' אותיות הוי"ה ז"כ, נכלל בהם גם ד' אותיות אדניי, [ועי' כס' תורת חיים (בחידושי' לשצפות דף ל"ה) שכי' מזכור ומחס' דרך אמונה דבעלם האלילות הדי' שמות הוי"ה ואדניי נכללים ציחד עי"ש], ואמר הכא דצאלילות גם איכו צכנויי חד צכוון, כי נודע מש"ל (דף א' ע"א) דהשם אדניי נקרא כנוי, ואמר שזי רק צאלילות דכשנעשה הלאום הראשון צאור אין סוף ז"כ ונתחב ד' אותיות הוי"ה ז"כ נכלל בהם אז גם הדי' אותיות הכנויי שהוא אדניי וכזכר, משא"כ בעולמות שלמטה השם אדניי הוא צפי"ע ואינו נכלל בהוי"ה, וכמיש' צפעי"ה (סוף שער הק"ש) שכתב וז"ל כהן צצריאה הוא שם אדניי כמיש' צשער השמות וכזכר בהקדמות חיקונים כי אדניי הוא צצריאה דחמן לאו איכו וכנויי חד עכ"ל וציאור הענין יוצן עפמיש צמי"ה (צפרק א' משער סוד אציי"ט) כי עולם האלילות נקרא עולם המתשצב, לפי שכאין סוף ז"כ הוא וגרמוכי וחייובי חד צכוון, כי ה"א"ס שנקרא מתשצב מתפשט תוך האלילות ממש ואינו גבול בשום מסך כלל ואז המתשצב והמעשה הכל אחד, אצל צצריאה אינו כן כי שם לאו איכו וגרמוכי וחייובי חד צכוון, ואינו כמו האדם עם מתשצחי, רק כשני אנשים וכמלך עם עבדיו עי"ש. כל הנקרא בשמי ולכבודי וכו'. ר"ל כי הנכ' צצוד ה' הוא שכיתא תחאה שכוה אית ה' אחרונה מהוי"ה הנקרא צשם אדניי, כמיש' צזכר (צראשית דף כ"ה ע"א), וא"כ קשה לכאורה שאמר צראתיו ירחתו עשיתו ששם הדי' עולמות ציי"ע, הלא כיון שכשם אדניי הוא נכלל בהוי"ה ממילא דכל הנקרא צשמי הוא גי"כ צאלילות, והול"ל גי"כ אללתיין, אצל לפמש"ל יתכן כי הנכ' צקרא כתיב, ולכבודי צ' הפירוד, דכפי' הוא צין הנקרא צשמי שכוה הוי"ה, וצין ולכבודי שכוה אדניי צראתיו וכו', היינו שמדבר רק מעולם הצריאה ולמטה, כי צאלילות הדי' שמות הוי"ה ואדניי נכללים כאהד, משא"כ מעולם הצריאה

אית שמהן דמיין לחותמא דמלכא. דבהן אשתמודע דיוקנא דמלכא ומטרוניתא ציורא ממש. ואית שמהן דאינון כגוונא דרשימו דציורא דחותמא בשעוה. והכי דחילין מההוא רשימו כאילו הוה מלכא ממש. אבל אדון על כולא לית ליה מכל אלין ציורין כלל הה"ד (שם מ) ואל מי תדמיון אל וגו'. ומסטרא דציורין דשעוה חמא יחזקאל כל אלין מראות דחמא. ובגין דא אתמר בהון (יחזקאל א) ודמות כמראה אדם ולא מראה (אדם) ממש. כמראה חשמל ולא חשמל. כמראה אש בית לה סביב היא מראה דמות כבוד יי'. ולא כבוד יי' ממש, אלא מראה. ציור דיליה.

פתח ואמר, יחזקאל נביאה קום משינתך לגלאה הכא מראות דאתגליין לך. דכולהו לגבך בארץ סתים ובאתגליא. באתגליא ציורין. אבל בסתימו דעיינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא. כ"ש וכ"ש ההוא דלית ליה דיוקנא. דבגיניה אתמר האי קרא למאן דצייר ביה דיוקנא

באר לחי ראי

וממעל לרקיע עד סוף הפרשה שזכר שם טי פעמים מראה, כמו שמפרש ואזיל, והעשירית הוא מ"ש וארצה ואפול וגו', ואמר דאפילו ה"ע מראות דאתגליין לך אינם לגבך בצחי דהגנות האור ממש, רק צדך משל וארצה סתים. דבזהו לגבך בארץ סתים ובאתגליא עי בסידור צנונת יולר אור וצורח חושך, להעולם שהוא רחוק יותר מהמאליל נקרא אור, כי יכולין אנחנו להנות מאורה והיא מאירה לנו, משא"כ בעולם שהוא קרוב להמאליל ואין צנו כח לקבל אורה נקרא אלילי חושך עיי"ש, ועי צפי קנה בגדול (דף ה' ע"ד צ"ה וחושך) דכל דבר שאין אדם יכול להשיגו נקרא אללו חושך עיי"ש, וזה הוא ציור דהצבים כאן שא"ל יחזקאל שכל המראות הם אללו צבי צחינות בצחי אור ובצחי חושך, ומפרש דצביון באתגליא ציורין. ר"ל דצבחי זו שלא ראה גוף תואר פני מלך, רק עיי מסך בצחי חותמא דמלכא וליורין הוא נקרא אור וגילוי עינים כזכר: אבל בסתימו דעיינין דיוקנא דמלכא ומטרוניתא. ר"ל כי בכל זה אפי"פ שלא ראה גוף תואר פני מלך כמ"ל וראה רק בצחי ליורין וחותמא דמלכא, מימי כיון שהיה חקוק על החותם זיו יקריה וליורין דמלכא ומטרוניתא לגבי זה נקרא גם החותם והליור בצחי חושך וסתומי דעיינין: ההוא דלית ליה דיוקנא. עי צשער הסקדמות (דפוס ירושלים דף ל' ע"ד) שכי ח"ל וכבר ידעת כי אין לנו רשות לעסוק קודם האלילות עשר ספירות ולא לדמות שום אורה ודמיון כלל תלילה וחס (ר"ל אפי צדך משל אין לנו רשות), אבל מן עשר ספירות ולמעט אפסר לדבר צדך משל ודמיון עיי"ש, [ועי מזה עוד צפ"ח (ר"ש שער אח"פ)], וצפי שומר אמונים (צויכות שני) צשם האריי ז"ל ובאזהרת המגיב (להלן בתיקון שבעין), וצריס הכי ויקהל משה], וזה הוא ציור דהצבים כאן, כי אפי צדי עולמות שהם כוללים העשר ספירות אי"א לחשוב רק צדך משל, מכ"ש למעלה מהעשר ספירות שא"א

הצריחה ולמעט ללאו שם הוי"ה וכינוייה חד, ועי"כ אמר כל הנקרא צשמי ולכבודי צי הפירוד, שאין הוי"ה ואדמי נכללים ביחד עי"כ אין מקום להזכיר עולם האלילות דמיין לחותמא וכי' עי לעיל (דף ד' ע"א) שפרשתי ענין זה בצריכות, ומצוה שם האלילות הוא צחי דיוקנא דמלכא, וצריחה הוא צחי חותמא דמלכא, וליורה הוא צחי רשימא דליורי דחותמא דכיינו חותם שעור עיי"ש. אבל אדון על כולא וכי'. ר"ל אור אין סוף שהוא למעלה מאלילות ומסטרא דציורין דשעוה חמא יחזקאל כל אלין מראות דחמא. הנה לא קאמר וליורין דשעוה רק מסטרא דליורין, והוא עי"פ מש"ל (דף ד' שם) מהאריי"ל צשער היתודים דנצוהת יתזקאל נמשכה לו מהיכלי אלילות אל היכלי צריחה, ומשם אל היורה, ומשם נתגלה ליחזקאל קודם שנתלצשו צעשיה, וזה שאמר ומסטרא דליורין דשעוה, ר"ל שנמשכה לו נצוהתו מעולם הנעלם עד עולם היורה, עי"כ אף שמקור הנצוהת שלו היה מעולם שלמעלה וכיה ראוי להיות בצחי מראה דמות כבוד ה', מימי כיון שהוא לא השיג רק ביורה, עי"כ גם אם נמשכה מעולם שלמעלה לא נמשכה רק מסטרא דליורין דשעוה כפי ערך מקום המקבל. ודמות כמראה אדם וכי' ר"ל דמות הוא רחם דצשעור הנחתם צשער החותם, ועליו נאמר כמראה צכ"ף הדמיון, אבל החותם הוא כמראה ממש כמש"ל לחותמא דמלכא דבהן אשתמודע דיוקנא ומטרוניתא ליורם ממש: הוא מראה דמות כבוד ה'. ר"ל דמאורה מראה שראה בתצוק מראה דמות כבוד ה', וכיינו למצחי רשומא דליורם דחותם שעוה, הצין צחי הליור דחותם עצמו, אבל לא ראה החותם עצמו, ודייק לה משום דצכ"ף אמר שראה, אבל כאן לא קאמר שראה, אלא שהצין כבוד מצין דבר מתוך דבר, וכיינו צחי חותם שעוה שמהליור שנגטייר בהשעוה מכירין חבנית גוף החותם: לצלאה הכא מראות דאתגליין לך. היינו עי מראות מן

דיוקנא (דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל וגו'. ושם בסתר בסתרו של עולם. ואפילו מכל מה דב"נ יכיל לאסתכלא בעינא. ואפילו מכל דיוקנין דאחזי לנביאי.

צורת דיוקנא דכלילא מכמה נהורין.

חד (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא, דא אבן ספיר דמתכסא (נ"א דמות כסא) ואיהו (כמעשה לבנת הספיר) לעילא כגוונא דא א (קד) (שמות כז) ותחת רגליו כמעשה לבנת [וה' ז ע"א] הספיר כגוונא דא א, וכולא א. נקודה דא הוא כגון חל"ם לעילא. כתר עליון דרכיב על י"ק דאינון חכמה ובינה (קח), כחשבון חל"ם. ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חיר"ק. ודא מלכות. והארץ הדום רגלי, איהי תחת ו"ה דאיהו חשבון חיר"ק

באר לחי ראי

ולמעלה קודם החלקית המדית שהוא צחי הספיר שאין לה גוון פרטי, ע"כ נרמז צליוור זה י שהאבן ספיר הוא ממשל לרקיע. ותחת רגליו וכו' זה לא נזכר במראות יחזקאל כיון שצבר כתיב צהורה. אמנם הוא ענין א' עם המראה הא' שראה יחזקאל וכאמור. כגוונא דא פירוש שיש צחי ספיר גם למטה צפולס העשויה, שהיו"ד הוא תחת הקו, והוא צצחי לבנת הספיר שהוא צחי לבנת דלית לה מגרמה שום מראה רק אספקלריא שכל הגוויין כלולים ומאירין בה. וכולא א'. ר"ל שהנקודה העליונה של הא' והנקודה התחתונה, שניהם מרמזים לענין אחד, ומרומזין צחות א' הטולל הכל שהוא כליל הכי דרגין: כגון חל"ם לעילא ר"ל שהיו"ד שעל הקו שהוא כעין תולס למעלה, הוא מרמז לבחי הגבוה מעל גבוהים, שהוא סוד חלה ראשון כח"צ בתר עליון ע"י צרע"מ (ויקרא 77 י"ז ע"א בסוף המאמר) חולם כתר על כל אחון עכ"ל כחשבון חל"ם ר"ל במספר קטן. ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר חיר"ק ר"ל א' צצחית זו א, שהיו"ד הוא תחת הקו כענין החיר"ק שהוא צצחי תחת רגליו וגו' ודא מלכות. שהוא למטה מכל הספירות צפולס עשיה. איהי תחות ו"ק וכו' ע"י צפע"ה (פרק ג' משער הלולב צד"ה אחרוג) שהיא אחרונה שצטט הוי"ה אינה מלכות העיקרי שהיא נוקבא דז"א, כי הוא רק מלכות ספירה היו"ד של קומת הז"א עצמו, אבל המלכות דז"א שהוא מלכות הפרטי הוא פרלוף צפע"י עיי"ש, חה הוא זיאור הדברים כאן, דלאחר שאמר שהיו"ד התחתונה מרמזת למלכות שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, הוא מודיע לנו שאין אנו מדברים במלכות ספירה היו"ד של ז"א שהוא סוד ה' אחרונה של הוי"ה, אלא בהמלכות נוקבא דז"א שהיא פרלוף צפע"י, שכינה התחתונה שעימדה תחת ו"ק, וכיוצא גם תחת ה' התחתונה וכאמור: דאיהו חשבון חיר"ק. ר"ל במספר קטן: וכו'

שא"ה לאחר זו גם צדך משל ודיוקנא כלל וכלל ואפילו מכל דיוקנין דאחזי לנביאי וכו' ע"י במקדש מלך ברוש הכי שכי בשם הארצי ז"ל, וז"ל ואל יפתוך רשיונים לומר שיש במקום הנאללים עליונים מראות וגוויים, כי הסופרים כן הם קרויין שאל וכו', כי אין שם שום גוון ולא מראה, רואה ואינו נראה, מתגאה על כל גאה וכו' עכ"ל צורת דיוקנא דכלילא מכמה נהורין צזה הוא חוזר לראש דבריו, שמדבר ליחזקאל שיגלה המראות שנגלה לו שהוא צחי לורת דיוקנא (צדך משל כנ"ל) דכלולה מכל הני מראות, כמו שפרש ואזיל. חד וממעל וכו' ר"ל כי צצחית יחזקאל שאנו מדברים צו נזכר י פעמים מראה א' ממשל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמית כסא צ ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה ג' כמראה אש בית לה סביב ד' ממראה מחניו ולמעלה ה' ממראה מחניו ולמעלה ו' כמראה אש ונוגה לו סביב. ז' כמראה הקשת. ח' כן מראה הנגה ע"י מראה דמות כבוד ה' והעשירי הוא מ"ש ואראה ואפול על פני. ומפרש במאמר זה אין כל העשר המראות נרמזין צליוור אות א דא אבן ספיר דמות כסא פירוש שהיו"ד שעל קו האמצעי הוא צחי אבן ספיר כי אבן הוא צחי צנין שממנו נעשה כל הצנין וכן היו"ד ממנה נעשה צנין כל האותיות, והוא צחי גוון ספיר שא"ה לאחר צו גוון פרטי כלל, רק הוא ספירי ומאיר מאד ע"כ ראה האיר צצחית, ר"ל צצחי סחימא דעיינין דלא אפשר לפרע צי שום צחיתה ענין גוון זה אי זה צפרע ואיהו לעילא (כנ"ל) וכו' ר"ל שהעטם שכוונים שבה לא נחלקקי לתאר צה אחי גוון פרטי, לפי שהצנן שהוא אות י הוא צקו האמצעי שהוא לורת אות ו, והוא צחי רקיע והוא למעלה מעל הרקיע היינו קודם החלקית המדית, ע"כ לא נחלקי שם כגוויין עדיין, כמש"ל מהפרד"ם (צצער כגוויין) שכל ספירה יש לה גוון מיוחד, וממולא

חר"ק. והכי סליק א יקר"ק יו"י. ועוד רקיע דא עמודא דאמצעייתא דכליל שם יקר"ק. ואיהו כליל שית ספירן באמצעייתא. דעליה אתמר (יחזקאל א) נטוי על ראשיהם מלמעלה. דעליה אתמר (תהלים קד) נוטה שמים כיריעה (ק) כגוונא דא ׀ באמצע א, (ישעיה מד) נוטה שמים לבדי. מאן נוטה ליה. עלת על כלא לבדו. יחידא בלא תניינא למעור ליה.

תניינא (יחזקאל א) ועל דמות הכסא דמות אדם עליו מלמעלה. דא איהו יוד הא ׀ ואו הא כליל תשע נקודין, ועשיראה שכינתא כלידא מכולהו. וכולא א. דלית אדם בלא א. וכולא איהו עמודא דאמצעייתא, איהו יקר"ק דכליל א. ואיהו שמא מפרש דכליל א, לאחזאה דאם רץ לבך שוב לאחור (ג"א לאחד).

תליתאה

באר לחי ראי

וא"ו ק"א גימ' אד"ס. כליל תשע נקודין וכו' ר"ל כי אד"ס הוא צמ"ק ע, לבורות שעיקרו הוא עי נקודות, והמלכו"ת שהיא ספירה עשירית של ז"א לית לה נקודה מיוחדת, כי היא כלולה מכל הטי נקודין, כענין המלכות שהיא כלולה מכל הטי ספירות וזיארור הדברים מצוהר צע"ה (פרק ה' משער ענת"ה) צסוד טעמים נקודות תגין אותיות, שהנקודות הם סוד ת"ת ז"א, וגמשכים מחכמה עלאה הנקראת נקודה עלאה, ועל שמה נקראים נקודות, והם סוד שם מ"ה יו"ד ק"א וא"ו ק"א דליכו אלינות, ושם זה גימ' אד"ס הרמוז בחכמ"ה כ"ח מ"ה, כי ה"ים דז"א בן בן ה"ים דשם מ"ה עי"ש, ומפרש הכל זהו הוא הרמז שאד"ס הוא צמ"ק ע, כי הנקודות הם רק ע, והמלכות שהוא ספירה הו"ד חין לה נקודה כי לית לה מגרמה כלום, והיא רק צבתי אספקלריא דהרין זה כל הטי נקודות וכאמור וכלא א. עי צפע"ה (פרק ח' משער חמן) דלות א רמז צב"ת עי"ש, ולזה אמר להמשך הדרוש דגם המראה הטי שאמרנו שראה כמראה אד"ס שהוא ז"א סוד הו"ה צמילוי אלפיין כנ"ל, מרומן צלות א, כי הוא מרמז לז"א סוד ת"ת כחבר דלית אדם בלא א. מפרש הטעם שז"א שהוא סוד אד"ס מרומן צלות א, כי בהסתלק הא' מן המילוי וא"ו משם מ"ה, נשאר רק מספר מ"ד, שהוא סוד ד"ס, מספר א א"ק אק"י אק"י"ק אחרים דלקי"ק שהוא גימ' ד"ס, ושם נכנס הא' דלקי"ק בין הטי ויין נעשה אד"ס צסוד שופך ד"ס האד"ס צאד"ס, וכמ"ש צע"ה (פרק ז' משער הארת המוחין) וצפע"ה, וצשער הכוונות (שער חג המנוח וזדרושי ספירת השומר) [ועי צס' דברי שלום שלמה י"ז]. וכלא איהו עמודא דאמצעייתא וכו'. ר"ל דכשהשם מ"ה הוא צמילוי וטויו ולא חסר ממנו הא', אז נשלים צבתי עמודא דאמצעייתא בכל העשר ספירות שבו, ולא מאיר השם מ"ה. איהו יקר"ק דכליל א. ר"ל דלכתי תלוי העיקר דעמודא דאמצעייתא צלות הא' ולית אד"ס שהוא ז"א בלא א, כי הא' הוא צענמח כליל הדי אותיות הו"ה

והכי סליק א יקר"ק יו"י. ר"ל שבה' יחודים הללו ששניהם הם צבתי מראה נגות הספיר מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, היינו יחוד אלה ואמא סוד י"ק ויחוד זו"נ סוד ו"ק, נרמזין גם צלור אות הא' צמספרו, כי ליוור הוא יו"י, מספר יקר"ק שכולל יחוד הטי זונגים דלויאל ושל זו"נ וכחכר. ועוד רקיע וכו'. פירוש כי עד עתה דרש חין המראות הללו מרומזים צבתי יודיין צצ"א שהם מרמזים לכל הפרטופים מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, ועתה הוא חוזר ומפרש שגם צהקו האמצעי מרומן כל זה, כי הוא לורת אות ו' והוא צבתי רקיע וכמ"ש צוהר צרש"ת (דף כ"ד ע"ג) וצע"ה (פרק ג' משער החשמל). עמודא דאמצעייתא דכליל שם יקר"ק. וכמ"ש צע"ה (צפרק ו' משער ח"א וצפרק ו' משער השמות) ועוד צממה מקומות כי החי"ת שהוא אות ו' הוא כלול שם הו"ה, כי בכל הו"ד ספירות דז"א חין מאיר שם הו"ה צ"ה צעלם כמו צב"ת עי"ש ואיהו כליל שית ספירן באמצעייתא. וכמש"ל (תיקון י"ה דף ל"ז ע"א) שאות ו' מורה בכל אחר על שש קלות ז"א עי"ש, ולזה אמר דאמצעייתא, כי צינתיים בין הג"ר וצין המידה כצעייתא שהוא המלכות ה' תחאה, יש שש ספירות שהוא צבתי עמודא דאמצעייתא הנקרא ז"א, שיש צו צבתי שש קלות וצו מאיר שם הו"ה כחכר: דעליה אתמר נשויו על ראשיהם. ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ג) שאמר על הטי שהוא עמודא דאמצעייתא שנקרא רקיע ואיכו נטוי כגונא דא ׀ עי"ש, וזה הוא זיארור הדברים כלן שהקו האלכסון של הא' הוא מרמז על המדה הזו דעמידה דאמצעייתא הנקרא רקיע, לזה מרמז ליוור שהוא נטוי אלכסון כעין רקיע נוטה שמים לבדי וכו' יחידא בלא תניינא וכו'. ר"ל דלבן מרומן זה הקו דעמודא דאמצעייתא שהוא מרמז לרקיע שמים צחוק הא', להעיד שהש"ת טעה שמים לבדו, והיינו א. שהאחד יחיד ומיוחד פעל ועשה אלה, ואין שני להמשיל לו להצטרך. תניינא ועל דמות וגו' עתה הוא מפרש המראה הטי: דא איהו יו"ד ק"א

תליתא כמראה אש בית לה סביב, ודא שכינתא. דהכי אוקמוהו רבנן דנשמתין דומין
קדם שכינתא כנרות לפני האבוקה. ובגין דא (שם א) כמראה אש בית לה. ואיהי
בי כנישתא דלעילא. א"ש נג'ה (קז, ישיעה נ) כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים. ואיהי
אש בית לה מסטרא דגבורה. דאיהי ב'. יומא תניינא דאתברי ביה גיהנם. א' יומא קדמאה
דאתברי

באר לחי ראי

הקרבנות) עכ"ז אין הכוונה במראה זו למלכות שהוא
זי כנישתא דלחמא, רק לזינה שהוא בית וזי כנישתא
דלעילא, של האורות של ז'א"ה הם צהובה צעזעור
צמעי אמה עלאה אש נוגה היינו כמו שמפרש ואזיל
דהגבורות של זינה, שהם סוד אש נקראים אש נוגה,
ולא אש חם כי ביתי בית תפלה וגו'. ר"ל
שאמר צ"פ צ"ת, היינו כי מה שהמלכות דלחמא
שנקראת צ"ת חפליה כמש"ל (תיקון ג' דף י"ה ע"ב)
הוא מכה צ"ת דלעילא. ואיהו אש בית לה מסטרא
דגבורה ר"ל כי השכינתא תתא שנקראת צ"ת אש,
הוא ממה שהצינה שהוא אש הוא צ"ת לה ומאיר צה
מסטרא דגבורה. כי מצניח דיין מחערין ונוחנות
זה הכה למלכות שכינתא תתא, וכמ"ש צפ"ת (פרק
י"ה משער השצה) שהגבורות שצחק הצינה הם
מדורות אש חזקה עד מאוד צהיחם צחק יסוד אמה
עלאה ששם הם מחצערין ודולקים, וכן אח"כ כשצחים
צמלכות נוקצת תתא נקראים אש נוגה, [ועי מזה
צפ"ת (פרק ז' משער הגסירה) וצלק"ת (פי וירל)
בסוד רשפיה רשפי אש עיי"ש]. מסטרא דגבורה.
ר"ל שהצינה אפי"פ שהוא מקור הרחמים, וכמ"ש צפ"ת
(פרק ד' משער הזווגים) וצלק"ת (פי תולדות), על
כל זה מחערין ממנה ג"כ ענין האי"ש מכה ה' עטרין
דגבורה שיש צה, כי מסטרא דגבורה צה האש ענין
הגיבום שהוא שורה דיניים כמו שמפרש ואזיל
דאיהו ב'. ר"ל ע"כ היה מראה זו מראה ה', כי
ראה כה האש של הצינה שצח מסטרא דהי גבורות
שצצינה שהוא ספירה ה' דאתברי ביה גיהנם
פי צחר (צהשמעות לם) צראשית דף י' ע"ב צד"ה
ויאמר אלקים יחי רקיע) ציומא הכוא (היינו יוס צ'
אתברי גיהנם דנפיק מהאי אשא תקיפא, וצג"ד האי
יומא הוא יומא דדינא עכ"ל: א' יומא קדמאה
דאתברי ביה ג"ע ודא חסד הוא כמפרש אה
דבריו שאמר שענין הגבוינם נרמז צרות צ' שהוא צ'
דצריחת העולם כצחק, כי כמו שענין הגי"ע נרמז צרות
א', דהיינו שציוס א' נצחל הגי"ע, כי אה א מרמז
לאזיר שהוא הענין הגי"ע כמש"ל שהגי"ע הוא מה
שהלדיקים נהנין מאזיר הגנוז ללדיקים לעמיד לבה
יע"כ נצחל הגי"ע ציוס א' שאז מחגבר ספירה האי
שהוא חסד, וממילא נשמע כי המראה צ' שראה
יחזקאל הוא צריחת יוס צ' שאז הוא התגברות ספירה

צ"ה, (וכמש"ל תיקון י' דף כ"ד ע"ב) דלניור אה
א מרמז כל פרנף הז"א ככל הי ספירות, י העליונה
הוא כליל תלת ראשין, ואהו ז' הוא צחי ז"ק, ואהו ז'
התחתונה הוא צחי מלכות עיי"ש ואיהו שמה מפרש
וכו' עי' צפ"ת (פרק צ' משער יוה"כ) כשמזכיר
שם המפורש יולא מפי כהן גדול, יכוין לשם יו"ד
ק"א ואז"ו ק"א עיי"ש, הנה מצוהר שהשם המפורש
הוא סוד הוי"ה צמילוי אלפ"ן, ומפורש הטעם שהוא
צמילוי אלפ"ן, שה' מרמז אפי"ג דשם מ"ה יש
מרמז צרות א' לאחזאה דאם רץ לבך שוב לאחור
וז"א גרים לאחד. והיינו כמ"ש צחר (צראשית דף
כ"ח ע"ח) דרות א' הוא רשע וסיפא דכל דרגין רשמי
דאחרשים ציב כל דרגין ולא חקרי אלף אחד, לאחזאה
דאפי"ג דרות ציב דיוקנין סגיחין לאזי איבז אלף חד
עיי"ש יזה שאמר הכה דשמה מפרש הוא הוי"ה
צמילוי אלפ"ן, שה' מרמז אפי"ג דשם מ"ה יש
צו י' אוחיות שמרמזים לעשר ספירות מריש כל דרגין
עד סוף כל דרגין, על כל זה כולן וכללנין צרות א',
לחורית דאם כי צשמה מפרש יש כמה דרגין עילאין
ותחתין עכ"ז הכל הולך תל מקום אחד, דחק על גז
דאיתרשים ציב דיוקנין סגיחין, לאזי איבז אלף חד
כצחר יחיינו אה רן לבך להצין כל דרגא ודרגא
צפרע כל א' לעמנו, שוב לאחור, ולא תחלקם למפלגות
כל א' לעמנו, כי ח"י תתא מק"ץ צגעיעות רק שוב
לאחד שחראה לכלול אוחס ציחה ולידע כי הכל חד
שהכל יכול כוללם יחד. וע"כ כחד ראה יחזקאל
מראה ה' שהוא סוד שם מ"ה הנקרא שם המפורש
כצחר, הראו לו אה א להצריכו על זה תליתא
היינו מראה השלישית שראה יחזקאל ודא שכינתא
ר"ל שכינתא עילאה שהוא צינה. דהכי אוקמוהו
רבנן. (צריש פי"ק דפסחים) דנשמתין דומין וכו'
היינו כי צצינה שכינתא עלאה שם הוא מקום ה'ממות,
כמש"ל (דף צ' ע"ח) לפני האבוקה. ומזה ראי
דשכינה עלאה נקראת אש שהוא אבוקה. ובגין
דא כמראה אש בית לה היינו כי צינה נקראת
צ"ת יח"ש צחר (צראשית דף ג' ע"ב) שיש צ'
צחי"ס צ"ת דלעילא שהוא צינה וצ"ת דלחמא שהוא
מלכות עיי"ש. איהו בי כנישתא דלעילא ר"ל הגם
שגם המלכות שכינתא תתא נקראת צ"ת כמ"ל, וגם
נקראת צי כנישתא, וכמ"ש צפ"ת (פרק א' משער

דאתברי ביה גן עדן ודא חסד. עמודא דאמצעייתא כמראה אדם כליל תרווייהו. וא"ו לימינא [נ"א לימינא אח"ד], ל"ב לשמאלא י"ד היא היא ל"ב לשמאלא י"ק י"ד היא היא"א).

ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה, אינון תרין שוקין. תרין נביאי קשוט. ואינון רביעאה וחמשאה לחסד, דמתמן בנינא דעלמא. הה"ד (תהילים סט) עולם חסד יבנה. ה' עלאה אתפשטת עד הוד נ' תרעין. ובג"ד קא רמזו עלה ראיתי כמראה אש בית לה [כמראה אש נוגה לה סביב], ובה שית מראות.

שביעאה

באר לחי ראי

יחזקאל לבאר המראות שראה ממדת החסד, משום דמחסד התחיל בנינה דעלמא וכיניו כי צחי צנין עולם לא נקרא רק מה שיש בו ענין השגה וצחי ראיח ומראה, והיינו ממדת החסד ולמטה, משחי"כ צ"י ראשונים שאינון אלא צמחשבה לא יתואר צו ענין ראיח וצחי צנין עולם. ה' עלאה אתפשטת עד הוד וכו' כונתו לפרש צה הענין, מה שבמראה החמישית ממראה מתניו ולמטה שהוא הו"ד, נאמר בקרה כמראה אש נגה לו שאמרנו לעיל שהוא סוד הצנינה כזכר. והיינו כי לכאורה דברים אלו הם סותרין למש"ל שגא השיג יחזקאל רק ממחסד ולמטה אצל צ"י לא השיג כלל, דאי"כ ח"ק ראה אש ונגה סוד בית כשתה עלאה שהוא צנינה כזכר, ולזה מבאר שבמראה ה"ב שהוא הוד לא ראה יחזקאל גוף מראה האש ונגה של הצנינה, רק מלד התפשטותה ממחסד ולמטה שהתפשטותה עד הוד וכמש"ל (דף ז ע"ב) ג' תרעין היינו כמ"ש צע"ח (בשער דרושי הל"ס דרוש ז' בכלל תוי"ג כ"ג ו') שיש צלמא עלאה סוד י' שערי צינה שצא מכה ה' חסדים שבה, שכל אחד כליל מיו"ד, ואלי הכי שערי צינה מכה' חסדים וכללים צ"י"א ומתפשטים צו עי"ש. ובגין דא קא רמזו עלה ראיתי כמראה אש נוגה לו סביב. קן גרים הגר"א, וכ"ל, ור"ל שמכ"ע לא אמר ראיתי מראה אש, שהיה צמחשג שראה אורות הצנינה עלמה, רק כמראה"ה צ"י הדמיון, להורות שלא ראה אורות הצנינה עלמה רק התפשטותה למטה, והיינו מראה אש ונגה שהוא סוד ה"ב עשרין דגזורה וכו' עיטעין דחסד שנתפשטו צ"י"א ממחסד עד הוד שצו. כי מלד הדיונים המתפשטים ממנה נקראת אש, כמ"ש צלק"ת צעממי מלות (פי' קדושים) צסוד כי ה' חלקים אש חלכה הוא עי"ש, ומצחי ה"ב חסדים עוזים שמתפשטים ממנה הוא צחי אור ונגה ובה שית מראות. ר"ל דלס כי אינך מתפשטת צ"י"א רק צ"י ספירות שצו ממחסד עד הוד, על כל זה יש צו שית מראות, כי גם ציסוד דז"א יש צו כה מהתפשטות שלה, והיינו כמ"ש צע"ח (פרק ד' ק"א) משער הכללים) דלס כי אמא עלאה רק עד הוד אחפשטת, על כל זה יש צה מדריגה ששית, כי הלתתת חסדים

ה"ב גזורה, שהוא שורש הגיכוס של אש וכאמור עמודא דאמצעייתא ר"ל המראה ה"ב שראה יחזקאל הוא מסערה דתפארת שהוא סוד עמודא דאמלעיתא כמראה אדם שהוא ת"ת סוד שם מ"ה גימ' אד"ס כ"ל כליל תרווייהו כענין הת"ת שכולל חסד וגזורה כמ"ש צע"ח (פרק ז' משער הקרבנות) וצע"ח (פרק ט' משער אה"ך) וצע"ד - וא"ו לימינא אחד. כ"ל ק"ח], ור"ל דשם מ"ה שיש צח"ת גימ' ל"ב אח"ד, דהיינו שהו"ו של הו"י"ה דמילוי מ"ה הוא מספר י"ג גימ' אח"ד שהוא סוד א כ"ל הוא מסערה דחס"ד שהוא צימין לב לשמאלא י"ד היא היא. היינו שאר אותיות של הו"י"ה צמילוי מ"ה שם מספר ל"ב, הם לשמאל, כמו שהלכ הוא לשמאל האדם, ולכן אמר כמראה ה"ב שהוא מסערה דגזורה צ"ח ל"ה, ר"ת ל"ב שהוא תמיד צשמאל. והיינו כי השכינה הקדושה ומדת מלכות נקראת ל"ב, כמ"ש צלק"ת (פי' וירא) וצע"ח (פרק ג' משער ר"ח) וצשאר דוכתי, וכו' מסערה דגזורה, כי לשלם הנוקבא אחידא צשמאלא, וכמ"ש צע"ח (פרק ח' משער הק"ש) כי דכורא נקרא ימין צסוד החסד שצו, והנוקבא נקראת שמאל שהוא מלד שמאל עטרא דגזורה עי"ש: ועתה חוזר לפרש המראה ה"ב וכו' שם. כמראה מתניו ולמעלה וכמראה מתניו ולמטה. שם מסערה דנ"ח וכו', וכולל יחד לבאר שניהם כמ"ש צע"ח (שער פרטי עי"מ פרק א') כי נ"ה שצ"י"א שם ספירה ה"ב וכו' וכללים ציח"ת: אינון תרין שוקין וכו'. היינו נ"ח וכו', כמש"ג (בהקדמה ה"ב דף י"ז ע"א) נ"ה תרין שוקין עי"ש, ויתן כי נ"ח הוא צחי מראה מתניו ולמעלה, וכו' הוא צחי מראה מתניו ולמטה, כמש"ל (דף ט' ע"ב) צסוד והקרנים גזוהים והא' גזוח מן השנים ועי"ש צציאורינו שהצחי מדברי רבינו צע"ח (בפרק ז' משער הנסירה) יז"ל דע כלל גדול שכל צחי נ"ה שכל פרל"ף הנה הל"ה גזוח מכו' וכו' עכ"ל: תרין נביאי קשוט. פי' צשער רוח הקודש (גריש הס') וצע"ח (פרק א' משער הנסירה) צציאור ענין זה מ"ש דמ"ה נקראים תרין נביאי קשוט: דמתמן בנינא דעלמא. ר"ל לזכך מתהיל

שביעאה (יחזקאל א) כמראה הקשת. הקשת דא צדיק יסוד עלמא. כמראה דילה קי לתתא מטטרוין, דא חזא יחזקאל דאיהו כליל כל מראות.

חיוז תמינאה (שם) כן מראה הנגה סביב, דא שכינתא תתאה דאתמר בה (ירמיה לא) נקבה תסובב גבר. ובגין דא כן מראה הנגה סביב אש נגה.

תשיעאה הוא מראה דמות כבוד יי, חכמה עלאה, דמות דילה חזא יחזקאל לתתא ולא חכמה. וכד מטא לדמות כתר דאיהו דרגא עשיראה, חזי מה כתיב ביה ואראה ואפול

באר לחי ראי

יכודי שאין לו אשה שורה בלא תומה דכתיב נקבה חסובנ גבר עיי"ש, ופנימויות הענין פי צע"ח (פרק ו' משער השמות) בסוד נקבה חסובנ גבר, כי עשה הצניע מסבבת את ז"א, ולעיל יצרה כי חדשה בחרן, שהוקצת דז"א שנקרחת מלכות שהיא תחתונה תפעל למעלה מז"א וחסובנ גבר שהוא ז"א עיי"ש, וכן ראש יחזקאל מראה זו שיהיה לעת"ל. ובגין דא כן מראה הנגה וגו' ר"ל כי כמו שהיא עתה הצניע שהוא נקרא מראה אש ונוגה, כן הוא יהיה לעת"ל מראה המלכות ונקצת תתאה - דמות כבוד ה' חכמה עלאה. אין מזה סתירה למש"ל שיחזקאל לא ראה מחסד ולמעלה, והכא אמר שראה גם מראות החכמה, וכן אין סתירה למ"ש הכא שדמות כבוד ה' הוא סוד חכמה עלאה, וזכור (צראשית דף כ"ה ע"א) איתא כבוד ה' שכינתא תתאה עיי"ש, כי הכל עולה צקה אחד ואין צוה שום סתירה, דהנה הענין שהמלכות נקראת כצ"ד, מוזן עפ"ד הזכר (תרומה דף קנ"ח סוף ע"ב) האו כבוד עלאה איכו רוח נשמה לגשמה וכו', וכי שם צמקימ הפי כי אצח יש צו ל"ב נחיצות חכמה גימי כצ"ד, ואיכו רוח נשמה לגשמה דהיינו שאצח מתלבש צמאם שהוא נשמה וצועיר הנקרא רוח עד שמגיע הארתו למלכות עכ"ד, ומוזן מזה דאף שחיבת כצ"ד מרמז לחכמה עלאה, עכ"ז יתכן מ"ש דכבוד ה' הוא שכינתא תתאה כי עיקר נשמת המלכות וחיותה הוא מהחכמה כגיל וכמ"ש והחכמה תחיה את בעליה ולזה מוזן מה שאמר הכא שצמראתה החשיפות שראה יחזקאל הוא הארת הל"ב נחיצות חכמה אשר הגיע הארתן בשכינתא אשר על שם זה נקראת בשם כבוד ה', ולזה מסיים דמות דילה חזא יחזקאל לתתא ולא חכמה. היינו שלא היה יכול להשיג הל"ב נחיצות החכמה שהם למעלה בגר', כי בלא כזר כתבנו לשלם גלה ה"י יכול להשיג בגר' עמון רק בהתפשטותן, וכן צודאי שבהחכמה עצמה לא היה לו להשיג רק בהתפשטותה לנשמה, ועיי"כ אמר מראה דמות כבוד ה', והיינו שלא ראש כבוד ה' שהוא ספירת החכמה

החסדים של האמת מתקבלין ביסוד עיי"ש, הרי שיש צ"א גם הארה ששית מצניע שהוא סוד כוללת החסדים המתקבלים ביסוד שלה, הרי ששה מראות שביעאה וכו' ר"ל שהמראה הזו שראה יחזקאל הוא ספירת יסוד, והיינו כמ"ש צרע"מ (פי' צהר דף ק"ח ע"ב) דמדת יסוד לדיק שהוא שביעי לצניע ומה שהשכינתא נקראת צה שבע, הוא מכה מדת יסוד לדיק שהוא שביעי לצניע עיי"ש קא) הקשת דא צדיק יסוד עלמא פי' צוהר (פנחס דף רע"ו ע"א) דקשת הוא סוד אות ברית, ועיי"כ נאמר דקשת אות ברית, וע"ל (תיקון כ"א דף מ"ח ע"ב), וזכור (צראשית דף י"ח ע"א, וצ"פ נח דף ע"א ע"ב), ועיי" צע"ח (שער לור עולמות פרק ג') וצלק"ת (פי' נח וצ"פ יירא), ועוד צמאר דוכתי כמראה דילה לתתא מטטרוין פי' צרע"מ (פי' פנחס שם) שכי קשת דתהגלויה צננותא, לאו איכו אלא מעטרוין דאתקרי שד"י, ואיכו כבוד זקן ביתו שלשע בכל דיליה עכ"ל, והיינו כמ"ש צרע"מ (שם להלן דף רנ"א ע"א) כי מעטרוין היא לבוש דשם שד"י, דהכי סליק כחושבן שד"י עיי"ש, יהנה נודע מדברי רבינו צפצ"ח (פרק ד' משער הקדישים) כל שם שד"י הוא ביסוד עיי"ש, ולזה אמר שהשיג המראה זו של קשת שהוא היסוד מריש כל דרגון עד סוף כל דרגון שהיא צמטרוין דא חזא יחזקאל היינו כי מעטרוין הוא צעולם הליריה בסוד ו"ק דז"א דשם, וכמ"ש צפצ"ח (פרק ד' משער הזמירות) דמכ"ע יש צמנו ו' איתיות שהם נגד ו"ק דז"א דליריה עיי"ש, ומראות יחזקאל היה מיליריה, כמש"ל (דף ד' ע"א) דאיהו כליל כל מראות והיינו כמ"ש צע"ח (פרק ג') משער העקודים) כי הז"א אין חסד פרעו לעלמו רק שגבלים צו כל הוי"ק עיי"ש דא שכתתא תתאה. היינו המלכות ונקצת דז"א שהוא תמינאה לצניע והוא מונה מספרה מהצניע, כי עיקר צנין המלכות נעשה מהאור שנפל מאמת, כמ"ש צע"ח (פרק א') משער הכללים) עיי"ש. דאתמר נקבה תסובב גבר עש"ס (יזמות דף ס"ב ע"ב) כל

ואפול על פני, דלא יכיל למסבל. ואם מראות דלתתא הכי, כ"ש וכ"ש מראות עלאין דספירות דבריאה. כ"ש וכ"ש מראות דאצילות.

וברזא דאת א תשכח חלים וחיר"ק שור"ק כגוונא דא,
ו' ואיהו גלגל דאתהפך לשית סטרין לעילא ולתתא ולד'
סטרין. אתהפך לימינא וסהיד על עלת על כלא דלית אלק אחרא לימינא דעלמא. אתהפך לשמאלא וסהיד עליה, והכי לכל סטרא סהיד על יחודיה דלית אלק אחרא עילא ותתא ולד' סטרין. האי איהו דאוקמהו מארי מתניתין כדי שתמליכהו על השמים ועל הארץ ועל ד' רוחות העולם. ו' כליל תלת נקודין עילא ותתא ואמצעיתא דסהדין. ותלת סהדין תחותיהו לתתא על עלת על כלא דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדין אין אלהים. דאיהו כליל שית נקודין בחושבן ו' דסהדין על עלת על כלא. דלית אלק אחרא לשית סטרין אלא הוא. הא תשע נקודין

באר לחי ראוי

ו' הוא סוד הגלגל בשית סטרין כחושבן ו', ולית תנועה בגלגל אנה צהאי נקודה, והאי נקודה איכו יחודה דכונה ואסכידת על אחדותו יתצ"ש דלית ליה שני על השמים והארץ ובארצת רוחות עלמה עיי"ש ומפרש כאן שזכ מרומן צניור זה, שהנקודה האמצעית שהוא מצ' נקודות שור"ק כזה ו' וכזה ; כגיל שבשניהם יש נקודה בצלמנע הקו שמרמז למרכז האמצעי דאתהפך לשית סטרין כזכר סהיד על יחודיה וכו'. ר"ל אות א מרמז ליחידו ואחדותו יתצ"ש, וכמ"ש רבינו בלקוטיו הש"ס (בצחות) שסוד אות א' בעצמה הוא צחי אחד, שפירושו אחדות עיי"ש ולזה אמר דלכחי יש צא' קו ארוך לצורת אות ו' שהוא שש במספרו, למזן על יחודו ואחדותו לכל ששה קצות העולם שאין עוד מלבדו. דאקטוהו מארי מרבי' עש"ס (בדרכות דף י"ג ע"ב, ובסוכה דף ל"ז ע"ב) ו' כליל תלת נקודין וכו'. ר"ל כי שטחיות קו הארוך של הא' מרמז לכללות הג' נקודות בני נקודה אחת, שהם חולם שלמעלה, וחרק שלמטה, ומלופים שבאמצע ככל שטח גובה, שכלול צתוכו עליות ותחתיות ואמצעיות. ותדת סהדין וכו'. ר"ל שצורת הקו של הא' שבאלכסון, מרמז גם לנקודת שורק ; שעומדות באלכסון לאורך כעין שטחית בו, ועמידים לתתא תחת האותיות שיש בו ג' נקודות, למזן שאנו בני עוה"ז עולם התחתון מעידין עליו יתצ"ש בג' עדיות הללו שהוא ראשון והוא אחרון ומבלעדין אין אלקים: דאיהו כליל שית נקודין. היינו דלכחי מרומן הכל בשטחיות בו שהוא תספר ששה. הא תשע נקודין וכו'. פי' שהשורק צו הוא מרמז במספרו לשש נקודין דסהדותא קיימא דלית ליה אחרת לעילא ולתתא ולארצת סטרין, וארת שרן ; שהוא ג' נקודות לתתא, הוא מרמז לג' עדות דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדין אין אלקים, הא תשע: ואות

החכמה ממנו, רק דמות דולה כאשר נשתלשל למטה במלכות אז הים יכול להשיגו דלא יכיל למסבל ר"ל לכן נאמר במראה העשירית ואראה יאפול על פני, משום שלא היה יכול לסבול גדול צהירתי אפילו מלד צו רק ה' קצוות מחסד עד הוד, והיסוד אינו לוקח התפשטותו למטה. כ"ש וכ"ש מראות עלאין דספירות דבריאה עי' בסידור צכות צרכות יולר אור וצורה חישך, כי עולם הצריחה נקרא חשך, כיון שהוא קרובה להמאילול ואין בו כח לקבל אורה עיי"ש ומ"ש כפל כ"ש וכ"ש, ייצן עפמ"ש צבי"ח (פרק ה') משער סדר הצבי"ע) שיש מסך המבדיל בין כל עולם ועולם, שהאור המאיר למטה מעולם שלמעלה אין העולם שלמטה ממנו יכול לסבול אלא כשנתעבה מעט ונתרחק ומתמעט מעט, עיי' צבי"ח שיהיה מסך מבדיל בין עולם שלמעלה לעולם שלמטה, ועיי' יכול העולם שלמטה ממנו לקבלו. ועי' מה עוד שם (בשער דרושי צבי"ע פרק י"ג) ולזה אמר כ"ש וכ"ש, דהא בין כל עולם יש למזן אור וגם מסך והרחקה, וצלא"ה אינו יכול לסבול. וברזא דאות א' וכו' הוא חוזר למ"ש למעלה וכלהו כלילן צחות א', ואמר שכל העשר מראות נכללין צחות א' צניורו, כי הא' יש צניורו עי' נקודין, והא' עצמה הוא עשירית שהוא כלילא מכלהו, ובו כל המראות חוזרין לא' כגיל, וכמו שמפרש ואילו תשכח חלים חיר"ק שור"ק היינו כי הוי"ד שעל הקו כזה א' הוא חלס, והוי"ד שחתת הקו כזה א' הוא חיריק, ותמונת הקו בעלמנו כזה א' הוא לצורת נקודת שורק כזה י, וגם אריכות הקו שהוא לצורה אות ו' הוא מרמז לצורת מלופים כזה ו' הנקרא שור"ק (צו), כמ"ש"ל (בשמוד שאח"י). ואיהו גלגל דאתהפך לשית סטרין וכו'. עי' צרי"מ (פנחס דף רכ"ג סוף ע"ב) צרח דלות א' שיש צה צורת ג' וי', כי אות י' הוא סוד נקודה, ואות

נקודין דכלילין באת ר מן א. ואת אי ביה אשתלימו לעשר נקודין, וביה כולהו אזלין לאתר חד. הא הכא רזא דבניינא דיחזקאל [דף ז ע"ג] ברזא דנקודין.

ועוד רזא דנקודי צריך לאחזרא עלייהו. פתח בחושבן אותיותיו איהו י"ד, וכתיב (תהלים קמה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, ואוקמיהו (ק"ג) אל תקרי ידך אלא יודיך, ואינן י"י מן יאקדונק"י. ובאן אתר מתפתחין (ס"א מפתחין), ברקיעא דאיהו פתח, ואיהו מפתח כליל אקדונק"י שית אתון באמצע י"י, ותריז יודין עם רקיע דאיהו ר סליק לחושבן י' ק"ק.

קמץ רקיע וניצוץ, אינן י"ו, איהו קומץ כל נקודין, דאינן שית סרי כחשבן שית סרי אנפין דחיון, ובג"ד איהו קומץ כל נקודין.

צרי

באר לחי ראי

כי מונויותיו של אדם צאים מן השמים, כמ"ש יפתח ד לך את חולרו העוצ את השמים, וכן פירש"י בלשונו הזכב (ציומא דף ל"ח ריש ע"ב) מונוות קיזבות לך מן השמים עיי"ש דאיהו פתח ר"ל שהקו הרכב של הא' שהוא כגורת פתח, הוא כענין הרקיע שנמתח לרוחב, שמשם צאח הפרנסה ע"י הכי יודיין דמתפתחין ברקיע ותריז יודיין עם רקיע דאיהו ר' כוונתו צוה כי מה שאמרנו שהששה אותיות שצין הכי יודיין הם סוד מפתח להמשיך הפרנסה מן השמים כזכר, היינו מהשם הוי"וה צ"ה דאיכו זן לכולא ומפרנס לכולא, שהוא סוד שמי"ם כמשי"ל (תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) צסוד כי כל בשמי"ם ובאחך, דשמיס הוא הוי"וה עיי"ש קמץ רקיע וניצוץ אינן י"ו ע"ל (דף ד ע"ב) צסוד נקודות הקמץ יש צו קו רחב שהוא לורת ר', ובחלמנעיתא גזק נקודה כגורת ר' עיי"ש. איהו קומץ כל נקודין דאינן שית סרי פי כי חיבת קמץ הוא לשון קומץ שהוא ענין חסיפה יכליל, והיינו כי צהקמץ נכללי כל הנקודות. כי השש נקודות יש צהס י"ו ניצויות, כי סגול -- קיזוין י צח יזרי חרק . חולם י מלופיס ו הם י"ג נקודות יצזירוף הנקודה שחתה הקו של הקמץ הוא י"ד ועס הכי קוים של פתח וקמץ שנחשבים ג"כ עכ"פ לצי גלוין ס"ה י"ו שהוא כגורת קמץ, הכי שהקמץ הוא לורת י"ו לרמז שבו נכלל כל הכי נקודות, והיינו שהוא קומץ כל הנקודין בחושבן שית סרי אנפין דחיון והיינו כמ"ש צרעי"מ (פנחס דף רכ"ג ע"א וע"ב) וצשאר דוכתי, שלהדי חיות המרכבה יש לכל אחד ד פנים, גמלא שדי פעמים ד פנים של ד חיות, ס"ה ע"ז פנים - צירי וכו' פי שנקודת יזרי יש צה צי נקודות קענות, ומפרש הטעם כי ידוע שנקודות יזריי הוא צבינה אמא עלאה, ונקראת יזריי על שם שצחוכה מתלייריס ז"ני צסוד העיבור, וכמ"ש צעי"ח (פרק ז משער דרושי אבייט) דצמעוי דאמא נלעוירי

א' ביה אשתלימו לעשר היינו כמשי"ל שכל הכי נקודות נכללים בצורת אות א', וכל נקודה מאירה בצפירה אחת מהשש ספירות ויש לה מראה בפני עלמה והספירה העשירית שהיא מלכות אין לה נקודה בפני עלמה כיון שהיא כולה מכל הכי הנקודות וכל המראות כליין צה, הכי שהמלכות רמוזה בכל האות הא' ואיכו אשתלימו לעשרה וביה כולהו אזלין לאתר חד ר"ל שלהכי הכל מרומז צאות א' צמספרו שמורה על האחדות, כי אף שהמדות מחלקות, עכ"ז צעלמיתן הם א', כי הכל הולך למקום אחד, וכני"ל ואס רן לצך שוצ לאחד הא הכא רזא דבניינא דיחזקאל ברזא דנקודין. כלומר כל זה דרש לרמז מראות יחזקאל איך הם נרמזן צחשש נקודות, ואיך הם נרמזים צאות א ועוד רזא דנקודי צריך לאחזרא עלייהו פי שצריכין לחזור ולדרוש עוד רמז אחר צנקודות, ומפרש כל הכי נקודות על דרך הכי ספירות מכתר עד מלכות, ולא עד צכלל פתח לקמן מפרש הטעם שמתחיל צנקודת פתח שהוא צחכמה, ולא צקמץ שהוא צכח. בחושבן אותיותיו ר"ל צמספר קטן, וכן כל חצרון האמור כאן הוא צמ"ק, וע"י צכסא מלך כאן, וצחור ישראל (להלן דף י"ד ע"ב) שחצו עטמיס למה שכל הדרושים צוה הוא צמ"ק דיקא ק"ג. איהו יו"ד. שהוא מספר כ'. ואינן י"ו. ג"כ מספר כי שהוא פתח צמ"ק אלא יודיך. היינו כי הפרנסה צחא מן הי"וה שהיא סוד ספירות החכמה דמתמן רוחא דמוגלא, וכמ"ש צפעי"ח (פרק כי משער הזמירות) וצסידור הארזי ז"ל צכוונת פתח את יודיך - ובאן אתר מתפתחין וכו' ר"ל כי מצורח שס צכוונת פתח את יודיך, ואמרין אל תקרי יודיך אלא יודיך, דאינן י"י מן יאקדונקי, ונשאר אותיות אקדונק שנצלמלע, שחס ר' אותיות, צסוד אות ר' שצורתו כגורת פתח, שהי אותיות אלו הם סוד מפתח של השפע הנמשכה מן השמים עיי"ש ברקיעא. ר"ל

זעיר

צ"י איהו חושבן ר"י ותחות צד"י (קד) תרין נצוצין דאינון י"י את שני המאורות הגדולים, ואינון ור"י סלקין ל"ב, ואינון ל"ב נתיבות פליאות חכמה. ונקודה תחות ר"י מן צ"י דאיהי י' עשר ספירות, הרי מ"ב ובג"ד צ"י ביה צייר עלמין, וייצר תמן צ"י, ביה צייר אדם. הרי רזא דנקוד צ"י, מ"ב ותלת אתוון, הרי מ"ה כחושבן אדם.

שבא אוף הכי, (בראשית א) את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן וגוי. וביה רזא

באר לחי ראי

נעשים צ' וויין כ"ל הרי מ"ב וכו' ע"י צ"י שם כי סוד ל"ב נתיבות החכמה שהם זרע החכמה הנחונים אל הבינה, יש זכא ה' נתיבות של ה' ספירות, ועיין נשלו השם מ"ב שנטל ידו נעשים כל הפעולות עי"ש ובג"ד צ"י ביה צייר עלמין וייצר תמן צ"י. ר"ל כי ויניח הוא לשון לוי"ך וזו"י הוא לשון לוי"ך, והיינו כי בחלכה הברכה של ז"י שיהי צנחי ל"י העולמות היו שניהם רק צנחי צ' נקודות זה אלל זה כענין נקודות ה"י ל"י וייצר תמן צ"י. כלומר דנתיבות וי"י"ר מרומז ענין ה"י ה"י ביה צייר אד"ם פ"י כי ויניח קאי על האדם, והיינו שפ"י כה ל"ב נתיבות החכמה שהזריע אצל האמא נצטיר האדם, וכמ"ש צ"י (בשער ענתי"א שם) שפ"י ה"י נתיבות החכמה עם ה' ספירות שהזריע החכמה צ"י שהוה מספר מ"ב, נעשה שם מ"ב, ועי"ש בהגיה ל"י צ"י עשר ספירות בל"י מ"ה מספר מ"ב ימ"ה, ועי"ש להלן (בפרק ה') מדרושי הנקודות) שהעשר ספירות בל"י מ"ה, הם סוד יו"ד אחיות דשם מ"ה שפולה ב"מספר אד"ם עי"ש כנה מצואר משם שצירחה האד"ם נעשה ע"י השם מ"ב שהוא סוד ה"י נתיבות שהזריע החכמה צ"י ביה ה"י היונו לפי שמדת הגבורה נוצע מן הבינה שהוא שורש וראש לקו השמאלי, ע"כ נקודת השב"א שהוא בגבורה ג"כ מרמז כג ענינו כמו ה"י ח"ה שאמר אוף הכי היינו ג"כ ה' נקודות של השב"א מרמזים ל"ב פרלופים דצ"י ונוקבא כמו ה"י, רק שהחילוק הוא כי בה"י ה' נקודות הם זה אלל זה ואין אחד גבור מחזירו ושניהם שוים, שמרמז לקודם לידתן שהיה ז"י שניהם שוים צנחיות תמונה צ' וידיין זה אלל זה, וגם לאחר לידתן קודם מיעוט ה"י שניהם ז"י צנחי את שני המאורות הגדולים שהיו שניהם שוים בקוממתן שנחלקו ונתגדלו עד שפיהם זרע של חכמה צחוק מעי אמא קודם שנחלקו ונחלקו, עד לאחר שנחלקו ונחלקו הנקודות ונעשו כל ה' כחמונה ו צ"י סוד את שני המאורות הגדולים ואינון ל"ב נתיבות פליאות חכמה היינו כמ"ש בפ"י (פרק ג' משער תפלת ר"ה) שהשפע שנמשך ל"י הוא מהל"ב נתיבות החכמה, ונחלק ה"י ל"י ל"י חלקים, ונמשך ה' ל"י ו"ל לנוקבא עי"ש, וע"י צ"י (פרק ה') משער ענתי"א) שהל"ב נתיבות החכמה הם סוד העשר ספירות ב"י מ"ה, שהוא סוד עפה הזרע האמא מחכמה וניחונים האמא עי"ש, ולפי האמור יתיחדו הדברים שמתעלה הזרע של ה"י נתיבות החכמה הנכנס צחוק מעי אמא, נעשה צ"י י"ו מתחלה הוא צ"י י"ד של צ' נקודות דז"י, ואח"כ כאשר נתגדלו ונחלקו ז"י

זעיר ונוקבא, ולכן נקודתה נקראת ל"י מלשון ל"י עי"ש עוד (בפרק צ' משער א"י), ולכן יש צ"י נקודות, לכוונה על ענין ה"י צחוק מעי של הבינה קודם שנחלקו ונתגדלו. איהו חושבן ו"י. כמ"ק, ור"י כי ז"י שם סוד ל"י כ"ל, אם כי בחמת הברכה הם צנחי צ' נקודות קטנות כ"ל זעיר ונוקבא, ולכן נקודתה נקראת ל"י מלשון ל"י, עכ"ל כמשך זמן העיבור נתגדלו קלה ונחלקים ונעשים צנחי צ' וויין תרין נצוצין דאינון י"י וכו' ר"ל שה' וויין הן ה' יודיין שנחילכה בשעת הברכה מהחכמה לחוק מעי אמא היו ז"י צחוק אמא בסוד צ' וידיין שהוא צ' נקודות כל ה' כחמונה ה', כי כל ה' כלל מ"י"ש, אצל לא נתגדלו עדיין בשעור קומה את שני המאורות הגדולים ע"י צ"י (פרק ה' משער הולדות ל"י וויין) דה"ל לא נקרא ה' אלא לאחר הלידה שלא לחון ונחלקו ונתגדלו עד שנעשה לורה ה', ועי"ש עוד להלן (פרק צ' משער מיעוט ה"י) שקודם שנחמטת ה"י וכו' שניהם צנחי את שני המאורות הגדולים היתה גם הנוקבא צ"י ו כמו ה"ל שיתה שיה עמו שיה צ"י קלות ופינים צפנים, ואח"כ נתמעטת הנוקבא וחזרה להיות צורה ה' כמו שהיתה קודם שחלכה צעבור צעויו דאמא צ"י נקודה קטנה לורה וי"ד עי"ש, וכו' צ"י הדברים כאן שאמר שכל זה מרומז צנחיות ה"י שם שני וידיין שהוא סוד ה' טפוח זרע של חכמה צחוק מעי אמא קודם שנחלקו ונחלקו, עד לאחר שנחלקו ונחלקו הנקודות ונעשו כל ה' כחמונה ו צ"י סוד את שני המאורות הגדולים ואינון ל"ב נתיבות פליאות חכמה היינו כמ"ש בפ"י (פרק ג' משער תפלת ר"ה) שהשפע שנמשך ל"י הוא מהל"ב נתיבות החכמה, ונחלק ה"י ל"י חלקים, ונמשך ה' ל"י ו"ל לנוקבא עי"ש, וע"י צ"י (פרק ה') משער ענתי"א) שהל"ב נתיבות החכמה הם סוד העשר ספירות ב"י מ"ה, שהוא סוד עפה הזרע האמא מחכמה וניחונים האמא עי"ש, ולפי האמור יתיחדו הדברים שמתעלה הזרע של ה"י נתיבות החכמה הנכנס צחוק מעי אמא, נעשה צ"י י"ו מתחלה הוא צ"י י"ד של צ' נקודות דז"י, ואח"כ כאשר נתגדלו ונחלקו ז"י

רזא מ"ב, וביה רזא דאדם, כגוונא דא חושבן שבא ר' ו. ותלת ניצוצות ורקיע. יי"ו דחושבנהון ל"ו. הרי מ"ב. ותלת אתון שבא הרי מ"ה. ורזא דמלה (שמות א) ואמרו לי מה שמו מ"ה אומר אליהם. ונקוד שב"א נקוד בשם יק"ק באורייתא.

סגול ח"י חושבניה, ואיהו ור"ו מן ויס"ע ויב"א וי"ט. ותלת נקודין יי"י איהו ח"ם קסו.
 וארבע אתון מן סגול איהו חמ"ד. ותיבה הא אינון חמ"ה. פני משה כפני חמה.

חלם

באר לחי ראי

שבא נקוד בשם יק"ק באורייתא טונתו לבאר עי"פ מש"נ שנקודת שב"א מרמז לשם מ"ה, ולכאורה לפי מה דקוי"ל בכל מקום שנקודת שב"א הוא בגבורה, וכמש"ל (תיקון ע' דף קכ"ט ע"ג) ובשאר דוכתי, א"כ איך מוקד השם נקודה הראשונה שב"א, כדאשכחן בכל הוי"ה שנתורה שהוא מוקד יק"ק. והרי התורה הוא סוד ת"ת ושם מ"ה, וכמ"ש בזכר (בראשית, דף כ"ד ע"א) אורייתא דא קב"ה, וכן הוא עוד בכמה דוכתי, ולזה מביין מה שכו' מנקודת נקודת מול"ם שכות נקודת ת"ת, וגם קמין מרמז לשם מ"ה שהוא סוד אורייתא כזכר, כמש"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ג) לנקודת קמ"ן הוא צחי' רחמים דכליל שמאלא וימינא דמתמן אורייתא אחייביז דאיכו עמודא דאמנעיתא עיי"ש, ולזה יתכן שגם נקודת הקמ"ן שייך להשמות הוי"ה שנתורה, אבל נקודת השב"א לא מליט לה מקום להוי"ה שנתורה, אס לא לפי הדרוש המזכר שהשב"א מרמז להשם מ"ה שהוא ז"א צענת הלידה והגדלות שלו וכאמור סגול. ע"ל תיקון ע' דף קכ"ט ע"א וע"ג) ועוד בכמה דוכתי דנקודת סגול הוא בצפירות החס"ד, ומפרש הכא ג"כ על ענין טפת החס"ד שזרעו מיסוד אבא צמעי אמא עלאה אשר מהם נולדו זוי"ג, ועי"כ יש להסגול ג' נקודות, כי הוא מרומז לסוד הזרע, וכמ"ש צפע"ה (פרק א' משער הסליחות) טפת ההזרעה הצי' מיסוד אבא נחלקת לג' טיפין עיי"ש עיי"ש עיי"ש שכל אחד הוא מספר חס"ד עיי"ש ח"י חושבניה (צמ"ק) והיינו כי מזה יסוד לדיק המזריע ג' טיפות חסד הנ"ל נקרא ח"י, כמ"ש להלן (תיקון כ"א דף נ"ו) ובשאר דוכתי. ואיהו ור"ו מן ויס"ע ויבא וי"ט ע"י בלק"ת (בישע"י) דדרוש מי מדד בשעתו מים, שכ"ג פעמים עיי"ש המזכרים בכ"מ הם של גי"פ עיי"ש שנת היוצאים מן ויס"ע ויב"א וי"ט ישר הפוך וישר, אשר בכללות הם בחסד עיי"ש, ולזה אמר הכא שהוא מרומז כמה שכ"ג פסוקים מתחילין בזו"ן, לרמז לענין הנ"ל שכ"ג טיפות הזרע סוד החסד שהיו צענת הזרעיה צורת וידי"ן, נחארכי ונגדלו ונעשו ג' ווי"ן כמש"ל. איהו חמ"ד. ר"ל דסגול"ה הוא לשון סגול"ה שהוא מלשון חמ"ד. ותיבה. ר"ל כאשר נלצרף ע"ד הכולל של התיבה למספר חמ"ד: חא אינון חמ"ה.

כיינו

נשאר צבתי ו', עכ"ז נחשב גם הזעיר אז לבתי נקודה, כי אינו צולימות לאחר הקלוקל שחסר ממנו המוחין והוא שריו בלא אשכ וכוונע את המאור הגדול וגו' ואת המאור הקטן ר"ל דלאחר הקלוקל לא נתגדל ונחארכ רק הזעיר ונעשה צבתי ו' צסוד המאור הגדול, אבל הנקוצא לא נתגדלה וביה צבתי י' ונקודה קטנה כלולה מעשר, וכמ"ש צע"ה עס וביה רזא מ"ב, וביה רזא דאד"ם היינו כמש"ל נקודת ליר"י שיש בו סוד עשר ספירות בל"י מ"ה, שהוא סוד עס מ"ב ושם מ"ה שהוא סוד אד"ם, כן הוא הרמז ג"כ בנקודת שב"א, ומפרש ואז"ל. חשבון שק"א ו' פי צמ"ק עולה שב"א. ותלת ניצוצות ורקיע ר"ל כי הנקודות של שק"א הם צ' נלוין סוד צ' יודיין תחת השנין, והצ"ית יש תחתיה קמץ, שיש לה תמונת אות ו' שהוא סוד רקיע כנ"ל, וינו"ן א' תחתיו כלורת י', כרי תלת נלוין ורקיע, ופנימיות הענין הוא לרמז למש"ל כי קודם מיעוט הירח ה"י זוי"ג צבתי צ' יודיין, ולאחר הלידה והגדלות צסוד צ' ווי"ן ששניהם שוים בקומתם כנ"ל, אבל לאחר מיעוט הירח שחזרה הנקוצא להיות צסוד נקודה קטנה ועמדה למטה תחת זרועות הז"א, והיינו שחזרה ה"י הצי' להיות י' כנ"ל, כרי כל הענין מרומז בנקודת + של שב"א. דחושבנהון ל"ו הרי מ"ב. כלומר עס ה"י של המספר קמץ דשב"א כנ"ל הרי מ"ה ר"ל שעי"י השם מ"ב נולד ונתגדל האד"ם שהוא השם מ"ה כזכר. ורזא דמלה ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם והשי"ת השיב לו אק"ק אשר אק"ק, כי עס מדבר על טפת עיבור זוי"ג צצטן אמא צענת גלות מלרים והוצרך להיות העיבור צמעי אמא צסוד עס אק"ק, ואח"כ הלידה והגדלות וכמ"ש צפע"ה (פרק א' משער חג המצות) ועי"כ אמר צ"פ מ"ה. מ"ה שמי מ"ה אמר אליהם, שמדבר צז"א צצ' צחינותיו צהיות הקטנות צבתי יו"ד, ואח"כ כשנולד ונתגדל ונעשה ו' כנ"ל, והשיב לו השי"ת אק"ק אשר אק"ק, כי אק"ק הוא סוד העיבור והקטנות צבתי נקודות, ואמר צ"פ אק"ק, שהוא מספר מ"ב לרמז לו על ענין הלידה והגדלות שנעשה אח"כ עיי' השם מ"ב מספר צ"פ אק"ק, וכמ"ש צע"ה (פרק צ' משער הילדת אר"ה) עיי"ש. ונקוד

חלום חסר ו' חושבניה י"ה. ותלת ניצוצות י"י הא אינון מ"ה. שמא מפרש יוד קא ואו קא. ועם תלת אתוון ותיבה הא איהו מ"ט. כחושבן מ"ט אתוון (דברים ו) שמע ישראל וכו' ברוך שם כבוד כו' ואוקמהו רבנן דמתניתין נ' שערי בינה נבראו בעולם ונתנו למשה, חוץ מאחד שנאמר (תהלים ח) ותחסרהו מעט מאלקים. ולתתא במלאכים אינון מ"ט פנים טהור מן מטטרין. דאיהו חל"ם במלאכים.

חרק עם חושבן אתוון איהו א"ם. חרַק חושבניה ו"ה. ותלת נצוצות י"י תלתין הא איהו א"ם. **שרק** איהו חושבן אתווי ו'. וחמש ניצוצות חמשין הא נ"ו. תלת אתוון ותיבה הא אינון ס'. סוד י"י ליראיו. וביה (ירמיה לא) ר"נו ליעקב ש"מחה נוטריקון שר"ק. דכל נקודי מחכמה

באר לחי ראי

היינו שנה לרמז למש"ל שענין הנקודות של הסגו"ל מרמזים להאורות בעודן קעניס ועודן צמעי חמון, ולא עפ"ה הזרע הם עוד צנח"ה נקודות שהוא צנח"ה אור הלנח"ה הנקרא מאור הקטן, חנוס כאשר ילאו מצטנן חמס נחארכו ונגדלו ונעשו צנח"ה וויין וצנח"ה האורות הגדולים, והיינו צנח"ה חמ"ה . פני משה בפני חמה ע"י צפנ"ה (פרק ז' משער הכרכות) כי צנח"ה חמ"ה בעולם לקבל השפע היורד מיסוד אלה ליסוד אמת צפת שבלדם מזכך אורה זככה, הם צנח"ה פני משה. והוא צסוד ולא יראה פני רוקס עיי"ש ולזה אמר שהשפע הזה מיסוד אלה לחמ"ה שהם גי"פ ע"צ של ויס"ע ויצי"ה וי"ע שנקרא פניו מש"ה, הוא זה צנח"ה וויין שהוא כמ"ה של ה' פסוקים דויס"ע ויצי"ה וי"ע, ולרמז שהוא צנח"ה פניו חמ"ה מאורות הגדולים וכחמיר חלם וכו' עתה דורש צנקודת חל"ם וחיר"ק ששניהם הם נקודות יחידית, ומחזיל צנקודת חל"ם שהוא צנח"ה סוד שם מ"ה שהוא עמודא דחמנעיחא חושבניה י"ה. צמספר קטן : ותלת ניצוצות. ר"ל הנקודות חל"ם וזי"ר של חל"ם יש בהם ג' נל"תין : הא אינון מ"ה. ר"ל ג' יודין של ה' נל"תין הם ל', והמספר קטן הוא י"ה, הכי מספר מ"ה, שהוא ח"ה סוד עמודא דחמנעיחא שמא מפרש יו"ד ק"א וא"ו ק"א וכמש"ל (בעמוד א') דהשם מ"ה נקרא שם המפורש איהו מ"ט. ע"י צעבר הטעות (דחש ח' מדרושי הק"ש) דצ"ה מאיר המ"ע שערי בינה ועד הוד דליה אחפשטה, וכל א' מהכי ספירות שהוא מאירה זו כלוג מיו"ד, ה' פעמים יו"ד הוא ג' עיי"ש, וע' מה צפנ"ה (פרק י"ח משער הק"ש) שעיי המ"ע אחת דיהודא עלאה ותתאה, מאירים להצי"ה צמ"ע שערים, ועיי"ו יכולין לכות לשער ה': ואוקמהו רבנן דמתניתין (ב"מ דף כ"א ע"ג, וצנדרים דף ל"ח ע"א) עיי"ש : ג' שערי בינה וכו' ונתנו למשה חוץ מאחד וכו'. ע"י צע"מ (משפטים דף קט"ו ע"א) צסוד מעב משה דחמסר למשה, המעב שהוא המ"ע חנפין דשערי בינה שהם סוד מ"ט אחות דשם ישראל

וגו' וצסמל"ו עיי"ש. ולתתא במלאכים איהו מ"ט פנים טהור מן מטטרין. ע"י צע"מ (שם) דמעה משה שהוא סוד מ"ט שערי בינה הוא מ"ט מן מטטרין, וצזה החגבר על המ"ט של הס"מ צסוד לדיק מ"ט לפני רשע, מאו רשע דא סמל"ה, וכאו איכו מ"ט מן מט"ה דילך דתתמר ציה ומט"ה חלקים צדי עיי"ש. דאיהו חל"ם במלאכים היינו כמ"ש צע"ה (פרק ו' משער סדר הצ"ע) ז"ה מקנן בעולם היורה צמטטרין עיי"ש, ולזה אמר דלכו השם בוי"ה של ספירת ח"ה שהוא ז"ה מוקד צנקודת חל"ם, כי שם ציורה שהוא עולם המלאכים מקנן ז"ה צמטטרין, שהוא ראש על גב כל המלאכים כדוגמת החל"ם שהוא למעלה על כל הנקודין. חרַק וכו' איהו אם הוא השלמה להדרוש שדרש צנקודת חל"ם, שמרמז נמ"ע שערי בינה שנהנו למשה חוץ מאחד, שגם נקודת החר"ק מרמז לזה, שהוא ג"כ נקודה יחידית, והיינו כי נקודת החר"ק הוא צספירת לוח שהוא מדתו של משה רבינו ע"ה, כמ"ש צע"ה (פרק ו' משער הארת המוחין) כי משה חתום צמדת הלל עיי"ש, ולזה אמר חר"ק וכו' איכו אם, היינו כי חר"ק הוא צמ"ק ל"ה, ועס ג' אחות הוא מספר א"ס, להורות על המ"ע פנים שזכה להם משה מזינה שהוא אמת עלאה וכחכר איהו חושבן אתווי ו'. צמ"ק. וחמש ניצוצות חחת הש"ין ג' נל"תין, וחחת הר"ש צ' הכי חמש, שכל אחד הוא להורה ח כ"ל. סוד ה' ליראיו. ר"ל יסן כי שר"ק הוא נקודת הכו"ד, ע"כ הוא גימ' ס', ר"ת סו"ד, שמרמז לענין הסו"ד והסתרה, שלח לגלות חו חורה לכל הרעה ליטול את ה' ששיך למדת הכו"ד, כי טדע אשר עכשיו צצויר"ר שיש פגם צספירת הכו"ד שהוא ירך שמאל של יעקב צסוד יעקב צמ"ד ונתנו למשה הכו"ד של יעקב צסוד ויעקב כף ירך יעקב ונתחפך למשחית, שעי"ו יש אחיזה להחלונים צהכו"ד צסוד כל היום דו"ה, וצסוד וכו' נהפך ע"ו למשחית, וכמ"ש צפנ"ה (צנעות צין המלאים וצפרק ד' משער החנוכה), ועד

מחכמה עלאה מתפשטאן תשעה עד מלכות. וטעמי מכתר עד מלכות. ושורק צדיק יסוד עלמא ביה סוד. שורק תניינא בתוספות ו' מ"ב.

ועוד קמץ אוקמוהו מארי דקדוק דאיהו תנועה גדולה, בגין דאיהו קדמאה דכלהו נקודין דספיראן

באר להי ראי

סוד הי שנמסר רק לנוערי צרית שחס צנח' לדיק יסוד עילס, וכמ"ש צובר (ויהי דף גליו ע"ב) ר' אבא פתח ויאמר סוד הי ליריאוי, לא יהיב קציה רחא עלאה דהירייתא אלא לאיתן דקיימא אות צרית קודש כי צרית קודש נקרא סוד הי עיי"ש שורק תניינא בתוספות ו' הוא כמפרש דצרוי שיש צ' נקודות שנקראים שריק והיינו כי שריק כזה ו נקרא שריק בלא ו, ונקודת מלופיס כזה ו נקרא שריק צתיספת ו' (צין הש"ן להרי"ש), ימזה השורק שאנו מדברים כעת, הוא שורק צתוספות ו' שהיא נקודת מלופיס מ"ב פי' כי שריק מספרו צמיק י"ב, והנקודות של שורק הם תלת נלוזין שחס ג' יודיין סיב גימי מ"ב. והענין שהוא צתוס' ו' ומרמז להשם מ"ב, צא להירוח שהיא מאיר צספירות יסוד לדיק, והיינו כמ"ש צובר (רי"פ בראשית) דמסוד צרית אזדעע שמה גלופא מפרש צמ"ב אחרון דעמדא דצרהשית, ימציאר צע"ה (פרק י"ד משער מין ומ"ד) כי אות ו' הוא דיוקנא דצרית היסוד שהוא ארוך, וזומה לאות ו', ומספרו הוא ששה, כי הוא סוד הו' שמוט הראשונים דשם מ"ב וכו' והוי עלמא הוא השם הו' דשם מ"ב עיי"ש, ילזה אמר דשוריק צתוס' ו' שהוא נקודת היסוד, הוא מרמז גשם מ"ב שנתהיב מהוי דיסוד לדיק חיי עולמים כלן שייך מש"ל דכל נקודה מחכמה עלאה מתפשטאן תשעה עד מלכות וטעמי מכתר עד מלכות והיינו כמ"ש צע"ה (פרק ד' וז' משער ענתי"א) דכתי נקודות מתפשטין מספירות חכמה עלאה, ועיי"ש עוד (צפרק יו"ד משער המוחין) שמצוחר שם דכתי לאצא הם הטעמים, ועי' ספירות לאצא מחכמה ולהלאה הם הנקודות עיי"ש, וטונתו צוב לסיס המאמר שדרש עתה צרוי דנקודות, ומפרש דצרוי דלעיל שכסהחיל מתחלה לדרוש צרוי דנקודות התחיל תחלה צנקודת הפתי"ה שהוא נקודת החכמה, ולא צקמ"ץ שהוא של כתר, כי התפשטות הנקודות הוא מחכמה ולהלאה, ולא מכתר, כמו הטעמים שמתפשטין מכתר ולהלאה - ועוד קמץ וכו' הוא חוזר צזה לפרש עוד נקודות קמ"ץ ופתי"ת, משום דכלל הנקודות מפרש למעלה הרמז צאותיותיכון וצנקודותיכון, אבל צקמ"ץ לא פירש הרמז רק של הנקודה, וצפתי"ת רק של האותיות, לפיכך חוזר ומפרש כלן צשייבס האותיות עם הנקודות: דאיהו תנועה גדולה. ר"ל כי הכי נקודות חלקו צעלי

ועוד צשחר דוכתי, אמנס כג החיזותו היא רק צמקוס הגלוי, וכמ"ש להנן (דף ג"א ע"א) הענין מ"ש צלעס נא הציט און ציעקצ ולא ראה עמל צישראל, צזמנין דעמל וחון שהיא סימ ונתח דוחקין לאסחכלא צסיבהת אצכסייל מכל יכנ עיי"ש, ויהתן מ"ש ציעקצ וצושראל, היינו שהפגס היה צירך הי"ד של יעקב וצושראל שיש להם החיזה צאירות של ההי"ד שחס צאתגלוי"א, ויהמלכות נא כיסה אותה מכל וכל, וזה הוא הענין מ"ש צרע"מ (פנחס דף רכ"י ע"ח) צסוד כצשי דרחתמא למח נה, מינין דיהין תחה כצשינו של עולם יהון מכיסון תחת לצ"ך, דלריך לכסאה חין דאירייתא מצני עניין רשעיילא הציפין וכו' עיי"ש ולזה אמר הכא דלכתי צא הרמז צאיותיות ונקודות של השריק למספר ס', כי שריק מאיר צספירות ה"ה, דשם נחון שלא לגלות רק לככות מפני הרשעים כל מה דאפשר, צסוד הי ליריאוי, כדי שלא ישלעו צי זייס החילונים האחרים שם וביה רנו ליעקב שפחה עי' צרע"מ (פנחס דף ר"ל ע"ב) ואשמע את קול כנפיכס, דלוינן ס"ד לדי גדפין ד' פעמים ס"ד היא רנ"ו, וזכאי אהו רנ"ו ליעקב שמהה, אימת לצתר דנעיל נוקמא משנאוי ויוקוד עשון דלהון, וצאצוד רשעים רני"ה וכו' עיי"ש, והיינו כשיתחלקו הקליפות מספירות הי"ד שהיא סוד שריק כזכר וצושרו החיות, אז לא יהיב מהצורך להסתיי רוי הכורה, כי אז לא יהיב חשש מהחילונים שיש להם אחיזה צהי"ד, כיון שיתוקן ההי"ד צצחי הודיו להי קראו צשמו, והיינו רנ"ו ליעקב שמהה יכאמור דכל נקודי מחכמה עלאה מתפשטאן וכו' ונפענ"ד שתיצית אלו מן דכל נקודי וכו' עד מכתר עד מלכות ל"ל אחר תיבט שורק תניינא צתוספת ו' מ"ב, לאחר שסייס כל הדרוש צענין הנקודות איך הכי נקודות מתפשטים לעי ספירות וקא חשיב מחכמה עד מלכות וכמו שצארתו, ואין ענינו כלן עוד צאמלע המאמר ערס הודיע שמכתר לא נתפשטו עיד הנקודות, והתחלה התפשטותן הוא מחכמה ושורק (היינו נקודת מלופיס כמפרש ואזיל) צדיק יסוד עלמא. ר"ל דנקודת מלופיס היא ציסוד לדיק, כמש"ל (תיקון פי דף קכ"ע ע"ב): ביה סוד ר"ל דלעיל כתב דשריק הוא מספר פי שמרמז לסוד הי ליריאוי, ולזה אמר דגם שוריק צו', שהוא נקודת היסוד מרמז לענין סוד הי ליריאוי, כי לוורו הוא ו' עס ו' כמ"ל, ו' פעמים יו"ד הוא ס', ר"ת סוד, והיינו

דספיראן. אע"ג דכלהו שמהן קדישין אתעבידו דא כסא לדא, כגון ברא דצריך למפלא לאבוי ולאמיה ולמעבד לגרמיה לגבייהו כעבד ושמש וכרסייא ומצב (סז) תחותיהו. הכי אינון ספירן דא לדא. ובגין דא אית נקודה מלכא, ואית נקודא עבדא לגביה. כגון שב"א דאיהו עבד לקמ"ץ ורץ בשליחותיה ומזנב אחריו. אבל באתריה מלכא איהו. ורזא דקמ"ץ. חושבן קמץ י"ד. ותלת ניצוצי ורקיעי (קט) נ"י. מי דאיהו מלך אינון רמיוזן ד' יודין מן י"ד ק"י וא"ו ק"י, י"ד ק"א וא"ו ק"א [נ"א ד' יודין מן י"ד ה"י וי"ו ה"י], ולאן למגנא אתמר ביה מלך. דאיהו מלך גדול על כל מלכין.

פתח

באר לחי ראי

קמ"ץ או פת"ח או סגול"א חין מרגישין תנועתה ושמושה הוא להטף על ידה את הפת"ח חו הקמ"ץ או הסגול"א, ונקראת משום זה חט"ף קמ"ץ, או חט"ף פת"ח, או חטף סגול"א וכיזע ורץ בשליחותיה ר"ל שאין מאריכין בתנועתה, אלף רצין ומחטפין איתה עד שמרגישין הפתח או הסגול"א, והוא רק כעין שלוח דממרחין על ידה להרגיש הקמ"ץ או הפת"ח וכחכר. אבל באתריה מלכא איהו ר"ל כשהוא צפ"ע חין חוטפין תנועתה ומרגישין איתה במחוייית כמו שאר תנועות שהם מלכיים [ול"ש לפי כללי הדקדוק ואכ"מ]. ורזא דקמ"ץ וכו' ר"ל האיותיות עם הנקודות של הקמ"ץ מרמזים לזה שהוא צחי מלך חושבן קמץ י"ד (קט) צמ"ץ ותלת ניצוצי היינו כי תחת המ"ם יש צ' נקודות, ותחת הק' יש נקודת קמ"ץ שיש בו ג"כ נקודה תחת הקו, הכי ג' יודין שהוא מכפר לו, הכי י"ד וי' גימ' מ"ד ורקיעי. היינו הקו הרחב של הקמ"ץ שהוא סוד רקיע, הוא כלורת ו' כמש"ל, הכי ו' ומ"ד מספר לו, שהוא מספר צ' אותיות ל"ך מן מל"ך: מ' דאיהו מלך כלומר מ' שחכר להשלים חובת מלך. אינון רמיוזן ד' יודין מן י"ד ק"י וי"ו ק"י בתקוונם של הגר"א כתב רק וירסא ז', וגירסא הא' של ה"ב שמות ס"ג ימ"ה נשמע לגמרי (קס), וכן הוא נכון לפעמ"ד לפמשי"ג מהאר"י ז"ל צמ"ח דהנקודות מקורם הוא מחכמה דאבא, ושם מאיר שם הו"ו"ה צמילו יודין. אתבר ביה מדך כלומר שהקמ"ץ הוא תנועה גדולה הנקרא אלל בעלי הדקדוק מלך כמ"ל. דאיהו מלך גדול ש"י צפ"חה (בסוף ההקדמה בלשון מירנו האר"י ז"ל זל"ה"ה צד"ה האליות) שכתב שם דהאור חין סוף צ"ה נקרא מלך עיי"ש, וציאור הענין נראה כי מצוחר צספרי המקובלים צבנקודה הראשונה שנתחבב בתוך האור חין סוף צ"ה הנקרא עטורו עלאה לזוך צנין השולמות כדי שיהיה נקרא צחור מלך, נעשה תחילה הכתר, כמ"ש צנכפי יונה (חלק א' פרק א') עיי"ש, וזה היה ציאור הדברים כאן שהעטם שהמדקדקים מכנים לנקודת הקמ"ץ צסם מלך, כי הוא נקודת הכתר שהוא סוד חיר חין סוף צ"ה הנקרא מלך כחכר. מלך

בעני הדקדוק לשנים, חמשה מהם נקראים תנועות גדולות מטעם שהצרתן היא צחוקה, וי' מהם נקראים תנועות קטנות משום שהצרתן היא צרפיון קלת, ונקודת הקמ"ץ הוא הראשונה צבנקודות שהצרתו צחוקה ונקרא תנועה גדולה בגין דאיהו קדמאה דכלהו נקודין דספיראן ר"ג כי הו"ו"ה צסספירות כתר הוא ממוקד צנקודת קמ"ץ, ע"כ הוא ראשון לכל הנקודות, כמו שהכתר הוא ראשון לכל הספירות אע"ג דכלהו שמהן קדישין וכו' ר"ל דכמו שמ"יני צשמות הקדישים אעפ"י שכולם קדישים, על כל זה מ"יני שזה כסא לזה וזה לזה, שהסם שמאיר צעולם שצמטה הוא כסא להסם שמאיר צעולם שלמעלה ממנו, וכן הוא בכל השמות שמאירים כסדר השתלשלות העולמות מעשה צבעשה עד למעלה ראש אליות שבאליות, כן הוא ג"כ צנקודות שמאירים צספירות הקדישים אעפ"י שכל נקודה הוא אור צהיר ומאיר צספירה השייך לה צפני עלמה, עכ"ז הס כסא זה לזה לפי ערך מדריגתן זה למעלה מזה. כגון ברא וכו' הכי אינון כפירן דא לדא ר"ל כי מצשרי אחזה אלקי, כמו שכל דרך צריאות העולם היה צדרך עולה ועולה, והעולה לריך לכבד את עילתו, כדרך הבן שלריך לכבד את אציו שגולד ממנו, כן צספירות העליונות שצבראי דרך עולה ועולה, דמתחילה צצרא הכתר, ומן הכתר צצרא הככמה, ומן הככמה הציונה, וכן צצאר ספירות עד המלכות, וכמ"ש צציה (ריש שער הכללים) וצצאר דוכתי, ע"כ כמו שמורך העולם שהבן לריך לכבד את אציו שגולד ממנו, כן הוא צספירות הקדושים שהספירות הם צחי כסא זה לזה, שהככמה הוא צחי כסא לכתר כיון שנאלל ממנו, וכן ציונה הוא כסא לחכמה, וחכד לציונה וכן כולם, ע"כ גם הנקודות שמאירים צהספירות הם צצחי ועדיים ומלכיים זה לזה, אלל נקודת הקמ"ץ שהוא צכתר הוא צחי מלך, והנקודות שלאחריו הם צחי משרתים ועדיים לנגדה כמ"ל. כעבד ושמש וכו' חשוד ד' דברים, שהם כנגד ד' פרופין אר"א זוי"ג, שבן צצחי עולה ועולה זה לזה, והם צצחי כסאות ממתה למעלה זה לזה עד אר"א. כגון שב"א. ר"ל שהשצ"ח כשהוא צחמ"ץ

פת"ח איהו מ"ב קסא, חושבן פתח איהו כ'. וניצוץ ותריץ ריקיע ורי הא מ"ב, כ"י ב"י חשק ואפלטוהו. פתחו לי שערי צדק אבא בם וכו', ב"ם ארבעים ותריץ. כי בי חשק ואפלטוהו. חשק חירק שבא קמץ מן אַדְגִיָּץ.

קמץ קומץ [דף ה' ע"א] סתים באת יר"ד. פת"ח אתפתח ביה בחמש אצבען דאינון ה'. וכמה רזין בנקודי, והאי (צ"ל איהו) (תהלים קיח) אבא בם אודה י"ה ופת"ח עליה אתמר (שם) פתחו

באר לחי ראי

שם שצנקה קמ"ץ יש קו כלורת פת"ח ותחתי נקודה שכו"ל יו"ד, ונורת הפת"ח מורה לפתוח"ה ה"ד דלחפתח צחמש אלצטן לחמש תרעין, ונקודה כיו"ד שחחתי מרמז להקומץ כשכו"ל סחוס, וכיינו ענין הקומ"ץ כג"ל וכמה רזין בנקודי. ולפענ"ד שג' תיבות אלו אין להם שחר צלמלע הדרוש הזה שדרש בסוד הפת"ח, ומקומו הוא אחר זה השער לה, ששם מתחיל עוד מאמר צענין הנקודות, ע"כ אמר שם וכמה רזין בנקודי מלאכין ה"ה דמשמשין לאלין נקודין וכו' וכמש"ל. והאי איהו. בדפוס מנטוזה ולמשערס לא נמלא תיבת א"ה, ובדפוס קונסטנטינא וליוורנא הוא נכתב במסגר אמנס צתיקונים של הגר"א גרם לה, כמ"ש כאן אבא בם אודה י"ק וכיינו כמש"ל שצנקה הפתח מרומז גם הקמ"ץ, כי הפתח הוא רק כשכו"ל פתוח כג"ל, אבל כשנקמץ נעשה מכפתח קמץ, ולזה מפרש המשך הקרא פתח"ו לי, היינו מהנקודה הפתח נוצע גם נקודה הקמץ אשר נאמר בו אבא צ"ם וגו', כי צחקמ"ץ יש קו רחב כלורת הפת"ח ונקודה תחתי כלורת אות יו"ד, הרי יש בו סוד אבא צ"ם, כי הקמ"ץ הוא סוד י"ק שפת"ח הוא סוד אות ה' דלחפתח צחמש תרעין כג"ל, והניצוץ שחחתי שמרמז להקומ"ץ כשכו"ל סחוס כג"ל הוא כלורת י, וזה מרומז בפסוק אבא צ"ם, שעי' סוד הקומץ נחגלה השם מ"ב כמ"ש לעיל, וע"כ אמר אודה י"ק, כי קודם שנעשה מהפתח קמץ אין בו רק אות ה' ולאחר שנעשה ממנו קמץ נתוסף בו גם ה"י, ונשלם השם י"ק וכאמור: ופת"ח עליה אתמר פתחו לי וגו' ע"י צוכר (בצקדמה דף ז' ע"ג) חכמה איכו לאעלא לגו דרגא דחכמתא עלאה. ה"ד פתחו לי שערי צדק זה השער לך, ודאי דאי לא יעול צהאי תרע"א לא יעול לעלמין למלכא עלאה וכו' עיי"ש, ולזה דרש לה הכא שנקודה הפת"ח הוא מרמז ללימוד חכמת הקבלה לאעלא צהאי פתח"א, ועי"ז יבא לזה השער אשר לה, היינו שעי' לימוד הקבלה חכמה לעול לעלמא דחתי למלכא עלאה וכו': וכמה רזין בנקודי ר"ל חוץ מהדרושים שדרשנו עד עתה בסוד הנקודות צדק פרע על כל נקודה ונקודה, יש לדרוש צכס עוד כמה חוץ צדק

מלך גדול על כל מלכין היינו כמ"ש רצונו צע"ה (פרק ג' משער דרושי אצ"י) וצפ"ה (פרק ו' משער ר"ה) שכחתי הראשון שנאלל יש בו כוללה עתיק וא"י"א ושניכס נקראים כתר, והוא שורש לכל הי"ם הנאללים, והוא משפיע לבולע עיי"ש, וזה ציחור הדברים כאן שמפרש שבהכרח שאנו מדברים בו שהקמ"ץ מרמז עליו, היינו הכתר הראשון שנאלל מתחלה צטכ"ו עלאה, שהוא ראש ומלך לכל הראשים והמלכים, שהם הכתרים של העולמנה שנאללו אח"כ והוא משפיע לכלם וכאמור פת"ח איהו כ'. ר"ל [אותיות פתח] במספר קטן וניצוץ. של הקמץ. ותריץ ריקיעי. ר"ל ה"ב קיין של הקמץ כג"ל ושל הפתח שחחתי ה"י, שנמתחין לרוחצ ענין הרקיע כמש"ל: הא מ"ב כמש"ל מהכרי"י ז"ל שהשם מ"ב נוצע מהל"צ נתיבות החכמה, כי ל"צ נתיבות עם י ספירות הוא מ"ב עיי"ש, ולכ"י מרמז נקודה הפת"ח שהוא נקודה החכמה להשם מ"ב. כ"י ב"י. גימ' מ"ב. פתחו לי וגו'. מצינו שני פסוקים הללו, שמרומז צכס השם מ"ב להמשך הדברים כג"ל, והפסוק ה"ב מוצן מאלו שמרומז ענין המאמר הנזכר פתח"ו הוא סוד הפת"ח שהוא נקודה החכמה, אבא צ"ם הוא השם מ"ב, ומפרש הפסוק ה"י כי צי חשק וגו', ועי' צמ"ז שכתב דר"ל כי השם מ"ב מנוקד צ"ד נקודות קמ"ץ שצ"א פת"ח חיר"ק, והס יולאים מהנקודות מר"ה של ד' תיבות אַשְׁבַּחְהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי, וה"י נקודות הללו חוזרין חלילה בכל ה"י שמות של השם מ"ב. כ"י צ"י גימ' מ"ב סוד נקודה פת"ח. חש"ק ר"ה ג' נקודות אחרונות חיר"ק שצ"א קמ"ץ קסא. ואפלטוהו ר"ל צכס שם מ"ב מנוקד בנקודות כג"ל אפלטוהו וגו'. קמ"ץ. קומ"ץ. הוא מוסיף לדרוש עוד פסוק השני של פתחו לי שערי צדק שהפת"ח נדרשה ג"כ כמו שדרשין לעיל (דף ד' ע"ג) וקמץ הכהן לשון קומץ, ור"ל כי סוד פתח זה שרמז עליו הכתוב פתח"ו לי הוא ענין א' עם סוד נקודה הקמ"ץ שיש צב ג"כ לירת פת"ח, והוא מרומז ג"כ בסוד וקמ"ץ הכהן שיש בו רמז צקמול"ה ה"ד וגם פתח"ה ה"ד לה' תרעין וכמש"ל (שם) עיי"ש סתים באות יו"ד וכו' היינו כמש"ל

פתחו לי וכו', זה השער לה'. מלאכין אית דמשמשין לאלין נקודין. ואינון אתוון. דאינון כסוסוון לנקודי וטעמי מנהיגי לון. ואינון תנועות לגבייהו. כגון (בסדר ט) על פי י"י יחנו ועל פי י"י יסעו. ואינון נקודין לגבי טעמי. כעאנא בתר רעיין דאנהיגין לון לכל סטרא, לסלקא, ולנחתא עילא ותתא, ולאנהגא לון לכל סטרא לימינא ולשמאלא לקמא ולאחורא. וטעמי אינון נשמתין. ונקודין רוחין. ואתוון נפשין. אלין מתנהגין בתר אלין ואלין בתר אלין. אתוון מתנהגי בתר נקודי ונקודי בתר טעמי. (קהלת ה) כי גבוה מעל גבוה שומר.

ועוד אתוון אינון אש. נקודי רוח. (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, ואינון כמבועי מיא דאתמר עלייהו (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים ישקו כל חיתו שדי וג' אלין אתוון.

ואית

באר לחי ראי

[אתוון] [נ"א ארעא] כ"ש נקודין לאורייתא לגביה גובה דהון ואתוון קן נקודין כי גבוה מעל גבוה שומר. הוא המשך להדברים הנ"ל, ור"ל דאף להנקודות הם קטנים מן האותיות, אין פהיות אלס, כי זה הוא רק משום דמחמת גובה דהון אתוון לבני נשא כנקודות קטנות מחמת גודל מרחק הגובה, כענין השמש דאתוון לבני נשא כעיגול קטן, והיא כמה מאות פעמים גדול מכל הארץ וגרסה בני אדם שהוא קטן מחמת כן קן הוא גם כענין הנקודות, מה שגראה לנו בנורת נקודות שהם קטנים בכמותם מן האותיות, וזכרתי כי במקומם שם של הגובה יותר מן האותיות, וזכרתי כי במקומם שם למעלה למעלה ראש על גדולים מן האותיות, ולזה מרמז הקרא שאמר גבוה מעל גבוה שומר היינו הנקודות שהם בחי שמרים להאותיות. אתוון אינון אש כמ"ש (יחזקאל א') ודמות החיות מראהו כחלי אש, וזהו סוד האותיות, כמש"ל שהאותיות הם סוד חיות המרכבה נקודי רוח ר"ל כמו שהאש נוטה תמיד למקום שברוח מנשב, כן האותיות נוטים תמיד רק בתר הנקודות וכמש"ל ואינון כמבועי מיא כלומר עוד רמז, שהנקודות הם דימא דמצועי למיא, והאתוון הם בחי חיות שדי השותין בלמא ממצועי למיא, וכמש"ל שהאותיות הם סוד חיות המרכבה: דאתמר עלייהו המשלח מעינים בנחלים וג' ע"י זכר (תקת דף קפ"א ע"א) כתה ר"ש ואמר המשלח מעינים בנחלים וג' ישקו כל חיתו שדי וג', אלין נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכי, וכלבו אתשקין כחד מהכוא נציעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד, לבתר ישקו כל חיתו שדי, ועיין עוד בזכר (בראשית דף ל"ב ע"א) דהא הכוא נהר דנגיד ונפיק הוא עייל צבאי גנחא וכו' וכל אינון נעישין שריין עליה עיי"ש, ולזה אמר הכא דכאי מצועי דמיא דאפרסמונא דכיא דנגיד ונפיק אשר החיות שותים ממנו הוא הנקודות והחיות הם

כלל כסיד הנקודות בכלן מלאכין אית דמשמשין וכו' ר"ל אש"ג דמדרכ העולם כמ"מ שהקטן משמש להגדול, עכ"ז בענין זה מצינו שהגדול משמש להקטן ממנו במדריגתו, כי הנה נודע שהטעמים הם גבוהים יותר מהנקודות, וכמ"ש צפ"ח (ר"ש פ"א משער ענת"א) שהטעמים הם משם ע"ב, והנקודות הם משם ס"ג, וא"כ היה מכראוי לכאורה שהנקודות ישמשו להטעמים שהם מלאכים לגביהו, עכ"ז כאן להיפך הוא, שהמלאכים שהם הטעמים משמשים להנקודות והאותיות, ומפרש ואזיל ואינון אתוון דאינון כסוסוון לנקודי ר"ל שהאותיות הם מרכבה להנקודות שהנקודות הם גבוהים מהאותיות, כי האותיות הם משם מ"ה, והנקודות משם ס"ג כנ"ל וטעמי מנהיגי לון ואינון תנועות לגבייהו ע"י זכר (בראשית דף ע"ו ע"ב) והמשכילים יזכירו כגונא דתנועי דטעמי דמנגני, ונגונא דילהון אזלין אצתרייהו אתוון ונקודי, ומתנגענין אצתרייהו כחילין צתר מלכיהון עכ"ל כגון ע"פ ה' יחנו. פי כמו שצ"פ ליווי השי"ת חנו בני ישראל, כן צ"פ הטעמים המפסיקים כגון אתנחתא וסוף פסוק יחנו בקריאת התורה, וכמ"ש בזכר (שם) אינון פסוקי דטעמי דפסקי צמטלגיהון, דבגין כך אשתמע מלך וע"פ ה' יסעו ע"י זכר (שם) כד נגונא דטעמי נטיל, נעלי אתוון ונקודי אצתרייהו וכו'. וטעמי אינון נשמתין, ונקודין רוחין, ואתוון נפשין ע"י צפ"ח (פרק ה' משער ענת"א וצפרק ד משער פנימות והלוינות) צבאיור ענין זה באריכות. אתוון מתנהגי בתר נקודין. פי כיון דכלא הנקודות אין יכולין לדבר האות כלל, לפיכך הנקודות כן בחי רוח להאותיות: כי גבוה וכו'. הגר"א גרים הכא בגי' ששיין כאן מלעיל (דף ד' ע"א) ואית נקודה דכל עלמא תליא תחתיה, כגון שמשא לגבי תתאין אהחזי לבני נשא תחת ריקע נקודת קמ"ן, ואיכו כמה זמנין רב מכל

ואית דשוי לון לאתון מים אש רוח ועפר, די רגלין דכורטייא. נקודי אדם לשבת על הכסא (נ"א מסטרא דאימא ההי"ן לעילא. מסטרא דברתא ההי"ן לתתא) מסטרא דאבא יודי"ן לעילא. מסטרא דברתא יודי"ן לתתא. מסטרא דבן ווי"ן לעילא כגוונא דא ווי", מסטרא דאבא ווי"ן לתתא. כגוונא דא ווי". ההי"ן דאימא כגוונא דא ההי"ן דברתא כגוונא דא יהיה והיה. והכי בכל הויה והויה.

ועוד מאן דאוליף אלין הווי"ן, צריך לאולפא לון למבני בהון בנינא לקב"ה דאתמר ביה (מלכים א יז) [וירפא את] מזבח י"י ההרום. ורזא דמלה דיכלין למהרס באתווי דשמיה,

ההי"ד

באר לחי ראי

בתים ששם ששה הרי ס"ג עוד נלטרף כל אי משתי הכי"ן לשתי ווי"ן ובתיבין צונות שלשה בתים ששם ששה הרי ס"ט, עוד נלטרף כלל אותיות התיקון שהן ארבע יודי"ן, שלש ווי"ן, ושתי הכי"ן, שלשה בתים, שהן ווי"ן, ווי"ן, ויהיה הרי ע"ב עכ"ל וצוה נוכל להצין כג' הדברים כאן, כי הגה לאחר שאמר שהאחות הם סוד די רגלי המרכבה שהוא רוח דדי עולמות ארבי"ט, דהיינו הדי פרנפים אי"ה זוי", שהם רוח דדי אותיות הווי"ה צ"ה, אמר שצבל עולם ועולם מאיר הנירוף של שם זה דע"ב לפי ערך העולם שהוא עומד צי, דהיינו שבעולם אצילות שהוא פרוף אצלה רוח דלות ווי"ד מהווי"ה, שם מאיר השם צנירוף צאופן זה, שהאות וי"ד הוא ראשונה בהנירוף, וכן מסערת דמאח שהוא סיד הי הראשונה של הווי"ה מאיר לנירוף שם זה צאופן זה, שאות הי הוא ראשונה, ומסערת דצרה מאיר הנירוף צאופן זה, שאות וי הוא ראשונה, ומסערת דצרתא שהיא אות הי אחרונה של הווי"ה, מאיר צה הנירוף צאופן זה, אשר הדי הוא אחרונה בהנירוף, וכמו שמפרש ואזיל חיה שסוים וחכי בבל הווי"ה והווי"ה ר"ל דגם צמילוי ס"ג ומי"ה וצין נחלקי האותיות לבתים של צעלי ג' אותיות וכאמור, וכל בית וציה מאיר בעולם שהוא משורשי וכפיה דרגא דליה וכאמור

סוד האותיות כג"כ ואית דשוי לון לאתון וכו'. פי"ש שדורשין עוד צרח דנקודות, כי הם מכונים להאותיות צבור די רגלי המרכבה שהיא סוד המלכות נוקבא דז"ה, והנקודות הם סוד ז"א שצא לשבת על הכסא די רגלין דכורטייא ר"ל לאחר שאמרנו לעיל שהאותיות הם סוד היות, ע"כ מוזן ממילא שהם צחי די יסודות מרא"ט, שהם סוד די רגלי המרכבה, וכמי"ש צפ"ה (פרק ח' משער קילור ארבי"ט) דצבל עולם מהדי עולמות ארבי"ט, יש די היות שהם כנגד די אותיות הווי"ה, וצבל עולם יש די רגלי המרכבה שהם צחי די יסודות מרא"ט עיי"ש נקודי אדם לשבת על הכסא פי"ש שהנקודות הם סוד ז"א שנקרא אד"ס, כמי"ש בלק"ה (פי"כ כי תשא) ובשאר דוכתי, שהמטרינותא היא סוד הכסא, וז"ה צעלה נקרא אדם, וכשצא ז"ה להזיווג צמטרוניתא הוא סוד צה אדם לשבת על הכסא, וכמי"ש (דף ג' ע"ב) דשמתקין הדי רגלי כסא, אז צה אדם סוד ז"ה לשבת על כסא, ונעשה יחוד קצ"ה ושכינתיה ועיי"ש דצב"טו מסטרא דאבא וכו' עיי' דצדרי הרב פלח הרמון (פרק הי משער השפיות) שכי צב"אר דברי התיקונים צוה, וז"ל ויש דרך אהרת צנרופי הווי"ה בתיקונים וכו', ואין לתמוה על כפל הויות שאין האותיות שוות צסודן ורומזתן, כי הגה מקור הכל הוא יי"ד ק"י וי"ו ק"י צגימ ע"ב וצו ארבע יודי"ן שלשה ווי"ן ושתי הכי"ן וחוצר מהם יק"ו יק"ו ווי"ו, והנה יק"ו הראשון ילטרף אל ששה בתים כגודע. וכן השני, וי"ו ילטרף לבלשה בתים הרי ע"ו עוד נלטרף די יודי"ן שצשם זה כל אי צבי הכי"ן ונעשה די היות כל אי יק"ק, וארבעתן מלטרפות לבלשה בתים ששם י"ב. הרי כ"ו, עוד נלטרף כל אי מגי ווי"ן לשתי הכי"ן ונעשה ג' היות כל אי וק"ק ושלשתן מלטרפות לבלשה בתים שהן עי הרי ל"ו עוד נלטרף ארבע יודי"ן לשתי ווי"ן ונעשה די היות וי"ו וארבעתן צונות שלשה בתים ששם י"ב הרי מי"ה, עוד נלרף ג' ווי"ן אל שתי יודי"ן ושלשתם שלשה בתים ששם עי הרי כ"ז, עוד נלרף כל אי משתי הכי"ן לשתי יודי"ן ושתיבין צונות שלשה

שאין

זה"ד (שמות ט) פן יהרסו אל י"י, ובגין דא דיהרסו לון בחובייהו צריך למבני לון בצלותהון. דאת י' איהי אבן יסודא דבנינא. י"י מן י"ק זבנה את מזבח ה' אלהיך דא ה'. ו' דא קורה תלת אתון [בית]. ב' בנינא. י' יסוד בנינא. זשיעאה דאיהו סומך גאולה לתפלה ותפלה וביה (תהלים קמה) סומך י"י לכל הגופלים. ת' תפארת

באר לחי ראי

וכמ"ש בפע"ה (פרק ו' משער הכפילין) כי יסוד דז"א הוא לורה יו"ד עיי"ש, וזה שאמר לחיכו יסוד דזניתי, וי"ל שהיסוד דז"א הוא יסוד ועיקר לזניתי פלוגת הניקבא כי על ידו נצית על הגב. את מזבח ה' אדקין דא ה' וכמ"ל שהמזבח הוא סוד מלכות ה' אחרונה דשם הוי"ה ו' דא קורה ועמודא לסמוך עלה בית היינו כמ"ש רבינו (פרק א' משער הירח) כי כג סמיכות המלכות הוא צקו אמלעי דז"א שהוא סוד עמודא דאמנעיתה עיי"ש, ותצין הענין מה שמכנה לעמידא דאמנעיתה צבס קורה ועמודא ובגין דא חבורא דתלת אתון ב"ת וכו' הוא מפרש דצרו שאמר לוח ו' הוא עמודא לסמוך עליו זיית, ולא אמר לזניתי המזבח שמדבר צו, ומפרש כי צניצת זיית מרומז ענין צנין המזבח שנצנה ע"י ה' שהוא עמודא דאמנעיתה כנ"ל, כי לוח ב' מרמז להבניין, וחי"ד מרמז ליסוד הבנין, והת' הוא תיבת שהוא לוח ו' סיד עמידא דאמנעיתה שהוא הקורה והעמוד, שהמזבח שהיה סוד המלכות נשענת עליו וכדמפרש ואזיל: ב' בנינא קודם לוח דרש צניצת זיית צורך כלל שהוא מרמז לצנין המזבח כנ"ל, ועתה הוא דורש דגני אוחיות של חיבות זיית מרומז הענין צפרע איך נצנה המזבח ע"י היסוד ות"ת, ימפרש ואמר ואינון ב' מלכות וכו'. כלומר הב' הוא מרמז להמזבח שהוא מלכות שנינחא תחאה, וכמ"ל (דף י"ג ע"ג) צ' עלה אחמר כל כבודה בת מלך פנימה, השע נקודין חליון מינה והמלכות היא עשירית לון עיי"ש י' יסוד ספירה תשיעאה. ר"ל כי ע"כ נקראת הי"ד יסוד, כי היא יסודא דזניתיא כי הוא סמוך למלכות שהיא עשירית, והייט כאשר מחקין כל הכפירות ומניעים לחוקן היסוד שהוא אחרונה להשע נקידון, אז נתקנת מדה העשירית שהיא המלכות צננין שלם דאיהו סומך גאולה לתפלה ר"ל דמ"ע נקרא היסוד גואל, כיון שהוא סומך למלכות שהיא העשירית, וכמ"ש בפע"ה (פרק כ"ט משער הק"ש) צסוד סמיכה גאולה לתפלה. כי הגאולה הוא ציסוד, כמ"ש אם יגאלך עוב, ותפלה הוא צמלכות כמ"ש תפלה לדוד עיי"ש: וביה פומך ה' לכל הגופלים. היינו כמ"ל (חיקון ע' דף קכ"ז ע"א) ילון לחיכו ו', סליק צלות ו' לחיכו רקיע, שיה זמנין

שחין לימדים הכמה הקצנה לשמה, שעי לימוד רזי התורה לשמה מקרבין הגאולה, ובשמינעים מלמוד הכמה זו מעצבים הגאולה, ואמרו שכמה מאמרים צבחי מיכיתין ענ זה צאריית. דיבלק לסהרם בארתו דשמיה הה"ד פן יהרסו אל הוי"ה. היינו כמ"ש הצצרים בפע"ה (פרק צ' משער העמידה) צכוונת צרכה ולמלשנים אל תחי חקובה, כי ע"י עונת הרשעים עושין הפסק צין לוח ה' לוח ו', כי רוח העומאה נעשה חיק ומלציש לאוחיות ו"ק עיי"ש, וצוה מוצן מה שאכ"כ פן יהרסו אל הוי"ה, היינו שעי העונות עושים הרס וקלקול צכויל צבס הוי"ה צ"ה, שנעשה הפסק צין האוחיות ו"ק הקדושים ע"י לצוה העומאה כחכר, אבל ע"י לימוד הקצנה כראוי חוזקין ומחקקין הקילקול ובגין דא דיהרסו לון וכו' פ"י כי מש"ל יירפא מצבה ה' ההרוס, קאי על ענין הפירוד שעושין צין אוחיות ו"ק כנצנה, שעי עונות הרשעים נעשה הפגם גס צז"א, מ"מ עיקר הפגם הוא רק צב' אחרונה שהוא סוד המזבח שנצנה צענינו, והיינו כמ"ש צע"ה (פרק ו' משער המלכות) צסוד הרשעים שמאצדים לח העולם, כי עיקר הפגם שפוגמים הרשעים צכוונתם הוא מה שגורמים להניקבא שנסחלק ממנה כל העי חלקים ולא נשאר צב' רק חלק עשירית, אבל צז"א אין הקלקול כ"כ שאין הפגם גורם לכל גופו רק שנסחלק ממנו הג"ר עיי"ש, ולא אמר לח מצבה ה' ההרוס, כי מצבה הוא סיד מלכות נוקבא דז"א, כמצואר בפע"ה (ריש פ"ג משער הלוגצ) עיי"ש, וזיינו שעיקר ההרס ע"י העצירות היא צהמלכות הנקרא מצבה ה': צריך למבני לון בצלותהון. וכמ"ש בפע"ה (פרק ד' משער הק"ש) שכל ההטוטה של התפלה הם טונה לחת לחקן המלכות וע"י חחיחד עם צעלה ויהי זוג זוי"ג ציחודא שליט, ועיי"ש עוד להלן (צפרק י"ג) צסוד הגו עוז לאלקים וכו', כי ע"י מעשים הרעים ועונות הרשעים נפלה המלכות, ולריכין לחזור ולהקימה ע"י זכויותיו עיי"ש. דאת י' איהו וכו'. הוא מפרש צוה דצרו, שכל מאן דלוליק חלין הוי"ן צריך ללוליק לון איך למצני צבון צנינא לקצ"ה, ומפרש איך צדי אוחיות דלוליק הוי"ן יש להם רמז לענין צננין, ואמר כי אות יו"ד אבן יסודא דבנינא.

תפארת דאתמר ביה (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית. וביה כל הזוקף זוקף בשם. אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך הה"ד (משלי ט) ברכות לראש צדיק.

ואיהו עירוב, דישפיל ביה הקורה אם היא למעלה מעשרים, דאיהי ירד דלעילא מכ' דאיהו כ' כתר, איהו עלת העלות על כלא דלית עינא שליט עליה. ובגין דא מבוי דאיהי שכינתא תתאה דאיהי י' ועירא עשרה טפחים שעורה. ביה צריך להשפיל הקורה דאיהו

באר לחי ראי

ועמודא דישפיל ביה הקורה אם היא למעלה מעשרים ולונו לפרש צוב המשכה (דריש עירובין) צענין עירוב דאמר מצוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמר ימעט, ופרש"י מצוי שהניח את הקורה למעלה מעשרים אמר, ימעט, ישפיל אותה, ולפי האמור יתכן הרמז, להקורה שהוא סוד עמודא דאמלטיחא אי אפשר להשיגו רק עד ראשו ששם הוא צחינה עשרים שהוא ספירה עשירית מחתא לעילא שהוא הכתר, אבל צבאור שעלו למעלה מראשו שנקרא למעלה מעשרים דהיינו למעלה מכתר אי אפשר להשיג. דאיהו כ' בתר. כדברים אלו איחא ג"כ צבאר (פנחס דף ר"ח ע"א) כי איכו כתר עכ"ל, ועי' לעיל (דף ו' ע"ב) אין קדוש כהו"א ונדברינו שם. איהו עלת העלות על כלא וכו'. ר"ל כי למעלה מהכתר ששם הוא האור אין סוף ציה וצ"ש לית ציה שום השגה ולית מחשבה תפיסה שם כלל ולית עינא שלט ציה כלל וכלל. ובגין דא מבוי וכו' ע"פ המאמר הנזכר הוא צא לתרן קושיית הגמרא (ברי' עירובין שם) דפריך מאי שנא גבי עירוב דחני תקנתא, ומ"ש גבי סוכה דקחני פסולה, ומתרן מבוי דאיהו שכינתא תתאה דאיהו י' ועירא עשרה טפחים שעורה ר"ל כי הנוקבא היא כשיעור קומת כל פלגוף ז"א צי ספירות, אך צבוע"ר ע"י החטאים נתמעטה ונעשית רק צבחי נקודה קטנה ועומדת אחורי ז"א צענין ח"ם של מן החזק ולמעטה, וע"י שהז"א מאיר לה ונותן בה שפע אורות, היא נצנית צשיעור קומה שלימה, וכמוצאר כל זה צע"ח (פ"א משער חיקון הנוקבא וצשער היתר) צאורק, ולזה יתכן הענין דגבי מצוי שמדברים ביחודא תתאה דזו"ג, ע"כ קחני תקנתא שהוא צקורה, שמרמז לסוד ז"א שנקרא קורה שמתקן להנוקבא להעמידה לפניו צקומה שלימה, ולזה אמרו צש"ס שם צריך להשפיל הקורה דאיהו י' וחיינו צמ"ש צע"ח (פרק א') משער הזיווגים) דלפעמים גם אם הנוקבא אינה עומדת עם הצעיר שיה צבוח מצדוהו הז"א עמה למטה צנח"י שלו עיי"ש, וכן הוא הכוונה של חנוכה צמ"ש צע"ח (שער החנוכה) וכדוד, ולזה אמר דגם כשהיא למטה צבחי י' זעירא, יש תקנה להקומה ולצנחה ע"י שיספיל הז"א את עצמו להתייחד עמה ולהאיר לה, ועי"ז תצנח

שער יחטענידה ס', ובה סומך ה' לכל הנופלים עיי"ש, וחינו כי תפארת ז"א שהוא אור י' משפיע כל עוזבו להנוקבא כדי לצנות קומתה ולהקימה מנפילתה צסוד סוכה דוד הנופלת, ע"י מדה היסוד שהוא אורת אור י' כנ"ל, ונעשה כן י' פעמים ו' ס', לסמוך המלכות מנפילתה לצנחה צצנין שלם כתפארת אדם לשבת בית אד"ס הוא סוד ז"א כמ"ל, וצ"ח הוא מלכו"ת נוקבא דז"א כמ"ש צש"ס (סיעה דף מ"ד ע"א) וצניה צית"ך זו אש"ה עיי"ש, (ועי' שנה דף ק"ח ע"ב מימי לא קריתו לאשתי אשתי, אלא לאשתי צחתי עיי"ש), ועי' שמואל (א' כ"ד) עשה יעשה לאדוני בית נאמן, ופרש"י שם דהיינו מלכות, וזה שא"כ כתפארת אד"ס שהוא ז"א, לשבת צ"ח שהוא נוקבא דיליה, אבל אם אין האדם צצחיו אינו צשלימות וביה כל הזוקף זוקף בשם ר"ל לאחר שאמרנו שכל עיקר הכוונה של סמיכה גאולה לחפלה הוא לחקן המלכות צסוד בית ע"י היסוד, מוצן מה שחיקו צשמי"ע ענין הכריעה ואמרנו כל הזוקף זוקף צשם, שהיא לכוונה זו, וכמ"ש רבינו צפע"ח (ברי' שער העמודה) שענין הכריעה הוא שהיסוד כורע ונותן כח למלכות כדי שעי"ז תעלה צזקיפה אל התפארת עיי"ש, ולזה אמר שגמרנו הענין הזה צצחיה צ"ח, שהיסוד נותן כח למלכות שנקרא צ"ח להקימה לתפארת אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך הוא כמפרש צזה שלא יקשה דכיון שאמרנו דע"י הכריעה נותן כח למלכות שהוא ענין צנין המצנח יע"ז נתייחד ה' עם הה', א"כ הו"ל לכרוע ג"כ צשם, כיון שעי"ז נחקן הפגם שהיה צבה"ס, ולזה מתרן כיון דצבכריעה לא נחקנה עדיין המלכות צצנין שלם, שענין הכריעה הוא רק לכוריד לה הארה, ע"י לא אמרו כל הכורע כורע צשם, רק צזקיפה אז נעשה גמר חיקון שלה שהוא סוד צנין הצ"ח וכאמור. ואיהו עירוב לאחר שאמר למעלה שאות י' הוא סוד עמודא וקורה, הוסיף עוד לדרוש צזה על ענין העירוב שנעשה ע"י קורה, כי העירוב הוא ג"כ סוד אור י', כי מצואר להלן (ריש חיקון כ"ד דף ס"ע ע"א) עירוב איכו עמודא דאמלטיחא עיי"ש קב"ב, ולפי האמור יתייחדו הדברים, שהי' שהוא עמודא דאמלטיחא נעשה כקורה

שם יקוק. י דיליה ברישא דחרבא. [מרגלית מליא סגולתן ברישא דחרבא], דלית מאן דנצח ודאי למארי חרבא דא. ובה נצח לכל סטרין אחרנין ולית חד קיימא קמה. גופא דהאי חרבא ו'. זכאה אילו מאן דידע לאניף לה בידיה לכל סטרא. עילא ותתא וארבע סטרין. בשית ספירן. תרין פיפיות דחתוך בהן עילא ותתא מתרין סטרין. אינון ה"ה. ונקודה אלקים והיינו גרתק דיליה. ובג"ד בינה נקודה אלקים כגוונא דא יקוק כמה דאתמר

באר לחי ראי

כי חרצך הנפת עליה ותחלני, היינו שהוא פחותות הכבוד כזכיל לפני הקב"ה, אם הוא מניף חרצ על אבני המצבת, שנראה חלילה שהצ"ד המסתת האבנים לנוכח ציון המצבה חתח חרצ וגובר על אבני המצבה שמרומה להשכינה בלחותו אוחה ובראותו מכחת, כי ענין החרצ פיפיות שייך רק להכרית הקליפות ולא חלילה חיו להיפוך, וכמבואר שם בפע"ח ששם ספר הריזם עיי"ש זכאה איהו מאן דידע לאניף לה בידיה לכל סטרא וכו' בשית ספירן היינו להכרית החינונים מכל הששה קלות דז"א שהוא סוד ששה ספירות, כמש"ל (דף ז' סוף ע"א) תרין פיפיות וכו' אינון ה"ה. עי' בפע"ח (בשער הק"ש שעל המטה שם) לכיון במלת פיפיות להווי"ה במילוי ההוי"ן, כי השם צ"ן יש לו צ' פיות, כי"ד כשהצ"ד נרת אוח ה' צ"ן נורין כזה ד"י ד"ו וד"ו הוח גימ' מ"ב, והנה בשם צ"ן יש ד' ההוי"ן, וחס נהלקים צ' ההוי"ן תחלה, וצ' ההוי"ן אח"כ בצוף, ולפי נורין ה"ל צ' ההוי"ן הראשונים הם צ"פ מ"ב שהוא מספר פ"ד ועם הכולל פ"ה, וצ' ההוי"ן אחרונים עם צ"פ מ"ב כ"ל ג"כ גימ' פ"ה כ"ל, הרי צ"פ פ"ה, וזהו פיפיות, וזהו השם הורגין למחוקן בלילה עכ"ל דחתוך בהון עילא ותתא היינו כי יש צ' מיני דינים תקיפין, יש דינים הבאים מצינה שהוא אמא עלאה דמינה דינין מתערין, ויש דינים הבאים ממלכות שכינתא תתא שיש בה כל תוקף של דינין תקיפין, ופי' צ' ההוי"ן כ"ל נכפין בה' מיני דינים, צין דינים שמתערין ממאמא עלאה, וצין דינים הבאים משכינתא תתא: ונקודה אלקים. ר"ל שהשם הווי"ה שהוא סוד וחר"ב פיפיות כ"ל הוא מנוקד ציקוד אלקיים, והיינו כי עיקר סוד וחר"ב הוא העי"ב לירופים של ג' אותיות יק"ו כמש"ל, כי אף שהם מספר חס"ד, וכל זאת כיון שכל שם יש ג' אותיות, וג' פעמים ע"ב הוא מספר וחר"ב גימ' גזר"ה, וע"כ אף שהשורש של הלירופים הללי הוא שם החס"ד, עכ"ז הוא מנוקד צנקודות אלקיים שהוא סוד הגזר"ה, ע"כ יש בה בשם זה לחתוך ולהכרית החינונים: והיינו גרתק דיליה. ר"ל שהגזרות דנקודות אלקיים של השם הזה כמזכר, אינם בעלם השם, רק בהנקודות וכעין גרתק שמשצב להחרב, אבל החרצ בעלמה הוא שורש החס"ד שהוא

בהשאלות של הרב מהר"י הכהן צ"ח נבר שלום שאלה ס"ח שמעורר צ"ה, חמנס יעיון צ"ח פלח הרמון (שם) ותמלא סדר העי"ב שמים הללו מאותיות יק"ו מסודרים על נכון, ועי' בהדושי הרמ"ז שכי שנתגנה לו הענין העי"ב שמים הללו, שיש בהם עי"ב יודי"ן, ועי"ב הווי"ן, ועי"א ווי"ן, כי ידוע שיש ג' בחינות עי"ב, דהיינו עי"ב מאבא שהוא שם הווי"ה במילוי יודי"ן, ועי"ב דאמא שהוא שם הווי"ה במילוי ס"ג עם י' אותיות הוא מספר עי"ג, ויש עי"ב ד"ח שהוא הווי"ה במילוי מ"ה, והיינו מ"ה ועם ד' אותיות הווי"ה פשוט הוא מספר עי"א, ולכן נמלא בשמות הללו עי"ב יודין שהם בגימ' י' פעמים עי"ב, להורות לעי"ב דאבא שהוא סוד יודי"ן מהווי"ה, וגם יש בהם עי"ג ההוי"ן שעולים במספר ה' פעמים עי"ג נגד עי"ב דאמא שהיא ה' הראשונה מהווי"ה, ויש צו עי"א ווי"ן שהיא נגד עי"ב דז"א שהוא סוד אות ו' עיי"ש שם יק"ו"ק י' דיליה ברישא דחרבא וכו'. מודי דברו עד כאן דאבא דציון המצבה בצוד אבנים שלמות חנה מצבה ה' חלקין כ"ל, הוא דורש שילכה דקרא (צ"ח יתרו) דציון המצבה שכי כי חרצך הנפת עליה ותחלני, ומפרש כי השם עי"ב הנזכר שהוא עי"ב בתים בעלי ג' אותיות יק"ו כ"ל, הוא סוד חר"ב בצוד וחר"ב פיפיות צ"דס, כמבואר בפע"ח (בפרק ז') ובפרק ח' משער ק"ש שעל המטה) בצוד וחר"ב פיפיות צ"דס, כי וחר"ב הוא מספר גי"פ עי"ב עיי"ש י' דיליה ברישא דחרבא וכו' ע"ל (תיקון כ"א דף ג"ט ע"ב), וברע"מ (ר"פ שופטים) חרצ דקב"ה, י' רישא דחרבא, י' גופא דחרבא, ה"א ה"א תרין פיפיות דילכ עיי"ש. ברישא דחרבא מקום אחיח החרב צ"ד: מרגלית מליא סגולתן ברישא דחרבא כן הוא הגי' צדפים מנובחה ואלמשטרדס. קב' וכ"ל, והיינו שנתון טעם למי"ש דויד הוא מקום אחיח יד של החרב, כי מבואר להלן (תיקון י"ע דף מ"א ע"ב) אות יודי"ן הוא אבא מרגליתא קדישא יקירא עיי"ש, והיינו שכן דרך לפשות לחרב של מלך אדיר שלעולם הוא נולח בה כל המלחמות, ביה יד שלה שהוא מקום אחיח יד המלך צ"ה, מרגלית גדולה וגאה משוכן במשצרות וכו', לשם ולתכלה שלא נלחכו מעולם שום ממלכה כשחזו החרב הזה צ"דו. דלית מאן דנצח ודאי למארי חרבא דא וכו' ר"ל ומי"ע ח"כ

דאתמר. והאי איהו דאוקמהו מארי מתניתין כל הקורא ק"ש כאלו אוחו חרב פיפות בידו. והא אוקמהו על מטתו להגן מן המזיקין. אבל בק"ש דצלותא אדון המזיקין קשור, לית ליה רשו למברח. וזכאה איהו מאן דשחית ליה בההוא זמנא. לקיים (בא להורגך) השכם להרגו בצלותא דאתמר בה (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. כ"ש מאן דלא חשש ליקריה לשחטא יצריה ושנאיה, דלית שנאיה לחוד אלא שנאיה דקב"ה. דבכל יומא תבע חובין דבנוי לשחטא לון.

ואוף הכי צריך לאעברא ליה משמיא וארעא כגוונא דאעבריה משמשא וסיהרא.

ואוף

באר לחי ראי

סוד ע"ג, וע"כ אמרו שדי אוחיות הוי"ה מרמזים לענין החרב דכל הוי"ה הוא שם החס"ד וכנודע ובג"ד בינה נקודה אלקים וכו' כמה דאתמר ר"ל כי גם זינה אמא עלאה היא צחתי זו שכל השפעות הולכים דרך אמא עלאה והיא מניקה להצנים, ועכ"ז קו"ל למצינה דינין מחערין, וכמ"ש צפ"ח (פרק ה' משער הסליחות), וע"כ יש לה הכח להכריח הקליפות כמ"ש צפ"ה (פרק ז' משער יפקד ולאח) וצ"ד, וצ"ן מוצן שגם זינה עלם השם שלה הוא הוי"ה שעל ידו צא השפעות עיונות, אצל נקודה דילה הוא נקודה אלקים כ"ל שמשם נוצע הגבורות, והוא רק צחי נרחק כ"ל. דאוקמהו מארי דסתני צ"ש (צרכות ד' ה' ע"ח) והא אוקמהו על ססתו וכו' כונתו לפרש לשון הגמרא שם דקאמר כל הקורא ק"ש על מטתו מזיקין דזילין הימני עיי"ש, ודייק מדלא קאמר ה"ז הורג את המזיקין, אלא קתני מזיקין דזילין מיניה, משמע שנשארים חיים רק שאין להם כח להרע לו ודזילים ממנו וצורחים להגן מן המזיקין ר"ל דהכוונה צ"ש שע"מ רק להגן מהם אצל לא להמיתם, ויכולין לצרות ונשארים צחיים - אדון המזיקין קשור. כמ"ש להגן שהס"מ שהוא אדון המזיקין הוא קשור צרופים דחפילין על קרנוי לית ליה רשו למברח ר"ל דלהכי לריכין עוד הפעם לקרוא ק"ש צחריה, ולא סגי מה שכבר קרא צערית, כי צמה שהם צורחין ודזילין אין החיקון צעלומות, דכל שנשארים חיים עדיין וקיימים תוררים וצאים בכל עת לניוק מהקדושה, ע"כ ע"י הק"ש דערצית לא הוי החיקון צעלומות כ"כ, ע"כ לריכין לחזור לקרוא ק"ש צחריה, דלא נעשה חיקון שלם, כי אז לית ליה רשות להבדל ולצרות, שזחשטין אותו צמקומו ובעל כשצר נצל צחופן אשר לא יוסף לקום עוד: דאתמר בה וישכם אברהם בבוקר. ר"ל כי חפלת שחריה הוא דבר הלמד מקרא דיושכ"ם אברהם בצוקר, וכמ"ש צ"ש (צרכות ד' ו' ע"ג), וצזבר (פי נח ד' ע"ג סוף ע"א) וצ"ד, ולא הוי הרמז שאמר וישכ"ם מלשון השכ"ם וחרגו כנ"ל. כ"ש מאן וכו'. פי שלמעלה אמר ששחית אוחו מפני

שצא להרגך והצח להרגך וכו', ואמר עוד מדריגה גדולה מזו יש, אם אינו חושש להקס ממנו נקמתו ולהרגו מחמת שהוא שיגלו האדם שהוא מחנקם משואלו האורב לו וקס עליו וצא להרגו והוא מתגבר עליו ויוקס נקמתו ממנו, שאין זה עצודה תמה דהוי צכלל שודא את עלמו, כמ"ש בצפ"ח הקדושים דעיקר עצודה שלימה צזח הוא חס כל רזוני וכוונתו רק לנקום קנאת ה' לצחות כיון שהוא שאיח דקצ"ה ושנאיה ע"ש (סוכה ד' ע"ג) שלמה קראו שוגא עיי"ש ואמר הכא דלאו לצניח לצד הוא שיגא, אלא גם כצ"כ לנמ"ה הקצ"ה הוא שוגא, ואמר העטם משום דבכל יומא תבע חובין דבנוי וכו' ע"כ הוא מכעיס את הקצ"ה צמה שעשה רעות לבניו ומונע מהם ההשפעות והעיונות ע"י העצירות שגירס לעשות ע"י הססתו שצולן הקצ"ה ליתן להם זהו הנחת רוח שלו כצ"כ, וכמזכור צזבר (וינא ד' קס"ד ע"א וע"ג) את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי, היינו שישמרי שהש"י לא ילערך למונע מהם הפרנסה, שזהו הריח ניחוח של הקצ"ה צמה שהוא זן ומפרנס לבניו עיי"ש. תבע חובין דבנוי לשחטא דון ע"ל (ריש תיקון כ"א ד' ע"ג ע"ג) משריין למלאכין דנחתין מזרין לקבל לנתין מסערה דק"ש דמייחדין ישראל בכל יומא, שהם לוחמים עם הנחש המקטרג על ישראל ורדיף דמסתכלין צ"ש יק"ק דאיבי צינה דנחתי עליהו צחוקפא דגזורה, כלבו נפלן מקיומיהו ואחוקיים צבו סוס ורוכזי רמה צים עיי"ש, ולפי האומר יחכן שהם מסתכלין צ"ש יק"ק, כי הדי אוחיות יק"ק הם סוד החר"צ פיפות כנ"ל, וצזח הורגין הנחש שורש המזיקין והמקטרגינים ומכלים אותם: ואוף הכי צריך לאעברא ליה משמיא וארעא היינו יפן שהנחש שהוא הילכ"ר הוא רודף להרוג את האדם צעוב"ז וצעוב"ג, וכמ"ש צ"ש (ס' אמר רש"ז"ל ילרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומצקש להמיתו וכו', אמר ר' יונתן ילכ"ר גסיתו צעוב"ז ומעיד צו צעוב"ז עיי"ש. ולא אמר צמדה שהוא מודד לך שרולה להעניך מעוב"ז ומעוב"ז

ואוף הכי צריך לאעברא ליה ולבת זוגיה מתרין כרסיין, הה"ד (ירמיה יז) **כסא כבוד מרום מראשון**. דתמן קביה ושכינתיה בתרין כרסיין. ותמן קביה ושכינתיה כשמשא [דף ט' ע"א] וסיהרא. ועל שמייהו אתקרי (תהלים מד) **כי שמש ומגן י"י אלקי"ם קבה**. ובההוא זמנא יתקיים ביה (ישעיה ט) **לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף**.

והכי צריך לאעברא ליה משמאלא דקביה. דאיהי גבורה דמתמן (ירמיה א) **מצפון תפתח הרעה**. ותמן ייתי למתבע חובין מאלין דאתמר בהון (דברים יד) **בנים אתם לה' אלהיכם**. מתמן ואילך אינון שרים. ועבדים. מסטרא דחיון דכורסייא שרים וממנן. מסטרא דכוכביא דנהרין

באר לחי ראי

וכמ"ש זכר (פ' צא דף א' ע"ג) **דעל לעיל כתיב לה יבה עוד שמשך וירחך וגו' עיי"ש**. והכי צריך לאעברא ליה משמאלא דקביה וכו' ר"ל דלכתיב הוי כמלכו להניח תפילין על השמאל דוקה לכוונה זו, כיון שהי"כ"ר החוצע חובין דכניו לשחטא לון, כל כמו הוא מלד שמאל שצ"ל נעירר מדה הגבורה שהוא בשמאל דמתמן מצפון תפתח הרעה כי הי"כ"ר נקרא רע"ה, כמבואר בש"ס (קדושין דף ל' ע"ג, וצפרק כ' דכוכב דף כ"ג) מאלין דאתמר בהון בנים אתם לה' אלקיכם ע"י ברע"מ (פנחס דף ר"ג ע"א) **דישראל רשימין בנות דתפילין שהוא אות ה' עלאה דליון בני מלכא עלאה כמה דאתמר בנים אתם לה' אלקיכם**, וכנה זכ מהגבורים על הי"כ"ר שנה יזוק, ומרכיבים עליו ומקשרין ליה בקשרי דליועין דאות תפילין שהוא אות ה' עיי"ש באורך, ומבואר משם דע"י התפילין נתעורר בישראל הזכות שנקראים עיי"ז בנים אתם לה' אלקיכם. מתמן ואילך אינון שרים ועבדים ר"ל דכנה כנסת ישראל צכנן נקראים בנים, וכמבואר בש"ס (קדושין דף ה' ע"ג) **בין כך ובין כך נקראים בנים**, וכן הוא בזכר (באזינו דף רח"ל ע"א) **ישראל אקרון בנין דקביה בנים אתם לה' אלקיכם עיי"ש**, אמנם זהו רק בדרך כלל, חבל הלדיקים צפרע כשמחטלים צמדגתם יש מהם נקראים שרים ויש מהם שנקראים עבדים, וכמ"ש בש"ס (צרכות סוף פרק חין עומדין דף ל"ד ע"ג) **הוא דומה כעבד לפני המלך ואני דומה כשר לפני המלך עיי"ש** והנה שם פירש"י לעבד גדול צמעתלו משר עיי"ש, וכאן מבואר דשר גדול צמעתלו מעבד מסטרא דחיון [י"ג דמלאכין] דכורסיא שרים וממנן. ע"ל (תיקון כ' דף כ' ע"א) **שיחת חיון דליון ה"ה**, וזהו אמר כאן שהת"ח הלדיקים שגשמחן חוצה מטיילס הליזרע עילס המלאכים, וחיות של כסא הכבוד המאחזין פני כסא צתורתם ולדקתם, הם צצחינת שרים וממנן אבל אותם שהם מסטרא דכוכביא וכו' עבדין היינו שהם מעולס העשיה שנאמר עליהם והמשכילים יזכירו כזכר הרקיע וכפוכים וגו', וכמ"ש בזכר (צריש כהקדמה), **נקראים עבדים: והאי איהו אם כבבים**

כן לריך נהעצירו מצ' עולמות כגוונא דאעבריה משמשא וסיהרא ע"י זכר (צראשית דף י"ט ע"ג) ויחמר אלקים יחי מאורות, צחר דלחגניז נכירו לור קדמא, אחצרי קליפה, כיון דנפקת ונחתת צעהה ללחצדקא בשמש וירח שנקראים אפי זוערי ולאזעירי [ל"ל ולאחצדקא] צגווייכו ולא צעהה ללחפרשא מנייכו, אפריש נה קביה מתמן ונחיה לה לחתא עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שצריכין להעצירו משמים ולאך כמו שהקביה העצירו ונפרשיה משמש וירח ואוף הכי צריך לאעברא ליה ולבת זוגיה מתרין כורסיין היינו דלא סגי בקריאת ק"ש לבד, אלא שצריך ג"כ להניח תפילין שעיי"ז מעצירין הס"מ עבדא צישא ובה זוגיה שפחה צישא מכסא עלאה ומכסא תחאה, וכמ"ש ברע"מ (פ' כי תלך דף רפ"ג ע"ג ורפ"ג ע"א) **דע"י תפילין של ראש מקשרין עבד שהוא הס"מ תחת רציה שהוא כסא עלאה, וע"י התפילין של יד מקשרין השפחה שהיא בת זוגיה של הס"מ תחת גבירתה שהוא סוד כסא תחאה, ועל רצ' כסאות אמר הנביא כסא כבוד מרים מרחשון, וקול דק"ש הוא רומ"ה לגביה ס"מ עיי"ש, ולזה אמר הכא שצריך בכל יום להניח תפילין ולקרוא ק"ש, ועיי"ז מעצירין הנחש ס"מ ונקבא דיליה מבה' כסאות כסא עלאה וכסא תחאה וכאמור דתמן קבי"ה ושכינתיה בתרין כורסיין ע"י ברע"מ (פ' צהר דף ק"ט ע"ג) **דכסא עלאה איהו גופא דקביה, כסא תחאה הוא גיפא דשכינתא עיי"ש** כשמשא וסיהרא ועל שמייהו אתקרי כי שמש ומגן ה' אלקים. ע"י זכר (פ' ויקרא דף י"ג ע"א) **יהי מאורות צרקיע השמים, חלן מאורות דא אצא והמא, אציק דא שמשא, אמך דא סיכרה, ואין שמשא אלא קביה, דכתיב כי שמש ומגן ה' אלקים, ולית סיכרה אלא כנסת ישראל דכתיב וירחך לא יאסף עיי"ש** ובהאי זמנא יתקיים ביה לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף ר"ל כאשר כנסת ישראל מניחין תפילין וקורין ק"ש ומלנין ללחא, מעצירין להי"כ"ר והס"מ מכסא עלאה ותחאה, שהוא סוד קוב"ה ושכינתיה צחי שמשא וסיהרא, עיי"ז ויכח התיקון השלם,**

דנהרין בשמיא וארעא עבדין. והאי איהו אם כבנים אם כעבדים. והאי איהו דצריך לאנפא ליה חרבא לשית סטרין דאינון שמיא וארעא שמשא וסיהרא. כסא דין וכסא רחמים. לאעברא סמאל ונח"ש מינייהו. דמסטרא דלהון שליט סמאל ובת זוגא, וצריך לקשרא ליה ברצועין דתפלין. תרין בתרין קרנוי וחד בדרועא. ולבתר ישחוט ליה בק"ש בגין דלא יתקריב לסטרא דגבורה. אבל מסטרא דספירן והוויית דלהון אתמר (תהלים ה) לא יגורך רע (במדבר א) והזר הקרב יומת.

ועוד ה' דיד כהה דאיהי יונה קדישא, מצפצפאן לה בנהא בכמה צפצופין דזמירות שירות ותושבחות

באר לחי ראי

שהוא הולך ומזיק ומעורר הגבורות, ויטן כי יש לו צ' קרני"ם בראשו ע"כ עושים בתפילין ש"ר צ' רצועות, וצ"ל יד עושין רצועה אחת צקו שמאל ששם שורשן הגבורות ולזה מסיים דלא יתקריב לסטרא דגבורה שהוא קו שמאל כ"ל ופנימיות סוד ענין זה איך מקשרין להס"מ בראשות של תפילין וצ"ב קרנוי דייקא, לך נא ידויד ראה צ"מ (סוף שער הנסירה) ומשם בארה. אבל מסטרא דספירן והוויית דילהון אתמר לא יגורך רע. ע' בזהר (בראשית דף כ"ז ע"א) בודאי לעילא בעין חיים חמן לית קליפין נוכראין בה"ד לא יגורך רע, אבל בעין דלתתא חית קליפין נוכראין ודאי עיי"ש, וע' ברע"מ (משפטים דף קי"ז ע"ב) ולית כל שכינתא שקילין, דהא שכינתא דלילנא דעיו ורע יכו', אבל שכינתא דלילנא דחיי עלה אתמר לא יגורך רע עיי"ש, וע' ברע"מ (פי פנחס דף רכ"ה ע"א), וזה הוא המשך הדברים כאן שאמר דמסטרא דלהון שליט ס"מ ונחש, היינו בעולמות התחתונים שמיא וארעא, שמשא וסיהרא, כסא דין וכסא רחמים, שכל אלו הם מסטרא דעין הדעת עיו ורע ימין ושמאל, שמעורר גם רע בהעו, ע"כ יש שם שליטה להס"מ ונוקבא דליה לוק מהקדושה, ואי אפשר להעבירם משם אלא ע"י הנחת תפילין וק"ש, אבל בעולם האצילית שהם מסטרא דספירן העליונים והוויין, שהם עלם יחודו ואחדותו ית"ש, סוד שכינתא מסטרא דלילנא דחיי, ומסטרא דלהון נאמר לא יגורך רע, שאין להס"מ אחיזה שם וא"ל לשום תיקון. ועוד ה' דיד כהה וכו'. מלה ועוד קאי על טונת קשירת התפילין והרצועות ור"ל דמלבד הכוונה דתפילין וק"ש שזכר לעיל שהיא כדי לקשר החיזונים תחת הקדושה יש עוד כוונה מעולה לקשר השכינה הקדושה עם בעלה כמו שמפרש ואזיל: ה' דיד כהה ר"ל כי צ"מ (מנחות דף ל"ז ע"ב) דרשין והיה לאות על ידפה זו שמאל יד כהה עיי"ש, והיינו שהוסיף ה' על תיבת ידכה שמרמז לה' אחרונה נוקבא דז"א שצננית מהגבורות דקו שמאל: דאיהי יונה קדישא ע"י ש"ם (שבת דף ק"ל) שאלישע היה מניח תפילין וינח לשוק ואמר שהם כנפי יונה עיי"ש

אם כעבדים ר"ל מעלת כל כנסת ישראל מכללן שנקראים צנים, ומעלת הדיקים שזכוכס העומדים לגם עמם צנים כל דרגין שנקראים צנים, היינו צחי שרים וממנון עד סוף כל דרגין שנקראים עבדים כ"ל והאי איהו דצריך לאנפא ליה חרבא וכו' ר"ל לכן צריך כל איש ישראל להניח החרצ דהיינו להניח תפילין ולקרוח ק"ש בצוה, כדי להעביר היל"ר והמקטרוגים צין מכנסת ישראל בכלל, וצין מהדיקים שזכס צפרע כ"ל לאנפא ליה חרבא לשית סטרין ר"ל שצריכין לכוון בק"ש לכרות הקליפות מכל הששה קלות סבי, כדי שיהיה זוג שלם בכל ו"ק דאינון שמיא וארעא. היינו מעלה ומטה שהם נ"ה, כמ"ש באר"י ז"ל בפע"ה (פרק א' משער הלולב) ששם הזוג יעקב ורחל שמשא וסיהרא. היינו מזרח ומערב, וכמ"ש בזהר (פי ויחי דף רל"ה ע"ב) כדן אתכנש שמשא לגבי סיהרא ואתקרב מזרח צמערב כפא דין וכסא רחמים היינו לפון ודרום, כי דרום הוא ימין העולם שורש החסד, וצפון העולם הוא שורש הדינים, וכמ"ש ברע"מ (פנחס דף רע"ה ע"א) דכסא דין הוא צ"ל ימין, וכסא רחמים הוא מזל שמאל עיי"ש לאעברא סמאל ונחש מנייהו היינו שעיקר מניעות הזוג דדכר ונוקבא הוא, יטן כי הקליפה דכר שהוא ס"מ יונק מהדכר דקדושה, והנחש שהוא הקליפה דנוקבא יונקת מהנוקבא דקדושה אבל כאשר יתבטל הו"י דקליפה מכל הששה קלות, יהיה זוג דו"י דקדושה ציתודא שלים כ"ל. תרין בתרין קרנוי וחד בדרועא. ע"י בזהר (פי בלק דף ר"ז ע"א) דמסטרא דנחש נפק שור, וע"י בנק"מ (משפטים) כי שור הוא א' מארבע אצות נזיקין דקליפה צמוד ופני שור משמאל, כי הוא שורש הגבורות עיי"ש. וכבר נודע מדברי חז"ל דנזק דשור הוא בקרין, כמבואר צ"מ (פ"ק דצ"ק), וזהו יוצנו הדברים כאן, כי מבואר לעיל שזכר התפילין מצטלן הקטרוג של הנחש שזכר לשורר הגבורות שצ"ל שמאל ע"כ מניחין תפילין של יד שמאל, ולזה אמר כאן דגם הב' רצועות של ראש הוא לכוונה זו לקשרי צהב רצועות של ראש, בקרנוי ר"ל שזרש המקום

ותושבחות והודאות עד דנחתין לה לגבייהו. הא נחתין לה לגבייהו, קשרין לה ברצועה דאיהי ו' שית תיבין דיחודא. והיינו רזא (שמות יג) והיה לאות על ידכה, קשורא דתרווייהו דא י'. ודא יחוד. ובגין דא בקשורא דתרווייהו מאן דשח שיחה בינייהו (סב) דאיהי שיחת חולין עבירה היא בידו. דעבד בה פרודא בין ר"ק דאיהו עמודא דאמצעייתא ומלכותיה. **תפילין** דרישיה דקובי' דאיהו ו'. איהי ה' עלאה. אימא עלאה עטרת תפארת. עלה אתמר (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. אלו תפילין שבראש.

והאי

באר לחי ראי

וכמש"ל שם דבני קשרים דגן ראש ושל יד הם סוד צ' יודיין המרמזים לשנינו יאקדונק"ו והיינו שפ"י קשירת כ"ב תפילין דשל ראש ושל יד נעשה השילוב הכוזב, וכמ"ש בפע"מ (פרק ז' משער התפילין) דתפילין ש"ר ב"ש, ותפילין ש"י הוא ברחל נוקבא ד"ש, וכשמניחין צ' תפילין ש"י וש"ר מווגין ומקשרין ז"י צ' תפילין ש"י ובגין דא בקשורא דתרווייהו. ר"ל דמכ"ט שאמרנו דתפילין ש"י הוא מלכות ותפילין ש"ר הוא ז"א, ע"כ אמרו שאסור והפסוק צינתיים כדי שלא לעשות פירוד בין הדבוקים ז"י: מאן דשח שיחה בינייהו וכו' גם זה נזכר לעיל (שם דף צ') וע"י בדבריו שם מ"ש מהכסא מלך דר"ל מאן דשח בין קשורא דתפילין ובין ק"ש אמנם כאן נראה מהענין דקאי אמאן דשח בין קשורא דתפילין ש"י לקשורא דתפילין ש"ר וכמ"ש דעבד צב פרודא בין ו"ק וכו' תפילין דרישיה דקובי' עש"ס (ברכות דף ו' ע"א) מנין שהקב"ה מניח תפילין וכו' עיי"ש, וע"י לקוטי הש"ס שם, ובפע"מ (פרק ה' משער הכללים), ובשער ההקדמות (דף ל"ח ע"ב) צביאור הענין שאמרו חז"ל שהקב"ה מניח תפילין בכל יום עיי"ש, ומפרש הכא מכות הענין דתפילין דהקב"ה ש"ר וש"י, ומפרש חתלה ענין דתפילין של ראש דיליה: דאיהו ו' איהו ה' עלאה ר"ל דתפילין ש"ר דקובי' הנכ קובי' הוא סוד ז"א אות ו', והתפילין הם סוד ה' הראשונה דהוי"ה שהוא סוד אבא עלאה, וכמ"ש צפ"מ (שם ובפרק י"ב) ובפע"מ (שם פרק א'), שסוד תפילין דמארי עלמא הוא סוד ד' מוחין עלאה הניחין לז"א ובולטין במלחא דז"א, ולכן יש בהם כ"א אזכרות דמנין אק"י"ק, כי המוחין של ז"א שבהם סוד התפילין נמשכין לו מן הבינה אמא עלאה עיי"ש: עטרת תפארת. ע"י צפ"מ (שם) שהמוחין דתפילין שנותנת אימא לז"א, הם סוד בעטרה שעטרה לו אמו, שהם כ"ב עטרין דחסד וגבורה עיי"ש, ולזה אמר שזכו הרמז עשרי"ת היינו סוד עטרה שעטרה לו אמו, ותפארתיה הוא סוד ז"א: עלה אתמר. צפ"מ (ברכות דף י"א ע"א ובש"ד): פארך חבוש עליך אלו תפילין שבראש. ע"י צ"ח (יתרו דף ל' ע"ב) אלון תרין גוויין

עיי"ש, ולפי החמור יתכן שהתפילין הם סוד יונה עפ"ד האריי ז"ל בל"ק"ת (יונה) כי המלכות שכינתא תתאה נקראת יונה עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן שאמר שענין קשירת התפילין הוא מרמז לענין קשירת המלכות הנקראת יונה ע"י הרעיונות עם ז"א בעלה מצפצפאן לה בנהא בכמה צפצופין וכו' עד דנחתין לה לגבייהו ע"י צ"ח (סוף פ' פנחס דף רנ"ד ע"א וע"ב) יברע"מ (שם דף רנ"ג ע"ב) דצ'יפרא קדישא אז שכינתא תתאה הוא תמות אמא עלאה ונעלין לה צ'ינן בצמה לפסופין דמפלפין לגבה צ"י מדרשא צק"ש וצלוחא, וכיון שמתפלפין לגבה כדקא יאות נפקת לגבייהו וקשרין לון בקשורא דתפילין עיי"ש, והכא אמר ענין זה על סדר התפלה דשחרית והיינו שמתחילה מצפצפאן לה בנאה בכמה צפצופין דזמירות שירות ותשבחות והודאות היינו פסוקי דזמרה קודם ק"ש וצרכותיה הא נחתין לה לגבייהו קשרין לה וכו' והיינו כמש"ל (דף ג' ע"א) כד נהיה קב"ה צק"ש וכו' וקראן צב לישראל דלויכו עמודא דאמנעיתא והיינו שמע ישראל הא נחית לגבה נרין לקשרא ל"י צ"ח וליתדא לון ציחודא חדא עכ"ל קשרין לה ברצועה דאיהו ו' שית תיבין דיחודא ר"ל שאריות הרעוע דתפילין של יד הוא מרמז לזרות אות ו' סוד ז"א ומספר ששה, כי פסוק ראשון דיחודא עלאה וכן ציחודא תתאה יש בכל א' ששה תיבות, והיינו שע"י קשירות התפילין ויחודא עלאה ותתאה דק"ש, מקשרין המלכות עם בעלה ז"א, ונעשה יחוד גמור בכל הששה קלות ציחודא שלים והיינו רזא והיה לאות על ידכה. רע"ז צ"ח דלפי החמור למעלה מנין העטם הא דתפילין של יד כתיב צחורה תיבת והוי"ה שצ'ורף וק"י"ק, מרומם כל הענין שהרעוע הוא ו', ותפילין של יד הוא ה' אחרונה כנ"ל, והקשר דתפילין ש"י הוא סוד אות ו', ועיי"ז ממשכין המוחין דאמא עלאה שהוא ה' הראשונה, וכמו שפרש ואזיל שהמוחין דתפילין צאים מאמא עלאה, כ"י הליחוף וק"י"ק קשורא דתרווייהו דא ו' צ"ח הוא מפרש מ"ש שהקשר הוא אות וי"ד, כי כבר כתב לעיל (דף ג' ע"א) דכל קשר של תפילין הוא אות ו'. ודא יחוד ר"ל כי אות וי"ד הוא ר"ת יחיד, והיינו שפ"י קשירת כ"ב תפילין ש"י וש"ר נעשה יחוד ז"י,

והאי איהו רזא הוי"ה קבו) דאתמר ביה (שמות ט) הנה יד ה' הוי"ה וגו'. ובג"ד אוקמוהו מארי דתלמודא ירושלמי היות באמצע. יד יקו"ק מימינא דאתמר בה (שם ט) וירא ישראל את היד הגדולה מסטרא דחסד. יד רמה מסטרא דתפארת דאתמר בה (שם) ובני ישראל יוצאים ביד רמה. יד חזקה באמצעיתא דאיהו יד יקו"ק הוי"ה. למהוי רחמי מכל סטרא. דינא כבוש באמצעיתא. יד רמה עלה אתמר (וכריה ט) והי"ה י"י למלך על כל הארץ. וזלת זמנין י"ד אינון מ"ב אזכרות דתפלין דיד ותפלין דרישא.

י"ד

באר לחי ראי

(בראשית ריש דף כ"ג), וצפטיה (פרק ג' משער הצרכות), שיש ג' ידות, וכס יד הגדולה ויד החזקה ויד הרמה, יד הגדולה הוא מלד חסד דימין, ויד החזקה הוא מלד הצורה דשמאל, ויד הרמה הוא צאלמנעיתא צנחי קו המכריע בין חסד וגבורה עיי"ש, ולזה אמר דלד יד ימין שהוא חסד מאיר השם יקו"ק כסדרן, משאי"כ צקו שמאל שכירוף הוא שלא כסדרן כמו שמפרש ואזיל יד חזקה באמצעיתא דאיהו יד יקו"ק קו"ק כלומר להפסוק זה יד ה' הוי"ה מרמז לדברי מארי דתלמודא ירושלמי ש"ל צתפלין הוי"ה צאלמע כ"ל, כדי שיכיה ה"ב הכיין שם סוד הגבורות דיד חזקה צאלמנעיתא, וכיינו כי הנה היר"ד והוא"ן של הוי"ה שהם אותיות הדבורין הם תמיד סוד החסדים, וכ"ז ההי"ן שהם אותיות הנוקבין הם תמיד סוד הגבורות, וכיון שמקום הצפלין הוא צשמאל יד ככה שהוא יד החזקה ששם חוקף הדינים, אי"כ מוצן ששם הוא הכירוף קו"ק שהוא מורה על חוקף הדינים, וצומן אשר צעוב"ר האותיות הנוקבין צ' הכיין הם סוצי"ס האותיות לדבורין וכיפין החסדים ח"ן, עיי"כ ס"ל דכדי להמתיק הדינים שצשמאל שם ריכוז להגות הפרשיות צנצחים צאופי שיכיה הכיין שהם שורש הדינים צאלמנעיתא, שעי"ז יכפו הדינים למהוי רחמי מכל סטרא, שאותיות י"ן שהם אותיות הדבורין שורש החסדים יסוצ"ו ה"ב ההי"ן ועיי"ז יכפו הדינים, וצ"כ יכ"ו הכירוף יקק"ו, וייכיה דינא כבוש באמצעיתא. ויתכפפו הדינים לחסדים - יד רמה עלה אתמר והיה ה' למלך על כל הארץ. עיי"כ צפטיה (פרק כ"ה משער הקי"ש) צבוגות ויכיה א"ס שמוע, דתיבת וי"ה הוא רומז לז"א, דכיינו שכו"ה הוא סוד תפארת, משם יולאת ה"ב שהוא כתר דניקבא, ואח"כ י"ק הם צ' מוחין וכ"ו עיי"ש. וז"ש כאן כי יד רמה שהוא עמודא דאלמנעיתא קו המכריע בין חוי"ג אשר שם הוא הכירוף והיה, עלה אתמר והי"ה ה' למלך על כל הארץ. כיון שעי"י כפוי"ת הדינים נכפכו בגבורות לחסדים, עיי"כ ה"ב הכיין אשר צבם חוקף הדינים נכפכו ונעשים גי"כ רחמים, עיי"כ מחחילין ה"ב פרשיות אלו, כל ה' צתיבת וי"ה. שהוא רמז לסוד יד רמה שהוא ענין

גוויין חסד וגבורה ל"ה מתחזיין ולא מתפארן, צ"כ כד אינון גליפין צאחר חד, ואמר שם צאן אחר לחגליפו, צישרא"ג, צהון אחזון אינון גוויין לאתפאר"ה, כמד"ל ישראל אשר צ"כ אתפאר עיי"ש. ולפי האמור יתכן דלכ"ו נקראים הצפלין צלשון פא"ר לישראל, כי הצפלין הם העטרין דחסדים ועטרין דגבורות שאמא עלאה מעטרת לז"א, וכשישראל מתחזין א"ע צהצפלין אז מתחזין לז"א, צמוד ישראל אשר צ"כ אתפאר"ר וכלאמור: והאי איהו רזא הוי"ה דאתמר ביה וכ"ו עיי"כ צ"כ (פי' ואר"ה דף ל"א ע"ב) שדמדקדק אמאי צכלכו לא כתיב יד ה' אלא כ"ה, ועיי"ש צמ"ש צ"ה, ולזה דרש ל"ה כ"ה שעי"פ האמור יוצן גי"ש יד ה' הוי"ה, שכוונה על ענין הצפלין, וכמשי"ל דתיבת יד מרמז לענין תפלין של יד, ואיך יש שייכות לתפלין עם לירוף זה, ומפרש לפני האמור יתכן דתפלין דמארי עלמא הוא סוד צעורה שמעטרת אמא עלאה לז"א, וכיינו שה"ב ראשונה שהיא אמא עלאה מעטרת לה"ב שהיא ז"א, ועיי"כ הקשר של תפלין שהוא סוד אות ה' מקשרין אותו עם הנקב"ה דיליה שהוא סוד ה' אחרונה, כרי הכירוף קו"ק, שהוא לירוף ה' מלירופי הוי"ה צ"ה וצ"ש, וכמו שמפרש ואזיל - בגין דא אוקמוהו וכ"ו הויות באמצע. ר"ל דלכ"ו נקעו מארי דתלמודא ירושלמי צלשום לשון הויות, ולא אמרו והי"ה צאלמע כמ"ש צתורה וי"ה, אלא שהוא לכונה המכר, כמו דסוד תפלין דמארי עלמא הוא הכירוף קו"ק, ועיי"ז נקעו גם צלשום צלשון הוי"ה, [ועיי"כ צדברי זקניו הקדוש זללכ"ה צ"כ בני יששכר צמאמר ה' ממאמרי חדשי תמוז א"כ אות ע"ן] : מארי דתלמודא ירושלמי. עיי"כ צנצחים הכי"קיים דפום קאנסענדינא וליווארנא ש"כ צ"ש הרצ"ד צ"כ י"ה ש"כ שם שהי"ה צידו תגמוד ירושלמי על סדר קדשים, וכו"ה ראה שם כתוב הויות צאלמע עיי"ש קבו. ואני חפשי צרצ"ד על ס' י"ה אשר לפני ולא מלאחי ועיי"כ: יד יקו"ק מימינא וכ"ו. הוא המשך לדברי מארי דתלמודא ירושלמי, דל"ל הוי"ה צאלמע, ואמר העטם כי הנה ענין הכ"ד הוא כולל ג' קוים ימין ושמאל ואלמע, וכמ"ש צ"כ

י"ד שכינתא תתאה איהי היד הגדולה מימינא דחסד דתמן חכמה, יד החזקה מסטרא דגבורה דתמן בינה, יד רמה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. מעוטר בכתר על רישיה תפילי דמארי עלמא.

שיין של תפלין הלכה למשה מסיני. ש דתלת ראשין ש דארבע ראשין לקבל (אסתר ב) שבע הנערות הראויות לה מבית המלך. ואינון בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה ובערב שתיים לפניה ושתיים לאחריה. ולקבל אלין שבעה אית שבעה רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות.

ותפארת

באר לחי ראי

בסוד הלכה למימ שיהו סוד מלכות דאנלוות אשר עליה אסתרי רבות צנות עשו חיל ואת עליות על כלבה, בסוד היו נערות של אסתר המלכה עיי"ש. ולזה אמר שנאמר שנתקנת המלכות בגי מוחין חז"ד על ידי הנחת תפילין של יד כ"ל, מניחין תפילין ש"ר שיש בו השי"ן של תפילין דגי ראשין ודי ראשין, והיינו שאז צה הז"א להזדווג עם המטרוניתא, ואז נתקנת המלכות בסוד רבות צנות עשו חיל, לקבל השבע נערות הראויות לתת לה מבית המלך, ולזה יש צב"י שיניין ז' ראשי"ם לכוונה זו: דתלת ראשין וכו'. עיי צפ"ע"ח (פרק ו' משער הפורים) שכו' נערות הראויות לתת לה כ"ל הם ז' צחי המלכות שבמלכות שבה ואף שהם נסתרים אינם מכוּסוּים לגמרי שבראשם שבהם הם מגולין קלה עיי"ש ולזה מרמז הכ"א שהשיניין שהם מרומזים להז' נערות שבהם הם של ג' ראשיין ודי ראשין היינו כמספר ז' ראשיין לבורות שלא נתגלה רק הראשיין שלהם ולא כולן וכאמור לקבל שבע הנערות וכו' עיי צלקופי הש"ס (צרכית דף ב' ודף ד') צביאור הענין דז' נערות של מלכות שכאשר היא כחוקה אז הם עומדות עמה ומשרתות אותה והולכות עמה כאשר היא הולכת אל צעלה עיי"ש. ולפי האמור מובן ממילתא, כי צנת הנחת תפילין שמתקנין הנוקבה ומזדווגין המטרוניתא עם צעלה כזכר הולכין עמה גם היו נערות כאמור, ויחבן כי השבע נערות הם צבריאה כמ"ש צ"ע"ח (פרק ו' משער כסא הכבוד) עיי"ש, ותפילין הם ג"כ צבריאה כמ"ש שם (צפרק ג' משער החשמל) עיי"ש: אינון בשחר שתיים לפניה וכו' עיי צרע"מ (פנחס דף ר"ל ע"ב) שהז' צרכות של ק"ש הם סוד היו צרכות של כלב צחופה ועיי"ש, וכן הוא להבן (סוף תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) - ולקבל אלין שבעה אית שבעה רואי פני המלך וכו'. עיי צע"ח (שם) כי צבריאה ששם הם היו נערות אסתר, שם יש ז' היכלות, יהם שבעה דכורין ושבעה נוקבין יבכללות נקראים ז' היכלות דבריאה, והז' דכורין הם ז' הכריסין המשרתים את פני המלך עיי"ש. ולפי האמור מובן שהז' דכורין המשרתים את פני המלך נקראים רואי

ענין המתקת הדיונים סוד עמודא דאמלטיחא ת"ת, וחו יתצעלו הקליפות בסוד ואת רוח העומלח אעצור מן הארץ ויעלו מושיעים צבר ליון לשפט את הר עשו והי"ה הוי"ה למלך על כל הארץ וגוי ותלת זמנין י"ד וכו' פיי דלפמ"ש שהתפילין הם כ"ב מוחין דחסד וגבורה שמעטרת אחא עלאה דז"א, שהם סוד יד ימין ויד שמאל, וע"כ נקראים התפילין פאר שהם סוד ת"ת עמודא דאמלטיחא דכליל מתרוויבו, והיינו יד רמה כ"ל, ממילתא מבוחר שיש צתפילין כל בגי ידות דחגי"ת, ע"כ יש בכל א' מהתפילין כ"א אזכרות, ומספר האזכרות של כ"ב תפילין הם מ"ב מספר ג' פעמים י"ד לכוונה זו יד שכינתא תתאה וכו'. ר"ל כי ענין י"ד סתם שהיא כולל ג' קוים כ"ל, הוא כינוי למוחין חז"ד צ' כלים שלהם שהם חגי"ת של הנוקבה שכינתא תתאה שהוא סוד תפילין של יד שנצנית עיי בגי ידות הנזכרים היד הגדולה וכו'. ר"ל כשמאיר צה חסד דז"א שהוא כלו מיה החכמה, אז נקראת י"ד הגדולה מסטרא דגבורה ר"ל דמכה הארת גבורה דז"א שהוא כלו מיה הצניח, נקרא יד החזקה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. ר"ל כשמאיר צה ת"ת דז"א שהוא כלו מוח הדעת, נקרא יד רמה מעוטר בכתר על רישיה תפילי דמארי עלמא. ר"ל דלכ"י מניחין תפילין על הראש, לבורות על ענין הכתר שהוא כעין עטרה על רישיה דמארי עלמא, ואינו מגוף הראש כצ"כ, וכמ"ש האר"י ז"ל צע"ח (פרק ג' משער דרושי אצ"ע"ש) שהכתר הוא צחי עליונה ואינו מכלל העולם, אלא הוא דומה לכתר של מלך שהוא למעלה צראשו ואינו צכלל ראשו עיי"ש, וזה שאמר מעוטר בכתר על רישיה, היינו כענין עטרה שהוא למעלה על הראש, ואינו צכלל הראש (והיינו כמ"ש לעיל מהצפ"ח פרק א' משער התפילין שסוד התפילין דמארי עלמא הם סוד ד' מוחין עלאין היתנין לז"א והדי מוחין הם כתר חז"ד): שיין של תפילין הלכה למשה מסיני וכו' עיי צרע"מ (פנחס דף ר"ח ע"ב) סוד אחר צענין זה, וכאן מפרש בהמשך הדרוש צכ עש"ד האור החמה צביאור דברי הרע"מ (משפטים דף קמ"ז ריש ע"ב)

ותפארת איהו כבוש באות י"ד עם ה' תתאה. ונפשו קשורה בנפשו. ואיהו חבוש עם את י' מסטרא דה' עלאה. ובגין דא אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין, דאיהו בגלות עם ישראל. הה"ד (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר בו, לא צר בא'. בההיא זמנא דאיהו עם ישראל לא צר ודאי. ולית צר קלא) אלא יצר הרע. (במדבר א) והזר הקרב יומת. ורזא דמלה (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטתו, כי בי בגי' מ"ב אזכרות דתפלי. אשגבהו כי ידע שמי, יקראני בק"ש

באר לחי ראוי

וכלפור נידדה מן קנה כן איש נודד ממקומו עיי"ש לו צר בו, לא צר בא' ע"י חוס' (חולין דף ס"ב ע"א ד"ה א"ע"פ) שהצ"ח מהמדרש שדרשין ככל רתס לו לר, גם נא נר צח' עיי"ש לא צר בא', בההוא זמנא דאיהו עם ישראל לא צר ודאי ע"ל (תיקון ה' דף כ" ע"א) דלמך שם זמנין השתכחה תמן וזמנין לא השתכחה ועיי"ש צביאוריו, וביינו שכל צריה בגלות שאנו סובלים הוא בזמן שאין השכינה עמנו ונא השתכחה בגלותה אז, אבל בזמנין דלויי ששתכחה עמנו בגליהא, אז קריין לוי צור, וממילא שנתקיים גם ל"א צל, כי מלך שהיה אחנו בגלות כביכול וצכל רתס לוי נר, ע"כ ממילא צכל נרתס ל"א לר, כלומר שאין כח צלר ה"רר לשלוב צו ח"ו, כי צכל מה שאלער לישראל נוגע זה אלער אליו כביכול ולית צר אלא היצה"ר וכו'. והיונו עפ"י התפילין מצטלן כח הול"ר שהוא הסי"מ, וכמש"ל דמסערא דלהון שלוב סי"מ וכו', ולריך לקשר ליה דרגועין דתפילין, וכן ה"א להלן (דף י"ג ע"א) דא סי"מ דלויי חפ"ס בקילר מסערא דלנין דקשרין ליה צלות דתפילין ורלויב בקשר דרועא עיי"ש, ואלמך הטעם והזר הקרב יומת. וביינו כמ"ש ברע"מ (פנחס דף רל"ח ע"א) לאסור מלכיהם צזיקים וכו', כד חזיין לה צלות תפינין על דרועין וכוז הקרב יומת, לית זר אלא יכה"ר עיי"ש: ורזא דמלה כי בי חשק ואפלטתו ע"י צפע"ה (פרק י"ט משער העמודה) שכי שיש לכוין צברכת שמע קולנו הכו"ה צניקוד חשי"ק חול"ם שצ"א קמ"ץ, שיהיו הדינים של השצ"ח מסובבים צחסדים של חו"ם וקמץ, ועיי"ז יתבסמו הדינים ויקובלו התפילות עיי"ש, וזה הוא צילור הדברים כאן והוא חוזר למש"ל דסוד התפילין הוא כדי דלכוין רחמי מכל סערא ודינא כז"ש צלמלעניחא כמ"ל, ואלמך שזה מרוז צקרא כ"ו צ"ו חשק ואפלטתו, כ"ו צ"ו הוא מספר מ"צ סוד ה"ב תפילין ש"ר וש"י כמ"ל, עפ"י נעשה השם צניקוד חשי"ק, להורות עפ"י התפילין נצצנים חוקף הדינים צחסדים ונתבסמו הדינים כמ"ל ועיי"ז ואפלטתו, ובהאי זמנא צכל רתס ל"א לר ואין כח צהדיים לשלוב על ישראל וכמכ"ר: כי ידע שמי. ע"י ש"ס (צרכות דף ו' ע"א) שהתפילין נקראים שם ה', וכמ"ש כי שם

פני המלך היוצאים לראשונה צמלכות, כי צודאי גם ה"ו דכורין רואי פני המלך נותנין לה ע"י התפילין צצריחה שם כשהולכות אל צעלה, אמנם יפן כי יש להם משלת דכורין, ע"כ הם מוקדמים לפני הנוקצין, לכן יושבין הם לראשונה ולח"כ ה"ו נוקצין ותפארת איהו כבוש באת יו"ד עם ה' תתאה היינו כמש"ל (דף ג' ע"א) דצקשורי דתפילין קשרין להו שהוא סוד ח"ת עם המלכות שהוא סוד ה' תתאה, ולזה אמר שהוא כבוש צלות ה', היינו כמש"ל דענין הקשירה של התפילין כזכ"ר הוא ע"י הקשר שהוא חות' י' היינו מדה היסוד וכחומר ונפשו קשורה בנפשו ע"ל (תיקון מ"ג דף פ"ד ע"א) תפילין דיד דא שכינתא תלה דלויי קשירא ליה ועלה לתמר ונפשו קשורה צנפשו, תרווייכו ציחודא חדא צקשורא חדא עיי"ש קט). ואיהו חבוש עם אות י' מסטרא דה' עלאה כוונתו לפרש הטעם שגושין ענין היחוד דז"ו ע"י קשר סוד ח"ת י' שהוא יסוד, לפמש"ל שהתפילין הם סוד כתר דז"ת, והוא צח מאמח עלאה, ולזה י"ב שייכות ענין היסוד שעל ידו נעשה התפילין שהוא כתר דז"ת, וכמ"ש צע"ה (פרק ה' משער מוחין דל"ם) דככתר דז"ת הוא צשניש התחתון דח"ת דלוימח לפי ששם הוא סוד כרחם שהוא סוד ח"ת ה' של ח"מח, ששם נכנס הכו"ד של אבא שהוא היסוד שני ציסוד שצב, ומכח הכהרה שהוא נעשה כתר דז"ת עיי"ש, ולזה יתכן שגושין הקשר אלל התפילין שהם כתר דז"ת, להורות שמתקיים הקשר ששם נכנס הכו"ד של יסוד אבא צחוד יסוד ח"מח נעשין התפילין, וע"כ מקשרין שם הצעיר עם הנוקצ"ה ע"י הקשר הזה סוד ח"ת יו"ד, להיות כי עיקר יסודתו של כתר דז"ת הוא הכו"ד שהוא היסוד, וצו קשרין חותו עם הנוקצ"ה להיות חמח עלאה משפיעה לשניהם ובגין דא אין חבוש מתיר עצמו הוא מיומח צש"ס (צרכות דף ה'), ומפרש לה הכ"ה ע"פ החומר דקאי על ז"ת הנקרא חבוש שהוא קשור עם הנוקצ"ה דלויי כמ"ל, ור"ל שאין הז"ת יכול להתייר עצמו ולנתק הקשר ח"ו וללחח חפשי ולהניח הנוקצ"ה לצדה עמנו צגלות: דאיהו בגלות עם ישראל. היינו כמש"ל (דף צ' ע"ב) דגם ז"ת מתחנך מחתריה צגלותה ואזיל אצחרייהו עם השכינתא שלה להניחה לצדה,

בק"ש ואענהו. הה"ד (ישעיה נה) אז תקרא וי"י יענה. יק"ק בד' בתי דתפלי דרישא דאינון ד' אתוון אהייה. וי"י יענה, יהוה בד' בתי דתפלין דיד דאינון אדני קלב). ואי תימא לאו אינון ביד אלא בית א' חמישאה יד כהה. הכי הוא ודאי. דאיהי חמישאה [דף ט' ע"ב] ואיהי רביעאה, רביעאה ליק"ו, יד כהה. יק"ו איהו אק"ק וסליק לחושבן כ"א וד' אתוון בכלל כ"ה. ה' מן יק"ק רביעאה ליק"ו. וחמישאה לאק"ק דאיהו ד' בתי. ואיהו בית חמישאה.

ועוד

באר לחי ראי

צחים של ראש, והטעם כי תפילין ש"י הם סוד יד כהה היינו לית לה מגרמה כלום. הכי הוא ודאי דאיהי חמישאה ואיהי רביעאה ליק"ו הדברים מוצינים עפ"ד הכרתי ז"ל צפטי"ה (צפרק ו' משער התפילין) הטעם למקום הנחת תפילין של יד הוא צרוע שמאל, הוא משום כי מן הד' מוחין עלאין כמעט אינה לוקחת כי אם עטרא דגבורה לד', וכל בג' מוחין אחרים לוקחת הז"א כמעט כלום, והנה עטרא דגבורה הוא צחי פרק הצרוע שמאל, לכן מקום הנחתה עם עי"ש וצוה ויפרשו הדברים דאיהו חמישאה ואיהו רביעאה ליק"ו כי המוחין הם ד' צמספרס חכמה וצונה חסד וגבורה, והם סוד ד' אותיות יק"ק, וכיון שהג' מוחין יק"ו דהיינו חכמה צונה חסד לוקחת הז"א, והוא אינה לוקחת כ"א המוח הד' עטרא דגבורה לד', סוד ה' אחרונה, אות הד' מכו"ה וכנזכר, אי"ב הוא רביעאה ומשלמת ליק"ו שיהי השם שלם בכל ז' אותיותיו סוד הד' מוחין יד כהה עתה מפרש שכל המאמר הנזכר היא מרומה צחי"ת יד כה"ה יק"ו איהו אק"ק ר"ל כי בשם יק"ו מליוו שני דברים צנח"ו הכרתי ז"ל, בלק"ת (שמאל וצפטי"ד) כי שם יק"ו הוא מאיר צ"א ובי אחרונה הוא בנזקבא עי"ש, וצפטי"ה (פרק י"ג משער הק"ש) כי השם יק"ו הוא צצונה אמה עלאה שהוא גימ' אק"ק עי"ש, ולזה אמר דצחפילין שניבס אתנייבו צבו, כי בג' מוחין דתפילין של ראש שבס סוד ג' אותיות יק"ו הוא צצ' אופנים הנזכרים, כי עיקר ענין התפילין היא סוד חיי"י המליך שהוא ז"א שנקרא המלך וחיוו נמשך לו מצוי"ה, ע"כ יש בהם כ"א אצרות כמנין אק"ק, והי' צחים הם כנגד ד' אותיות אק"ק, וכמ"ש צפטי"ה (ריש שער התפילין), ע"כ יש צו בג' מוחין יק"ו ז"א שנקרא מלך, וגם יק"ו דצונה שהוא חיוו דז"א שנוצב משם אק"ק אמה עלאה כ"ה ה' מן יק"ק ר"ל שכל הענין שאמרנו נרמז צמלת כה"ה שהוא אותיות כ"ה ה', היינו כי כ"ה הוא סוד תפילין של ראש שהוא מוחין דז"א סוד ג' אותיות יק"ו שנמשך לו מאמא שהוא סוד אק"ק מספר כ"א כנזכר ועם ד' אותיות הוא מספר כ"ה, ותפילין של יד הוא סוד ה' אחרונה מכו"ה הרי אותיות כה"ה וחמישאה לאק"ק. ר"ל לפי האמור למעלה

כי נקרא ענין אלו תפילין שבראש עי"ש. יקראנו בק"ש יקראנו הוא מלשון קריאת שמע ואענהו ר"ל שזה הכונה של כ"י צ"ו חש"ק ה"ל הוא מסוגל שיקבלו התפלות וכאמור: הה"ד אז תקרא וכו'. ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) הה"ד אז תקרא ובי יענה, א"ז חמני"א אתוון יק"ק אק"ק, ובי יענה הוא וצית דינו דא יק"ק אדני", ועי"ש עוד (צדף ל"ד ע"ב) מזה, ולזה אמר הכא שני"י דב' תפילין דראש ודיד שהם סוד השמות ה"ל, וכפין דהי"ס וגם צצ"ס עם החסדים, ועי"ז זוכים שהש"ת ישמע תפלתיו צצחי א"ז תקרא ובי יענה יק"ק בד' בתי דתפילי דרישא וכו' כונתו לפרש איך מעוררים הרי אותיות של שמת הו"ה אק"ק ע"י התפילין, ואמר הו"ה צד' צחי דתפילין וכו' והיינו כמ"ש צפטי"ה (צריש פרק א' משער התפילין) דתפילין של ראש הוא סוד הו"ה אק"ק, דד' פרשותיו הם נגד ד' אותיות הו"ה, ודי צחים שלו נגד ד' אותיות אק"ק עי"ש. וזה שאמר יק"ק צד' צחי דתפילין, ר"ל כי הד' פרשות שהם ד' אותיות הו"ה, הם מונחים בד' בתי דתפילין דרישא דאינון ד' אתוון אק"ק וזכו א"ז תקרא, היינו צכה חמני"א אתוון של הו"ה אק"ק דתפילין של ראש וכאמור וה' יענה, יק"ק בד' בתי דתפילין דיד דאינון אדני"י ר"ל כי תפילין של יד שהוא סוד שכינתא תתאה עם אדני"י הוא נקרא צית דינו, דינא דמלכותא דינא, כמש"ל (תיקון כ"א דף מ"ה) ובי יענה ובי הוא וצית דינו דא שכינתא עי"ש, והיינו כי צכה תפילין של יד שהוא של שכינתא תתאה ממתקין הדיונים של הצ"ד שוליא ללדק משפטיו ואי תימא וכו' פי' דקש"א ליה לכיון דאמרת דד' צחי דתפילין דיד הם סוד ד' אותיות אדני"י, אי"ב אמאי איך צלל יד רק צית א' [ועי' מזה בעטרת צ"ו פי' פנחס דף רכ"ה ע"א]. ולזה מתרן חמישאה יד כהה והיינו כמ"ש בזכר (צא דף מ"ג ע"ה) וכמה דאינון ארבעה פרשין צאינון תפילין של ראש, אף הכי כלבו צחפילין של יד צצית אחד, דהא צחפלה של יד לית לה מגרמה כלום אלא מה דנקטא מלעילא עכ"ל. וזה שאמר חמשאה ר"ל דתפילין ש"י איך לה ד' צחים צפטי"ה כמו ש"ר, כיון שאינה נחשבת לעצמה רק הוא נטפל להדי

ועוד אק"ק אדניי סלקי לחשבן אלקיים דאיהו כללא דחמשה בתי תפלי.

יקו"ק ד' פרשיין. יי (שמות יג) קדש לי ודא חכמה. ה' (שם) והיה כי יביאך ודא בינה. ואינון לימינא ושמאלא דאינון חסד גבורה. ו' (דברים ו) שמע ישראל תפארת, כליל שית תיבין דיתודא. ה' (שם יא) והיה אם שמוע מלכות שכינתא תתאה. תלת רצועין נצח והוד ויסוד. יסוד רצועה דקשיר וא"ו עם ה' (יה א כט) כי כל בשמים ובארץ, דאחיד בשמיא ובארעא.

תרין

באר לחי ראי

נגד אות יי מהוי"ה שהוא חכמה, והיינו כמ"ש זוהר (פי' זא דף מ"ג ע"ג) פרשה קדמאה קדש לי, קדש דא קדושה עלאה, רזא דחכמתא עלאה דלחקרי קודש עיי"ש, וכן הוא בזוהר (בהקדמה דף י"ג ע"ג), ועיי"ש במק"מ, והרי קוי"ל דאות יי מהוי"ה הוא סוד חכמה שנקרא אבא. ה' והיה כי יביאך ודא בינה. גם זה מצוהר בזוהר (שם וצ"י ולחחק דף רס"ג ע"א) בענין פרשה וביי כי יביאך שהוא מסערא דיוצלא ובייניי צינה סוד יוצל עליון כמ"ש האר"י ז"ל בלק"ת (פי' ולחחק) וצ"ע דהיינו כי ראשונה מהוי"ה: ואינון לימינא ולשמאלא וכו' פי' זוהר (צ"י ולחחק שם) חא חזי מסערא דאבא נפיק חסד, מסערא דאמא נפיק גבורה עיי"ש, והיינו כי מוח חכמה כולל כל קו ימין שהוא חסד, ומוח צינה כולל כל קו שמאל שהוא גבורה, וכמ"ש בפס"ח (פרק י"ד משער התפילין) עיי"ש, הרי שכ"ז פרשיות שרומזים לחכמה וצינה, רומזים להב' קוים ימין ושמאל, היינו חסד וגבורה: ו' שמע ישראל. ר"ל דפי' שמע ישראל הוא נגד אות וי מהוי"ה, עפ"מ"ל דאות וי כולל שית חזיון דשמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. (וכן הוא להלן חיקון י"ה דף מ' ע"ג) תפארת. פי' בפס"ח (פרק כ"ז משער הק"ש) וצ"ע דזכותן שאות וי מהוי"ה הוא סוד עמודא דאמניעותא שהוא תפארת עיי"ש כליד שית תיבין דיתודא כי תפארת שהוא סוד עמודא דאמניעותא הנקרא ז"א כולל כל הששה קצות, וכמ"ש להלן (שם דף ל"ז ע"א) דאות וי מורה בכל מקום על ששה קצות דז"א עיי"ש: ה' והיה אם שמוע מלכות. כלומר דפרשה והיה אם שמוע הוא נגד ה' האחרונה, משום דפרשה זו יש בה כח המלכות וגבורותיה שהוא סוד שכינתא תתאה, דכתיב בה וחרס אף ה' וגו', שהוא מורה על דינים של המלכות מלכו של עולם דינא דמלכותא ופי' בפס"ח (פרק כ"ב משער הק"ש) צטונת וחרס אף ה': תלת רצועין. היינו צ' רצועות של ראש, ואי של יד, הם סוד ג' אחרונות נכ"י. יסוד רצועה דקשיר ו' עם ה' ר"ל דצ' רצועות של ראש הם נ"י, והרצועה של יד הוא נח"י יסוד לדיק שקושר ו' עם ה', היינו שמקשר עם הרצועה התפילין של יד שהוא ה' צוהר הדיא שהוא

צמוד תפילין של יד שאין לה מוחין צפ"ע אלף שהיא לוקחה חיובה ממוח גבורה של ז"א, ממילא מוצן שמוחין דאמא דתפילין נחלקים לחמשה חלקים, והיינו שמוח גבורה נחלק לצ' חלקים, וחלק אי' נשאר אלף ז"א, וחלק ה' של הגבורה הוא ניתן להמלכות, הרי שמוחין של התפילין שצ"ע משם אק"ק נחלקים לה' חלקים, וסך הכל צב"ז תפילין ש"ר וצ"י יש ה' מוחין, שז"א שהוא סוד תפילין של ראש לוקח ד' מוחין דאמא, מוח חכמה, מוח צינה, מוח חסד, ומוח ה' הוא חלק אי' מהגבורה, והנוקבא סוד תפילין של יד לוקחה חלק החמישי שהוא חלק ה' ממוח גבורה דאמא, וזה שאמר על תפילין של יד שהיא חמישה לוק"ק, היינו שחפילין ש"י יש בהם חלק חמישי שהוא חלק צ' דגבורה ממוחין דלוק"ק דאיהו ד' בתי. ר"ל דמכ"ע שיש לז"א ד' מוחין, יש בחפילין של ראש ד' צחים, וצ"ל אי' מוגה פרשה אי' מהדי מוחין כ"ל ואיהו. [כ"ל צו"ד אחר הכ"א]: בית חמישאה ר"ל כיון שאין לה רק מוח אחד פי"ב מוגחים בחפילין של יד כל הדי פרשיות צב"ז אחד, שרמז למוח אחד חלק החמישי מהמוחין דאמא כ"ל. ועוד אק"ק אדניי וכו' ר"ל ועוד ע"ס יש למש"ל דתפילין של יד איכו חמישה אק"ק אדניי סלקי לחשבן אלקים. ע"פ פס"ח (צ"פ"ג משער התפילין) שכצחים הם סוד שם אלקים כי הדי הפרשיות הם סוד ד' אותיות אק"ק הם סוד מוחין דקטנות סוד שם אלקים והם מקיפין להמוחין דגלות עיי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן שאמר רמז לזה שכ"ז שמות אק"ק ודניי גימי אלקים, כי ה' צחים של ראש וצ"י המקיפין להפרשיות הם סוד מוחין דקטנות סוד שם אלקים. פי"ב זא ברמז שהדי צחים של ראש שהוא סוד אק"ק, ובצ"ז דשל יד שהוא סוד אדניי שניכם ציחור גימי אלקים: דאיהו כללא דחמשה בתי תפלי. ר"ל פי"ב יש ה' צחים ד' בש"ר, והחמישי הוא ש"י נגד ה' אותיות דשם אלקים, שהוא כולל המוחין דקטנות המקיפין למוחין דגלות של התפילין וכאמור: יקוק ד' פרשיין וכו'. עתה מתחיל לפרש איך נרמז צב"ד פרשיות התפילין ד' האותיות הוי"ה, וכוללת התפילין עם הרצועות הם כנגד העשר ספירות: ו קדש לי ודא חכמה. כלומר פרשה קדש לי הוא

תרין רצועין נצח והוד דאחידן בה' עלאה קלג) (דניאל ח) והקרנים גבוהות והאחת גבוהה מן השנית. אוף הכי תרין רצועין חד ארוכה וחד קצרה. קצרה עד החזה. ארוכה עד טבורא. ואתפשטותא דה' עלאה עד הוד באת י' איהו. דאיהו קשר של תפלין דרישא. דאיהו ה' עלאה סליקת לחמשין. חמש זמנין עשר באת י'. והיינו ה"י מן אלקי"ם, חמש זמנין ה' באת י' חמשין. בחמש ספירן. יסוד כ"ל נטיל לון כלהו וירית לון לכלה. והיינו כ"ל. כל"ה. באת ה' תתאה

קרו

באר לחי ראי

קשר אויכו מסערא דאות י' דאיהו ה' עלאה ר"ל שהמקופים של הסוד הקשר של ראש, הוא מצניח סוד ה' עלאה כ"ל חמש זמנין עשר באות י' ר"ל כשתכה בה' עם אות י', כלומר ה' פעמים י' הרי ג', סוד חמשים שערי צניח והיינו ה"י מן אלקים פי כי גודע דצינה נקרא חלקי"ם, כמ"ש צפ"ח (ר"ש פרק א' משער ראש השנה) ובשאר דוכתין, וידע ממ"ש שם (פרק ה' משער הקרצנות) ובשאר דוכתין דאותיות י"ק משם חלקים הם עיקר המוחין של השם עיי"ש, ולזה אמר הכה שכן הוא הרמז אשר השם חלקים מאור צניחה, כי המוחין של השם הזה שהם י"ק מרמזים על זה, כי חמש זמנין ה' באת י' חמשין כלומר שאם נכלל האות י' חמש זמנין במספר אות ה' הוא עולה המשין, סוד ה' שיערים שיש להצניח, ועי' (צדע"מ פי פינחס דף רכ"ג ע"ג) ה' סגקא צאות י' חמש זמנין עשר לחמשין תרעין דצינה עיי"ש, ולזה מוסוף כחן עיד הרמז צזה שהוא נרמז באותיות י"ק מן חלקים, שהרמז הוא שה"י שהיא סוד האורות של אמא כזכר, מתפשטת בחמש ספירן היינו מצניח עד הוד וכאמיר הרי שצאותיות ק"י מן חלקים שהוא מאור צניחה מרומז ענין המזכר יסוד כל נטיל לון כלהו עי' צפ"ח (בשער התפלין שם) שהמוחין של ה' רצועות של ראש, שהם צ' עשרין, מזה חכמה בללה, ומזה צינה בזהו, שניהם נכנסים ביסוד דז"א עיי"ש, והנה ידע מדברי הרמ"ק צפ"ח (ערך כל כלה) דיסוד נקרא כ"ל כשיונק מסערא דאמא עלאה שבה חמשים עשרים כמין כ"ל, ולכן נקרא היסוד כ"ל כי הוא יונק ונכלל בחמשים עשרים שלה, וכאשר המלכות מקבלת החמשים עשרים מלד היסוד אז נקראת המלכות כלי"ה עיי"ש, ולזה נכון כאן הרמז כי הקשר של ראש שהוא יסוד נקרא כ"ל כיון שיונק מאורות י' פעמים ה' דאמא עלאה מספר כ"ל כזכר, ולזה סיים: וירית לון לכלה, והיינו כ"ל, כל"ה. ר"ל דמכ"ז רצועות נוצע השפע של כ"ל שהוא סוד נש"צ הגיל אל המלכות, ועי"ז נקראת המלכות כלי"ה, וכמ"ש צפ"ח (בסוף הפרק שם) כי לאחר שתלכשו במוחין של ה' רצועות ביסוד דז"א מתלכשים ונכנסים נכ"י דז"א חוץ חללי דגולגולת דרישא דזקצא עלמב, ואח"כ חזרו ללאת צנחי

י' והיינו צה"י יסוד נדיק ש"י נקשרים ז"י"ג צקשר של קיימא. וכמו שח"כ כי כל בשמים ובארץ יתרגמו דאחיד בשמיא ובארעא והיינו כי ז"א הנקרא שמים נקשר בצרעא שהוא מלכות ע"י היסוד וכמ"ש צזכר (צראשית דף ל"א) ובצפ"ח (פרק ג' משער הנוצ) צנוגת הדם צניחור פסיק זה כי כל בשמים וצארן ש"י היסוד נקשר ז"ה וניקצא דל"ה עיי"ש תרין רצועין כונתי לפרש דבריו מ"ש לפיל שכ"ז רצועות התפלין של ראש הם נגד גו"ה, וחמד העטם נצח והוד דאחידן בה' עלאה והיינו כמ"ש צפ"ח (פרק ה' משער התפלין) צניחור מאמר זה, דר"ג שהקשר התפלין של ראש הוא לירת ד' של ד' מוחין דד' פרישיות, וצחוכס מתלכשים ד' אורות דה"י דאמא אמנם לפי שמהיבוד דאמא לא ניתן לה רק מעט ע"כ לא נזכר רק הגו"ה, לכן אלו ה' רצועות היונחים מהמקופים דאמא נקראים ללא והוד עיי"ש, וזה שאמר דאחידן בה' ענאה, ר"ל שה' רצועות יולאים מהקשר של ראש, סוד ד' אורות היולאים מנכ"י דאמא, שהיה סוד ה' ענאה והקרנים גבוהות והאחת גבוהה מן השנית גם זה מצינו צפ"ח (שם) דר"ל כי גו"ה נקראו קרנים, ולעולם הנה גציה מההוד עיי"ש צאריכות, ועי' מה להלן (תיקון תלוסר דף כ"ה ע"ג, צד"ה שציעא בללה) צסיד למנלה על השמינית, דר"ל דלנה היא למענה על השמינית שהוא הוד, ועיי"ש צניחורינו שהצאתי מדברי האר"י ז"ל צפ"ח (פרק ז' משער הנסירה) דע כלל גדול כי גו"ה שכל פלאוף הלנה הוא גציה מהיד עיי"ש ואתפשטותא דה' עלאה עד הוד עי' צפ"ח שם צניחור דברים אלו, דר"ל כי הרצועה הימנית שהיא הלנה של הצניח, היא קנרה ולא נתפשטת רק עד עצורא דנב"א דז"א, אבל רצועה שמאלית שהוא היד דצינה מתפשטת עד ההוד דז"א, כי אמא עד הוד התפשטת עיי"ש צאריכות צניחור הדברים צזה, ועי' בסוף התיקונים (דפוס קאנטענדינא וליווארנו) שנדפס ע"ז פי אריך מדברי האר"י ז"ל ע"ד התיקונים צזה צניחור היעצ עיי"ש באות י' איהו, דאיהו קשר של תפלין דרישא ר"ל שכ"ז רצועות יולאים מהקשר של ראש שהוא סוד אות י', וכמש"ל (צעמוד הקודם וצדף ג' ע"א) דכל

אורות

קרן אחת קלד), ורזא דמלה אוקמוהו רבנן שור שהקריב אדם הראשון קרן אחת היתה לו במצחו, שנאמר (תהלים טו) משור פר מקרן מפריס, מקרן חסר יר"ד כתיב. ודא רצועה דיד תפלי דמארי עלמא. כ"י. כתר דמארי עלמא איהו שמיה תפלין דשוי קלה), אבל כתר תפלין עליה. ורזא דמלה (שמאל א ב) אין קדוש כ"י קלו) כי אין בלתך. לית פקודא דלא אתכלילן ביה עשר ספירן. ועיקר דתפלין משמאלא, ובגין כך נשבע י"י בימינו זו תורה. (ישעיה טב) ובזרוע

זו

באר לחי ראי

בארזא ענין, חלף כל מה שאנו יכולין לתאר בו הוא רק בשמו יחזקך שהוא סוד ד' איתיות הו"ו"ה. תפלין דשוי כלומר לכן נקראים תפלין דמארי עלמא, כי כ"י איתיות הו"ו"ה שהם סוד מוחין דתפלין הם סוד מארי עלמא ולזה אמר תכלין דשוי, ר"ל שמכונים בתואר מארי עלמא, שהוא תואר לה' איתיות הו"ו"ה, שהם סוד כ"י פרשיות דתפלין כ"ל אבל כתר תפלין וכ"י ר"ל שהתפלין חיון צהם רמז רק מהב' ספירות מחכמה ולמטה, כי כ"י פרשיות הם נגד ד' איתיות הו"ו"ה, ה' הוא חכמה, והה' רחשונה הוא צינה, וכ"י הוא ששה קלות, והה' אחרונה הוא מלכות כ"ל, אבל הכתר חיון מרומן דהתפלין דפרט, כי הוא למעלה מן התפלין והוא חופף עליהם. אין קדוש בה' ע"י זהר (פנחס דף ר"ח ע"א) בסוד חין קדוש כהו"ו"ה שהב' של כהו"ו"ה מרמז לכת"ר של תפלין עיי"ש, וע"י לעיל (דף י' ע"ב) ציחור יותר שהב' של כהו"ו"ה הוא להורות כי הב' שהם כתר הוא למעלה מן הו"ו"ה, והיינו שהם יקו"ק חיהו מרכבה למארי עלמא לכתר עלאה, ובגין דא חין קדיש כה', עלת על כולא עמיר יגנוז דככתר, ומניה אהפשע נהוריה על יקו"ק וכ"י ועיי"ש ציחורינו כי אין בלתך היינו כמש"ל שם שאור הכתר הוא חופף על ד' איתיות הו"ו"ה, דאיהו עלת על כלא ולית אלהא עליה ולא תחותיה ולא ל"י סערין דעלמא וכ"י לית פקודא דלא אתכלילן ביה עשר ספירן זה הוא סיוס הדרוש שדרש עד עתה צענין תפלין חין מרומן דהן העשר ספירות כיון דקוי"ל דכ"י דהעשר ספירות מרומזים בכל מאזה ומאזה, ובזדחי שגם דתפלין כן הוא. ובגין כך נשבע ה' בימינו וכ"י ע"י דרע"מ (פנחס דף ר"ח ע"א) תפלין משמאלא הה"ד נשבע ה' בימינו וכ"י, ובזרוע עזו אלו תפלין עיי"ש, וע"י מאז ציחור יותר בש"ס (צרכות דף ו' ע"א) מנין שהקב"ה מניח תפלין, שנאמר נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו, בימינו זו תורה, ובזרוע עזו אלו תפלין, ואין עזו אלא תפלין, ומנין שהתפלין עזו הם לישראל, דכתיב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך עיי"ש, ולפי האמור מוצן העשם שהתפלין הם עזו לישראל, שעל ידיהן כל יראה על שגאלי ישראל צדחיה הפול עליהם איתחם

ופמד

אירות מקיפוס שנה בסוד תפלין של יד עיי"ש. והיינו שהמוחין של אמא צאים תחילה ליסוד ונקרא כ"ל, והח"כ צאים למלכות ואז נקראת כ"י כזכר באות ה' תתאה קרן אחת ר"ל דתפלין של יד של רחל שהוא סוד ה' תתאה, חין לה חלף רצועה אחת כ"ל ואוקמוהו רבנן בש"ס (שבת דף כ"ח ע"א). שור שהקריב אדה"ר קרן א' היתה לו במצחו היינו כי שור הוא משמאל של המרכבה וכמ"ש (ביחזקאל א') ופני השור מהשמאל לארצות, ושם הוא מקום הנחת תפלין של יד, וכ"י כ"י לעיל שנתפלין של ראש יש ד' מוחין, שהם סוד צ' קוים חו"ב, ומכאן נובע חו"ב של ימין ושמאל, משא"כ בתפלין של יד שאין לו רק מוח גבורה לצד, ולזה יתכן רמז שור שהקריב אדה"ר שהוא משמאל של המרכבה, והיינו תפלין של יד, חין יולא ממנה רק רצועה אחת, כי חין לה רק עשרה דגבורה בצד בסוד קרין שורש הגבורות ה"ל אשר זו מנגה, ולזה הקריבה אדה"ר וכתלה אותה למעלה, לייחדה עם ז"א בעלה להמתיק הדיונים שלה. ולזה אמר שנאמר משור פר היינו שיעקר המוחין שלה הוא מפ"ר גבורות מלפ"ך כנודע. מקרן חסר יו"ד כתיב כי צלה יו"ד הוא מורה ע"פ דקדוק הלשון על גשון יחיד, ור"ל קרן א' ודא רצועה דיד ר"ל שעד עתה היה נמשך הדרוש על כ"י מן יד"י"ה ועל ה"י אחרונה של יד כ"י, ולזה אמר שהרצועה של יד שהוא סוד קרן א' שהוא מוח גבורה, הוא מרומן דאיתיות י"ד מן יד"י"ה דתפלין דמארי עלמא כ"י כתר וכ"י הגר"ה הג"י כאן שג"ל כ"י כתר דתפלין דמארי עלמא איהו שמיה וכו"פ כי עד עתה דרש צדחיה יד"י"ה יד כ"י, על איתיות י"ד ואיתיות כ"י, ואות ה' אחרונה של כ"י שמרומן דהן כל הב' ספירות חו"ב הג"ה נה"ס, ולזה לסיוס הדרוש סיוס צרמגם לספירת כתר שהם סוד תפלין דמארי עלמא שהם צדחיה כתר על ראשו שמרומן דאיתיות כ"י של יד"י"ה, וכמש"ל דכל כ"י איהו כתר. איהו שמיה. ר"ל דמה שאנו מכנין להש"י בתואר מארי עלמא ואנו אומרים תפלין דמארי עלמא, חין הכוונה על עצמותו יתב"ש האור חין סוף, כי בעצמותו צדחין סוף צ"ה חין לנו שום ענין השגה ואין אנו יכולין לתאר בו שום ענין רמז ודרוש ולתאר

עזו אלו תפלין. ומסטרא דשמאלא ה' תפלין על ו'. אימא על ברה. בגין דבה אתבני. הה"ד
(משלי א) כונן שמים בתבונה. י' אבא תפלין על ברתא. ה' דביה אתבניאת, הה"ד (שם) י"י בחכמה
יסד ארץ. ודא הוא היי"ה. ודא הוא רזא ארבע משמרות הוי"ה לילה. ואית דאמר היות
באמצע, כגוונא דא יהו"ה, י' (שמות יג) קדש לי. ה', ה', (שם) והיה כי יביאך (דברים ו) והיה אם
שמע. ו' (שם יא) שמע ישראל. קו"ק ר"י באמצעיתא. יהו"ה ה"ה באמצעיתא.

ובצירוף דייב הוויין אשתמודעו כלהו, ואלין אינון יקו"ק יקקו יוק"ק דרמיזו בשם י"ד
ק"י וי"ו ק"י. האי שמא מקורא דאתוון, ומקורא דלהון בקראי בנקודי יקו"ק
(תהלים יג) ישמחו השמים ותגל הארץ. מקורא דנקודי מן יקנן (ירמ' ט) יתהלל המתהלל
השכל ידוע. יוק"ק (שמות כו) ידותיו ולצלע המשכן השני.

תלת

באר לחי ראי

ושמאל דין ורחמים עיי"ש, ולזה אמר לילה שהוא
מסערה דשמאלא, יש צה ד' משמרות שחס כנגד ד'
אותיות הוי"ה, וחס בצירוף זה קו"ק כמו דתפלין
דרש"י שחס בגזרות וכאמור: ואית דאמר היות
באמצע וכו' הוא חוזר ומפרש הסוד של מארי
דחלמודא ירושלמי (כ"ל צ"ח) דאמרו היות דאמצע,
היינו תפלין דר"ת שהוא סוד מוחין דאצא שכלירוף
הוא יקק"ו. וחוזר עוד ומפרש כז' תפלין דרש"י
ודר"ת על סדן צמח הס מרומזים. קו"ק ר"י
באמצעיתא יקק"ו ה"ה באמצעיתא ר"ל דכחילוק
שצין תפלין דרש"י לתפלין דר"ת, הוא דתפלין דרש"י
הוי אותיות הדכורין וי' דאמצע, וכיינו דשזכרים שחס
שורש חסדים כזושים ומיקפים מנוקצין שחס שורש
דינים, שמקור מחצבתם הוא ממוחין דלמא מסערה
דשמאלא שורש דינים כ"ל, אצל תפלין דר"ת אותיות
ק"ק הנוקצין שורש דינים כזושים דאמצע, שאיתיות
יו הדכורין וברחמים מקופים אותם: ובצירוף דייב
הוויין אשתמודעו כלהו. ר"ל דצפונות רש"י ור"ת
צסדר הנחת פרשות תפלין הלכה כדברי שניכם,
דמר אמר חדא ומר אמר חדא אלו ואלו דברי אלקים
חיים, שיש לשניכם שורש צסדר צנין בעולמות, וכמו
שכלירוף דתפלין דרש"י יש לו שורש למעלה כ"ל, כן
יש שורש למעלה לכלירוף של תפלין דר"ת, כי השם
הוי"ה צ"ח נחלק לייצ' לרופים, וכל צירוף מורח על ענין
צנין בעולמות וחסכותם והם מרומזים בתורה, ומפרש
סדר ה"י צרופי הוי"ה א"ך שבו צרופין בתחלתן
צודיין וי' מהם צוויין וששה צבהיין, וגם מפרש
מקור מחצבתן מהיכן יולאין: האי שמא מקורא
דאתוון ע"י צמאורי אור שבי דייב צרופי הוי"ה
שורשם מהי חסדים דחללא עלאה ומח"ל דחללא תחת
עיי"ש, וצירוף הענין הוא עפ"ד האר"ל צפניית (פ"ד
משער בפלותות) כי מל עליון שהוא נו"ר הוא חיקון
ע"ב הוי"ה צמולו יודיין כמנין חס"ד שממנו יוק
אצא

ופחד ויראו ממך, כי עיקר התפלין הם מקו שמאל
שחס מוחין דלמא צסוד צעערה לו אמו כ"ל
אשר שס הוא שורש הגזרות, ומשם צא אימחה ופחד
על שוגאי ישראל. ומסטרא דשמאלא ה' תפלין על
ו' אימא על ברה בגין דבה אתבני. ר"ל דלהכי
תפלין דרש"י הוי הצירוף קו"ק כמש"ל (צדק הקודם),
משום שה' הראשונה שהוא צינה הוא על ו' שהוא
ז"ח, כי צינה שהוא ה' עלאה משפעת לז"ח שהוא סוד
אות ו', ע"כ הוי בה' על ו' כדרך כל משפיע שהוא
למעלה והמקבל הוא למטה, וזכו סוד דתפלין דרש"י
שחס מוחין דצינה צסוד צעערה שפערה לו אמו,
שכצינה מעערת אח הז"ח, ע"כ כז' אותיות אמנעים
של יקו"ק שהוא כז' עלאה וכו' הם תחילה, ואח"כ הם
אותיות י"ק כמו שמפרש ואזיל הה"ד כונן שמים
בתבונה. ע"י צפ"ח (פרק צ' משער הלם) וצבכללים
של מהרמיו (שצסוף כפ"ח כלל י'), כי ז"ח עיקר
צנינו הוא מן הצינה עיי"ש, וזה שאמר טון שמים
הוא סוד ז"ח צצנוכה י' אבא תפילין על ברתא
כלומר שכו' אותיות אחרונות של הצירוף כ"ל שחס
י"ה, היינו שכוי"ד הוא אצא, ובה' הוא ה' האחרונה,
והוא עפמש"ל (חיקון כ"ח דף ס"ח ע"ב וצש"ד) אצא
יסד צרתא, וצרתא אצא אשתצידת, בה"ד צחכמה
יסד ארץ, צחכמה דליבו אצא יסד צרתא דליבו ארץ
הדום רגלי, כי המלכות עוקצא דז"ח נקראת ארץ: ודא
הוא קו"ק. ר"ל דמח"ע הוי כן תפלין דרש"י הצירוף.
ודא הוא רזא ארבע משמרות הוי"ה לילה. פי
שכן הוא לשון הש"ס (צרכות דף ג' ע"ח), [ואם כי
צגמחא שלנו אימא הוי כלילה, מן הסתם חסר צגמחא
שלנו שם אות ה' שצסוף כחציבה, כמו שהוא שכיח
עובא, וז"ל כמ"ש כאן הוי"ה הלילה, ואולי י"ל שמש
בה' שצריש חיבה כ"לילה ללרפו לכוף חיבת הוי, גמחא
צירוף הוי"ה] ודריש לה דטווחו ללירוף קו"ק, וכמש"ל
(חיקון י"ח דף ג' ע"ב) כי יוס ולילה הוא צחי ימין

תלת וויין בהאי שמא יריד קיי ויין קיי. וקריק, וקקיי, ויקיק, ונקודין דלהון (בראשית יב) ויראיו אותה שריי פרעיה וקייק. וקקיי (דברים כו) ודבש היום היזה יקריק. ויקיק (בראשית ג) וירא יושב הארץ היכנעני.

קוקיי קייריק. קקירו. מקורא דלהון, הוהיי (אסתר ה) וכל זיה אינני שריה ליי. קייריק (ויקרא כו) הימר ימירנו ויהיה הוא. קקירו (בראשית מט) עיריה ולשרקיה בניי אתניו.

קיקו קייריק, קקרי. קיקו (תהלים לד) ליקריק אתיי ונרוממיה שמי. קייריק (שמות ט) הנה יד ייי הויה. קקרי (דברים ה) וצדקה תהיה לגיו כיי.

וכל קראי דקא אתיין הוויין אלין בראשי אתון או בסופי אתון. בין מן התורה בין מן הנביאים בין מן הכתובים. יכיל לנקדא לון בנקודייהו. אוף הכי כל הוויין דקא אתיין מתלת אתון, נקודה דלהון בקראין כגון יקק מקורא דיליה (משלי ג) כיי יהיה יהיה בכסלך. ואית דנקיד לון מראשי תיבין להויה דבסופי תיבין (כגוונא דא כי יקריק יהיה יקריק). ואם הויה בראשי תיבות נקודה דיליה בסופי תיבין.

ואית נקודה ברוא אחרא. [דף י' ע"א] כגוונא דא, יקריק מלך, יקריק מלך, יקריק יקלוד. שמהן לעילא. נקודאן דלהון קסיבין דתחותייהו.

ד' שמהן תליין מכל שמא ושמא. ועלייהו אתמר (משעה ה) וקרא זה לקבל ייב אנפין דתלת חיון. אל זה ייב גדפין דתלת חיון. ועל כלהו פני אדם. ותפילין הוא פני אדם. ציצית פני חיון. וגדפי

באר לחי ראי

לכל שמה (רייל לכל חלק), וכייוו כי צגי כוויית יש גי יודיין וגי וויין וגי פעמים גי כהיין, סיכ סיכ ייב אוחיות, ומכל אות תולה לרופף א, כרי ייב לרופים, וכייוו שהגי לרופין שמתחילין צוודיין תולין כהגי יודין של גי שמות אל, והגי לרופין שמתחילין צוויין תולין כהגי וויין של גי שמת, וכן פילס: וקרא זה וכרי. זיה גימ' ייב, רומן לייב לרופי כווייט כגיל סוד ד שמתן כגיל, וכייוו שרי חיות המרכב שמתחיל צהס ד שמתן כגיל קרא זיה אל זיה לייחד כל כייב לרופים בסוד כי מלך כי מלך כי ימלך, וכמיש כפייטן כשמדבר בחיות בקודש בשחיות דריה אדירי אוימה יאדירי צקול כי מלך וכי: לקבל ייב אנפין דתלת חיון. עי ברשימ (פנחס דף ר"ז ע"א) להכיל פנים משמן אינן ייב פנים, דכיינו ד פנים דאריכ, ד דשור, ד דגשר, וכדי אנפין של כל חיכ וחיכ הוא סוד ד אוחיות כווייט, והגי כווייט של כדי פנים של כגי חיות כגיל כס סוד גי כווייט של קלך פלך יקלוד עייש, ולא אמר שכייב פנים רמון לכייב לרופי כווייט כגיל: אל זה ייב גדפין דתלת חיון. ריל שחיבת זיה כגי, מרמ לייב גדפין וכמיש ברשימ (שם דף ר"ל ע"ב) שכגדפין של כגי חיות כס ייב, וכייוו שיש לכל ח' ד גדפין וכמיש שם לעיל (דף רכ"ז ע"א) עייש: ועל כלהו פני אדם. עי צוכר (פי נח דף ע"א ע"ב) דלככי

אזל שהוא דכורא, ומזלח תחאכ שממנה יונקת אמא עלאה הוא חיקון קסי'א צמילוי יודיין עייש. ולא מפרש כאן שהגי לרופים שמתחילין כל אי צוויי, וכן כגי לרופין שמתחילין כל אי צוויי שסכ אוחיות בדכורין, מקורן כס משס עייב שורש כהסייד שמתס יונקיס אוחיות בדכורין, וששה לרופין שמתחילין ככייין שסכ אוחיות כהוקצין מקורס הוא כס אקייק שורש כגכורות, עייכ תפילין דרשיי כס צוירוף קוייק, ותפילין דריה כס צוירוף יקקיי, כי תפילין דרשיי שסכ מוחין דאמא הוא אי מהצירופין שמתחיל צהי שמקורו כס אקייק שורש כגכורות. ותפילין דריה שסכ מוחין דאזל הוא אי מהצירופין שמתחיל צוויי שמקורו כס עייב שורש כהסדים וכנכר: שמהן לעילא נקודין דלהון כתיבין דתחותייהו. ריל כיכא שהסס הוא תחלה, ואחייכ צא אחיכ תיכב ששייך לשם זכ, אזי נקודה של כס הוא מנוקד כנקודות החיכב שלאחריו, ומציא משל ?אוק מלך שהסס כווייט הוא מנוקד כמו מלך שאחריו, וכן ?אוק פלך. ?אוק יקלוד שהכויות מנוקדים כמו החיכות שאחר השמות: ד שמהן תלייא מכל שמא ושמא. ככויתו מדבר בגי שמת של מלך מלך ימלך, הוא מאריך צציואר עניס של כגי כווייט כללו, ואמר שבאותן גי חיות תלוי בכל שם ד כווייט, וריל דכשנתלך כייב לרופי כווייט לשלש חלקים, נמלא ד כווייט

וגדפי חיוון ואוקמוהו רבנן שם בן י"ב כל היודעו והזהיר בו כל תפלותיו מתקבלות. ומקורו קלח, יר"ד ק"י וא"י ק"י. כל י' איהו אנפוי יק"ק א' (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. הכא בהאי שמא. רזא דתפילין וציצית

תא חזי כל הויה דאיהי ה' על י', ה' על ר'. נוקבא. כל הויה דתרין ההי"ן כחדא באמצע, אינון אחיות. כגוונא דא יק"קו. כל הויה י"ו כחדא באמצע, הו"ה (נ"א הו"ה), אינון

אחים (דברים כה) כי ישבו אחים יחדיו. תרין ההי"ן כחדא. (רות א) ותלכנה שתיהן י"ו רחוקים

דא

באר לחי ראי

ענין מחסח לעילא, וע"כ היה אליהו יכול לעלות על ידו לעילא מן דרגיה, וצכן מוצן מאלויו שמי שיודע את השם הזה יכול לעלות על ידו כל תפילותיו אפי"פ שאינם הוגנים, יראויו לעלות מכה עצמן למעלה למעלה ראש לעשות עטרה צראש חלקו לצחות ועי"ז יתקבלו כל תפילותיו ומקורו יר"ד ק"י וא"י ק"י ע"י צוהר (צ"פ נשא סס) וצקול צרמה שם דלמר מקורא דתלת שמכן חלק הוא שם ס"ג שיש צו ג' יודי"ן, וכל יוד"ד מוניח הו"ה א' עי"ש. וזה שאמר בל י של שם ס"ג איהו אנפוי יק"ק. ר"ל שג' יודי"ן של שם ס"ג מרמזים לג' שמות הו"ה יכאמיר א' ודמות פניהם ר"ל שה' של הוא"י דשם ס"ג, הוא מרמז לפני אד"ס, שהיא הו"ה צמילוי אלפי"ן מספר מ"ה, כי השם מ"ה שורשו צ"י צמילוי ואו דס"ג, וכמ"ש כל זה צקול צרמה שם בצריכות הבא בהאי שמא רזא דתפילין וציצית וכמש"ל מהרע"מ שהתפילין והציצית הם סוד הפנים והגדפין של ה' חיות שהם רחא דג' שמות הו"ה והיינו שם צן י"צ שהוא הי"צ לחופי הו"ה כזכר ת"ח כל הו"ה מה"י"צ לחופים דאיהו ה' על י' ה' על ר' ר"ל לירוף קיק"ו שאותיות הנוקבין הם קודם לאותיות הדכורין. נוקבא ר"ל היכא דההי"ן שהם אותיות הנוקבין שולטין על אותיות הדכורין שהם י"ו אז זה הלירוף הוא מלד הנוקבא כמ"ל כל הו"ה דתרין ההי"ן כחדא באמצע אינון אחיות, כגוונא דא יק"קו ע"י צע"ה (פרק ז' משער השמות) שמצא לירוף שם זה, ומפרש דעיני כך הוא דכשעולה מלכות לאציה ומתחברת ה' אחרונה עם י', ונשאר ה הראשונה עם ה', אז הוי הלירוף יק"קו עי"ש. ולזה אמר דכשהלירוף הוא בצופן זה אז הוי ה' בהי"ן צנחי אחיות, כי כמו שהאמא יונקת ומקבלת שפע מאבא, כן גם המלכות יונקת ומקבלת שפע מאבא בעומד סמוך לה, והרי הן כשתי אחיות. כל הו"ה י"ו כחדא באמצע קיו"ק אינון אחים וכו'. גם לירוף זה מצואר צע"ה שם פירושו דר"ל כשיורד הכמה שהוא י' צנחי שהוא ר', ונשאר צינה שהיא ה' הראשונה במקומה, אזי הוי ה' למעלה מן ה'. והוי הלירוף קיק"ק עי"ש, ולזה אמר דכשהלירוף הוא בצופן זה, אז ה' אחיות

דלכוי כתיב ידמות פניהם פני אדם, כי אנפי אדם גלויף ככלהו, אנפי אריה הוא דמות אדם, אנפי נשר דמות אדם, אנפי שור דמות אדם עי"ש וע"י צאור החמה שם דמ"ט לא נזכר בהרבה מקומות רק ג' חיות אריה שור נשר, כי החיה ה' שהוא אדם אינה חיה צע"ה, כי כולם נכללים ומנה עי"ש, (וע"י דצדרינו לעיל דף ג' ע"ב) ותפילין הוא פני אדם ע"י צע"ה (פנחס דף רכ"ה ע"א) ודמות פניהם פני אדם אליהו ברזא דעמודא דאמלעיתא, ומצואר שם שה' חנפין דאדם הם סוד ד' אותיות הו"ה, שהם ה' פשויות דתפילין דז"א, דהיינו סוד אד"ס עי"ש ציצית פני חיוון וגדפי חיוון ע"י שם צע"ה (צדף הקדוש) שה"י"צ חוטין של לילית הם כמספר הפנים והגדפין של ה' חיוון, כי ה' חיוון כל א' כולל מלרבע אנפין וררבע גדפין, ומלא הפנים והגדפין שלהם שנים ושלושים כנגד ה"י"צ חוטין שצליית עי"ש, וסוד ענין ה' פנים יה' גדפין של כל חיה ע"י צע"ה (דרוש י"ג משער פנימיות וחילוניות) ומשם תלמדנו ואוקמוהו רבנן וכו' לשון זה לא מלאחי צע"ה ולא צמדרש, אמנם הענין מוצן עפ"ד הש"ס (קדושין דף ע"א ע"א) שמשרבו הפריילים לא היו מוסרין השם צן י"ב רק לגנועים שצבכהונה כדי שלא יפרצו העם להשתמש צו עי"ש, הנה מצואר משם שצשם צן י"ב יכולין לפעול ישועות צענינו עוה"ז. שם בן י"ב ע"י צע"ה (פרק י' משער הסליחות) שהג' שמות הו"ה, של הו"ה מלך, הו"ה מלך, הו"ה ימלך, יש צהם י"ב אותיות, והוא נקרא שם צן י"ב עי"ש, וע"י צלוקטוי הש"ס (צקדושין שם), וצקול צרמה צפ"י הזהר דצרכת כהנים (צפ"י נשא סוף דף קמ"ו) מ"ש צענין השם צן י"ב החכה. ולפי האמיר מצואר כי נכלל בהשם צן י"ב כל ה"י"צ לחופי הו"ה קלח כמ"ל. כל היודעו והזהיר בו כל תפלותיו מתקבלות. ע"י צוהר (צראשית דף ע"ז סוף ע"א) דשמא גליפא ד"י"צ אחוק אחמסר לאליהו צמערה, ועי"ש עוד (צפ"י ויקהל דף ר"א ע"ב) דצשם צן י"ב אחיות דהוא שליט בצאורה הוי עם ציה אליהו עד לא סליק לשמא עי"ש, וע"י צמק"מ (צפ"י צראשית שם), הכן רואה מה שצבשם צן י"ב יש כח של ענין

דא מן דא או קרובים דא מן דא. עלייהו אתמר (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'. דהיינו קרבן עולה ויורד, יק"ק, ה' דאיהי אימא עולה סליקא לגבי י' היא העולה. ה' דאיהי ברתא נחיתת לגבי ו' (ויקרא ט) וירד מעשות החטאת. (בראשית ב) על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו'. והאי איהו קרבן עולה ויורד, חמש אשות סלקין, וחמש נחתין. לית הויה דלא אחזי על רזא עלאה.

קוקי

באר לחי ראי

הוא חזק דקרננה נסלקא ה' לגבי י"ד, ולגחמא ה' לגבי ו' עיי"ש, ועי' מזכ עוד להלן (תיקון ס"ט דף ק"ב ע"ב) בצורף, וזה שאמר הכא לכמשך המאמר שענין זה שלום לרחוק ולקרוב כג"ל, הוא ממנו לסוד קרבן עולה ויורד, שהוא כענין זה. כי ה' דאיהו אמא עולה סליקא לגבי י' וכייוני כמ"ש צרע"מ (פי' לו דף כ"ז וכ"ח) כי אמא צינכ נקראת עולה, וברתא מלכות נקראת חטאת כ"י"ש היא העולה כ"יני כי בעולם כתיב הוא בעולם, ובחטאת כתיב וירד מעשות החטאת, ולפי האמיר ויבן, כי ה' דאיהו ברתא נחיתת לגבי ו' וירד מעשות החטאת כמו שפרש ואזיל דכ"ה ה"ל של ליריף זה שהוא ברתא היינו מלכות הנקרא חטאת כ"י"ל שהיתה למעלה לריכין להורידה, וכה"כ שהוא אמא הנקרא פולג לריכין להעלות לכוית ראשונה וזהו עולה ויורד ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו וכו'. גם זה הוא להלן (דף ק"ב ע"ב) ור"ל אש"מ שע"י"ז יש פחיתות לכו', כי עד עתה היה סמוך ל"ה הראשונה שהוא אמא, ועתה כאשר נכפכו הכה"י"ן, ועלתה ה"ה שהוא אמא לכוית קודם הברתא, וכה"כ שהוא ברתא ירדה ועמדה לה צין האמא וצין כו', כנה ירד כצידו, אין לחיש לזה כי על כן יעזב וגומר כתיב, וסיומא דקרא ודצ"ק באשתו, ואמרינן צוכר (פקידי דף ר"ט סוף ע"א) כינו דציקותא דז"י"ן כדקא חזי עיי"ש קל"ט. וכייוני כי עיקר חשיבות ומעלת ה"ו הוא כשהוא סמוך לכה"כ אחרונה שהוא ברתא. והאי איהו קרבן עולה ויורד חמש אשות סלקין וחמש נחתין. ע"י צרע"מ (פי' לו ש"ס) שמצואר ש"ס ענין החמש מיני אש דהיו נחתין על קרבנא, ולקבליהו סלקי לגבור ה' מיני אש צ"ה מיני מראות עיי"ש, ולזה אמר הכא שזכו סוד קרבן עולה ויורד, כינו חזק דצ' כה"י"ן ה' אשות סלקין ובי' אשות נחתין, וזה ברמז צ"יריף כזכר יק"ק, כי נודע מהאר"י ז"ל פעמים אין מספר [וע"י צרע"מ צע"מ עמידה בצרכה ש"ס שלום] דהנוקבא לעולם צע"מ חזו"ג מעלה מ"י חמשה גבורות עיי"ש, ולזה יתכן שעי' חילוף כ"ב כה"י"ן שהיה אמא תחילה, ואח"כ ברתא, שמתחיד עיי"ז אבא ע"ס אמא וצ"ח ע"ס ברתא כ"י"ל, כנה אמא מעלה ה' גבורותיה ומעלה מ"י, והוא סוד ה' סלקין וברתא

י"ו הם צנח"י אחים, וכייוני כי הנה קיי"ל בכל מקום שז"א שהוא ה"ו מקבל השפע מאבא שהוא ה"ו ע"י האמא שהוא ה' הראשונה, ואז השם הו"י"ה ה"ו כסדרן, ש"ה מקבלת מהו"ד, וכו' מה"ה ראשונה, אבל כשאבא נחית ליתן השפע לז"א בלא חמלעות האמא, חזו ה"ו ה"ירוף קו"ק, שהו"ד שהוא אבא וירד ממדריגתו ועומד לאחר כ"ה כדי ליתן השפע לז"א, וממילא כיון שהו"ד שהוא אבא עומד למטה מן האמא, צודאי שהשפע מאור אין סוף שבה לאבא כולך דרך אמא, ומאמא הוא צ"ה לאבא, נמלא כי גם אבא מקבל שפשו מאור אין סוף ע"י ממולט כמו הכע"ר, נמלא שהו"ד והוא"י הם כענין שני אחים, כי שניהם הם צחי מקבלים, כי כמו שהוא"י מקבל מהו"ד כן הו"ד מקבל מהה"א, ושניהם סמוכין זה לזה וכחדא שריין כענין צ' אחים תריין הה"י"ן כחדא ותלכנה שתיהן ע"י צרע"מ (פנחס דף רע"ז סוף ע"א) צגין דצ"ה ניפול י"ו, ונחית צבון לגבי ה"ה ו"לחמך צבון ותלכנה שח"ב, כה"ד שלח תשלח, חד מצית ראשון, ותניינא מצית שני וכו', ומצואר מש"ס כי ע"י ה"ה חרצין דצ"ה ראשון ושני, נעשה ה"ירוף יוק"ק, כי שני הכה"י"ן נחרתקו מצעליהו, שה"ה הראשונה נחרתקה מהו"ד, וכה"כ האחרונה נחרתקה מה"י. י"ו רחוקים דא מן דא או קרובים דא מן דא וכו'. זה קאי על ענין סווייות דלעיל דלחיים ולחיות שחלוי צענין סדר לירופן כזכ"ר: שלום שלום לרחוק ולקרוב וכו' ר"ל שחלית השלימות הוא לקרב את הקרובים אשר צעוכ"ר נעשו רחוקים, כמו שפרש ואזיל, יוק"ק שצ"ה כה"י"ן היו מחלילי קרובים כל א"ל לבעליהו, וע"י ענותניהו נחרתקו וע"כ נעשה לירוף זה, ולריכ"ס לחקם כאשר נחליל ש"יכה ה"ב ונקבות במקומם א"ל בעליהו ולחמך צימודא שלום: דהיינו קרבן עולה ויורד ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ה ע"א) ציצואור ענין קרבן עולה ויורד שהוא נאמר על ה"ירוף יק"ק ה"ו"ל מר"ה יתכלל יתמחכלל יתכלל י"דוע, כי לירוף זה הוא סוד קרבן עולה ויורד, כי ה"ה ה"ה שאחר כו"ד הוא ברתא, וכה"כ ה"ב שקודם ה"ה הוא אמא, ולריכין להפוך כ"ב כה"י"ן למצוה, לסלקא לכה"כ ה"ב שהיה אמא לגבי אבא, וכה"כ ה"ה שהיה ברתא לריך לנחתא לה לגבי צ"ח, וזה

קוקיי כד נוקבין שלטין על דכורין, דינא אחזי בעלמא ומיתה ועוני. ודא איהו רזא דהפך משה שמיה קלטי) וקטל למצרי. דאתמר ביה (שמות 2) ואמרו ליי מה שמר מה. ומשה הפך ליה כגוונא דא. מה שמו מה לי קוקיי. ונקודה קוקיי. מצרי דמזולזל בשמיה ואמר מה שמו מה יכול למעבד לי לקטיל ליה ביה. ואלין אתוון בס"ת נקודין אינון מראשי תיבין.

תקונא ה' בראשית ב"ת ראשיי, (שם 1) אלה ראשי בית אבותם. בת עלה אוקמוהו מארי מתניתין ב"ת בתחלה קט), סימן יפה לבנים, ואיהי י מן אדני מרגלית קמא) יקרא כלילא מכל גוונין. דאת י מן יקוק לא תפיס ביה גוון כלל. הה"ד (מלאכי 2) אני יי לא שנית. לא

באר לחי ראי

פי כי צרעשית הוא לחיות צ"ת ראשיי, וכדרך כל הכי תקזיבך צה ככל השצעים תקינים, לדרוש חיבות צרעשית ע"ד החכמה הקבלה צירופי תחיות ב"ת ראשיי הוא רמז להצירוף יקקיי שהצח שהיה כי אחרונה היה קודם נכסן שהוא הו' כדמפרש ואזיל. אלה ראשי בית אבותם. ע"ל (תיקון 7 דף י"ח ע"ב) חלת גווי עינה אינון חלת חצבן דאתמר צהו אלה ראשי צית אבותם, צה עין דאיבי דקיקא זעירא, דא שכינתא דאשתחפת צאצבן, ועלה אתמר שמרני כלישון צה עין, וכלה צרא דצראשית, חמן ראשיי חמן צ"ת עכ"ל, ולזה דריש הכא דצצחי זו הוי הצירוף יקקיי שהצח היה קודם לצרה, וכמו שמפרש ואזיל, ולזה חמר צ"ת ראשיי שהבי החחטונה שהיה סוד צ"ת, היה ראש לכצין שהוא הו' עלה אוקמוהו מארי מתניתין צשיס (צצא צחרא דף קמ"א). בת בתחלה סימן יפה לבנים, עיי צוחר הכקיע (ויחי דף ר"א) צסוד צה תחלה וכי כי צעעה צריאה העולמות מתחלה ילאה המלכות, ואח"כ נולד הצן הנקרא עולם עייש, וביינו צ"ת ראשיי דחמן: ואיהי י פי כי צה עין היה רק כענין נקודה כחצנית י וכה עין המרגלית שהוא כצורת נקודה וכלול כל הגוונן, כענין המלכות שהיה צחי אספקלריא לכלול צה כל גוונין, ועיי נקרא צ"ת עין, כי היה רמז לסוד הצ"ת שהיה המלכות כנזכה: י מן אדני מרגלית יקרא וכו'. ע"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) צגין דאח י איבי חצנא מרגליתא קדישא יקורא עכ"ל. ומפרש הכא שאין כטובה צה על הוי"ד מן הוי"ה, רק הוי"ד מן אדניי, שהיה סוד הצה נוקצא ד"א. דאת י מן יקוק לא תפיס ביה גוון כלל. ר"ל אפי"ג דגס דשם הוי"ה צ"ה נרמז צא"ת י, כמש"ל (דף י ע"ב) דכל יו"ד אחזי יקוקי, עכ"ז אי אפשר לחאר להצח עין ליו"ד מן יקוקי, רק ליו"ד מן אדניי, כי הצח עין ענינו שהוא מקבל ונרואין צחובו כל מיני גוונין, משא"כ הו' מן הוי"ה שא"א לחאר צו ענין תפיסת

וצרחה יירדה חמשה גצירותיה לגבי י שאחריה, וכו'א סוד ה' נחמן קוקיי כד וכו' עכשו מפרש לצירוף הראשון שאותיות הנוקבין הם קודמין להכירין שאמר לעיל לצירוף זה נקרא יקצא כד נוקבין שלטין על דכורין וכו' ר"ל דכשצירוף הוא צסוד ונכפוף הוא שאותיות הנוקבין קודמין לתחיות הכירין, אז דיין מתערין בעלמא, וכמבואר בפע"ה (צפרק ו' משער הפורים) צסוד מ"ש ז"ה אינניו ש"ה ליי ס"ה קוקיי, כדי לעורר דינים על ישראל חיי עייש ליי מ"ה שמי"ן מ"ה ס"ה יקוקי כסדרן, ר"ל שמשך עשה צחכמה, כדי לעשות דין צמלרים וכפוף ליה לקרא ואמר מ"ה שמי"ן מ"ה ליי, שיכיה הצירוף [ישר] לכיפך קוקיי, כדי שיחגרו חוקף הדינים והצבורות על מלרים. ונקודה קוקיי וכו' ואלין אתוון בס"ת נקודין אינון מר"ת עיי צלקי"ת (פי חלוקה) צצירוף דברי החיקונים צה צקנרה, שה"צ לרופי הוי"ה ששח מהס יולאים מר"ת, וששח מהס יולאים מס"ת, יכשעה לרופים הוי"ה מר"ת הם מלך יסוד אצא שורש החסדים, וכשעה לרופים ששח מייסוד אחא שורש הדינים הם יולאים מס"ת, ועכ"ז גם הששח לרופים שמלך הדין שיו"ה מ"ה הם מנוקדים צהנקודות של כר"ת עייש, וביינו כדי שלא יהיו הדינים של הצירוף צס"ת חקקים כ"ב, עיי הם מנוקדים צהנקודות של כר"ת כדי שיכיו הדינים ממוחקים ככל מה דאפשר. מצרי דמזולזל וכו'. ר"ל שזן אותו מדה כנגד מדה, דמלרי הפך שמיח ואמר מ"ה שמי"ן מ"ה ליי, כמו שמפרש מה יכול למיעבד לי, וזלזל ג"כ צשם הוי"ה עלמו שהפך האותיות לזלזל ר"ל, ואמר חיי מה שמו, צאו"ת הוי"ה עלמה דן אותו וכנזכה: תקונא ה'. נראה מהלשון כי צחיקונים הראשונים היה מחמר זה חיקון ה', ואח"כ סדרוהו כמדפיסים צההקדמה כאן לסמכו למחמר דסליק מייח משום דגס זה מייח צצירוף יקקיי, וכן סידר אחר זה לבין חיקון ו' וחיקון ז' מפני שהמחמרים שייכים זה לזה מענין לענין צהמשך חחד: בראשי"ת ב"ת ראשיי

לא ישתני בשום גוון כלל קמב, אלא נהיר מלגאו דגוונין. דשם יק"ק. כנשמתא בגופא דאינשו. או כשרגא בהיכלא. ואת י מן אדני איהו ספיר. נטיל גוון תכלת ואוכם מסטרא דדינא. ונהיר ביה נהורא חורא מסטרא דרחמי. ואיהי את י מן אדני. אודם מסטרא דגבורה קמב. פטדה מסטרא דימינא קמד. ברקת מכטרא דעמודא דאמצעייתא קמה. איהי אליף דלית גוין יו"ד כלילן מי"ב גוונין. וכלהו משולשין באבהן משולשין בכהנים לויים וישראלים. קדושה לך ישלשו.

כל אבן דגוון דילה חיזור נטילת מחסד. ואיהי סגולה דילה רחמו, ורזא דמלה (י"מ"ה לא) ואהבת עולם אהבתך על כן משכתיך חסד אבנא סומקא נטילת מן גבורה. וסגולה דילה למהוי אימתו מוטלת על בריין דעלמא. אבנא כלילא מתרין גוונין חוור וסומק איהי מעמודא דאמצעייתא. ירוק כזהב מסטרא דאימא עלאה. דאיהי תשובה. קו ירוק דאסחר כל עלמא קמ
אית

באר לחי ראי

בו ג' אותיות כמו שמפרש ואזיל, להורות שכל אות כליל מגי קוין חגיגת, ומתחיל בנות י שצמילוחו הוא יו"ד, וכן בכל הכרעצ אותיות מן אדני יש בכל אות כשרוא צמילוחו ג' אותיות. מי"ב גוונין פי כי השם אדני צמילוחו יש בו י"ב אותיות, וכל אי מרמז לגוון אחר שאינו דומה לחצירו וכלהו משולשין וכו'. ר"ל שהי"ב אצנים אשר בהם היה נחלק הי"ב שצמי ישורין בני אצרכם יחלק יעקב, ונחלקו לך עורים סוד די אותיות אדני, וכל עוד נחלק לגי, סוד בגי קוים אצרכם יחלק יעקב, ומהי"ב נחלקים כוללת ישראל לגי מחלקות כהנים לויים וישראלים, שהוא סוד בגי קוים חגיגת, וכמי"ש צפטי"ח (פרק ג' משער חג המלות) וצטי"ד: קדושה לך ישלשו ר"ל שכן ראוי לגוי קדוש להיות משולש בגי קוים, כאמור צענין הקדושה שהוא משולש לגי קוים, כמי"ש צפטי"ח (צפרק ג' משער חזרת עמידה) צסוד המשלשים לך קדושה, ועיי"ש עוד (צפרק כ' משער השבת) צטווח קדושה כתר כל אבן דגוון דילה וכו'. טווחו צזה לפרש איך הי"ב אצנים היה לכל אי גוון אחר, כי כפי הקו שהיה מאיר בו, כן היה הגוון שלו, ומפרש תחלה האצן שצקי ימין שהיה מסטרא דחסד ואהבת עולם אהבתך וכו'. פי שמזה ראיח דחסד ולאצב הס משורש אחד. חוור וסומק איהו מעמודא דאמצעייתא. היינו כמי"ל (דף אי ע"א) מהפרדס שהמראה הנמוג מאודם ולבן צשוויי הנמוג יתייחס לת"ת שכולל צי מדות חריג עיי"ש: ירוק כזהב מסטרא דאמא עלאה. היינו כמי"ש צטי"ח (סוף פרק צ' משער סדר אלילות למרחצוי) כי זכב הוא צצניא, כמי"ש מלפון זכב יאחז עיי"ש: דאיהי תשובה פי צזכר (ויקרא דף ע"ג ע"ב, ועיי"ש ע"א) דלמח עלאה אקרי תשובה עיי"ש: קו ירוק דאסחר כל עלמא. פי צטי"ח (פרק יו"ד משער מי"ב ומי"ד, ופרק ד' משער סדר אצריע) וצפטי"ח (פרק ג' משער תפלת ריב, וצפרק ח משער

גוון כלל, וכמי"ש צזכר (ויקרא דף רי"ג ע"א) דאיכו [ר"ל ז"א שהוא סוד שם הוי"ה צ"ה] אפיין כל נהירין, וכל גוונין מיניה נפקין, אצל ציה לית גוויי ולא אחחזי ולא אתגלי שום גוון כלל עיי"ש. כנשמתא בגופא דאינשו ר"ל דאטיג דכל הפעולות גשמיות שהגוף עושה הכל הוא צכח הנשמה, ואם יסתלק הנשמה מן הגוף לא יוכל לפעול לפעולתו, עכ"ז אי"ח לתאר להנשמה ענין גשמיות, כן גם צצויכול צשם הוי"ה, אטי"פ שכל ענין המראות הנראין בהמלכות הוא צכח השם הוי"ה צ"ה שמאיר בה, עכ"ז אי"ח ללייר בה ענין מראה. או כשרגא בהיכלא. ר"ל כמו שאנו רואין צנר המאיר צהיכל, אשר לולא אור הנר לא היו מכירין כל הדברים העומדים שם צהיכל, עכ"ז אי"ח לתאר לאור הנר ענין הדברים העומדים צהיכל ואת י מן אדני איהו ספיר. ר"ל לא כן מדה המלכות אטי"פ לית בה גוון כלל, אטי"כ כל הגוונין מתראים בה, והיא כלילא כל הגוונין כמו אצן ספיר שתופס כל הגוונים, וכן צודאי מה שאמרנו שהבה עין הוא סוד יו"ד שנקרא מרגלית כזכר, היינו ר"ל יו"ד מאדני שתופסת כל הגוונין ועתה הוא מפרש בגי גוונים של העין הנזכר (צדק ג"ה ע"ס) שהם סוד בגי אבות חגיגת, דהיינו גי קוין, שחור צגבורה, ולבן צחסד, ותכלת צאלמע קו התפארת: תכלת ואוכם מסטרא דדינא. ראינו לצאר צזה כי המראה תכלת שאמרנו שהוא צאלמע סוד ת"ת אין זה ענמות אללו, כי התכלת צענמותו הוא צצחי דין כמו גוון שחור, כמי"ש צפטי"ח (פרק ד' משער היליות וצשער הקי"ש) צטווח הכי"ף פתול תכלת, איך כשמאיר בה נהורא חורא מסטרא דחסד עד שנמתקו הדיגים של התכלת הוא צסוד הרחמים ממוג צחסד וצצורה כמדה תפארת, כמי"ש (ע"ס צפרק ז' משער הקרבנות) וצטי"ח (פרק ט' משער אי"ך) עיי"ש: אות י מן אדני. טווחו לצאר צזה שכל אות מהדי אותיות אדני יש

ואית גוון פשוט כפול משולש מרובע עד דסליק לעשרה גוונין דנהירין בהון י' אתוון דאינון י' י"ק יק"ו יקרו"ק. וסלקין אלין י' לע"ב נהורין דנהרין בע"ב גוונין. חש"ק. חל"ם שב"א קמ"ץ אינון נקוד צבאות נצח והוד יסוד. וכלהו נהרין באבנא יקירא מלכות כלילא מכל סגולות. שב"א גוון סומק דגבורה דנטיל מיניה הוד. קמץ גוון חיוור. ולא צריך לארכא בהון דהא אתמרו לעילא.

ועוד תקונא ו' (דניאל יב) והמשכילים יזהירו אלין אינון דידיעין רזא בפקודא (דף י' ע"ב) תניינא. במלת בראשית דאיהי אהב"ה. דאיהי לחשבן זעיר (קמץ) בראשית במתקלא חדא סלקין (דא בדא דא תליסר ודא תליסר). ודא אהבת חסד דאיהי ע"ב בחושבן. לקבל שמא מפרש ויס"ע ויב"א וי"ט. דביה וא"ו כחושבן אח"ד. דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית. דאוקמוה עליה

באר לחי ראי

הוא מניקד בנקודה לצלות כתבואר כמה פעמים בכתבי האר"י ז"ל, ועי' צע"ה (סוף שער השמות), ולפי המאמר הנזכר יתכן העטם כיון שנקודה צבאות כולל כל ה' קוים צענון המלכות שהוא כלול ה' קוים חגי"ת נכ"ו כמ"ש בלק"ת (פי תרומה) עיי"ש, ומכ"ע הוא כלול כל הגוונין מכל הספירות, דכל ה' קוים דכלהו נהרין צה צענון האספקלריא ינזכר. גוון סומק דגבורה עיין לעיל (ריש דף א' סס) זכר זכור סומקא כמאדום דא גבורה, ועי' צבאירינו שס דמראה אודם מורה על גצירה ודין עיי"ש דנטיל מיניה הוד עי' לעיל (דף א') צהבה דאמר שס זכר כליל ארכס יסימק דא הו"ד ולזה אמר הכא דהגוון סומק על הוד שמעירצ צארכס הוא צה מגבורה שמאיר צהוד, והיינו כי הוד הוא צקו השמאל תחת הגבורה, ע"כ הוא נוטל כח הגבורה מספירה של מעלה ממנו צקו השמאל, וממילא כי נצח שצקו ימין נוטל מחסד, וכן ספירה היסוד שצקו אמצעי נוטל מהפחדת, וטוהתו לפרש מ"ש לעיל שנקודות חש"ק הם חגי"ת שהוא נקודות לצבאות, אף דשס זה הוא צב"י, לזה אמר כיון שנכ"ו מקור מהצחם הוא מחגי"ת העומדים לפניכם צב"י קוים. ועוד וכו' בפקודי תניינא. עי' צהר בראשית (צחקמה דף י"א ע"ב, צפקודין) שכי שס דפקודא קדמאה צמלה בראשית היא יראה, ופקודא תניינא הוא ארכס כמ"ש כאן, והוא סומך מאמר זה לכאן, צהמשך מאמר הקודם צרזא דמלה וארכס שלם ארכסוך ע"כ משכחין חסד: לחשבן זעיר בראשית. פי ארכס עולה צמיק בראשית. דא תליסר ודא תליסר. פי ארכס הוא צגימי י"ג וכן בראשית עולה צמיק י"ג ודא אהבת חסד. פי לכן הוא הרמז צמספר י"ג דוקא כי י"ג הוא שורש של שס החסד ע"כ של ויס"ע ויב"א וי"ט שמתחילין צלות וא"ו מספר י"ג להוציא שכל ענין צריחה העולם כי צמידה החסד ע"כ לריכין לצהר צותו יחצ"ש ולמסור נפשי צמלה ארכס דלוחו בראשית כדמפרש ואזיל. ויסע ויבא ויפ דביה וא"ו

משער הסליחה) מ"ש צבואר ענין הקי ירוק לאסחר כל עלמא צארכיות פשוט כפול וכו' ר"ל שיש שאין בו הלל גוון א' והוא נקרא גוון פשוט ויש שיש בו צ' גוונין והוא נקרא גוון כפול, ויש שיש בו ג' וכו' עד דסליק לעשרה גוונין ע"ל (סוף תיקון י"ה דף ל"ז ע"ב) חינון ארכס גוונין ירוקא ואוכמא וסומקא ותכלא סלקין צע"ש עיי"ש דנהירין בהון י' אתוון ר"ל שה' גוונין בג"ל הם נגד ה' אותיות הו"ו"ה צ"ה, וכמו שהשם צ"ה כשהוא צריציעו יש צו עשר אותיות, ק הנהירין של הגוונין הם עשר, וכל גוון מקבל איך מלות השיך לו, וכיוצא לצהר צה צענון הגוונין של הצח עיין שהיא סוד העוקצא שאמרנו, היא כפי ערך האורות שמקבלת מצעלה ז"ל שהוא הו"ו"ה הכי אחר צה הגוונין, אס צלות פשוט דלוחו וי"ד מאיר צה גוון א' שהוא חיוור, וצלות כפול י"ק מאיר צה צ' גוונין חיוור וסומק, וכן צכילס וסלקין אלין י' לע"ב וכו' כלומר שה' אותיות של סוד הו"ו"ה צריציעו כנזכר הם מספר ע"ב חש"ק, ח"ולם ש"בא ק"סץ וכו' ע"ל (תיקון ס"ע דף ק"ד ע"א וע"ב) שה' אצות הם סוד ה' נקודות חול"ם שצ"א קמ"ץ, סוד חגי"ת, שהם ה' קוין ושמאל ואמצע, צסיד רק בצצותוך חש"ק, והוא נקודות צבאות עיי"ש, והיינו כי השם צבאות הוא כלול כל ה' ספירות חגי"ת, וע"כ הוא מנוקד צנקודות חש"ק, שהם סוד ימין ושמאל ואמצע. אינון נקוד צבאות נצח והוד יסוד עי' צהר (ויקרא דף י' ע"ב) דלח וכו' אקרון לצלות, וכן הוא צצד"ז (דף ל"ו ע"א) חז"ל לצלות חינון נ"ו"ה עכ"ל, ועיין צהר (בראשית דף כ"א ע"ב) שמצואר שס דגס יסוד לריק אקרו לצלות עיי"ש קמץ, וזה הוא הדברים כאן שאמר כיון שהשם הזה הוא כלול ה' קוים כמ"ל, ע"כ הוא מנוקד צנקודות חש"ק סוד ג' האצות חגי"ת, שכולל גם ה' קוים של נכ"ו. וכלהו נהרין באבנא יקירא מלכות ר"ל שזה הוא צענון מה דאשכחן בעלמא דנקודה הו"ו"ה צמלכות

עליה. והלא במאמר אחד יכול להבראות. והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד ברחימו דמאריה. ובגיד (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך אפילו נוטל את נפשך, דאם חביב עליה נפשיה מגופא, לכך נאמר ובכל נפשך. ואם חביב עליה גופיה מממוניה, לכך נאמר בכל לבך. ואם חביב עליה ממונא מגופא, לכך נאמר בכל מאדך. במה דחביב עלך מסור ליה ברחימו דמאריך בעת צרה. ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בעי שנין דגלות בתראה. דעני חשוב כמת וכאלו נטלין נפשיה. גופא ונפשא וממונא כלהו שקולין. במה דחביב עליה מסור ליה ברחימו דמאריה. ובהוא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשיית, וכאלו ביה ברא עלמא. ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו. ובגין דא קרא סמיך ליה (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו. ואהבת ה' איהי מלכות כלילא מכל ספירן. ואיהי פקודא דקוב"ה בכל תרי"ג פקודין ובגינה אתמר

מדוע

באר לחי ראי

וקן מבוחר שם למעלה (פסוק ד') עור צעד עור וכל אשר לאיש יתן צעד נפשו, ומפרש שם הרמזין דר"ל דאפילו עור צערו יתן האדם צעד נפשו עיי"ש. ברחימו דמאריך בעת צרה שאם עומד על עמדו ולא ימסרו קרסוליו ומתחזק בעבודת הש"י גם בעת לרה, הוא הנסיון אם עיזד מאהבה, כמו שמפרש וחז"ל. דאיהי בראשיית כמש"ל כי אהב"ה עולה במיק בראשית וכאלו ביה ברא עלמא כמי"ש בראשית ברא חלקים את השמים ואת הארץ והיינו בשביל הגדיק שמקיים מצות ה' בראשית וצרה העולם. ועי' בראשית חכמה (פרק א) משער אהבה) שהעתיק כאן סיום המאמר צוה ומאן דמסר נפשיה וממוניה ברחימו דמאריה ודאי, צהאי עלמא ליה למעלה מיניה עכ"ל (פס) ואהבת ה' איהי מלכות. עי' במאורי אור מעי אות א' סי' ל"ו שהמלכות נקרא אהבה בסוד יואהב יעקב את רחל עיי"ש. ומקור הענין הוא דרע"מ (פנחס דף ר"ז ע"א) מלכות כד אחתלילת מאבהן דאתקרי צוה בכל מכל כל בסוד אהבת כלותיך עיי"ש, ועי' בזכר (וישג דף קפ"א ע"א) בסוד יסורים של אהבה, כי אותן הדיקים שמשתתפים בצער השכינה הקדושה, הוי יסורים שלהם יסורים של אהבה בסוד הסיכורא דאחפנים נהורה ונעשית צנחי אהבה צמח, ומזה צאים יסורים עיי"ש, ולזה יתכן בהמשך כאן, כי לריך למסור נפשו על המלכות לתקנה כראוי, שאז הוא מקיים אהבה ה' שסובל יסורים של אהבה. וזה שסיים איהי מלכות. כענין יסורים של הסיכורא אשר מהאי עממא נקראת המלכות אהבה כנזכר: כלילא מכל ספירן. היינו שעי מצות אהבה שמקיים בכל לבבו ובכל נפשו ומאורו נגנית המלכות שנקראת אהבה צפרוף שלם כלילא מכל עשר ספירות, (ועי' צפריה פרק י"ג משער התפילין צביאור הענין איך המלכות כלילא מכל העשר ספירות): ואיהי פקודא דקוב"ה בכל תרי"ג פקודין. טווחו לנאר צוה כיון שהקב"ה

וא"ו. עי' דרע"מ (כי תלך דף רע"ו ע"ב) וז"ל בתוספתא מכלין דרחמי דרמיון בתלת תיבין וה"ו אג"י וה"ו דליון וא"ו [ר"ל שהג' שמת כללו הם ר"ת וא"ו] דליל צהן שבעין ושחיס שמין כמנין חס"ד עכ"ל, והיינו כפי"צ שמת היואלים מג' פסוקים וי"ט וי"ט וי"ט שצריש פרשת בשלה בתושבן אח"ד ליונו לנאר הענין, כי בראשית אהבה והח"ד, עולים בגימ' שוה. דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית דאוקמוה וכו' (באבות ריש פרק ה') צעורה מאמרות נצרה העולם וכו' והלא במאמר אחד יכול להבראות עיי"ש, ומפרש לה דהאי מאמר אחד שיכול להבראות העולם עיי' היינו צחיבת בראשית, וכמי"ש צ"ס (ר"ה דף ל"ב) בראשית נמי מאמר הוא עיי"ש ולזה אמר הרמז דבראשית נקרא מאמר אח"ד שעולה כן צמ"ק. מאן דמסר נפשיה באחד וכו'. ר"ל כשמוסר נפשו במלת אח"ד בראשית ומצטל את הפרטיות שבו אל הכלל להיות נכלל הנצרה עם הצורה וחוזר להיות אח"ד. אפילו נוטל את נפשך. הוא לשון המשנה (ברכות דף י"ד ע"א): דאם חביב עליה נפשיה מגופא וכן בסמוך אמר גופא ונפשא וממונא. הנה השיב ג' דברים שצריך אדם למסור על קב"ש, ובש"ס שם לא השיב רק צ' דברים גופו וממונו, כמי"ש שם אם נאמר נפשך למה נאמר בכל מאורך וכי עיי"ש, וכאן הוא מוסיף נסיון הג' שהוא יסורי הגוף שצריך למסור על קב"ש, וכמו שאמר חז"ל צ"ס (באבות דף ל"ג ע"א) אלמלא נגדוהו לחמיו וכו', עיי"ש כי הכנין שימסור האדם נפשו להריגה למות מיד על קידוש השם הוא קל יותר מהנסיון שיסורוהו במכה ופצוע ביסורים קשים שלא ימיתוהו שזכר קשה ממיחה, אמנם הנה יש לפעמים אדם שרואה לנצול כמה יסורים צעד נפשו כדי שיגאל נפשו, וכדאשכחן גדי חיוז (חיוז צ' ע"ג. י) כשאמר לו אשתו בך חלקים ומת, והשיב לה כדבר אמת הנצלה חדצרי וגר,

(אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. ואיהי בנין עלמא. שפחה בישא איהי חרבן עלמא. ובגין דא אתמר בה והארץ היתה תהו ובהו. ואיהי רצועה בידא דקב"ה. לאלקאה ביה [בה] חייבא. ובגין דא מאן דרחים לקב"ה מגו נפשיה או גופיה או ממוניה דינטיר ליה קוב"ה. הא רחימו דיליה תלויה בההוא דיהיב ליה ולא עיקר רחימו. (דילי) דלאו איהו האי רחימו. דאם נטל ממוניה או גופיה (או נפשי) כפר ביה לאו איהו עיקר רחימו. עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה. ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון כלהו על קדושת שמייה ברחימו. והאי איהו עיקרא דרחימו דאיהי אהבת ה' מלכות דאיהי אהבת חסד. דיראה מסטרא דגבורה איהי. ומחסד איהי מלכות אהבת י"י כמה דאתמר. מגבורה איהי יראת י"י. ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוייהו אתיהיב לישראל. ודא עמודא דאמצעייתא. מסטריה אתקריאת מלכות תורת

י"ז

באר לחי ראי

דא לאו איהו חכמה שנים, אלא דאחבה העיקריית למכויו רחיס ליה למאריה אפי' כשכוח נטל את נשמתו ממנו, דא איהו אהבה כדקא יאות עיי"ש: ולא עיקר רחימא דיליה איהי האי רחימא דאם נטל ממוניה וכו'. כ"ל וכן הוא בדפוס מנוקב ואמשטרדס, וכן העתיק כרי"ם (פרק א' משער האהבה) דאיהי אהבת ה' ע"ל (דף ה' ע"א) כי מי שמקבל עליו יסורין ומכאובין צעד השכינה זוכה לאהבה, צמוד אהבה צופה עיי"ש. מלכות דאיהי אהבת חסד (דף ה' ע"ב) שהאהבה שמחזרת עיי' היסורים ומכאובים כג"ל, היא נקראת אהבית חסיד מסטרא דימינא עיי"ש, ועיי' בפע"ה (פרק ד' וכו' משער העמידה) דכל בנין המלכות אינה אלא עיי' בנין החסד עיי"ש, וכיטי ש'אכבה צמסכ"י שהיא מדת אהבה צעלומות שמחסי"ד עם קונו ומסר גופו וממנו ונפשו על קידוש שמו יצחק, הוא נקרא אהבית חסיד עיי' ונכח המלכות צקומה שלומה דיראה מסטרא דגבורה וכו'. ע"ל (דף ה' ע"א) וצריע"מ (פנחס דף ר"ט ע"א) מסטרא דגבורה יר"ש שעולה צחושנן גבורה, מסטרא דחסד אהבה עיי"ש ואורייתא דאיהי תרי"א. ר"ל תורי"ה הוא מספר תרי"א כמנין המ"ט חוץ מ"ז מ"ט אלו אהב"ה ויר"ש: מתרוייהו אתיהיב לישראל ר"ל שהתורה ניתנה לישראל, מצהי דכר שצקו ימח ששם אהבה סוד עטרא דחסיד, ומצחי נוקב"ה שצקו שמאל ששם ירח"ה צמוד עטרא דגבורה, וכמ"ש צריע"מ (שם צפקודא חמיש"ה) עיי"ש, ועיי' בפע"ה (פרק ע' משער הק"ש): ודא עמודא דאמצעייתא. ע"ל (דף ז' ע"א) שהתורה הוא סוד עמודא דאמצעייתא, שהוא קו האמצעי שכלל ה"ב קוץ חסד וגבורה ימח ושמאל: מסטריה אתקריאת מלכות תורת י"י. ע"ל (דף א' ע"ב ולהלן דף י"ז ע"א) כי מלכות נקראת תורת ה', מכה ז"א בעלה שהוא עמודא דאמצעייתא עיי"ש, וע"ל (תיקון כ"א דף ס' ע"א) דתורי"ה מסטרא דאמצעייתא, ושכינתא אתקריאת מלכות ע"ש מסטרא דימינא, ומלכות לית מסטרא

נתן לנו תרי"ג מלות בודאי ש"א"ל לצנות המלכות צפ"ר"ק שלם צמי"ש אחת רק ככל התרי"ג פקודין, ואי"כ מ"ש מ"ש זו לאהבה שאמרנו שפ"י נצנית המלכות, ולזה מתוך דמיות אהבה כלילת ככל התרי"ג מלות, שצריך לעשות כל מלכות מאהבה, ובלא"ה לא סלקית לעילא, וכמש"ל (דף כ"ה ע"ב) וצ"י"ד וכיון שהיא מלכות ככוללת ככל התרי"ג מלות, יש בה כח של כוללת כל התרי"ג מלות ע"כ מובן שפ"י קיום מלכות זו יכולין לצנות המלכות ככוללת כל פרטותה ובגינה אתמר מדוע אתה עובר את מצות המלך עיי' צריע"מ (קדושים דף פ"ב ע"ב) וז"ל דאיהי מלכותא מלכות המלך, ועליה אתמר מדוע אתה עובר את מלכות המלך, איהי מלכות וזו היא דמלכא על ע"ש ועל ל"ת עיי"ש ולזה אתר הכא דמי שעובר על מלכות אהבה לזד, אפי"ש שהוא מקיים כל התרי"ג מלות, אתמר עליה מדוע אתה עובר את מלכות המלך, דמלכות אהבה היא מלכות של המלכות ועיי' נצנית צפ"ר"ק שלם כחכר ואיהי בנין עלמא עיי' פע"ה (פרק י"ד צע"ה העמידה) כי היכל אהבה גורם שחצנה המלכות עיי"ש, וכיטי עיי' אהבה למסור נפשו על קה"ש צונן המלכות צנן שלם, וזהו צנין עולם העשיה: שפחה בישא איהו חרבן עלמא. עיי' צ"ה (פרק ג' משער הקליפות) דצע"ה חרבן וצע"ה חרע"ה, לילית שהיא שפחה צ"ש"ה היא צצ"ה שפחה כי חירש גצירתה שהיא מלכות דאלילות דקדושה עיי"ש. ובגין דא אתמר בה והארץ היתה תהו וכו' ע"ל (תיקון ו' דף כ"ג סוף ע"א) וכו"ה אוקמוהו אתחרצ בית ראשון והארץ היתה תהו וכו' כו', ועיי"ש צצ"אורי"ו. ואיהי רצועה פ"י איהי השפחה צ"ש"ה שהיא מלכות דס"א. דינטיר ליה קב"ה וכו'. עיי' צצ"ה צר"שית (צצ"ה דף י"ב ע"א) אמר ר' אלעזר לאהבה ה' ל"ל אהבה שלישייתא, ומאן דרחים ליה מגו דאיה ליה שותרא וכו', ומגו כך רחיס ליה, ואי הכי צצ"ה ויהדר ליה קצ"ה גלגולא דדינא קשיא יב"ה שני"ה ליה ולא ירחם ליה כלל, צנין כך רחימו

י"י (תמימה). ואיהי מצוה דיליה בכל תרי"ג פקודי דתליין משמיה, דאינון שמ"י עם י"ק שס"ה. זכר"י עם ר"ה רמ"ח. היא בצלמו כדמותו.

יעוד תקונא ז'. והמשכילים יזהירו. אילין דידיעין במלת בראשית פקודא תליתאה. דאיהי ברית מילה. והיינו בראשית (דאיהי) ברית איש. וברית איהי י'. ועם איש אתעביד אי"ש. ואוף הכי את ה' עם אש איהי נוקבא. ועל תרין אישות אתמר בקדמיתא כתנות אור. דבהון עקיבו מכהה גלגל חמה. והיינו בורא מאורי האש דאינון בהבדלה. י"ה מן איש ואשה. בתר דחאבו (בראשית א) ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור זילבישם. והיינו בורא מאורי האש (קט),

אשה

באר לחי ראי

אתעביד איש, ואוף הכי את ה' עם אש איהי נוקבא. ע"י צ"ס (סוטה דף י"ז ע"א) וכפירשי"י שס. וכן הוא בצר"מ (פי' לו ריש דף ל"ד) וע"י בראשית חכמה (פרק ט"ז משער הקדושה) שהביא כן גם מפרקי דר"א, דאיש ואשה שם י"ק נחון צניכס, וכשלאיש ואש"י טכגין כרלוי, יש צניכס לחיות י"ק מכו"י יחצ"ש, ואם לאו ח"ו שם י"ק מסתלק ונשאר איש ואש"י עיי"ש בצרכיות. ועל תרין אישות. כלומר צ' לחיות י"ה שסם אוריות של צ' אשיות אלו אתמר בקדמיתא בתנות אור. ע"י צמ"ר (בראשית פי' כי סי' כ"ט) בתורתו של ר' מאיר מלאו כחוצ כתנות אור, ועיי"ש בכתנות כהונה שמביא הפ"י בזה מהרמב"ם, שר' מאיר הי' חושב בכתנות אור שכי' לאדכ"ר חלה, ואח"כ נהפכו לעי"ר ולחומר עיי"ש. דבהון עקבו מכהה גלגל חמה. ע"י צמ"ר (אחרי פי' כי סי' צ') חפוח עקיבו של אדכ"ר היה מכהה גלגל חמה עיי"ש, היינו האורות של הצי' אשית שכי' לאדם וחיה מתחלה שכי' צפוכן אורות כיו"ד וכו"י היו מכהין אור החמה הגשמי. והיינו בורא מאורי האש. ר"ל שחיקו חזיל צנוטה הצרכה בורא מאורי לשון רבים (מיטע רבים שנים), כי צרכה זו הוא לחיקין החטא של אדם וחיה שצריכין לחזור צ' אורות של י"ק לצי' אשיות של אדכ"ר וחיה כזכר: דאינון בהבדלה וכו' בתר דחאבו וכו' והיינו בורא מאורי האש. ע"י פסחים דף נ"ד ע"א) שנין שמצרכין בורא מאורי האש צמולשיק הוא משום שצנינה יחירה ניתן לאדכ"ר צמ"ש שהוליא האור לצרך בורא מאורי האש עיי"ש, וציאור הענין ע"י צפ"ח (פרק ד' משער קליפת נגה) וצפ"ח (סוף שער השבת) כי החשמ"ל שהוא סוד הצפרנים העליונים, לאחר חטא אדכ"ר נפשט ממנו הלבוש של אור שכי' מתכסה צו כל גופו, ולא נשאר ממנו רק ראשי האצבעות שמשם יונקת קליפת נגה ונקרא כתנות אור, וגם מאורי האש המצדילין צין קודש סוד מוחא, וצין החול סוד קליפת נגה דשליט ציומא לחול, וע"כ מצרכין צמ"ש בצרכה הצדלה בורא מאורי האש, סוד החשמל שמאיר מתוך האש ונקרא מאורי האש, ולכן עושין הצדלה לצפרנים ליוקא עיי"ש, וצוה ענין

מסערה דשמאלא עיי"ש, וזכ שאתר מסערה. היינו מכה שכי' צח זוגי של ז"א שכוה סוד הוי"ו, ע"כ אחקריחא המלכות חורח הוי"ו. ואיהו מצוה דיליה בכל תרי"ג פקודי צדפוס קאנסטאנדינא ולווארנא, נ"ב על הגליון שיש מוחקים חיבת דיליה וז"ל ואיהו מצוה בכל תרי"ג פקודין וכו"י כמ"ל (חיקון י"ח דף ל"ג ע"א) מטרוניחא דלחיב מטוב דמלכא אפטרופסא דכל פקודין עיי"ש. דתליין משמיה. ע"י צוהר (בראשית דף כ"ד ע"א) ולריך לפלקא חורח ומלוח צרחימו ודחילו דכל פקודין דעשה ולי"ה, כלבו תליין מן שם יקו"ק, כמה דלוקימנא רחא דא שמי עם י"ק שס"ה וכו' ע"ל: היא בצלמו כדמותו. ע"ל (חיקון י"ז דף ל' ע"ב) נעשה אדם צלמיו כדמותו, היינו עמודא דאמלטיחא ושכינתיה עיי"ש, וכן הוא צוהר (בהקדמה דף י"ג ע"ב, ושם להבן דף מ"ז ע"א, ועיי"ש צפרשה שמיני דף ל"ה ע"ב) דלכ"י מתחיל החורח צ"י שהוא מרומן ללמו ודמותו דכר ונוקבא עיי"ש, וזכ שאתר הכא להמשך הדרוש כי מי שמקיים מצות ה' צמ"ס צהבה, נאמר עליו נעשה אדם צלמנו כדמותנו, שכי' מיוחד הדודים ז"ג צפר"ץ שלם ציוחודא שלים וזכאמור: ועוד תקונא ז'. מאמר זכ און לו שייכות להמאמר דסליק מיניה. וצדוחק י"ל שהסמיכות הוא משום שמי"ס לעיל צלמו וצדמותו שהוא סוד דכר ונוקבא, ולא הביא המאמר הזכ המדבר בסוד איש ואשה, כאשר מתגברים על יג"ס בקדושה הזוג הם צמ"י אי"ש ואש"י, שמתשיכין עליהם דמות ול"ס, ומתגבר הטורה על החומר, אז נאמר עליהם נעשה אדם צלמיו כדמותו כזכר, אבל אם ח"ו און טוכגין כרלוי, נסתלק מהם הל"ס והדמות, ונמשל בצבמות נדש, כמ"ש צוהר (בראשית דף כ"ה ע"ב) שעליהם נאמר אחר שוכב עם כל צבמה, ודמי לחיוון וצפ"ח עיי"ש: וברית איהו י'. ע"י צוהר (בהקדמה דף י"ג ע"א) צפקודא שצ"שכא, שמדבר שם משנין מצוה צרית מילה, שפ"י מטוב זו אתרשים אוח יו"ד צצ"ר קדישא דישאל, ועיי"ש עוד (צ"י פנחס דף רפ"א ע"ב) ח"ה רחא דברית קדישא היא אוח י' וכו' עיי"ש: ועם אש

(אשה) ודא עור של נחש לאתדכאה במה דחאב. ובגין דא צדיקים דנטרי ברית שוב אינם חוזרים לעפרן דאיהו עור משכא דחויא דאתברי מעפרא דאתמר ביה (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו. ובגין דא מאן דלא נטר ברית אתדן בחבוט הקבר בהווא עפרא. ואלין אינון דגופא דלהון אינון לון קבר בחייהון דדוחקין לון שעתא בכל יומא. ובמלאכה דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון קמא. ובגין דא תקינו לאחזאה צפרנים בהבדלה. דהוה אדם מלובש בכתנות צפרנים דהוה נהרין

כענני

באר לחי ראי

מזוכמת הנחש שהיא משורשת ונדקתה עם שורש נשמתו חלא עיי קבורה שמעטכל זשרו צעפר ונפרד ממנו, ועיי חצבטה שהוצטין אותו להסיר ממנו עפר הדצוק זו, כדרך שמנער חם כסוחו ומחפרדת מעט מעט עיי"ש. וזהו ציחור הדצרים כאן, דמאן דלא נטיר ברית מושך על נשמתו וזוכמת הנחש שורש הקליפות, וא"ל להפרידה רק עיי חצבט הקצר וכאמור ואלין אינון דגופא דלהון אינון לון קבר בחייהון ע"ל (תיקון כ"ג דף ס"ז ע"א וע"ב) שמי שפוגם בצריות ולא חז בחיובתא, הוא משכר בחוכו סס המוח שהוא אל אחר שורש הנחש, ע"כ הוא סובל כמה יסורים לאעצרה האי חייתא של הנחש מחמתו, ולהעציר הסס המוח דיליה דלחיבו לרעה ממארתה צכמה מרעין ומכחשין עד ללא השחיר ציה זשרא דלחיבו עפרא, ירחא דמלה ועפר אחר יקח יעה את הבית, בגין דנחש עפר לחמו עד דיחפרנם מאחי זשרא לא יזוז מיניה עיי"ש, זה שאמר ואלין הרשעים הפוגמים בצריות, הכה צחייבם קרויים מחוס [כמבואר בש"ס זכרות דף מ"ח ע"ב], והבגף שלהם שהוא עיר נחש הוא קצר לגשמתיהון, שהבגף הוא צחיי עפר הבית והנחש אשר עפר לחמו הוא מחפרנם מגופו עד שמכלה אותו וזכ שמסיים. דדוחקין לון שעתא בכל יומא. היינו עניוה, כמ"ש בש"ס (תענית דף כ"א ע"א) אלפא ור"י הוי גרסי דחיקא לכו מלחא עובא ופרש"י עניוה עיי"ש, וכמו שמסיים בחיקויים שם להלן דמאן דפגים בצריות כל זמן שלא יכלה הבגף מקום משכן הנחש המחפרנם מצטר הבגף רדיף עניוה צחריה, והוא כלרעה ועני חשוב כמלוצע עיי"ש ובמלאכה דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון ק הוא הגירסא דפוס קאנשטנדינא וליוארגא וכ"ל ר"ל עיי הקלקול שמקלקלין באות צריות קודש, גורמין להם עניוה ולהיות להם דחיקא שעחא כ"כ עד שזריבין לעצוד מלאכה כצידה עד לאחצבקע וכו' שלא ימלאו לחמת חלא עיי עבודת קשה. והענין שהדצר נוגע להצבקע צמקום הלפוח דוקא. מוצן עפמ"ש צטיה (פרק צ' משער פלופי זי"ג) צכוד נעילת ידיס, כי הצצר שצטוף האלצב נצקע ומחוכו יולא וגדל הלפוח ויולא לחון, ודרך אותו צקיעה יולאין האוחית כ"ל ויגיקוס משס החילוניס לפעמים כשיש פגם חיי צישראל עיי"ש: ובגין דא תקינו לאחזאה צפרנים בהבדלה כי לא הוא

הענין כי כל כחם של הקליפות שיוגקים מהקדושה, הוא עיי פגם הצריות של חם וחוכו שלא המחיתו צזווגם עד ליל ש"ק, וגרמנו עיי"ז שנשחלק הי' והי' מאיש ואש"ה, ונעשה א"ש וא"ש, ולא היה אור בהצ' אש"ה, ולזה גרם התצרות הקליפות להאחז בהקדושה צכוד כחנות עור, וע"כ צמ"ש שאז הוא כה התצרות שלהם, עושין הצדלה להפרידם מן הקדושה שלא ינקו, ומצרכין צורא מאורחי הא"ש להחזיר הצ' אורות של י"ק להצ' אש"ה, ועיי"ז נחצבל כחם שלא יוספיו עוד להאחז בהקדושה ח"ו, ויחזור להיות צחיי כחנות אור יכאמור ודא עור של נחש פי' אחר שחטאו ונלקח מהם י"ק דהן מאורחי הא"ש צחיי כחנות אור, ונתגבר האי משכא דחייית ונעשה ממנו צחיי כחנות ע"ר לאתדכאה במה דחאב. פי' שציי צרכה נעשה חיקין להפשיע עור של נחש שנעשה עיי חטא אדח"ר, ולהכניס האור בהאש להיות צחיי כחנות א"ר ובגין דא צדיקים דנטרי ברית שוב אינם חוזרים לעפרן עיי ש"ס (סנהדרין דף ל"ב ע"א) לזיקים שעחיד הקציה להחיותן אינם חוזרים לעפרן שנאמר והיה הנשאר צליון והנותר צירושלים קדוש יאמר לו וכו', מה קדו"ש לעולם קיים אף הם לעולם קיימין עיי"ש, ועיי צהר (צ"ל דף ג"ז ע"ב) שזכ קאי על אותן הצדיקים דקיימו אות צריות קודש עיי"ש. וכן הוא פשטות הענין כי קדוש יקרא מאן דנטיר ברית קודש, כמשח"ל בש"ס (זכרות דף י' ע"ב) כי איש חלקים קדוש, מנא ידעה, סדין של פשחן הליעה על מטחו ולא רחמה קרי עליו עיי"ש, וכן הוא צמד"ר (ר"פ קדושים ס"ו ו') כל מקום שאחיה מולא גדר ערוה שם אחיה מולא קדושה עיי"ש, והיינו דמאן דנטיר ברית קיימא נקרא קדוש ע"כ שוב אינו חוזר לעפר: דאתמר ביה ונחש עפר לחמו. עיי צהר (פקודי דף רס"ח ע"ב) עפר, דא הוא חם דכתיב עפר אחיה וכו', וכתיב ונחש עפר לחמו, עד דיחער קציה ויצער להכוח רוחא מסאבא מעלמא, דכתיב צלע המוח לננא וגוי, ויקים להכוח עפר ויחער ליה למחדי בעלמא, דכתיב הקינו ורנו שוכני עפר עיי"ש. ובגין דא מאן דלא נטיר ברית אתדן בחבוט הקבר בהווא עפרא. הענין מבורר כמעבר יצק (חלק שפתי רגוה מאמר ג' פרק מ"ב), וכן נודע הדצר מהאריי ז"ל שענין חצבט הקצר הוא משום שא"ל להפריד הקליפה הגמטכה

כענני כבוד. [דף יא ע"א] ואיהו בהבדלה מינייהו. (בראשית א) וידעו כי ערומים הם מינייהו בגופא ונשמתא ורוחא ונפשא. ערומים מכתנות אור דאינון מאורי האש. ובגין דבשבת אתחזא לון בהדלקת שרגא דשבת בתרין פתילות דאש. ובמוצאי שבת יתעברון מינייהו. תקינו למימר במוצאי שבת הבדלה באש. ובגין דבשבת יו"ט מתלבשין נשמתין בכתנות אור. אמר הנביא (ישעיה כז) על כן באורים כבדו י"י, ואקמוהו רבנן כבדהו בכסות נקיה. מיד דאמר מילין אלין אשתתחו קמיה כלהו בני מתיבתא. דלית חדוה בינייהו כחדוה כד אתחדש בינייהו רזא דאורייתא

ובגין דא מאן דנטיר ברית אש, קרי איש צדיק תמים. ואות י' דשד"י איהי חוליא על צואר דשד יצר הרע. חוליא דשלשלאה. ובג"ד רשים שד"י בברית ורשים במזוזה דמדועזעין

באר לחי ראי

ע"י צעור (אז"ח ריש סי' רס"ג) נשם המדרש הנחומא, ויש שמטוויס לעשות צ' פתילות עי"ש, ולפי האמור יתכן כי נר שבת צא לתקן פגמו של אדכ"ר וחוה שכבו נר של עולם, וכמו שפירשיי (שבת דף ל"ב ריש ע"א) עי"ש, ונזח יתכן כיון שהפגם של אדכ"ר היה צ"י אשיות דאז"ח ואש"י כנ"ל, ע"כ כדי לתקן קלקולם להחזיר מאורי האור להצ' אשיות, תקנו צנר שבת צ' פתילות, להחזיר הצ' אשיות אל הקדושה כנ"ל באורים כבדו י"י, ואוקמוהו רבנן כבדהו בכסות נקיה ע"י ש"ס (שבת דף ק"יג ע"א) וכדלתו שלא יהיה מלבושך של שבת כמלבושך של חול עי"ש, הנה מצוהר שהלבוש של שבת הוא ענין כיבוד שבת, ולזה דריש צאורי"ס כדד"ו ה', היינו הלבוש דכתות אור"י מסוד החשמ"ל שהוא ענין הכבוד נזכר, הוא הוא הכסות נקיה ששבת, שזריך כל אדם להמשיך על עצמו שבת זה המלבוש הקדוש סוד החשמ"ל לנר"י שלו מיד דאמר מילין אלין פי', רע"מ שהוא המדבר כל המשיך המלאמר המחיל (צדק ג' ע"א) : כלהו בני מתיבתא דנחחו, כמש"ל (צריש בהקדמה) . ואות י' דשד"י וכו'. ע"ל (דף ח' ע"א, ובסוף דף הקודם), וזכור (פי' פנחס דף רע"ז ע"ב) דלות י' הוא יסוד לדיק עי"ש, וע"ל (תיקון כ"א דף י"ח ע"א) מאן דמשקר בצריש מילה, הוא פוגם ציחודו ואחדותו יתב"ש, ושלע עליו ש"ד, כי י' דשד"י הוא קץ של ה"ר דאחד, ואם פגם בצריש אעצר קולא מדי דאח"ד ואשתאר אח"ר. אמנם מאן דנטיר צריש מתקן ה"ר דאח"ד ונותנין לו ה"י של הקץ ד"י לש"ד ואחשבד שד"י, וזכור הוא נשמר משנאו דאח"מ ציב צלל שד"י ותלמן עי"ש - איהו חוליא. ע"י צרע"מ (פנחס דף רל"ח ע"א) י' מן שד"י דאז"ח חוליא דשלשלת מינה מפחדין כל שדין ומזיקין עי"ש, וכיינו כי הי"ד הוא כליור חוליא, שהוא סוד העשרה של צריש קודש, שזרתו כחמנה יו"ד, כמ"ש צע"ח (פרק ד' משער אונאה וצ"ד) : על צואר דשד יצה"ר. ע"י צע"ח (פרק ד' משער קילור אצ"ע) דהיכ"ר שצ"ח

ומן שליטה החיטונים שליונס ליקן מן הקדושה שם צראשי האלצעות צמקוס הלפרנים, ועי"ז מצטלן מהם יניקחס כמש"ל דהוי אדם מלוכש בכתנות צפרנים וכו'. ע"י צמד"ר (צראשית פי' כ"א סי' ה') שהיה אדכ"ר מלוכש קודם החטא כהדן קמלא ללבושה מניה וזיב, ופירש"י והמ"כ שאדכ"ר היה מכוסה קודם החטא בלבוש של לפורן עי"ש קב) וע"י צפרקי דר"ח (פרק י"ד) מה היה לבושו של אדכ"ר עור של לפורן, וענין כבוד מכוסה עליו, כיון שאכל מפירות האילן נפשט עור לפורן מעליו, וראה עצמו ערום, ונסתלק ענין הכבוד מעליו עי"ש ופנימיות הענין מצוהר צע"ח (צשער פרלופי זי"ג שם, וצשער קליפת טגה שם) שהלבוש מלפורנים שהיה לבוש אדכ"ר, הוא סוד אור החשמל מן האש, שהוא סוד כתנות אור לשמרו מן החיטונים, אמנם לאחר החטא הסיר ממנו המלבוש הזה, ולא נשאר ממנו רק ראשי אלצעותיו בלבוש עי"ש, ולזה אמר ואיהו בהבדלה מינייהו ר"ל כי צמולש"ק צהדלה שליונו להבדיל צן קודש לחול, שלא יאחזו החיטונים בהקדושה, ע"כ מסתכלים צהמעט הלפורן שהוא סוד החשמל שנשאר צראשי האלצעות, כדי שזה מעט החשמל שנשאר לנו יגן עליו להבדיל ולהפריד הקליפה מן הקדושה וכמש"ל : בגופא ונשמתא ורוחא ונפשא. ע"י צע"ח (צשער ק"ג שם) שהלבוש של חשמל שזכה לה אדכ"ר קודם החטא, היה מלביש להגריג שלו, ולאחר החטא נשאר הגריג שלו בלא לבוש, עד שעשה לו הקצ"ח מלבוש מקליפת נוגה, וזוהו צחי כתנות עור עי"ש. בגין דבשבת אתחזא לון וכו'. ע"י צכ"ר (ויקבל דף ר"ח ע"א) דצ"ק כל אשין אחרנין אחשמרו ואחגינו, חוץ מאשא דקדושה עלאה דאחגנו"ח ואחכלילא צקדושה דשבתא, וכד האי אשא אחגנו"ח, כל אשין אחרנין אחשמרו ואחגינו קמיה וכו', צשעתא דרמש ליליא הווא בולגא עלאה כניש לון ואעיל לון צבוה וכו', צגין כך צעי לצרכא על נהרלא דאשא קב) עי"ש : בתרין פתילות דאש.

דמודעזעין כלהון מהאי שלשלאה. דאיהי אות שבת. אות ברית. אות י"ט. אות תפלין. ומיד דאיהו תפיס בה יצה"ר דאיהו ש"ד. נטיל ב"ז חרבא דאתמר בה (תהלים קמט) רוממות אל בגרונו. דאיהו י רישא דחרבא. ו גופא דחרבא. היה תרי פיפיות דילה. ושחיט ליה. ובגיניה אתמר הבא להגך השכם להרגו בצלותא. דאתמר בה (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר.

ועוד ק"ש איהי רומ"ח כלילא משית תיבין דחודא ומרמ"ח תיבין עם י"י אלקיכם אמת. והוא קירטא. והא אתמר. חמש אבנין ה'. דאתעבידו חד אבנא באת י'. וקטיל בה ליצר הרע. ובאן אתר איהי קירטא. בתפילין. חוט דקלע דכריך ביד. דא רצועה דיד דאיהו כחוט דזרקא

באר להי ראי

החילוניים צכה ההרצ של ק"ש, אלף מי ששומר האותות הכיל שעל ידם הוא תופס את ה"ה"י ועי"ז יכול להרגי עיי הק"ש, אלף מי שאינו שומר את האותות הכיל, לא יעלה צידו להרגו עיי הק"ש. ובגיניה אתמר הבא דהרגך השכם להרגו בצלותא ע"ל (דף ח' סט) מאן דשחט ליה צהאי זמנא לקיים ציה הצל להרגך השכם להרגו וכו', ואמר הכל כי רק מי שמטחו שלימה שגורם הצרית סוד לוח י', וגם מקיים שאל האותות שהם ג"כ סוד ה"י דש"י כזכר, הוא יש צידו זה הכה להרוג את הסי"מ עיי החפלה שלו וכאמור. ועוד ק"ש הוא רומ"ח וכו' עיי צרע"מ (פי עקב סט) שמפרש שם דק"ש הוא רומח כנגד הקליפות, שיש צק"ש רמ"ח תיבין עם שית תיבין דשמע ישראל וכו', שהוא ליה ו הוא רומ"ח עיי"ש (וציאר הענין עיי צפעי"ח פ"ק א' משער ק"ש שעל המטה). והוא קירטא. ר"ל שהק"ש הוא חן ואבן של קף הקלע לזרוק על הסי"מ, כתי"ש זכר (פי עקב סט) שלחמים כנגד הסי"מ דקירטא וצאצאן דקירטא ואמר שם דקירטא דא ק"ש עיי"ש: והא אתמר חמש אבנין ה' וכו'. עיי זכר (סט) ה' אצנין דקירטא, הוא תמס תיבין שמע ישראל ה' אלוקיו ה', לקבליהו ויקח דוד חמשה הלוקי אצנים מן הכהל, וכד שוי להון דקירטא דליכי שפס ואיכי שכינחא אחעבידו חד כלהו ה' וקטיל לפלשחאי, ועיי"ש עוד לעיל צרע"מ (פנחס ריש דף רמ"ז), והבנת הענין, הוא עפ"ד הזכר (פי פנחס דף רל"ג) שהחמשה תיבות שמע ישראל ה' אלוקיו ה', הם צסוד תמס עלין תקיפין דש"שגה, ועיי"ש צמק"מ ולכלן (תיקון עשיירחא דף כ"ה ע"ב) וצצואורינו שם, דר"ל שהה' תיבות הכיל הם צסוד ה' גבורות מנפ"ך עיי"ש, ולפי האמור מוצן שעי"י ה' תיבות הכיל תעבור הכ"ג קדושות שהם סוד אצני מלחמה לזרוק חילי"ם על הקליפות להשמידם מתחת שמי ה' וכאמור. באת י' וקטיל בה ליצה"ר. הוא המשך למש"ל שהי"ד הוא סוד חוליא דשלשלאה על לואר דינכ"ר וכו' ולא אמר שכשנחוסף עוד הכה של הקירטא שהוא לוח י' אל כח הק"ש קעלן ליה לגמרי: ובאן אתר איהי קירטא. עיי

שצאדס נקרה ש"ד עיי"ש ובג"ד רשים שד"י בברית. עיי צמדרש תחומאל (פי שמיני) שהקצ"ה חתם שמו שהוא שד"י צבני ישראל. השי"ן צלנפין, והדל"ת ציד, והי"ד צמילה ועיי זכר (פי לך לך דף ל"ה) דקודס המילה אתרשס צאדס ש"י, ולאחר המילה אתגליחא יו"ד רשימא קדישא, ואשחלים שם שד"י צקוומא שלים עיי"ש קב) ועיי צלק"ת (פי לך לך) צצואור הענין כי צהתגלות העטרה שהוא דמות יו"ד, נחתס צגוף הילד שם שד"י כי צהיותו מנוסה היה ש"ד, היינו הצי זרועות והרשש הוא דמות ש, זרועות וחלי הגוף הוא דמות ד' הרי ש"ד, וצהתגלות ה' צפריעה הוא שד"י עיי"ש דמודעזעין כלהון (י"ג כלבים) מהאי שלשלאה היינו כמ"ש להלן (דף י"ב ע"א) כחוליא דשלשלאה לכלבא שהוא הקליפה עיי"ש, וצרע"מ (פי פנחס סט) י' דמן שד"י מיינה מפחדין כל שדין ומזיקין, ומיד לחזיין לה צמחוצות דתרעין צרחין עיי"ש: דאיהו אות שבת אות ברית וכו' ע"ל (תיקון ל"ו דף ע"ח ע"א) וז"ל והאי נקודה ליכי אות שבת, אות דיומין ענין, אות דתפילין, אות דצרות מילה וכו' עיי"ש ומיד דאיהו תפיס בה. ר"ל כששומר אות צרות קודש וכן שאל האותות שרוממים על לוח י' אל הוא תופס ושולט על ה"ה"י דליכו ש"ד ככ"ל נפיל בר נש חרבא. ר"ל כי מצואר צש"ים (צרכות דף ה' ע"א) כל הקורא ק"ש על מטחו כאלו איחז חרצ של שתי פיות צידו, שנאמר רוממות אל בגרונו וחרצ פיפיות צידס עכ"ל. ועיי זכר (עקב דף רצ"ע ע"א) דצק"ש מניחין קרצא צחילוניים. צחצ"ה, צנעניע דחרצא, צרומחא, צקשחא, צגירין דקשחא, צקירטא, צאצאן דקירטא, צרומח וצמגן ומפרש שם צחצ"ה כמח דאתמר כל הקורא ק"ש כאלו אחז פיפיות צידו, וצנעטע דחרצא צמה שמונעט ראשו צק"ש לשית סערין, ודא הוא ו גוף החרצ, י' ראש החרצ, הי"ח תרי פיפיות וכו' עיי"ש, ועיי צרע"מ (ריש פי שופטים) דצק"ש אשחכה דיונא להקליפות, צכה השס יקדיק שהוא חרצא דקצ"ה, י' רישא דחרצא, ו גופא דחרצא עיי"ש, (ועיי צצברינו לעיל דף ח' ע"ב) ולא דריש לה ככה להמשך דהרוש שח"ל להחצ"ר על

דורקא. ואיהי ק"ש. קשת דזריק חצים מסטרא דברוך שם כבוד מלכותו. (משלי י) וברכות לראש צדיק דאיהו קשת הברית.

רומחא דא עמודא דאמצעיתא. בחמש אצבעאן דיד דאיהי ה' תתאה, ואיהי לימינא דחסד דרגא דאברהם דחושבניה רמ"ח, ועם ה' דעמודא דאמצעיתא אתעביד רומ"ח. קלע ה' עלאה לשמאלא, ה' אבנא דקלע. י"ק דתפילין. וכולא י"ק עם שמ"י שס"ה, זכר"י עם ר"ה רמ"ח

באר לחי ראי

דאיהו קשת הברית ר"ל כמו שטשין חתיון דקש"ח ציחודא תחאכ דנשכמל"ו, כן מאן דנעיר צריה שמחוקן מדה יסוד לדיק, הוא עושה ענין הקש"ח, וכמ"ש זכר (פ' נח דף ע"א ע"ב) שהקשה אקרי צריה, וצגין דגח הוי צנחי לדיק דנעיר צריה, ע"כ קיימא דיליה קשת עיי"ש, ועי' לעיל (דף ז) כמראה קשת דא לדיק יסוד עלמין עיי"ש, והיינו שפ"י חיקון מדה יסוד שטשכ יחוד ז"י ציחודא שלים עד סיסוד דז"א משפיע ליסוד דנוקצא, נעשה סוד הקש"ח ליורכ כחן ומחצרכין כל עלמין כג"ל: רומחא וכו' עתה הוא רפרש גם הכלי קרב רומ"ח שלוהמים צו נגד הס"מ, וכמש"ל דק"ש ותפילין הוא צחי רומ"ח שהוא סוד ד' אותיות הוי"וה צ"ה, יחוד אבא ואמא וזו"י שטשין צק"ש ואמר. רומחא דא עמודא דאמצעיתא. והיינו כמש"ל (חיקון כ"א דף מ"ה ע"א) רומחא דא ה', דאיהו עמודא דאמצעיתא כליל שיה חזיון דיוחול רומ"ח חזיון עיי"ש. בחמש אצבעאן דיד וכו'. ר"ל יד האוחז צרכ, וכמש"ל (צדק הקדום) מדברי חז"ל כל הקורא ק"ש כאלו אוחז חרצ פיפיות צידו והיינו כי ציד יש צה ה' אצבעיה, שרומח תלמכות ה' תחאכ נוקצא דז"א. ואיהי לימינא דחסד וכו'. ר"ל שפ"י הק"ש גורמים שגם הקו השמאלי שביה הנוקצא סוד ה' אצבעות דיד, שהם סוד ה"ג מלפ"ך (כמצואר צפ"ח פרק ע' משער הק"ש), נוטה לימין אל החסד, סוד חסד לאצרכים גימי רמ"ח. ועם ה' דעמודא דאמצעיתא פ' כי שיה חזיון דשמע ישראל וגו' הוא סוד עמודא דאמצעיתא שהוא מעב כלפי חסד, כמ"ש בלקיטו הש"ס (צרכות דף כ' ע"ב) דה"ח שהוא ז"א הוא מעב כלפי חסד, וכ"כ צפ"ח (פרק צ' משער התפילין) דז"א נקרא מעב כלפי חסד, ועל ידו גם קו השמאל נהפך לחסד אתעביד רומ"ח. שפ"י אטעבד שהרומ"ח וחרצ פיפיות שטשכ דין חמיד צעצנו, נהפך לביית כולו צלד ימין מדה חסד לאצרכים: קלע ד' עלאה לשמאלא וכו'. הוא חוזר צוכ לדצרוי הרשעונים שאמר שתפילין הם סוד הקלע, ואמר דמ"ע קושרין התפילין צשמאל, והיינו לפי האמור שהתפילין הוא סוד הקלע שצי מניחין אצן הקלע כג"ל, ולזה יחבן שמקום התפילין ש"י הוא צשמאל, שכן דרך המורים צקשה וצקלע לאחא

כי כי הנה הקירעא הוא האצן כעין החן שנקרא אצן הקלע שהוא הממית, אצל האצן עלמו א"א לירוח אם לא ע"י הכלי הרוצה שנקרא קפ הקלע, היינו הכלי שהקירעא מונח צו, כמ"ש למעלה שהורגין להס"מ ע"י אצני דקירעין שהוא סוד ה' אצני, היינו ה' חיצות דשמע ישראל, ולזה הוא כשואל הנה עתה ידענו ענין אצן הקלע, אצל הלא ענין קפ הקלע עדיין לא נחצאר מה הוא ולזה אמר בתפילין. שהתפילין הם סוד קפ הקלע שצו מונח הקירעא. חוט דקלע דכריך ביד כי כן דרך הקלעים לכרוך חוט הקלע על ידיהם, וע"כ קושרין התפילין צלועה של יד ש"כ צראה ה' סוד קשר של יד, שהוא כליה אצני דקירעא: דאיהו בחוט דורקא. זקא הוא קלע שצו מתוח החוט דזריק אצניו כמ"ש להלן. ואיהי ק"ש. ר"ל שהק"ש היא הקירעא עלמה, כי א"א לקרות ק"ש צלא תפילין, וכמ"ש ש"ס (צרכות דף ד' ע"ב) הקורא ק"ש צלא תפילין וכו', נמלא שהתפילין הם כעין הקלע, שעל ידו זורקין אצן הקירעא היינו ק"ש וכאמור קשת דזריק חצים וכו' ע"י צוכר (פ' עקב דף רצ"ע ע"א) דצק"ש שטשין מלחמה נגד הס"מ צקירעא וצקשה וצרומת, ומפרש שם ענין המלחמה שטשין נגדו צקשהא, וצגירין דקשהא, כענין הקשה דזריק חלים עיי"ש, ומפרש שם צמק"מ כי ע"י היחוד שטשין צק"ש גורמים היחוד שפעה יבונתן לזרוק ג' חלים, שהן ג' גבורות הממוחקות צג' הסודים, וע"יז נוחנין כה להשכינה ליחוד צצטלב עיי"ש, וכדצרים אלו דרש גם כאן צענין הכלי זיין שטשין עם הק"ש נגד הס"מ, כי עד עתה פירש איך שטשין מלחמה צקירעא וצאצנא דקירעא, ועתה מפרש איך עושן מלחמה גם צקשה וחלים של הקשה ע"י הק"ש, ואח"כ מפרש גם ענין הרומח: מסטרא דבשכמל"ו. היינו כמ"ש צוכר (צראשית דף י"ח) דהיחוד דק"ש שהוא סוד הקשת, הוא צנחי מראה דמות כבוד ה', שהוא חא דיוחולא תחאכ דנשכמל"ו עיי"ש: וברכות לראש צדיק. ע"י צוכר (ויטא דף קס"ב ע"א) ש"י שם צסוד צרכיה לראש לדיק. כי לדיק אקרי חא אחר דצריה דמחא אחר נפקין מצושין לנוקצא וכל צצראחן ציה צריין עיי"ש, וציחוד דצצרים ע"י צפ"ח (דרוש א' משער דרש"י הל"ם):

רמ"ח. ומאן דאיהו נטיר י' בח' יומין דמילה. בתמניא אלפי תחום שבת בתמניא פרשיין דתפלי. איהו נטיר מכל מזיקי דתחות ידא דיצר הרע דאיהו ממנא על שתין רבוא. כ"ש מאן דקשיר ליה בשלשלאין וקטיל ליה.

ועוד ברית דתקיננו ליה מנא בעפרא קנה לשדייא לה בעפרא. ודם דאטיפין מיניה אתחשיב ליה כאלו עביד ליה עולה. וההוא עפרא לתקנא ביה מזבח אדמה. ודם דברית כאלו דבח עלה עליון. הה"ד (שמדת ב) מזבח אדמה תעשה לי וגר, ושוזיב ליה בההוא עפרא מחבוט הקבר. ובדם מילה שזיב ליה משחיטת מלאך המות קנה

ואם

באר לחי ראי

מדה היסוד לדיק, שהוא שורש של מספר ששים (כמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) שמספר ששים הוא זיסוד לדיק שהוא מדה השישית לדינין שיה סלקין לששים זאן אחר זיסוד עיי"ש] זכר הוא נילל מן הששים רבוא קליפות הללו וכאמור וכ"ש מאן דקשיר ליה בשלשלאין זק"ש וקטיל ליה בתפלה זיסוד הבא להרגך השכס והרגו זללוהא, וכמש"ל (דף ח' ע"ב) ועוד ברית חזר לענין הראשון זביאור סוד הברית מנא בעפרא וכו'. ר"ל שזריכין להכין כלי עם עפר ליתן בתוכה הערלה, וכמש"ש (סוף תיקון כ"ד דף ע' ע"א) שזריכין להכין מנא עם עפרא לתת לתוכה הערלה, לדיכו מחינא לחויא דאפריש מיניה, הכי"ד ונחש עפר לחמו עיי"ש, וכי"כ שם להלן (תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ב), [וכי"כ צבור (יו"ד סי' רס"ו) וזכ"י שם זשם הפרקי דר"א ותמגמ"י זשם המדרש, וע"י מזה זילקוע (פ' זלק זפסוק כי מראש זורים אראנו סי' תשס"ז) מכאן החקינו חכמים שיכיו מכסין את הערלה ואת הדם זעפר עיי"ש] ודם דאטיפין סתייה אתחשב וכו' גם זה מזוחר להלן (סוף תיקון כ"ד שם), וע"י זמדרש תנחומא (פ' יוראל) אמר ר' יחזק נאמר זמילה עבודה, ונאמר זקרבנות עבודה, מה עבודה האמורה זקרבנות דמים, אף עבודה האמורה זמילה דמים וכו', כיון שאדם מטוץ עפה אחת של דם מילה היא חזיבה לפני הקב"ה זקרבנות וכו' עיי"ש: כאלו דבח עלה עלון הה"ד מזבח אדמה וכו'. ע"י זכור (פ' לך לך דף ל"ב ע"א) כל דלקריב זריה לקרבנא דא, כאלו לקריב כל קרבנין דעלמא לקמיח דקב"ה, וכאלו זני מדבחא שלימתא קמיה, זגיני קך זני לסדרא מדבחא זמלמא חד מלייא ארעא [עפרא] למגזר עליה הכי קיימא קדישא, ואתחשב קמי קב"ה כאלו אדנח עליה עלון וקרננין עאלא ותורי, ויחא ליה זיח יתיר זכלכו וכו' עכ"ל: ושזיב ליה בההוא עפרא מחבוט הקבר. ע"י זמדרש שחר עיז (תכילים פרש"י ו' סי' א') כיה ר' מאיר אומר חזיבה המילה שזשנע הקב"ה לאזכרם שכל מי שהוא מהול אינו יורד לגיבוט עכ"ל, ולזה אמר שלא נופלין עפרא

לאחז הקשת או הקלע זשמאלו, זזימינו הוא מושך קשתו לירוח, וכן נכון הדבר שהפילין של יד הוא סוד ה' עלאה זסוד זעטרה זעטרה לו אמו כמש"ל (דף ע' ע"ב) שהוא מסערא דשמאלא וע"כ קושרין אותה זשמאלא סוד זינה קו השמאלי י' אבנא דקלע ר"ל שהקשר דפילין של יד שהוא זראש הרוטב ש"י שהוא זתמונה אכן הקלע הוא סוד אכן הקלע כמ"ל י"ק דתפילין היינו כמ"ש זפע"ח (פרק י"א משער התפילין) שהתפילין שורשם הוא משש י"ק שהם המוחין דתפלה של יד הוא מוח זזינה שהוא ה', ותפלה ש"ר הוא מוח חכמה שהוא ה' עיי"ש: וכזלא י"ק עם שפ"י שס"ה. ע"י זצ"ה (פ"ד משער קילור אצ"י"ע) כי הרמ"ח מ"ע זמנין אצ"ה"ס הם סוד החסדים קו ימין, ושס"ה ל"ה הם סוד הגזרות קו השמאל עיי"ש, ולזה אמר הכא שגם זה הוא סוד ק"ש ותפילין זזק"ש מעוררים כח רמ"ח מ"ע שהוא חסדים דלזכרם שהיא זימין, ע"כ הוא סוד זכרי ו"ק ותפילין שהם זשמאל הם סוד שס"ה ל"ה קו שמאל הם סוד שמי עם י"ק שס"ה ומאן דאיהו נטיר י' ר"ל מדה היסוד שהוא העטרה לורת י' כמש"ל. בח' יזמין דמילה עיין זע"ח (פרק ד' משער אונאה) דענין מלית המילה הוא רמז למלך הכי שהוא הדר שהוא יסוד השלם שזמנו עולם החיקון. ולכך מלית המילה שהוא זיסוד ל"ל זיום ח' עיי"ש, ולזה אמר דגם זשאר מלית שהם זיסוד גזון זנת ותפילין יש להם שיעור של חמניא בתמניא אלפי תחום שבת כי שיעור תחום זנת הוא אלפים אמה לכל זד זדי רוחות הפולם, ס"ה מספר היתר הליכס הוא ח' אלפים אמה דתחות ידא דיצה"ר, דאיהו ססנא על שתין רבוא. ע"י זלקוסיי הש"ס (פסחים דף ע"ב) דקליפת מוגכ יש לו ג"כ ששים רבוא קליפות השייכים אליה עיי"ש, ולזה אמר שהששים רבוא קליפות הם זממונים זשליחותם מן היתכ"ר להסית ח"י את מספר ששים רבוא משראל, ולכל ח' משראל יש לו מלאך רע ח' שכולך עמו תמיד להסיתו, והיתכ"ר הוא זמונה על כל הם רבוא מלאכים הרעים, אמנם אם הוא מקיים

ואם ההוא דקביל ברית איהו ממזר. ההוא עפרא תקין ליה לחויא דאתמר ביה (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו. ואיהו (בראשית ה) מן האדמה אשר אררה יי. דאתמר בה (שם א) ארורה האדמה. ואיהו עפרא מהאי דאתמר בה (שם א) והארץ היתה תהו ובהו דאתמר בה (ישעיה נא) והארץ כבגד תבלה. עמיה יהא חולקיה. כאלו קשיר ליה למיעבד עולה לעי. דההוא בן או בת אינון פסל ומסכה. ועל דא אתמר (דברים כז) אשר יעשה פסל ומטכה. ואתמר ושם בסתר בסתרו של עולם. ואמר כל העם אמן. דההוא בר מנחש הקדמוני איהו. דגרים מות לאדם ולאתתיה דאתמר ביה (בראשית א) ארור אתה מכל הבהמה וגו.

קליפה דערלה דכסי על י, אית לה תלת קליפי כגלדי בצלים דא על דא. ואינון כקליפין דאגוזא, דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו, דא קו ירוק קליפה קדמאה דאגוזא. ובהו, אבנים מפולמות דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן. וחשך קליפה תליתאה. ובהון [דף יא ע"ב] אוקמהו

באר לחי ראי

פסל או מסכה ר"ל בסתרו של עולם ר"ל לוכי רמז שם קרא צעציות פסל ומסכה ושם צסטר, כי בזה נכלל גם מי שמוליד ממזר או ממזרה, ר"ל שגם ביסוד לדיק שהוא סתרו של עולם, כמבואר בש"ס (סוכה דף מ"ע ע"ב) חמוקי ירכיך מה ירך בסתרי עיי"ש: דההוא בר ובר ר"ל לדרך כתיב זיה ארור וגו', משום שהוא מנחש הקדמוני דהוא מסערה דארור. דגרים סות ובר ר"ל הנחש דגרס מות לאדם ותוה הוא מלך הקליפה דז"י, לפיכך נקראו פסל ומסכה שהוא ז"י דקליפה. ומי שמכין מאנא עם עפר למילתו של זכ ושעשה ממנו מצבה, הוא מוסיף כח לז"י דקליפה: קליפה דערלה. עתה הוא מפרש טעם חיתוך הערלה והפריעה ואמר כי הערלה המכסה את העטרה הוא קליפה וכו', וכמ"ש צ"ח (פרק ו' משער ק"ג ש"ס) כי מלות מילה הוא כדי להפריד הג' קליפות של היסוד דקליפה המלבישים ליסוד דקדושה, ופי' מילה ופריעה ומילאם מפרידן אותן מן הקדושה עיי"ש. אית לה תלת קליפי וכו'. ע"י צ"ח (צפרק צ' ש"ס) שהג' קליפות הערלה, הם עין, ורוע סערה, ואש, והם סודנים העטרה שהוא הגיד סוד החשמל עיי"ש ואינון בקליפין דאגוזא. ע"ל (דף ס"ע ע"ב תיקון כ"ד) ברית מילה איכו בגוונא דאגוז, ולריך לתבא קליפין לערלה וכו', ועיי"ש בחידושי הרמ"ז, ועיי' צרע"מ (פנחס דף רכ"ז ע"א וע"ב). דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו דא קו ירוק וכו'. ע"י צרע"מ (ש"ס) על ובארץ היתה חבו, שהוא הקליפה הסודנית הפרי עיי"ש: ובהו אבנים מפולמות וכו'. ע"י צרע"מ (ש"ס) וכפי כי תלך דף רע"ט) כי תהו וצבו וחושך, הם הג' קליפות דאגוזא, חכו קו ירוק, וצבו אבנין מפולמן, קליפת תקיפה כצבא מפולמא ומי' קליפות אלן נפקא קליפה הג' הנקרא חשך עיי"ש: דאגוזא קשה כאבן. ע"י צרע"מ (פ' פנחס ש"ס) דצמנא דאגוזא יבשה קשה לגר

עפרא למכשירי המילכ צסוד מצבה אדמה, כי זכות זה יעמוד לו כשישיב לעפרו שינוח בקבר על משכבו בשלוש: שזיב ליה משחימת סלאך הסות ע"י מד"ר (שמות פרשה ה' ס"ה ח') ותאמר כי חתן דמים אחת לי בזכות דמים הללו של מילה, מיד וירק המלאך ממנו עיי"ש והמלאך הזה ה"י מלכ"מ שצא להרוג את משכ ואם ההוא דקביל ברית איהו סבור וכו'. ר"ל דאם הנימוול הוא ממזר, אין לתקן מנח לעפרא, רק יך דמו לאיבוד, יען כי ממזר הוא מסערה דחויא, ואם מתקן ליה מנח לעפרא סוד מצבה אדמה, ה"י מתקן מצבה לשירש נחש האי עפרא ר"ל העפר שמכין למילת ממזר דאתמר ביה ונחש עפר לחמו. ע"י צדצרינו לעיל (סוף דף י'). ואיהו מן האדמה וכו'. ר"ל האי מצבה אדמה שעשה למילת ממזר. דאתמר בה והארץ היתה תהו ובהו. ע"י צדצרי (בראשית דף ט"ז ע"ה) ובדרך אמת שם. דאתמר בה והארץ כבגד תבלה ע"י שם צדצרי (דף כ"ב ע"ה) דגשמות הרשעים כגון של ערצ רצ ועל דור המבול, הם מסערה דאתמר בהו כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה, ועל אלין לא צעי נח רחמי עליהו, ע"י אתמר בהו וימתו מן הארץ עיי"ש, ולזה אמר הכא דגם גשמות הממזרים הם משורש זה: עמיה יהא חולקיה. ר"ל האי שעשה מצבה לממזר כג"ל. כאלו קשיר ליה. ר"ל האי דם ברית. אינון פסל ומסכה. ע"י ש"ס (סוכה דף ל"ב ע"ב) דכל הפרשה דארור אשר יעשה פסל או מסכה לא נאמר אלא צנואף ונחשפה צבא על הערוה וכוליד בן שעוצד חלילים עיי"ש. וע"י צ"ח (פרק ו' משער קליפת נוגה) כי ממזר וממזרה הוא סוד פסל ומסכה, ממזר הוא פסל, וממזרה הוא מסכה, ז"י שצקליפה עיי"ש: אשר יעשה פסל ומסכה. ר"ל האז שעשה ע"י עבירה הזנה ממזר או ממזרה נחש לו כאלו עשה

אוקמוהו רבנן אין דורשין בעריות בשלשה. (ויקרא יט) שלש שנים יהיה לכם ערלים. ולקבל מוחא איהו (סו) ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קדש הלולים ליי.

ובהון מסטרא דערלה ארבעה נכנסו לפרדס. ג' אכלו מאלין קליפי ומתו. רביעאה אכל איבא וזרק קליפין וחי. כגוונא דא אתמר ר' מאיר רמון מצא תוכו אכל קליפתו זרק.

וכגוונא דאלין קליפין. אינון קושיין דחפייין על הלכה. דאיהי מוחא מלגאו. ולית בר נש יכיל למיכל בנהמא דאורייתא דאתמר בה (משלי א) עץ חיים היא עד דזריק קושיין מהלכות (תנ"ך). ואית הלכה דכל קושיין דילה אינון כאילנא. דקליפה דיליה וקנה דיליה ועציו ועלין

באר לחי ראי

זיכולתם לעמוד נגדו בחזק כ"כ, שלא היה הטיב שלהם גדול כ"כ כמו הרע דשם שהוא חזק מאד, ע"כ לא היה זיכולתם לזרר הרע מהגי קליפות שבגי מדירות, ונשארו שם ונצטפו ציון המלכה ולא היה זיכולתם להביע למדור הדי. אכל רעיק שהיה לו כח הניגוד נגד הרע עד להפליא צכה לדקתו וקדושתו, ולא יכלו הקליפות לנגוע בו בכל הגי מדורות אף בקלבה, עד שבא למדור הדי שהוא סוד שנה הדי שכל פרוי קודש לה, שמהגי פדיון להפירות לפדותם מהקליפה, ע"כ יאל בשלום. כגוונא דא אתמר. בש"ס (שם דף ע"ו ע"ג) ר' מאיר רמון מצא תוכו אכל קליפתו זרק מציא רחיה שענין הדי שנכנסו לפרדס היה צסוד פירות שיש עליהם קליפה קשה סביב, ואלישע אחר שנכשל היה משום שגזרו עליו הקליפות צסוד קליפות הרמון, משא"כ רעיק שהיה צבחי פנימויות הפרי ששם אין שלטת לחייונים, ע"כ יאל בשלום קושיין דחפייין על הלכה. ר"ל כי הקליפות מחכיין ומכסין על ההלכות בקושיין, כדי להכביד על הלימודים שלא יצונו ההלכה. וע"י צפ"פ"ח (צפ"ע הנהגות הלימוד) שכי הרחי רחיה למורי ששכחה קורא בהלכה היה מקשה צכה עד שהיה נלחם וכו', ושאלתיו למה עושה כן ויהיב לי כי עסק הלכה הוא לשצר את הקליפה שהוא סוד הקושיות, ולא לריק שיערית האדם עלמו מאוד וכו', ולריק לבון כי כל קושיא שמחזן בהלכה מסיר צבה קש וחזן מהבלכ"ה שהוא הכל"ה העליונה עיי"ש דאיהי מוחא מלגאו. ע"י צפ"פ"ח (פרק ח') משער הסליחות) כי צמוחת סמימא"ה שם הוא סוד עלא דצולחת עיי"ש. והיינו שם אף שום חסרצות מהקליפות, ולפי האמור היינו פסק בהלכה לאמיתו בלי שום קושיא: דאתמר בה עץ חיים. ע"י צפ"פ"ח (פנחס דף ר"ג ע"א) שהמורה הוא אילנא דחיי, כמ"ש עץ חיים הוא למחזיקים צה, ופיקודין דילג דמיון לעירא דאילנא עיי"ש: ואית הלכה דכל קושיין דילה אינון כאלנא דקליפה דיליה וכו'. ר"ל דמש"ל שבקושיות הם מצד הקליפות לאו כללוא הוא, כי הלל אתי רוחן בש"ס וצבחר

נש לאעבר ליה מתמן עיי"ש ובהון אוקמוהו רבנן בש"ס (חגיגה דף י"א ע"ג) אין דורשין בעריות בגי. ע"ל (דף י"ד ע"ג) כי עריות הם שלשה שורש הקליפות, ולריבון להפריד צנייהם שלא יהיה בשלשה, ואינון שלוש קליפות הם משח"ה א"ף וחמ"ה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שהגי קליפות דמילה הן הנה הגי קליפות דעריות. שלש שנים יהיה לכם ערלים. ע"י צבחר (פקודי דף רמ"ד ע"ג) כי יסוד דקליפה וכל חיילית דיסוד דקליפה, אקרין גוהרקי דערלה, ומשם יינקת נחש צריה עקלתין, ועיי"ש עוד (צפ"י קדושים דף פ"ז ע"א) שזכי בענין מ"ש שלש שנים יהיה לכם ערלים, דעד ג' שנים קודם שנתקן האילן כראוי, יש לאלו הקליפות יינקת מהפירות עיי"ש, ולזה אמר שאלו הגי קליפות הנזכרים הן הקליפות היינקים מהאילן צגי שני הערלה ולקבל מוחא איהו ובשנה הרביעית וגו'. כוונתו לצבחר צבה כי רק בשלש שנים הראשונים שהם ג' שני ערלה חסור לאכול הפירות, כי יש צבה עירוב הקליפות שיונקים מהאילן כנזכר צסוד ג' קליפין דאגוז הג"ל, משא"כ צבנה הדי שהוא צבחי גופא דפרי שהוא סוד המות, שם אין לחיוב לחייונים, ומותר לאכול הפירות שחן צבה שום עירוב קליפה שכל פרוי קודש הלולים לה' ובהון מסטרא דערלה די נכנסו לפרדס ע"י ש"ס (חגיגה דף י"ד ע"ג) מענין הדי שנכנסו לפרדס, ורעיק יאל בשלום, וזהו ציחור הדברים כאן, כי נודע ממ"ש צפ"פ"ח (צפרק א') משער נפילת אפ"ס) שהלדיק לריק להיריד נשמחו למטה מקום מדור הקליפות להוליא משם כל הציוורין דלילוי הקדושה שנפל שם ולהעלותם למעלה לשורשם, וכי שם שזריבין לחזר כי אז הוא צבכה גדולה שלא יפול ח"ו צבחת הקליפות הקשות לשם עיי"ש. ולזה אמר הכא שהדי גדולי ישראל שנכנסו לפרדס היה בענין זה דען מאכל, שהגי שנים הם ערלים, והשנה הדי פרוי קודש לה', וזכיינו כי הדי גדולים כמ"ל כורידו נשמחיהם למטה למדור הקליפות דערלה, וגי מהם יען לא היה

ועלין ואיבא. כלהון שוין למיכל. ועליה אתמר (שיר ה) נרד וכרכום וגר ובגין דא לאו כל קשיין שוין.

פקודא רביעאה במלת בראשית. דא אורייתא דאתמר בה (משלי ה) י"י קנני ראשית דרכו. ודא שכינתא תתאה דאיהי ראשית לנבראים. ואיהי אחרית לחכמה עלאה (עמ).

ובגינה אתמר (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית (קס). כד אתנטילת מכתר אתקריאת עטרת תפארת

באר לחי ראי

נקרא הרומנותא דמלכ"א, וענין המלכות הראשון היה שנחלמס האור חין סוף ז"ה וז"ש כהדין קמלא לזבישא מניה וזיה שהוא סוד הר"א שערס שמס נבראח החורה, שכשרה חין סוף ז"ה וז"ש לגלות גדלו ולהטיב לזולתו, עשה לי לבוש מאור עלמותו שהוא התורה שבגיה מר"א פניס ור"א חור כהדין קמלא לזבישא מניה וזיה שנחפל המלכות של החורה שנארג מר"א שערס ח"ין החחון בעליון, ועי"ז נעשה המקום פנוי שהיא מקום המלכות שצרכה יהיו כל העולמות כ"ל עי"ש, וזה שאמר דא שכינתא תתאה דאיהו ראשית לנבראים כי בערס כל יציר נברא היה מה שעשה לו כביכול לבוש מהחורה שנארג מהר"א שערס וזה עשה למלכות מניה וזיה ונעשה מקום המלכות. ואיהי אחרית לחכמה עלאה ע"י צפ"ח (פרק א' משער הק"ש) שכחז ח"ל כלל זה יהי בידך כל מה שבחינה מלכות היא בעולם העליון, בחינה זו בעלמה היא בחי' כתר לעולם שלמטה הימנה, וזהו בכל ד' עולמות אצ"ע, מלכות דאילנות הוא כתר דצריאה, ומלכות דצריאה הוא כתר דיתירה, ומלכות דיתירה הוא כתר דעשיה, וכן בשאר פרעו עולמות עכ"ל, ומ"ע אשכחן צ"מ דנחשבין הספירות מחכמה ולמטה והכתר חינו בכלל הספירות, כי הוא בחי' אמצעית כולל שלמטה ושלמעלה, וכמ"ש צ"ח (צפרק א' משער דרוש אצ"ע, ועי"ש עוד צפרק ד' משער מוחין דל"ם) וזה שאמר שהיא אחרית לחכמה עלאה, והיינו דלגבי הספירות הנחשבים מחכמה ולמטה היא נחשבת באחרונה אצ"ע שבשפת הצריאה היחה המלכות תחלה לנבראים ונעשה מקום פנוי אשר עי"ז היא נכללת חמיד בכתר שהוא ראש להספירות לעמידת העולמות כ"ל, עכ"ז כשמנין הספירות מוין המלכות באחרונה כי היא ג"כ סוף כל עולם ועולם, [ועי' דצדצניו לעיל דף ז' ע"ב צדצניו הענין צלורך קל"ח]: מגיד מראשית אחרית. והיינו דאם כי החורה שהוא המלכות הוא בחי' כתר וראשית לעולם שלמטה ממנה, עכ"ז הוא מלכות ובחינה אחרית לעולם שלמעלה ממנה כנ"ב: כד אתנבילת מכתר וכר. טוחו לפרש הענין שכחצו לעיל דהחורה הוא במלכות ככתר, והנה אשכחן בקרא שהחורה נקראה לפעמים עטרת תפארת (משלי ד'), ולפעמים

יצוהר ותיקונים כמה קושיות בכל דף ידף, וכל אות וכל חיבה מהקושיות הם ג"כ אורות עליונים ומרגליותיו בעין יופך ספיר ויהלום, וכמ"ש צרע"מ (נו דף כ"ז ע"ב) דאיה קושין דחיונו לזוין יקירין להלכה צבחי' ממשלות זהב נבזשה עי"ש, ולזה אמר שבחמת יש קושיות שהם מלד הקדושה, כענין שיש חילנות טעם עלו ופריו וקליפת הפרי טולן שוין לטובה ועליה אתמר נרד וכרכום וגר'. כל אלו חנים גוף הפירות, רק מיני עץ וקליפות עץ על כל זה כולן הם י"ג מיני צמחים של קטורה סמים צבית המקדש, שאין שם שום הערובות עומאה, אשר שם טעם עלו ופריו שוין: ובגין דא לאו כל קשיין שוין וכמ"ש צרע"מ (ס) שהקושיות הם כדך המלכות שפוסים להלכה לקשטה, שמחכין ופסקין לה צמח פסקות, ולצטר מחקין ומפרקין לון צמח פרוקין כל אומן ואומן לפוס אורחיה, והכל הולך למקום אחד ללורך הדר יופי קישוטי הכלה שחכנס לבעלה במלכות נאים, ומחקנים אותה עי"ז כבוד עדי עדיים. כן הוא צלימוד חו"ה"ק שה"ח נחלקים לכמה מחלקות יש מהם שהם צבחי' האומנים שמחכים הפרקים והמשניות צמח פסוקות וקושיות, ויש מהם שהם צבחי' האומנים אחרים שפריק לון לכל אלו הקושיות והספירות דלהון, ועי"ז מחקין ועשין קשופי כלה, ועי"ז סליקת הכל"ה שהיא הכל"ה העליונה שכינתא קדישא קדם מלכא עלאה שלימא בעלה מלבישאה וצחכשיעאה עי"ש, ולזה אמר הכא דלכוי לאו כל קושין שוין, מצחי' נרד, ויש מצחי' כרכום וכר, והיינו שכל ח"ה ות"ה כל א' מקשה ומפרק כפי שכלו ושורש נשמתו, ואח"כ באים ח"ה אחרים להרץ ג"כ כל א"ה לפי שכלו וחכמתו ולפי ערך נשמתו, צבחי' כל אומן לפי אומנותו: דא אורייתא דאתמר בה וכו' ע"י מד"ר (ר"פ צראשית) חין רהשית אלא חורה, האך מה דאם אמר ה' קנני ראשית דרכי: ודא שכינתא תתאה דאיהי ראשית לנבראים וכו'. ע"י צזכר (ר"פ צראשית דף ע"ו ע"א) צ"ש הרומנותא דמלכא גלף גלפו צטכידו עלאה, ופי' שם צמק"מ צמס חלמידי האר"י ז"ל, כי בתחילת המלכות לעמידת העולמות, היה מה ששיער בצורה יחצ"ש מקום המלכות שצרכה ויהי העולמות, ולזה

תפארת. עטרה בראש כל צדיק. תגא דס"ת. ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף. כד אתנטילת מהאי חכמה עלאה דאיהי ראשית. אתקריאת על שמה. וכד אתנטילת מבינה אתקריאת על שמה תבונה. וכד אתנטילת מחסד אתקריאת תורה שבכתב דאיתהיבת מימינא דכתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו. וכד אתנטילת מגבורה אתקריאת תורה שבע"פ (ס) דהכי אוקמוהו מארי מתניתין תורה שבע"פ מפי הגבורה ניתנה. ומתמן גבורים עומדים בפרץ. ולא יכיל למיקם בה אלא גבור במלחמתה של תורה. גבור ביצרו. וביומא תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעייתא על ידי דמשה, הה"ד (שמות יט) ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר. בתרי לוחי אבנין נצח והוד. הה"ד (שם לב) כתובים משני עבריהם. ואינון תרין נביאי קשוט. ומסטרא

באר לחי ראי

עיי"ש, ולפי האמור יחכן שהגין כס דזקוס למעלה על האותיות של החורב, מש"כ הנקודות והעעמים שאינם דזקוס צבס, שהוא לכוונה ה"ל, כי החורב שהיא מלכות היא צחי עערה לז"א ודזוקה ואחיד זיה כענין הכנין של הס"ת, ולזה אמר ודאשחמש צחגא וכיינו שפוגס צהתגין שהיא כתר החורב הוא פוגס צגוף החורב חלילה (וע"ל תיקון י' דף כ"ב ע"א) - כד אתנטילת מהאי חכמה עלאה דאיהי ראשית. וכמ"ש ראשית חכמה אתקריאת תורה שבעל פה. ע"י לקמן (תיקון כ"א דף מ"ח ע"ב) חורה שבעל פה הוא מסערה לגבורה עיי"ש: והכי אקמוהו מארי מתני' וכי. חפשתו ולא מלאחי לשון זה צש"ס דילן. ותמן גבורים עומדים בפרץ. עש"ס (סוכדרין דף ז' ע"ב) הנה מעתו שלשמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל ופרש"י הלמודי חכמים הלוחמים מלחמתה של חורה עיי"ש, [ועי' צש"ס (יצמות דף ק"ט ע"ב) שפירש"י דר"ל הדיונים (ועיי"ש בחוס' צדיה אחוזו חרב) ואכ"ת], ולזה אמר שזה הכה הניתן לת"ח להלחם מלחמתה של חורה הוא מהאי צחינה כד אתנטילת מגזירה וכי. גבור ביצרו. כמשחז"ל (צאצות ריש פ"ד) אחיכו גבור הכובש את יצרו. וביומא תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעייתא. פי' דלכתי אתקריאת תפארת כי ניתנה ציוס השלישי סוד ת"ת ספירה ה', וצש"ס ת"ת נחגליה נוקצא רחל, כמ"ש צע"ח (שער תיקון הנוקצא) ועוד צבמה וכמה דוכתא. ע"י דמשה. שהוא דרגא דיליה כי משכ הוא סוד ז"א כמש"ל (תיקון י"ב דף ק"ז ע"א) דא עמודא דאמצעייתא דרגא דמשה, ועי' בלקי"ת (פי' וירא ובלקוטי יבושע) שמשכ רצונו הוא סוד מדה ת"ת ושם מ"כ עיי"ש, וכיינו עמודא דאמצעייתא: בתרי לוחי אבנין גו"ה. ר"ל דמלך לוחות הצנים נקראת לנח וכו', וכיינו כמ"ש צע"ח (פרק ו' משער לנח ורחל) שכלותה כס גו"ה, ומפרש שם בענין כי נודע דקומת הנוקצא היא צו"ה של ז"א, כי ג' פרקין יש בכל א' מהם ומתחלקין באופן זה, צ"פ בעלונים

ולפעמים נקראת חכמה כמ"ש (משלי י"ד) חכמות צחוף חרוכה ולפעמים נקראת צינה כמ"ש כונן שמים צחצוה (שם ג'), וכן היא אומר (שם ד') קנה חכמה קנה צינה, ולפעמים נקראת חורה חסד (שם ל"א), ולפעמים נקראת גבורה, כמ"ש (שם ח') אני צינה לי גבורה ומפרש ואזיל דהכל אחת וכל הצחינות אחניוהו צהו, הכל חלוי צחינה חורה הקרא מדצר צה צמקור שחלצה משם, ולזה אמר כד אתנטיל מחתר וכי וכד אתנטילת מצינה וכי, היינו כי נודע כי צנין המלכות נעשה מכל הני ספירות, וכמ"ש צע"ח (פרק ג' משער ר"ה) וז"ל דע כי כל ספירה וספירה מני ספירות דז"א יש צה ע' צחי מלכות, וכל אלו הני מלכות יורדים ונותנין אל הנוקצא שהיכה צחחילך רק נקודה אחת ועם אלו הני מלכות נעשית היא צה עשר עיי"ש, ולזה מפרש הכא ואמר דאם כי אמרנו לעיל שהחורה הוא צמלכות, ע"כ כד אתנטילת סכתר אתקריאת עטרה תפארת, עטרה בראש כל צדיק. וכיינו כמ"ש צע"ח (פרק צ' משער תיקון הנוקצא כלל ע') כי צע"ח צריאת בעולמות צלחת המלכים היכ הוי"א אז רק ו' נקודות, צחי ו' של הוי"ה, והם מדעת עד יסוד, והנקודה של המלכות היכה צסוף היסוד דז"א צסוד העערה עלמה של היסוד צצחי עערה צראש כל לדיק שהוא היסוד, וזה הי' אז קודם שנצנית צפרז"ף שלם, והיכה רק צצחי נקודה, ונקודה זו היכ צצחי כחר שצב ועי' נקרא עערה, כי כחר ועערה הכל הצנה א' הוא כי עערה הוא לשון כחר. וגמלא כי עערה היסוד של ז"א הוא עלמה היא הנקודה של צחי הכחר מהנוקצא עכתי' הלך לענינו, וזה שאמר ככא כד אתנטילת מחתר וכי, ר"ל שצמדצר מהחורה כד אתנטילת מהמלכות צעת שהיכה רק צצחי נקודה שהיא סוד העערה של היסוד ועמדה צסוף הוי"א שהוא התפארת צמקוס היסוד שצו צצחי עערה לראש לדיק, אז נקראת עערה צסוד עערה צראש לדיק וכאמור. תגא דס"ת. ע"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) תגא כר דס"ת, הוא סוד עערה על רשא, ובגינה אתמר ודאשחמש צחגא חלף אחיכו כתר חורה

ומסטרא דעמודא דאמצעי'תא אתקריאו נביאי האמת. ושכינתא תורת אמת. הה"ד (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. ואתקריאת מראה, דנבואה ורוח הקדש מסטרא דתרווייהו. ובפי'ם הו' נתנה דא צדיק יסוד עולם. ובדרגא דיליה מלכות מליל עמהון. והא אוקמהו לי מלכין שמא לא יוכלו לדבר אל פה אחד. נגע בבת וכלל בה כל ה', ודא י' בית אחת. תחות ה'י מן

באר לחי ראי

ומשם ליסוד לדיק, ועיי' היסוד נחקה הנוקבא, ולזה אמר להכי ניתנה ביום ז' ולכיע בשנת ניתנה תורה כמי'ש צשי'ם (שנת דף פ"א ע"ב) כי שנת דא צדיק יסוד עולם. וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) וזכר (פ' יתרו דף ל"ב ע"ב) וצרי'ם (פ' חזריע דף מ"ד ע"א) כי שנת הוא יסוד לדיק שהוא שביעי לזנינה וזו שנת וניוחא לנוקבא עיי"ש, ועיי' בלקי"ת (פ' וירא) : ובדרגא דיליה מלכות מליל עמהון ר"ל שנת היסוד שמשפיע למלכות מליל עמהון, והיינו כמי'ש רבינו בשער רוח הקודש (שם דף ז' ע"ב) שענין הנובאה שזכר לנביאים הוא מנח בהארע דז"א שמאיר אל המלכות, ומאוחה בהארע נמשכה אל הנביאים ונאחס, ועיקר הנובאה הוא צני'ה שנקראו ניי'ש שפחים, כי נצי"א"ים הוא משלשון ניי'ש שפחים, וצלותן שיה פרקין דנ"ה גאחוס הנביאים כי אלן השית פרקין דאינון שיה דרגין סלקין ציבור לדיק ועיי"ו הם מתנבאים עיי"ש וזה שאמר ובדרגא דיליה ר"ל בדרגא של היסוד דתמן סלקן השית דרגין דנ"ה וכאמור. והא אוקמהו לי מלכין שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד עיי' בחוספות מספר הבכיר (שצסוף חלק ז' מהזכר דף ר"ע.) דאיתא שם שלא יאמר העולם הואיל והם עשרה מאמרות לעשר מלאכים, שמא לא יוכלו לדבר על פה אחד, כתיב ציה אנכי, וכלל כל העשרה עכ"ל, ועיי' מהו עוד צרי'ם (פנחס סוף דף רנ"ו וצרי' דף רנ"ו) וצבור החמה שם בפקודא קדמאה שמדבר שם בצלותיות צ"ת מצר'אשית, דצ"ת היא המלכות דכלילא מעשר ספירות דבת היא בליבה מהכלל, והבת הזה הוא סוד עשרת הדברות שניתנו צ"י לוחות ה' צלות ה' וחי צלות ה' שם סוד העשר ספירות, שכל ספירה וספירה אומרת דיבור אחד, והקשה שם וכי אית למלאה בעשרה פיות, ור"ל האיק אפשר לומר שכל ספירה אמרה דיבור ה' הרי המלכות אין לה אלא פה ה', ומתוך אלא כליל לן צבת יסודה י' ואחצבדו פה ה', ור"ל שכל ה' צחי פה, שמכל ספירה וספירה וכללה צהפה של צחי צח שהיא המלכות צאחדות גמור, ויאל ממנה קול ה' הכלל כל ה' קולות שמכל ה' ספירות עיי"ש. וזה שאמר נגע בבת וכליל בה כל ה'. כענין זה איתא גי' צב' הבכיר (סי' ל') משל למלך וכו' מה עשה המלך נגע צבת וכלל בה כל הנתצות עיי"ש, והיינו כי

נגד חכמה וזנינה שזכר וצ"פ אמלעים נגד חו"ג שזכר, ונ"ה שזכר הם נגד צ"פ תחאין דנ"ה שלו, וכשעלה משה לקבל הלווחות אמרו חז"ל שהיה שלוש התחתון מהם צידו של משה, היינו שלקח מלך בגוף של רחל אשר הוא צ"פ אמלעים דנ"ה שלו, אשר צחינה זו נקרא לוחות אבנים, ומלך נ"ה דז"א נקראו לוחות הצרות עיי"ש: כתובים משני עבריהם ר"ל צין מלך ימין וצין מלך שמאל, והיינו כמי'ש צע"ח (פרק ו' משער הנסירה) ובשאר דוכתין דנ"ה וכללים זה צזה נלח צהוד והוד צללח עיי"ש, וזה שאמר שכלוחות היו כחיצים משני עבריהם צשה, ולא היה שיקן לפרע צהם לך ימין או לך שמאל, שד' הימין היה נכלל בשמאל, ולך השמאל נכלל צימין, כי הלווחות המה צצחי נ"ה וכאמור. ואינון תרין נביאי קשוש. כי סחס נבואה נמשכה מנ"ה כמש"ל (דף ז' ע"א) תחוס ונביאים מסטרא דנ"ה, וכן הוא צזכר (פ' פקודי דף רנ"ו ע"ב) נצי"אין אינון מסטרין דתרין ירכין דסמכין לאורייתא קדישא עיי"ש, והיינו נ"ה, וכמי'ש צע"ח (פרק ה' משער הנסירה) עיי"ש ולזה אמר דמי'ע זוכין עיי' התורה למדריגת נבואה, כי אלן דעסקין צאורייתא אינון אחחין צשחי לוחות אבנים ולוחות הצרות שזכר נ"ה דז"א ונוקבא עיי' זוכין משם למדריגת נבואה שנוצב מחמן. מסטרא דעמודא דאמצעי'תא וכו'. ונתן טעם למה נקרא הנובאה שז' מנ"ה נצי"א קשוי'ע דיוקא, כי הנובאה הצאה מצנינה לנ"ה הוא נוצב דך קו האמלעי שהיא עמודא דאמלעי'תא צסוד חתן אמ"ת ליעקב, וכמי'ש צע"ח (פ"ג משער הירח) עיי"ש ואתקריאת מראה ע"ל (תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) וצלקי"ת (פ' צהעלותך) למה שאמרו חז"ל שכל הנביאים נבואתם צמראה היינו צמלכות הנקראת מראה אשר על ידה מתגלה הנובאה עיי"ש: דנבואה ורוח הקודש מסטרא דתרווייהו. ר"ל מסטרא דכר ומסטרא דנוקבא, וכמי'ש רבינו בשער רוח הקודש (צרי'ם ס"ב דף ה' ע"ב) דנבואה הוא מצחי דבורא, ורז"ה"ק הוא מצחי נוקבא עיי"ש: וביום ה' נתנה וכו'. חוזר למה שאמר תחילה וציומא תליתאה וכו', ומנצל צזה האיק דנתתא התורה מדרגא לדרגא ומלילת עם ישראל צצחי צ' תורות תורה שצכתו ותורה שצעי'פ מסטרא דחי"ג, וירדה עיי' משה דרגא דחי"ת, ל' לוחות דאינון נ"ה,

מן אלקיים ה' מן אדניי. ה' מן שדיי כלילא מכל כנויין, ומכל הויין, כגון קוקיי או כותיה דיהא ה' תחות ה'. בכל שם דכנוי והויה. איהי נוקבא. ובגין דאודייטא מינה אתייהבת, אמר למשה (שמות לג) וראית את אחורי וגו'. דלית נביא וחכם יכיל לעאלא לעילא פחות מן דא. ובגין דא אתקריאת מפתחות החיצוניים אנפין דילה. ואנפין דלגאו מפתחות הפנימיים. והא אתמר לעיל דאם בר נש לית בידוי מפתחות החיצוניים במאי ייעול ובגין דא אתמר בה (תהלים קיח) זה השער (ספ) ליי. ובגין דלית השגה לנביא ותוזה וחכם פחות מינה. אמר הנביא (ירמיה ט) כה אמר

י"א

באר לחי ראי

כשמות של הנוקבא כגיל, הם נקראים כנויין, (ועיי' צבאורינו לעיל דף א' ע"א): ומכל הויין. ע"ל צבאורינו שם שכי דכל הויין ר"ל כל ה"י צ' לרופי כו"י"ה. כגון קוקיי או כוותיה. ר"ל כו"ל צ"כ שאר ה"י רופים שכי' היא קודם לויוד כוונתה שם חלקים כחכר אז היא נוקבא ורומח למלכות. ובגין דאודייטא מינה אתייהבת. כמש"ל שכתורב ויתנה צמלכות, ע"כ כל ה"י דכרו על פה א' שלב וראית את אחורי. עיי' דוכר (ויקבל דף ר"א ע"א) לטוקבא עומדת אחורי הדבורא כמ"ש ורחות את אחורי, וכן הוא שם (לעיל סוף פ' צ"א דף מ"ג ע"ג), וכן הוא צ"ח וצפ"ח פעמים אין מספר: דלית נביא וחכם יכול לעאלא לעילא פחות מן דא. וכמ"ש ראשית חכמה יראת ה', שיראה הוא מלך הנוקבא, ע"כ אנו רואין שאפילו משה רבינו שנצוהו ה"ב מפניו דתרין פרקין עלאין דר"ב דז"א כמש"ל, אפילו הכי א"ל הקב"ה ורחות את אחורי שכי' מלכות, היינו יראה כחכר, שר"ך לעבור ולכנס תחילה בשער המלכות שהוא היראה כמש"ל: ובגין דא אתקריאת מפתחות החיצוניים. כמש"ל (דף כ' ע"א) דרגא חמישאה ירחת ה' היא מלכות הנקרא מפתחות החיצוניים, והיינו במ"ש צ"ח (ריש דרוש א' משער פנימיות וחיצוניות) שכיחודים דאחור דאחור היא נקרא חיצוניות, ועיי"ש עוד (צסוף דרוש ד') וז"ל ודע כי החיצוניות נקרא אחור דאחור, ולהיות טולג שם צ"ן שהוא נקיבה לכן מדובקים אז יחד זויג אצ"א וכו', ואח"כ כשנכנס בהם כלי פנימיות דמ"ב חזרים פנים צפנים עיי"ש, חכ שאתר כאן בגין שהחורה ניתנה עיי' המלכות שהוא סוד שם צ"ן א"ל הקב"ה למשה ורחות את אחורי שהוא סוד חיצוניות ששם האזוג אצ"א. וע"כ לר"ך הלומד תורה להתלשש תחלה צמדת היראה שהוא סוד מפתחות החיצוניים, ואח"כ כאשר לתמיד התורב שהוא סוד שם מ"ב הוא מתקן הכל בצדו פנימיות העולמות, פי אז זוכה למפתחות הפנימיות לעשות חזוג פנים צפנים: ובגין דא אתמר בה זה השער לה'. והיינו שכיחודים היא השער להחכמה, וכמ"ש צרע"מ (פנתם דף ר"ו ע"ג) שהמלכות היא סוף כל ספירות איהי תרע"א לעאלא

כי צ"ח הוא לשון עיקר הטולג הכל, וכמ"ש דוכר (ויקבל דף ר"ד ע"א) נקודה דאיהי עקרה דכל עינא חקרי צ"ח, כמשה"כ שמרנו כחשון צ"ח עין, בגין דאיהי עקרה דכל עינא חקרי צ"ח עיי"ש, ולזה אמר נגע, כי נגישה הוא יותר ממראה צאלצטו, שהמראה צאלצט על פרט א' מהכלל הוא מראה מרחוק, וכאשר הדבר נחון שלא יחליף ולא יעשה בהצנע אז נוגעין הפרט שהוא צאלצט, להורות שהוא העיקר, וזהו הענין גם כאן שהש"ח כזיכור נגע בהמלכות העקרי שהיא מלכות של כל הוי"ד ספירות וזוהי המדצרת צמד כוין. ודא יו"ד בת אחת זה הוא פירוש על מה שאמר נגע צבת וכלול זה כל הוי"ד, ואמר כי סוד הצ"ח עקרה של המלכות הוא אות יו"ד כמש"ל (דף י"א ע"א) צח בתחילה ס"י יפה לצנים, שאות ה' שהיא תמונה נקודה אחת, היא סוד הצבת כענין צח עין, כי המלכות עיקרה היא נקודה אחת, והיא הוי"ד של דר"י, ושצסוף הוי"ה כשהוא מהספך צירופו קוקיי שהוא מאיר מנוקבא שאותיות הנוקבא הם קודם לאותיות הדכורין ה' על ה' ה' על ה' עיי"ש תחות ה"י מן אלקיים וכו'. ר"ל דמהאי עעמא יש צסוף כל א' מהשמות של נוקבא אות יו"ד, להורות שהיא כלילא מ"י"ם, ואמר דמהאי עעמא הוי"ד של השם חלקים הוא תחות ה', משום דשכיח"ד היא בתחילה הוא דבורא, וכשכיח"ד היא צסוף היא נוקבא צסוד ה' על יו"ד, וע"כ השם חלקים שהוא מאיר צמלכות, כמ"ש דוכר (בראשית דף ר"ב ע"א) דשכינתא תתא נקראת חלקים עיי"ש, וכן הוא צפ"ח (פ"ז משער בסליחות) כי מלכות שמים נקראת חלקים עיי"ש, ע"כ ה"ב אותיות י"ק שבו שהם סוד הנוחין כבוד מכהר"ל (שם בשער הקדושים) עומדת ה' קודם לה' צסוד ה' על יו"ד, ימן היא השם של הנוקבא וכחכר: ה' מן שדי. עיי' צ"ח (פרק ג' משער ק"ג) דשם שדי הוא צסוד דנוקבא דעולם כבריאה עיי"ש, וצפ"ח (פרק ז' משער הקדושים), ולזה אמר שהרמז הוא שמאיר צנוקבא שכי' הוא צסוף השם וכאמור: כלילא מכל כנויין. ר"ל שהמלכות כלילא מכל כנויין, וזיינו כי אלו השמות חלקים דר"י שדי שם

י"י אל יתהלל חכם בחכמתו וגר כי אם בזאת (ספ) יתהלל וגר וידוע אותי. ובגין דא יעקב (ספ) אוליק לה לבני ויהיב לון קבלה מינה הה"ד (בראשית מט) וזאת אשר דבר להם אביהם. ודוד (ספ) דהוה ליה קבלה מינה אמר לגבה (תהלים כז) אם תחנה עלי מחנה בזאת וגר רמזו לה בהאי תגא. וסליק מחשבתי לגבה ואמר לא יירא לבי וגר. ואהרן (ספ) דהוה ליה קבלה מינה לא הוה עאל לפני ולפנים פחות מינה הה"ד (ויקרא יז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. דהוה ידע דאיהי עיקרא דכולא דאיהי קרבן ליי"י. עולה ליי"י. אשה ליי"י. וישראל דהוה לון קבלה מינה. לא בעו מקב"ה משכונא אחרא [דף י"ב ע"א] דיפדון לון בגינה מן גלותא. אלא זאת. הה"ד (ויקרא כז) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם וגר. ונביא (ספ) אמר בגינה כד חזא בנבואתא דוחקא דישראל תקיפא. אמר (איכה ג) זאת אשיב אל לבי וגר. (דברים לג) וזאת ליהודה (ספ) ויאמר. איהי

באר לחי ראי

שירותא לאזכרה לכבני, כל מאן דבעין לאזכרה כהאי זא"ת שהיא ירחא כי עיי"ש. דאיהי קרבן לה' וכו'. עיי דרשי"מ (פנחס דף רנ"ו ע"ב) עולת תמיד לה שכינתא וכו', וזבין לה אוקמוכו עולה כולה לגבוה סלקא, וכד איכו סליקת אחידן בה כל ספיק ואיטן סלקין עמה כו'. וזבין לה אקרי סלם דזיב כל הויין סלקין ונחטין דאיטן תליין מן יקוק, וזבין לה כל קרבנין ועלוון איטן להוי"ה, ואתקריאת קרבן על שם דאתקריבו בה כל כנויין להוי"ה, וזבין דא אתמר ענה זא"ת יבא אהבן אל הקודש וכו' עיי"ש, וזה שאמר דאיכו קרבן לה', ור"ל יען כי כל עבודת הכהנים הוא לתקן המלכות ולהיחדש צבעה כבוד זא"ת יבא אהבן אל הקודש כ"ל, עיי"ש נאמר צענין הקרבנות קרבן לה', עולה לה', אשה לה', היינו שעי' הקרבנות היו מעלן המלכות לצעלה שהוא סוד שם הוי"ה צ"ב: וישראל דהוה לון קבלה מינה. דכל השפעתא ויניקתא הוא ממלכות שהיא נותנת ערף לציחה וחוק לנערותיה. לא בעו מקב"ה משכונא אחרא דיפדון לון בגינה וכו'. שצקשו מהקב"ה להשכינה תהיב עמם צגלות לשומרם וזבנייה יפדס מגלותא, וכמ"ש צש"ס (מגילה דף כ"ע ע"א) ושז כי חלקיק והשיב לא נאמר אלא ושז וכו' עיי"ש, ועיי' נזכר (וירא דף ק"ב ע"ב) שזכו משכנותיו דקב"ה צגלותא, וזבין דשכינתא עמהן קב"ה חזכר לון לאועבא לון ולאפקא לון מן גלותא וכו' עיי"ש: זאת אשיב אל לבי. סיומא דקרא עיי' אוחיל, ור"ל שהנינו מתנחם צלבו צזכרי המלכות שנקראת זא"ת שהיא עמנו צגלות עיי' אוחיל, שזדואי יפדס אותנו שצביל לעב' השכינה: וזאת ליהודה ויאמר. עיי צמד"ר (נשא י"ג סי' ר') מה אם תקום עלי מלחמה צזאת אני צועה צזאחב זאת כמה שאמר משה וזאת ליהודה ויאמר, וכי שם המפרש דיהודה היינו מלכות בית דוד שצא מיהודה עיי"ש, ולזה כזיב קרא זה להמשך הדרוש לבורות זא"ת הוא כיעי לשכינתא

לעאלא לכל חכמתא לכל כיעי ולכל הוי"ה, ומצטעבא לית רשו לשום צריה לאשגחא לשום ידיעה צעולם, ענה אתמר זה השער לה' דליקום יצואו צו עיי"ש, וכן הוא צרשי"מ (תרומה דף קנ"ח ע"ב) עיי"ש, ולפי האמור טווחו צכל זה להיראה שהיא המלכות, וכמ"ש צע"ה (פרק צ' משער לאח ורחל) שהמלכות נוקבא דז"א נקראת ירחא כי עיי"ש כי אם בזאת יתהלל המתהלל וגר עיי כל המאמר זה צרשי"מ (פי תרומה שם ע"ב, וצפנתאם שם) כי זא"ת נקרא המלכות שהיא עיקרא דכולא עיי"ש, והיינו כמ"ש צש"ס (שבת דף ל"א ע"ב) פלפלת צחכמה צצנת דבר מתוך דבר, ואפי"ה אי איכא ירחא כי אין ואי לא לא עיי"ש: ויהיב לון קבלה מינה. ר"ל שמסר להם כח היראה שהוא סוד המפתחות החילוניות שזצבע מן המלכות כזכר: חדוד דהוה ליה קבלה מינה. דזה דוד הוא מרצה למלכות שמים, וכל יניקתו וקצלתו הוא ממנה, עיי' ה"ב לו הכח של יראה, וכמ"ל כי מלכות נוקבא דז"א נקראת ירחא כי: רמזו לה בהאי תגא. ר"ל שהיראה שהיא מכה המלכות הוא תגא וראשית ללימוד התורה, וכשאחז"ל צצצות כל שיראה חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מקיימת: וסליק מחשבתי לגבה ואמר לא יירא לבי עיי צזכר (נשא דף קמ"א ע"א) כתיב אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה צזאת אני צועת, צזאת הא דלמין (היינו שהיא מדה מלכות) זאת עבדא חולקיה לאתחטא ולמעבד ליה נוקמן עיי"ש, והיינו יען כי ה"ב לו מדה היראה כראוי, עיי' ה"ב צעוה שצכה דיניום דמלכות סוד דינא דמלכותא דינא שהיא מקור של היראה כזכר צזדואי יעשה הש"ת דין צרשעים שונאי נפשו: בזאת יבא אהרן אל הקודש. עיי צזכר (אחרי דף ג"ז ע"ב) ראשית חכמה ירחא כי, מאן דבעי למעבד פולחנא דמאריה יתחיל תחלה ציראה שהיא קודם לכל. ח"ת מה כתיב צזאת יבא אהבן אל הקודש, מכאן

איהי מרגלית (ספ) כלילא מכל גוונין נהירין דאינון נהירין מגרמיה, וסגולה דיליה [דילה] בכל נקודין דאתון וטעמי בכל שם ושם. מסטרא דחלים איהי סגולתא.
חולם מלא בוא"ו סליק באתווי אקייק. ותלת ניצוצין יי"י כחושבן יקייק דאיהו כ"ו זארבע אתון. סליק לחושבן יקייק אקייק ג"א. ברזא יקייק דיי"י. וסגולה דיליה (במדבר יב) אל נא רפא

באר להי ראי

רומת לכתר, ותיקן עפמי"ש צפ"ח (פרק ג' משער ה' חוליים, ווא"כ שני המאמרים אחת שהוא נקודת ת"ת דלריך היו"ל לכתר דלר"ח דלר"ח נכון הדבר שהוא מסוגל לרפואה, כי רפואה זה מאריך כמי"ש במעבר יצק (מאמר צ' פרק י"ד) שהוא ר"ת כ"י ח"י ו"י רפוא"ך עיי"ש ולזה אמר עוד רמז לזה כי חול"ם סליק באתווי אקייק. ר"ל במספר קטן: ותלת ניצוצין יי"י היינו נקודה א' של חול"ם שעל כו, וצ' נקודות לר"י שחתה הל, הרי ג' נצוצין כתמונת ג' יודין הוא מספר ל' בחושבן יקייק. ע"י דצברי רבינו צפ"ח (שער דרושי אצ"ע ע"ס) וצפ"דס (שער ע"ר ולא חשע פרק ו' דצ"ה ע"ד) שהשם אקייק הוא שם הכתר עיי"ש, ולזה יתכן שיש בחולם רמז לצ' שמת להשם אקייק שהוא של כתר, ולהשם הוי"ו שהוא צח"ת, לבורות לענין הכתר, כי אלו ואלו דברי חלקים חיים, שהוא מרמז לכתר ולח"ת, והיינו שהנקודה שלמעלה הוא רמז לכתר, והוא"ו שנקודת החולם עומד עליו הוא סוד ת"ת שהוא עמודא דאמלעיתא, דהיינו סוד האור היו"ל מח"ת דלריך לכתר דלר"ח כזכר, וממילא דמשם זהה הרפואה וכאמור. סליק לחושבן יקייק אקייק ג"א. כלומר שהצ' שמת הוי"ו אקייק הם מספר מ"ו ועם ד' אותיות הם מספר ג"א. ברזא יקייק דיי"י. כלומר הוי"ו צמילוי ס"ג שנקרא הוי"ו צן ג' יודין וכמי"ש צקבלת יעקב (ערך ס"ג) וע"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) ותלת יודין וכו' ואינון רמזין צממ"א סתום ועיי"ש צבאורנו: וסגולה דיליה א"ל ג"א רפא ג"א לה ר"ל כי נודע אשר כתר דז"ח הוא צש"ש האחרון של ת"ת דאמ"א, וכמי"ש צפ"ח (פרק א' משער מוחין דל"ס) צאורך, ונודע כי צמילוי דשם ס"ג דאמ"א יש צו ג' יודין וא' מספר שם א"ל כמבואר צפ"ח (פרק ע' וי"צ משער הק"ש) וצב"ד שאר זוכתי, וזה שאמר דמכ"ע מלינו צמשה כשהורך להמשוך רפואה הזכיר שם א"ל, כיון שהרפואה נמשך מחת של ז"ח שהוא נקודת חול"ם שהוא צח"ת דאמ"א סוד הוי"ו דס"ג שיש צה ג' יודין וא' מספר שם א"ל שמשם נמשך רפואה כמ"ל, ע"כ אמר א"ל כ"ח רפ"א ר"ח לה, כי כ"ח הוא מספר אקייק עם ג' יודין דמילוי של שם ס"ג, שמשם נמשך רפואה צחמיו לעצם וכאמור

סוד מלכות בית דוד, וע"כ אמר דהמטי"ה צח"ת א"י צועת, על דרך זח"ת אשיב אל לבי ע"כ אוחיל וכאמור. איהי מרגלית וכו' הוא חוזר למש"ל שהיו"ד הוא סוד טקבל דז"ח ואמר עוד רמז שהיו"ד הוא רמז לנקודת הנוקבל, כי איהי מרגלית, וכמש"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) אות יו"ד איהו אצנא מרגליתא קדישא יקירא עיי"ש, וכבר נחצאר לעול (דף ו' ע"א) ה מן אד"ו מרגלית יקרא כלילא מכל גוונין: דאינון גהירין מגרמיה ר"ל מ"א, והיינו כי כל ספירה וספירה יש לה אור לעלמה הלריך לה, משא"כ מלכות דלית לה מגרמיה כלום אלא מה שמקבלת ממנו, וצנן כך היא כלילא מכל גוונין של כל הני ספירות של הז"ח, וע"י צוכר (פ' ואר"ח דף כ"ג). וסגולה דיליה וכו'. ר"ל כי צכל א' מהעשר ספירות יש הוי"ו מנוקדה כפי צחי הספירה, וכמי"ש צפ"ח (פרק צ' משער דרושי אצ"ע ופרק ג' משער השמות) וכן הוא צענין העעמים שיש לכל שם של כל ספירה עט"ס צפ"ע, וכמי"ש שם (צשער ענח"א) צחריכות, והיינו כפי הסגולה והכה שיש צכל ספירה כן מאיר ההוי"ו בהספירה צנקודתו ועעמיו השייכים לכה ולסגולה הווא, אס לחסד מנוקד השם צנקודת החסד, וכן העט"ס של חסד, וכן צשאר הספירות, ולפי האמור למעלה שהמלכות היא בענין האספקלריא שמאיר צה כל הני ספירות, מוצן ממילא שמאיר צה כל הני נקודות והעעמים של הני שמת הוי"ו, הרי ממילא שהיא כלילא מכל הני סגולות של הני ספירות: מסטרא דחל"ם. טונתו לפרש הסגולה שיש להוי"ו מנוקד צנקודת חול"ם, ומכא נצין צהיקש להשאר נקודות שכל א' יש לו סגולה צפ"ע: איהו סגולתא ר"ל שמו מעיד על מה שהוא מסוגל, כי חול"ם הוא לשון רפואה, וכמי"ש (ישעיה ל"ח) ותחלימיניו ותחיינו, וכן הוא מכוון כי הנקודה של הוי"ו צצרכת רפאיו צשמ"ע הוא חול"ם כמי"ש צפ"ח (פרק ו' משער העמידה) ועיי"ש (צסוף השער הזכר) צסדר הי"ח מהצצורים צציאור הענין, כי רפואה תלוי צח"ת ששם מאיר הוי"ו צנקודת חול"ם, וכן הוא צשער הטוונת (צטוונת העמידה דרוש ו') עיי"ש. חול"ם מלא בוא"ו וכו' ע"י צקבלת יעקב (ערך חולם) צציאור הענין מי"ש האר"י ז"ל דחולם הוא נקודת חח"ת, דהא קיי"ל צע"מ (פנחס דף רמ"ז ע"ב) דנקודת החול"ם

רפא נא לה (תהלים קיח) אנא יי הושיעא נ"א. אקייק כ"א. כ' כתר, א' אין סוף (שמאל א ב) אין קדוש כ"י וגו'. וחולים סגולתיה לחלמא דביה אתמר (בראשית כח) ויחלם והנה שלם מצב ארצה וגו'.

ועוד חולם מוחל עונות ישראל, חלם חסר איהו ה"י מן אלקימם. תלת ניצוצות ל' מן אלקימם. אשתאר

באר לחי ראי

הוית בשם יו"ד ק"א וא"ו ק"א לא ליהו יא"א ז"ג מכילין דרמתי לדינון אח"ד כען תסתלק ז"ל לדיכו יא"י דתרון שמכן סכדין הלל א"ל אח"ד ברלנו וכו' וזב' יודיין חילין יתקיים כך ירום ונשא וגבה מאוד עיי"ש ולזה אמר הכא לזה מרימז נקודה החולים שהוא למעלה על כל האותיות והנקודות בסוד הפסוק ויהלום וגו' וראשו מגיע השמימה וחלום הוא לשון חולים וראשו מגיע השמימה ר"ל ה' יודיין דס"ג מספר ל' שראש ה' עולה על כל אותיות ועוד חולם מוחל וכו' כלומר עוד יש סגולה להו"י בנקודת חולם למחילת עונות שכן חולים הוא אותיות מוחל, ופנימיות הענין הוא כי מחילת העונות נמשך מכה ה"ג תקוני דיקנא כדאשכחן במשה כאשר הלך להמשיך מחילה לעונית ישראל הזכיר כה ה"ג מכילין, ועיי"ש ח"ל הש"י סלחתי כדברך, וזה נרמז בחולים שהוא מרמז לה"ג תקוני דיקנא וכמ"ש בפע"ה (פרק ח' משער הסליחות) בהג"ה כי ה"ג תקוני דיקנא הם סוד ג' הו"י וג' פעמים הו"י גימ' מזל"ה להורות דכולא במל"ה חכלנו עיי"ש, ולזה יתכן כי ג' הויות הם מהפך ח"ים כ"ג, וידוע שה"ג מדות נמשכים מהכתר, וכמ"ש בפע"ה (פרק ח' משער חג השבועות) כי ה"ג תקוני דיקנא דל"ה הוא כתר דז"ה ועיי"ש, וגם מצוה שם (בפרק ח' משער הסליחות) דז"ה יעשה) ח"ל דע כי כגן מדה מלכו ה"ג ר"ך לכלול שם א"ל, והע"ס הוא כי שורש כל הדיקנא הוא שם א"ל עכ"ל, וכל זה מרמז בח"ים שהיא סוד כה"ר וגם סוד שם א"ל כמ"ל, והיינו שגם ענין מחילת עון תלוי בחולים, על כן חולים הוא אותיות מוחל. חלם חסר איהו ק"י מן אלקים ע"י ברע"מ (ויקרא דף י"ז ע"א) בסוד חלמא דיעקב, והנה שלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כי ראש השלם הוא סוד אות ה', מגיע השמימה, דא אומא עלאה ודא ה' עלאה, למסערה דחלמא ה' שלמא על י' לדיכו רישא דסולמא בסוד ק"י מן אלקים, שה"ה הוא קודם הו"ד, ובגין דא והנה מלאכי חלקים עולים, ולא אמר מלאכי הו"י וכו' מלאכי חלקים עולים בחולם לדיכו כתר עיי"ש, ועיי"ש אמר הכא שכל זה מרמז בחלום עם נקודותיו כי חלום כמ"ק עולה י"ק: תלת ניצוצות. ר"ל ג' נקודות

וכאמור אנא יי הושיעא נ"א פי' כי הנה בצרכה רפאנו לנו אומרים רפאנו ה' וגרפא הושיענו ונושענו, ומצוה ממש דרפואה וישיעה שניהם נחלזו ממקור ח' ושניהם הם ענין ח', והענין מובן עפ"י הרב קבלת יעקב (ערך ישיעה) כי ישועה הוא בא מצחי ח"ת, וכמ"ש בסידור האר"י ז"ל מה חסדינו חס"ד, מה גבורתנו גבור"ה, מה ישועתנו תפארת עיי"ש, ולפי האמור מובן שבצרכה רפאנו שהוא צח"ת לנו מנבקים גם ישועה, כי שניהם באו ממקור ח' מח"ת דחלמא, ולזה יתכן שגם דהפ"ה כשיקש לישועה זיקש י"א שהוא סוד השמות של הו"י וג' יודיין דמילוי ס"ג שהוא צח"ת דחלמא וכאמור אקייק כ"א וכו' כוונתו לומר עוד רמז למש"ל שחולים צו' הוא צמ"ק אקייק כי הוא בגימ' כ"א שהוא ר"ת כה"ר ח"ין סוף והיינו עפ"מ"ל (דף ז' ע"א) שהחולם מרמז לכתר עליון שהוא מיוחד בח"ן סוף המרומז בח"ת ח' עיי"ש אין קדוש כ"י ע"ל (דף ו' ע"ב) וברע"מ (פנחס דף רנ"א ע"א) בסוד ח"ן קדוש כהו"י כי הו"י כי ח"ה כה"ר וכהו"י מרומז כל הפרנפין ח"ה ח"י שהוא סוד כל ה"ו ספירות מחכמה עד מלכות שהם קודש קדשים ועכ"ל ח"ן קדוש כה"י של הו"י שהוא הכתר שעולה על כולנה לפי שהוא מיוחד בח"ן סוף צ"ה וכמ"ש צ"ה (פרק ג' משער דרושי חז"י) לכתר הוא צח"י עליונה ואינו בכלל ה"ו ספירות כי הוא חלמא בין ח"ים ובין כל הנאלים וכו' צח"י מזל"ה ויש זה כולל מכל מה שלמעלה ממנו והוא משפיע לכל העולמות שלמעלה ממנו עיי"ש וחולם סגולתי לחלמא. פי' עוד יש סגולה להו"י בנקודת חולים להטיב היום ביש וכמ"ש רבינו בלק"ה (פי' ויש' ש"י ח"ל וג' הו"י גימ' חולים והיינו כ"ה ג' הויות בנקודת חולם יועיל לחולם עיי"ש: דבי' אתמר ויחלם וגו', ר"ל עוד יש רמז לנקודת חולים על מיתח משה רע"מ שנחלה למעלה לרם על כג רמים וכמ"ש ברע"מ (פי' פנחס דף רמ"ו ע"ב) ד"ה ויחלום והנה שלם דא רע"מ מה ל' אסתלק על כל אותיות ח"ה כ"ה ח' רע"מ עתיד לאסתלקא על כל צריין בגין דאסתלק לשמא דיו"ד ק"י וא"ו ק"י דבי' יי' דחושבנא ל' דבקדמיתא

אשתאר א"ם דאתמר בה (משלו כ) כי אם לבניה תקרא, ולא צריך לארכא בנקודי דהא אתאמרו.

דבר אחר והמשכילים, אלין דידיעי בפקודא חמישאה במלת בראשית יר"א שב"ת. אזהרה דיליה דלא לחללא ברתא דמלכא בט"ל מלאכות דאינון מ' מלאכות חסר א'. לקבל מ' מלקיות חסר חד. רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא. שעטנז כלילא משור וחמור דאמר יעקב בראשית

באר לחי ראי

ולפי שהיסוד יש בו מ' מרובעת והוא צפנים לכך נקרא ריבועא ולגו, ולפי ששצנה מלכות עולת עד מקום אצא, לכך לריכה שצנה שמירה מאד ציבור שבה שלא ינקו החילונים ממנו ויעשו צמקום הגדולה גרמת עון המהלל שבה וכו' עכ"ד, וזה הוא ציבור הדברים כאן דלא לחלל צרתא דמלכא צמי מלאכות, והיינו כי המהלל שבה צמי מלאכות הרי מהלל צרתא דמלכא צמי מרובעת דילה ובחמור. ומיש מ' מלאכות חסר א', מוצן עפמי"ש צסידור מהר"ק ז"ל (בשער השצנה) כי הירלכות הם מ' חסר א' נגד ד' הראשונות דקליפות, דכל א' כליל מיי"ד שהוא מספר מ' שאין להם מנוחה והשקט דכתיב והרשעים כים נגרש לא יוכלו השקט, אצל הוא חסר א' נגד כתר שצכתר של הסטי"א דבי עיקר גילון הקדושה ושם אין עומאה ויש צו מנוחה, ולכן אמרו חז"ל מ' חסר א' ולא אמרו ל"ט מלאכות, כי צאמה הם מ' כולם מסטי"א, רק שחסר א' שא"ל לתקנו ע"י שמירה שבה כחזר עיי"ש וזהו ציבור הדברים כאן שאמר צמי מלאכות חסר א', ר"ל בכלל הם מ' ורק צפרטן אין להשגן רק ללי"ט כיון שחסר א' שאין להס"א שליטה בה ובחמור לקבל מ' מלקיות חסר חד הוסיף לדרוש עוד צוה שכלי"ט מלקות שבי צחורה ארבעים יכנו, הם ג"כ לכוונה זו, כי מצוה צרע"מ (פי' תלך דף ר"פ ע"ב) ארבעים יכנו, פקודא דא דעתיד הקצ"ה למחאה להס"מ עיי"ש, ולפי האמור היינו למחאה ליה בכל כד' ראשונות שלו שכל א' מהם כלול מיי"ד שצכלן הם סוד מ', אצל צפרע אינו רק ל"ט, כי צככתר שצכתר שבו אין הקצ"ה עתיד למחאה ציה כי כולו קודש קדשים וכחזר רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא ר"ל לפני החמור מוצן מה שיהי כד' רעושת המלקות א' של שור וא' של חמור ע"ש ככחוד ידע שור קוניה וחמור אצום צעליו כמי"ש צשי"ם (מכות דף כ"ב וכ"ג), לרמז שזה שעבר העצירה נתן כה להקליפה לשור וחמור שהוא רצועה לאלקאה וע"י המלקות מלקין להקליפה שפחה בישא ונוטלין ממנה ככה של זו העצירה: שעטנז בלילא משור וחמור. ע"י צמי"ח (פרק ו' משער הנקודים) כי שעטנז הוא אוחיות שמי"ן ע"י

נקודות של חולץ צמילוחו נקודה א' למעלה וצ' למטה שהם סוד ג' יודי"ן מספרם ל' כנ"ל, הרי לה"י מן חלקים. אשתאר אם פי כשחסיר לה"י מן חלקים נשאר א"ם: דאתמר בה כי א"ם לבניה תקרא. היינו עיי"ן עולים צסוד סלים המזכר עד חמי"א עלאה סוד ה' ראשונה כנ"ל וזה הוא המשך לסוים המחמר שהחזיל בו אשר ע"כ יש בחוליים הענין של מחילת עונות כיון שנמשך מצניה, וכנראה מדברי הזכר והארז"ל שענין סליחה עון הוא צצונה, וע"כ יוה"כ שהוא צחי צונה הוא יוס מחילת עונות, וכמי"ש צככלת יעקב (ערך סליחה אות צ') ולא צריך לארכא בנקודי. פי' כי לאחר שהאריך צרמחיס של נקודת חוליים הוה מכרחו לצאר הרמחיס והסגולות של יתר הנקודות, ולזה אמר דצשאר הנקודות א"ל להאריך לצארס דהא אתאמרו לעיל (דף ז') יר"א שב"ת, אזהרה דיליה דלא לחללא ברתא דמלכא ע"י צזכר (צכהדמה דף ה' ע"ב) שהשי"ח אמר לשצנה צרחי שבה אנה ושצנה קרינא לך, אצל הוא אנה מעטר לך צעטרה עלאה יחיר, אעצר כרזוז ואמר מקדשו חיראו, ודא שבה דמעלי שצחא דאיהי יראה ושריא צה יראה עיי"ש, וע"ל (תיקון כ"ג וכ"ד דף ס"ט ע"א) שדרש לה ללירוף זה יר"א שצ"ח סחם ליראה מן השצנה שלא לחללו ויחן מה שאמר צלשון יר"א"ה עפמי"ש הרמצי"ן צפיעה"ה (פי' יתרו צפסוק זכור אה יוס השצנה לקדשו) דמי"ע הם מזד אהצב, וכלי"ת הם מזד היראה עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן שאמר אזהרה דילה וכ"ר ר"ל שבה הרמז יר"א שצ"ח להחזק צמדת היראה שלא לעבור על לאו של חילול שבת: דאינון מ' מלאכות חסר א'. ע"י להלן (תיקון מ"ה דף פ"ה ע"א) ארבעין מלאכות חסר א' אינון לקבל ארבעין מלקיות חסר א' עיי"ש, וציבור הענין הוא עפ"ד המצי"מ (צכהדמה שס) צציואר דצרי חזכר שס את שצחתי השמורו ומקדשו חיראו דא עגולא וריבועא ולגו, כי ריבועא הוא נקודה היסוד דנקוצא שהוא צסוד מ' מרובעת של לחרבה המשרה, שהם שני לחי"ן מהופכין ונעשים מרובעת ששם עפה חזר צכנסה ומשחמרתה שלא חפול לארץ עד עת הלידה וכ"ר,

בראשית לב) ויהי לי שור וחמור. (שמות כב) על כל דבר פשע על שור על חמור. דאין מלקין בשבת. דלא שלטא שפחה בישא על עלמא. ווי ליה למאן דאשליט לה על עלמא. ובגיד (ויקרא כ) את שבתותי תשמרו דא בת יחידה דאיהי שמירה אחת לשבתות הרבה. בה תליין כל שמירות די ספירות דאתקריאו שבתות הרבה (קס"ה) (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, דא בת יחידה דאיהי שמירה (סג) לישראל בכל שבת ושבת. ומאן דמחלל לה לאו איהו נטיר מקב"ה. ולא עוד אלא דאתמר בה (סו) מחלליה מות יומת. מאן דאעיל ברשות דילה שפחה חללה זונה. דרשות דילה איהו תחום שבת. כגוונא דתחום וגבול דימא דאתמר (ירמיה ה) שמתי חול גבול לים. ומאי ניהו. (ירושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים. ולית ים אלא אורייתא. (ושבת שקולה בכל קס"ט) אורייתא

באר לחי ראי

(כמש"ל דף הקדום) בה תליין כל שמירות די ספירות ר"ל דהעיקר שמירת הוי ספירות שלא ינקו מהם החילונים הוא עיי שמירה שבת שהוא סוד המלכות, שאס אין שומרים השבת שהוא סוד המלכות כראוי יש ח"ו יניקו להחילונים מכל הוי ספירות, כי המלכות כלולה מכל הוי ספירות כמש"ל (דף ו ע"ג) דאיהו שמירה לישראל. היינו כי אס ישראל שומרים שבת כזה וגשמרת המלכות כראוי, היא שומרת אוחנו, ואס ח"ו אין שומרים שבת אין המלכות גשמרת כראוי אין המלכות משמרת איתנו. ועיי ש"ס (ע"ד דף ד' ע"א) שאלמלא מוראש של מלכות כל הגדול מחזירו זולג אח חזירו, ועיי אמרו אס שניך להחפלא בשלומה של מלכות וכו' עיי"ש, והיינו כי כמים פנים אל פנים וצמדה שאדם מודד מודדין לו, שאס אנו שומרים את המלכות כראוי וגשמרים עיי"ל כל הספירות אז כל הספירות שומרים אוחנו להניינו מאויביו ורודפיו מחלליה וכו' מאן דאעיל ברשות דילה שפחה וכו' עיי צפ"ח (ריש שעל השבת) צסוד תחום שבת אלפים אמה, כי נה"י דעשיה מחעלה שבת למעלה צחגיית ונשאר אס חלל, והעושה מלאכה שבת ח"ו הוא פוגם במקום החלל ההוא שנגם צרשות הזכ הקליפה עיי"ש דרשות דילה איהו תחום שבת. ע"ל (תיקון כ"א דף נ"ב ע"ג) וצזכר (צבהקדמה דף ה' ע"ג) כי המלכות נקראת תחום, ועיי צפ"ח (פרק ג' משער הירח) צציואר הענין כי תחום הוא אותיות תוח"ס, לומר עייכ תחום של הקדושה ומסס והלאה הקליפות, ולכן אסור לללח חוץ לתחום צצבת, עיי"ש וצפ"ח אס ומאי ניהו פי מה הוא הגבול של חול הים. ואמר והיה מספר בני ישראל כחול תרו. פי כי ישראל שנקראים תר"ל כמי"ש וז"ל מספר צ"ו כחול"ל הים, המה הגבולים ששומרים את החורה ועיי"ל אין הסע"א מחקרצת. ולית ים אלא אורייתא. ר"ל דכשיראל שומרים החורה כן גבול לחורה וכן לשבת כמו שמפרש ואזיל דשבת שקולה ככל אורייתא, והיא צרחה דמלכת שנקרא אורייתא

שכס הגבורות ותזק הדינים העזים אשר ירדו ונעשה מהם הקליפות עיי"ש, ואמר שהוא צל מבצ' קליפות שור וחמור שהם ס"מ וליליית כמי"ש צעמתי מלוח (פי חלף) צמיות לא תחרוש צבור וחמור יחדיו עיי"ש, והיינו שפי' הצי קליפות ב"מ וצח אגיה כ"ל נולדה השפחה צישא שהוא סוד שפענו שהיא כלולה מקליפה שור וחמור והוא רצועה לאלקאה כ"ל דאמר יעקב וכו'. פי צזכר (וישלח דף קס"ו ע"ג) ויהי לי שור וחמור, אינון תרין גזרי דנין דכד מתחצרין תרווייבו כחדא, לא מתחצרין אלא לצבאשא עלמא, יצנין כן כתיב לא תחרוש צבור וחמור יחדיו עכ"ל, וע"ל צסוק התיקונים ה"ו (דף קמ"ז ע"ג) דשור וחמור אינון ממנו דעשו וישמעאל, ועלויבו אמר יעקב ויהי לי שור וחמור עיי"ש, והיינו ששלח יעקב להביד לעשו שיש חחה ידו הצי קליפות השור והחמור שהם מסערה דעשו, וצכחו להכניע קליפתם החקיפה לכך אל ילחם עמו: על כל דבר פשע על שור על חמור. אמר עד רמז שמהכחאים נצראים קליפות דשור וחמור שפי"ל רמז על כל דבר פשע וגוי, היינו שמדבר פשע נצרא שור וחמור שהם הקליפות כ"ל דאין מלקין בשבת. כדי שלח החמור קליפתו ציום השבת. והיינו מחוחו עעס שאמרו שאסור לעשות כל הליע כדי שלא ליתן כח להקליפות דאינון מסערה צישא: וזה שאמר ווי ליה לבאן וכו'. פי דמדחזינן דרצ חיליה דקליפה זו שהחורכ הששכ שלא לעורר אותה אפילו לענין מלקות שהוא לנורק ציועולה, כי צזכר יהי פגם צצבת אס מעוררין אותה, מכ"ש מי שמחלל שבת צעצירה ר"ל שעתן צכ כה שלטע על עלמא ח"ו. ובגין דא את שבתותי תשמרו. פי ש"ס (שבת דף ס"ע ע"ג) את שבתותי תשמרו, שמירה אחת לשבתות כרצב, ופרש"י אס שאינו מחזיר אלא על שמירה אחת לשבתות כרצב עיי"ש. ולזה מפרש ואמר שהעעס שבי השמירה לשבת אחת, משום דשבת איבי צרחה דמלכת עייכ סגי צשמירה אחת, כי המלכות נקראת בת יחידה

אורייתא). מאן דאעבר עליה כאלו חזר עלמא לתהו ובהו. ובג"ד קרא סמיך ליה (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו. דאיהו חול לים כחוליא דשלשלאה לכלבא. מאן דאפיק ליה משלשלאיה גרים כמה נשוכין דיסורין דנשיך ליה. ובגיניה אמר דוד (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי. ודא סמאל דאיהו תפיס בקולר מסטרא דאלין דקשרין ליה באות דתפלין. ורצועה בקשר על דרועיה. וקשור בתרין רצועין על קרנוי. דאיהו שור מועד. (ואיהו תפיס בקולר דשלשלאה דשבת).

ושכינתא שבת יחידה, איהי רשות דיחודא דעלמא דאיהו גבהו י אתון דשמא מפרש יו"ד ק"א וא"ו ק"א. ורחבו ד' יק"ק.

ענ"ג

באר לחי ראי

באר לחי ראי
 בתרין רצועין על קרנוי. גם זה מצואר לעיל שם דאיהו שור מועד ר"ל כיון שהוא א' המיוחד מארבעה אצות נזקין שדרכו ליך ולחזק, וכמיש בלק"ת (פי בלק) דשור המועד הוא קליפת עשו הנקרא שור שחור ע"ש, לריכין לקשרו בלצועה דתפלין בתול, ובשבת שאין תפלין לריכין לקשרו בשמירת שבת לאיכו שלשלאה כזכר וחייו כר יודא דמתני (ב"ק דף מ"א ע"ב) דמכתי לשור המועד קשורה עיי"ש ושכינתא שבת יחידה אמר דמכ"ע שאמרנו דהלי"ע מלאכות הם שלא ליתן כח להקליפות, עיי"כ אסור גי"כ להוליך בשבת מרבי לרה"ר, כי הקליפות הם נקראים רה"ר עלמא דפרודא, וכמיש דזכר (פנחס דף רמ"ד ע"א) מאן רשות הרבים רשות דסמאל ונח"ש ושצטון ממנן דעמין עיי"ש, ועיי בלקוטו הש"ס (ריש מס' שבת דף ו') צסוד ד' רשויות לשבת, לרה"ר הם הקליפות צסוד כן רבים עמי הארץ עיי"ש, ולזה אמר אבל שבת שהוא סוד מלכות, היא נקראת בת יחידה, היינו צחי רשות היחיד איהי רשות דיחודא דעלמא וכו' עיי צע"ח (פרק ז' משער המלכות) כי קודם שנתקו המלכים היו צסוד נפרדים וצצחי רבים, ואחר התקוין נתחברו יחד ונתקנו ונתקשרו ונעשה מהם צחי הוי"ה דאלפיי"ן מקושרת אה צחות יחד צשם אחד יחיד ומיוחד ונקרא רה"ר, ולכתי אסור להוליך מרשות לרשות בשבת, כי המוליך גורם להמשיך צירוף הקדושים שכבר נתבררו ונעשו רה"ר ומוליך אותן לרה"ר אשר שם הסיגים והקליפות עיי"ש, וזה שאמר ושכינתא שבת יחידה וכו', כי המחלל שבת מערב הקליפות לרה"ר צקודש ומכנים החולונים שהם רבים מעמי הארץ צמקום שכבר נתקן צסוד רה"ר: דאיהו גבהו י אתון וכו' ורחבו ד' יק"ק. עיי בלקוטו הש"ס שם צצואור הענין צזה, כי רה"ר הוא צסוד עולם האצילות שהוא אות י של השם הוי"ה צ"ה שצו כולל כל הדי איותיות הוי"ה צ"ה, לכן אמרו לרה"ר צצבו עשרה שהוא סוד יו"ד איותיות של שם הוי"ה צמילי אלפיי"ן, ורחבו ד' כי הוא כולל הדי איותיות

אורייתא כאלו חזר עלמא לתהו ובהו ר"ל כי המלכות נקרא סחס עולם כמיש צפע"ח (פרק ג' ופרק כ"ז משער הק"ש וצפרק ג' משער הזמירות) עיי"ש, וממילא דאס הוא נותן כח להחולונים שישלעו ח"ו בהמלכות הוא מחריב את העולם ובגין דא קרא סמיך ליה והארץ היתה תהו ובהו ר"ל ללאחר שאמר בראשית שהוא לירוף ירי"ש צצ"ת, שצא להזכיר שלא לחלל שבת כזכר, אמר והארץ היתה תהו ובהו, לרמו שמי שאינו חזר ומחלל שבת הוא מחזיר הארץ לתהו וצכו, וחייוו שכפוגס צמדת המלכות מחריב את העולם דאיהו חול לים. ר"ל דישראל שומרים כל צבולי התורה שלא יעברו שום מצוה, כמו החול ששומר הים שהמים לא יעברו בגבול. כחוליא דשלשלאה לכלבא דרש חו"ל לשון חוליא"ל, כי חו"ל הוא צצורת נקודה, וכן חוליא"ל הוא כלורת נקודה, וכוה קשר השלשלת הכרוך על צוארי הס"מ כני"ל (דף י"א ע"א) ואמר לכלבא ר"ל להס"מ, וכמיש צקרי"ס (מאמר ח' אות כ"ו) דקליפת הכלב יולא מצ' הקליפות שו"ר וחמו"ר, כי מאמלע איותיות שו"ר יולא י, ומאמלע איותיות חמו"ר יולא ס"ו, גימ כני"צ עיי"ש, וכוה המתך למש"ל שעיי שמירת שבת נלתי"ן מהצ' קליפות שו"ר יחמו"ר וכזכר, ואמר שממילא עיי מה ששומרים שבת צורקין שלשלת על הקליפת כני"צ היולא מהם שלא יהי צכחו לשלע צישראל ח"ו, ודצרים אלי יחיתו עס מי"ש האר"י ז"ל בלק"ת (צתהילים) צפסוק הילכה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, דקליפת כני"צ הוא סוד השם צין דקליפה שהוא מספר כני"ג, עיי"ש, וצעמני מלוח (ר"פ נח) ולזה אמר הכא כי מי שפוגס צמדת מלכות שאינו שומר שבת כזכר וכוה פוגס צשם צין, הוא נותן כח לשם צין דקליפה שנקרא כני"ג, אבל מי ששומר שבת כראוי שהוא סוד שם צין דקדושה הוא צורק שלשלאה על הקליפה דשם צין שלא תשלע דאיהו תפיס בקולר מסטרא דאלין דקשרין ליה באות תפלין כני"ל (דף ע' ע"א) עיי"ש: וקשור

ענ"ג שבת בהפוכא נג"ע. מאן דאית ליה ולא מקיים ליה. אתהפך ליה לנג"ע צרעת. שפחה דחריבת ביתיה. (ויקרא י"ד) ונתן את הבית את אבניו ואת עצייו. ודא הוא עניותא (עק דאיהי באתר דנגע צרעת. חזר בתשובתא. וטהרו הכהן, דא מיכאל כהן גדול ממנא תחות יד קצא) חסד.

ענ"ג איהו ג"הר יוצא מעידן להשקות את הגין. דאיהו עדון נשמתין. ר נהר דנפיק מעדן מבין י"ק קצא, ולית עדן קצא) אלא כתר עליון דאיהו מופלא (עקד) ומכוסה. ובגין דא אתמר בעדן (ישעיה סד) עין לא ראתה אלקים וזולתך קעה). (בראשית ב) להשקות את הגן דא ה' תתאה. מ' מלקיות

באר לחי ראי

מחשבותיו נהם: מבין י"ק. היינו כי קדושה שבת נמשך מן י"ק שהוא אצל ואמלל בסוד ושמתחם את השבת כי קודש הוא כמ"ש בפס"ה (פרק ג' משער השבת, ועי"ש בפרק ז' משער ר"ח) כי בשבת אורכלת המלכות משלחנו של ז"ל ועולות עיי הכ"ח עד אור"ח עיי"ש, ולזה אמר כי מי שמענג את השבת הכה עיי הר שהוא ח"ח העמוד שהמלכות עולות בו עד אור"ח, ודרך אותו העמוד יורד השפע בסוד נכר יולא מעדן להשקות את הגן ולית עדן אלא בתר. היינו כמ"ש בפס"ה (פרק ג' משער דרשוו אצ"ע) כי הכתר הוא אמלעי בין האין סוף וצין כל הגאללים והוא משפיע לכולם, וכיכ בפס"ה (בהקדמה) שכל השפעת עובות צאים מכתר לאור"ח ומאור"ח יורדת השפע לעולמות התחתונים עיי"ש, ובפרט סוד גן עדן צודאי צא מהכתר, כי הגן עדן של הלדיקים הוא סוד שיי עולמות כמ"ש במשנה (סוף סדר עהרות), וזה צא מכתר של ז"ל, כמ"ש בפס"ה (פרק ח' משער הז"ל) שהשיי עולמות שפחיד הקצ"ה להכחיל לכל לדיק ולדיק הוא צא מכתר דז"ל, כי צי פעמים שיי גימ' כתיב עיי"ש (ועיי בלק"ה פ' בשלח בסוד עמ"ר לגלגלת) דאיהו מופלא ומכוסה כי בכתר אין לנו שום השגה לתארו אף אפס קלכו. ובג"ד אתמר בעדן עין לא ראתה וגר' עיי ש"ס (בברית דף ל"ד ע"ב) העדן והענוג שנאמר עליו עין לא ראתה חלקים זולתך הוא לפון ללדיקים היותר גדולים הנקראים בעלי השוכה וכמו שפירש המהרש"א שם בחול"מ עיי"ש. ולזה מפרש הכה שהוא (מה"ע) [מהכתר] יען כי הוא נוצע מהכתר אשר אין לנו שום השגה בו, והוא בסוד אור מופלא ומכוסה וכאמור. להשקות את הגן וכו'. היינו לפי האמור דבוד נכר יולא מעדן הוא שכי יולא מעדן מבין צי אוחיות י"ק הכה מצואר עסוד נכר יולא מעדן הוא ג' אוחיות יק"ו, וג' אוחיות אלו צמליו אלפ"ין עולין ע"ל שהוא סוד ז"ל המשפיע למלכות כי תתאה. הכה מצואר שפיי עונג שבת הוא ממשיך השפע מצי"ה שהוא סוד ג' אוחיות יק"ו צמליו מ"ה, להטקצא סוד

אוחיות יק"ו עיי"ש ענ"ג שבת בהפוכא נג"ע. עיי צס' ילירה (פרק ז') אין עוב למעלה מענ"ג, ואין רע למטה מנג"ע, ועיי בזכר (בראשית דף כ"ו ע"ב) ובד"ל שם כי שפחה רעה שהיא הקליפה מהפך לה ענ"ג לנג"ע עיי"ש. שפחה דחריבת ביתיה ע"ל (תיקון כ"ח דף ג"ח ע"ה) מלן דלית ליה רשו למעבד ענג שבת ולא עבד, אחספך לו ענ"ג לנג"ע לרעת וחריב ביתיה וממוניה עיי"ש. ודא הוא עניותא וכו'. כי עני ומלרע שקולים וחשבוים כחד, כמ"ש צ"ש (נדרים דף ס"ד, ובצ"ו דף ה'). דאיהו באתר דנגע צרעת ר"ל כי צמדה שאדם מודד מודדין לו, כי מי שחס על ממונו ואינו מעניג השבת, יענג צנ"ע שיפסיד ממוניה, על שהקליפה שנקרחה נג"ע ישחכה בצחיה ר"ל, ועי"ז ונתן את הצית וגו' [וכמ"ש בזכר (חזריע דף ג') עיי"ש], עיי גם עכשיו בגלות שאין לנו דין נגע לרעת דבחים, יענג צעוני שיפסיד ממוניה עיי סיבה אחרת רחמנא לשוין. וטהרו הכהן. שמפריד ממנו הקליפה הניל: ודא מיבאל כהן גדול עיי בזכר (לך דף פ' ע"ה) צס"ה דמיכאל איבו כהנא רבא, וכן הוא צתום (סוף מנחות) צסס המדרש. ממנא תחות יד חסד. עיי בחיקונים מ"ה (דף ע"ג ע"ב) דמיכאל הוא מלאך החסד חקיפא דימינא וחיליה דיליה דאיבו מכזי אשא (עיי"ש בצ"אור הג"ה), וכיינו שהוא מצבל דיניס חקיפין מהקליפה הנקרא אש מחלקת עיי"ש, ועיי בפס"ה (פרק ז' וגי משער הקליפות). ענ"ג איהו נה"ר וכו'. עיי בזכר (בראשית דף כ"ו ע"ה) וזהר יולא מעדן נכר דא וא"ז שהוא עמודא דאמלעיתא, יולא מעדן דא אמלל עלאה, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה, דבתי זמנא אתמר אז חתענג על הוי"ה צענ"ג, דאיבו עי עדין, ר נה"ר, ג' ג"ן, עיי"ש: דאיהו עדון נשמתין. עיי בזכר (יתרו דף פ"ע ע"ה) חאלה צבאי יומל כל נשמתהון ולדיקוא מחשבותין צפנתוקי שתוקא קדישא עיי"ש. ולזה אמר שזכ הוא עין ענג שבת שהוא עדון נשמתין, ולכן מרומן בו עדין נה"ר ג"ן דנשמת הלדיקים

מ' מלקיות חסר חד כחשבן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו. נחית ט"ל עליה דאיהו י"ד ק"א וא"ו. ט"ל להחיות המתים (הה"ד (ישעיה נב) כי טל אורות טלך ומיד וארץ רפאים תפיל) ועליה אוקמוהו (ק"ו) רבנן דמתניתין כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייהו. (וכל מי שאינו עוסק בתורה אין טל תורה מחייהו): [דף י"ב ע"ב].

ועוד המשכילים (דנאל י"ב) יזהירו אלין דידעין בפקודא שתיתאה דאתרמיות במלת בראשית. ביית תמן. דאתמר עלה (תהלים טו) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה. והא ינוקין ידעין דדרור קן לה. ומאי אתי דוד למימר ברוח קודשא. אלא דא מצות קן צפור דאית ביה כמה רזין. ועליה אתמר גם צפור מצאה בית. דכתיב בגינה (ישעיה נ) כי ביתי בית תפלה דא בי כנישתא. ודרור קן לה דא בי מדרשא. אשר שתה אפרוחיה אלין מארי תורה מארי משנה מארי קבלה. דבגינהן לא זזה שכינתא (ק"ו) מישראל.

בראשית ברא אלקים. פתח רבי שמעון ואמר (דנאל י"ב) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, (והמשכילים) אלין אתון. דאינון לבושיין דאורייתא. מרקמן מבל גוונא דנורא. חוור וסומק

באר לחי ראי

סוד ה"א תתאה, ע"כ מי ששומר שבת כראוי ומענגו זוכה להסגולה של הט"ל מאן דנטיר לה מינייהו וכו'. ר"ל מי ששומר עלמו מט"ל קליפות וע"ל מלקיות, ממשיך ט"ל של תחיה שבו עתידים גמי ישראל להחיות: דאיהו י"ד ק"א ואו וכו'. ר"ל כי ע"י שמירת שבת הוא זוכה לתחיה ע"י המשכת אוחיות י"ד ק"א וא"ו דשם מ"ה להכ"א החתונה כמ"ש רש"י (להלן בהקדמה כ"ב) דף י"ז ע"ב) שתחיה יכה ע"י ט"ל. כי ה"א תתאה דארכי שכינתא איכי בגלותא, ושלומי דילה, וחיים דילה, איכו ט"ל, שהוא אוחיות י"ד ק"א וא"ו בגימי ט"ל, וע"י זה תחיה ע"י: ועלי אוקמוהו רבנן דמתני' כל העוסק בטל תורה וכו'. לשון זה לא מלאחי נש"ם. אמנם משין זה איתא (בתשובה דף ק"א ע"ב) עה"פ יחיו מתוך נבלתו יקומון כי טל אורות טלך, כל המשחמש צאור תורה אור תורה מחייהו, וכל שאין משחמש צאור תורה אין אור תורה מחייהו ע"כ. והכא נראה שיהי הגי' כל המשחמש בט"ל תורה ט"ל תורה מחייהו, והענין מוצן מאליו לפי המשך הדרוש בזה ע"פ המבואר בסידור בכוונה אהב חונן לאדם דעת, כי השם כח"ו הוא יולא מגי' אוחיות יק"ו צמילוי אלפין י"ד ק"א וא"ו מספר ט"ל הוא מסוגל להשפיע ט"ל חכמת התורה וחייו שזכות שמשפיע ט"ל זה של הגי' אוחיות הנ"ל לה' אחרונה בה לו השפיע של חכמת התורה שבה מכה השם כח"ו גימי ט"ל ע"י: והנה נודע ממ"ש שם צבוגת קדים יחוס כי השם זה כח"ו שהוא גימי ט"ל הוא ט"ל של תחיה ע"י: וזה הוא ציבור הדברים כאן שכל העוסק בט"ל תורה, היינו שמשפיע ע"י לימוד התורה השפיע של גי' אוחיות י"ד ק"א וא"ו לה"א אחרונה ונתעורר ככה של השם כח"ו המשפיע ט"ל

החכמה כנ"ל, ט"ל תורה מחייהו, כי אוחו השם כח"ו הוא גי' הט"ל של תחיה כח"ו: בית תמן דאתמר עלה גם צפור מצאה בית וכו' דא בי כנישתא. ע"י לפיל (דף א' ע"ב) דמפרש האי קרא דגם לפור מלאה בית, בית שגמטין צו דברי תורה ע"י, וחייו בית המדרש ולהלן (ריש תיקון ו' דף כ"א ע"א) דמפרש האי קרא דגם לפור מלאה בית, כי כנסת ישראל נקראים לפריס דמלפאפין צללותין ע"י, וחייו בני כנישתא. שהוא מיוחד להפלה: ודרור קן לה דא בי מדרשא. חיינו כי בהמ"ד נקרא דח"ו לשון חירות, כי כל העוסק בתורה הוא בן חורין, ע"ד שאמרו חז"ל צמטנא (פרק ו' דלכות משנה ב') אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה כמ"ש חרות על הלוות אל תקרא חרות אלא חירות, חירות ממכ"מ ומשעבוד מלכות: אלין מארי תורה וכו'. ע"ל (דף א' ע"ב) דמחלק שם דאפרוחים הוא כינוי למארי משנה, אצל מארי קבלה הם גבוהים יותר שנקראים בניו ע"י וצדיאורנו, והכא כליל גם מארי קבלה בכלל אפרוחים. דבגינהן לא זזה שכינתא מישראל ר"ל כמו לאפור שאינו מניח את הקן בשביל האפרוחים, כן אין השכינה מנחה את כנסת ישראל בשביל מארי תורה וכו' מארי תפלה: דאינון לבושיין דאורייתא. ע"י בזכר (ויקרא דף ר"ו ע"א וע"ב) צדיאור ענין הלוותים של הכשמה בגי'ט, וכי שם צדק כלל דכתיב לבושא אחרשים כל אלן עובדין טבין ועבד צבאי עמלא, וכיון דאתלבש צבאי לבושא דקין כל אלן אחיון נחתין וסלקין אינון רחיקין ע"י. ומפרש הכא צדק פרט איך נעשה הלוות להכשמה ע"י תורה ומצות ומע"ט, ואמר שהלוות נעשה ע"י הכ"ב אוחיות התורה, כמו שבדד בגשמי נעשה ע"י האונין, וע"י האריגה נארג

וסומק וירוק ואוכם. ומנהון אתפרשן לכמה גזונין. וכלהו גזנין אינון מרקמן במשכא דגופא דבר נש דאיהו בגנתא דעדן. ורקיעא באלין אתון איהו מצוייר ומרוקם. בגין דבהון אתברי. יזהירו. אלין נקודין דנהרין באתון. ובהון נהירין כוכביא ברקיעא בגנתא דעדן. וכלהו נהירין בעיינין דגופא בגנתא דעדן. כזהר, אלין טעמי אורייתא דבהון מתנהגיין אתון ונקודי. ובההוא גופא דגנתא. כזהר, דא נשמתא דאיהי תנועה דאתון. ונקודי. דנהרין באנפין ובעיינין. ונפשא איהי כללא דאתון, ואיהי שתופא דגופא. רוחא איהי כללא דנקודי דנהרין בעיינין.

קם

באר להי ראי

לכוליה מנפסא הכותיות ודבר דבר על אופניו: וכלהו נהירין בעיינין דגופא וכו'. ע"ל (דף י"ג ע"ב) צדור והמשכילים יחירו כזכר הרקיע, והמשכילים אינון שפון דלתמר צהון ושפתותיו שצח, וצכו משמשין צפומא ככ"צ אתון, יחירו אלן עיינין דלתמר צהון ועייניו מאירות כשמש ויכיר עיינא. ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שאמר למעלה דמשכא דגופא דבר נש צ"ע הוא מכ"צ אותיות, ואמר שהנקודות הם נהירין בעיינין דגופא, שהם סוד הכ"צ אותיות וכאמור: טעמי אורייתא דבהון מתנהגיין אתון ונקודי. ע"י צהר (צדראשית דף ע"ו ע"ב) והמשכילים יחירו, בגוואל דתטעי דעממי וצנגוואל דילכו, אלזין אצתרייכו אתון ונקודי ומתנענען אצתרייכו כתיילן צחר מלכיהון עיינא: דנהרין באנפין ובעיינין ע"י (להלן דף י"ג ע"ב וי"ד ע"א) שדרש יחירו כזכר הרקיע שהו נקודות שהם סוד ז' גלדי דעייני יחירו וזה הוא אספקלריא דכחא צלפוי דאדם דמינה תלין אודנין ועיינין וכו' דאינון מנהיגי גופא ואצדים דליי בגוואל עממי דאינון מנהיגין אתון ונקודי דאורייתא וכו' עיינא. ונפשא איהו כללא דאתון. ע"י צ"ח (פרק ח' משער ענת"א) צביאור עינין זה צבורך, ומפרש מאמר זה דר"ל כי צהר חזר שהאותיות והנקודות והעממים הם סוד גוף ורוח וגשמה, ומפרש דלכך לא חשיב גם צחי נפש רק גוף ורוח וגשמה, כי האותיות הם סוד הגוף, והחגין הם הנפש, והחגין הם משתחפין ומתחצרים בעממית האותיות כעמם הנפש שהוא משותף ומחוצר להגוף, לכך נכללים הגוף והנפש יחדיו, וכשהשז הגוף ממילא שהנפש נכלל בו עיינא: ואיחי שתופא דגופא. גם לשון זה מפרש צ"ח (שם) דר"ל דלפי האמור מוצן צמה שלפעמם נקראו האותון נפש, ולפעמים נקראים גוף, כי כשמדבר צאתון גרידא קרא אותם גוף, אבל כשמדבר צבאותיות עם החגין קרא אותם נפש צחיהו החגין שבהם, אמנם לפעמים גם כשמדבר צבאותיות עם החגין קרא אותם גופא, כי כהזכיר הגוף ממילא הנפש ככלל כי שוחפים הם עיינא: דנהרין בעיינין

נארב מהחוטין צגד שלם, כן הלבוש הרחמי נעשה מאריגות החורה מהכ"צ אתון. מרקמן סבל גזואל דגורא וכו'. ע"ל (דף ח' ע"א) צהרה והמשכילים יחירו כזכר הרקיע דאיהו כלל כל גזונין, שכל גזון מרמז לספירה אחרת, והעשרה גזונין הם כנגד העשר ספירות עיינא, ולזה אמר הכה שכל האותיות של הגזונין הם אתון דאורייתא, היינו שהאותיות מחזירים צהעשר גזונין שמלבישים לעשר ספירות. חוזר וסומק וירוק ואוכם, ומנהון אתפרשן לכמה גזונין. ע"י צהר (ויקרא דף ע"ב ע"ב) דהרקיע שעל ראש הדיקים צ"ע הוא מאוייר צדי גזונין הללו חוזר וסומק וירוק ואוכם, וע"ל (דף ח' ע"א) שהדי גזונין הללו סלקין עשרה גזונין נהרין, וע"ל (תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) שכי שם ג"כ שהדי גזונין הם סוד ד' אותיות הוי"ה פשוט ובסלקין לעשר גזונין [ר"ל וי"ד אותיות של הוי"ה צמילוי אלפתיין] עיינא. מרקמן במשכא דגופא דבר נש. ר"ל כי לא הלבוש של הכשמה לצד נארב מכ"צ אתון דאורייתא, אלא שגם גופא דבר נש שצ"ע הוא מכ"צ אותיות. ורקיעא באלין אתון וכו'. ע"י צהר (ויקרא שם וצדף ר"י ע"א) צביאור עינין הרקיע של הג"ע ואמר שם ורקיעא דא מרקמא צכל מיני גזונין, וכ"צ אתון רשימין ומרקמן צבאי רקיעא, כל אות ואות נעיק ענא מענא דלעילא על גנחא עיינא: בגין דבהון אתברי. ע"י צהר (צבקדמה דף ד' ע"ב ודף ח' ע"א) שהצ"ח והדיקים המשדלין צאורייתא, צכל מלה דלחחדש צאורייתא עמיד רקיע חדא, וכן צכל מילי דהכמתא אהעבדין רקיעין קיימין, והם סוד חמניסר עלמין גניחין דעין לא רחבה אלקים אלתך עיינא, כרי שהרקיע של הג"ע הזכר אצתרי עיי מעשה הדיקים, ע"כ דינא הוא שהרקיעים הללו יערפו על וטופא לוף וכל עמם על ראש הדיקים היושבים תחתיהן צג"ע שם, כי נוצר חלחא יחל פרי: אלין נקודין דנהרין באתון. ע"ל (דף ד' ע"ב ולהלן דף י"ט ע"א) שמקור הנקודות הם סוד ח' פעמים אייר דמעשה צראשית עיינא, ולזה אמר שהם נהרין צאתון, כי הנקודות הם צחי אור לגבי האותיות, שעי הנקודות יוכלן

קם סבא חד פתח ואמר, בוצינא קדישא כמה חיילין נטרין לך בגנתא דעדן. כמה משריין דמלאכין מסתכלין ממשקופי רקיעא בגינתא בזמנא דתעול תמן. וכלהו מסתכלין בך. וגוונין דרקיעא בך יזהירו. בגין דבך נהרא שכינתא ^(קמ) דאיהי זהר הרקיע. וגן איהו סתים וחתים עד דתיעול ביה שכינתא. הה"ד (שיר ד) גן נעול אחותי כלה. וגוונין לא נהרין ברקיעא עד דיעול תמן קב"ה. ומיד דיעול תמן אתמר בהון (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלקים. מאי מראות, אלא מ"ר אר"ת. מר דאתמר ביה (ישעיה לג) מלאכי שלום מר יבכיון. ואיהו אות בצבא דיליה. ליה מתפתחין רקיעין. וביה נהרין כל גוונין דלהון. וכען בוצינא קדישא קום נהיר גוונין דרקיעא באתון דאורייתא. ונהיר כוכביא בהון בנקודי. כזהר, דא כורסיא יקרא דכל נשמתין קדישין מתמן אתגזרו.

קם בוצינא קדישא פתח כמלקדמין ואמר והמשכילים יזהירו. אלין אתון דכולהו כלילן באת ב' מן בראשית. ב' איהי ב'ית בי מקדשא דתמן בה נהרין כל אתון. ראשית נקודה בהיכליה

באר לחי ראי

בעיינין ע"י צרמינ (פנחס דף רכ"ג) כי זלילה תרעין דג"ע פתוחין דליון עיינין ללכא עיי"ש (וע"י צע"ח שם צפוף הפרק צביאור המאמר הא), וזה שאמר שכאשר ידרוש רשצ"י בתורתו וידרוש דרשותיו הקדושים בג"ע יחירו סוד בעיינין ללכא, היינו שיפתחו שערי ג"ע שהיו סתומין. וגוונין דרקיעא בך יזהירו. ר"ל כי צלדיקים נאמר והצלדיקים יחירו כזהר הרקיע, ולזה אמר כי רשצ"י שהוא הצדיק הגדול המחפש חדושי תורה תמיד וכוף הצורה רקיעים של בג"ע בכל עת וצכל שעה, צודאי כל עיקר זהר הרקיע שהוא סוד המראות הנ"ל יחירו ציה. בגין דבך נהרא שכינתא. ע"ל (תיקון כ"ג דף ס"ה ע"א) דאמר שם האי סבא על רשצ"י שהוא סוד אספקלריא המאירה שהשכינה הקדושה מאירה ציה צנח"י סוד ה' ליראוי וצריתו להודיעם עיי"ש: וגן איהו סתום וחתום עד דתיעול ביה שכינתא. ע"ל (צתיקון כ"ג שם) דאמר דאש"ג דאתון דשמא קדישא כלילן צלדיק, מ"מ סתימן אינון ציה ולא אשתמודען אלא בשכינתא דנהרא ציה ומינה אשתמודען הה"ד אל יתכלל חכם בצמתו וגו', אי איבו תמן אתקריאת אספקלריא דנהרא, ואם יסתלק מצדיק מיד אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ולזה אמר הכא דמכ"ע כל הצדיקים שצ"ע משתוקקים שרשצ"י יכנס לשם, כי גם אם הם צדיקים והכ"צ אתון מאירים צכס, אין להם תענוג דג"ע אלא אם השכינה מאירה להם, ולזה אין יכולין לזכות רק ע"י הצדיק הדור רשצ"י שעל ידו השכינה שוכנת ציניהם ומאירה צכס וכאמור: וגוונין לא נהרין ברקיע ר"ל התורה ומלות ומע"ע של הצדיקים שמהם מצוייר ומרוקס הרקיע של בג"ע כנ"ל: עד דיעול תמן קב"ה. כלומר זה אי אפשר עד שיכנס לשם צדיק גדול כמו רשצ"י שהוא סוד אספקלריא המאירה

בהיכליה, כגוונא דא ב', עלה אתמר (תהלים סו) כל כבודה בת מלך פנימה. תשע נקודין תליין מינה (ואלין אינון דאתגליין ואינון ספירן דתליין מניה) ואיהי ספיר גזרתם עשירית לון. ואלין אינון דנהרין באת ב' דאיהי בי מקדשא דלעילא. וספירים אתקריאו על שם (שם יט) השמים מספרים כבוד אל. ולבתר דאינון מספרים כבוד אל אתקריאו עשר ספירות בלי מה, ונחית בהו י"ד ק"א וא"ו ק"א לאנהרא בהון. דעל שמיא אתקריאו. וכולהו נהירין באתון אלין ספירן

באר לחי ראי

י"ד ושימדת צפנים, כי היא כוללת כל הי"ד נקודות שהם עלמות הי"ם כמש"ל: תשע נקודין תליין מינה. ע"י צ"ע"ה (שס) ש"י דר"ל דמספר כל הנקודות הם עשרה, ונקראים עשר ספירות בלי מ"ה, וכולן נמשכין מהכמה עלאה. ולזה אמר תשע נקודין תליין מינה, כלומר כי העיקר והראש של עלמות הי"ד נקודות הוא נקודת החכמה, ושאר הטי נקודות של הטי ספירות תליין מינה עיי"ש ואיהי ספיר גזרתם עשירית לון הוא כמתרין על מה שאמר ע"י נקודות היא נקודת תליין מינה דמשמע ש"ס עשרה נקודות וכל א' היא צספירה ח' כנגד כל ה"י ספירות, והלא חין צלמת רק ע"י נקודות, ומתרין דמלכות אש"פ שאין לה נקודה צפ"ע נחשב לנקודה עשירית כי היא משלמת לכולהו וכמש"ל (דף י" ע"ה) שהמלכות נקרא ספיר שהיא כולל כל הגוונים מן שאר הטי ספירות, וזמ"ש לש"ל (דף ז' סוף ע"ה) שלא יש רק תשע נקודין והמלכות אשתלמי לעשר עיי"ש והיינו כדאמנן וספירים אתקריאו על שם השמים מספרים כבוד אל ע"י צזכר (בהקדמה דף ח' ע"ה וצתרומה דף קל"ו ע"ג) השמים מספרים וגו' מה מספרים וכו' אלא דנהרין ונללין בלגזי דנקודה עלאה וכו' עיי"ש, וע"י צע"ה (שס) צביאור הענין דר"ל כי השמים הוא ז"ה הכולל י"ד ספירות של צחי' הרוח שהוא סוד הי"ד נקודות המספרי"ם ומחזירים למלכות הנקרא כבוד אל עיי"ש: ולבתר וכו'. ר"ל מפני שמחזירים למלכות, לכך נקראו עשר ספירות מלשון ספיר"י. בלי מ"ה. ר"ל כי צל"י הוא אותיות ל"צ י', והיינו ל"צ נתיבות החכמה שנשרש בהם י"ד ספירות דאלינות, וכשנתפשטו וילאו פולם וגם המלכות עמהם אז נחתו צבו י"ד אותיות דשם מ"ה לאנכרא ככל ספירה אות א', ולזה נקראו צל"י מ"ה, כי הי"ם ילאו מן הלי"צ נתיבות החכמה והאורו צחוק הי"ד אחון דשם מ"ה [וע"י צכס"א מלך]: וכולהו נהירין וכו'. ר"ל שהי"ד נקודות מנהיבין צבי"ד אותיות דשם מ"ה שהם סוד ה"י ספירות: והנה עד עתה היה מפרש ה"ב כשהיה דגושה שהיא מרמזה לציבומיק הראשון כג"ל, ועתה הוא כולך ומפרש ה"ב כשהיה רפה צלי נקודה צפנים, שהוא

שס) שמבאר מאמר זה, דר"ל כי צ"ית הוא צינה וראש"ית הוא חכמה, וע"י שניהם היה צירוף העולמות, שצחילה האצ הזרוע שהוא חכמה עפה החומר שהוא סוד הכי"צ אותיות צמעי הצינה וזה נלטיורו ונרשמו צעלמות עיי"ש. וזה שאמר חין אחון דכולהו כליין צאות צ', ר"ל שפפה הזרע של החכמה שהוא סוד הכי"צ אחון נכנס צחוק מעי הצינה שהיא סוד אות צ'. בי מקדשא. כל המאמר הזה סוצב שהאות צ' מן צראש"ית מרמז לצית המקדש, וישן כי אמרינן צזכר (צראש"ית דף כ"ו ע"ה) שיש צ' צחיות צצובמ"ק, דצובמ"ק הראשון הוא כנגד שכינתא עלאה צינה, וצובמ"ק השני הוא כנגד מלכות שכינתא תתאה, ע"כ סוצב המאמר הזה לפרש הצ"ית הזה דצראש"ית על שני הצחי'. ומפרש תחילה על צובמ"ק הראשון שהוא צינה אשר צה מכנים החכמה עפה זרע אור שלו. צצובמ"ק הראשון מרמז צה"ב כשיש צחוכה נקודה צה ב', והיינו שצ"י הוא צינה והנקודה שצחוכה הוא סוד עפה הזרע שנותן צה החכמה, ולכן נקרא צ"ית המקדש, צ"ית הוא צינה שצה נכנס הקודש שהוא סוד עפה הזרע הנקרא קודש כמצואר צזכר (צתרומה דף קמ"ה ע"ג וצש"ד) דחכמה נקרא קודש ובאמור דתמן בה נהרין כל אתון. ע"י צע"ה (שס) כי צ' של צראש"ית הוא סוד הצינה דמנה אחון, וצחית ראש"ית מורה על החכמה דמנה נקודין עיי"ש, ולפי האמור יתכן שכבר אמרנו שהנקודות מאירים להאיתיות ולזה צה הרמז צחית צראש"ית, כי שניהם צינה וחכמה הם האחרים צית צחית אחת, שהחכמה הוא סוד הנקודות המאירים צה צינה שהוא סוד האותיות ושניהם יחד הם סוד צובמ"ק ראשון וכזכר: ראשית נקודה בהיכליה כגוונא דא ב'. צביאור דצרים אלו ע"י צע"ה (שס) דר"ל כי עלמות של י"ם הם ה"י נקודות שצחוק האותיות הנמשכים מהכמה עלאה הנקרא נקודה עלאה, ולכן יש נקודה צחוק ב"י עיי"ש: עלה אתמר. ר"ל על נקודה א שצחוק ב"י. כל כבודה בת מלך פנימה. ר"ל צ"ית הוא סוד נקודה כמו צ"ית עין (כמש"ל דף י" ע"ה וצש"ד), ופנימ"ה מרמז שצמדת הנקודה צחוק ה"ב, והנקודה זו יש לה אורח

ספירן. ואתון די בהון אתבניאת. דאיהי ב' בגוונא דא. ודא איהו רזא דמלה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. וביתא דא אית ליה ג' גגין. ואינון תלת עמודין דסמכין לה, ואינון ווי' עלייהו אתמר (שמות כז) ווי העמודים וחשוקיהם כסף. תלת עמודים. אלין תלת אבהו דסמכין לביתא דאיהי שכינתא. וחשוקיהם, אלין תרין סמכי קשוט דאתמר בהון יכין ובוועז. ועלייהו ביתה קיימא, (שם כז) והבריה התיכון דא נקודה מלגאו דסתים מלגאו. מבריה דא ו'. אתפשטותא

דההיא

באר לחי ראי

דף י' ע"ב) מ"ש צענין זה דחרין סמכין דקשוט שבה נקרא יכין וכו' צענן: ועלייהו ביתא קיימא כי מנזיח דז"א נכזה צנין המלכות ככל פלרופה (ועי' צע"ה פרק ו' משער השמות צד"ה נלח והוד). והבריה התיכון דא נקודה מלגאו. ר"ל דכזה מצואר צוהר (תרומה דף קפ"ה ע"ב) והצריח התיכון צחוק הקרשים מצריח מן הקצה אל הקצה דה יעקב שלימא, וכן הוא (בפרשת בלק דף קפ"ו וקפ"ז) עי"ש. וכזה מצואר צע"ה (פרק ו' משער א"ה שם) דמ"ש צוהר צסוד ווי העמודים שז"ה הם סוד הווי"ן, מקור מחצתם של הווי"ם הללו נובע מתי"ת שהוא סוד ו' רצחי עי"ש. וצואר ענין ו' רצחי מצואר צפע"ה (פרק א' משער הלולב צד"ה סוד הכהם) כי צחי יעקב שהוא סוד ה' יש צו צ' מדריגות, כי מתחילה הוא צחי יעקב הוא הקטן שהוא קו ארוך בלא ראש ולא הוא צחי ו' זעירא, רק לאחר שיוגק מן הנחל אז הוא מרים ראש ונעשה צחי ו' גדולה שהוא ו' עם ראש ונעשה מייעקב ישראל שהוא אוחיות לוי רא"ש עי"ש. חבו צואר המאמר כאן, כי לאחר שאמר עד עתה שהצ' הוא מרמז לסוד ווי העמודים שהוא ג' קוים כלורת ג' ווי"ן כ"ל, לכאורה לא נמלא להם רמז לצחי ראש של הווי"ן, כי הלא אמרנו שהוא צסוד ג' קוים ונראה שהם רק צחי קוין בלא ראש צחי יעקב הוא הקטן שהוא סוד ו' זעירא ודלא כמש"ל מהאר"י ז"ל צע"ה שהם נוצעין מסוד ו' רצחי ולא מפרש ואמר והבריה התיכון. שהוא סוד יעקב שלימא שהוא ו' עם ראש כ"ל. דא נקודה מלגאו. ר"ל שהנקודה שצחוק הב הוא הרומח לבראש של הווי"ן כ"ל: דסתים מלגאו. ר"ל דלכתי רמז הבראש של ה' רצחי צנקודה שצחוק הב וסתים מלגאו, עפמש"ל (תיקון כ"ע דף ע"ב ע"ב) שהנקודה שצחוק הב דבראשית הוא סוד נקודה צהיכליה צסוד גן נעול מעין חסום עי"ש. והיינו כי נודע מדברי האר"י ז"ל צע"ה (פרק ג' משער הורח) שג' קוים שמקבלת הנוקבא מצי"ת שהם חגי"ת סוד ג' אצות העולם כחכר, אך להם קוים צרחם הנוקבא אלא עיי אית ו' שגליה סוצצין הווי"ן, כי ה' הוא סוד עפת הארע הנמשך מצי"ת לרחם הנוקבא ושם נרשע

שהוא מרמז על בית שני שהוא סוד מלכות שכינתא תחלה כ"ל. די בהון אתבניאת. ר"ל כי המלכות הצניחא עיי כ"ב אחוק כמ"ש צע"ה (פרק צ' משער תיקון הנוקבא כלל ס') : דאיהו ב' בגוונא דא. ר"ל שתיקון הנוקבא הוא סוד ב', ולקמן מפרש ואזיל אך מרמז ענין תיקון הנוקבא צלוי"ר אוח ב': בחכמה יבנה בית. צואר הענין צזה ע"ל (תיקון כ"ה דף ס"א ע"ב). דצרחא צאצא אחעצידת, בה"ד צחכמה יסד ארץ, צחכמה דליכו אצא יסד צרחא דליכו ארץ הדום רגליו. ועי' מזה צסוק ה"ע"ה (צהכללים שעשה רחמי' צקענותו כלל וי"ד) וצע"ה (פרק א' משער תיקון הנוקבא) מ"ש עוד צצואר סוד צחכמה יסד ארץ, כי צחכמה יסד צרחא צארוך: וביתא דא וכו'. ר"ל בית שני שאנו מדברים צו כעת שהוא סוד המלכות שכינתא תחלה כ"ל: אית ל' ג' גגין עיי צע"ה (פרק א' משער הירח וצפרק ד' משער תיקון הנוקבא) שהמלכות נוקבא דז"א הוא מרמז צרות ה' תחלה של השם, משום שה' יש לה ג' קוים והמלכות כלולה נג' קוין ימין ושמאל ואמצע עי"ש, ולא אמר הכה דמשי"ע נרמח המלכות נוקבא דז"א צהצ' דבראשית כיון שיש גם להב' ג' גגין לכונה זו: ואינון תלת עמודין דסמכין לה עיי צפע"ה (פרק ע"ו משער החפילין) שהג' קוים של ה' הם סוד ג' העמודים חס"ד דיין רחמי"ם עי"ש, ולפי האמור יתכן הענין גם לורת אוח ב'. עליהם אתמר ווי העמודים וחשוקיהם כסף. עיי צוהר (תרומה דף קפ"ו ע"א) צסוד ווי העמודים וגו' וצמקדש מלך שם שדרש ליה להאי קרא על המלכות שמקבלת המוחין משעה ספירות חגי"ת כה"י דז"א עי"ש. וכוסף כאן דלכתי נקראת ווי העמודים, על שם כי היא רמזה צרות ב' שיש לו ג' ווין סוד ג' עמודים: תלת עמודים, אלין תלת אבהו. היינו חגי"ת (ועיי צע"ה פרק ה' משער א"ה): וחשוקיהם אליו וכו'. ע"ל (דף ו' ע"א) חשי"ק הוא חיולם ש"צח קיימן שהוא כה"י, נהרין צמלכות עי"ש: אלין תרין סמכי קשוט. ע"ל (דף י"ז ע"ב) כי נוי"ה הם סוד תרין סמכי קשוט עי"ש: דאתמר בהון יכין ובוועז. עיי צוהר (אחרי דף נ"ה ע"א וצ"י אמר

[דף י"ג ע"א] דההיא נקודה דאיהי י'. מברית ודאי מן הקצה דא ה' עלאה. אל הקצה דא ה' תתאה. קשורא דתלת עמודים דאינון ווי העמודים דא ח"י עלמין. דכך אינון סלקין תלת ווי' לחושבן ח"י. דאיהו צדיק יסוד עולם. ה"ה. כד נטלין מעמודא דאמצעיתא דאתקרי הברית התיכון, אתקריאו אינון בריחים על שמייה, הה"ד (שמות כו) וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן וגו'.

ותקונא

באר לחי ראי

(ס) : ה"ה כד נטלין מעמודא דאמצעיתא דאתקרי בריח התיכון וכו' כוונתו לזכר זכר מש"ל שהקו העליון של הכ"ו מרמז נהי עלאה, ולכאורה אין זה שייך להדברים שאנו עומדים בהם כעת שדרש להבי' על צ"ת שני שהוא סוד מלכות דז"ל, והרי צ"ה אחרונה שהוא סוד שס צ"ן אף שיש צה צי התיכון עכ"ל שניהם הם נוקבא דז"ל שהוא ה' אחרונה, וגם ענין הקו הארוך שהוא סוד ו' מה צעי הכא הלא סוד ו' לא שייך נוקבא דז"ל. ולא מפרש דגם אם מדברים בצ"ת שני וצמילוי דה"ה אחרונה דשם צ"ן דשניהם הם של מלכות נוקבא דז"ל כמזכר, עכ"ל שייך לדרוש הקו העליון של הכ"ו להי' עלאה והקו הארוך לסוד ו' שהוא עמודא דאמצעיתא כ"ל עפ"ד הזכר (פ' צלק דף קפ"ו ע"א) כתיב ועשית זריחים עלי שעיס חמשה לקרשי ללע המשכן האחד וחמשה זריחים לקרשי ללע המשכן השנית, וכתיב וזכרית התיכון צהוך הקרשים מזכרית מן הקצה אל הקצה, ואי תימא דההוא זריח התיכון אחרת הוא ללא הוי צללא דאינון חמשה, לאו הכי אלא ההוא זריח התיכון מאינון חמשה מכאן וחמשה מכאן, והוא הוי זריח התיכון עמודא דיעקב עכ"ל. וזיאר הענין יוצן עפ"מ"ש צפ"מ"ש (צריש שער הלולב שם) צמוד הכ"ו התיכון דשם צ"ן של ז"ל שכל א' הוא צמילוי ה"ה, שההי' ראשונה היא מרמזת להשפעה דט"ה דז"ל הצא מנחל העליון שהוא אמא, כי אמא עד הוד אפשעיה וע"כ יש צה צי התיכון א' של ג"ח והכ"ו של הוד, וההי' אחרונה שהוא מלכות נוקבא דז"ל יש לה ג"כ צי התיכון, כי החסד הנמשך להמלכות דז"ל הוא מכת ט"ה שהוא שפע של צי התיכון עיי"ש. וזכו זיאר דברי הזכר שם, דהאי זריח התיכון המשפיע צה"י חוליות שלו דרך זיאר היסוד להמלכות הוא צמוד חמשה מכאן וחמשה מכאן, ר"ל שכל השפע שצא להנוקבא אמא עלאה הנשפע לה מנו"ה דרך ז"ל סוד הצריח התיכון הוא סוד צי התיכון א' מכאן שהוא סוד ה' זריחים לקרשי ללע המשכן האחד שהוא ג"ח, וחמשה זריחים לקרשי ללע המשכן הכ"ו שהוא הוד, חכו שחמר כאן. ה"ה כד נטלין מעמודא דאמצעיתא ר"ל שבצ"ת שני שהוא סוד נוקבא דז"ל כשהוא צמילוי וטובה הוא מרמז לענין הזכר שההי' הא' הוא דאמא עלאה, וההי' אחרונה

נרשמו הכ"ו קוים שהם חגי"ת, ועיי"ש עוד להלן (בשער מ"ג ומ"ד פרק א' דרוש ה' ודרוש ו'), ועפ"י יתכן שפיר שהז"ל שהוא סוד הראש של הווי"ן הוא מרמז צפנים של הב' להורות לענין הזכר שפחה הזרע הנמשך ממוח הז"ל לנוקבא הוא סחוס צהוך הרהם של מלכות כדי שיהיה קוים להכ"ו קוים חגי"ת וכלומר. מברית דא ו' אתפשטותא דההיא נקודה וכו'. ר"ל שהענין שאמרנו שהכ"ו קו"יין שהוא סוד הזרע שצהוך המלכות שהוא סוד חגי"ת שלשה אבות כ"ל, הוא נמשך מהו' הגדולה דיעקב שהוא סוד החי"ת קו האמצעי הוא נרמז צהורת הו', כי צה"ו הגדולה יש לה וי"ד צה"ש שהוא עפה הזרע הנמשך ממוח ז"ל דרך קו האמצעי דעת ח"ת יסוד, ונחלקך ה' שצראש הו' ונחפשעט עד שמזכרית מן הקצה אל הקצה וכ"ל. מברית ודאי מן הקצה וכו' ר"ל כי הנה הכ"ו קוים של הכ"ו הם א' למעלה צמוד ה' עלאה, וא' למטה צמוד ה' תתאה, והקו הימני שצהורך שהוא כהורת אוח ו' שהוא ז"ל מזכרית מן הקצה וגו' מנג העליון שהוא ה' עלאה לגג התחתון שהוא ה' תתאה, הייט כי עפה הזרע שותן ז"ל לנוקבא שהוא ה' תתאה הוא נמשך מאמא סוד ה' עלאה, וכמציאר צפ"מ"ש (פרק י"א משער השבת) כי הכ"ו ווי"ן שהם מוחין של המלכות מספר י"ח שנעשה לה מנהי"ו של הז"ל, הם נמשכים מנהי"ו של הצ"ה התיכון לז"ל ומשם נמשכין למלכות עיי"ש : קשורא דתלת עמודים דאינון ווי העמודים דא ח"י עלמין. עי' זכר (תרומה דף קפ"ו ע"א) צמוד ווי העמודים וגו' שכתב שם דהווי עמודים הם סוד נה"י כ"ל, וכתב שם דכל אלו תליון מאינון (עיי"ש) צמק"מ דר"ל המלכות וצ"ע וניקחם מנהי"ו דז"ל שכן מוחין דנוקבא) ומתאחדין ומתשקין ממוטא דשדרה דקאים עליהו עיי"ש. ודברים אלו מתייחדין עם מש"ל כי הווי"ן שהם נה"י נמשכין מהי' גדולה של יעקב שהוא סוד החי"ת גופא דז"ל, והיינו כמ"ש צפ"מ"ש (בפרק ג' משער הלולב שם) שהחי"ת חוליות שצשדרה דז"ל הנכללין ציסוד שורשם מן החי"ת שהוא גופא דז"ל : דאיהו צדיק יסוד עולם. ר"ל כי עיקר השפע התימן מ"ל לנוקבא מכהמות דעת שלו צא דרך ח"י חוליות שצשדרה לזיאר יסוד לדיק, וכמש"ל (תיקון י"ג דף ק"ע ע"א) וצזיארט שם וצפ"מ"ש

ותקונא דמשכנא הוה ציורא דעובדא דבראשית וגנתא דעדן (עט). ובאלין ציורין דנקודין. ורקימו דגוונין דתמן. המשכילים יזהירו, וכלא בראשית ב' ראשית. בה והמשכילים יזהירו. כזהר דא אלקים. והוא הכסא לחשבנא.

אדהכי הא סבא אתחזור כמלקדמין, ואמר בוצינא קדישא חזור בך. עאלת לגנתא ואתבהילת לנפקא מתמן. ומתמן עאלת למשכנא דאיהו ציור דעובדא דבראשית. ונפקת מתמן. אית לך לאחזרא תמן. דהא כמה חיילין נטרין לך מעמא קדישא למשמע מאן ציורין דתמן. דאינון כגוונא דדיורין (פ) דשכינתא דאתמר בהון (שם כד) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דודאי משכנא ומנרתא ומקדשא ומדבחא ופתורא כולא איהו דיוקנא דדיורין דשכינתא לעילא ותתא.

מיד

באר לחי ראי

אחרונה הוא של מנכות שכינתא תחאה, וכל אי יש לה צי ההיין, להורות שכל השפע הנמשך להמלכות אמר כמ"ל דרך הצרות התיכון הוא מנייה שהוא סוד הצי ההיין כמ"ל, ולזה מרומן צרות ב' צלורה שיש לה קו למעלה שמרמז להי עלאה, וקו למטה שמרמז להי תחאה, וגם קו ארוך שמרמז לסוד ז"ה שהוא צרות התיכון שביי הולך ההשפעה מאמלא למלכות וכהמור ותקונא דמשכנא וכו' לאחר שמפרש איך מרומן צהיבה צראשית הצ"ח הראשון והשני, התחיל לפרש איך מרומן גם המשכן בצראשית ואמר תחילה. ותקוני דמשכנא הוא ציורא דעובדא דבראשית וגנתא דעדן והיינו כמ"ש צהר (תרומה דף קכ"ז ע"א) צרא דא עבד קצ"ח אומנותא לכל עלמא, וצרא דא צראשית צרא אלקים את השמים ואת הארץ צרא דא אהעבד משכנא ואחצני דאיהו דזיוקנא דעלמא דלעילא ודזיוקנא דעלמא תחאה וכו', ואמר שם על ענין המשכן שהוא מרומן צקרא דאפריון עשה לו המלך שלמה, אפריון דא היכלא לתחאה דאיהו כגוונא דהיכלא עלאה, וקצ"ח קרי ליה גנתא דעדן דאיהו נטע ליה כדי להשתעשע ציה גו אינון נשמחין לדזיקיא שהם קיימין תמן עיי"ש ולזה צא צמאמר הזה לפרש איך מרומן צמלאכה מעשה המשכן דזיוקנא דעלמא דלעילא שהיא סוד הגי"ע ובאלין ציורין דנקודין ורקימו דגוונין דתמן, המשכילים יזהירו ר"ל כמ"ל (דף הקודם) דסוד הגי"ע הוא כ"צ אהון שכוללן כל הגוונין דמקמן צהון הרקיע שהוא תענוג של הגי"ע, והמשכילים הם הדזיקים שהם סוד הנקודות של האותיות דהכרין ככוכבים צרקיעא דגי"ע וכו'. וכלא בראשית ב' ראשית. ר"ל שכל זה מרומן צהיבה צראשית, שהבי הוא מרמז להאותיות שהם דקימו דגוונין וכמ"ל, וראשית הוא הנקודות וכמ"ל (דף הקודם) צאורך. בה והמשכילים יזהירו כזהר דא אלקים והוא הכסא לחשבנא. ע"ל (דף ד ע"ב) והמשכילים אינון נקודי, יזהירו דהכרין צאהון

על

מיד פתח רבי שמעון ואמר (שם לו) ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה וגו', מאי כל חכם לב. ההוא דאיהו חכם בחכמה. ובל"ב נתיבות דילה. דאינון כלילין בשית יומי דבראשית. והיינו שש משזר. דאינון שית יומי דבראשית כלילין מעשר אמירן ול"ב שבילין דאינון ל"ב זמנין אלקים בעובדא דבראשית. והמשכילים, בהון אשתמודעין אתון. דאתמר בהון יודע היה בצלאל לצרף אותיות שבהם נבראו שמים וארץ. ואינון כ"ח אתון. וארבע טרי אחרנין

באר לחי ראי

על מטערוין דלויכו מרכבה דילה ואיכו בדיוקנה, היינו לחתא מאי כל חכם לב ר"ל הלא החכמה צמוח שבראש קיימא ולא כלל. ולזה חירך דר"ל שבוא חכם כל"ב נתיבות החכמה דאינון כלילין בשית יומא דבראשית. עיי' צע"ח (פרק ה' משער ענתי'א) צסוד עולם חסד יזכר שהעולם נברא מויק וכתחלתא מחסד וכי זכריאח העולם נעשה עיי' החכמה צסוד כולם בחכמה עשיה שמדווג אצח עם אמא ונותן זה טיפה כלולא מחומר וטורה, שהם סוד כ"ב אותיות ווי"ד ספירות שהם סוד ל"ב נתיבות הנמשכים מהחכמה עיי"ש: והיינו שש משזר. ר"ל ש"ש הוא סוד זריאח העולם שנברא מששה קלות דז"ח כזכר. כלילין מעשר אמירן וכר. כלומר להכי אמר קרא משז"ר כי הששה קלות הנזכרים שזורים מל"ב נתיבות החכמה, שהם עשרה מאמרות וכ"ב אותיות צסוד ל"ב חלקי"ם דמעשה זראשית, כענין השזירה שנארג מ"ב מיינס וזכל מין יש כמה חותיין. דאינון ל"ב זמנין אלקים בעובדא דבראשית. ר"ל דמה שנרמז ענין הנזכר כל"ב פעמים חלקי"ם, להורות עוד ענין אחר צסוד ש"ש משז"ר עפמי"ש צע"ח (בפרק ה' משער האיליות) שהשם חלקי"ם הוא אותיות מיי חל"ב שהם ששה פעמים ששה גימ' חל"ב עיי"ש ולפי האמור יוצן שכן הוא בכל יום מששת ימי החול, שכל ה' כלול מכל ששה (וכמי"ש בצע"ח צשער ספירה העומר), ולכן נזכר ל"ב פעמים חלקי"ם צששה ימי זראשית להורות שהששה ימי זראשית נבראו שזורים כל"ב נתיבות החכמה צסוד ש"ש משזר כלאמר, שהוא משזר מכל הששה קלות, צסוד מיי חל"ב ששה פעמים ששה כזכר. בעובדא דבראשית. ר"ל שזכו הטובה מש"כ בזמלאכה המשכן ויעשו כל חכם ל"ב בעושי המלאכה, כי מלאכ"כ הוא מרמז לסוד מעשה זראשית, וכמש"ל (דף י"ד ע"ב) וזכל מלאכה דא מעשה זראשית [וכוא ש"ש הכי (זראשית ב') מלאכתי' אשר עשה], כלומר שיעשו הכל צסוד ל"ב נתיבות החכמה דעובדא דבראשית, צסוד ל"ב חלקים של ששת ימי הצנין כזכר: והמשכילים בהון אשתמודעין אתון, דאתמר בהון יודע היה בצלאל לצרף וכר. פי' וכמשכילים כל"ב נתיבות

החכמה הם יכולין להשיג לירופי השמות היוצאים מן האותיות שבהם נבראו השמים וארץ כמו שמפרש ואזיל. וזכו וכל חכם ל"ב צכס יצואו ויעשו וגו', היינו המשכילים ויודעים לירופי השמות של האותיות הכלל הם יצואו ויעשו וגו'. דאתמר בהון. צש"ס (זכרות דף י"ב ע"א): לצרף האותיות וכר ענין לצרופין וסידורן של האותיות דמעשה זראשית, עיי' צפרדס (שער פרטי השמות פרק ל"ג), וצס' קנה הגדול (דף ל"ז ע"ב) צלורף. ואינון כ"ח אתון. ר"ל כי הנכ לירופי האותיות שבהם נברא העולם יולאים מהמ"ב אותיות דב' פסוקים הראשונים דזראשית זרא חלקים אה השמים ואה הארץ והארץ היחה חוכו וזכו, וזה נקרא שם מ"ב דמעשה זראשית, וכמי"ש צתוס' (צחגיגה ר"פ חין דורשין) צשם בר"ת עיי"ש. ויותר מה מצואר צע"ח (דרוש מ"ד משער מ"ג ומ"ד) וצאר הרקיע (ר"פ זראשית) שהשם מ"ב דמעשה זראשית יולא מפסוק ראשון דזראשית זרא חלקים וגו'. ומפסוק צ' והארץ וגו'. עד כ"ב של וזכו עיי"ש. אמנס הנכ נדע שזריאח העולם היכ עיי' שם מ"ב דמ"ב, וכמי"ש צס' ילורה צסוד עשר ספירות כל"ב מ"ב, וכי המפרשים כי כל"ב הוא מספר מ"ב, והיינו מ"ב דמ"ב [וכמש"ל דף ע"ב]. וסדר שם מ"ב דמ"ב מצואר צע"ח (פרק ז' משער כסא הכבוד) שסדרו כך הוא, שכו"ב צמילוי חלפיין יש צו ח אותיות, וד' אותיות דכו"ב פשוט הוא י"ד, ושם מ"ב צמילוי מילואו יש צו כ"ח אותיות, כרי י"ד וכ"ח מספר מ"ב. וכי שם צע"ח כי שם זה נחלק לגי ידיות, כי ג"פ י"ד הוא מספר מ"ב, והיינו כי הי"ד הראשון הוא הי"ד אותיות מ"ב עם ד' אותיות העיקר, והי"ד כ"ב וכ"ג הם כ"ב יד"ם של כ"ח אותיות דמילוי מילואו לשם מ"ב מספר צ' פעמים י"ד, וסוד כ"ג יד"ם הנזכרים הם י"ד ימין וי"ד שמאל וי"ד רמה צאמלעיתא עיי"ש. ועפע"ח (פרק ה' משער הקדישים) שפי דכל הפסולות הנעשים עיי' השם מ"ב דמ"ב נעשה הכל עיי' כ"ב יד"ם של כ"ח אותיות דמילוי מילואו ששם עיקר כ"ח של השם הזה ועיי' נעשה הפסולות עיי"ש. וזה שאמר הכא חינון כ"ח אתון, כלומר שהשם

אחרנין גניזין בהון. ואלין אינון כ"ח אתוון. בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. ועלייהו אתמר (תהלים קיא) כח מעשיו הגיד לעמו. ובגלותא אסתלק האי כ"ח מינייהו ואתמר בהון (איכה א) וילכו בלא כח לפני קמא) רודף. ובגין דא אמרין בקדיש ועתה יגדל נא כח י"י. לקבל כ"ח אתוון אחרנין דאית באלין ז' תיבין דאינון יהא שמיה רבא מברך לעלם לעלמי עלמיא. ודא איהו העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו. י"ד אחרנין אינון יק"ק אלקיניו יק"ק. וסימן אור לארבעה עשרה בודקין את החמץ לאור הגר. ובאלין י"ד אתוון אומאה הה"ד (שמות י) כי י"ד על כס יה.

קם סבא ואמר. בוצינא קדישא, בודאי אלין ארבע סרי דפורים אינון. בארבעה עשר בו ובחמשה עשר בו. דא י"ד י"ה. אבל סימנין דכ"ח אינון אור לארבעה עשר י"ד קדמאין

דכ"ח

באר לחי ראי

משער כסא הכבוד (ס) עיי"ש] ודא איהו העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו הוה מימרא בש"ס (שנה דף קי"ט ע"ג) [ועי' לעיל דף ד' ס' וצדיותו (ס)], והיינו בכל כחי דייקא, שמעורר הכ"ח של השם מ"צ עיי' עניית הקדיש וכאמור. י"ד אחרנין אינון יק"ק אלקיניו יק"ק. עי' בפע"ח (בסוף שער הקדישים (ס) שיש עוד שם מ"צ שנחלק לבי' יוד"ה, הי"ד ה"א שהוא הי"ד ימין הוה הוי"ו מגי' שמוח הוי"ו אלקיניו הוי"ו שיש בו י"ד אותיות, וי"ד ה"ב שהוא י"ד שמאל הוה ה"ב שמוח הוי"ו לחיוב ה"ב שמוח הוי"ו כח"י צמוכס"ז כח"י עיי"ש. ודברים אלו יתיחדו עם מ"ש בזכר (בראשית דף ע"ז ע"ג) שה"ב חיות בראשית בראשית אלקיים הם נגד ה"ב שמוח הוי"ו אלקיניו הוי"ו עיי"ש. והיינו כי מ"צ דמעשה בראשית נכלל בו ג"כ סוד הכ"ח של ה"ב יוד"ה הוי"ו לחיוב הוי"ו אלקיניו הוי"ו כזכר: אור לארבעה עשר בודקין את החמץ. הוה לשון המשנה (רפ"ק דפסחים), והיינו כמ"ש בפע"ח (פרק ה' משער הקדישים (ס) עיי' הקדיש נכנעים הקליפות שלא יתאחזו בהעולמות העליונים עיי"ש. והיינו עיי' האור של הארבעה עשר שהוא סוד הי"ד של ה"ב שמוח הוי"ו ולקמן פריך על שרמז רק על י"ד ולפי המשך המאמר הוי"ו לרמז על כ"ח או מ"צ: ובאלין י"ד אתוון אומאה וכו'. כי כתיב (בסוף פי' בשלח) כי י"ד על כס י"ק מלחמה לכווי"ה צעמלק, ופרש"י וחי' שם שנשבע הקב"ה בידו עיי"ש, ולפי האמור היינו יד ימין שהיא סוד ה"ב שמוח הוי"ו אלקיניו הוי"ו (וכמ"ש הנביא [ישעיה ס"ג] נשבע הוי"ו צימניו) וימנו יולא סוד הי"ד ה"ב שהוא סוד ה"ב שמוח כח"י צמוכס"ז כח"י שבשמאל כ"ל. ועי' אמר כי י"ד על כס י"ה, והיינו כי י"ק הוה סוד ה"ב קיים ימין ושמאל סוד ה"ב ידים ושניהם הם צחי' י"ד אותיות של ה"ב דא י"ד י"ק. ר"ל דלפמ"ל שהשצופה שנשבע השי' בידו על מחיית עמלק מרומח צחיבת י"ד סוד ה"ב שמוח הוי"ו של י"ד ימין, וגי' שמוח של יד שמאל, יחכן שחקנו

מ"צ דמעשה בראשית נחלק ג"כ לבי' ידות כיון שהוא מתאחד עם השם מ"צ דמ"ה כ"ל דעיקר הפעולות נעשים עיי' הכ"ח אותיות כזכר, עיי' נרמזים הכ"ח אותיות בפסוק ראשון בבראשית ובהפסוק ה"ב הארץ היתה וגו' אין בו אלא י"ד אותיות מהשם, להורות שאינו עיקר כ"כ כענין בריאת שמים וארץ, כי כל הפעולות נעשים עיי' הכ"ח אותיות דפסוק הראשון בבראשית: וארבע סרי אחרנין גניזין בהון. היינו כדוגמת הי"ד ה"א של מ"צ דמ"ה דלחמירין שהי"ד ה"א שהוא הוי"ו פשוט ומלא בחלפין הוה נכלל בהכ"ח של מילוי מילואו כ"ל דככלל מאתים מנה, כן הוה צמ"צ דמעשה בראשית וכאמור ועלייהו אתמר כח מעשיו הגיד לעמו עי' בילקוט (פי' צ"ח) בפסוק החודש הזה לכם (ומזבח בראשית ר"פ בראשית) מה טעם פתח בבראשית משום כח מעשיו הגיד לעמו עיי"ש והיינו הכ"ח של השם מ"צ סוד צ' יוד"ה של השם מ"ה צמילוי מילואו שהוא כנגד מ"צ אותיות דפסוק ראשון, ובי' דמעשה בראשית עיי' נעשה כל הפעולות ונצרה הכל בשביל ישראל שנקראו ראשית. ואתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף. היינו שבשכ"ר בגלות ניטל מהם הכ"ח של השם מ"צ וכאמור, עיי' לא יכלו ישראל לשלוח בדרך ז' עמים כזכר בראשית ס' ובגין דא אמרין בקדיש ועתה יגדל נא כח אדני"י. עיי' בפע"ח (סוף שער הקדישים) ובחדושי הרמ"ז כאן ללא גרסין לחיבה אלו, כי אינו מן החיובים אלא שחכם א' היה כותב זאת הנב על הגליון והח"כ הדפיסוהו בחוק פנים, ולכן אין למד זה הפסוק בחוק הקדיש עיי"ש. [הכעס פשוט הוה שאין לפסוק זה שייכות לכותב זו, דאף אם הענין הוה אמת כי עיקר כוונת הקדיש הוה לעורר כ"ח שיש בהשם מ"צ סוד ה"ב ידים ועיי"ן נעשה תיקון השלם כמבואר בפע"ח (ס'), עיי' חי' לרמז עליו פסוק זה, כי בקרא חי' יגדל נא כ"ח אדני"י, והשם אדני"י הוה מלכות שהוא סוד שלם העשיה, וצפולס העשיה אין בו צחי' ה"ב ידים ואין בו צחי' מ"צ עיי"ש (סוף פי"ז

דכ"ה. י"ד תניינן אינון (במסדר ט) בראשון בארבעה עשר יום וגו'. ואינון י"ד פרקין דיד ימינא ויד שמאלא. וי"ד פרקין דגופא. ואינון ג' פרקין דדרועא ימינא. ותלת דדרועא שמאלא. ותלת דשוקא ימינא. ותלת דשוקא שמאלא. ותרין דגופא. ורזא דמלה (מלכיס א ז) ושלשה פונים ימה ושלשה פונים נגבה וגו'. וכלא דא כגוונא דדא. תקונא דגופא כתקונא דמשכנא. הא תלת זמנין ארבעה סרי. פורים בארבעה עשר בו. פסח אור לארבעה עשר. תליתאה בראשון בארבעה עשר יום. וסלקין למ"ב יומין. ודא איהו (שמות לו) ויעשו כל חכם לב וגו'.

ועשו ארון דא שבת. דמשכנא איהו שש משזר כליל שית יומין דבראשית. דאינון תרין דרועין חסד וגבורה. וגוף עמודא דאמצעיטא. ותרין שוקין תרין גביאי קשוט.

וצדיק אות ברית ביניהו. משכנא, שכינתא תתאה, כלילא מכולהו תקונין דגופא. צלע המשכן, דא מטטרוין. שפחה דמטרוניתא. עלה [דף י"ג ע"ב] אתמר (בראשית ב) **עצם מעצמי**. (שמות כד) **עצם**

השמים

באר לחי ראי

הנכ"י וכו' עיי"ש: הא תלת זמנין ארבעה סרי פורים וכו' פסח וכו'. כוונתו לזכר זכא אשר פורים ופסח סמוכים זה לזה וצנטיס נאמר ג"פ י"ד, צפוריס פעס א' וצפסח צ"פ כ"ל. וסלקין למ"ב יומין ודא איהו וכו' כל חכם לב ר"ל שכו' יהו"ת שחס סוד שס מ"ב כזכר חס נגד ל"ב אלוקיים וי' חמרים דמעשה בראשית כ"ל: ועשו ארון דא שבת. פי' לאחר שאמר עד עתה דהמשכן הוא סוד ל"ב נתיבות החכמה שהוא כלול ששה קלות סוד שית יומא דבראשית וכו"י שש משזר כ"ל אמר זכא שהארון הוא מרכז חמשה של הששה קלות שהוא צחי יום השבת ומפרש ואזיל. דמשכנא איהו שש משזר. היינו שכירועות שנגשים שש משזר חס נקראים משכן, כמ"ש (צ"פ תרומה) ואת המשכן חששה עשר יריעות שש משזר, וכ"כ להלן (צ"פ ויקהל) ויעשו כל חכם לב צנטי' המלאכה את המשכן עשר יריעות שש משזר. ואמר איכו שש משזר, ר"ל שהוא כלול מששה קלות כמו שמתרש ואזיל, וזכו שש משזר שהיא שזורה מששה קלות שכולגין ביחד, אבל הארון הוא צחי צפ"ע מדה השצופית כ"ל: צלע המשכן דא מטטרוין, שפחה דמטרוניתא. פי' צניח (פרק ב) משער דחשי אבי"ט) כי נוקבא דח"א היא גוף המלכות, ומטטרוין הוא שפחה ואמא דשכינתא עיי"ש. ולזה מוזן כהא ללחור שאמר לעיל שהמשכן הוא סוד שכינתא תתאה, כוסף לדרוש שלש המשכן הוא סוד מטטרוין שהוא סוד שפחה דמטרוניתא. עלה אתמר עצם מעצמי, עצם השמים לפימה. פי' צרטימ פתחם (דף ר"ב ע"ב) כי אדניי נקרא המשכן עצמו שהוא עצם השמים לנעור מלך החסדים שנקראו עצם מעצמי עיי"ש, וזה שאמר עלה אתמר ר"ל דעל המטרוניתא בעצמה שהיא סוד המשכן עצמו ואמר עצם מעצמי ועצם השמים לנעור, ועל זה רומז המשכן עצמו, חק ללע המשכן לה רמז להמשכן עצמו, רק בהשפחה

שחקו ימי פורים ב"ד ובי"ק בחודש, כיון שזכ הוא פיקר המלחמה עם עמלק ב"ד על כס י"ק, סוד כצ' יודיס ששרשם צ"ב אותיות י"ק כזכר וזכו ענין הפורים שנטשה חסם צנטי' השצופה סוד י"ד על כס י"ק כ"ל אבל סימנן דכ"ה אינון וכו'. ר"ל דפסח אין מקום להרמז על י"ד א', וצניח לריכין לרמז על כ"ה היינו סוד צ' יודיס דשס מ"ב שמי' נעשים כל הפעולות להוליאנו ממאריס, ע"כ גס מ"ש צמחני אור לארבעה עשר צודקין את החמץ שמתערין אז את הקליפה, אין סכונה לרמז על סוד י"ד, רק לסוד כ"ה שבמ"ב שהוא צ"פ י"ד, וזכרנו הוא דלור לארבעה עשר שבמחני הוא הי"ד הא' של מ"ב, והי"ד כצ' הוא צארבעה עשר יום דקרא, וצ"פ י"ד הוא סוד כ"ה דמ"ב שמי' נעשה חג הפסח כזכר ואינון י"ד פרקין דיד ימינא וכו'. ע"ל (דף ג' ע"א) כ"ה מעשיו הגיד נעמו, הא' איכו כ"ה פרקין לידן דמלכא עלאה דאינון כחצי צמוכס"ז כחצי הוי"ה אלקוינו הוי"ה עיי"ש. ולפי האמיר כוונתו להידות של השס מ"ב שאנו מדברים בו וזכרנו: י"ד פרקין וכו' ר"ל פרקי אלצטות שיש צהי"ד שבצניח נקרא י"ד: וי"ד פרקין דגופא. היינו כי יד רמז הנקרא עמודא דחמשהותא הוא סוד גופא דח"א: ורזא דמלה ושלשה פונים ימה וכו'. פי' זכר (פקודי דף רמ"ד ע"ב) על הפסוק הזכ שמתרש שס דכולו מיירי צרח דאדם עיי"ש. וצכן הוא מציה רחיה מפסוק זה שיש צגוף דח"א סוד י"ד פרקין, וכו"י דכתיב ושלשה פונים וגו' ד' פעמים ג' כרי י"ב, וסוים ויחיס עליהם מלמעלה שהיס הוא צחי הגוף שיש בו צ' פרקין, ס"ה י"ד פרקין: תקוני דגופא כתקוני דמשכנא. פי' צניח (פרק ד' משער ל"ד העולמות) צניחור הענין מ"ש כלן דהמשכן הוא כדוגמת גופא דח"א וכו"י כי יסוד הצניח הוא כנגד מדה היסוד שהוא כלול מ"ים ע"כ יש צו עזרת ולשכות. וזכרנו הוא צית ק"ק, וכגוף הוא סה"ל שבו שלחן ומזבח ומזבח וכו' והאולם הוא

השמים לטהר. ארון ודאי דא ל"ב. נור קמא דליק. כליל ל"ב נתיבות. ואיהו קמא שבת. וביה שכינתא עלאה דאיהי תורת חכם. ובה לב מבין. ואיהו נשמה יתירה קמא דשבת. ואיהו חירו דשבת, דבגינה לא שלטין מארי דגיהנם קמא על עלמא. ומאי ניהו גיהנם בגופא. דא כבד. ואיהי מזבח הנחשת קמא לאעברא ליה מעלמא. וכבד ביה מרה גיהנם דאוקיד ביה.

כפרת הלב, דא פרישו דסכת שלום דאתמר בה הפורס סוכת שלום.

מגרתא

באר לחי ראי

מינה נפקין, וכמ"ש בזכר (ויאל דף קנ"א ע"א). לא שלטין מארי דגהינם על עלמא. כמ"ש בזכר (יתרו דף פ"ח ע"ג) בחדין יומא (בשבת קודש) חייביא דגיהנם נייחין עיי"ש, והכל מה"ע כיון שהחילונים שחס המלאכי חבלה שבגיהנם צורחין בזמן שאמא עלאה מתגלות אורותיה, וכמ"ש צ"ח (פרק צ' משער יקב ולאה) וצ"ד ומאי ניהו גהינם בגופא לאחר שאמר לעיל (במודד הקודם) תקונא דגופא כתקונא דמשכנא, ואמר שהארון הוא סוד הלב, הוא חוזר לפרש איך מרומו גם יתר העניינים באיברי האדם שיש דוגמתן גם בכלי צימ"ק. ולזה אמר: דא כבד. עוגתו לפרש צד שהכבד הוא צחי גבינס, והמרה הוא צחי האש של גיהנם, והוא קטרוגא דריאה דסליק לגבי לבא עירא מיניה, ואי לא דנשיב זה כפוי ריאה הוי אוקיד ללבא כמשי"ל (תיקון כ"א דף מ"ע ע"א וע"ג): ואיהי מזבח הנחשת לאעברא ליה מעלמא. ר"ל שלטות הגיבנס והאש אשר חוקד בו, היא משכן מזבח נחשת להעציר הגיבנס [והיינו כמ"ש בקבלת יקב (צערך גיבנס, וצערך נוגה) דשרת גיבנס הוא מקלי נוגה עיי"ש. ונדע מדברי הזכר (תרומה דף קל"ט) דנחשת הוא צחי מלכות שמחלצת בתוך הנוגה עיי"ש, ובקבלת יקב (ערך נחשת), ולזה יתכן שהמזבח נחשת שהוא סוד המלכות שמחלצת בתוך נוגה היא צידה הכה להעציר הגיבנס שנלמח משם]. ואש של המזבח הוא נגד אש של גיבנס להעצירו. ולכן נאמר באש של המזבח לא תכבה, כיון דגיבנס איך לו כבויה, ע"כ זה לשומח זה גם האש של המזבח לא תכבה: כבודת חלב ובר. ר"ל כבודת הלב של האדם, הוא מרמז להלכה בשבת מדיונה של גיבנס ולתוספת נשמה בשבת, עפ"ד הזכר (בראשית דף מ"ח ע"א) ח"ח כד אחקדש יומא צמעלי שבתא, סוכה שלום עלינו שרייא, ואתפריסת בעלמא כ"י ואתנטייר בכל סטריין, ואפילו חייבי גיבנס נטריין אינון וכו', ובגין כך בקדושת דיומא מצדקת הפורס סוכה שלום וכו', וצמינא לאמנא להכיח סוכה דיתפרסה עלנא ולמשרי עמנא ולמכויו מנינא עלנא כאמא דשרייא על ציון וכו', וכדון דא סוכה שלום יסידי נשמחין מחדין לצנכא, מאי עמנא, בגין דכה נשמחין שריין ומינה נפקין, וכיון דשרייא ופרישת גופאח על צנכא אריקת

להשפחה של המעורוניהא שנקרא מעטרוין כזכר: ארון ודאי דא ל"ב נור דליק ע"י צ"ח (פרק ה' משער ענח"א) דכטעם שהל"ב דז"א הוא צחי אש שורף, משום דז"א יש בו ל"ב נתיבות החכמה, והיינו כי צהיותו צמעי אמא הוי צחי קטנות ונמשך אליו אז ההארע דהל"ב נתיבות החכמה ככה הל"ב חלקיים דקטנות, ואחר שילא ז"א ממעי אמא ילא צאלו הל"ב חלקים ואז נחקצן בו הארה זו לגבי לבא ונעשה ל"ב כמין ל"ב נתיבות החכמה ולכן הל"ב הוא צחי אש שורף שהוא חלקיים דקטנות, כי צטר הל"ב הוא צחי בליס, וכלים הם חמיד צחי חלקים דקטנות עיי"ש. וזהו ביאור הדברים כאן, כי הנה נודע שהארון הוי צחי כלים, והארות שצחוכי הם הלוותות, וכמ"ש צ"ח (פרק ח' משער הארת המוחין) עיי"ש. ולפי האמור מוזן, לפי שאמר לעיל שהארון הוא מרכז אמעפי של המשכן כנ"ל, אמר שהוא כמו צחי ל"ב שצאדים שהוא מרכז אמעפי, ובכן בא הרמז שהארון הוא צחי הל"ב כיון שהוא צחי כלים שצחוכי הוא האורות של הלוותות כנ"ל, ויטן שהוא צחי כלי ע"כ הוא צחי ל"ב חלקים דקטנות וע"כ הוא צחי נור דליק. והרמז הוא כי ארין הוא אורות נור"א: ואיהו שבת היינו כי שבת הוא צחי ל"ב שנותן השפעה לכל ששה ימי שבתא, כמו שהלב נותן השפעה לכל הששה קלות של הגוף וכנודע: וביה שכינתא עלאה. היינו כי הלב הוא כיונו לבינה, וכמשי"ל (בשקדמה כ"ב דף מ"ז ע"א) צינה לבא עיי"ש. דאיהי תורת חכם היינו כמשי"ל דמכאי טעמא נקרא ל"ב משום שגארג מל"ב נתיבות החכמה שהוא מכה ל"ב חלקים דמ"ב כמשי"ל. ובה לב מבין. וכמשי"ל (דף מ"ז ע"ג) צינה לבא ובה לב מבין עיי"ש: ואיהו נשמה יתירה דשבת. ע"ל (תיקון כ"א דף מ"ח ע"ג) דחוספה נשמה בשבת צאה מאמא עלאה עיי"ש. ולפי האמור אשר שבת הוא צחי הל"ב יתכן שאז צאה נשמה יתירה מאמא עלאה שהוא סוד הבינה, שבת מצין הל"ב וכאמור: ואיהו חידו דשבת. כי חוקק הגלות הוא רק צימי החול משא"כ בשבת, ואפילו בגלות מזרים לא נשתעבדו ישראל בשבת, כמ"ש במד"ר (שנח פ' א' ס"י כ"ח, וצ"פ ה' ס"י י"ח), והוא משום ששבת צאה השפעה מציונה עלמא דחירות דכל חירותא

נשמחין

מנרתא דא רישא. ושבעה נרותיה עליה. אינון תרין אודנין, ותרין עיינין, ותרין נוקבי חוטמא, ופומא. ומנרתא לימינא ואתמר בה ^(קפ) הרוצה להחכים ידרים, בגין דתמן מוחא ברישא. וחכמה (ברישא) (נ"א במוחא) שריא. וביה נהיר מנרתא, בגין דאיהו משחא דאתמר ביה ^(תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש.

כנפי ריאה עלייהו אתמר ^(שמות כה) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב.

פתורא דא לבא ואתמר ביה שלחן בצפון.

ודא

באר לחי ראי

זכר (פ' לך לך דף פ"ח ע"א וצ"י שמיני דף י"ט ע"א) צדוד הפסוק כשמן הטוב על הראש, כי יש יין ויש שמן, יין הוא מסער שמאלא, ושמן הוא מסער ימינא, ושם לוב הי' את הצרכה עיי"ש. ולזה אמר דלכתי היה המורה צדום צסער ימינא, כי הוא כלי לקבל השמן שמאיר זה שהוא סוד שמן הטוב על הראש שמאיר צסער ימינא. כנפי ריאה עלייהו אתמר והיו הכרובים וכו'. ר"ל שהצ' ערוגות של הריאה שבהם צ' האומות, שחלוי בהם האומות מימין ומשמאל, הם צחי הצ' כרובים של הארון שסוככים כנפיהם וגו'. יחייוו כמ"ש זכר (פנחס דף רל"ד ע"א) לז דא איכו נר דדליק, ואלמלא דזמן לגביה מלכא עלאה כנפי ריאה דאחיין לקמיה רוחא, מרחחא דנשיב מגו צוסמין עלאין, הוי חוקיד לעלמא צרבעא חדא, ועיי' מזה עוד צרע"מ (שס) לז הוא כסא דין, ושם הוא צחי והמלך קם צחמתו, וצומחא דכנפי ריאה נשצין על לזא וחמת המלך שכה, דחוי כנפי ריאה הם סוד והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים כנפיהם על הכפורה, דא כפרתא דלזא עיי"ש וכזה אמר גם הכא לאחר שאמר למעלה שהלז הוא נור דליק חוקף הדיונים של ליצ' אלקים, אמר עוד שכנפי ריאה הם מכבים האש של נור דליק דלזא צצחי הצ' כרובים שסוככים כנפיהם על הכפורה, ועיי' חמת המלך שכה פתורא דא לבא. ר"ל השלחן שבמקדש הוא כנגד הלז שבגוף, כי כמו שמסדרין על השלחן כל המאכלים רק משופרה שופרי הראויות לחדם אבל לא מהפסולת כי הפסולת זורקין בללא, כן הלז נוטל חלקו ממזון הגוף בשופרה שופרה אבל לא מהפסולת של המאכלים, כמ"ש זכר (פנחס דף רל"ב ע"ב) דלז לא נטול חלא זכוי וצורחא וחוחתא דכלא, עיי' מלכא חתי כל צריחותא לכל אברין עיי"ש. ומה שאמר לשיל ארין דא ליצ'. והכא אמר פתורא דא לזא, אין זה סחירה כלל, והוא מוכן עפ"ד הכר (פנחס דף רל"ד ע"א) כי ליצ' הוא ענין אחד, ולצ"א הוא ענין אחר, כמ"ש שם לצ"א הא חוקימנא, אבל ליצ' דא איכו נר דדליק וכו'. והיינו כי לצ"א הוא לז הכופני, אבל ליצ' הוא

נשמחין חדתק לכל חד וחד וכי עכ"ל ולפי המאמר הכ"ל יתייחדו הדברים, שהלז הוא ענין הארון, ועיי' יש להלז כפורה הלז שהוא קרום פרוש לרוחצ הגוף כדוגמת כפורת הארון שהיה פרוש לרחצו, והוא סוד סך סכה שלום שאמא עלאה פורסח כנפיה עלינו להגן עלינו צסוכה שלום, ועיי' אנו נלולק צצעה מדינה של גיבסם, ויש לנו חוספת נשמה יחירה צצעה שצא מכה הוי פריסח שלום דלמא עלאה כ"ל: מנרתא דא רישא גם צזה הוא חוזר לדבריו הראשונים דתקוני דגופא הוא כחוקנא דמשכנא, ואתמר שהמורה הוא כענין ראש האדם שיש צה ז' נרות כנגד ז' הנקבים שיש צראש האדם המאירים לגוף, וכמ"ש צפעי"ח (פרק ז' משער הצרטה) צסוד וצרה צו נקבים נקבים, כי צראש האדם שהוא ז"א יש ז' נקבים והם ז' דגולגלחא הידועים, והם צ' עינים וצ' דחוטם וצ' דאזנים ואי דפה עיי"ש: ואתמר בה. צש"ס (יומא דף כ"א ע"ב) בגין דתמן מוחא ברישא ר"ל דמה שמכנה המורה לרישא דז"א ואמר מנרתא דא רישא, אפיצ' דקוייל צעלמא דמורה היא שכינתא חחאה, וכמ"ש הלן צסמוך ודא שכינתא חחאה איכו מנרתא, וכיי' האריי ז"ל צכמה מקומות שהמורה היא חל, כמ"ש צפי"ח (פרק ה' ופרק ז' משער חיקון הנוקבא), וצטעמי מלוות (פ' חטא ופרשה צבעולתך), אין זה סחירה, דלכתי הוא מכנה להמורה לרישא דז"א, בגין דתמן מוחא צרישא, היינו אס כי המורה צעלמא היא שכינתא חחאה, זה הוא צחי גוף המורה, אמנם לגבי פעולת המורה שהוא הכלי שצו ניתן השמין הוא צחי רישא דז"א, כענין השמן של המורה שהוא צחי הנשח שמשכנו צראש, והוא נקרא מוח חכמה, וכמ"ש צפי"ח (פרק ה' משער הקרבנות), וצלקי"ח (פ' ויקרא) שהשמן הוא סוד מוח חכמה עיי"ש: וביה נהיר מנרתא. עיי' צפי"ח (שס) שכל ענין הפעלאת נוח המורה צקו האמלטי שלה, הוא עיי' הכפשות מוח חכמה שמאיר צקו אמלטי צסוד היי"ה כחכמה יסוד ארץ שהיא הנוקבא עיי"ש: דאתמר ביה כשמן הטוב על הראש. עיי'

ודא שכינתא תתאה איהי מנרתא. כד נטלא מימינא ושריא עלה חכמה ואתמר בה הרוצה להחכים ידרים. וכד נטלא משמאלא דאיהי גבורה אתקריאת פתורא,

ואתמר בה הרוצה להעשיר יצפין, ושריא עלה בינה, דאתמר בה (משלי י) ברכת יי היא תעשיר. וכד נטלא מגופא דאיהו עמודא אמצעיאת, אתקריאת משכנא כליל מתרווייהו.

כיור וכנו, אינון תרין כליין. ובהון שריין תרין סמכי קשוט.

מוחא, עליה אתמר (יחזקאל א) לפני אריה אל הימין. ותמן מנרתא דליק.

לבא, לפני שור מהשמאל, ותמן פתורא מתתקנא, בגין דלבה איהו לשמאלא.

גופא

באר להי ראי

אמר הכא דגם המלכות אתקריאת לפעמים משכן כד נטלא מגופא וכו', והיינו כשמקבלת השפעתה מח"ת שהוא סוד גשר, אז גם היא אתקריאת משכנא שהוא חופפת עלינו באצרותיה כענין הנשר וכנ"ל. (וצדק יהיה מחוץ ממילא קושים הרמ"פ במאורי אור שקב"ש בערך גשר דאשכחן לפעמים דגשר הוא ח"ת ולפעמים אשכחן שהוא מלכות, ועיי"ש ביאר נתיב אור ח"ת ולפמ"ש נוצן ממילא ודו"ק ואכ"מ). כליל מתרווייהו. כי סוד גופא הוא ח"ת שהוא עמודא דאמנעיתא דכליל ימין ושמאל, וכמש"ל (בהקדמה ב' דף י"ז ע"א) ח"ת גופא. כיור וכנו, אינון תרין כליין ע"ל (תיקון י"ג [צדפוס מנטובה] דף ל"ח ע"א) כי נריה הם סוד חפיקי מים ואתקריאו שקפות המים עיי"ש, ולזה אמר שנייה נרמזו בכיור וכנו שבו קצון המים שהוא שוקת המים. מוחא, עליה אתמר וכו'. אחר שפירש אצרי הגוף שהם נגד כלי המשכן המכוונים לאצרי השכינה שהוא מלכות כנ"ל, הוא מפרש עוד סוד אצרי הגוף איך שהם צמוד המרכבה העליונה עליה אתמר לפני אריה אל היסין תרו. עיי לקמן (תיקון י' דף כ"ב ע"ב) שהדי חיות הם סוד ד' חוחות הוי"ה, אריה מקבל עליה י' צמוחא, וצמוחא דאיכו צימינא דאתמר זיה לפני אריה אל הימין לארבעתם, הרולה להחכים ידרים עיי"ש, והיינו כי י' הוא סוד ספירת החכמה שהוא ראש לקו הימני: ותמן מנרתא דליק. כלומר כיון שהאור שזכ הוא מכה השמן סוד החכמה שצקו ימין, עיי' מדליקין ומאירין המוגה דדרוס. לבא לפני השור מהשמאל וכו'. עיי' בלקיאת (פי' תש"א) דאמר שם כי שור הוא אמוא עלאה עיי"ש, והוא מדברא החיקויים (שם) שאמר שור לשמאלא לקבל לבה, וזה מאיר אות כי מהוייהו שהוא ככל לבה, ומתמן מלפון זכב יאתה, ובטהוה זמנא דשריא כי בלבא הרולה לבעשיר יצפין עיי"ש. והיינו כי אות כי הראשונה היא סוד צינה שהיא קו השמאל, ועיי' אמריין צינה דא לבה וזה אתמר כלב מצן וכמש"ל, כיון שהוא צקו שמאל, ומכ"כ אמריין דמתקן צא השפע צמוד כי מלפון

הוא אש היסודי שנלב שליוק ושורף בחוקף הדיונים, ועד כאן היה מדבר בל"ב שהוא אש היסודי סוד נוי"ר לוי"ק וכפוי הריאה מנשבין ומכבין האש, ועתה הוא מדבר בצחי ל"בא שהוא צמר ל"ב הגופני: ואתמר בר' צ"ס (יומא שם) שלחן בצפון כלומר כמו שנלב הוא צמאל כן היה צמסן השלחן צלפון. ודא שכינתא תתאה. זה קאי על המנוחה ועל השלחן. איהי מנרתא ר"ל שהמנוחה צענמה היא סוד שכינתא תתאה רחל שעומדת אחורי ז"א וכמש"ל כד נטלא מימינא. ר"ל כי נוקבא דז"א שהיא סוד המנוחה כנ"ל, לית לה מגרמה כלום, רק השפע שמקבלת מח"ת בעלה כן היא בחינתה, עיי' יש זה צחי ימין וצחי שמאל, והיינו כד נטלא מימינא וכו'. ושריא עלה בינה. כי צינה הוא הראש לקו שמאל וממנה נשפטים כל הספירות של מטה ממנה צקו זה: דאתמר בה ברכת ה' היא תעשיר. עיי' צדק (נח דף ע' ע"ב) ר' אצא פתח ואמר ברכת ה' היא תעשיר וגו', ברכת ה' דא שכינתא, דאיכא אתקפדה על צרכאן דעלמא, ומינה נפקי צרכאן לכלל עכ"ל. והנה לא פירש צדקה שכינה מדבר, אש צכינתא תתאה או צכינתא עלאה, אמנם הנה נודע מדברי האר"י ז"ל בלקיאת (פי' תרומה) שהצרכה צאה מציינה וחצונה, ועיי' צפ"ע (פרק א' משער הצרכות) שהצינה נקראת צריכה עליונה שממנה צאה השפעת הצרכה לכל העולמות שלמטה ממנה עיי"ש, ועיי' במאורי אור (אות ב') כי צרכה צא מלך אמוא עלאה הנקרא צריכה עליונה עיי"ש, ולזה אמר הכא ושריא עלה צינה דאתמר זה צרכה ה' היא תעשיר, ור"ל שהעיונה היא לשכינתא עלאה ציי"ה, שהצרכה צאה ממנה ומינה נפקין צרכאן דעושר ונכסיו וכבוד של קו שמאל: וכד נטלא מגופא וכו' אתקריאת משכנא. היינו כלומר שור ואילו להלן, גופא עליה אתמר לפני גשר ותמן משכנא ועיי"ש צביאורנו, כי גשר שצמרכבה הוא סוד ח"ת גופא שהוא וי"ק דז"א, עיי' חקן משכנא שהוא תקונו של וי"ק דז"א צמוד כגשר יעיר קינו על גחליו יתקן, יפרוש כפיו על בניו כענין הפורס סוכת שלום, ולזה

גופא, עליה אתמר לפני נשר, ותמן משכנא מתתקנא.

ושכינתא איהי דמות אחד (ספ) לארבעתם. ואיהי ד' דאחד. ואיהי ד' אנפין דכל חיה. בגין דבה ארבע אתון נהירין דאינון יקוק, ואיהי דמות אדם דאיהו יוד קא ואו קא. ועשר אתון אלין אינון שיעור קומה דגופא דא דאיהו משכנא. ועלייהו (נ"א ועליה) אתמר. (שמות כו) עשר אמות אורך הקרש, (שם לא) ואמלא אותו (ספ) רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה. בחכמה דא י'. בתבונה דא ה'. ובדעת דא ו' (קפ"ט). ובכל מלאכה (ק) דא ה'.

דבר אחר והמשכילים, אלין ארבע יסודין דגופא. יזהירו, בהון ארבע חיוון דאינון מזל אריה מזל

באר לחי ראי

מלפון זכר יאחה, כי מהשפעת דזינה צלח הפרנסה, וכמיש צסידור ר"ש צכונת מכלכל חיים צחסד וכוונת הכעניא לחס מן הארץ וכמש"ל: גופא עליה אתמר לפני נשר גם זה מצוה להלן (תיקון י' סס) שהנשר שבמרכבה הוא סוד ו' דהוי"ה שהוא עמודא דלמלעיהא עיי"ש, וכן הוא צזכר (פ' יתרו דף פ' ע"ב) דרך נשר צשמים, שנשר הוא סוד ז"א עמודא דלמלעיהא עיי"ש. ותמן משכנא מתתקנא. היינו כמש"ל ססוד המשכן הוא תקוני דוי"ק דז"א, ועי"ז אמר הכתוב וכנשר יעיר קינו על גחליו ירחק, שהוא בדמות המשכן שהוא צבחי נשר אשר על גחליו ירחק, ועי"כ הוא פורס טפיו למעלה צסוד הפורס סוכה שלום וכנזכר: ושכינתא איהי דמות אחד לארבעתם צלפוס קונסטנטיונא וליזוורנא י"צ [הגהת ימין] להגיה דמות אדם והכל עולה צקנה אחד, כי וודע מדברי האזר (צמדבר דף ק"ח ע"ב) שבהי חיות ומרכבה אף שגחלקו צליוון זה יש לו אורה אריה, זה אורה שור, וזה אורה נשר, עכ"ז כל הדי יש להם דמות אדם עיי"ש. והיינו פני אדם, שהוא החיה הדי שהיא המלכות, כי היא כלולה מג' קוים חריג וקו האמלטי דז"א שהם הג' חיות, אריה שור ונשר כ"ל. ולא מוצן הצי גירסאות שדמות אחד לארבעתם, והיינו שיש לכל הדי חיות דמות אדם: ואיהי ד' דאחד. עיי צרעיימ (פנחס דף רכ"ג ע"א ודף רל"ו ע"ב) לחיות ז"א מחא"ד הוא סוד ז"א עמודא דלמלעיהא, ואות ד' היא נוקבא דז"א עיי"ש. וזיכור הענין מצוה צפעיה (פרק י"ב משער הקי"ש) כי צז"א אץ צו חלל עי ספירות כמנין א"ה, ונוקבא רחל נקראת ד' כי מקומה כנגד ד' ספירות שלו שהם חכ"א ומשלמת לו לעשר עיי"ש. והגהת מסיף עוד טעם לפי האמור נוקבא דז"א מרוגז צלות ד' כי צב מאיר דמות כל הדי חיות שהם אדם לארבעתם כחכ"ה, ולא אמר: ואיהי ד' אנפין דכל חיה. היינו שכל הדי פנים מחד חיות נכללים צב: בגין דבה ארבע אתון נהירין דאינון יקוק. ע"ל (דף ד' ע"א) שהשכינה היא החיה הציניעית מהדי חיות שבמרכבה, ואיכה

כלולה מטובו, עלה אתמר היא מחלכת צן החיות דאינון חיוון עלאין, ואיכה רביעאה לכל חלת עיי"ש, וע"ל (דף י' ע"א) שסוד הדי חיות הם סוד ד' לחיות הוי"ה עיי"ש. ומוצן ממילא צבחי הדי מאיר כל הדי לחיות הוי"ה, כיון שצב נהירין האורות של כל הדי חיות, הרי מאירין צב כל הדי לחיות יקוק: ואיהי דמות אדם וכו'. ר"ל דלעי"ז דע"ס שם אד"ס שהוא שם מ"ה שייך רק צז"א כמיש צלקי"ת (פ' כי תשא), על כל זה צבחי דמות וחומר יתכן שם זה גם למלכות נוקבא דז"א, וכמיש צעיה (פרק ז' משער מוחין דז"א) שמן הללוים דז"א ניחן צבחי דמות האדם לנוקבא עיי"ש: ועשר אתון אלין אינון שיעור קומה דגופא דא. עיי צעיה (פרק צ' משער הירח) שהמלכות צעלמחה היא רק נקודה א', וכשרצה המלכיל העליון לצנוחה צפלוף שלם הכנים צב המוחין דז"א ועיי"ז נעשית צח י' מדות גמורות שהם צבחי פלוף שלם. ועיי"ש (צשער חיקון הנוקבא כלל ע"י) שבנין הנוקבא צפלוף שלם צלורת דמות אד"ס נעשה על ידי הדי אורות ד' לחיות דשם מ"ה עיי"ש. דאיהו משכנא. ר"ל דמ"ה"ט חתקריאת המלכות משכנא, משום שנוטלת סוד ענין הנשר מ"א צעלה וכמש"ל, עיי"כ יש גם לה שיעור קומה דגופא צעשר ספירות ובחומר ועליה אתמר וכו'. ר"ל דלעי"ז דעיקר ענין המשכן הוא צבחי ז"א שהוא סוד הנשר כ"ל, עכ"ז מה שמחזיר הקרא שיהא עשר אמות אורך הקרש הוא גומר על הנוקבא, שגם איכה יש צב ענין המשכן כד לחנעילת מתי"ת וכמש"ל: עשר אמות וכו'. היינו כמיש צלקי"ת צעעמי מלות (פ' חרומה) שכל ספירה כשהיא צעלמחה נקראת אמה עיי"ש, ולא אמר שמרחה הקרא שאורך כל קרש יהיה עשר אמות, היינו שיהיה השיעור קומה של המשכן י' ספירות שלממות: ובכל מלאכה דא ה'. עיי צזכר (וישלח דף קפ"ב ע"א) מאן מלככה דא חספקלרי"ו דלל נהרא דצב חסעציד עבדחא דעלמא עיי"ש, וזיינו המלכות ה' תחאה: אלין ארבע יסודין דגופא. עיי צרעיימ (פנחס דף רכ"ה ע"א) שבהי לחיות הוי"ה שהם סוד ד' חיות

מזל שור מזל נשר מזל אדם. דפרצופא דבר נש אשתמודעת בהון באנפוי קפי) דבר נש. ודא איהו (ישעיה ג) הכרת פניהם ענתה במ. כזהר, דא נשמתא. ומצדיקי הרבים, באברין דגופא. יהון נהרין מזלייהו ככוכבים לעולם ועד.

דבר אחר והמשכילים, אלין ד' סטרי עלמא. יזהירו אלין ד' מלאכיא דאינון מיכאל גבריאל רפאל נוריאיל (אמא). כזהר, דא כורסייא יקרא.

דבר אחר והמשכילים. אלין שפון (אמא) דאתמר בהון ושפתותינו שבה. ובהון אחהיע, בומ"ף, גיכ"ק, דטלג"ת, זסשר"ץ, דמשמשין בפומא בכ"ב אתוון. ובהון חתוך דבורא דצלוחא

לשבחא למלכא.

יזהירו, אלין עיינין (אמא) דאתמר בהון ועיינינו מאירות כשמש וכירח. ז' גלדי עינא אינון דנהרין בהון ז' כוכבי לכת. ושמשא וסיהרא דאתמר בהון ועיינינו מאירות כשמש

וכירח. הא תשעה. כגוונא דתשע נקודין דאורייתא. והא חמה ולבנה בכלל שבעה כוכבייא

אינון

באר לחי ראי

יקרא כי הדי מלאכים ממחזים הכסא, כמ"ש בזהר (שס) ובשאר דוכתי דאתמר בהון ושפתותינו שבה. עיי צרע"מ (פנחס דף רל"ו ע"א) צסוד ושפתותינו שבה, כי השפתותינו הם גו"ה שהם ריחים שפוחות מן ללדיקויא, היינו מילין דאורייתא, כי מאן דאפיק מילין דאורייתא לריך למטחן לון צשיינים ולאפקא מילין שלימין, ואינון דלא אפקא מילין שלימין ואכלין מילין צהלעטא וצמחירות ואין מדקדקין לעמנא לון לאפקא מילין שלימין מן הפה דרך השפתותים, אחמר צהון הלעיני נא עיי"ש. ובהון אחהיע ובר ר"ל שאלה החכמים לדקדק צחורה וצחפלה לחתוך האותיות צהי מולאות הפה, דהיינו אחהיע צגרון, צומ"ף צשפחים, גיכ"ק צחיד, דעלג"ת צלשון, זסשר"ץ צשיינים, וכולן יולאח דרך השפחים, הם נקראו משכילים כמ"ש (ריש דף ד' וצדק הקודם) המשכילים חלק אחת. יזהירו אלין עיינין כמ"ש (צדק הקודם) יזהירו חלק נקודין דנהרין צאחתון וכולהו נהרין צעיינין ובר עיי"ש וחינו שהקודות הם צחי עיינין ונהורא להאחותיות, ולק נאמר ועיינינו מאירות: ז' גלדי עינא אינון דנהרין בהון ז' כוכבי לכת. ע"ל (דף ד' ע"ג) שהז' נלווי דנקודי לרי חולם חיריק שורק, הם לקצב ז' כוכבי לכת ועיי"ש צצאורנו: ושמשא וסיהרא. כלומר נוסף על הז' כוכבים מאירות עוד כשמשא וסיהרא: דאתמר בהון ועיינינו מאירות כלומר שהז' גלדי עינא המאירים מן האור צצעינים כמו ז' כוכבים. כשמש וכירח כלומר נוסף על הז' כוכבים מאירות עוד כשני המאורות הגדולים שמש וירח, הרי מספר ע: כגוונא דתשע נקודין דאורייתא. ע"ל (דף ז' ע"א) שהתשע נקודין הם פוד שם מייח שנאמר עליו כמחא אד"ם עליו מלמעלה, שהוא כליל תשע נקודין, ועשיריאה היא שכניתא כלילא מכלהו, ועיי"ש צצאורנו, חכ שסיים: והא חמה ולבנה

המרכבה, היינו הדי מלאכים חרנגמין, מהם יולאח הדי יסודות אש מים רוח עפר דמנהון לחצריאו ד' חיות טבעיים עיי"ש. דפרצופא דבר נש ובר ר"ל שצפרוף הפנים ניכר האדם צשורש נשמתו מחצה פנים הוא מהדי פנים של חיות המרכבה וכמ"ש (חיקון ע' מדף קכ"א ע"ב ולהלן), וצזכר (פ' יחור מדף ע' ע"א ולהלן) צסוד ולחה חחוח דצדיוקנין דלנפין רשומין מלצר מגו רשימין פנימאין. וכי שם כמה סימנים להכיר מהות האדם צפרוף פנים שלו אש הוא לדיק או רשע, חכם או טפש, וכל המדות אש לצב או לביש עיי"ש צצריכות, (וע"ל חיקון ע' דף קל"ב ע"א וע"ב מה): ודא איהו הכרת פניהם ענתה במ. עיי צחא לרזין (שס דף ע"ד ע"ג) וצזכר (שס להלן דף ע"ה ע"א) צהמשך מהמאמר ולחה חחוח ה"ל, שא הצנן מרומ צפסוק דהכרת פניהם ענתה צס. וכן הוא צרע"מ (נשא דף קכ"ג ע"א) על פסוק זה דהכרת פניהם ענתה צס, צעוצדין דבר נש אשתמודע צפרוף דלנפוי אש הוא מאריח או משור או מנשר או מאדם מהמרכבה דלעילא עיי"ש. כזהר דא נשמתא. ר"ל כי מי שמקדש ומטהר את השיעור קומה של גופו שצננה עיי ד' יסודות גשמיות, הוא מחזיר את נשמתו שמאריח כזהר מהדי חיות הקדושים של המרכבה: ומצדיקי הרבים באברין דגופא ובר פי ששעשעה מלות ומע"ש צצצדין דגופא דיליה שהם צנים, אזי: יהון נהרין מזלייהו ככוכבים לעולם ועד. שלא יכבה נרם של המלות ומע"ש לעולם, וכמ"ש ער מלות וחוח אור אלין ד' ספרי עלמא. גיכ נגד הדי יסודות ודי חיות ה"ל, כמ"ש צזכר (ולאח סוף דף כ"ג וריש דף כ"ד). אלין ד' מלאכיא. שהם עומדים צצריע רוחות העולם, כמ"ש צזכר (צמדצר דף קי"ה ע"ב וצש"ד): נוריאיל. הגריח כ' שרין לומר אוריאל, כי נוריאיל הוא על צביהם: דא כורסייא

אינון. איך חשוב לון תוספת על ז'. אלא חמה איהי נוקבא לגבי שמשא. לבנה נוקבא לגבי ירח. ושמש וירח אינון נהרין לז' ככבי לכת דאינון כז' גלדי עינא. ושמשא וסיהרא הא תשעה. בת עין עשירית לון. כלה דכלילא מכלהו.

כזהר הרקיע, [דף י"ד ע"א] דא אספקלריא דנהרא באנפוי דאדם. דמינה תליין אודנין ועיינין וחוטמא ופומא דאינון מנהיגי גופא ואברין דיליה. כגוונא דטעמי דאינון מנהיגי אתון ונקודי דאורייתא. כמה דשפון ושינין וחיך ולשון וגרון אינון משמשין לאתון. הכי כגוונא דא כנפי עינא ועפעפי עינא ותלת גוויי דעינא אינון משמשין לעינא. וכלא אתקשר בחמש נקודין כגוונא דא **אָאָאָאָאָ** אתון ונקודי חמש בגו חמש. ועלייהו אתמר (דברים כט) ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. הא חמשה. טפכם ושיכם וגרך אשר בקרב מחנך מחטב

באר לחי ראי

הראש וכמש"ל (דף הקודם) : כגוונא דטעמי דאינון מנהיגי אתון ונקודי דאורייתא. עי זכר (בראשית דף ע"ו ע"ב) זר"ה וכמשכילים יזכירו, כגוונא דטעמי דמנגני, וצנונא דלחן חלקן אצתרייכו לתון ונקודי ומתענגנן אצתרייכו עיי"ש, וע"ל (דף ח' ע"ה) עוד מה. כמה דשפון ושינין וחיך ולשון וגרון. חשיב ג"כ ז' משמשים, ז' שפתוחים, וז' שורות שנייים העליונים והתחתונים כרי ד', וחיך ולשון וגרון ג', כרי ז': הכי כגוונא דא כנפי עינא ועפעפי עינא וכו'. ע"ל (תיקון ד' דף י"ה ע"ב) וצנורונו שם (זר"ה חרין כרזי עינא) ותמלא מצור שם דהכנפים התחתונים הם נקראים כנפי עינא, והעליונים נקראים עפעפי עינא. וזכר חשיב ג"כ מספר ז', ז' כנפי עינא, וז' עפעפי עינא כרי ד', וז' גוויי עינא כרי ז': אינון משמשין לעינא. ר"ל שם כחי כלים לעינים שם סוד הנקודות, כי ז' גלדי עינא הם סוד עלמיות העין. וכלא אתקשר בחמש נקודין וכו'. ר"ל שכה מולאות הפה, הם מתקשרין עם ה' אלפיין שם טוללין כל הכ"ב אוחות עם ה' נקודות, שם תנועות גדולות בסוד **חתיי חותם**. שכה נקודות שם תנועות גדולות הם נקראים מלכים, ושאר הנקודות שם תנועות קטנות הם סוד עבדים כמש"ל (דף ז' וחי ולחן תיקון ע' דף קל"ה ע"ב). ועלייהו אתמר ראשיכם שבטיכם וכו'. עי זכר (יתרו דף ע"ב ע"ה) על פסוק זה ראשיכם שבעיכם וגו' הא ה' דרגין לימינא, וז' דרגין לשמאלא הם טפכם נשים וגו' כולהו דרגין אחתקו כגוונא דלעילא, לקבליון יתיו ישראל אחסנת עמנין עשר חמין עיי"ש, ולזה אמר הכא כי מ"ש שם כולהו אחתקו כגוונא דלעילא, ביינו שכי נקודות שם התנועות גדולות שנקראים מלכים שם צימין הם כחי ראשיכם שבעיכם וגו', וז' נקודות קטנות שם משרתים הם צקו שמאל הם צכחי טפכם וגו', שם כחי ז' עינים דימין ושמאל, שם סוד ז' בהיין ה' דרגין לימינא וכו'

ולבנה וכו'. פי שקשה לזה בחון הז' כוכבי לכת נכלל גם הכ' כוכבים ששם חמה ולבנה, אי"כ איך חושב המולות להשעה כנגד הכ' נקודין כי שמשא וסיהרא הם חוץ לז' כוכבי לכת, ומתוך אלא חמה איהי נוקבא וכו'. פי כי זה שנכלל בין הז' כוכבי לכת הוא חמה ולבנה, אבל שמש וירח לא נכלל בהם, כי הם מעולם שלמעלה מהם, והם כחי דכר ומשפיעים מלמעלה לחמה ולבנה שבעולם שלמטה מהם, ומכאן עשמה מסיימים חמה ולבנה ז' הנקודה, על שם מקבלים השפעתם משמש וירח, וכמ"ש דפרע"ח (פרק ד' משער הזמירות) כי ז"ל נקראים בעולם הכריאה שמש וירח נקראים בעולם היורה חמה ולבנה עיי"ש, והיינו שהחמה שבעולם היורה הוא כחי נוקבא לגבי שמש שבעולם הכריאה, וכן הלבנה שביורה הוא כחי נוקבא לגבי ירח שבעולם הכריאה, שכל התחון מחזירו שהוא מקבל השפעתו מעולם שלמעלה ממנו הוא כחי נוקבא, והעליון המשפיע לתחון הוא כחי דכר, ולזה שפיר יתכן לחשיב לשמש וירח לז' כוכבים חוץ מהז' כוכבי לכת, כי חמה ולבנה שם נכלל הז' כוכבי לכת הם רק כחי הנוקבא, אבל שמש וירח שם כחי דכר לא נכלל במספרן, והם פרוצים צפני עולם שלמעלה מהם ומשפיעים למטה. בת עין עשירית לון כלא דכלילא מכולהו. היינו שהנדיקים עיי' שעוסקים בתורה ותפלה ז' מולאות הפה באוחיות ונקודות כראוי, הם מאירים לנחי המרכבה שהיא עשיראה להתפעל אשר נאמר עליה כמראה אדם עליו מלמעלה וז' אד"ם לשבת על כסא וכמש"ל שם. דא אספקלריא דנהרא באנפוי דאדם. היינו כמ"ש זכר (פ' יתרו סט) צרח דאנפין, כי כפי כחי האורות של אתון דחמתא דאורייתא שצפנימיות האדם, מלטיירין לזרח צלפוכו צאינן לזרין לאתון עיי"ש דמינה תליין אודנין ועיינין וכו'. לאחר שאמר לעיל שהמשכילים בתורה יזכירו בסוד ז' כוכבי לכת, אמר הכא שהוא סוד הז' אורות שמאירים דרך ז' נקבי

מחטב עצך עד שאב מימך, הא חמש אחרנין. חמש לגו חמש אלין ה"ה. ומנייהו אתייהבו עשר דברן דא י. וכל העם רואים את הקולות מסטרא דר.

דבר אחר והמשכילים, אלין מארי מקרא (בעשיה). יזהירו, אלין מארי משנה קצו (ביצירה). דאינון מ"מ מ"ט אנפין טהור ומ"ט אנפין טמא. מ"ט אנפין טהור אינון מ"ט אתון דפרשה דיחודא עלאה. דאיהו שמע ישראל כ"ה אתון. וכ"ד אתון דפרשה תניינא דיחודא דאיהו בשכמל"ו.

כ"ה

באר לחי ראי

ר"ל דאון מארי משנה מתוך שמצדדין הכלכה צמיט פנים טבור ומסלקין המ"ט פנים טמא, עי"ז מלחמין הכלכה ומחכרים ציחר מ"ט אנפין טהור וכו'. ע"ל (דף ז' ע"ג) כי מ"ט אתון דשמע ישראל ובשכמל"ו הוא צסוד י' שערי צינה שניתנו למשכ חוץ מא', ולתחא צמלאכים חיון מ"ט פנים טבור מן מטעריין עי"ש. וכן שאמר הכה מ"ט אנפין טהור ומ"ט אנפין טמא. וחינו מ"ט צבאר (בראשית דף כ"ז ע"א וצ"י כי תלך דף פ"ג ע"א) כי מרכבת מטעריין הוא סוד ען הדעת טוב ורע, ומטי"ה חלקים הוא מטעריין, כד מחספך למטי"ה חיכו מסטרא דרע"ב, וכד אחספך לנחש הוא מסטרא דרע"ב עי"ש. וכן הוא להבן (תיקון ס"ח דף ל"ט ע"א) מטי"ה חלקים דא מטעריין, דמחספך מימינא לשמאלא ומשמאלא לימינא עי"ש וזהו הענין דמ"ט אנפין טבור שהוא מלד מטעריין, וכנגדן מ"ט אנפין טמא כשמחספך לנחש ח"ו, והמארי משנה הם מחכרים את סוד ען הדעת שהוא המטי"ה להיות רק צבחי מ"ט פנים טבור דאיהו שמע ישראל כ"ה אתון, וכ"ד אתון וכו'. ע"י צבאר (תרומה דף קל"ט ע"ג וצ"י ואתחן דף רס"ד ע"ג) כי יעקב לא היה צבחו רק לתקן יחודא תחא שהוא בשכמל"ו שיש צו כ"ד אתון, ולא אשלים לכ"ה אתון שחס יחודא עלאה, עד שצא משכ ועשה המשכן ואז אשחלים גם יחודא עלאה, ואז נאמר וחסדיך יצרכוכ"ה, יצרכו כ"ה, שהוא שמע ישראל וגר, שיש צו כ"ה אתון, ובשעתא דישאל קא מיחדי יחודא עלאה צבאר דכ"ה אתון דחיון שמע ישראל וגר ויחודא תחא דשכמל"ו דחיון כ"ד אתון, כולבו אתון מתחצדין כהדא וסלקן לחצורא חדא מ"ט תרעין צבאר דיוצלא וכו', וחשיב קובצי"ה להאי צו גש כחילו קיים חרזייתא כולא דלחיא צמיט פנים, וע"ד אלטרין צו גש לבחוא רשחא צכ"ה וצ"כ"ד לסלקא לן צרעותא דצבא צמיט תרעין בוקאמנן, וכיון דלחכללן צבאי יחודא דשמע ישראל וגר ובשכמל"ו דחיון כללא דכל חרזייתא צבא חולקיה עי"ש. וזהו צבאר הדברים שאמר כאן שמיט אנפין טבור הם כנגד המ"ט אתון דק"ש שצבם נפתחים המ"ט שערי צינה, וצבם חכירו המארי משנה, כי עי"ז שחס מצדדין הכלכה צמיט פנים

וכי דרגין לשמאלא, וכולם ציחד הם כנגד חו"ד מאמרים שנצרה צבם העולם, ע"כ ישראל המקיימים את התורה שיש צב הכי קיון של הכיין דנקודות גדולות וקטנות ירחן עלמא דלחצרו צב: ומנייהו אתייהבו עשר דברן ר"ל מתוך הכי מאמרים דמעשה צראשית דכיר צב הכיין ניתנו עשרת הדברות צב לוחות נגד צי הכיין, כי דברות על לוח ימיני וכי דברות על לוח שמאלי, וחינו שכהי דברות של לוח הימני מאיר להי מעלות של ישראל שצקו ימין ראשיכם וגר, וכי דברות מכלוח השמאלי מאיר להי מעלות של ישראל שצקו שמאלי ספכם וגר כמ"ל: דא י. כוחות להמשך הדרש לפרש חין נחכו ע"י ה"ה פעמים חור היחוד של ד' אותיות חו"כ צשפת מתן תורה, ומפרש שכהי לתות צכל אי כי דברות הוא צי הכיין, וס"ה מספר הדברות הם י, כרי י וצי הכיין: ולהשלים הכי נאמר וכל העם רואים את הקולות מסטרא דר חיון במ"ט צרע"מ (פי) פנחס דף רכ"ה ע"ג ודף רכ"ז ע"א) דלות ו' חקרי קול, וכן הוא צבאר (פי) שמות דף ג' ע"א וצ"י פקודי דף רכ"ז ע"ג) וגם ו' עלאה חיכו חור דקול, וע"י להבן (תיקון ל' דף ע"ד ע"ג) וכל העם רואים את הקולות מסטרא דעמודא דלמנעיתא עי"ש, וע"י עוד להבן (תיקון י"ג דף כ"ה ע"א) צמלאר תלתא צצרכה) שכתב שם ג"כ דהקול הוא סוד אות ו' שהוא עמודא דלמנעיתא עי"ש, וע"י להבן (תיקון כ"ג דף ס"ד ע"א) שכהי לוחות הם סוד צי הכיין הנצרכים, שכלות אי הוא כי דמעשה חקאים ראשיכם ושצטיכם וגר, וכלות הכי הוא כי דמעשה חקונים דעפכם נשיכם וגר, והקול של וכל העם רואים את הקולות, הוא סוד אות ו' דכליל ו' פעמיים כי טוב הנאמר צשפת ימי צראשית שהוא סוד חק עי"ש, כרי נשם צב יחוד של הכיין לוחות חו"כ צשפת מתן תורה מכה הכי פעמים חור של מעשה צראשית: ד"א והמשכילים מה שנכתב צמוסגר מארי מקרא צצביה מארי משנה צילירא חיון מן חתיקונים, כי דעפוסים הישנים לא נמא צב כלל, וצודאי הוא כגב מחכס אחד, וכו' עפ"ד חרזי י"ל צצפ"ה (שער) הנכבד הלימוד) כי מארי מקרא הם צעשיה ומארי משנה צילירא עי"ש: דאינון ס"מ (ר"ה מ"ארי מ"שנה).

כ"ה אתוון עליהו אתמר (שמת יט) כה תאמר לבית יעקב. ובכ"ד אתוון דכלילן בהון כ"ד ספרים דאינון כ"ד דשאיב מן ימא דאורייתא אתמר בהון (שם) ותגיד לבני ישראל.

ומאי ניהו דשאבין מיניה האי כ"ד דאיהי שכינתא כלילא מכ"ד ספרי דאורייתא. דא צדיק דאיהו נהר דנפיק מעדן עלאה. בגין דנחית ביה ו' דאיהו בן י"ה. ובגלותא אסתלק מיניה ואתמר ביה (ישעיה יט) ונהר י' חרב ויבש. י' חרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. ואיהו דך בכ"ד ספרים. ועם כל דא דאיהו חרב ויבש אתמר ביה (תהלים עז) אל ישוב ד"ך נכלם. אל ישוב דך דאיהו צדיק בשכמל"ז ד"ך בשכינתא. דאיהו כ"ד אתוון דחודא. עליה אתמר (מלכים והמלך

באר לחי ראי

יחודא תחאכ כזכר: ומאי ניהו דשאבין מיניה האי כ"ד וכו'. ר"ל מאחז ספירה מהצניח מקבלת המלכות שביא סוד הכ"ד השפעתה, שאחרנו שפיי הכ"ד שואצת הנוקבא השפעתה מצניח, וצודאי יש להצניח ספירה מיוחדת השופעת השפעתה לעולם שלמטה ממנה, ואמר: דא צדיק. שהוא ספירה היסוד, שהוא צחי ליוור בהשפעה שנמשך מהצניח לעולמות שלמטה כנודע: דאיהו נהר דנפיק מעדן עלאה. עיי' צרע"מ (פי פנחס דף רמ"ו ע"ה) צסוד ונהר יולא מעדן עדן צניח, ונהר הוא יסוד לדיק חי עולמים היולא מצניח ואשקי לגנחא דאיחי שבינתא תחאכ עיי"ש: בגין דנחית ביה ו' דאיהו בן י"ק א' הוא מצודאר לעיל (דף י"ב סוף ע"ה) כי סוד נהר יולא מעדן הוא ה' דנפיק מצין י"ק, היינו עיי' היחוד דלוי"א יולא בהשפעה שהוא סוד אוח ו' דך הליעור היסוד מאחז לטוקבא תחאכ: ובגלותא אסתלק מיניה וכו' י' חרב בבית ראשון, ויבש בבית שני. עיי' זכר (צרחשית דף כ"ז ע"ה) צסוד ונהר י' חרב ויבש, דצצית ראשון יבש הכי"א הראשונה דכו"י"א דאסתלקין מיניה נציעי דאוח י', וצגין לה י' חרב צצית שני, כיון דהנהר שהוא אוח ו' שניפיק מצין י"ק יבש, ממילא דאסתלק מיניה נציעי כג"ל עיי' י' חרב צצית שני צה' תחאכ ואינו משפיע לה השפע עיי"ש: אתמר ביה "אל ישוב ד"ך יבכלם. ר"ח אדני"י. וציואר בענין מוצן עפמש"ל (תיקון כ"ה דף מ"ז ע"ה) צסוד ושמתו כדכ"ד שמשותין, שהוא סוד ז"א וטוקבא שנקראים כ"ד וד"ך צסוד צ"פ צשכמל"ז שאומרים צ"י ק"ש שחריח וערצית, ועל זה נאמר צצקבא וכו"ה על שכמה, ועיי' נאמר אל יבש ד"ך נכלם, כי כ"ד צכפוך א' חתוך הוא ד"ך, צגין דשכינתא דאיחי כ"ד איחי צצירא צגלותא אחרת עליה לז נצצר ונדכה אלהים לא תצור עיי"ש, חה הוא ציואר כדצרים כאן, כיון שהמלכות שביא שם אדני"י הוא חרב ויבש צצרי"ר על שמינה מקבלת השפע מהצניח, ונעשה מהכ"ד שכל ד"ך דאיחי צצירא צגלותא, עיי' אנו מצקשים אל יבש ד"ך נכלם: עליה אתמר והמלך שלמה ברוך. ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ה ותיקון

פנים עבור על ידי זה הם מיוחדים סוד ק"ש, ולא זכאה חולקיהו וכאמור: עליהו אתמר כה תאמר לבית יעקב. עיי' זכר (יחרו דף ע"ע ע"ב) כה תאמר לצית יעקב וגו', ר"ש אמר כ"ה תאמר כמא דאח אמר כ"ה חצרכו, וכתבו וחסידין יצרכוכי"ה, כלומר יצרכו כ"ה עיי"ש. וכו"יו סוד יחודא עלאה דק"ש. ויתכן כפי מה שאמר עליוהו ואתמר כה תאמר לצית יעקב, ר"ל כי יעקב שכתחול בענין הק"ש לא זכה עוד לייחד יחודא עלאה שמש ישראל וגו' וזכה רק ליחודא תחאכ דשכמל"ז, וצכן לריכין להמשך אל יעקב גם רח דכ"ה שהוא יחודא עלאה ולא נשלם סוד הק"ש צצחי גיי"ע פנים עבור דאינון כ"ד דשאיב מן ימא דאורייתא. עיי' צלקית (פרשת חיי שרה) צסוד וצצקבא יולא וכו"ה על שכמה וחרד העניח, כי הנוקבא יש לה כ"ד א' על שכמה צמקום שמתחיים יסוד אמא, והארח יסוד אמא נקרא משיון, והנוקבא מקבלת השפעתה לחוך הכ"ד שלב מן המשיון שהוא יסוד אמא עיי"ש. וזה שאמר דשא"ז מן ימ"א דאורייתא, כי י"ס הוא סוד צניח אמא עלאה כמצודאר זכר (פרשת צא דף מ"ב ע"ב): אתמר בהון ותגיד לבני ישראל עיי' זכר (יחרו שם) צבהמשך המאמר דכ"ה תאמר לצית יעקב הזכר, שסיום ותגיד לצני ישראל, כי הגדה היא מסערה דחסד, כמ"ש הגדתי היום לה' אלקין עיי"ש, ולפי האמור יתכן בענין כי סוד הכ"ד שכל שכמה דנוקבא האמור, הוא אחד מהג' כד"ים של חס"ד, שמשפר גיי"ע כ"ד הוא חס"ד כמ"ש צלקית (שם), ויתכן מאוד עפ"ן מ"ש ותגיד לצני ישראל דייקא, כי נודע מצדדי הזכר (ויחי דף ר"ל ע"ב) צשפעתא דפתח יעקב ואמר האספו ואגיד"ה לכם וגו', אבדרו לה צצוי ציוחודא דמילייהו, ופתחו ואמרו שמש ישראל וגו', צהאי שפעתא קאים לה יעקב ואמר צשכמל"ז ואחיישנה שכינתא צצוכתה עיי"ש, ולזה יתכן שסיום כהא שהוא הסוד של ותגיד לצני ישראל, כי הוא נצמה לסוד ואגיד"ה לכם, אשר צני"ז של ישראל הם נצמו היחוד השלם והמשויבו סוד כ"ה שהוא יחודא עלאה להכ"ד שזכה יעקב שהוא

א ב והמלך שלמה ברוך. ועל אלין כ"ד אתון אתמר (ישעיה ט) ושמתי כ"דכ"ד שמשותף וגו'. האי עני איהו ד"ך. ובת זוגיה דכ"ה. ואיהי (נ"א ואיהו) כד"ה על שכמה. כ"ד ה' דאיהי חמשה חומשי תורה. ואיגון ה' אצבעאן דבהון אתמר (בראשית כו) ותמלא כד"ה ותעל. ומאין שואבין, מכ"ה אתון. ורזא דמלה (במדבר ה) כ"ה תברכו את בני ישראל, את ודאי. במאי אתברכת ואתמליאת. באת ו' דאיהו כליל שית תיבין דיחודא. דאיגון שמע ישראל י"י אלהינו י"י אחד. וביה אתעבידת אות כ"ה.

איהי אימא עלאה ימא דאורייתא. ו' נהיר דנפיק מתמן ומיניה אתמליאת כ"ד דאיהי שכינתא תתאה. ומינה אתשקיא בגלותא. מה דהוה בקדמיתא היא אתשקיא (מנייה) (נ"א הוה מינה), ורזא דמלה (בראשית ס) ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו. ועלה אתמר ותאמר שנת

באר לחי ראי

שלהם ממאח עלאה שבוה יחודא עלאה חוה דכ"ה חתון וכאמור את ודאי. ר"ל ע"י ליגור יסוד לזיק שנקרא ח"ת, כמ"ש בזכר (ויחי דף רכ"ז ע"ב) ויברך את יוסף, אמר ר' אלעזר ח"ת דייקא, דזיך לוח קיימא חוה דברית דנער יוסף, וזגין כך חקרי לזיק ח"ת עיי"ש. וביה אתעבידת אות כ"ה ע"י זכר (בספרא דמשפטים דף ק"ד ע"א) ד"ב אחאי דל זכדי דל, דל"ת הוא מסכנא, וכייע כי לאשר נחסר מהמלכות ההשפעה ויהא דלכ ועניו אז הוא צנח"ד, אבל כאשר נמשך לב ההשפעה ונפקא ממסכנו לעתירו כדון נעשית ה' עיי"ש. יזח הוא זיאור הדברים כהן, כי המלכות קודם שמקבלת השפע הראוי לה מצינה הוא צנח"י כ"ד שגכפך לד"ך כ"ל, ולאחר שמקבלת השפע ונעשה מה"י, נעשה מכ"ד כ"ה, ולזה אמר וזיב אתעבידת לוח כ"ה, ר"ל ע"י ההשפעה שמקבלת מהצינה נעשה מכ"ד כ"ה: איהי אימא עלאה ימא דאורייתא היינו כמשי"ל בחיקויים (דף מ"ז ע"ס) דכ"פ שמע ישראל דבי ק"ש דשחרית וערבית שהם סוד ז"פ כ"ה חתון איגון חמשין חרעין דצינה, שהוא סוד י"ס עיי"ש. ומינה אתשקיא בגלותא, מה דהוה בקדמיתא היא אתשקיא מינה [כ"ל], וכן הוא בדפוס מנוצב] ור"ל דלע"ג דקו"ל שאין אמת יורדת השפעתה שהוא סוד מ"ד למלכות שכינתא תתאה עד שמקבלת קודם מ"ג מהמלכות, וכמ"ש באר"י ז"ל (בשער מ"ג ומ"ד ועוד כנמש וכו' דוכתי) זה הוא רק צימים הקדמונים זמן הצית, אבל עתה בגלות ח"ך שאין לנו מעגין מ"ג צעוק"ר כראוי, עכ"ל יורדת אמת השפעתה לנוקצא תתאה בסוד מ"ד ע"י המ"ג שבו ישראל מעגין מנוקצא לאמת צנינים קדמוניות, וזכר חיכי [שכיח אמת עלאה] אתשקיא מינה [ר"ל מהנוקצא שכינתא תתאה] צנח"י מ"ג ובאשור. ורזא דמלה ותמהר וגו'. ר"ל שלא המתניב עד שהמלכות העלה תחילה מ"ג רק מיהרה הוא תחילה להוריד השפע להמלכות סוד כ"ד וכאמור. ולזה מצינו מה שמסיים

ותיקון ע' דף קכ"ג ע"א) בסוד כל הכורע כורע צנח"ך דל לזיק ח"י עלמין, ועליה אתמר והמלך שלמה ברוך עיי"ש וכייעו כי שלמה הוא יסוד כמ"ש צרע"מ (ויקרא דף ד' ע"א) גוף וצריח יעקב ושלמה עיי"ש, וזה הוא זיאור הדברים כהן, ור"ל דלכ"ו מתחיל יחודא תתאה צנח"ך, ששם הוא ענין הכריעה לרמוז שזכ"ד חתון דזיחודא תתאה נמשך השפע ממאח עלאה ע"י ליגור היסוד לזיק שהוא סוד שלמה לשכינתא תתאה האי עני איהו ד"ך, ובת זוגיה דכ"ה ע"ל (חיקון כ"ה דף נ"ח ע"א וע"ב) דקוצ"ב שהוא סוד ז"א כשהוא בגלותא צביכול וזכ"ה צר מתתאה הוא עני, ושכינתא עניה עיי"ש: ואיהי כד"ה וכו', כ"ד ה' כלומר שהשכינה שכיח ה' תתאה, היא דכ"ה מן כ"ד ספרים דשאין מימא דאורייתא שהוא ה' חומשי תורה: ואיגון ה' אצבעאן שחוזות צכן כ"ד ושחוזת השפע דה' חומשי תורה ומתמלאת ונעשית כד"ה והצנת הענין הוא עפ"ד זכר (צלק דף קפ"ו ע"ב) צריח קדישא חתער צחמש אלצנן דידא, ועל דל כל צרכאן דכנהא צאלצנן תלין עיי"ש, וזה שאמר דלכ"ו לקחה רצקה ככ"ד צ"ב אלצננות כ"ד, לעורר הכח של היסוד צריח קדישא שהוא ליגור השפע הנמשך ממאח למלכות כזכר ודכדברים יתאחדו עם מ"ש רבינו צ"מ (דרוש י"א משער מ"ג ומ"ד אות ע"ו) כי השם צוכ"ו הוא מספר יד"ך שהוא י"ד דצינה, וזה ה' אלצננות שהם ה' חותיות מנלפ"ך אשר מהם ניתן השפעה מצינה למלכות עיי"ש: ומאין שואבין, מכ"ה אתון. היינו כמשי"ל דיתודא עלאה שהוא שמע ישראל יש צב כ"ה חתון, ויתודא תתאה שהוא צשכמליו שיש צב כ"ד חתון, ויתודא עלאה הוא סוד אמת עלאה, ויתודא תתאה היא שכינתא תתאה עיי"ש, ולזה אמר שהשכינה תתאה היא שחוזת צכד"ה ההשפעה ממאח עלאה שהוא סוד יחודא עלאה שיש צב כ"ה חתון כה תברכו את בני ישראל. היינו שהכונים ממשיכים בצרכות ע"י ה' אלצננות

שתה אדוני, דאיהו אדון דילה. ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב. אלין רמ"ח תיבין דק"ש דאינון שקילין לרמ"ח פקודין דאורייתא דבהון גמוליי חלב ינקין. ועתיקי משדים דאתמר בהון (שיר ז) שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה, ואינון תרי לוחי אורייתא.

כ"ה איהי שכינתא עלאה דבה נפקו ישראל ממצרים. כד"א (שמות יא) כה אמר י"י כחצות הלילה וגו'. איהי כ"ה אתון דיחודא דשחרית. וכ"ה אתון דיחודא דערבית. (ישעיה גז) ושמתי כ"ד כ"ד שמשותיך (קצ"ד) דא שכינתא תתאה. דאיהי כ"ד אתון דיחודא קדמאה דשחרית וכ"ד אתון דיחודא דערבית.

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין. ואית מ"ט אנפין לתתא מסטרא דישראל זוטא דאיהו מטטרון

באר לחי ראי

שקילין וכו', דבהון וכו' ר"ל דכמו דאשכחן שצעלי חורה ומלוחות ומע"ט ויוקיס השפעס מהמלכות ומע"ט וחורה שקיימו, כמו שמפרש ואזיל שמלוחות ומע"ט נקראים חלב, וכן חורה הוא סוד חלב השדיים, כן גם מק"ש לצד יבולין לייק זה החלב שהוא סוד ההשפע הקדושה. ועתיקי משדים. כי השדים הם החורה, כמ"ש צ"ס (עירובין דף נ"ה ע"ב) מה דד זה כל זמן שהחיות ממשמש צי מולא חלב אף החורה וכו' עיי"ש, ועי' צדצ"א (פרק צ) ויוקי שדים, אין שדים אלא חורה שנאמר חנקו ושצעתם עיי"ש. דאתמר בהון שני שדיך וגו' עי' צדכר (פקודי דף רנ"ג ע"א) על פסוק זה, דמ"י שמוח א"ל שדי נפקין אלן בני שדיים, ומכאן שדי ויוקין כל אינון תחאין וכל אינון היכלן דקיימא מסטרא דא עיי"ש: ואינון תרי לוחי אורייתא עיי"ש צפר"י (ש"ה"ש צפסוק צ"ג שדיך) שפי כן שני שדיך שחי לוחות, והוא מהמדיל שם: כ"ה איהי שכינתא עלאה וכו' כה אמר ה' הוא חחר צדק לפרש מש"ל דכ"ד היא יחודא תתאה שהיא מלכות, וכ"ה הוא יחודא עלאה שהוא צינב, ומצוה תחילה ראיא מפסוק: כה אמר ה' שכיב הוא אמא עלאה ממה שנאמר צי"אח מלרים כ"ה אמר ה', והרי קוי"ל דציונב ילאו ישראל ממלרים שהוא עלמא דחירו, הרי שילאו צדק כ"ה שהיא אמא עלאה. איתן מ"ט אנפין. גם צדק הוא חחר לראש מש"ל חיביו אלן מארי משנה צמ"ט אנפין עבור שהוא סוד מטטרין כזכר, וכוחותו לפרש צדק דלכאורה יש לדחות לכל המאמר שאמרנו עד עתה צמוד ק"ש, כי הלא צדק אימרים שמת ישראל, ומבואר צדק (פי' ואתחן דף רס"ג ריש ע"ב ודף רס"ג ע"א) שמת ישראל ישראל סבא עיי"ש, והנה נודע דישראל סבא הוא ציונב וכמ"ש צמ"ט (פרק ח) משער המוחין) וצלק"ט (פי' תולדות), ואיך אנו דורשין ענין ק"ש היינו מ"ט אתון דשמת ישראל וצמ"ט על מטטרין שהוא מדרגה גבוהה. ולזה מפרש ואמר: ואית מ"ט אנפין מסטרא דישראל זוטא דאיהו מטטרון

שמיים הקרא ותשקהו. היינו ע"י לינור יסוד לדיק, ומצוה דצדק צפוטות דק"ש על אליעזר עזר הצרכס, והיינו כי נודע מהמדרש הנעלם (פי' חיי שרה דף קכ"י ע"א) וצמ"ט (פי' פנחס דף רט"ו ע"א) כי אליעזר נקרא עזר זקן ציון, שהוא סוד מטטרין אשר שמו כשם רבו שהוא צחי יסוד ולינור המשפיע, וכמ"ש צמ"ט (בהקדמה) שמטטרין הוא צחי יסוד לדיק שהוא לינור שעל ידו עולה חפלה ישראל ועל ידו יורד השפע להעולם עיי"ש, ולכן אמר הכוזב והשקוב, שאמא יותנה השפעתה למטטרין שהוא לינור יסוד לדיק, ומשם ועל ידו יורד השפע להמלכות דאיהו אדון דילה היינו כי אליעזר הוא אפוערופא, כמו שפרש"י (צפר"ט לך לך) על צן משק ציון, אפוערופא וממונה דילה ומשק מחורה רבו לאחרים, והיינו מטטרין שהוא אפוערופס שמינהו הקצ"ב, כמ"ש צילקוט ראוני (פי' צראשית דף כ"ז ע"ב), וכן הוא צמ"ט (פרק ד משער הזמירות וצסוף בהקדמה לפע"ט) דמטטרין הוא שר העולם ועל ידו יורד השפע מעילא לתתא ומתחת לעילא עיי"ש, והיינו כענין אפוערופס, ולזה אמר שהוא אדון דילה, והיינו שהמ"ט שעולה המלכות לאר"א והשפע היורד מעולמות שלמעלה לטקצא, הולך ככל ע"י מטטרין שהוא האפוערופס הזכר: ותאמר גם לגמליך אשאב וגו'. דבהון גמולי חלב ינקין, ועתיקי משדים. עי' צמ"ט (פרק ג' משער הכללים) צמוד שדים ודדים, כי השם שדי הוא סוד השדיים המניקים את הילד, וצומן שאין הילד יונק נקרא צחינה גמול, כי כשאמא מסלקת עלמה ועולה למעלה מעל הבנים אחר גמר היניקה, הוא נקרא גמול מלשון ויגמיל הילד, וכשכיה מניקה אז מאיר שם שדי צד"י שגלה ע"י עיי"ש צאורן, ולזה מפרש שאמרה רבקה גם לגמליך אשאב, דצדק גמוליי חלב וכו', ר"ל שהצדקה גם דגם צומן שיפסוק השפע מאמא ולא חרד שפע חלב של הדדים צחי גמולי חלב, תחטורר היא להוריד השפע להמלכות: אלין רמ"ח תיבין דק"ש דאינון

מטטרון. ואיהו מיט אנפין. ובהון יזהירו מארי משנה דאיהי תניינא להלכה. שפחה דיליה (קפ) בגין (אסתר י"ח) כי מרדכי היהודי משנה למלך. כגזונא דא משנה (ח' י"ד ע"ב) משנה למלך. וביה יזהירו מארי מתנייתא.

כזהר הרקיע דא הלכה דאיהי קבלה למשה מסיני. וכמה עולימאן אית לה דאינון הלכות פטוקות דאתמר בהון (שיר א) ועלמות אין מספר. ואיהי סלקא על כלהו הה"ד (משלי לא) ואת עלית על כלנה. ואיהי עם כלהו דאוקמוהו הלכה כרבים (קצו).

ומצדיקי

באד לחי ראי

הנלרכים בעולמות העליונים, וזו ההלכה נקראת קבלה למשכ מסוין] הנה הם נקראים שונה הלכות בכל יום, כי סוד ההלכה הוא צמלכות, וכמיש [בסדור הארי ז"ל זכוות כל השנה הלכות בכל יום] שהלכות הוא סוד השכינה מלכות, כי הלכה הוא בגימ' אדניו עיי"ש, מיכ הם מקבלים זוהר מהרקיע שיהא המלכות עלמה כמש"ל (דף א' ע"א): דאיהי קבלה למשה מסיני. ע"ל (תיקון כ"א דף מ"ז ע"א וע"ב) כי המלכות כד קמה על רגלכה בגלוחא בתראה אתקריאת הלכה למשה מסוין, וכד שרייא דדורעיו ומלכא אתקריאת קבלה למשה מסוין עיי"ש, וזה שאמר הכא דאוחן הלומדים גמרא והלכות עפ"ד הקבלה הם מעלין את המלכות בין דרעיו דז"א עד שנקראת קבלה למשכ מסוין, וע"כ זוכים שזיכורו כזוכר הרקיע וכזכר. ובמה עולימאן אית לה דאינון הלכות פטוקות. ע"י צרע"מ (פנחס דף רט"ז ע"א) ועלמות אין מספר, דאינון הלכות דליח לון חושבן עיי"ש. ובזכר (שמות דף י"ד ע"ב) דרש ועלמות אין מספר כמד"א היש מספר לגדודיו, ועם כל דא כתיב אחת היא יאחי תמחי, אחת היא לאמה, דא הוא שכונה יקריב לאשרי זנייהון אחת היא ומיוחדת ליה זכר, כד"א רבות זנות עשו חיל ואת עליה על כלנה עיי"ש ולפי האומר יתאחדו המאמרים אליו להמשך הדברים שבי לשל, כי מי ששונה הלכות ע"ד הנסתר והכמה הקבלה שיהא קבלה למשה מסוין, הוא למעלה ממדריגת הלומד הלכות ע"פ הפשט, כי הלומדים ע"ד הפשט צנחי הלכה למשכ מסוין אינם מעלין את המלכות, רק הם צמדריגת עלמות אין מספר, אצל מי ששונה הלכות ע"פ סוד שיהא קבלה למשה מסוין וזייוו שמעלה את המלכות בין דרעיו, נאמר עליו ואת עליה על כלנה: ואיהו עם כולהו כמח דאוקסוהו הלכה כרבים. ע"ל (דף א' ע"ב) ומלדיקי רבנים זייוו לדיקי דעלמח חליין צבו, ומפרש אמאי נקראים מלדיקי רבנים דייקא שעליהם אתמר הלכה כרבים דא שכיחא עיי"ש, ומפרש הכא דאמיג דנאמר על השכינה אחת היא לאמה, עכ"ל ויזדק מי"ש לשל שנקראת ג"כ רבים, כיון שאינה לצדה, שיש עמה עלמות

ר"ל אמיג שאמרנו כן בדרוש דק"ש שהוא מסטרה דמטטרוין, אין זה סחירה למ"ש בסוד שמע ישראל דר"ל ישראל סבא, והייוו כמי"ש צפטי"ח (פרק י' משער הק"ש) דסוד שמע ישראל, ישראל הוא ש"ר א"ל, שהוא ישראל סבא וישראל זוטא, דישאל אע"א הוא מקבל הארה מן ישראל סבא עיי"ש. וזכר מוזן שכל עולה נקנה אחד, כי המארי משנה שלומדים תורה צמיע פנים טבור שהוא סוד מטטרוין גם זה נמשך מק"ש, כי מישאל דק"ש שהוא ישראל סבא, נמשך בהשפעה לישראל זוטא שהוא סוד מטטרוין וכאומר ובהון יזהירו מארי משנה ע"י צלקי"ח (פ' ואתחנן) כי משנה הוא כנגד מטטרוין שצטולם היורה עיי"ש דאיהו תניינא להלכה ר"ל ללך נקרא משגיח לשון שני, ואמר תניינא להלכה. ר"ל כי הלכה שהוא קבלה למשה מסוין כמו שמפרש ואז"ל, הוא קודם צמעלה למשנה שהוא מדריגת שאתריה. שפחה דיליה ר"ל ללך נאמר משנה צה נקבא, להורות שאינו ר"ל למטטרוין שהוא עבד של ז"א, אלא למטטרוין שיהא שפחה למלכות, והייוו כי כמו שיש לז"א עבד הנקרא מטטרוין, כן יש לוקבא דז"א שפחה הנקראת מטטרוין, וכמש"ל (צדף שאת"ז), והמטטרוין של המלכות הוא מיטטרוין צו"ד בין במ' להט, וע"י מח עוד להלן (דף ע"א ע"ב): בגין ל"ל בגון, כי מרדכי היהודי משנה למלך מביא ראיח מלשון הכתוב כי משגיח הוא לשון שני ותנינא, כמו דאשכחן צמדרכי דנקרא משגיח למלך דהוי הפי שמדרכי היכ שני למלך, וכן הכא הוי הפי של מארי משגיח מלשון שני למלך, ולא המלכות עלמה וביה יזהירו מארי פתניתא. כלומר צמיטטרוין שפחה דמלכות, ולא צמלכות עלמה כזכר, וכמי"ש צפטי"ח (שער הנכונה הלימוד) כי כוונת קריאת המשנה היא צמיטטרוין עיי"ש. כזהר הרקיע דא הלכה. כלומר המלכות עלמה, והייוו כי העוסקים רק צמשנה שיהא נגלות החזרה אינם זוכים רק למטטרוין כזכר, אצל אוחן האיכים ללמוד הלכה ע"ד הקבלה [וכמי"ש צפטי"ח (שער הנכונה הלימוד) שזה הוא המדרגה הגבוהה צלימוד תורה, וזכר עשין כל החיקוים

ומצדיקי הרבים, בה יהיו ככוכבים לעולם ועד, ככוכבים ודאי דלית לון חושבנא. דכל כוכבא וכוכבא אתקרי עלמא יחידא. ודא הוא ועלמות אין מספר. ואלין עלמות אל תקרי עלמות אלא עולמות. ובגין דצדיקא אינון ככוכבים וכל חד אית ליה כוכב. בגין דא אוקמוהו קדמאין (קד) כל צדיק וצדיק אית ליה עולם בפני עצמו. וכל מאן דזכה להלכה חד ירית עלמא חד. כל שכן מאן דזכה למסכתא חדא או לתרין או לשתין דאתמר בהון (שיר 1) ששים המה מלכות. דכל מסכתא מטרוניתא איהי בגרמה. וזכאה איהו מאן דירית לה בהאי עלמא. דהלכה עולימא דמטרוניתא דאיהי קבלה.

זכאין אינון דמשתדלין בשכינתא דאיהי על כלהו. בהלכה. לאפקא לה מן גלותא דאתמר בה (ישעיה 2) ובפשעיכם שולחה אמכם. ולמיזל לה לגבי בעלה למהוי לה קבלה בדרועוי לקיים בה (שיר 3) שמאלו תחת לראשי וגו'.

דבגלותא משנה דאיהי מטטרוין שלטא ואיהו משנה למלך. באתר דמטרוניתא יתבא משנה, ודא איהו (משלי 1) ושפחה כי תירש גבירתה. וביומי דמשה לא שלטא שפחה אלא מטרוניתא, לבתר דמית משה וירית יהושע דאיהו נער. באתר מלכותא. שלטא שפחה. כמה דאת אמר (יהושע 4) אני שר צבא יי עתה באתי.

והא אוקימנא מטטרוין איהו מעשה מרכבה. ועליה אתמר אין דורשין במרכבה ביחיד. מאי ביחיד, ביחודא דעלמא. אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. חכם בחכמה. ומבין בבינה. ויודע בדעת. דאתמר בהון (שמות 14) ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה בתבונה ובדעת. בגין דאיהו משכנא דאתמלי בתלת דרגין אלין. ובכל מלאכה דא מעשה בראשית שכינתא תתאה. דאין

באר לחי ראי

יחן שאמר אם אין פניך כולכים היינו במטרוניתא עלמא וכאמור. והא אוקימנא מטטרוין איהו מעשה מרכבה עי' צרע"מ (פנחס 17 רכ"ג ע"ג) מעשה מרכבה דא מלכות, ונחלת אלן איכו חכמה ובינה ודעת. ובגין דא אוקמוכו מארי מהגיתין אין דורשין צמעשא מרכבה ביחיד אלא"כ חכ"ם ומצוין מדעתא, ואית מרכבה לתתא מז"א דאיכו מטטרוין עיי"ש. וזכא ויזן כל המאמר זכאן ועליה אתמר. צ"ס (חגיגה ר"פ אין דורשין): ביחודא דעלמא ר"ל לעשות מרכבה לאדון ככל שיצא להתייחד עיי"ז עם המעונייתא ביחודא דעלמא צנח"י צא אדם לשבת על כסא. וכמ"ל (דף 7 ע"א) ואיכו בורסיה למארי כלא, ועיי"ש (צסוף העמוד) צסוד זירכז על כרוב ויטף, דמטטרוין הוא מרכבה לעמודא דלמנעיתא עיי"ש: אא"כ היה חכם ומבין מדעתו היינו שיכול להמשך צלימודו ג' מחין חז"ל כזכר: בגין דאיהו משכנא. ע"ל (דף י"ג ע"א) על ללע המשכן דא מעטרוין, והכא דרוש גם על המשכן עצמו, כלומר שהמשכן עצמו הוא מטטרוין, כי המשכן הוא צחי מרכבה לשכינתא כמי"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכיינו סוד מטטרוין שהוא מרכבה לשכינתא: דאתמלי בתלת דרגין אלין. כיינו כי יודע דמטטרוין הוא סוד שם שדיי כי שמו כשם רבו כמי"ש צרע"מ

אין מספר כזכר. דאתמר בהון ששים המה מלכות. עי' צרע"מ (פי פנחס 17 רע"ז ע"א) ששים המה מלכות ואינון לקנב ששים מסכתות ע"ד הפשט. מטטרוניתא איהו בגרמה. פי צפני עלמא. דאיהו קבלה ר"ל דמטרוניתא עלמא הוא חכמת התורה עפי' סוד הנקרא קבלה למשה מסיני כ"ל, אבל נגלית התורה שהוא צחי הלכך למשה מסיני הוא עולימא דמעונייתא: דאיהו על כלהו. כמ"ל דעליה גאמר ואת עלית על כוללך: בהלכה. כלומר כשלומד ההלכה עי"פ הסוד הזכר: ולמיזל לה. כלומר שע"י הלכ"ה ישנה לה כלוכ"ה לגבי בעלה למחוי לה קבלה בדרועוי. ר"ל דע"י למוד הלכות עי"פ חכמת הקצנב עושה להמלכות קצ"ה, כיינו שמקבל ז"א להמלכות זין דרועוי, שמכאן עטמא נקראת קצ"ה למשה מסיני: דבגלותא משנה דאיהו מטטרוין שלטא וכי. וכתבם לזה יחפרש לבן (צדף שח"ז): דאיהו נער. עי' צלקית (שמואל) דמטטרוין נקרא נער עיי"ש: אני שר צבא ה' עתה באתי. ודרשו חז"ל צמד"ר (ויחי פי ל"ז סי' ג') ונאגדת צה"שית (פי ל"ב) עם משה רבך צחתי וכי מתפלל ואמר אם אין פניך כולכים עיי"ש, וכן הוא צזכר (כאזינו 17 רע"ז ע"ג) עתה צחתי ציומיו דמשך רבך אחינא ולא קבלני עיי"ש. ולפי האמור

דאין דורשין לה בעובדא דבראשית בשנים אלא ביחודא דעלמא. מרכביה דילה איהו מטטרוין גוף שכינתא.

ושכינתא איהי מ"ה ^{קסח} י"ד ק"א וא"ו ק"א אתקריאת, בגין דאיהי כללא דעשר ספירן. רכב דילה מטטרוין. עליה אתמר ^(תהלים סו) רכב אלקים רבותים אלפי שנאין. מאי שנאין שור נשר אריה אדם ^{קסג}, ודא איהו סוד מרכביה רכיב מ"ה ה ודאי.

ומטטרוין

באר לחי ראי

שמטטרוין הוא צחי גוף לשכינתא, ושכינתא היא נשמה למטטרוין, והוא נכלל בהשכינתא, ואין להשגשג לבי וכחכר. ושכינתא איהי מ"ה יו"ד ק"א וא"ו ק"א. ע"ל (דף ו' ע"א) וצדע"מ (פנחס דף רכ"ח ע"א) דהג' אותיות יק"ו צמילו מ"ה הם ז"א וכו"א אחרונה דמ"ה היא שכינתא, והשם מ"ה צלומות הוא יתוד השלם דו"י עי"ש. ולזה אמר הכא דכמו דצו"י אמריין שאין להשוב ארוחם לשיגים רק לאחד, כי כשנעשה היתוד השלם דו"י נשלם השם מ"ה ואי אפשר לחלק שם אי לשיגים, כן גם צמטטרוין ושכינתא דשניהם נשלם השם מ"ה על כן אין לחושבם לבי. ואמר אתקריאת, וביינו ר"ל דאף כי השם מ"ה אינו צעלם כיוני להנוקבא רק לז"א, עכ"ל מליו שגם הנוקבא נקראת מ"ה, כמ"ש בצפר ילירה עשר ספירות צלי מ"ה נעוץ סופה צחילתה וביינו המלכות, ומפרש הטעם בגין דאיהי בללא דעשר ספירן ר"ל כיון שהיא כלולה מכל ה"י"ם, שמאיר בה ז"א צכח ביו"ד אותיות של השם מ"ה שהם סוד ה"י ספירות: רכב דילה מטטרוין. חוזר לדבריו הראשונים שמטטרוין אינו נחשב לחלק ופרטוף צפני עצמו לכווח נדרש עי"ו צמעשה צראשית צשנים, כי מטטרוין הוא רק מרכבה למלכות וכמ"ל (דף ד' ע"א) דמטטרוין הוא סוד המרכבה ועליו נאמר וירכ"ב על כרוז ויעף עי"ש עליה אתמר רכב אלקים וכו'. ע"י צדע"מ (פנחס דף רכ"ו ע"ב) צסוד רכב אלקים רבותים שהוא סוד עשר ספיראן המהלצשים צע"מ מן מטטרוין עי"ש. ולפי האומר יחכן כי מטטרוין הוא מרכבה לשכינתא חתאה שהיא כלילא מעשר ספירות צלי מ"ה כ"ל. שור נשר אריה אדם. ואע"ג שאין צחיבה שנאין צ' אלפיין שיהיה ה"י ר"ת א"דס, יחכן לרמז צחיבה שנאין כ"ד חיות של המרכבה, כיון שיש צחיבה זו צ' גוניין שהן האחרונה מרמז לא"דס, וכמ"ש צזכר (צראשית דף י"ח ע"ב) וצדע"מ (פי עקב דף רע"ד ע"א) שצאות ה' פשוטה מרומה א"דס שהוא כלול דבר ונוקבא כהדא עי"ש, וע"י צפע"מ (פרק א') משער כוונה לתן): ודא איהו סוד מרכבה רכיב מ"ה ודאי. ר"ל כיון שאמריין שמטטרוין הוא סוד מרכבה שהוא אותיות רכיב מ"ה, נשמע ממילא שכלל צו סוד דבר ונוקבא, כמ"ל דאותיות יק"ו צמילו אלפיין הוא סוד

(פנחס דף רע"ו ע"א וצד"ד), וטודע מדברי האר"י ז"ל דמוחין דז"א שהם חכמה צינה דעח נקרא שד"י, כמ"ש צלק"ת (איו"ב) עי"ש. וזה הוא הענין שאמר כאן דענין המשכן הוא צחי מטטרוין שהוא סוד ג' מוחין אלו שאי אפשר לצבותו מצלעו, וכמ"ש צזכר (פקודי דף רכ"א ע"א) וצאלין תלחא [חצ"ד] אצבני משכנא דכחיב ואמלא אוחו רוח אלהים צחכמה צצבונה וצדע"מ עי"ש, ולזה אמר הכתוב צצלאל הוא ראוי להיות צונה המשכן שהוא מטטרוין הנקרא מרכבה, כי מ"י שהוא ח"ח וד"יק שיש צו כח להמשך ה"י מוחין דחצ"ד הוא יכול לדרוש צמעשה המרכבה שהוא סוד שם שד"י שהוא מוחין הנלרכים לצנין המשכן כנצ"ר. ובכל מלאכה דא מעשה בראשית. עש"ס (צרכות דף ג"ה ע"א) יודע ה"י צצלאל לרף האותיות צצכס נצדאו שמים וארץ עי"ש, וכן הוא צזכר (חרומה דף קנ"ב ע"א) עי"ש ואמר הכא שז נרמז צחיבה וצכל מלאכה, כי מעשה צראשית נקרא מלאכה כמ"ל (דף י"ג ע"ב) ע"ש הכתוב (צראשית צ') מלאכה"ו אשר עשה, מכל מלאכה"ו אשר עשה. שכינתא תתאה. (דף י"ג ע"ב) וצכל מלאכה דא ה' עי"ש דאין דורשין לה בעובדא דבראשית בשנים אלא ביחודא דעלמא ע"י צדע"מ (משפטים דף ק"ח ע"ב) דשכינתא לקבל קו"ב"ה חשיבה כגופא. אצל כלל חד. כי צקו"ב"ה ושכינתיה גופא ונשמחא כלל חד. מש"כ צצב נש דגופיה ונשמחיה צצפרדח דא חומר ודא שכל עי"ש, ולזה אמר שלא מרמז הקרא וצכל מלאכה ולא סחם וצמלאכה, כי תיבה וצכל הוא מרמז החכלות השכינתא עם ז"א צסוד אין דורשין צמעשה צראשית צשנים אלא ציתודא דעלמא, היינו כי ז"י שם הגוף והגשמה אין לחושבם לבי כי כלל חד, ולכן נקראת השכינתא כ"ל מלאכה מלשון החכלות שנכללה חמיד צז"א וכאומר. מרכבה דילה איהו מטטרוין גוף שכינתא. ע"י צזכר (משפטים דף ל"ד ע"ב) מאן גופא דצרחא למלאכה דא מטטרוין עי"ש, וצפע"מ (פרק צ' משער דרושי אצ"י"ט), ולזה הוא מצ"ר כאן להמשך הדרוש כי כמו שאמרנו לעיל צז"א ונוקבא, שהנקבה נכללת חמיד צז"א צצחי גוף ונשמה, שהנוקבא היא צחי גוף לז"א, ח"ה הוא צחי נשמה להנוקבא, כן הוא ג"כ צמטטרוין ושכינתא,

סוד

ומטטרוין איהו ארון. גופא לאורייתא דבכתב דאיהו עמודא דאמצעייתא. ואיהו שלחן פתורא דשכינתא דאיהו ל"ב. דאתמר ביה ל"ב מבין. ואיהו לשמאלא. ובגין דא אמרו מארי מתגין שלחן בצפון. ואיהו מגורה נור דליק מטטרא דשכינתא דאתמר בה נר י"י. וצריך למהוי לימינא לקבלא משחא. ובגין דא מגורה בדרום. דא איהו מאנא לקבלא פתילה ומשחא ונהורא. פתילה שכינה. משחא דילה צדיק שמן כתית. נהורא דילה עמודא דאמצעייתא

באר לחי ראי

סוד ז"א וכו"ל אחרונה צמילוי חליף הוא נוקבא, ושניסם צידה הוא שם מ"ח צלמוות, נמצא כי מטטרוין הוא מרכבה לשניסם צידה: ומטטרוין איהו ארון. לאחר שציאר עד עתה דמטטרוין הוא סוד המשכן, מוסיף עוד לומר שגם יש בו סוד כל כלי המשכן, ומפרש תחילה איך שהוא ארון. גופא לאורייתא דבכתב דאיהו עמודא דאמצעייתא ע"י צלקי"ת (פי תרומה) צעמני מלוח, שהארון שהתורה מונחת בו הוא סוד ח"ת שהוא עמודא דאמצעייתא עי"ש וכנה נודע ממי"ש צפ"ה (פרק א' משער סדר הצ"ע) וצפ"ה (פרק ד' משער הזמירות) כי מטטרוין הוא גופו של ז"א עי"ש. וגם נודע מדברי האריי זיל צפ"ה (פרק צ' משער הפרופוס) דכנ"י של כל פרוף ופרוף נקרא גוף עי"ש ולזה אמר שהארון שהוא כנ"י שמקבל בחובו התורה שהוא עמודא דאמצעייתא היינו צחי גוף הוא סוד מטטרוין, ויתכן מאלד כי נודע מדברי האריי זיל צפ"ה (פרק ג' משער הצרכות) דז"א מקנן צעולם היורה שהוא מטטרוין עי"ש, והיינו שמטטרוין הוא כנ"י המחזיק בחובו את ז"א וכנכר: ואיהו שלחן פתורא דשכינתא. ע"ל (תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ג) פתורא חיובי שכינתא תחלה עי"ש, והיינו כמי"ש צכר (תרומה דף ק"ג ע"ג) דח"ת שלחן וא"ת שלחן, א"ת שלחן שנקרא זה השלחן אשר לפני כ"י שמסדרין עליו פתגמי אורייתא ולאכללא ציה אתון דמילי דאורייתא עי"ש. ולזה אמר ככה שהשלחן אשר לפני כ"י (דאיכו שכינתא) היינו שמסדרין עליו פתגמי אורייתא, הוא צחי מטטרוין, כיון שמטטרוין הוא כנ"י המחזיק את התורה, ובכן צדאי שהשלחן שמסדרין עליו דברי תורה נקרא מטטרוין, כיון שהוא כנ"י שמחזיק התורה כענין הארון שנקרא כן מהאי עטמא: דאיהו ל"ב. היינו כמי"ש [במאורי אור] דמטטרוין שורשו מאלד ל"ב חלקים כנ"ל מ"י גימ' ש"ך חכ מאלד חלונותו, ומאלד הפנימי הוא מאלד ל"ב הודי"ת שבתוך חל"ב חלקים והיא גימ' גע"ר עכ"ד: דאתמר ביה ל"ב מבין. היינו כיון שאמרנו שהוא סוד חל"ב חלקים ממילא ששורשו הוא מדינה, דהא קרי"ל (להלן דף י"ז ע"ה) ציניכ לבי"א וצכ חל"ב צינין, וענין זה שייך למטטרוין אשר שורשו צינינה כיון דמקור של מטטרוין הוא סוד שם שד"י, וכמי"ש

דאמצעיתא. כגוונא דא נפשא דאיהי שתופא דגופא איהי פתילה. רוח דא משחא. נהורא דא נשמתא. מאנא דא גופא. איהו עבד ואיהו רכב לתלת סטרין אלין. דאינון קיטורא דיחודא תדא (ה) דאינון (משל כ) נר יי נשמת אדם.

והאי עבד איהו כנויא לכל שמהן, שנוי לכל שמהן. וביה מרכיבין כל אילנין עלאין מסטרא דטוב. מרכבות דסטרא דרע עלייהו אתמר ולא בעריות בשלשה. מאי עריות, סמאיל

ונחש

באר לחי ראי

קיפורא דיחודא חדא וכו'. ר"ל כי הנריג הס מקושרים זה בזה בקשר אחד, רוח קשורה בנפש, ינפש ונשמה קשורה ברוח. דאינון נר ה' נשמת אדם. ר"ל כי נ"ר הוא ר"ת מ"פש ר"יות, ושינוכס נקשרים בנשמה, הא תלת דרגין אינון נריג נקשרים זכ"ז והאי עבד איהו בינוי לכל שמהן. ר"ל דבזמן האין המלך מלכי המלכים רוצה להכניגות צבא דזו יקריה צ"ה וצ"ש, ומתלבש במטעריין כמש"ל (בדף שאח"ז), אז אינו נקרא צ"ש הוי"ה צ"ה וצ"ש, רק צ"ה מן הכנויים, והיינו שכנויים של שמו יחזקך הם צחי מטעריין: שנוי לכל שמהן. ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"א ע"א) צבא דזו שנינו מקום ושינוי השם, ואמר שם שינוי השם דא מלפ"ץ דלויכו צא"ת צ"ש יקריק עיי"ש. ולזה אמר הכא דמטעריין הוא שינוי לכל שמהן, והיינו עפ"י היודע מדברי רבנו [בפעי"ח בטווח זין המלרים] שכלשאר השי"ת הוא צבחי מלך מסתתר בלבושיו, אז אין מליר השם הוי"ה בעלמא צ"ה וצ"ש רק בהשתטת צלותיות הקודמים עדי"ד, או צלותיות המלאוחרים כו"ז, או צלותיות החילוף צא"ת צ"ש מלפ"ץ עיי"ש. ואז שאמר כאן לענין שנוי לכל שמהן, היינו צמון שהשי"ת צ"ה וצ"ש הוא משנה שמו כצבאל צבחי שינוי השם צלותיות הקודמים או המלאוחרין או צלותיות א"ת צ"ש שהם צבחי מלבושיו של מלך, הנה המלבושים הללו הוא סוד מטעריין שהוא סוד מלבוש ונחתק של הוי"ה צ"ה כחכר: וביה מרכיבין כל אילנין עלאין מסטרא דטוב. לאחר שאמר למעלה שמטעריין הוא סוד מרכבי"ה, דרש טוד דלכן נקרא צ"ש מרכבי"ה שהוא נופל על לשון מרכבי"ה השייך צאילגא, והיינו כמ"ש צבחר (בצבא דמשפטים דף ק"ג ע"ב) שיש כמה גשמות קדושות שהם מעוררין צחור אילגא דעוב ורע, וכן היה צמון של נשמת דוד המעי"ה שהיה מתחילה צאילגא דמיר של ער שעשה ר"ע צעיני ה', ועיי כמה מרכבות ממה גופין מרכבי"ה חתר מרכבי"ה מתעבל ברע ונשאר בעוב ומולד דוד שנחמד עליו וצ"ב ראי עיי"ש צאורך, ולזה אמר שעיני מרכבי"ה צבא לצרר בעוב מן ברע הוא מכחו של מטעריין שהוא צבחו לצרר בעוב מן ברע של עין דעמ"ס עוב ורע, וכמ"ש ברע"מ (פנחס דף ר"כ ע"א) דמטעריין הוא סוד מעה משכ שמתכפך ממנוכ לנחש ומנחש למטה צבא

צ"ה שכינתא עיי"ש, ולזה מפרש שכני ג' שחשצ שם להשתכחו צבלי של מטעריין, הם סוד פתילה ושמן ונר, עיי"ש נקרא מנורה: פתילה שכינה. עיי בפעי"ח (פרק ד' משער היליות) דפתילה היא מלכות נוקבא דז"א, כי פת"ל הוא מספר י"פ צ"ן ועס ה' אחרונה שכוו"ה הוא פתילה, וכ"כ במאורי אור (ערך פ') דפתילה נקרא המלכות כי נעשית פתילה לאחור זה אור הדבורא (ועיי"ש ביאור נח"ב אות ל'), ולפמש"ל דמטעריין הוא מרכבה וצחי לבוש של השכינה, מוצן שהוא כינוי למנורה שהוא כלי ונחתק של הפתילה: משחא דילה צדיק שמן בתית עיי בלק"ת פ' תלוי (ס' צ"ב) צבא דזו זך כחית למאור, כי צ' חסדים דנרי"ה מתכתשין חתילה צבא דז"א, ולכן כח"ב למאור מסטרא דלדיק והיינו כי הטיפה שצא ממוח חכמה שהוא שמן הוא נכחש חתילה צדיק יסוד עולם עיי"ש, והיינו ג"כ סוד מטעריין שהוא מכה שם שד"י שמאיר תמיד צבא כמש"ל: נהורא דילה עמודא דאמצעיתא דהתורה הוא ז"א שהוא סוד עמודא דאמלתינתא כמש"ל, ולזה אמר שהוא נהורא וכמ"ש ותורה אור, וממילא שיש למטעריין יחוס לזה כיון שהוא לבוש ומרכבה לז"א כמש"ל: כגוונא דא נפשא דאיהי שתופא דגופא. רטנו צבא כי כמו שהגוף של האדם הוא כלי לקבל ג' צחיות נריג, כן מטעריין הוא צחי גוף שמקושר צו ג' חלקי נריג שהם סוד ה' קוים שהוא מרכבה להם וכמש"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"א) ועיי"ש במפרשים. ויחכן מ"ש נפש"א, היינו כי נפ"ש ר"ת נ"ר פתילה שמין, ולזה אמר דלויכו שתופא דגופא, ור"ל שהנפש בעלמא טולל כל החלקים של נריג, וכמ"ש האריי ז"ל (פרק ה' משער הגגולים) עיי"ש: מאנא דא גופא כמו שהגוף הוא הכלי שמקבל הנריג, כן המורה הוא כלי שמקבל הפתילה והשמן והאור: איהו עבד. ר"ל דכמו שאנו חוארין למטעריין לצחי גוף ומנורה שהוא כלי לקבל הנריג והשמן ופתילה ונר של השכינתא, כן הוא צמון הכינוי שאנו מכנין אותו לצחי עבד, וכמ"ש צבחר (משפטים דף ל"ד ע"ב) עבד איהו מטעריין עיי"ש, והיינו צחי עבד להשכינה וכחומר: ואיהו רכב לתלת סטרין אלין. כמש"ל שמטעריין הוא מרכבה לג' חלקים של נפש רוח ונשמה: דאינון

ונחש לא צריך למהוי בשלשה דאינון משחית א"ף וחימיה למהוי תליתאה בינייהו. דלא מתקשרין בהון אלא דיהון תרוייהו [77 ע"ו ע"ח] בפרודא. ובגין דא אין דורשין בעריות בתלתא. ועובדא דבראשית בהפוכא אין דורשין במעשה בראשית בשנים דלא יעבדון פרודא, אלא ביחיד דאיהו יחודא חד. ובגין דא לא יאכל אדם תרי ולא ישתה תרי. ולא במרכבה ביחיד, בגין דיחיד לית ליה שתוף דאיהו מטטרין. כגוונא דנשמתא דלית לה שתוף בגופא.

ואמאי אמר אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. הכא משמע דאית ליה מרכבה לעילא לקביה דאיהו מלאכה דלילה. ומאי איהי. התיא דאיהי כלילא מחכמה ובינה ודעת.

דאינון

באר לחי ראי

ועיי שחיה עושין יחוד ז"י, ועיי צפ"ח (פרק 3) משער (כללים) וצפ"ח (פרק 4) משער הפורים) כגבוחא למח. ולכא אמר דמכחי טעמא לא יאכל 3 ולא ישחיה 3 שלא יעשה פוטל דמוויי שהם צפרודא צמספר 3 ח"י וכאמור ולא במרכבה ביחיד. היינו צמטרוין וכמשיל (בדף הקודם ע"ג) מטטרוין איכו מעשה מרכבה ועליה אחמר אין דורשין במרכבה ביחיד דיחיד לית ליה שתוף דאיהו מטטרוין. פי' שבקצ"ה שזכר יתודו של עולם לית ליה שחוף דאיכו מטטרוין, בגם שהוא מתלבש בו כביכול, אין לו צחי השחפות עמו ח"י, ולא שייך לומר סלוי כביכול שהוא שחפו ח"י: כגוונא דנשמתא לית לה שתוף בגופא. ר"ל כמו שאי אפשר לומר שהגוף הוא שחוף אל הנשמה אפי' שמשכן הנשמה היא בגוף, עכ"ז עיקר חיות האדם היא הנשמה ואין להגוף החייהסוח עם הנשמה לומר שהגוף הוא שחפו של הנשמה, כן הוא צענין מטטרוין שאף שהוא צחי גוף לז"א עכ"ז אין לו שחפות עמו: ולכא הקשה. ואמאי אמר אפי' היה חכם ומבין מדעתו. דמשמע שאז מותר לדורש ביחיד צמטרה מרכבה, דלפי האמור פשוט דגם לחכם ומבין צדעתו אין לו לדורש כיון שהיא פחיתות הכבוד גדו יצ"ה. ונתחן: הכא משמע דאית ליה מרכבה לעילא וכו' ור"ל דכל מ"ש דאין דורשין במרכבה ביחיד, הוא רק במרכבה אחתוכה שהוא מטטרוין, אבל במרכבה עליונה שזכר לעיל (דף ג' י"ד ודף ז') שהיא שכינתא חתאה מלכות דז"א שנקראת כסא ומרכבה לז"א, כזה לא גאמרו הדברים החכמים, דכזה שפיר יש לדורש ביחיד כשהוא חכם ומבין צדעתו שיכול להתשריך מוחין חז"י לז"א, ועיי' כביכול מחיילד ז"א עם הטקצא צאחיות גמור צרזא דאחד: דאיהו מלאכה דלילה. מלאכה הוא ענין כחזו כמו שפירשי' (צ"י ויש) ויצא כציתא לעשות מלאכה ח"י עיי', והיינו כשמוזוג ז"א עם המלכות, הוא עושה על ידה כל הפעולות, ולכן אמר הכתוב ואמלא אוחו צחכמה וצחכמה וצדעת וצכל מלאכה, שיכול ליחד הדודים ז"א עם הטקצא להיות מחייהסוח ומשחפות עמו צחכי וצכל מלאכה, אז נעשה

ען הדעת עוב ורע, דמטטרה דעוב הוא ען החיים ונקרא מטטרוין, ומטטרה דרע הוא נחש ומסמל עיי"ש. מרכבות דספרא דרע. ר"ל דנשמות הכרעים שהם מלך המ"ע פנים עמא שהם מלך הרע של הכן הדעת שהוא מכה נחש וס"מ כגזכר. עלייהו אתמד אין דורשין וכו'. לאחר שדרש לעיל ריש המחני דאין דורשין, ומפרש אין דורשין צמטרה צראשית צנים אלא ביחיד, דקאי על ענין מטטרוין, הוא אזיל ומפרש אגב אורחיה יתר לשון המחני דאין דורשין שם על ענין מטטרוין ולא בעריות בשלשה ר"ל כי אה זכ לצומת זכ עשה אלקים, וכמו שצחילגא דחוי שהוא זכ ימין של מטטרוין יש בו ג' דרגין נרי' ושלשתן מקושרין זה בזה, כן ח"י אס ישראל עוברים על רצונו יצ"ה גורמין כח ואומן לחילגא דמתחא שהוא ס"מ ונחש לקשר צכס בג' דרגין דרע למחוי חבל משולש רעועה לחלקא ח"י. דאינון וכו'. שכן במרכבה דס"א המגדים לחיות במרכבה דקדושה וכמ"ש צכזכר (פי' צח דף מ"ב ע"ח). למהוי תליתאי בינייהו. ר"ל שלא יכיו אלו בצ' קליפות ס"מ ונחש ציתודא חדא, כי גולד נחש קליפה השלישית ונעשה משלשתם ג' משחיות, משחיות א"ף וחימיה. דלא מתקשרין בהון אלא דיהון תרווייהו בפרודא והיינו כמ"ש צכזכר (פי' משפטים דף ק"ג ע"ח) וצ"י צראשית דף כ"ד ע"ח) שמחסד הש"ה הוא צמה שסירס את הזכר דקליפות שאין בו צחי יסוד צכוד אל אחר אסתרם עיי"ש. ועיי מכה צפ"ח (פרק ג') משער הקליפות וצפרק 3) צכוד אל אחר אסתרם ולא עכיד פירן, דחכמה וצכיה שהוא ז"י דקליפת נוגה הנקרא עין ומשחית אף וחימה, אין צכס דעת כלל, כדי שלא יכיה ציתוכס יתוד עיי קו האמנטי שהוא הדעת והיסוד, כיון שסירס הזכר שהם זעל ממנו קו היסוד עיי"ש. ולכן יכיו צפרודא שלא ידווגו צחכי יתפרדו כל פעלי און, ואז לא יוכלו להוליד: במעשה בראשית. היינו יתוד אצא ואמא חסיר ונוקצא דקדושה: ובגין דא לא יאכל אדם תרי ולא ישתה תרי. פי' צכזכר (ויקרא דף 7 ע"ח) צכוד אכלו רעים שחו ושכרו דודים, שעי' אכילב עושין יתוד אצא ואמא,

דאינון יהיו. מלאכה דתלת אתון, איהי ה' שכינתא תתאה שלימו דתלת אתון. עלה אתמר (שבת לט) ותכל רב כל עבודת משכן וגו'. ואיהי ה'. דיום הששי. ובגין דא אע"ג דאמרינן אין דורשין במרכבה ביחיד, חזר ואמר אלא איכּ היה חכם ומבין מדעתו. דודאי באלין תלת דורשין במרכבה ביחיד. ובלא אלין תלת לא איהו יחודא דיליה.

ודא איהו רוא דאיהו קוב"ה לעילא חד בשכינתיה. וכד איהו לתתא במטטרוין בלא שכינתיה אשתני ביה (ס"א מניה).

ובגין דא אמר אלישע אחר שמא ח"ו שתי רשויות יש. ובגין דא אמר רבי) אל תמירני בו כי שמי בקרבו. בגין דמטטרוין איהו שני למלך.

וכד

באר לחי רמי

כל מלאכה המשכן שהוא יחוד כל העולמות מדיש כל דרגין עד סוף כל דרגין. דאיתון יה"ו. ע"י צפטיה (פרק ב' משער הלולב) דז"א הוא סוד ג' אותיות אלו שהם כוללים כל הששה קצוות דז"א עיי"ש בצריכות. מלאכה דתלת אתון היינו כמש"ל (דף הקודם) צסוד ואמלל אותו בחכמה וצחצוה וצדעה, שהוא סוד ז"א שנתמלא בג' מוחין ואמר הכל דחצ"ד הם אותיות יק"ו, ומלאכה הוא סוד ה' תתאה שמשלמה ליקריק, כי מלאכה הוא לשון השלמה לכל עבודה שעזר עד עתה וכמ"ש (צרחשית ב') מכל מלאכתו אשר עשה, וירא משה את כל המלאכה (שמות ל"ט): שכינתא תתאה שלימו דתלת אתון פי ששמייהד שכינתא תתאה שהוא אות ה' לאותיות יק"ו נשלם ונעשה השם הוי"ו צשלימות. עלה אתמר ותבל כל עבודת משכן וגו'. כלומר כי מלאכה הוא השלמה העבודה שהוא משלם הנופל על לשון, ותכל כל עבודה משכן וגו', היינו שעל ידו נשלם השם יקריק ואיהי ה' דיום הששי פי כי ששי רומז לז"א סוד ששה קצוות שכלול ג' אותיות יק"ו כמ"ל, ואות ה' דהששי היא שכינתא תתאה המשלמה להוי"ו שאז ויכלש וגו' לשון ותכל כל וגו', והיינו שעי"ז נגמד כל המלאכה כי המשכן ומעשה צרחשית צחודא מחתא יינהו כמ"ל: ובלא אלין תלת ר"ל חזן מאלו ה"ג אותיות יק"ו שמרמזים למרכבה עלאה כמ"ל רק למרכבה תתאה דמטטרוין כמ"ל אין דורשין ציב צימוד גמור, כי אין למטטרוין יחוד גמור עם השכינתא רק הוא כענין הגוף אל הנשמה שאין להנשמה אחרות גמור עם הגוף כמ"ל [והגם שכתב לעיל (דף י"ד ע"א)] על השכינה הקדושה ומטטרוין דאין דורשין צשנים ועיי"ש בציאורנו צד"ה מרכבה דילה איכו מטטרוין, עם כל זכ כתב כאן שמכל מקום אינו אחרות גמור, רק כענין הגוף עם הנשמה וכלומר]: ודא איהו רוא דאיהו קוב"ה לעילא חד בשכינתיה. היינו כיון שעי"י השכינה הקדושה שהוא סוד אות ה' אחרונה

נשלם השם הוי"ו צ"ה, ע"כ שייך לומר שהקצ"ה מתאחד צהשכינה צאחרות גמור, משא"כ לתתא צמטטרוין אפי"ג שגם הוא צחי מרכבה עכ"ז אין הקצ"ה מתאחד עמו כצ"כ כמ"ל וכד איהו לתתא במטטרוין בלא שכינתיה אשתני ביה. וכמש"ל (צסוף דף הקודם) יהאי עזר כינוי לכל שמאן שני לכל שמאן, והיינו כי אם ז"א אינו מזדווג עם שכינתיה שהוא ה' האחרונה להשלים השם העלם שהוא הוי"ו צ"ה, אז אשתני ונקרא צשם מטטרוין, וכמ"ש צפטיה (פרק ד' משער הצמירות) דצ"ה הוא מטטרוין צסוד ויק דז"א דצ"ה עיי"ש. והיינו כי צשלימות יצירה ועשיה אין עם זוג זוי"ג כלל, וכמ"ש צפטיה (פרק ד' משער סדר הצ"ע), ע"כ עם אשתני ז"א ולא נקרא צשם הוי"ו צ"ה, כיון שאין לו עם ה"ה תתאה להשלים השם ונקרא צשם מטטרוין כמ"ל, ויתכן שז"א נקרא אז מטטרוין דייקא, עפ"מ צפטיה (פרק ד' ופרק ו' משער השמות) דאותיות יק"ו יש צבם שש לירופין יק"ו ויק"ו קי"ו קי"ו קי"ו ויק"ו ויק"ו שהם ח"ו אותיות, והם סוד ע"ט דמטטרוין, ע"י מלמעלה וע"י מלמטה, ושש לירופין אלו הם פנימיות דז"א עיי"ש. ולפ"מ יש תכן כי עם צשולם היצירה שאין לז"א זוג עם הנוקבא דאז אין צו רק ג' אותיות יק"ו, ע"כ נקרא צשם מטטרוין שהוא צסוד השש לירופין של ג' אותיות דפנימיות ז"א צשולם כהוא. ולזכ אמר וכד איכו לתתא צמטטרוין אשתני צ"ה, ר"ל דאז כאשר הוא למטה שאין עם זוג עם ה"ה תתאה, נשתנה שמו של ז"א ונקרא מטטרוין, אשר אין זכ עם העלם וכאמיר. אמר אלישע אחר. צש"ם (תגיב דף ע"ו ע"א): שמא ח"ו שתי רשויות יש. היינו יען כי לא היכ צו ככה לעשות יחוד גמור צסוד מרכבה העליונה כי לא היכ מלותן שנאמר עליהם ואמלל אותו בחכמה וצחצוה וצדעה וגו' כמ"ל, וראה רק המרכבה דשלימות התחתונים שהוא צמטטרוין ששם דורשין במרכבה צשנים, אמר שמא ח"ו וכר': כי שמי בקרבו. ר"ל אפי"פ שהוא משונה משאר מלאך שהוא יושב

וכד איהי שכינתא בלא בעלה אתקרי האי מלאך משנה לה. ואשתניאת דלא אשתמודעין בה חיילין ומה דאיהי מטרוניתא. ובמאי היא מתכסיא. בההיא דאתקריאת אמה. ודא הוא דאמר קרא (שם טו) וכי ימכור איש את בתו לאמה. איש דא קביה. בתו דא שכינתא. לאמה בת זוגיה דמטטרוין דאיהי מיטטרוין בתוספת י"ד. דשפחה בישא היא אמה ר"ה דערב רב. ובגין דההיא שפחה בישא ובנהא לא אשתמודעין בה, איהי מתכסיא בעבדא דילה כנשמתא בגופא.

ובגלותא קדמאה. דלא חזרת למלכותהא ברתא דמלכא ולא נפקת מההוא גופא. לא נפקת חפשית

באר לחי ראי

מלכותה צמה שהיא מתלשט), ע"כ היא מתכסית במטטרוין שהוא סוד מלבושי שפחה בההיא דאתקריאת אמה ר"ל כי מלכותה דרקיע הוא כעין מלכותה דארעא, כי כמו שיש למלך ומלכה עבד ואמה, כן יש לז"א וטקצא דיליה צחי עבד ואמה, ושניהם נקראים מטטרוין, וצחי עבד הוא מטטרוין בלא יו"ד, וצחי אמה היא מיטטרוין ציו"ד, שצומן הגלות היא מתלשט במטטרוין. ודא הוא דאמר קרא וכי ימכור איש את בתו לאמה ע"י כל המאמר הזה וכו' וזכר (פרשת משפטים דף ל"ד ע"ב) ובגין דההיא שפחה בישא ובנהא לא אשתמודעין בה איהי מתכסיא וכו'. ר"ל דכדי שלא תהא אחוזה לקליפה לינק מן הקדושה, לכן היא מתכסית ומתלשט במטטרוין אמה דילה כנשמתא בגופא ר"ל כי גם ענין הלשט הנשמה בגוף הוא ג"כ דוגמת זה, כי אין להגוף דמיון להשמה, וכמ"ש הרח"ו בשער הקדושה (חלק א' דף א' ע"ב) שהגוף הוא לבוש עב שמתלשט צי הנשמה צטוה"ז, ואחר הפעירה יופשט מעליו הלבוש הזה ויתלשט בלבוש זך ונקי ורוחני, וכמ"ש הסוחר הבגדים האורים וגו' והלבש אותך מחללות עיר"ש, וחינו ג"כ מהאי טעמא, כי הנשמה כשהיא צטוה"ז לריכב צמ"כ להלביש עצמה בלבוש עב כדי שלא יאחזו צה החיזונים הסובבים את האדם וכנודע. ובגלותא קדמאה פ"י בגלות הראשון שהוא גלות מלרים וכוונתו בהמשך הדרוש צה לתרץ מה זה אלנו עשים חג ויום שמחית צפסת על גאולת מלרים, ואין עושין חג על גאולת שאר הגלויות שאחר גלות מלרים, וצפרט עכשיו צומן הזה לריך הבגה ענין השמחה אלנו אומרים צקידוש היום ושמי"ע זמן חירותנו, הלא אכתי אנהו בגלות צק באונסת, וכן לבצן מה אלנו אומרים צשצח והודאח צליל חג הפסח עבדים היונו לפרעה וכו', ושמחה מה זו עשה, כיון שחילנו עדין צשיעצוד הגלות וגלות השכינה, ומח זה אלנו שמחים על אשר הגדיל כי לפע"י עמנו צגאולת מלרים. ולזה הוא כמתרץ יאמר: דלא חזרת למלכותהא ברתא דמלכא. ר"ל כי צומן הגלית

של

יושב כמ"ש בגמרא שם, אל תמירינו צו לומר ח"ו צי רשויות, ר"ל אפי"פ שתרלוכו צמעלה רמה על כל מלכתי מעלה שהוא צצחי מרכבה לשמי וכייוט כי שמי הוא צקרצו, עכ"ז אל תמירינו צו, כי אינו מתאחד עמי רק עם השכינהא כמ"ל. בגין דמטטרוין איהו שני למלך ע"י צפ"ה (פרק א' משער חצ"י"ט) דמטטרוין נקרא מלך שהוא מולך בעולם היגירה עיר"ש, ולזה אמר שגם בעולם כמ"ל הוא רק צצחי שני למלך, אבל ח"ו אינו מתאחד עם המלך להיות צצחי המלך עמנו כמ"ל, וזה היה ענין הטענה של אלישע אחר ר"ל. וכד איהו שכינתא בלא בעלה וכו' ר"ל דכמו שמטטרוין היא צצחי שני למלך שהוא צצחי מרכבה לז"א כמ"ל, כן גם המלכות נוקצת דז"א צומן שאין לה יתוד עם צעלה היא מתלשט במטטרוין, וכדמפרש ואזיל. משנה לה דר"ל משני"ה הוא לשון נקבה, אבל מטטרוין דז"א נקרא שמי למלך לשון זכר ואשתניאת ר"ל דצומן שהמלכות אין לה יתוד עם צעלה והיא מתלשט במטטרוין כצורה, אשתני שמה להיות נקראת ע"ש מטטרוין, ולא תקרא צשם מלכות צטוה"ר צסוד שפחה כי תירש צגירחה. דלא אשתמודעין בה חיילין ומה דאיהי מטרוניתא ר"ל שדרכה להלביש עצמה צצגדי שפחה כדי שלא יהיה מלכותה וממשלתה ניכר לחיילותיה עולם גדלה ותפארתה צמה שנקראת מטרוניתא. ובמאי היא מתכסיא וחינו כמש"ל (תיקון כ"א דף ע"ב ע"ב) כי מלכות מתקשטת ומלשט ד' צגדי לצן מסערה דימינא, וד' צגדי אב מסערה דשמאלא, ואחקשטת צאלין לצושין דכפרה, וצכאלי זמנא אחרת צה ותלשט אחרת מלכות וצכה נשאה חן צעיני המלך עיר"ש. וכל זה הוא צומן שמלכות היא צשלימות שהיא ציתוד עם צעלה, שה"י אותיות הו"י"ה מאירים כראוי ומתאחדים עם ד' אותיות אדני"י, ואז הד' צגדי לצן והד' צגדי אב מאירים ומתלשט צהם וכמש"ל (דף ג' ע"ב) צצורק, אבל עתה צטוה"ר שאין לה"י אותיות אדני"י יתוד עם ד' אותיות הו"י"ה אינה מתלשט צצגדי מטרוניתא שהם סוד ד' צגדים דלצן וד' דהב (כדי שלא יהא ניכר צשולמות התחתונים

חפשיית. ובגינהא אתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים. בגין דהו תחות רשו דההוא עבד. ובגין דא אמר פרעה בהאי אתר (שמות ה) לא ידעתי את יי' (ה) וגם את ישראל לא אשלח. ובגין דא נפקו במנוסה כעבדא דלית ליה כתב חירו וברח מרבוגיה. אבל בפורקנא בתראה לא נפקת ברתא בהאי עבדא כשפחה. אלא בקובי"ה בגין דאורייתא (ה). דאיהי חירו איהי עמה בגלותא בתראה. דאיהו חירו דילה. מה דלא הוה הכי בגלותא קדמאה דלא הוה לה ולבנהא אורייתא דאיהו חירו. דאורייתא ודאי איהו חירו במלכותא דילה ביקרא דילה. הדא הוא דכתיב (משלי ג) יקרה היא מפנינים. ובגין דא (שמות כו) לא תצא כצאת העבדים. ודא הוא דאמר (ישעיה גב) כי לא בחפזון תצאו (ה) ובמנוסה לא תלכו (ה) כי הולך לפניכם יי'. יקריק

באר לחי ראי

הגאולא האחרונה חלי רק בקיום התורה והמלוכה, שאם ישראל יעסקו באורייתא ויעשו זוג ז"י כראי, וכאשר ז"י מזדווגים אז יסירו ז"י את בגדי עבד ואמה. ולא יהיו מסתתרים במלבושיהם במלבושי מטערוין ומיטערוין, רק מלבושי בגדי מלך ומלכה, ויכירו וידעי כל צאי עולם כי לבי המלוכה ויאמרו הנה אלקיטו זה כזיכול: דאיהי חידו. כמשחז"ל (צאצות פרק ו' משנה ב') חרות על הלוחות אל תקרא חרות אלא חירות, אין לך בן חורין אלא מי שעסק בתורה, וכן הוא במד"ר (פ' כי תשא מ"א ס"י ע"ג) חרות על הלוחות חירות מן הגלויות עיי"ש וזה הוא התיורין על הקשיא בגי"ל, כי עתה גם בזמן הגלות יש לד חירות מסערה דאורייתא, משא"כ בגלות מלרים וגי"ל, ע"כ גם צ"ל בגלותו אתו לאמרים חג הפסח זמן חירותינו: איהי עמה בגלותא בתראה וכו'. ר"ל דבגלות זה האחרון שיש לנו התורה את צבתי בני חורין בשביל התורה, כי עיי ליתוד התורה עושין יחוד קובי"ה ושכינתיה, וזה הקב"ה כצדו וצעלמו לכדווג עם המערוניתא בלי שום התלצשות כג"ל, ע"כ תהיה הגאולא העמידה בהתגלות הקב"ה כצדו וצעלמו בלי שום התלצשות: במלכותא דילה ביקרא דילה. עיי צ"ח (בראשית דף כ"ה ריש ע"א) כצד ה' הוא שכינתא תחאה, וע"ל (דף ה' ע"ב) דלוקמכו רבנן דמתניתא אין כבוד אלא תורה, וכיינו שהתורה צעלמה שהיא שכינתא תחאה כיינו מלכות הוא צעלמה הוא כבוד אלא: הדא הוא דכתיב יקרה היא מפנינים. הביא ראוה מפסוק זה שהתורה צעלמה היא הכבוד, וכמ"ש צרע"מ (קדושים דף ע"ב ע"א) שמביא פסוק זה דיקרה היא מפנינים מהתרגום על כבוד אצו יקרה דלצבו, דמשמע כי יקר הוא לשון כבוד עיי"ש: דא הוא דאמר כי לא בחפזון תצאו וגר'. כי בגאולא העמידה שהיה גאולא דרגא דחר דרגא עד שיהיה נגמד כל הצירורין ויתגדל ויתקדש שמה רבא מריש כל דרגא עד סוף כל דרגא, אז לא ילמד

של עשוי ושאך הגלות ללאחר מתן תורה, אעפ"י שהשכינה סובלת לער הגלות עכ"ל אין לאער חדיר, כי כל ענין הגלות שלה הוא רק בזמן שאין ישראל מקיימים תורה ומלוכה, אבל בזמן שישראל מקיימים תורה ומלוכה לשמה הרי עושין יחוד קובי"ה ושכינתיה עיי התורה והמלוכה, והנוקבא מזדווגת בצעלה, ואין לה מהערך להתלצש אז צמטערוין כיון שצעלה עמה ומשמרה, ועיקר הורה של גלות מלרים היה משום שלא היה עדיין לישראל תורה ומלוכה, ולא היה שום זמן שתוכל המלכות שהיא סוד ברתא דמלכא לחזור למלכותא שתוכל להצביע בגדי מלכותא שלא תלעך להתלצש בצגדי עבד ואמה כג"ל: ולא נפקת מההוא גופא היינו מטערוין שהוא סוד גוף לגבי המלכות כג"ל. לא נפקת חפשיית. ר"ל שצ"ש זמן לא היה ציכולתא להצביע בגדי חירות עיי זוג עם צעלה ולהעביר בגדי הגלות כג"ל. ובגינהא אתמר עבדים היינו וגר'. ר"ל כיון שהמלכות היתה מתלצשת תמיד בצגדי העבד מטערוין, ע"כ הוה ישראל תמיד תחתיו צבתי הנוי שולח מלאך לפגוד וגר' כי לא אעלה בקרבך, ע"כ היה אז על ישראל תגבורת דיניים יותר מכל שאר גלויות, כי המלאך אינו יכול לוותר כלל: ובגין דא אמר פרעה בהאי אתר לא ידעתי את יי'. כי אז היה המלך מסתתר תמיד בלבושיו ומתגלה רק צמטערוין, ולא נתגלה השם הוי"ה צ"ה וצ"ש כצדו וצעלמו צ"ש פעם כיון שלא היה לישראל שום עסק תורה ומלוכה כג"ל. ובגין דא נפקו במנוסה עיי צפ"מ (פרק א') משער חג המלות) כבוד כי בחפזון ילאתם ממלרים. כי אז צ"ח גלות מלרים היה תגבורת הקליפות חזק כ"כ עד שלא היה ענה להגלל משלימת החיטונים רק עיי החפזון והמכירות שמיכר הקב"ה להביא לז"א מוחין גדלות פלחנים עד מאוד צפתלום ועיי"ה גבה"ה הקליפות צראותם האור הגדול שצ"ה צרע"מ א' פתחום ועיי"ה מתצל כחם: אלא בקובי"ה בגין דאורייתא. ר"ל כי

יקריק ודאי איהו יוקים לון מעפרא רח) ואיהו נהיר על אנפוי דישראל רט). וביה אשתמודעין כל עלמין דאינון זרע ברך ר) י"י.

ואתפשט קב"ה מכל כינויין ומרכבות דמטטרין דאינון כודיו במוס"ז כודיו מצפ"ן. ואתמר ביה (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריך ריא) והיו עיניך רואות את מוריך. בההוא זמנא (שם נב) כי עין ריב) בעין יראו בשוב י"י ציון. ואתפשט (נ"א כיון דמתפשט) ממרכבות דלתתא. ואתלבש במרכבה דיליה דאיהי אדנ"י ריג) שם המרכבה דא יקריק.

כנו"י ריח) דא אלקיים דסליק לחושבן אקריק אדנ"י. ואיהו כנו"י דב' שמהן אלין וביה אתכסיין.

אקריק איהו יק"ו. ו דאיהו כלילא [נ"א ואיהו רט) כללא] דשית סטרין דבהון חתים שית סטרין. ואינון יק"ו, קרי, וק"י, ויק, קי"ו, יוק. יק"ו נטיל ליה ימינא דאיהו

חס"ד

באר לחי ראי

בעלמו הוא רק כענין המלכות אל הכי שמוח הכתרים ע"כ נקרא כנוי כאלמר אקריק איהו יק"ו. ר"ל זמנא שאמרנו שהשני שמוח אקריק אדנ"י, הם צסוד המרכבה אינם בכלל הכינויין. הנה שם אדריו כצר נתבאר לפיל שהוא מרכבה ל"י אוחיות הוי"ה, אזל שם אקריק לא אחרש, ולזה מפרש ואזיל שהוא מרכבה להשם יק"ו שהוא סוד המוחין דחצ"ד כאלמר דמעשה המשק ואמלא אוחו דחכמ"ה ודחצו"ה ודע"ה שהוא סוד מעשה המרכבה כמש"ל (בריש העמוד). ושם זה דיקיז מקום מקור מחלצתו הוא משם אקריק, וכמ"ש צפטי"ה (פרק י"ג משער הק"ש) דכל שם יק"ו הוא צצויה עלאה, לכן הוא עולה כמספר שם אקריק עיי"ש. איהו כלילא. צדפים אמשטרדם חיבות אלו מוסגרים, וי"צ ש"ל ואיהו כללא דשית סטרין [ובל"ל] וחינו שצא לפרש העעם שהשם אקריק הוא מרכבה לאוחיות יק"ו שהוא ע"פ מה שמפרש ואזיל שבג' אוחיות יק"ו חתים שית סטרין שהוא סוד ח"י אוחין של אמא עלאה שנקרא חיים, ע"כ כל צדפי ג' אוחיות דיקיז תלין צאמא עלאה שהוא סוד השם אקריק: ואינון יק"ו וכו'. ע"י צפטי"ה (פ"ג משער הלולב) צסוד הגענועים שמפרש שם סדך זעמין של ב"י לצדפיין מג' אוחיות יק"ו, שהם סוד ב"י מוחין חצ"ד שגחלקים לשית סטרין שכל ל"י יש לו ירוח אחר, ותמלא שם עעם לסדר הצדופים מדברי האר"י ז"ל שם, והם מיוסדים עפ"ד הרע"מ (פ' פנחס דף רמ"ג ע"ב), אך ברע"מ (פ' זיקרא דף י"ז ע"א) כתב ר"ל, פנה למעלה זיקיז לימונא צחסד דהוי"ה וכו' עיי"ש. וגם צס"י יורה (פרק ח' משנה י"ג) גמלא ג"כ זה הסדר צענין אחר עיי"ש. וכצר נתעורר צא [צבגבות וציואורים] שער הטיט (דפוס ירושלים דף ק"ו ע"א) וצבגבות שרף פטי"ה שם עיי"ש, ותמכ"י עלא העידו מדברי החוקנים צא שיש ג"כ אח"ה שנויים ממי"ש צמקומות הכתרים כאלמר ירא"ה כמעין.

ינטוך להצוא המוחין דגדלות העליונים צפחאוס, דצלא זה יתצעל כח החיטונים: ואיהו נהיר על אנפוי דישראל וכו'. וכמ"ש ורלו כל וגר כי שם הוי"ה נקרא עליך וירלו ממך: דאינון כודיו וכו' והיונו כמש"ל (סוף דף הקודם) דהאי עצד הוא שינוי דכל שמכן, וחינו כי צומן שהקצ"ה אינו מחגלה צעלמי רק צחילוף אוחיות שהוא אוחיות הקדמים והמאחרין והחילוף צא"ת צ"ש, הוא צחינה הלכות של מעטריין כזכר, אזל לעמיד לצוא יתגלה הקצ"ה צשם העעם יקריק צצדו וצעלמו יחצ"ש. ולא יכנף עוד מוריך פירוש שלא יהיה מנוסה צשום כ"י"ף וצשום לצוש וכנוכר: במרכבה דיליה דאיהי אדנ"י שם המרכבה. ר"ל שהשם אדנ"י שהוא כינוי לשכינתא הוא שם המרכבה, וכמש"ל שהשכינה הקדושה היא סוד מרכבה עלאה דא יקריק. זה קא"ו על ותלצ"ש צמרכבה דיליה. ור"ל כי מה שאמרנו ותלצ"ש צמרכבה דיליה שהוא אדנ"י, היינו ר"ל השם יקריק הוא מתלצ"ש צהשם אדנ"י ואז נעשה היחוד גמור צשילוב: כנו"י דא אלקיים. ר"ל כי אז לעה"ל יהיו כל שמוחין רק שמוח החסדים, אזל שם אלקיים שהוא מדה הדן יתצעל, כי שם זה אינו שם עעם רק כנוי, וכו' קו"ל דלע"ל ותפשט הקצ"ה מכל כינויין [וע"ל (דף ד' ע"א) ש"י שם ג"כ דשם אלקיים הוא כינוי להוי"ה], וחינו כי עיקר שמוח העעם של יתודו ותחזותו יחצ"ש הם שפיה החסדים וכאלמר: דסליק לחושבן אקריק אדנ"י. ע"י צפטי"ה (פרק ח' משער הקדושים) דשם אלקיים כולל צ' שמוח אקריק ואדנ"י, שהיא צינה אמא עלאה ומלטת, כי כאלמר ירדן המוחין מלוצשין צכ"י דאמא שהם אקריק ומקצה ד"חא הנקרא אדנ"י, מתחצר אקריק ואדנ"י גימ' אלקיים עיי"ש: זה שסיים. וביה אתבסין. ר"ל שכו' שמוח אקריק ואדנ"י אעפ"י שנכללו שניהם צשם אלקיים הם שמוח עננותו יחצ"ש, אזל השם אלקיים

חסידי, וחתיים ביה לחכמתא, וביה הרוצה להחכים ידרים. [דף ט"ו ע"ב] קר"י נטיל לשמאלא דאיהו גבורה, וחתיים ביה לעותרא, וביה הרוצה להעשיר יצפין. וק"י רסו) פנה למזרח ונטיל ליה עמודא דאמצעיטא, וחתיים ביה בני. וי"ק נטיל ליה ירכא ימינא, ואסתכל ביה לעילא, וחתיים ביה חיי. קי"ו נטיל ליה ירכא שמאלא ואסתכל לתתא וחתיים ביה מזוני. אסתכל לעילא לגבי חכמה ואתקשר בירכא ימינא וחתיים ביה חיים, בגין דחכמה עליה אתמר (קהלת ה) והחכמה תחיה בעליה. אסתכל לעילא לגבי אימא עלאה ואתקשר בירכא שמאלא וחתיים ביה מזוני. י"ק פנה למערב בצדיק דאיהו עירוב, דתמן מתערבין כל חיילין. ואתכליל בחי"א אתון דאינון יק"ו, קר"י. וי"ק. קי"ו. י"ק. וק"י. אלין אינון י"ח אתון דבהון חיי עלמין אתקרי. וצדיק בהון אתקרי חיי עלמין.

כל היות אלין, מאימא עלאה תליין. דאיהי חיים, וצדיק על שמה אתקרי חיי. חיות המרכבה על

באר לחי ראי

מחכמה, אסתכל לעילא לראש הקו הכוא. ועליה אתמר והחכמה תחיה בעליה עי' צרע"מ (פנחס דף ר"ב ריש ע"ב) צסוד והחכמה תחיה בעליה, דחכמה נקרא חיי המלך, ותבין שם איך דמקו החכמה בא השפעת חיי, ועי' צע"ח (פרק ז' משער רחל ולאח) דעיקר ושורש החיים הוא בחכמה עי"ש. אסתכל לעילא לגבי אמא עלאה וכו' היינו כמש"ל כי צינה הוא ראש לקו שמאל, ונדע מדברי האר"י ז"ל בסידור ר"ש צע"מ צינות מכלל חיים צחסד וצברכת המוליד לחם מן הארץ, שהפניסה צאה מארץ העליונה שהוא צינה עי"ש. וצוה יוצן דצברים כאן, יען כי צינה הוא ראש לקו שמאל, ע"כ כאשר הוצרך ציכול להמשך השפע של מזוני לירך שמאל שהוא הוד, הוצרך להסתכל לעילא לראש הקו הכוא שהוא צינה, ולזה אמר אסתכל לעילא לגבי עלאה וחתום ציה מזונא כי מתמן צאה הפניסה. וק"י פנה למערב. צפע"ח (שס) הגירסא קן דצמערב ששס הוא ספירת יסוד לדיק, הוי הליצוף וק"י: דאיהו עירוב דתמן מתערבין וכו'. ר"ל דלכוי נקרא היסוד מעצ"צ מלשון עירוב, משום שבו מתערבין כל הארות החסדים, ואחר תערובתן וכללותן נשארים ציסוד פע"ח (שס). ואתבלל בחי"א אתון וכו' כלומר דלכוי נקרא היסוד לדיק חיי עולמים כיון שהוא כולל כל ר' לירופי יק"ו שיש צהס חיי אתון: כל היות אלין מאמא עלאה תליין. ר"ל דכל ה' לירופין הס סוד המוחין דצ"ד דז"א שצא מיסוד דאמא, וכמ"ש צפע"ח (שס). דאיהי חיים וכו'. עי' צפע"ח (שס פרק א') שהצינה נקרא אלקום חיים, וחיים הנמשכים מצינה לז"א הם גדולים ציותר, ולכן נקרא היסוד אל חיי דוגמת הצינה עי"ש, וכ"כ צלק"ת (פי' תולדות) דמאמא נמשך החיים עי"ש: חיות המרכבה על שמה אתקריאו. היינו כמש"ל (ריש ע"א) דסוד מעשה מרכבה הוא צ"ד דאינון יק"ו עי"ש. ולזה אמר דלכוי נקראו

שצ ראינו כי מדברי הס' יורה אין ראיה, כי צע"כ שיש שינוי צגירסא צהס' יורה שלפנינו, וכמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) עי"ש. הרוצה להחכים ידרים הוא מיתרסא צש"ס (צ"ב דף כ"ה ע"ב): וביה הרוצה להעשיר יצפין. גם זה הוא צש"ס (שס): וי"ק פנה למזרח. כי קן מצוחר צפע"ח (שס) דצמזרח הוא לירוף וי"ק, ועי"ש הטעם וחתיים ביה בני והטעם שצמד מצרח נוצע השפעת צנים, פשוט הוא עפ"ד האר"י ז"ל (שס) דצמזרח הוי הליצוף וי"ק, שכו"א"י הוא ראשונה, משום דצמזרח הוא קו אלמעי ושס נוצר חות ו', ע"כ ה' הוא צראשונה עי"ש ומוצן ממילא דמתמן צה השפעת צני, כמ"ש צלק"ת (פי' תולדות צסוף הפסוק ויעתר יצחק) כי צני צה מסוד הדעת שנמשך הטפה דרך חוט השדרה, והיינו מאות ר': י"ק וכו' ואסתכל ביה לעילא וכו'. כי קן מצוחר צפע"ח (שס) דצ"ד מעלה הוי הליצוף וי"ק, עי"ש הטעם. ירכא ימינא ואסתכל ביה לעילא וכו', ירכא שמאלא ואסתכל לתתא ר"ל כי לנח והוד הס סוד צ' ירכיס, והס עוחנים מן ללדיקיס, והס צ' ריחיס זה על צני זה, והעליון נקרא לנח והצחתון נקרא הוד (פע"ח שס) וחתום ביה חיי. היינו כמו שמפרש ואזיל אסתכל לעילא לגבי חכמה ואתקשר בירכא ימינא וכו', היינו לנח שהוא צקו החכמה דאתמר צה והחכמה תחיה בעליה, והיינו שהשפעת חיים נוצע מסערא דחכמה קי"ו נטיל ליה וכו' ואסתכל לתתא וכו' גם זה הוא מפרש להלן ואזיל: נטיל ליה ירכא שמאלא וכו' וחתיים ביה מזוני. היינו כי מלפון זהב יצחה ומשמאלה עושר וצבוד, והיינו כי הראש של ד' שמאל הוא הצינה ומשס צה שפע הפניסה, וכמו שמפרש להלן ואזיל. אסתכל לעילא לגבי חכמה. היינו כי חכמה הוא הראש של קו הימין אשר תחתיו הוא לנח כמ"ל כאשר הוצרך ציכול להמשך שפע חיי לירך ימין שהיא לנח

על שמה אתקריאו. בגין דאיהי אימא עלאה חיים (ר) כד"א (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואיהי מרכבה לחכמה.

מלכות תמן ה, ובה אתקרי יקר'ק בשלימו (ר). ו' זמגין אתקריאת בה יקר'ק יקר'ק יקר'ק יקר'ק יקר'ק יקר'ק. ואית בהון כ"ח אתון דאתמר בהון (במדרב ד) ועתה יגדל נא כ"ח י"י. ובאלין ז' שמהן אתקריאת היא בת שבע (ר). ועלייהו אתמר (תהלים קט) שבע ביום הללתין (ר).

י"ק תלתין ותריין זמגין בתלתין ותריין אלקים, אינון ליב נתיבות חכמה. אי עם י"ק אייה מקום כבודו.

והמשכילים

באר לחי ראי

אתקריאת היא בת שבע. ע"ל (חיקון כ"א דף כ"י ע"א) דשכינתא תחאס דאיכה כלה דז"א, היא סוד צה שביע עי"ש ואמר הכא דלפי האמור מצד הטעם שנקראת כן כיון שנמשך לה שבע בווי"ה שלימות וכאמור ועלייהו אתמר שבע ביום הללתין. ע"י דרע"מ (צבר דף ק"ה ע"ב) דשכינתא חקריאת שבע, ואיכה צה שבע מסטרא דאמא עלאה דאתמר צה שבע ביום הללתין, שהוא סוד ה"ז שמת של אציג יח"ץ עי"ש ויחכן שיש המשך לדברים אלו עם המאמר הקודם שכל השפע הצה מ"א למלכות נוקבא דיליה צה מצינה אמא עלאה כג"ל שם, מעטס זה נקראת המלכות צה שבע, על שם קבלתה מאמא עלאה שנאמר עליה שבע ביום הללתין וכאמור: י"ק תלתין ותריין זמגין וכו' לפי שפי לעיל איך ה"ז שמות אקרי"ק ואדנ"י וגם השם יק"י מרומזים בשם אלקיים, צה לפרש סוד מה דקוי"ל בעלמא דאותיות י"ק של אלקיים הם המוחין והחיות שלו, וכמ"ש בפע"ח (פרק ד' משער הקדושים וצ"ד), ואמר להמשך הדגוש צה דלפי המצר מוצן שיש להשם י"ק שייכות עם הלי"צ אלקיים דמעשה בראשית. ואמר כי ה"ז אותיות י"ק של אלקיים מרומזים לסוד החכמה, וכמ"ש רבינו שם (צפרק ג' משער השופר) כי אצא שהוא חכמיה נקרא י"ק עי"ש, ומוצן אשר מהאי עמא יש לי"צ אלקים דמעשה בראשית, אשר צ"ב אותיות י"ק של אלקיים נזר עולמים צסוד כולם בחכמה עשית, שנצנה העולם ע"י לי"צ נתיבות החכמיה כמ"ש בס' יתיר: אי עם י"ק אייה מקום כבודו ע"ל (חיקון כי דף י"ט ע"א) שכתב שם שכו' שמות של שם מ"צ דאנא צכת, כל אות ואות אית ליה מאמר, ואית ליה נתיב, והיינו לי"צ נתיבות ועשרה מאמרות דמעשה בראשית, שמספר לי"צ וי הוא מ"צ, וכולהו תליון מן השם אייה. ודא הוא אצא צ"ס אודיה ייה, כי אודה הוא מספר אייה, והיינו שהשם מ"צ אותיות צ"ס תלוי ב"אודיה שהוא השם אייה, ואינון שבע ספירין מטללן בשבע שמחן של מ"צ, וכולהו כליה לון צה שבע עי"ש

נקראו ה"ז מלאכים הרגמין חו"ה המרכבה משלון חיים, כיון שהם מקבלים השפעתם צ"ד מכו' לירופים דג' אותיות יק"ו שנמשך מאמא עלאה שורש החיים כמזכר: ואיהי מרכבה לחכמה פי אמא שהיא צינה, היא מרכבה לאצא שהוא חכמה. ור"ל דלכך נקראת אמא עץ החיים אציג דעיקר החיים הוא מכו' החכמיה צסוד והחכמיה תחיה בעליה וכמ"ל, אמנם להיות כי אמא היא מרכבה לאצא ככל עת שהוא משפיע המוחין לז"א סוד מוחין דאצא הם מליצטין צחוך מוחין דאמא, ואי אפשר לז"א לקבל מוחין דאצא צלל החלצות צחוך מוחין דאמא, ובכן מלד היותה תמיד צעה השפעת החיים מרכבה לאצא, נקראת עץ החיים, ר"ל עץ הנמשך מן החיים: מלכות רבמן ד' וכו'. לאחר שפירש סוד ו' לרופי יק"ו שהם מוחין דז"א, קאמר כי ה"ז אחרונה להשלים בו"ה היא במלכות. וכמ"ש בפע"ח (שם) שכל חילין הוות דחיים צבו צשית סערין, כולם משלש שלש אותיות דיק"ו נותנים צחה דז"א ששם המלכות שהוא כי אחרונה, והיא משלמת לכל לירוף ולירוף, ונעשה כל אי ואי מהם בו"ה שלימה עי"ש: ובה אתקרי יקר'ק בשלימו. פי כי אין השם יקר'ק בשלימות אלא כשמודווג עם המלכות כי אחרונה וכאמור. ו' זמגין אתקריאת בה וכו' ע"י צע"ח (פרק ד' משער ז"א כלל צ') כי ז' תחומים דנוקבא הם ז' הוות שהם כ"ח אחון שנמשכים לה מן הפה דז"א צסוד ז' הכלים, ועי"ז היא נגדלת יוחר מחזה דיליה שנמשכת צה ג' מוחין דיליה עי"ש, ולפעמ"ל מהפע"ח דה"ז מוחין שנמשכים מ"א הם ג' אותיות יק"ו, מוצן המשך הדברים כאן שאמר ז' זמגין אתקריאת צה בו"ה וכו', ר"ל דע"י ג' מוחין של אותיות יק"ו שנמשכת לה מ"א נשלם צה השם בו"ה בשלימות, כי היא בעלמא היא כי אחרונה, ועי"ז נגדלת ונעשה ז' תחומים דילה צסוד ז' בו"ה שלימות שהם כ"ח אחון ואי שאמר: דאתמר בהון ועתה יגדל נא כח אדנ"י. ר"ל כ"ח אחון של המלכות שהוא סוד אדנ"י וכאמור.

והמשכילים אינון היכלין וצירין דגנתא דעדן. כלהו מצויירין ומרוקמין באתוון.

א ציורא דהיכלא גניזא דאיהי אנכ"י דסליק לזושבן כס"א. ואיהו מצוייר בנקודין. דאינון ככוכביא דנהרין ברקיעא. ובהון מצויירין נשמתין ורוחין ונפשין דצדיקיא. וציורא דיליה כגוונא דא י דא איהי דיוקנא דקמ"ץ - דאיהו ניצוץ ורקיע. ניצוץ איהו כוכב, ועליה אתמר (במדבר כד) דרך ככב מיעקב. רקיע וקם שבט מישראל. ניצוץ איהו ככב. חמה דנהרא ברקיעא עטרה על רישיה. לתתא אתפלג א כגוונא דא א, סיהרא דתחות רקיע, ותרווייהו בציורא דא נ"א

באר לחי ראי

דף ד' ודף ה' (דף ה') צביאור ענין לירין דהיכלין דג"ע ורקיע שעל בג"ע שצא מכה מלוח ומע"ש של הלדיקים, ועיי"ש לפיל צביאורנו שם, ולזה הוא מוסף כאן לצאר חצנית הליורין שהלדיקים מליירין צרקיע לפי ערך מעלתם ואמר: וציורא דיליה כגוונא דא. ע"ל (דף ד' ע"א) והמשכילים יחירו כזכר הרקיע, יחירו חילין נקודין וכו', ואית נקודה לכל עלמא תליין תחותה, כגון שמשא לגבי תחלין תחתיון לגבי נשא תחות רקיע כנקודת קמץ עיי"ש, וע"ל (דף ו' וז') לזרחת הא' מרמז לפעמים שכו"ד הוא למעלה על הקו, ולפעמים שהיא למטה תחת הקו, ועיי"ש צביאורנו. ולזה אמר כאן שכל זה תלוי במדרגת הלדיקים: איהי דיוקנא דקמ"ץ. ר"ל דב' התמונות של האי כוכ א וכוכ א, הם תמונת קמץ, אחד הוא קמ"ץ ישרה שהניוץ הוא למטה והקו הוא למעלה, והב' הוא קמ"ץ הפוכה שהקו הוא למטה והניוץ הוא למעלה. ומפרש ואזיל: דאיהו ניצוץ ורקיע וכו' ר"ל שלעולם סוד הקמ"ץ הוא תמונת ניוץ ורקיע, שהקו המתוח צרוחצ הוא כמו רקיע, והניוץ הוא כמו י' דבוק בו, ויש צחי שהי הוא על הרקיע שהוא קו הו צרוחצ, ויש צחי שהי הוא תחת הקו, ואות א יש זה רמז להב' תמונות קמ"ץ כזכר, כי כשתחתוך א' לב' ותצקע בו שצאלמע לשני וויין, ייכה חלי התחתון קמ"ץ ישרה, וחלי העליון קמ"ץ הפוכה ועליה אתמר דרך כוכב מיעקב וכו'. עיי' צרע"מ (כי תלח דף רפ"א ע"ב) צסוד דך ככב מיעקב, שהוא מרמז להלדיקים שהם צחי עטרה על רישיה, שהם צחי פני משכ פני חמה עיי"ש. ולפי האמור יתכן הרמז למחית הא' שלמעלה כוכ א שהוא כענין קמ"ץ הפוכה, שהכוכב שהוא סוד הניוץ הוא למעלה צחי פני חמה שהוא צחי עטרה על רישיה כזכר, ושצט הוא מרמז להר' שמתוח תחת הניוץ בשצט: לתתא אתפלג א כגוונא דא א. ר"ל שהלדיקים שהם רק צחי פני יחושע כפני הלצנה, הם צחי חלק התחתון של משלגות הא' שהוא כתמונת קמ"ץ ישרה, שהניוץ הוא תחת הקו כמ"ל, היינו כענין הלצנה שהיא תחת הרקיע: ותרווייהו בציורא דא וכו'. צביאורנו מוצר מענין

עיי"ש ומ"ש וכולכו תליין מן השם אי"ה יתכן לפי כמ"ל, כי אותיות י"ק מרמזים להכמה, ואות א מרמז למספר ל"ב (כמש"ל דף ע' ע"ב, שאות א' יש זה ליור יו"ו"י שעולה למספר ל"ב), וזהו המשך המאמר דלחחר שמדבר בענין המלכות דנקראת צת שצט שהוא סוד ז' שמכין דשם מ"ב שגולל י' מאמרים והל"ב חלקים דמעשה צראשית שהם סוד ל"ב גחיבות החכמה כזכר, אמר שהוא סוד אי"ה מקום כבודו. והיינו כי צחיבת אי"ה וצחיבת ככו"ד של ככו"ד, מרמז הל"ב גחיבות החכמה של ל"ב חלקים דמעשה צראשית, וכמ"ש צרע"מ (פ' קדושים דף פ"א ע"ב) ככו"ד, סליק לעשר חמית ול"ב גחיבות דל"ב חלקים דעוצה דצראשית עיי"ש. והמשכילים וכו'. עכשיו צסוים בהקדמה, הוא תוזר למש"ל (דף י"ב וי"ג) דהמשכילים אינון אותיות והיכלות, שצו מרמז היכלין דג"ע, והנקודות הם סוד ליורא דג"ע, ומפרש תחילה כמה אותיות איך כלולים בהם הנקודות, וצסוף מפרש כל האותיות כסדר: היכלין וצירין ר"ל צחתון ונקודות מצויירין ומרוקמין באתוון. פיי שצחותיות כלילין ג"כ הנקודות, כמו שמפרש ואזיל. דאיהי אנכ"י. ע"ל (ריש תיקון ל"ב דף ע"ו ע"א) ח"ב, א' אנכ"י, צ' ולא ייכה לך עיי"ש. וע"ל (תיקון ל' דף ע"ד ע"א) וזה פתח צאלכ"י, דככי סליק לתושבן כס"ח עיי"ש. וצביאור הענין מצואר כזכר (יתרו סיף דף י' וריש דף ל"א) אחגלייה צאלכ"י שהוא צרא דכורסייה שהיא סוד סיהרר דקיימא צשלימא, כד שמשא שלטא וסיהרר אתגכירת אז הוא חרר דשלימו דכורסייה לתתא ואסתלקו חיון קדישין ואיבי תחתקת צחקוהא, וכד איבי שפירא צחיו ובעלה אחי לגצבה, כדון חקרי חכ"י עיי"ש וזה שאמר: ואיהו מצוייר בנקודין. ר"ל דהשכימה הקדושה שהיא סוד הכסא שאמרנו שם דאיבי תחתקת צחקוהא ושפירא צחיו, ור"ל שמתקשטת נקודין הקדושים: דאינון ככוכביא דנהרין ברקיעא. ע"ל (דף ה' ע"ב) צסוד הכוכבים שנאמר ויתן אותם חלקים צרקיע השמים, שהם שצט נלווי דנקודי עיי"ש: ובהון מצויירין נשמתין ורוחין ונפשין דצדיקיא. ע"ל (דף י"ב ע"ב) וצזכר (צחקדמה

— (נ"א), כד ייתי סמאל לאסתכלא בה לתתא. אסתכלת לעילא ואתכסיאת אנפאה מיניה. והדרת אנפאה מיניה לתתא. ואיהי אתרחקא מיניה. בההוא זמנא (תהלים עב) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. באן ירחא. בירחא דאתכסייא ביה סיהרא. ומאן הוא דמכסי עלה, יקריק. דכן סליק א בחושבן. י לעילא, י לתתא, ו באמצעייתא. ואיהו נטיר לה ההיד (ישעיה עב) אני יקריק רמ) הוא שמי וגו'.

ב' היכלא לנקודה. גג דילה איהו רקיע (נ"א יריעה). ואיהו פתח — עליה אתמר (תהלים קד) נוטה

באר לחי ראי

הכח, וכן כשעומדת לחתא כ"ל, שני במדרגות מדומים צלות א' צלוחתה שהוא מספר הו"י, והיינו כי לוח הא' הוא יו"י כזה א', י לעילא, י לתתא, ו באמצעייתא. ומצד להן (חיקון י דף כ"ד ע"ב וז"ל ע"א) שהיו צלוח יו"י הוא מרמז לסוד שכינתא שהיא סוד ה' שעל הקו דסקת בעמודא דלמלשיחא שהוא סוד ה', עד סליקת עשרה על רישיה שאז הוא סוד חגא דס"ת. הוא כגונא דא 4, וכד נחיתת תחותיה הוא כגונא דא 8 ע"ש, ולזכ אמר יהיה איך שיהיה בין שעולית למעלה ובין אס נחיתת לתתא, הוא אחרת בקו האמצעי שהוא סוד הו"י ז"ל בעל. כי הוא נטיר לה שלא ישלוב זה הס"מ: אני הו"י הוא שמי וגו'. פי צרע"מ (פנחס דף רמ"ב ע"א) דנגלותא דשלעין חמן ס"מ ונחש וכל ממנין דחולכסין דיליה, ושכינתא נחתא בגלותא עם ישראל, איכי צרישיה דבעל אשכחתי, הכ"ד אני הו"י הוא שמי וכבודי לאחר לא חתן ע"ש: בהיכלא לנקודה ר"ל דגם לוח אוח ב עם הנקודה שצחוכה. הוא מרמז צלות א' צלוחתה, שיש זה נקודה סוד י עם ג' קוין שהם סוד וו"י שהוא לפעמים למעלה ולפעמים למטה, וז"ל בעל הוא מכסה עלה ומשמר אותה שלא ישלבו זה החילונים, כמו שמפרש ואזיל שה' הוא מרמז לז"ל בעל שהוא לקח אותה לצו"י ולהיכלו, והנקודה שבתוך ה' הוא מרמז למלכות שהוא סוד הנקודה שצפנים, כמש"ל (חיקון כ"ט דף ע"ב ע"ב ולעיל דף י"ב ע"ב) שהנקודה שבתוך ה' הוא סוד נקודה צחוכה בסוד גן נעול מעין חתום, וע"ש דצדרינו צדחור הענין צלוח: גג דילה איהו רקיע ואיהו פתח. ע"ל (שם וצריש דף שח"י) שה' צלוחתה יש לה לוח ג' גגין, ואינן חלת עמודים, ואינון ג' ויין ע"ש. ולזכ אמר שהגג של ה' הוא סוד הקו הרחב של הא' שהוא סוד הרקיע, וזכו צלוח הדברים גג דילך איכו רקיע, ר"ל שהקו הרחב העליון מחוץ כחמונת פתח. כענין הרקיע שהוא מחוץ לרוחב ולמעלה: עליה אתמר נוטה שמים כיריעה. פי צדכ (פי תרומה דף קס"ד ע"ב) לוח ו' ודלו איכו אקרי יריעה שהוא רקיע צדכ נטיה שמים כיריעה ע"ש, ולזכ אמר הכא

משנין לוח א' כשנחלקת ל' חלקים, צלוח הוא הניצוץ למעלה, וצלוח הוא הניצוץ למטה, וגם מדבר בענין פני יהושע כפני הלכנה, אמר רבנן אורחיה רמז צלוח אוח א לגוף עיני פגומת הלכנה, ולפעמים הופכת פניה למעלה, ולפעמים פניה למטה. ואמר: כד ייתי ס"מ לאסתכלא בה לתתא וכו'. ר"ל ש' הקמ"ץ שצלוחת הא, אי פניו למעלה וכו' פניו למטה, מרמזים שניהם לצחי הלכנה אשר לפזת ישראל משגיח את עשמיח פעם כן ופעם כן. שזמן שאינה מחוירת מפני הס"א אז מאירה בצניה למטה, אבל כשהיא מחוירת מפני הס"א הופכת פניה למעלה. וציחור הענין מצוהר צרע"מ (שופטים דף ע"ב ע"א) מה צכסה ליום חגנו, ציונא דסיכורא מחכסא וחמאי מחכסא בגין דכד מעי ראש השנה אחי סמ"ל למחצת דינא לצניו קמיה קצ"ב, והוא יומא לוח דייחי סהדין וכו', אזיל למייחי סיכורא, והוא מחכסא ובליקת להאי אחר דצ"ב סליקת שכינתא דאחמר זה במכוסה ממך אל חחקור לפייסא ליה על צנהא, והאי הוא דאמר קרא חקש צחודש שפר צכסא ליום חגנו, ואמר שם שהיא מחכסא צהאי אחר דשכינתא מחכסה, דהיינו כי שכינתא היא מסערא דעלמא דאחכבייא ע"ש. ולזכ אמר כי הקמ"ץ הפוכה שצלוחת הא' שהניצוץ הוא על הרקיע, מרמז למן שהסיכורא שהוא מלכות בליקת לעילא להאי אחר דאחמר זה צמופלח ממך אל חחקור שהוא למעלה מן הרקיע, והקמ"ץ ישרה מרמז למן שאינה מחוירת מפניו כ"ל: והדרת אנפאה מיניה לתתא. היינו צומן שאין הס"מ קורא אותה לבעי, וא"ל לעלות למעלה להכנסית מפניו, אזי עכ"פ היא אכדחת פניה ממנו שצנחתה לוחו מפני שמלמד תוב על צניה: ואיהי אתרחקא מיניה. פי ג"כ מהאי טעמא: בירחא דאתכסייא ביה סיהרא. פי צריה שהוא צריח דלז הלכנה מחכסית: דכן סליק א' בחושבן וכו'. ר"ל כי כשעולית למעלה כ"ל עולית עד הכתר שהוא סוד הא, וכמש"ל (חיקון כ"א דף ע"ב ע"א) דלות א' הוא כתרע עלאה ע"ש, ואז הוא צחתי א צלוחתה הפשוטה. חמנס הנה גם ענין עליות המלכות מרמז צלות א', בין כשהיא עולה למעלה עד

נוטה שמים כיריעה. דאיהו ו' דמכסי על נקודה עלאה ותתאה ואמצעיתא, כגזנא דא ו'.
(ג'א א ג'א ב ג'א ג')

צ. תרין ניצוצות דאת צ אינון צר"י. תרי ראשין דצ אינון תרין דע.

ש אית לה תלת ראשין. ואינון סגורל. ואינון תלת נקודין שר"ק.

ז (ג'א ו') רישא דילה חל"ם חיר"ק שור"ק בר. קוצא מלגאו חיר"ק. קוצא דאת ג'.

וכלא אתרמיז. באת א. נקודה לעילא חל"ם. נקודה לתתא חיר"ק. באמצעיתא שור"ק כגזנא דא ו'.

ועוד

באר לחי ראי

הדברים אלו הוא שלאחר שאמר למעלה רמז על ענין המלכות בג' ראשין של הש' הנרמז בלוח א, אמר עוד רמז ב' ראשין לסוד עמידת המלכות שנרמז בלוח של אות א שהם מרמזים לנקודה שר"ק שהוא נקודה בחלכסון גרמזו בקו החלכסון של אות א כמש"ל (ד' ע"א) עיי"ש, ולא אמר להמשך הדרוש שהג' נקודות של השר"ק שעומדים כצורת סלס מעילא לתתא, מרמזים למקום עמידת המלכות בג' מקומות ב"א. אם למעלה על ראשו בסוד אשה חיל עטרת בעלה, אם בחלכסון בחזה בשליש ח"ת, או למטה תחת רגליו. ומפרש דבריו שכל הג' מקומות של המלכות נרמז בג' מקומות יחידות שהם חול"ם חיר"ק שור"ק (דחיינו מלופ"ם) שנרמזים בנקודי הקיצוץ י, חול"ם היא למעלה, וחיר"ק למטה, ומלופ"ם היא בחלכסון ומעשה חבין המשך המאמר ו' רישא דילה. (בדפוס קאסעטניאל וליווארנא) הגי' ו' ז' וכו', והיא הגי' הנכונה. והוא מקושר עם סוף הדברים שסיים בחלכסון שור"ק, ור"ל כי אות ז' ואת ג' ובמלופ"ם, יש בזה סוד נורה אות ו' עם אות י', רק שבלוח ז' עומדת הוי"ד למעלה בלד ימין של ראש ה', ובלוח הגי' עומדת הוי"ד למטה בלד שמאל של תחתית הקו של ה' ומלופ"ם הוא אות ו' עם נקודה בחלכסון, וכיינו כמש"ל (תיקון ה' ד' כ' ע"ב) חול"ם לעילא מן ו' אתעביד ז', חיר"ק לתתא אתעביד ז"ב שהיא אות ג', שור"ק (כיינו מלופ"ם) בחלכסון עיי"ש. וזה הוא המשך הדברים כאן שנקודה החול"ם שהיא הנקודה העליונה של הקיצוץ, מרומה לעמידת המלכות לעטרת ראש בעלה, שהיא סוד אות ו' בחולס שהנקודה היא למעלה, והיא גרמז בלוח ז' שנקודה החול"ם שיש על ראש ה' נדבקה לב' מראשה לז' ימין. קוצא מלגאו חיר"ק קוצא דאות ג'. ר"ל שבלוח ג' מרומה שמהנקודה תחתונה שהיא חיר"ק נעשה ממנה הקוץ החתום של הגי'. ומ"ש מלגאו. ללא כלוח ז' שנעשה מנקודה חול"ם שעומדת הנקודה ונתוספה על ה' בלד חילון שלה מלצר, משאי"כ בגי' שעומדת החיר"ק אלל ה', ונתוספה מלגאו ר"ל מצד פנימי של ה': וכלא אתרמיז באות א. הוא

זה הוא הרמז שה' העליונה של ה' מתוח לרצו, לרמז על זה שהוא בסוד נוסף שמים כיריעה ואיהו ו' דמכסי על נקודה עלאה ותתאה ואמצעיתא כגזנא דא ו'. (כ"ל, כי כן הוא בדפוס הראשון במנועוב) ור"ל שהקו העליון של ה' הוא נורה אות ו', וכיינו ח"פ"ם שלמעלה אין עם רק קו פשוט ואין לו חממת וי"ד בראשו כחייב להיות בצורת אות ו', יתכן כי הוי"ד של ראש ה' היא עומדת בפנים בתוך ה' ועומדת בחלכסון כי הנקודה שבתוך ה' כלול עלאה ותתאה וחלכסון ומהלכסון כדרך כל מרכז פנימי. וכאשר מלפין הנקודה הביא לראש הקו. אזי הוא סוד נורה ו' כשמתוח לרצו כזה ש' שהקו מכסה על הוי"ד שבראשה, כי כשה' מתוח לרצו כ"ל, אזי נורה הוי"ד בלטה למטה, והקו המתוח לרצו פרום עליה מלמעלה, וכן הוא בזה הקו התחתון וקו החלכסון של ה', שהנקודה שפנינים משלמה לנורה אות ו' וכאמור תרין ניצוצות דאות צ' אינון צירי. לאחר שפירש עד כאן נקודה קמ"ץ ופתי"ח שמרמזים בלוח א' שמרמזים למדה המלכות בענינה ועמידתה, הוא מפרש עוד איזה אותיות שנרמזו בלוח ז' בענין נורה ה', וכמו שפירש להלן וכלא אתרמיז בלוח א. ומפרש תחלה נורה אות צ' שיש בראשה שני יודין סוד יר"י. ומפרש להלן (תיקון ס"ט ד' קע"ז ע"ב) דסוד יר"י הוא ה' צ' יודין של ה'. וכן הוא להלן עם (תיקון ע' ד' קכ"ט ע"ב) עיי"ש. ואמר כאן לפני האמור גם אות צ' יש בה סוד ענין המלכות כמו האות א'. אינון תרין דע. ר"ל כמו שאמרנו בנורה אות צ' שהיא מרמזת לענין המלכות. כן הוא גם בנורה אות ע' כיון שיש לה גי' בראשה שני יודין: שיי"ן אית לה תלת ראשין, ואינון בכו"ל. ר"ל שגם זה מרמז לענין המלכות, וכמש"ל (תיקון ה' ד' כ' ע"ב) בסוד הכסוב"ל, דהתקין נקודין יר"י סוד חיות המדבבה, והנקודה התחתונה חיר"ק שתחת היר"י היא סוד המלכות שהיא בחינת אופן אחד בדרך עיי"ש ובציבורינו, וכיינו הרמז של אות א' שיש בה סוד של צ' יודין וגם רמז לוי"ד לתתא וכמש"ל: ואינון תלת נקודין שר"ק וכו'. בלאר

ועוד תרין נקודין דאת א, אינון צרי, ואינון שביא. ואינון בדיוקנא אחרא. א, כגון י לעילא, ו באמצעיתא, ד' לתתא. א (ניא ד) איהו קוצא לעילא, קוצא לתתא. קוצא באמצעיתא. ואיהו סגול ואיהו שר"ק, תלת נקודין כולא איהו א.

אתוון אחרנין היכלין וכסויין לאלין אתוון. וכולא איהו מרוקם [דף ט"ו ע"א] ומצוייר בכורסייא. ו, שית דרגין לכורסייא. ס, שתין גלגלי דכורסייא.

דאתוון דאורייתא אתמר בהון אין מוקדם ומאוחר בתורה. אבל בכורסייא כולהו מתתקנן כדקא יאות. ורזא דא לחכימי לבא אתמסר.

דבר אחר והמשכילים יזהירו, אלין אינון אתוון דהוה לון שכל לאעלא קדם מלכא כל חד על תקוניו. מסטרא דגבורה עאלו כולהו למפרע. בגין דאיהי דרועא שמאלא

תשרי

באר לחי ראי

לכנסא שייכות עם אות א' שאורחה הוא אות ו' ואות ו', כי האותיות אלו הם סוד הכס"א כמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ג) בסוד שש מעלות לכס"א, שהם סוד ששה תיבות דשמע ישראל וגו'. שהוא סוד אות ו' דביה סלקא צרתא ונחתא ולצתר סליק ו' צי, שית זמנין עשר, עד דסליק לשתיין, בסוד שתיין גלגלין דסחרין לכורסייא, ועליוהו אמר הגה מטחו שלשלמה ששים גבורים סביב לה ולקבליהו ששים המה מלכות עי"ש, וע"ל (ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ג), ויחכן ש"עין מרמזים אלו הבי' אותיות גם בצורחם, כי הו' הוא קו ארוך מלמעלה למטה, להורות דבה סלקא צרתא ונחתא כמזכר, ואות ס' היא עגולה לרמז לסוד הסי' גלגלים שבכורסייא כמזכר. דאתוון דאורייתא אתמר בהון. בש"ס (פסחים דף ו' ע"ג) אין מוקדם ומאוחר בתורה לונתו לפרש דבריו שדרש עד עתה על סדר האותיות א'ב'ש'ז'י'י'ם. ואינם כסדר האלפא ביתא, כי אין קפידא צוה שאין מייקדם ומאוחר צבורה, ור"ל דצורך הדרוש יכולין לדרוש גם שלא כסדרן אבל בכורסייא כולהו מתתקנן כדקא יאות. ר"ל שבסדר חקיקתן צכס"א הם מתוקנים כסדר הא"ב א"ב"ו"ז"י"ם"ש ורזא דא לחכימי לבא אתמסר ר"ל כי צמשה (ריש אין דורשין) איתא ולא צמרכבה ציחיד אלא אי"כ היה חכם ומזין מדעתו עי"ש, ולזה אמר שזה הוא סוד המרכבה ציחיד, היינו שכל גרמא צחות א כנ"ל, וסוד זה לא נמסר אלא לחכימי לבא, היינו לחכם ומזין מדעתו. לאעלא קדם מלכא כל חד על תקוניו ע"י צוהר (בהקדמה דף צ' ע"ג וצ"י מקץ דף ל"ד ע"א) דכד אחי קצ"ה נמברי עלמא אחיין כל אחותן, וכל אות ואות אעלת קמיה כל חד וחד למפרע, מסופא ארשייהו, שריאת אות ת למיעל צרישא וכר: מסטרא דגבורה עאלו כולהו למפרע. אמר הטעם שעאלו למפרע לייקי מתי' עד א'. כי מחחילה עליה צמחשבה לצרע העולם צמדת הדין שהוא סוד אור חחר למפרע: בגין דאיהי דרועא שמאלא תשרי

חוזר לראש דבריו שכל הרמזים שאמרנו בסוד הנקודות שרמזים צחותיות שרמזים לעמידת המלכות, הוא גרמא צלור של אות א וכמזכר ואינון בדיוקנא אחרא ר"ל כי עד כאן פ"י שהודוין של הא' הם צחי נקודות, ועכשיו מפרש שהם ג"כ אותיות כגון ו' לעילא, ו באמצעיתא, ד' לתתא. וזו אין לורה האותיות בעלמן מרמזים לנקודות, רק שהקולין שעל האותיות הגי' הם מרמזים לנקודות כגון ו' לעילא א' איהו קוצא לעילא וכו'. (כן הוא בגי' דפוס מנעובה ודפוסו אמשטרס וכו"ל) ור"ל שהג' אותיות של לורה הא' הגי' יש בכל א' קוץ צרשאו והיינו קוצא לעילא. ר"ל שהיי'ד שעל הקו של הא' יש לה קוץ צרשאה וכן קוצא לתתא ר"ל הדי' של לורה הא' שחתת הקו יש בה ג"כ עיקן צרשאה קוצא באמצעיתא גם הו' שהוא צקו האמלעי של הא' יש עיקן צרשאו תלת נקודין כלומר דבין הסגול ובין השוריק מרמזים צוה, כי צמשה יש בכל אחד ואחד ג' נקודין בלא איהו א' כלומר שכל הנקודות וכן האותיות הגי' המרמזים על הנקודות כלילן צחות א' כי היא האות הראשון שיש בה קו ונקודות לכוונה הגי': אתוון אחרנין היכלין וכסויין לאלין אתוון ר"ל שאר האותיות שאין בהם לורה ונקודות. כל אחד ואחד הוא צחי היכל וכסא לאלו האותיות שיש בהם ענין הנקודות כמזכר. וכולא איהו מרוקם ומצוייר בכורסייא. זהו סיוס לריש המאמר שהתחיל ש"א' שהוא סוד אנכ"י גימ' כס"א ומצוייר וכר. והיינו לפי האמור שכל הנקודות הם מצויירים צהכסא, ובכן לאחר שאמרנו שכל האותיות שאין בהם סוד נקודות נכללים צחותיות שיש בהם סוד נקודות, והאותיות שיש בהם הנקודות נכללים צורה אות א'. נמלא שכל הכ"צ אותיות וכל התשע נקודות כלולין ומרוקמים ומצויירים צחות א שהוא סוד המרכבה וככסא: ו' שית דרגין לכורסייא, ס' שתין גלגלי בכורסייא. גם זה הוא שייך להמשך המאמר שיש

תשרי. ודא איהו בראשית ב"א תשרי. בגין דבמדת הדין אתברי עלמא. ובגין דא עאלו למפרע. והא אוקמוה דבימינא אתברי עלמא. וביה עאלו אתון כסדרן. ורזא דמלא (תהלים ט) אמרתי עולם חסד יבנה. ובגין דא כד עאלו אתון למפרע ומנייהו כסדרן, לא בעא קביה למברי בהון עלמא. עד דשתף לון בימינא ושמאלא וברא בהון עלמא. נטל איב מכסדרן, ונטל תשרי מלמפרע. ושתף בהון את י מן שמיה, וברא בהון עלמא. בגין דיתקיים (בניינא) (ג"א בגיניה) ואינון אב"י תשרי. אב"י, אישר בידו נפש כל חי. ת, תורת יי תמימה. ש, שבת. ר, ראשית חכמה יראת יי.

ובכולהו

באר לחי ראי

מדת הדין סוד אור חוזר מאירין הכ"ב אתון למפרע דרך תשרי. ושתף בהון את י מן שמיה. היינו כי סדר בריאת העולם היה צמח שעלה במחשבתו לברוא את העולם, דצחילה עלה במחשבתו שיכיה צמח הדין ואח"כ ראה שאין העולם מתקיים, ע"כ נגמר במחשבתו לשחק עמו מדת הרחמים, כרי שניהם החסד והדין נתיחדו במחשבתו הקדומה שהוא סוד הוי"ד מהוי"ה. וכמו שפירש"י (צ"י צלח) צפסוק אז ישי, י ע"ש במחשבתו עיי"ש. וע"י להן (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) לרות וי"ד מהוי"ה הוא סוד המחשבת עיי"ש: וזה שאמר בגין דיתקיים בנינא. היינו כמ"ל שיתף מדת הרחמים עם מדת הדין, כי מצלעו לא היה העולם מתקיים: אב"י תשרי. לירוף אותיות בראשית: אשר בידו נפש כל חי. כלומר אב"י הוא גופריקון א"שר בידו ואמר נפש כל חי, היינו כי בתשרי כל צחי עולם עוזרים לפניו כגני מרזן וחושך חיים לכל חי, כמצואר צ"ש (ר"ה דף ע"א ע"ב), וזהו המשך לדרוש זה, כי הוא צמח הוי"ד שהוא סוד המחשבתו טולן גדוין ציוס שהוא, וכמ"ש צ"ש (שם דף י"ח ע"א) וכולן נסקרין בסקירה אחת עיי"ש, והרמז הוא אשר בידו היינו ביו"ד, וכמ"ש חז"ל אל תקרא יודיך אלף יודיך. וכמ"ש צפ"ח (פרק ה' משער הזמירות) וכוונת: ת. תורת ה' תמימה וכו'. עיין צפ"ח (קדושין דף פ"ב ע"א) שדרש שם על פסוק זה על בריאת העולם שגברא ע"י התורה עיי"ש. וכן הוא מלך למחמר זה גם ענין החכר, לפי שחשז פה אלו הג' תורה שצ"ח ויראיה שגבראו קודם בריאת העולם, וממס גברא העולם, ולא הביא הרמז דקרא תורה ה' תמימה. שצחיות התורה ברא הש"ת את העולם וכמכר. ושבת מצואר בלקי"ת (פ' קדושים) צפסוק את שבתותי תשמרו, שכאשר האליל המאליל העליון את י ספירות האליל תחלב שבת שהוא סוד ג"ר, ועי"ז האליל ז' ימי הבגין שהוא ז"ת עיי"ש, כך רואה שסוד שבת גברא תחלב וממנו כושתו העולמות התחתונים, סוד ז' תחתונים. וענין היראה היה ג"כ קודם בריאת העולם, וכמ"ש בזכר (פ' בראשית

וכי ע"י בלקי"ת (בראשית) צביאור הענין משחז"ל (צ"ש ר"ה דף י"ח ע"א) בתשרי גברא העולם שהוא סוד שמאלו תחת לראשי סוד הצנינה שהוא תמיד כקו שמאל המרומה צחות ב דבראשית ובראשית הוא אותיות צ"א תשרי עיי"ש. בגין דבמדת הדין אתברי עלמא כלומר צעבה שעלה צלעו לברוא את העולם היה צמח הדין, דאלו צעפה בריאת העולם כבר שיתפו הקב"ה עם מדת הרחמים והקדים מדת הרחמים למדת הדין, וכמו שפירש"י (ר"פ בראשית): והא אוקמוה דבימינא אתברי עלמא. הנה צ"ש (מנחות ד' ל"ו ע"ב) ע"כ ידי יסדה ארץ וימינו עפחה שמים, מצואר דהארץ גברא בשמאל, וכן צ"ש (חגיגה דף י"ב ע"ב) ע"כ זה אף ידי יסדה ארץ, מצואר ג"כ כעין זה כאשר יראה המעיין שם, ולפי האומר היינו קודם בריאת שמים כשעלה צלעו כצובל אז היה בשמאל מסערה דגזורה, ומ"ש כאן והא אוקמוה וכי כוונתו לדברי הזכר (וירא דף ר"ל ע"ב) ע"כ כי אמרתי עולם חסד יבנה, דכד ברא קב"ה עלמא תמא דלא יכיל למיקם, עד דאזיט ימינא עליה ואתקיים, ואי לאו דאזיט ימינא עליה לא אתקיים, בגין דעלמא דא צדינא אתברי עיי"ש וזהו ביאור המאמר כאן דמ"ש בגין דצמח הדין אתברי עלמא, ר"ל תחילת הבריאה שהיה עדיין מדת הדין מתחכה, על כן עאלו האותיות למפרע כנ"ל, ומ"ש דבימינא אתברי עלמא ר"ל לאחר דאזיט ימינא עליה. עד דשתף לון בימינא ושמאלא וברא בהון עלמא. היינו כמ"ל מפירש"י (ר"פ בראשית), וע"י צלשך שם שהצ"ח כן צ"ש המד"ר (בראשית סוף פרק י"ב) שצחילה עלה במחשבתו לברוא את הדין, וראה שאין העולם מתקיים, והקדים מדת הרחמים ושחפה למדת הדין עיי"ש, וזה שאמר עד דשתף לון בימינא ושמאלא שהוא סוד מדת הרחמים הכולל חו"ג שב"י קיים ימין ושמאל, וכמ"ש צפ"ח (פרק ה' משער פרטופי זויג וכש"ד): נפל א"ב מבסדרן. היינו כי כקו הימין שהוא חסד ואור ישר מאירים הכ"ב אתון כסדרן בדרך א"ב צ"ד": ונפל תשרי מלמפרע. דכקו שמאל שהוא

ובכולהו לא בעא למתחל אלא באת ב', בגין דאיהו בנין אב בניינא דעלמא. ובה שארי למתחל. בגין דבה עתיד למבני ירושלים. כד"א (תהלים קמז) 'בונה ירושלים יי'. דאם יי לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ובניינא דאורייתא ודעלמא באת ב' עתידה למבני. ועלה קיימא עלמא. ובההוא זמנא דאתבניאת. כאלו בההוא זמנא יתברי עלמא ויתבני. ודא בראשית ברא אלקים. אבל כד חרב בית ראשון כאלו הוה עלמא תהו ובהו. ודא איהו והארץ היתה תהו. מיד דאתבניאת ויאמר אלקים יהי אור. בגין דכל אתון נהירין בה. ואע"ג דאור הוא א. אור דיליה דנהרא בה ב בחמש נהורין דאינון ה' עלאה דשמא קדישא.

ג עמודא

באר להי ראי

משער הק"ש ופרק ג' משער האמירות). באת ב' עתידה למבני ר"ל ע"כ גם שניסם נרמזים צלוח ב שם צחי צ"ת, שתיקוני נקרא צג"ן צסוד צנין צב"ת וכנ"ל: ודא בראשית ברא אלקים. ע"י זכור (פקודי דף רכ"ז ע"א) צסוד צונה ירושלים ה', ואם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו צו שכוה חא דבראשית צרה אלקים, דצננין ציכמ"ק אחקין להאי עלמא בכל מה דאלטריך. וכל נהרין ונחלין מהשפע הנלרך לקיום העולם, חלוי צננין ציכמ"ק, ואם ה' לא יבנה בית אז יפסוק ח"ו נחלי השפע הנלרך לקיום העולם עיי"ש: כד חרב בית ראשון. ע"י [צכסא מלך] שכתב שמלא צספר מוגה שמחק חיבת ראשון, וכי שכל"ל כי על חרבן בית שני נאמר זאת עיי"ש ודא איהו והארץ היתה תהו ובהו. וחינו כמ"ש צלק"ת (בראשית) צסוד וסארץ היתה תהו, שסארץ שכיח סוד המלכות היתה תהו וצכו וחושך, כי נפסק ממנה אור השפע לה מצעלה שכוה ח"א עיי"ש. ותיקונה הוה צמה שיחזור לה השפע ע"י צנין ציכמ"ק כנזכר: מיד דאתבניאת. ר"ל דלעיל כאשר תחזור ותצנה צמכרה צימינו שלא תהיה עוד תהו וצכו, נאמר אז. ויאמר אלקים יהי אור. כיון שיאיר צה כל אורות צעלה. בגין דכל אתון נהירין בה ע"ל (דף י"ב ע"ב) צסוד איה ב דבראשית דליהו צי מקדשא דתמן צה נכרין כל הכ"צ אתון עיי"ש. ואע"ג דאור הוא א. היינו כמ"ל (תיקון ה' דף כ' ע"א) דה' אלפיין הס סוד ה' פעמים או"י דעובדא דבראשית עיי"ש. וא"כ לאחר שאמרינן שתיקון של צנין העולם והתורה והמלכות הוא תכלית של צנין המקדש וע"י נאמר ויהי אור, א"כ היה לריך לרמוז הענין צלוח א' שכוה סוד האור ולא צכצ, ולזה מתרן ואמר. אור דיליה דנהרא בה ב' וכו'. ר"ל כי לאחר שכל עיקר תכלית צריחה העולם היה ללרך צנין ציכמ"ק שכוה ה', ע"כ גם האור של ה' אלפיין המאירין צה נרמזו צלוח ב, ואמר הטעם כי הוא מאיר צה: בה' נהורין דאינון ה' עלאה דשמא קדישא. וחינו שסרמז שנאמר ה' פעמים אור צמעשה צבראשית, הוה לכוד ה' עלאה שכוה

דף ע"ו) וצמק"מ שס, שכיראח קדמה לצריחה כל העולמות, ואח"כ נעשה הכל ע"י החכמה, וחינו שלא היה מקום מתחלה לעמידת העולמות, אלא שפ"י המלכות הראשון שכוה צחי יראה נחכוה מקום לעמידת העולמות וזה שאמר. ראשית חכמה יראת. וחינו דאם כי העולם נצרה צחכמה צסוד כולם צחכמה עשית, עכ"ז עוד קודם שנחבלה החכמה הוכרה להחבלות צחי יראה, שעל ידה נעשה המלכות הראשון שיהיה מקום לעמידת העולמות: אלא באת ב' וכו'. ולונו צזה לפרש הטעם שזכתה איה הב להיות צראשונה צצריחה העולם, ואמר הטעם כי צניינא דירושלים יהיה צכב, וכצינה ירושלים יהיה נחשב כאלו אז נצרה העולם. דאיהו בנין אב בניינא דעלמא. ענין צנין אז הוה ע"ד שאמרו אצכוון דכולהו וכו'. ר"ל דעיקר צניינא דעלמא יהיה צה בגין דבה עתיד למבני ירושלים וכמ"ש צזכר (פנחס דף רכ"א ע"א) דהחסרון של ה' צחי מקדשים ציה ראשון וציה שני שלא היה להם קיום צעוה"ר, הוה משום שנצנו ע"י צר נש, וע"י אמר הכחוד אס ה' לא יבנה ציה שוא עמלו בוניו צו, אכל לעח"ל כחי צונה ירושלים ה', שסש"ת צכצודו וצעלמו יבנה המקדש. ואפילו קרתא דירושלים לא יבנה ע"י צר נש, רק הש"ת צעלמו וצכצודו כציכול יבנה אותה עיי"ש, וע"י צזכר (וישלה דף קע"ב ע"א) דכד סליק צרעותא דקצ"ה למצרי עלמא, צרה קודם חאי ציחה שכוה גו אמלעיתא דכולא עיי"ש. וחינו כמ"ש חז"ל צש"ס (יומא נ"ב ע"ב) אכן שחיה שממנו כושחת העולם ויהי הציכמ"ק סוף מעשה צמעשה צחלכה, כי תחלה המעשה של צריחה העולם צסוד כולם צחכמה עשית, היה ע"י הסוף מעשה של צנין ציחית ששלישי צינה צ"צ: ובניינא דאורייתא ודעלמא וכו'. היינו כי גם לימוד התורה נקרא צנין, וכמ"ש חז"ל א"ת צניך אלא צוניך, וכוותו כי לעח"ל כאשר יבנה צהמ"ק יהיה תיקון השלם אורייתא ועלמא וחינו סוד צנין צ"י כל אחד צקומה שלימה, כי התורה הוה סוד ז"א והעולם הוה סוד המלכות, כמ"ש צפפ"ח (פרק ג' ופרק מ"ז

ג עמודא דסמיך ביתא. דאיהו גמילות חסדים טובים. איהו סמיך לד דאיהו דלית. ובאן אתר סמיך לה, בגלותא.

א' סמיך ונהיר לבי. ג' גמיל חסד עם ד'. ובמאי. ג' איהו גלגל, ובה כל אתון מתגלגלין בכמה גלילי דדהבא. הה"ד (שיר ה) ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש. מאי בתרשיש, אלא בתרי שש. ואינון בתרין דרועין גדולה גבורה, דבהון שרי אורייתא בב'. ובהון שית פרקין דאינון

באר לחי ראוי

שכוח צינה, והרי קיייל כי ב' הוא סוד אמא עלאה, וכמש"ל (חיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דלוח ב דבראשית הוא סוד אמא עלאה עיי"ש, וכן הוא צ"ח (פרק ב' משער דרושי אצ"ע) וצפ"ח (פרק ג' משער יו"כ"כ) כי צ"ח הוא צינה עיי"ש, וכן מוצן ממילא דגס אס כחוצ לוח ב דבראשית הוא לרמו להי פעמים אור דאינון ה' עלאה דשמא קדישא, והענין הוא כמ"ש רבינו זלק"ח (צ"י בראשית) שכתורה התחילה דבראשית משיס דלא דברה תורה בצלילות אלא דבראשית, ע"כ התחילה הכורה צב שהוא צינה עיי"ש. והיינו כי אף אס אמרנו לעיל שצ"ח העולם היה ע"י הכמה כמ"ש כולם דכמה עשית, הכה אצא אמר ואמא עשה, כמ"ש צ"ח (סוף פ"ח משער ענתי"א) צסוד ויאמר אלקוס יהי אור, אצא אומר ואמא עושה עיי"ש. והוא מדברי הרע"מ (פי קדושים דף פ"ב ע"א) דאמא משמשה לאצא ויאמר אלקוס וגו', אצא אומר לאמא, ואמא עבדה מאמריה לאצא וז"ל, וצוה אצ"ח כל עוצרה דבראשית עיי"ש

ג' עמודא דסמיך בית"א איהו סמיך לד וכו' רטני בכל מאמר זה לדרוש סמיכות האותיות, ומפרש תחילה סמיכות ה' לבי ולד' דאיהו גמילות חסדים טובים ע"י צוהר (בהקדמה דף ג' ע"א) עלאל לוח ב' וד וכו', והשיב להס השו"ת די לכוך למחוי דא עם דא דהא מסכנין לא יחצטלח מן עלמא ולריכין לגמול עמהן טיבו, דלית איהו מסכנא, גימיל גומיל לה טיבו לא חתפרשין דא מן דא וכו', ועיי"ש צוהר הרקיע שכי דצ"ח הענין ח"ל כזר נחצאר כי ד' הוא עד דלא קבילת דבר ואין לה זוג, ולזה צומן הגלות שהיא דלה ועניה לריכה לגמילות חסדים הנמשך ע"י היסוד קו הפשוט של ג' ומטה אליה חסד צסוד אור זרוע ללדיק, כי האור זרוע צה וחור וזומח וכו' בלו שחרע ע"י הגן. דלא עייל גנח צומן הגלות, וזה סוד ד' וז'. כי ר"ח הוא צהיות ישראל בשלמה, וז"ד הוא צומן הגלות עכ"ל, וזה שסיים הכה וכוה כשאל: ובאן אתר סמיך לה, בגלותא. היינו עמה צבורי שהמלכות היא צסוד ד', ולריכה לה' לסמוך לה וכאמור. והוא המשך למ"ש חחלה ג' עמודא דסמיך ביתא, היינו שצומן הגלות אז ה' שהוא סוד קו הפשוט כמו עמוד הוא סומך למלכות הנקרא בית כמ"ש

צוהר (יתרו דף ס"ט). וצ"ח (פרק ב' משער לוח המוחין) כי צ"ח הוא סוד מלכות נוקבא דז"א עיי"ש. א' סמיך ונהיר לבי וכו' כוונתו לפרש צוה קדימת הא' להב' והג' ללד' כסדר הא"ב, ומפרש עפ"מ"ל דהחורה מתחלה צב משום דהכ"פ אור שהוא סוד הא' מאיריט צב כזכר, ועל כן הא' קודמת להב', משום שהא' מאירה להב', וכן הוא באותיות ג' ד' שהג' קדמה להד' משום דלוח ג' גמיל חסד עם ד'. וכזכר ובמאי הוא כמפרש דכ"ו שאמר שהג' גומל חסד להד', וכשאל צמחי גומל עמה חסד. ואין נמשך אליה שפע האורות כ"י היסוד לדיק כ"ל, כיון שצומן הגלות הוא רחוקה מצעלה ואין צעלה מזדווג עמה כ"ל. ומחזק ג' איהו גלגל וכו' ר"ל שיש כה צסוד עלמו להשפיע למלכות דצ"ח אור זרוע ללדיק גם אס אין צעלה מזדווג עמה ועדיין לא נכנס הגן לחצ"ע. והאור הזרע ממנו הוא צכה אור זרוע ללדיק וגשרש דמלכות דצ"ח גלגל החור צעולם וכמש"ל. ובה כל אתון מתגלגלין וכו'. ע"י צ"ח (פרק ג' משער ל"ו העולמות) דצסוד גשרשים כל הכ"ב אחוה דאורייתא עיי"ש, והוא מדברי הרע"מ (קדושים דף פ"ג סוף ע"א) עיי"ש. ולזה אמר הכה דלכתי יש כה בצפ"ח היסוד להשפיע למלכות גם בלא זוג עם צעלה, משום דצסוד מתגלגל כל האורות של הספירות שמאיריט מאותיות החורה: מאי בתרשיש אלא בתרי שש וכו'. ע"ל (חיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) צסוד מלכא אמר לגבי כלה להלי קולך צה גלים, צה עשרה גלגלים וכו', ועלייהו אמר ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש. צחרין דרועין דבראשית, ובהון שית פרקין. וכן הוא להבן (חיקון ס"ט דף ק"י ע"א) בתרשיש, צחר"י ש"ש, צחרין דרועין שית פרקין וכו', וצכס קול דוד דופק, דא ר' דרפיק לתרעל צחית פרקין דרועין, וכולכו רמחין צמלה דבראשית דאיהו צרי"א ש"ית. ועלייהו אמר פתחו לי צרות ב' עיי"ש, ולזה הוא מרמז כ"ן למאמר זה להמשך הדברים שאמר שהג' הוא סוד הגלגל ש"ע"ז צה השפע למלכות וצגית להיות צה עשרה ספירות צסוד צה עשרה גלים. ולהיות יושנה צין חרין דרועין שהוא מרומז צחות ב' דבראשית: דבהון שרי אורייתא בב' כי לכותה זו סמוכה כפ לאותיות

דאינון ו אתון בראשית דכלילן בעמודא דאמצעיאת דאיהו ו, ועליה אתמר (דברים לג) וירא ראשית לו, לו, לאת ו, כי שם חלקת מחוקק ספון.

ד, דלת דביתא דירושלם. ו עמודא דסמך (לדלת) (נ"א לב). ואיהי דלת דתרין תרעין דאתמר בהון (תהלים קמ"ח) פתחו לי שערי צדק. ובגין דא אית לדלית תרין גגין. ואינון ב' דרועין (בלא) (וכל אחד) ו דאינון שית פרקין. איהי דלת, ודא איהו (שם ק"ו) דלותי ולי יהושיע, ואת ד' איהי דרועא דאית ביה תרין אמינן. ה שלימו דתרין דרועין (וגופא) (נ"א דגופא) דאיהי כללא דתלת אבהן. ו' יחודא. שלימו דאת ד' דאיהי סיהרא.

כד

באר לחי ראי

לחותיות ג' ד', להורות שזה ענין חיקון צריחת העולם לתקן המלכות. שסדר החיקון הוא שהג' משפיע לכד' כניל לא יכיר צריחוק מקום עיי' היסוד לדיק כחכר, אלף ביחוד גמור שחכיר יושבת בין צ' דרועין כחכר: ועליה אתמר וירא ראשית לו וכר. עיי' צמד"ר (צראשית פ' ה') וירא ראשית לו זכ משכ עיי"ש, ולזה אמר שהדבר מתאחד עם מאמר זה. כי נודע מדברי הארז"ל בלקי"ת (פ' שמות וצ"ד) כי משכ הוא יסוד אצ"ל ונודע כי יסוד הוא לורת אוח ו' כמ"ש צ"ח (פרק ד' משער אונאה, ועיי"ש עוד בפרק ו' משער הולדת אר"ה) לדיק יסוד עולם יש בו ויק' לכלול שית בקרעופא חדא, לכן הוא נרמז באות ו' עיי"ש, וזה שאמר ועליה אתמר וירא ראשית לו. לו. לאות ו' ר"ל שענין צריחת העולם היה לנורך חיקון הנוקבא עיי' אוח ו', שכלול ו' אוחיות דצראשית שהוא היסוד המאיר לנוקבא ומשפיע לה תמיד כבוד ג' ד'. וזה שסיים כי שם חלקת מחוקק ספון. היינו כי יסוד אצ"ל מתפשט בעמודא דאמצעיאת שהוא ז"ל עד יסוד דז"א. וכיון שאמרנו שמשכ הוא יסוד אצ"ל, מובן מאליו כי שם היינו צ"ח דז"א חלקת מחוקק [שכוא משכ] ספון. ד', דלת דביתא דירושלם. ראונו שזה לפרש אוחיות ד' ה' ו' ו' איך יש להם המשך לאוחיות הקודמים, וכיינו ללחמך שאמרנו שצית הוא כולל גם ענין א' וגי וד' שהם מרמזים לענין צנין הצית סוד המלכות, הוא מפרש שלזה מרמזיה גם לוח ה' הסמוכה להם שהוא מרומז ג"כ לענין הצית כסוד דלת דציתא וכר. ור"ל כי לורת ה' הוא ד'. ובפנים יש כורת ו'. וכלל ו' הוא כורת ד' שהוא מרומז לדלית דצית"א דירושלים. וכיון שאמר לעיל דכצ"ח של צראשית מורה לבנין ירושלים כמ"ש בומב ירושלים ה', הנה נמשך הרמז גם לאלו האוחיות ד' ה' ו', וכיינו שה' תחלה שהוא סוד ציתא דירושלים שהוא המלכות ועשיה כוח כלל כר שכתובה היא לורת ד' לכלל צית יש לית, וכיינו כמ"ש צ"ח (פרק ג' משער הירח) שהנוקבא שהוא הצית יש לה דלתות שהוא הרמז של הנוקבא שהוא כורת ד' שהוא

צורת צ' וויין שהם צ' היודים העליונים שצבם נצנית המלכות עיי"ש. ו עמודא דסמך לדלת. ר"ל ו' שצתוך כד' שעל ידך נעשה ממנו לורת ה', [יש גורסין דסמוך לציתא. והכל חד] וכיינו שה' שהוא היסוד כניל הוא כסמוך לדלת הצית שהוא סוד הרמז של הנוקבא כניל. ואיהי דלת דתרין תרעין דאתמר בהון פתחו לי שערי צדק ע"ל (חיקון ס"ט דף ק"ו ע"א) שדרש כסוד פתחו לי שערי צדק שקאי על צ' פתחים של ידיו גלילי וזה ממולאים בחרשי"ש, בחרוי ש"ש, שהם צ' דרועין שיש בכל א' שיי"ת פרקין ועלייהו אתמר פתחו לי באות צ' שהם צ' דרועין עיי"ש, ולזה אמר הכא שזה הוא הרמז שה' יש לה לורת ד' עם ו' שה' הוא סוד צ' וויין כניל, וכיינו שהצ' וויין הם סוד צ' דרועין שהוא סוד צ' היודים העליונים שמהם ניצנית הנוקבא כניל, וכר שצתוך כד' הוא משמש לשניהם, כי יש בכל דרועא ו' פרקין כניל. איהי דל"ת, ודא איהו דלותי ולי יהושיע. ר"ל שה' צלל הקו השמאלי שהוא לורת ד', הוא מרמז לסוד המלכות שהוא דלך ועניה ולית לה מגרמה כלום וצריכה להושיע לה שישיע לה השפעת אוחותיה ככל לרכה: ואות ד' איהי דרועא דאית ביה תרין אמינן. ר"ל שאות ד' הוא לורת שני פרקים של כזרוע עד הפרק הוד, ולפיכך נקראת דלית לפי שחסר הפרק בג' דכוא פרק הוד, ואין צד רק כזרוע והקנה שהם כורת צ' וויין. ה' שלימו וכר. ר"ל כשנכנס כר צתוך כד' ונעשה ה' נשלמה בדרועא צ' פרקין שהם ג' וויין סוד חגי"ת כמ"ש צ"ח שם ובצפ"ח (פרק ע"ו משער החפילין). שצלות ה' יש שלש קיין שכלל צכס חסד. לין רחמים. עיי"ש: ו יחודא שלימו דאות ד'. פי דרגל השמאלי של ה' (שניתוסף על כד' ונעשית ה' כניל) הוא מורה על יחודא שלום דלות ד', שמרמז למלכות שביחס לזה ונשלמה עם ו' שהוא ז"ל צבלל ומחיימה עמו, וכמ"ש צפ"ח (פרק ז' משער חג המצות) דד' אחרונה שהוא נוקבא דז"א אס הוא בליד ד' ו' הוא מורה לזרע אמיחי דז"ר, ובצ"ח ז' יכיו משלמם לעמיד לצה, וכ"כ (שם בפרק ה' משער כחמירוח)

כמות

כד נהיר בה, אתמר בה (ישעיה) והיה אור הלבנה כאור החמה (רב) ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. ודא שלימו דחמה וסיהרא דאינון היה. בגין דאיהו ז' כליל י"ו. ובגין דא איהו זכור ושמור. זכור מסטרא דה' עלאה, שמור מסטרא דה' תתאה.

ח אית לה תלת גגין, ואינון ר' ו' ו' דכלילן בחיי עלמין. ח' איהו מפשר חלמין טבין בט'. והא אוקמה חלמא טבא מסטרא דאת ט' דאיהי סחור לה. כמה דאוקמה חלמא טבא חזית. ודאי מתמן קא אתיא. בגין דאת ט' איהי ספירה תשיעאה מעילא לתתא. ח' ספירה תמינאה

באר לחי ראי

כמות הלדקה עיי"ש כד נהיר בה וכו' עכשיו מפרש אות ז' שיש לה המשך לאותיות ד' ה' ו' הקודמים, שמרמזים למח שיכיה לעת"ל חיקון השלם שיצנה המלכות צקומה שלמה כנוצר, לזה צל הו' לאחר זה להשלים הענין והיינו עפ"ד הזכר (שמחת דף י"ד ע"א) צסוד ויכה בו"י"ה למלך על כל הארץ, שלעת"ל יוכיח השם שלם ויכיה אור הלבנה כאור החמה עיי"ש, ולזה אמר הכא שזה הוא הכמשך דאות ז' לאותיות הקודמים, והיינו כי אורת אות ז' הוא י' עם ו' ציחד (וכמש"ל דף ע"ב ע"ב, ולכלן חיקון ה' דף כ' ע"ב) שהם אותיות הדוכרין דבו"י"ה, והיינו כי עתה צעוב"ר נאמר ותלכנה שתי"ן, שתי הכי"ן, צ' הנקצות על ה' דוכרין, וכמש"ל (דף י' ע"א) שחסר מהה' עלאה צן זוגה שהוא ה', ומהה' תתאה צן זוגה שהוא ה', ע"כ מרמז שלאחר ה"י וכו' צלה אות ז' שהוא אורת י' עם ו', שיאירו שניהם לעתיד לזה להזדווג עם צעלוב"ן כשיכיה החיקון השלם ובג"ד איהו זכור ושמור וכו' פי' דלכך נכללים צ' אותיות הדוכרין בו"י"ד והוא"י צלות אחד, על דרך שאמרו חז"ל בצפרי (תל"א), ומצא צפרי"י (פי' יתרו) זכור ושמור דצדור אחד נאמרו, ומצאנו ברע"מ (ואתחנן דף רס"ד ע"א) צסוד זכור ושמור, שהוא כלל דעלמא עלאה ודעלמא תתאה דללא הוא חד עיי"ש והיינו דלעת"ל שיתקנו כל העולמות דעלמא עלאה ודעלמא תתאה צרוה דאחד, ויתחדו ה' אותיות דדוכרין עם ה' נקצות צרוה דאחד: זכור מסטרא דה' עלאה פי' זכור מרמז על הו"י"ד שמדווג עם ה' עלאה על ה' שמדווג עם ה' תתאה, והכל נכללים כאחד ונעשה בו"י"ה צשלימות צרוה דאחד דעלמא עלאה ודעלמא תתאה כולו חד: ח' אית לה וכו'. ונתנו צזה לפרש אותיות ח' ע' י' אך שיש להם המשך עם אותיות הקודמים שאמרנו לעיל שכלם מרמזים לענין צנין המלכות שהוא סוד ה' כנ"ל ולזה אמר שלפנין זה מרמז גם אות ח': דמהאי עעמא ח' אית לה תלת

גגין ואינון ו"ו' והיינו ע"ד שכתב לעיל (דף י"ג ע"א) שהב יש לה ג' קווין שהם ג' ווי"ן דאינון ווי' העמודים לה ח"י עלמין, ועיי"ש צביאורנו וכדצריס אלו אמר כאן צלות ה' שיש צב רמז זה דג' ווי"ן סוד לדיק ח"י עולמים שמשפיע למלכות לצנות את צית"ה כנ"ל: ח' איהו מפשר חלמין וכו' ר"ל כי אות ח' הוא סגולתא לפתור החלום, כי אות ח' מרמז לספירת יסוד לדיק ח"י עולמים שיש לה ג' קוין צסוד ג' ווי"ן מספר ח"י כנ"ל ומצאנו צלקי"ת (פי' וישצ) דלכן היה יוסף הצדיק פותר חלומות, כי היסוד הוא פותר החלומות עיי"ש מפשר חלמין טבין בט', והא אוקמה חלמא טבא מסטרא דאות ט'. ע"י ש"ס (צ"ק דף י"ב ע"א) שהוא ע' בחלום סימן יפה לו, ומצוין עפמש"ל דאות ע' חיוב ספירה תשיעאה וכו' והיינו ספירת יסוד, וכמ"ש צזכר (צבקהדמה דף ג' ע"א) וצפי תרומה דף קנ"ב ע"א וצפי פקודי דף ר"ל ע"א) דאות ע' מורה על יסוד לדיק דטו"ב גנוז בגוי"ה, ועיי"ש עוד (צפי צראשית דף ל' ע"ב) צסוד הענין דאות ע' עז לחלמא דע' הוא ע"ב, ופי"כ הוא נקודה כפוף צתובה, שהוא אות י' דגנוז צתוכה עיי"ש וע"י צלקי"ת (פי' צבעלונך) צפסוק והמין כזרע ג"ד, כי ג"ד הוא ספירה היסוד דדכורה שהוא גומיל דלי"ס, ומין הוא צמספר קטן ע' יסוד דדכורה הנקרא עו"ב כמ"ש אמרו לדיק כי עו"ב, ועפת הזרע שהוא סוד י' צצתוך כנ"ד ונעשה ג"ד גימ' עו"ב עיי"ש. וחס שלמר דאיהו סחור לה. ר"ל שהעצב צצתוך היסוד שהוא הו"י"ד הוא צפנים כנוצר, והיסוד הוא אסחור להו"י"ד צצפנים שהוא עו"ב כנוצר, ולפי האמור ממילא שגם אות ע' מרמז צלות צ דבראשית שיש נקודה יו"ד צפנים וכו' מסצנת אותה צב' קוין שלה שהוא סוד ג' ווי"ן לדיק ח"י עולמים וכנ"ל: דאוקמה חלמא טבא חזית. צש"ס (צרכות דף י"ב ע"ב): בגין דאות ט' איהי ספירה תשיעאה מעילא לתתא. הוא מפי"ה סמוכין להדרוש שכתב דאות ח' ואת ע' שניהם ציסוד, ואלמר דאות ע' הוא מרמז

תמינאה מתתא לעילא. חי [דף ס"ז ע"ב] מסטרא דאת א"י. י' ספירה עשיראה עשירית האיפה. כד נחית חי לגבה אתעבידת ח"י.

ואת י' כד סלקא בכי, אתקריאת כתר (עלאה), ועליה אתמר כתר יתנו לך. יקריק אלהינו אבא ואימא. מלאכים המוני מעלה אלין בשמתין. דאינון מלאכים מסטרא דמלכות רבא. יחד כלם קדושה לך ישלשו. קדושה ודאי איהי שכינתא. לך ישלשו אינון תלת אבהן דאינון קדוש קדוש קדוש, י"י צבאות. מאי צבאות, אלין תרין נביאי קשוט. מלא כל, דא צדיק.

הארץ

באר לחי ראי

י' כד סלקא בכי, ר"ל כשהוי"ד הוא צמילואה עד שעולה כי, אז הוא צמוד כתר יתנו לך כי אלקינו סוד אצא ואמא, וכמיש רבנו צפטי"ה (פרק כי משער השבת) צבונת כתר שאומרים בשבת צפטי"ה צפטי"ה שאז עולים זריי למעלה בכתר דאצא ואמא, ואז אומרים כתר יתנו לך כי אלקינו אצא ואמא, כי אריא נותנים הכתר לזריי עיי"ש: מלאכים המוני מעלה אלין בשמתין. עי' במשנת חסידים (פרק י"א ממסכת שחרית דשבת) ובשאר סידורים צבונת עם עמך ישראל קבולי מעלה, היינו המוסרים נפשם על קדושת השם עיי"ש. והנה ידוע מ"ש רבנו צפטי"ה (בפרק י"ב משער הק"ש) כי נשמות הלדיקים הם גדפין דשכינתא, שהם זיי למלכות, עיי' מסירת נפשם על קדושת השם הם מעלים את המלכות לכתר דאמא עיי"ש. וגאז אמר הכא שזכו ציאר גס מה שאומרים מלאכים המוני מעלה, ר"ל נשמות הלדיקים שהם בגדר מלאכים, יסן כי הם סוד גדפין לשכינתא משום שהם זיי למלכות עיי' נקראים בשם מלאכים. ועם עמך ישראל קבולי מעלה. ר"ל אפי"פ שאינם לדיקים רק סהם ישראל צבחי קבולי מעלה במדרוגה שפלה, רק שעשעו הם מכוונים למסור נפשם על קב"ש, שניהם הם מעלין את המלכות לכתר: קדושה ודאי איהי שכינתא, לך ישלשו אינון תלת אבהן וכו'. עי' צבונת קדושת כתר להאריי ז"ל (שם) שהמלכות יש לה עליה לכתר דאמא בגי מדריוגה שהם סוד הארת גי אצבן חגיגת, דבקדוש אי עולה הנקבא צחסד דאמא שהוא קו ימין, ובקדוש צי עולה צקו שאלל שהוא גבורה דאמא, ובקדוש גי עולה צקו אמלעי שהוא חיות דאמא עיי"ש. וזה הוא ציאר הדברים כלא, קדושה ודאי איהי שכינתא, לך ישלשו וכו', היינו סוד עליות המלכות צמוד בגי קדוש בגי מדריוגה של גי אצות חגיגת: אלק תרין נביאי קשוט. עי' בזכר (באלוזינו דף ר"ז ע"א) דלצלות אקרי טייב עיי"ש, וכן הוא צפטי"ה (פרק כי משער השמות) דשם לצלות הוא טולל שניהם נלה וכוד עיי"ש. ורלנו גפרש צזה שעי' המסיי עולה המלכות כל העשר ספירות עד כתר. ומפרש כל העשר ספירות איך נרמזים בצדקושה, וביינו כתר יתנו לך כי אלקינו הוא כח"י, והגי קדוש הם חגיגת, וזה לצלות הוא

מרמז ליסוד לדיק שהוא ספירה החשישית מחת: חי ספירה תמינאה מסטרא דאות א"י. (כן הגיה הגר"א, וחיבת מחתא לעילא הוא מיותר, וכן ל"ל) ר"ל שאם נחשב מחכמה שהוא ראשית צבירות העולם צבחי טולס צחכמה עשית כני"ל אזי היסוד הוא ספירה חי. ולזה מסיים מסטרא דאות א"י. ור"ל כיון שאנו מדברים צרמחי הלוותיות והלוותיות מחתילין צא, וחי הוא סוד החכמה צמוד אלי"ף חכמה פלי"א עליון נחיצ לא ידעו עיב שזיל דקיי"ק, כמי"ש צפטי"ה (פרק צי משער הצרכות) [ועי' בזכר (חזומה דף קל"ז ע"ב) וז"ל אלי"ף אצא וכו', ועי' צם קבלת יעקב (צריש הספר)], עיי' צא החשבון דספירת היסוד מחכמה, ומשם היא ספירה החי: י' ספירה עשיראה וכו'. צא לפרש העטם שהוי"ד יש לה המשך עם החי' והפי' כיון שאמרנו לעיל שהוי"ד היא נכללת צבחי' צפנימוחה, וחי"כ הרי הוי"ד סמוכה להכי כמו ה"פ. וגאז מפרש כיון שאמרנו לעיל שהחי' הוא היסוד שיש לה גי' קוין שהוא סוד גי' וויין של יסוד לדיק ח"י עולמים, ולזה לר"ך שיהיה החי' והוי"ד סמוכים, כי הוי"ד הוא ספירה עשירית שהוא מלכות נוקבא ד"א, כמי"ש צפטי"ה (פנתם רכ"ד ע"א) וי"ד יתוד דילה מלכות עשיראה עיי"ש: וצכן כד נחית חי לגבה אתעבידת ח"י. ר"ל כי המלכות שהיא הוי"ד אינה צשלימות, רק כשנחית חי שהוא היסוד כני"ל לגבה ויחצק לה צעלה ציסוד לדיק ח"י עולמים, ואז נתקנה כחיקוטה. ואות י' כד סלקא בבי. רלנו צזה לדרוש איך יש המשך להוי"ד עם אות כי שלאחריו, ואמר שהוי"ד סלקא בכי, ור"ל כי אות כי נעשה מלות וי"ד צמילואו שהוא מספר כי, ואמר להמשך לדרוש ואתה י' כד סלקא בכי, ר"ל כאשר הוי"ד נמללה עד שעולה למספר כי: אתקריאת בכתר. וכמי"ש לעיל (דף חי ע"א) דלות כי הוא כתר, וכן הוא להבין (חיקון עי' דף קיי"פ ע"ב) כי אחתיו על כתר עלאה עיי"ש: ועליה אתמר כתר יתנו לך וכו' אבא ואמא. היינו כמי"ש כח"י (צבכללים צבסוף כפיה כלל וי"ט) דלות וי"ד של כח"י צמילואו הוא טולל אצא ואמא, כי חי הוא צחכמה, וכמילוי וי"ד של הי"ד הם צביכה, וכללות הלוותיות וי"ד צמילואו הם חגיג עיי"ש. ולזה אמר

הארץ כבודו, דא שכינתא. דאיהי קדושה, דעלה אתמר אין קדושה פחות מעשרה. ודא איהו כ' כתר.

ל' (בראשית כח) ויחלום והנה סלם מוצב ארצה, דא שכינתא תתאה. וראשו מגיע השמימה, דא שכינתא עלאה. והנה מלאכי אלקים דא מ' עולים בל', ויורדים בנ', דאתמר בה (ישעיה יד) איך נפלת משמים הילל בן שחר. אתמר ביה ויורדים בו. אבל בס' בה סלקין, בגין דאיהי ס'נה. איהי ס'לם לסלקא בל'.

ע בה

באר לחי ראי

הוא נוי, מלא כל הארץ כבודו, הוא יסוד ומלכות: מלא כל, דא צדיק. ע"ל (דף ג' ע"ג) דיסוד אקרי כ"ל: הארץ כבודו, דא שכינתא. היינו הארץ היא סוד המלכות דעשיה, בסוד והארץ לעולם עומדת, וכמ"ש צפיה (פרק א' משער לזר העולמות וצ"ד), וגם כבוד הוא שכינתא תתאה, וכמ"ש צכר (בראשית דף כ"ב ע"ג) כבוד ה' הוא שכינתא תתאה עי"ש דאיהי קדושה. ע"ל (חיקון כ"א דף ג"ז ע"א) דשכינתא תתאה מוסף שבת, וכד מתרחקין מינה כל דרגין דתול ולא איה רשו טכראח בשבת לאעלא בן קו"ב ושכינתא איהי תתאה קדושה דליה עי"ש. ולא אתמר הכא דאיהי קדושה, היינו כי עיקר הענין דשכינתא תתאה קדושה במוסף שבת כמ"ל, משום שאז עולות כל העשר מדריגות כמ"ל ועי"ש תתאה החיובים מכל וכל: ודא איהו כ' כתר. ר"ל שזה הוא הענין שאמרנו שהמלכות שהיא סוד ה' עולה במילואה למספר כ' שהוא סוד כתר, והיינו שעי' הקדושה נחמלה המלכות ככל העשר מדריגות נחמלה צ"ס ועי"ש עולות עד כתר וכאמור ל', ויחלום וכו' דא מ' עולים בל' ויורדים בנ' וכו' אבל בס' וכו' ראונו צה שעי' המאמר הנ"ל גם תחתיה ל'מ"ג י' להם המשך עם תחתיה הקודמים, והיינו לאחר שאמרנו דה' מרמז לסוד כתר יחנן לך ה' אלקינו מלאכים המוני מעלה, שהמלכות עולות עם נשמת הלדיקים שמעלין מי' עי' המס' כזכר, ועי"ש עולות המלכות עד כתר, אתמר דלזה מרמז הל' שזכרתי כי עם קו גבורה שראשית עולה למעלה גבורה מכל האוחיות, וכמ"ש צרע"מ (פנחס דף רמ"ז ע"ג) בסוד ויחלום והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, שהוא אוח' ל' דאסתלק על כל אחות עי"ש ואתמר שהוא צה לרמז לענין קדושה כתר דמוסף הלדיקים מעלין המלכות מארץ עד כתר כמ"ל. והנה מלאכי אלקים דא מ' עי' צכר (צבקהמה דף ג' ע"א) חשלת אוח' מ' אתמר קמיה קו"ב רבן עלמך יתחא קמך למצרי צי עלמא דצי תתאה מליך עי"ש, ולא דריש הכא בהמשך הדורש שהמ' מרמז על זה כאשר נבנית המלכות צב"רף שלם ומלכותו ככל ששלה, נקרא בתואר מליך, ויאמר כל אשר נשמה צאשו

ה' אלקי ישראל מליך ומזבן עפ"ז הענין שאמרנו שנשמת הלדיקים נקראים מלאכים המוני מעלה, וגם נקראים מלאכי אלקים, שהוא עפ"ד האר"ו ז"ל צ"ס שער הגלגולים (הקדמה ל"ה דף ל"ח ע"ג) שיש לדיקים שנקראים מלאכים, וכל מקום שחמלא צחי שם מלאך מטוב לאתא לדיק, היינו כשהלדיק הוא מצחי כנפים של המלכות דאזילת עי"ש. ולפי האמור יחנן שעי' המס' של הלדיקים שמעלין מי' ומעלין אוח המלכות עד הכתר כרי הם צחי הכנפים שלה, על כן נקראים מלאכי אלקים ומלאכים המוני מעלה. וזה שאמר מלאכי אלקים דא מ', היינו שהם צחי הכנפים של המלכות שעל ידם נקרא הש"ת בתואר מליך כזכר. ואתמר עולים בל' ר"ל עד ראש ה' שהוא סוד כתר שגבורה מכל הספירות כמו ה' שהוא גבורה מכל האוחיות כמ"ל ויורדים בנ' ר"ל דכשהמלכות נופלת למטה בסוד ג' כמ"ש צרע"מ (פנחס דף רמ"ז ע"א) בסוד איך נפלה משמים וגו' שהוא סוד ה' דצי ניפול, בסוד וחלכה שתיכן צ' הדין עי"ש, ור"ל שהלדיקים משחפין בצער השכינה כמ"ל (דף א' ע"ג) שאומרים די לעזר להיות כרצו, ולפניו נודדה מן קנה כן איש נודד ממקומו, והיינו בזמן שהשכינה היא בשפלות צחה ניפול, גם הלדיקים יורדים למטה להשחף בצערה כזכר שם: אבל בס' בה סלקין. כי ס' יש צה סמיכון לנפלים כמ"ש צכר (צבקהמה בראשית שם). בגין דאיהו ס'נה. ר"ל הסי' מורה על ס'נה, והיינו כמ"ש צרע"מ (שופטים דף רמ"ד ע"ג) בסוד והנה הסנייה צוער צאש, דישאל קדושים תחודים בתורה שנקרא אש, וס'מ ונחש וכל הממונין דליה דאזנן קולין תחוקדו, אבל ישראל תחודין צאזנא דחיי שהם ענפין דסנה ואיצא דליה ועלין דליה לא תחוקדו עי"ש: וזה שאמר בה סלקין בגין דאיהי סנה. ר"ל שישאל תחודים צהאי סנייה שהוא תחודים אילנא דחיי, עי"ב סלקין ולא נחתי. וצכר מלך וצגריא הגיבור שליל דאזכו סוכי, וגם זה מוזן, והיינו כי ס'ים גי' סוכי, וכמ"ש צמד"ר (וילא פי ס'יה) סלם זה סוכי, והיינו שעי' שישאל הם תחודים בתורה שנחנה צסוי עי"ש יש להם סמיכה שלא יפלו חיי, כי ען חיים הוא לתחזיקים צה: איהי ס'לם לסלקא בל' ר"ל

ע בה מסתכל וביה מצפה, ורוא דמלה וכל עין לך תצפה.

פ בה וכל לשון לך תשבח רבו. בזמנא דסליק לאתריה. וכי עד כען לא משבחין ליה כל לשון. לא. עד דיתקיים קרא (וכריה ד) והיה י"י למלך. למלך ודאי באת ל'. ובההוא זמנא יתקיים כל פה וכל לשון יתנו הדר (ב"א הוד והדר) למלכותך.

צ בההוא זמנא אתמר בה (משלי ד) צדקה תרומם גוי. ולית צדקה אלא צלותא הא אוקמוה. ואיהי אימא עלאה דנחתא לגבי צדק ואתעבידת צדקה (צדיק). ואתכליל י"ה בתרווייהו בצדיק וצדקה.

ק בההוא זמנא יסלקון ליה קלין דצלותין קלין דאורייתא. ובההוא זמנא רבו) יהא הקול קול יעקב.

ר (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הגם רבו) ולירושלים מבשר אתן.

ש בה

באר לחי ראי

ל"ה כי בסל"ה יש ג' אותיות סמ"ך למ"ד מ"ס לכורות לענין הנזכר, כי צפה הם' שהוא סיני עולים נשמות הלדיקים שנקראים מלאכים סוד מ' עד ראש ה' שהוא כתר כזכר: ע. מכאן ולהלאה דרש שאר האותיות מעי עד ת' צענוני הגאולה צדצרים שיהיה לעת"ל כשיצנה ציהמ"ק ולימות המשיח לסיום ההקדמה צמילי דנחומתא - בה מסתבל. ר"ל שיש צענין העין שלמעלה כציוכל צ' צחינות, ענין השגחה והראות כמשחז"ל דע מה למעלה ממך עין רואה, וענין רפיה צצה' משגיח מן החלונות מנין מן החרכים, ולזה דרש הכא שהש"ית משתמש צצ' חושים שלמעלה כציוכל להגאולה שמסתכל צה ומלפס שהביה צ"ב: פ בה כל לשון לך תשבח. היינו צפה כענין שאמרו צש"ס (סוכה דף כ' ע"ב) עיקר שירה צפה: בזמנא דסליק לאתריה ע"י צפע"ה (שער הקדישים) דעתה צומן הגלות שגפלו ז"י למטה ויש חשש ויקח החילונים, ניטלו המוחין דאלק"ים ונשאר אל"ים צצה' נאלמתי' דומיה וכאל"ים לא יפתח פיו עיי"ש, ולזה דרש הכא פה שביח המלכות צפרל"ף (צדק שאח"י) מלכות פ"ה, שכשצנה המלכות צפרל"ף שלם אז גשורר שיר חדש ולשונו רנה כי יחזרו לה המוחין כגיל ולא יהיה עוד ח"י צצה' נאלמתי' דומיה למלך ודאי באת ל'. ר"ל שאז כל לשון ר"ל כל הנשמות יעלו עם המלכות למעלה עד הכתר שמרווח צחות ל' כג"ל בהאי זמנא אתמר וצדקה תרומם גוי. עש"ס (צצא צתרא דף י' ע"ב) על פסוק ולדקה תרומם גוי וגו', דלישראל דכתיב צבו ומי כעמך ישראל גוי אחד אללם נמשצ הצדקה לעילוי, משא"כ לאומות העולם, ואין ישראל נגאלים אלא צכות הצדקה עיי"ש, וכיינו שעי' הצדקה יעשב אותנו כש"ית לגוי אחד. ולית צדקה אלא צלותא. פי כי אות ל' ר"ת ל"דקה וגם

ל"הותא, והיינו עפ"ד הש"ס (צרכיה דף י"ד ע"א) צדק לפניו יהלך, ופרש"י צדק הוא חפלה שמלדיקו לצורא. ופנימיות הענין הוא כי מצואר צפע"ה (פרק ה' משער הזמירות) צכונת ואתה מושל בכל צענין הצדקה שהוא לחקן ז"י (המרווח צורת צ') כל אחד צפרל"ף שלם להעלותם ולהעמידם פנים צפנים צקומה שלימה, וכמו כן איתא שם (צפרק ד' משער הק"ש) דכל הכונות של החפלה, כונת אחת היא לחצר ולייחד ז"י ולזווגם עיי"ש, היינו ג"כ סוד צ כענין כונת הצדקה: ואיהי אימא עלאה דנחתא לגבי צדק ואתעבידת צדקה ע"ל (חיקון כ"א דף י"ח ע"ב) שהמלכות נוקצא דז"א צומן שהיא צר מצעלה ואינה מצדונת עמו נקראת צדק עיי"ש, וע"י צפע"ה מלכות (סוף פ' ראב) וצפע"ה (שער הזמירות שם) שלזה צא ענין הצדקה שנותנין לעני שעי"ז נצניה המלכות צצנין שלם וניחוסף צה בה', ונעשית מלדק צדקה עיי"ש וציואר ענין צדק מצואר צע"ה (דרוש י"ד משער מ"ג ומ"ד) דקודם החיקון שנקראת המלכות צדק אז יש צה חוקף בה' בצורות דאותיות אחכ"ע של גרון דאמא עלאה, וע"י הצדקה ממתקין בה' בצורות ע"י כי חסדים וניחוסף צה אות ה', ואז נאמר ויהי מעשה הצדקה שלום, שעי"ה ה' שנתוסף ללדק נעשה דק"י"ה ע"ש, (וע"י צהקדמה לפע"ה צד"ה ויהי מעשה הצדקה), וזה שאמר ואיכי איתא עלאה דנחתא לגבי צדק, ר"ל שבה"ג של גרון דאמא שירדו ללדק, ע"י הצדקה נמתקין בצורות כללו ונעשים חסדים, עד שכם נקראים שלום ולדקה. ואתכליל י"ק בתרווייהו בצדיק וצדקה. ר"ל כי ציסוד הנקרא לדיק יסוד עולם יש צו אורות הי"ד צמה שמאיר צו יסוד אצא, וע"י הצדקה נאוסף ה' של אמת עלאה ללדק שהיא המלכות, וע"י מצדונת צצעלה וכללו

ש בה (שם נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר י"י ורפאתיו. לרחוק שנתקרב דקרוב רמי' קרוב
(ני"א דרחוק רחוק) הוה.

ת בה (איכה ד) תם עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך רמז):

באר לחי ראי

ונכללו שניהם זצ"ל, ובכללות שניהם מאורים ה' אותיות
י"ק: לרחוק שנתקרב. ע"י ש"ס (סנהדרין דף ל"ט
ע"א) דרשיון שלום לרחוק ולקרוב, רחוק ברישא והדר
קרוב. דקרוב קרוב הוה. דצמקום שצעלי תשובה
עומדים אין לדיקים גמורים יכולין לעמוד ולהגירסא
דרחוק רחוק הוה הפירוש פשוט לרחוק ממה שכיב
רחוק מכבר זה כמה נעשה קרוב ויהיה זוג שלם ואז
תם עונך בת ציון וגו' שיכיב התיקון השלם צ"א

הקדמה אחרת לתקוני הזוהר

(לראש חודש אלול יום א')

בראשית ברא אלהים וגו'

כתיב (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע וגו', אלין אינון ר' שמעון בן יוחאי וחבריו, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יצחק, ושאר חברייה, דאזדהרו וזהירו (נ"א דמזהירין) לעילא כוזהר הרקיע. מאי כוזהר, אלא כד עבדו האי חבורא, אסתכמו עליה לעילא רבה) וקראו ליה ספר הזוהר רבס). ומצדיקי הרבים, ביה יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אתחשיך (ה) נהורא דלהון לעלם ולעלמי עלמין.

בההוא זמנא דאתחבר האי חבורא רשותא אתייהב לאליהו לאסכמא עמהון ביה. ולכל מארי מתיבתא (הא) דלעילא ותתא, וכל חיילין דמלאכין עלאין ונשמתין עלאין למהוי עמהון באסכמותא ורעותא כחדא.

פתח אליהו ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחושבן. אנת הוא עלאה על כל עלאין,

סתמא

באר לחי ראי

ויוכלו ללמוד סתרי תורה כספר הזוהר ויהיו ככוכבים לעולם ועד דייקא, ולא כסתם טכזים שאינם לעולם ועד, והיינו כמי"ש צתיקונים מז"ח (דפוס אמטערדס דף ע"ב ע"ד) וכד אסגלייהו האי חבורא בעלמא, סגיאין מתכנשין לגביה דאתמר צהון כי את אשר ישנו פה וכי, ועלייהו אתמר ומלדיקי הרצים ככוכבים לעולם ועד, והיינו דייקא ככוכבים שהם קיימין לעלם ולעלמי עלמיה, ולא ככוכבייה מן שמיא דאתמר צהון כי שמים כעשן נמלחו הם יאצדו ואתה תעמוד וכי דלא אתחשיך נהורא דלהון וכי ע"ל (סוף חיקון ו' דף כ"ד ע"א) שחיבור זה יתגלה לתתא דזרח צהראכ צסוף יומיה עי"ש בההוא זמנא דאתחבר האי חבורא רשותא אתייהב וכי ע"ל (ריש דף א') כד אסתכשו למעבד האי חבורא רשותא אחייהב לכהן וללוייהו, ועי' צביאורו שם מארי מתיבתא דלעילא ותתא. ר"ל ראשי הטיבות של שני המתיבתות, מתיבתא דלעילא ומתיבתא דלתתא, וכמש"ל (ריש דף ג') מהז"ח וממהרה"ש ז"ל ומברמ"ז שיש מתיבתא עלאה שהוא מתיבתא דקוציב, ומתיבתא דרקיעא שהוא מתיבתא תתא היינו מתיבתא דמערוזין עי"ש. [ועי' צמק"מ (פי' שלה דף קס"ז ע"א) שכי דגס צמתיבתא עלאה ראש החכמים שזה הוא מעטרוזין, ונקרא גם שם ריש מתיבתא עי"ש, ועי' צקבלת יעקב (ערך מתיבתא) מ"ש צאכ:] פתח אליהו. קודם שהתחיל לדרוש צסתרי תורה שהם חין עלאין צביאור שיעור קומתו ממדותיו של יוצר צראשית כציבול, אמר חפלה זו שהוא בענין מה שנוהגין לומר קודם כל דבר לשם יחוד וכי ע"י ההוא עמיר ועלם, ליחד העשר ספירות צאהדות גמור עם האין סוף צ"ב וצ"ש: רבון עלמין. פי' הא"ס צ"ב צתלצשו צספירותיו וכעולמות

וחבריו רבי אלעזר וכי הגרי"א מדקדק שחסר ר' יחודה שהיה ג"כ מחלמידי רשב"י. אבל לענ"ד הדבר פשוט, כי הלא זה הספר תקוני זוש"ק נחשב צמערתא דלוד שעקר ר"ש ור"א כמש"ל (צריש ההקדמה), והמעניין צ"ח (פי' צבא דף מ"ז ע"ג וע"ד) יראה שרצי יחודה לא היה שם צהמערב, שמצואר שם צזמן שהיה רשב"י צהמערתא היה שאלה צצי מדרשא שהחכמים צצבהמ"ד היו שאלין ולא היו ידעי, ואמר רבי יחודה חבל על גריעותא דר"ש לית מאן דידע מיינה ולא ידעין ליה היכן הוא עי"ש והעטם שלא היה רצי יחודה שם, פשוט הוא כי הלא הגזירה לא היה רק על רצי שמעון ורצי אלעזר, שעל רצי יחודה אמר המלכות ר' יחודה שעילה יתעלה, וכמצואר צש"ס (שצח דף ל"ג ע"ב), ועי' מה צדברי זקני זלללכ"ה צסי הגבוה מהר"א. סאי כוזהר וכי. רלנוו צהמשך הדברים צזה לפרש העטם שנקרא הספר תקוני הזוהר, שהוא ענין זכרי צעלאה שמשם נמשך חידושי תורה של השצפים תקונים צמלה צראשית, ע"כ נקרא תקוני הזוהר, ועי' צרי"מ (פי' נשא דף קכ"ד ע"ב) והמשכילים יחירו כוזהר הרקיע צהאי חבורא דיך לזיהו ספר הזוהר מן זוכרת דלתא עלאה עי"ש: כד עבדו האי חבורא. ר"ל זה החיבור הנקרא תקוני הזוהר: אסתכמו עליה לעילא. היינו כמש"ל (ריש דף א') כד אסתכשו למעבד האי חבורא רשותא אחייהב וכי: וקראו ליה ספר הזוהר. עי' צזכר (צבעלתך דף קנ"ג ע"ב) והמשכילים יצונו חינון מארי קבלה דאתמר צהון והמשכילים יחירו כוזהר הרקיע, חלן חינון דקא משתדלן צוזהר דא דלקרי ספר הזוהר: ומצדיקי הרבים ביה יהון נפישין ככוכבים. ר"ל שמזכין רצים שמגלה להם חכמת הקבלה

* בהוצאה זו הוספו אחרי הקונטרסים אחרי ראי, באמר והאירי"ל והמקובלים. ב) כוכבי אור הבעש"ט ותלמידיו וזה"ה, על תפלה זו כי בקיצור נמרץ ובמלות נרמות רוב גופי החכמה והאלקות וכי.

סתימא על כל סתימין. לית מחשבא תפיסא בך כלל. אנת הוא דאפיקת עשר תקונין. וקרינן לון עשר ספירן. לאנהגא בהון עלמין סתימין דלא אתגליין. ועלמין דאתגליין. ובהון אתכסיאת (ניא אתכסיא) מבני נשא. ואנת הוא דקשין לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלגאו. כל מאן דאפריש חד מן חבריה מאלין עשר. אתחשיב ליה כאלו אפריש בך. ואלין עשר ספירן

באר לחי ראי

והעולמות העליונים. חד ולא בחושבן. ר"ל לא כחמד המנין שהוא נכנס בגדר השבון ומספר ועי' בסי' שומר אמונים (ויכוח ב' סי' י"א) צביאור דברי התק"ז צבא, דר"ל כי כל דבר מספר נחלק לחלקים, וצדבר שנחלק לחלקים שייך לומר בו חלק משג וחקל בלחי מושג. ומן החלק המושג משיגין גם החלק שלא מושג, וכשמשיג מקלחו משיג כולו, אבל הוא יתצ"ש אין בו חלקים ולא צחינות, אלא אחדות גמור ופשוט צחכחית הפשיטות, ולכן אי אפשר לומר שאם נודע חלק ממנו נודע הכל ומי ששיג מקלחו ישיג כולו, כי הוא מהנמנע עיי"ש. עלאה על כל עלאין פי' כי יש כמה עולמות הרבה למעלה מן הספירות, ויח"ש צ"ה וצ"ש הוא על כולם, וכמ"ש ברע"מ (קדושים דף פ"א ע"ב) קס רע"מ ובליק ידוי לעילא ואמר יחא רעוא דילך עלת העלות דאנת מתעלה מעילוי לעילוי עד דלית עילוי, אלא אנת לעילא מכל עילוי עכ"ל סתימא דבל סתימין פי' כי כמו שהנשמה הוא סתימא צהגוף, כן הוא גם בעולמות העליונים, שהעולם שלמעלה שהוא צחי נשמה לעולם שלמטה ממנו, הוא סתום בעולם שלמטה ממנו, כי אר"א סתימין תוך זי"ג, ואריך תוך אר"א, ועתיק תוך אריך, ואדם קדמון תוך עתיק, ואין סוף צ"ה וצ"ש סתום תוך אדם קדמון, וביינו כי האין סוף צ"ה הוא נשמה לנשמה לכל העולמות, ועי' צפ"ח (פרק ג') משער סדר אצילות למרחי"ו. לית מחשבה תפיסא בך כלל ע"ל (תיקון ס"ט דף קע"ו ע"א) עלת העלות אסתלק ממחשבה וכו', ובגין דא עין לא תשורכו ומחשבה לא תכילכו ולא יוכל לאשגא ליה עיי"ש. דאפיקת עשר תקונין, וקרינן לון עשר ספירן. עי' צפ"ח (פרק ב') משער מהות והנהגה) כי מדותיו של הקצ"ה נקראים ספירות, ועי' צס' אמונת [להרב הר"ר שם עוב בן ר' שיע ז"ל] (פרק ד') צביאור הענין צה, כי ספירות הוא מלשון סיפור ודבור, כי כמו שהדבור מגלה המחשבה הנעלמה בצדס, כן הספירות מגלים העולמות חכמת יולרתי שאינו מושג ומוגבל ולית מחשבה הפיסא ציה כי אם עיי' הספירות עיי"ש. לאנהגא בהון עלמין. פי' כי הנהגות העולם אם לחסד ואם ח"ו להיפך, הכל הוא מאתו יתצ"ש עי"פ מדותיו צביכול, וכמ"ש ברע"מ (פי' צה דף מ"ב ע"ב) העעם מה שהולך השי"ת

ספירן. אינן אזלין כסדרן. חד אריך וחד קצר וחד בינוני. ואנת הוא דאנהיג לון ולית מאן דאנהיג לך לא לעילא, ולא לתתא, ולא מכל סטרא. לבושין תקינת לון דמנייהו פרחין נשמתין לבני (נ"א דבני) נשא. וכמה גופין תקינת לון דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסיין עליהון. ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ימינא. גבורה דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין. ויסוד סיומא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה. תורה שבעי"פ קרינן לה. חכמה מוחא איהי מחשבה מלגו. בינה לבא ובה הלב מבין. ועל אלין תרין כתיב (דברים כט) הנסתרות

לימי

באר לחי ראי

קלות שהעולם מתחבג בכן וכאומר: לבושין תקינת לון. פי כי עתה הוא מדבר בעשר ספירות דאלילות, ואמר כי לעשר ספירות דאלילות תיקן לבושין היינו ג' עולמות צ"ע, וכמ"ש הרמ"ו צ"ע (פרק ג' משער סוד אלילות) ועולם אלילות הוא צחי בגוף, וגי עולמות צ"ע הם צחי הלבוש שלו, כי שלשתן אינם רק עולם אחד, כי צן שלשתן אינם רק ג' ספירות דוגמת הי"ם דאלילות הנקרא גוף, [ועי"ש עול דרוש אי משער דתשי אצ"ע]: דמינייהו פרחין נשמתין לבני נשא. היינו כמ"ש האריז"ל (שם) דפרק ט"ו משער חילוניות ופינומיות) כי מצ"ע צח נר"ג לבני אדם, נשמה מצריחה, ורוח מיליכה, ונפש מעשיה, וזה שאמר דמינייהו ר"ל מאלו הלבושין שהם ג' עולמות צ"ע: וכמה גופין תקינת לון. היינו י ספירות דאלילות, כל ספירה היא פרלוף וצחי גוף צ"ע כזכר: דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסיין עליהון. ר"ל אפי"ג ד"ים דאלילות הם אורות זכים ומנוחמים, עכ"ז שייך לקרוא אותם צחור גופים צעדך בג' עולמות צ"ע שהם לבושים המכסה עליהם, וכענין הגוף שמתכסה בלבושים, ק ענין עשר ספירות דאלילות שהג' עולמות צ"ע מכסה עליהם כענין מלבוש, צ"ע נקראים הם צחי גופים, אבל צלמת הם רוחניות ואורות מנוחמים: חסד דרועא ימינא וכו'. ראונו לצר צח מש"ל דהי"ם דאלילות הם צחי גופים כמ"ל, וכן הוא מפרש כל ספירה מהי"ם דאלילות איך הוא צחי דמות ולס אדם ישר שכל אי כלול מעשר ספירות שהם צחי אברים ושיעור קומה של הגוף: ותורה שבעי"פ קרינן לה. פי כי השעה קלות חגיגת נביא שחשנן למעלה הם סוד תורה שכתב, וכמ"ש צ"ע (פרק אי משער הכללים) וצ"ע דזכתי, אבל המלכות נוקבת ד"א שכל עולם ועולם אפי"פ שהיא צחי פה של ז"א, עכ"ז היא פרלוף צפני עגמה ונקראת תורה שבעי"פ: בינה לבא וכו'. ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) וצ"ע (פנחס דף רכ"ד ע"א) מ"ש שם צ"ע דזכר הוא ענין מ"ש שהצניח הוא צלל: ובה הלב מבין. הוא מיערל צ"ע (צרכות דף ס"א ע"א) כלל מבין: ועל אלין תרין כתיב הנסתרות לח' אלקינו. היינו ר"ל

חד מן הצרכים, היינו חד שהוא ז"א מנוקבא, או אף גם רק אי מהשעה קלות חד מצרכים, כגון חסד מנוקבא, וכן צ"ע ספירות מאלין עשר חד מן הצרכים, אחתה"ע ליה כאלו אפרים צד, כי מפרש צן האור אי"ם צ"ע שנתון הי"א להאור אין סוף שנתון הנוקבא, או צן האור אין סוף שנתון ספירה אחת לאור אי"ם שנתון ספירה הצרכה, ומפריד צ"ע נשמתם המיוחדים כאלו: ואלין עשר ספירן אינן אזלין כסדרן חד אריך וחד קצר וחד בינוני. היינו ע"פ הנודע מהאריז"ל צכמה מקומות וצפרע צ"ע (צפרק חי משער רפ"ח) שהעשר ספירות נחלקים לג' קוים ימין ושמאל ואמצע, והיינו שהספירות של קו ימין שהם חחי"ג הם הולכים ומתפשטים צלחי צבול ומדה וקוצה, והספירות צ"ע שצקו שמאל מעצבת ואינה מנחה להאור העליון להתפשט כלל, והג' ספירות שצקו אמצעי דח"י מכריע צניחם להתפשט צמדה ממונעת לאורך קוים העולמות ולא יתה, זה שאמר ואלין עשר ספירות אינן אזלין כסדרן, היינו כדרך וסוד צריחה העולם שהיה ע"י הג' קוים צחי התפשטות ולמנוס ומדה המכרעת ומצבול המקום שיתפשט האור ולא יתה. וזה אמר ז"ל אריך, היינו שהספירות שצקו ימין מאריך האור להתפשט ולהשפיע לחסונוים צלי שום למנוס. וחד קצר, היינו שמת הגבורה שצקו שמאל מקצר ומעצב לאור העליון מלהתפשט כלל. וחד צינוני, היינו שח"ה שצחמ"ע מכריע צניחם להשפיע רק לפי האורך ולא יתה, וכן הוא צחצ"ד וצכ"י: ואנת הוא דאנהיג לון ולית מאן דאנהיג לך וכו'. ר"ל אפי"פ שאמרנו שהעולם מתחבג ע"פ העשר ספירות צ"ע קוים חד אריך וחד קצר וחד צינוני כזכר, ואנת מלגו, עכ"ז אינם מצריחין אותך לעשות כמדותן, אלא הכל מתחבג כרצונך, וכמ"ש צחור אמונים (ויכח אי בי פי וצ"ע כ"י סי ר"א) ג"חם היות שהפטרות נשפלות ע"י הספירות, עכ"ז לא ידע ליהם הפטרות אל הספירות, כי אם אל המנהיג אותם שהוא האין סוף צ"ע וצ"ע עי"ש: לא לעילא. היינו כמ"ס: ולא לתתא. היינו מלכות: ולא מכל סטרא היינו השעה

על

ליי אלקינו. כתר עליון איהו כתר מלכות, ועליה אתמר (ישעיה טו) מגיד מראשית אחרית. ואיהו קרקפתא דתפלי (נ"א קרקפתא דלא מנת תפלי). מלגאו איהו י"ד קיא ואיו קיא, דאיהו ארח אצילות. איהו שקיו דאילנא בדרועיו וענפוי (נ"א ואנפוי) כמיא דאשקי לאילנא ואתרבי בההוא שקיו.

רבון

באר לחי ראי

מיניכ כניל, הוא קרקפתא דתפלי, ר"ל שמכסה על מוחא עלאה היינו חו"ש, ע"כ הם צחי מחשבה דלגאו בצוד הנסחרות לבי אלקינו, ימן כי המלכות מכסה עליהם, ע"כ לא השיג משה המוח שהוא מחשבה דלגאו, משום שהמלכות של עולם שלמעלה ממנו כסה על המחשבה דלגאו כזכר. איהו י"ד ק"א וא"י ק"א. היינו כי השם מ"ה הוא סוד פנימיות ענין המחשבה והכחמ"ה, כמ"ש צפ"ה (פרק ה' משער טנח"ה) וצ"שאר דוכתי שפנימיות של מחשבה וחכמ"ה הוא השם מ"ה, בצוד חש"ב מ"ה, כ"ח מ"ה עיי"ש. דאיהו ארח אצילות. היינו כמ"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דאות י"ד הוא סוד המחשבה עיי"ש, והיינו עולם האצילות, וכמ"ש (צפ"ה פרק ג' משער סדר אצ"ע) דמחשבה הוא עולם אצילות עיי"ש: איהו שקיו דאילנא ובר כמיא דאשקי לאילנא ובר. היינו כמ"ל (תיקון כ"א דף מ"ד ע"א) דהקרקפתא הוא צחי בסלע ומצועא דמיא שחוך בסלע הוא ענין המוח דלגאו עיי"ש. ונדע מדברי האר (ויחי דף רכ"ו ע"ב) כי תואר אילן הוא כנוי לעלם ז"א, כמ"ש שם מאן פירות האילן אלא דא הוא אילנא רבדצה ובר עיי"ש. וכן הוא להבן (תיקון כ"א דף ס' ע"א) אילנא הוא ו' היינו ז"א, איבא דיליה הוא אות ו', ענפוי הוא ה' עיי"ש ולפי האמור מוצן המחמר כאן לפמ"ל שהשם מ"ה הוא סוד ז"א, והרי אמרנו שהשם מ"ה הוא סוד מחשבה הפנימית, והרי אמרנו שהמחשבה הפנימית הוא סוד מצועא דמיא, ויתכן דמכאי מצועא דמיא אחשקיא אילנא שהוא סוד ז"א כזכר. דכשם שאי אפשר לאילן להיות בלי מים ופ"י המים אחרבי וגדל ככאי שקיו כך ע"י האור של מחשבה פנימיות סוד מצועא דמיא, צא החיות לשם מ"ה שהוא ז"א סוד האילן, ולזה אמר: בדרועיו וענפוי היינו כי כמו שיש צאילן ענפים המסתעפים מעיקר האילן, כן יש צאדם הזרועות המסתעפים מהגוף, ובכן הכו לשומה שאמרנו שהז"א הוא כענין האילן ע"כ שייך לומר עליו וענפוי כענין האילן שמסתעפים ממנו ענפים, ולשומה שאמרנו ז"א הוא שם מ"ה מספר אד"ם ע"כ שייך לומר על הענפים המסתעפים ממנו לשון דרועיו כענין הזרועות ששייך צענפים המסתעפים מן האד"ם וכמ"ל. רבון בעלמ"ס

שעל אלו ה' בפירות חכמה וזיכה, אי אפשר לתאר צחי דמות וללם חילוניות גוף אדם, כי צהם און לנו השגב ועולם מאתנו משכלנו, כי הם מצחי פנימיות העולמות, ואון לנו השגב רק כהשגב קורות שהם צחי גוף וחילוניות העולמות, וכמ"ש צפ"ה (פרק ט' משער רתל לאה) עיי"ש כתר עליון איהו כתר מלכות ובר. היינו כמ"ש צפ"ה (צשער הכסא) וצשאר דוכתי שר"ה המאלי העליון שצחי מלכות שכל עולם חרד ותחלצש צכח עולם התחתון ממנה, ועיי"ש (צפרק ו' מסדר אצ"ע) כי זה הוה לתועלת העולמות לקשרם זה צבא כדי שיוכלו לקבל הארה זה מה עיי"ש, וזה שאמר כתר עליון שכל עולם הוא מלכות של עולם עליון שלמעלה ממנו: ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית. היינו כמ"ל (דף י"א ע"ב) בצוד מגיד מראשית אחרית, דכחך שביא ראשית צעולם האור, הוא אחרית של עולם שלמעלה ממנו, ועיי"ש צביאורנו, [וע"ל תיקון כ"א דף ס"ג ע"ב צענין זה]: ואיהו קרקפתא דתפלי סלגו. כ"ל. (וכן הוא בגי' צדפים הראשון צמנטובה). ופירוש הדברים הוא עפמ"ל (תיקון ס"ט דף קט"ו ע"ב) דקרקפתא דתפילין הוא לאגנא ולכסוייה על מוחא עלאה, וכל מאן דאנה תפילין כאלו כסי על מוחא עלאה עיי"ש. ומפרש צ"ס קבלת יעקב (ערך קרקפתא) דכוונה התיוקנים שם הוא דעור הצחים של התפילין נקראים קרקפתא דתפילין שמלבישים הפרשיות שהם סוד המוחין עיי"ש. וע"י עוד צתיוקנים שם (צעמוד הקודם) צביאור הענין מה שצקש משה הראני נא אח כבודך (היינו שר"ה לראות התפילין עממן כזיכור, וכמו שפירש"י צחומש) כי כתר עליון הוא סוד מחשבה דלעילא, וכן שכינתא שביא מלכות אחקרי מחשבה, וחכמה הוא ג"כ סוד מחשבה, כי כמה מחשבתן יש דא לעילא מן דא, ודא על גב דא, וכמה מחשבתן אינן לבושין דא לדא, יש מחשבה דאיכו לבושא, ומחשבה דאיכו מלגאו. והקצ"ה השיב לו לא תוכל לראות אח פני, היינו מחשבה דלגאו עיי"ש. וזה הוא המשך הדברים כאן דלאחר שאמר לע"ל דהכחמה הוא מוחא מחשבה דלגאו, ועל חו"ש אחרת הנסחרות לבי אלקינו, אמר הכא דכחך עליון של עולם התחתון שהוא מלכות של עולם שלמעלה

רבו העולמים, אנת הוא עלת העלות, סבת הסבות דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא. ובך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגו ולבר. ובראת שמיא וארעא. ואפיקת מנהון שמשא וסיהרא וככביא ומזלי. ובארעא אלנין ודשאין וגנתא דעדן (ועשבין) וחיוון ועופין ונונין ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין. ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין. ואיך אשתמודעאן מעלאי ותתאי. ולית (הו"ו ע"ב) דידיע בך כלל, ובר מינך לית 'חידא (ס"א יחודא) בעלאי ותתאי, ואנת אשתמודע אדון על כולא. וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידיע, ובהון אתקריאו מלאכיא, ואנת לית לך שם ידיע. דאנת הוא ממלא כל

באר לחי ראי

וכן הוא בכל העולמות. ובך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ר"ל כי נגד לחות וזכירות של האור אין סוף בעלמא המאיר בתוך כל העולמות להחיותו, אין דמיון ומשל לא מכל מה דלגאו, פי פנימיות העולמות, ולבר פי חיצונית העולמות, כי כולם אין להם שום דמיון נגד האור אין סוף בעלמא ציב המאיר לחוכן כ"ל. לאשתמודעאן בהון עלאין. פי כי משולם הנשמי החחוחן הזכ אשתמודעין דוגמתו בעולמות העליונים, כגון שמשא וסיכרא שבעולם הנשמי הזכ, הם דוגמת ז"י שבעולם עליון, וכמו שהלכנכ מאירה רק מהשמש ונשפעה רק ממנה, כן הנוקצא מקבלת אורותיה רק מ"א, וכן כל עשין וחיוון ועופין ונונין וצני נשא כולם הם ענפים, ויש להם שרשים בעולמות העליונים, כן מן הפעולות יורשו הכמות: ואיך יתנהגון בתוך עלאין ותתאין. פי כי הכל לורך גבוה, ואפילו יתוש קטן לא נברא לנטלח אס לא שבעולם החחוחן לריך לו, ויש לו שורש גם לנטלח להכנה עולמות העליונים. ואיך אשתמודעאן מעלאי ותתאי. פי דמשחשלות העולמות עלאין ותתאין מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, ניכר גדולת אלקי וכבודו יתצ"ש בעליונים ובהחחוחים, איך אין לור כאלקינו, ואין לייך כאלקינו. ולית דידיע בך כלל דאין שום חפיסה במכותו ועלמא יתצ"ש, רק מהנאללים אנו מכירים גדולת המאליל וכאמור: ואנת אשתמודע אדון על כולא פי דאס כי אמרנו שאי אפשר להשיג מכותו יתצ"ש, אלל מליחותו יתצ"ש אנו משיגין שכוח אדון על כל הנאללים והנבראים והגורלים והנעשים. וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידיע ובר. פי דרעי"מ (פנחס דף ר"ז ע"ב) דכל ספירה איה לה שם ידוע ומדב וגבול ותחום, וצולין שמכן מארי עלמא חיבו חפשט ואמליך צהון ואחקרי צהון וכי עי"ש: ובהון אתקריאו מלאכיא. כי כל מלאך יש לו ייקב מספירה מיוחדת לו, וכפי הענין במסחטף מספירה זו, כן הוא ענין שליחותו, וממילא כי שמו נקרא על שם זה, כי כל מלאך על שם הפעולה ששולח לפעול

העולמים וכי. חתנה דיבר איך האור אין סוף כציכול מחפשט בעשר ספירות ובעולמות העליונים. ועתה מדבר משצחו של ממח"מ הקצ"כ האור האור אין סוף צ"כ מחפשט כציכול מריש כל דרגין מאדס קדמון עד סוף כל דרגין עולם השפל והגשמי הזה, וכמו שמש"ס בראת שמיא וארעא וכי אלנין ודשאין וכי. אנת הוא עלת העלות וכי היינו כמ"ש בע"ה (פרק ז' משער העקידים) ו"ל דע שאין ספק שלעולם ועד השגחה המאליל בנאללים אינכ נפסקה רגע אחד, ואף צהיות פגס בהחחוחים וכי, אין השגחה הארע העליונה המוכרחת להחיות החחחוחים נפסקה כלל עי"ש ובכן אמר צוה כי השפעה האור צה מריש כל דרגין משולם העליון שבעליונים שכוח אדס קדמון, ומשם הוא שופע לעולמות שלמטה ממנו דרגא צהר דרגא. וישן כי כל צחי עליונה נקרא מאליל לגבי צחי החחחוח ממנה, והחחחוח נקרא נאלל לגבי עולם שלמטה ממנה כמ"ש האר"ז"ל שם, ע"כ אמר אנת הוא עלת העלות וכי כי אין שילה למעלה מן הארץ סוף צ"כ, ואי סיבה למעלה ממנו צ"כ וצ"ש. דאשקי לאילנא בההוא נביעו. פי מה שאמרנו לעיל דפנימיות האורות שסס סוד מחשכ דלגאו הם צחי מים דאשקי לאילנא, אמר שגס זה בהשגחה פרעיה מאור אין סוף צ"כ המאיר בפנימיות אדס קדמון וכוח מאיר והולך עד ז"א, וצח האי נביעו בפנימיותו להשקטו ולהחיותו כעין המים המשקה את האילן כ"ל: וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא. פי כשם שאי אפשר לגוף לחיות בלי נשמה צהונו ופנימיותו, כך אפי"פ שחשי"ת כבר צרה כל העולמות ונתן צהס כח הישות והקיום, אפי"כ אי אפשר לעולם שולס מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין לחיות בלא האי נביעו בכל יום חמיד בלא הפסק אף רגע אחד מאור המאיר ושופע ונובע מאין סוף צ"כ המתלבש צהונו כנשמתא בגופא דחיבו חיים לגופא, ואשמועינן דאפילו עולם העליון שבעליונים כגון אדס קדמון נחשב כגוף לגבי אור האין סוף צ"כ המתלבש צהונו להחיותו,

כל שמהן. ואנת הוא שלימו דכולהו. וכד אנת תסתלק מנהון אשתארו כולהו שמהן כגופא בלא נשמתא. אנת חכים ולא בחכמה ידיעא. אנת הוא מבין ולא מבינה ידיעא. לית לך אתר ידיעא, אלא לאשתמודעא תוקפך וחילך לבני נשא. ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא בדינא וברחמי דאינון צדק ומשפט. כפום עובדיהון דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמודא דאמצעייתא. צדק מלכותא קדישא. מאזני צדק תרין סמכי קשוט. הין צדק אות ברית. כלא לאחזאה

באר דחי ראי

כי לך ומשפט הם תרין תקוני דכורסייה דמלכא, וכל דינין דלעילא ותחתא מהעטרין ונמתקין במשפט שהוא ז"ל, ולדק שהיא מלכות מהאי משפט אחזן כאשר היא מהדבקה עם משפט שהוא ז"ל אלל אס לך מתרחק ממשפט ולא לחבסמו הדינין לך במשפט, אז חיי דינין מתערין בעלמא עיי"ש. וזה שאמר כאן בדינא וברחמי דאינון לך ומשפט, כי הפסק הוולא מלח המלך היושב על הכסא זין לדין וזין לרחמים, תלוי בענין היתוד של לך ומשפט, כפום עובדיהון דבני נשא שאס עיי מעשיהם הטובים עושים יתוד ז"ל, נתחבר לך עם משפט ונמתקין הדינים של לך במשפט, בצחי לך ומשפט מכן כסאך, ואז ויכון צדק כסא ויולא הפסד לתוד, אלל אס חיי עיי עבירות נעשה פירוד זין ז"ל, ואין לך מתחבר עם משפט, ואין הדינים של לך נתבסמין ונמתקין במשפט, אז יולא חיי הפסק לדין וכאמור וכוונתו צמאמר זה נפרש איך השי"ת משתמש בצדק מדות הגי"ת נהי"ס להיות מנהיג עולמו אס להסד יאס לדין, וכוונת חסד מתבאר מאליו כי צו מנהיג עולמו צדק וכוון צדק כסא להתנהג עם בניו צדק החסד ומפרש שאר הספירות ואמר: דין איהו גבורה. היינו כי מה שלפעמים חיי הקצ"ה יושב על כסא דין כמ"ש צמד"ר (פי' אמור וצאחר דוכתי), הוא מכה ספירה הגבורה צלי שום המתקב חיי. משפט עמודא דאמצעייתא וכו' הוא מפרש מש"ל לך ומשפט מכן כסאך שמרמז על צי תקוני הכסא כמש"ל מהזכר: מאזני צדק וכו'. הנה לקמן (תוקן כ"א דף י"ח ע"ב) אמר מאזני לך הם תרין דרועין, ואזני לך הם תרין סמכי קשוט, אמנם כאן אינו מזכיר אזני לך וקאמר דמאזני לך הם תרין סמכי קשוט ומזן עיי המבואר הזכר (פי' פקודי דף ר"ג ע"א) כי כאשר הקצ"ה יושב על כסאו לשפוט עדתו הוא שוקל הכל עיי האי ממנא ואזנייה שמו, דגמיל זכיון ותזיון וצ"ה אתקלו בלבו כהדא, ודא חקרי מאזני לך, צהאי אתקלו בלבו לאתדנא וכו' עיי"ש. ולזה אמר הכא דהאי מתקלא הם הצי מדות נ"ה, סוד תרין סמכי קשוט אי צימין וכו' משמאל, ובמאזני לך מהכרעין לימין או לשמאל, וקרי לכו תרין סמכי קשוט דייקא, כי הכל נשקל עיי דיני התורה שנקראת

נקרא שמו ואנת לית לך שם ידיע היינו כמ"ש צרע"מ (שס) ובג"ד כל שמהן אינון כוויין דיליה על שם עובדין דיליה וכו' ולא חקרי צהון אלל על שם צריין דעלמא, ובג"ד כד מארי דר"ה אינון עזין, איכו חקרי לגביהו יקו"ק צמדה הרחמים, וכד מארי דר"ה אינון חייבין חקרי חרבי צמדה הדין וכו' עיי"ש, ועיי צע"ה (סוף שער מי' ומ"ד) דלפילו צכח לית ליה שם ידוע וכ"ש האין סוף צ"ה עיי"ש. דאנת הוא ממלא כל שמהן וכו'. פי' שהאין סוף צ"ה הוא חיותם ופנימיותם וכמ"ש צרע"מ (שס) וצאלין שמהן מארי עלמא איכו חפשע ואמלך צהון וכו': ואנת הוא שלימו דכולהו. פי' לאתר צצרה אוחס השי"ת ועשה אותם יש מאין, הוא מתאחד עול עמהם ושופע בהם כח החיוני, והוא שלימו דכולהו. וכד אנת תסתלק מנהון וכו' אינו ר"ל שיסתלק כחו ויכלתו מהם לגמרי, דאז לא שייך לומר אשתארו כולהו שמהן כגופא בלא נשמתא, דהא אז גם צחי גופן לא ישתאר, אלל ר"ל כד אנת תסתלק מנהון, שאס יבלק השי"ת מהם השפע מאור אין סוף צ"ה שהוא צחי נשמה שלהם, אע"פ שכבר יש בהם כח חלקי צמח שנתן בהם כח הישות, אע"פ"כ אס אינו מוסיק כח הנשמה והחיות תמיד בכל עת ובכל רגע ורגע, אשתארו כולהו שמהן כגופא בלא נשמתא אנת חכים ולא בחכמה ידיעא וכו' פי' שכאן חלו החושים הינם מורים על עצמותו יתצ"ש חיי, שא"כ חלו מגבילים אותם בדברים ידועים חיי. לית לך אתר ידיעא ר"ל שאינו מוגבל חיי, וכמ"ש צמד"ר (ויולא פי' ב"ה סי' ע"י) מפני מה מכיין שמו של הקצ"ה וקוראין אותו מקוס, שהוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו וכו' עיי"ש אלא לאשתמודעא תוקפך וכו' ולאחזאה לון איך אתנהיג עלמא וכו' כפום עובדיהון דבני נשא. פי' שכל ענין צצרה חלקים העשר ספירות, הכל לכבודו צרה לידע ולהודיע אשר כביכול מתנהג עיי הספירות הן לדין וכן לרחמים רק כפי עובדיהון דבני נשא, שכפי המדה שהאדם מודד צה מודדין לו, שיש על הכל מדה ידועה הן להעניש לעוברי רלונו, וכן לשלם שטר לעושי רלונו: בדינא וברחמי דאינון צדק ומשפט. עיי צזכר (כאזינו דף ר"א ע"ב) צסוד לך ומשפט מכן כסאך,

לאחזאה איך אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לך צדק ידיעא דאיהו דין. ולא משפט ידיעא דאיהו רחמי. ולא מכל אלין מדות כלל.

קום רבי שמעון ויתחדשון מילין על ידך, דהא רשותא אית לך (נ"א אתייהיב לך) לגלאה ריזן טמירין על ידך מה דלא אתייהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כען.

קום רבי שמעון פתח ואמר (ד"ה א כט) לך י"י הגדולה והגבורה וכו', עלאין שמעו, אינון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון, (ישעיה כז) הקיצו ורננו שוכני עפר, אלין אינון צדיקים דאינון מסטרא דההוא דאתמר בה (שיר ה) אני ישנה ולבי ער, ולא אינון מתים. ובגין דא אתמר בהון הקיצו ורננו וגו', רעיא מהימנא את ואבהן הקיצו ורננו לאתערותא דשכינתא דאיהי ישנה בגלותא. דעד כען צדיקיא כלהו דמיכין ושינתא בזוריהון.

מיד יהיבת שכינתא (נ"א אתערין) תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, ויימא ליה קום רעיא מהימנא, דהא עלך אתמר (סו) קול דודי דופק לגבאי בארבע אתון דיליה. ויימא בהון

פתחי

באר לחי ראי

שכנ מתנהג בעולם, אשר לכל מלאך יש יניקה מספירה מיוחדת כמש"ל, וכזה יתעוררו כל הז' כחות של מלאכים ואמר עלאין שמעו. היינו ששורר תחלה לכל חיילין של המלאכים כנ"ל. ואח"כ שורר גשמת הצדיקים ואמר: אינון דמיכין דחברון. היינו ישיני עפר האצות הקדושים אשר צמעת המכפלה שחצרון, חלל לאלוהי נח הולך לעורר שכרי הוא היה שם. הקיצו ורננו שוכני עפר. ע"י צוהר (פי' תרומה דף קניא ע"ג) הקיטו ורננו שוכני עפר שוכני דיירין דמיכין [פי' ישינים] ולא מתין, ומאן אינון, דמיכין דחצרון, דאינון לא מתין חלל דמיכין עי"ש. דאתמר בה אני ישנה ולבי ער. ע"ל (תיקון ב"ע דף ק"ו ע"א) פתח ואמר אני ישנה ולבי ער, שאמרה הכינה הקדושה אני ישנה בגלותא מרחימאלי דאתרחק מיני, ולבי ער כד אתא לגבי עי"ש. ובג"ד אתמר בהון הקיצו. פי' כי לשון זה לא שייך רק על מי שישן, וכייתו גשמת הצדיקים שהם רק ישינים ולא מתים. רעיא מהימנא. היינו משכ רבינו ע"ה. אנת ואבהן הקיצו ורננו. ע"י צמדרש בעולם (וירא דף ק"ג ע"ג ד"א) הקיטו ורננו שוכני עפר, חלו הם הצבות עכ"ל. ונח אמר הכא חנח וכו' ר"ל כי חל משכ רבינו אמר זאת כנ"ל, וציקש ממנו שירק עמו גם שאר האצות: מיד יהבת וכו'. ר"ל צומן בגאולה תלת קלין ע"ל (תיקון ע' דף קכ"ג ע"א) חליהו נחית ואמר רבי צולינא קדישא שמענא לעילא תקונא דילך בשמחה דקוצ"ה וכו', דהא כולכו חלזין חלזת תלת מסערא דרחמי אתקריאו יקריק יקריק יקריק תלת חצבין עכ"ל. ולח אמר כאשר תעורר הכינתא ע"י התעוררות הכ' אצות יכיה חלזתא קלין מסערא דרחמי דג' שמות בני ד' אלויות הי"ה, כמי שפרש ואח"כ דהא עלך אתמר קול דודי דופק ע"י צוהר (כחצוני דף רפ"ו ע"א ופי"ג) קול דידי דופק דא משכ עי"ש:

תורת אמת אשר זה נצרה הכסא שהקצ"ה יושב עליו כביכול לשפט, וכמש"ל (דף ד' ע"ג) תורת אמת זה חצבריתא כורסי"א חליהו חלקיים עי"ש, וכייתו סוד כסא המשפט צסוד חלקיים ישב על כסא קדשו. הין צדק אות ברית. פי' כי עוד מזה חתח למלך חושב על כסא המשפט אשר לחלקים הוא, כי הוא זוכר בריתו ונאמן בריתו וקיים צמאמרו שהצטיה אשר ח"ו לא יעשה כלה, ופי"ז נתן השי"ת לנו חות לעובד ענין הקשת וכמ"ש (צ"פ נח) זאת אר"ת הצרי"ת אשר חני נתן בני וצניכס וגו' את קשתי נחתי בעין וגו', ומצוהר צוהר (פי' נח דף ע"א ע"ג) דהאות ברית של הקשת שנתן השי"ת צזה הוא מסערא דיבוד לדיק עי"ש (וכן הוא ברפ"מ פנחס דף רנ"ו ע"ג בצפקודא חשיעאה עי"ש). אמנם שורש הענין שלא לשנות הדיבור, הוא דבר הלמד צשים (צ"מ דף מ"ט ע"א) מה ח"ל הין לדיק, וכלא הין ככלל איפה היא, חלל לומר לך שיכח הין שגך לדיק עי"ש וזהו ציאור הדברים כאן הין לדיק, שהשי"ת משתמש לפעמים צמשפט צמדה זו גם ח"ו עברו ישראל על י"נו צענין שאין מקום לתרן חותם, הוא משתמש צמדה זו דהין לדיק, שהין שגך ויכה לדיק וזוכר צבריתו וקיים צמאמרי שלא יעשה כלה צזרעו ח"ו, וזוכר חצרי"ת צרי"ת שנתן צניינו שצא ממדה יבוד לדיק כנ"ל: אבל לאו דאית לך וכו' כלומר חשפ"י שאבו מדצרים משמות המדות ופעולתם, אין חנו אומרים שהשמות הם תואר מעלמיות חתקוחו יחצ"ש, כי שמות של המדות חנים כ"א ממדות וכלים שמתביג צכס החתחוניס ואמר לך ה' הגדולה וגו'. לפי שאמר לעיל רשותא חתייהיב לאליהו וכו' ולכל חיילין דמלאכים וכו' ונשתתין שיכוו כולם צאסכמותא ורעותא חדא, הולך רשצ"י כשצא לפתוח פתח דבריו לפתוח צפסוק זה שיש צו כל הז' ספירות גדולה וגבורה וכו' סוד ז' מדות בעלונים

צארבע

פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי. דהא (א"כ"ה ד) תם עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך. (שיר ה)
 שראשי נמלא טל. מאי נמלא טל. אלא אמר קב"ה אנת חשיבת דמיומא דאתחרב בי מקדשא
 דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא. לאו הכי, דלא עאלנא כל זמנא דאנת בגלותא, הרי לך
 סימנא שראשי נמלא טל. ה"א שכינתא בגלותא. שלימו דילה וחיים דילה איהו ט"ל. ודא
 איהו י"ד ה"א וא"ו. וה"א איהי שכינתא דלא מחושבן ט"ל. אלא י"ד ק"א וא"ו דסליקו אתוון
 לחשבן ט"ל. דאיהו מליא לשכינתא מגביעו דכל מקורין עלאין. מיד קם רעיא מהימנא ואבהן
 קדישין עמיה. עד כאן רזא דיחודא. מכן ואילך פרשתא קדמאה דסתרי אורייתא (ע"כ).

פתח ר"ש ואמר בראשית ברא אלהים, (תהלים כה) סוד י"י ליראיו ובריתו להודיעם, סוד
 אלין אינון שבעין זמנין (ס"א אנפין) דאתפרש מלת בראשית בהאי פרשתא.

באר לחי ראי

עומד בשלימות בכל מיני הידור ויופי, אשפ"כ כזכור
 ליוני נכנס לתוכו עד שלא יבנה בהמ"ק שלמטה כצ"ח.
 ה"א שכינתא בגלותא, שלימו דילה וכו'. ע"ל (ד' 97)
 י"ב סוף ע"ח) צביונא דמ"ש שם כבוד וכו' ואלה מעון
 להשקות את הגן, שהג' אותיות יק"ו צביליו חלפין מספר
 ט"ל הוא השפע היורד מ"א ל"ה חתא עי"ש, ולזה
 אמר הכה שזכו ענין גלות השכינה דאתחקה מצעלה,
 ועי"ז נמנע ממנה השפע ט"ל של הג' אותיות יק"ו, עד
 לעתיד לבא שיהיה החיפון השלם שחקרב ה"א חתא
 להג' אותיות יק"ו, ועי"ז חוכל להמשיך שפע וחיות
 מהט"ל אורות ד"א כזכר דאיהו מליא לשכינתא
 שנביעו דכל מקורין עלאין. ע"י צד"ר (נשא ד'
 קב"ה ע"ב) דמגלגלתא נעוף טלח צסוד כי ט"ל אורות
 על"ך שבאו מחורחא דעתיקא, ומכאן טלח מתקיימן
 קדושי עליונים, והוא מנח דעתיקין ללדיקא לעלמא דלתי
 ונעוף הוא טלח לחקלא דפוחין קדישין, והיינו מלכות
 שכינתא חתא עי"ש. וזה שאמר דלויכו מליא לשכינתא
 וכו', ר"ל שהט"ל הזה דלמנן שהוא נביעו דכל מקורין
 עלאין, מהאי טלח מתקיימן קדושי עליונים, וגם מהאי
 טלח מליא ונעוף לחקל דפוחין קדישין שהיא שכינתא
 חתא כאשר מקרבת לגבי צעלה כאמור. שבעין זמנין
 (י"ג אנפין וכו' נכון יותר), והיינו כי סוד"ה הוא
 מספר שבעין. דאתפרש מלת בראשית. כלומר שנין
 זה מריונא צחינה צראש"ית שהוא אותיות צרי"ת ש"א,
 צרי"ת היא צרי"תי להודיעם, ש"א הוא ר"ת שבעין
 אנפין: בהאי פרשתא. ר"ל כי יש עוד כמה פעמים
 מלת צראש"ית (צירמיה כ"ו כ"ו כ"ו כ"ו וכו') וכל
 דרשיות שצ"ה תקוני הזכר צ"ה, הוא רק על מלת
 צראש"ית שצפ"ה זו החתלה החורה:

בדב"ע אתוין דילה היינו דה"ו קלון כל אחד הוא
 נוסעלה דרחמי, שכן קול הוא צב"ה ד' אותיות יק"ו
 כ"ל אחותי רעיתי יונתי תמתי. ע"ל (תיקון י"ט
 ד' ל"ח ע"ב) שה' תוארים לנו מרמזים לפרופי ד'
 אותיות יק"ו, וע"י צב"ה החמה (פ' חילדות ד' ק"מ
 ט"ב צד"ה יושאלו) שפרש שם הרמז דברי החיפונים
 החכ"ה, וז"ל והענין הוא כי נודע הוא היות כללה כל
 ה"ם כלול צד' אותיות הו"ה, וכנגד כל אות ואות מן
 האותיות יק"ו יש לו בן זוג בצמכות, כי כנגד יו"ד
 שהוא זרע וימיו וכו' משם נקרא אחת"י ביד זרע
 ימין של המטרונותא, וכנגד ה"א אשר רומח צב"ה
 כזכר צד"ה האזינו סוד זרע שמאני של המטרונותא
 נקרא רעית"י, וכנגד וא"ו גופא דמטרונותא יונת"י,
 וכנגד המלכות שהיא ה"א חתא נקרא חתמ"י כי הוא
 שלימית הכל וכו' עכ"ד וכאן הוא מיוסף עוד לרמו
 צחינה חתמ"י שהוא כנגד האות האחרון של ה' אותיות
 הו"ה כ"ל, שכלשר יתחברו הדי אותיות הו"ה צ"ה
 עם המטרונותא אז נאמר ה"ם עונך צה ליון, שאז חת"ה
 גאולה שלימה בכל מיני שלימות ולא יוסיף להגלותך
 שראשי נמלא טל וכו'. ע"י צד"ר (חרומה פ' ל"ג
 ס"י ג') פתחי לי אחותי רעיתי, עד חתי חת"ה מתהלך
 בלא בית שראשי נמלא טל, אלא עשו לי מקדש שלא
 חת"ה בחון עכ"ל ומפרש הכה שהוא לסימנא שאני
 מתהלך בחון בלא בית מיום הגלותך, כי ראשי נמלא
 ע"ל (כדרך האדם העומד בלילה בחון שראשי נמלא ט"ל)
 והיינו כי עתה צב"ה חסר ה"א חתא ואין להשם
 רק ג' אותיות יק"ו צביליו חלפין שם מספר ט"ל,
 כמו שפרש ואזיל. דלא עאלנא כל זמנא דאנת
 בגלותא. פ"י אש"פ שיש למעלה בהמ"ק מטון כנגד
 בהמ"ק שלמטה ושם לא שלימו מגע נכרי ח"ו וכו'

תקונא קדמאה [ליום ב']

בראשית, ב' ראשית א. (תהלים קיח) זה השער ב' ליי צדיקים יבאו בו. דא איהו תרעא
 (נ"א יראה) דצדיקא דאית לון רשו א לעאלא תמן. (ואחרנין) ודלאו אינון
 [דף י"ח ע"א] צדיקא אתדחיין מתמן.

בה רשימין ומצויירין ומתחקין דיוקנין דעילאין ותתאין, ציורא דאדם רשימא תמן ואיהו
 דמות אדם. רשימא דאריה תמן לימינא ורשימא דשור לשמאלא. רשימא דנשרא
 באמצעיתא. ורזא דמלה (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם
 וגו' (וארבע אנפין לארבעתם) לכל חיתא ארבע אנפין. אלין ארבע אתוון דשמא קדישא
 יקו"ק דנהיר בהון. מלכא דכולהו חיוון דא אדם דאיהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א. דסליק בחשבון
 חז. דמות אדם דא שכינתא קדישא. דאיהי דיוקניה ה.

איהי

באר לחי ראי

דאדם רשימא תמן וכו' ורזא דמלה ודמות פניהם
 וכו' ר"ל כי הלויות של ד' חיות המרכיב נחקקו
 בצנינה, כי בחכמה אין שם שום חפיסה מענין ליוור,
 וכמ"ש צנינה (שם) והיינו כמ"ש"ל (דף ד' ע"א)
 דבספירן דליליות [היינו סוד החכמה] איכו דיוקנא
 דמלכא ממנא, ונח היה ליחזקאל שום חפיסה רק
 בספירן דציריאה ולכלאה [היינו סוד הצנינה], דשם
 הוא צחי תוחמא דמלכא, וע"כ כתיב צד' חיות דמלכות
 יחזקאל דמו"ת כמראה אדם, ודמו"ת החיות עיי"ש,
 ולזה אמר הכה ורחא דמנה ודמו"ת פניהם וכו', ר"ל
 כי ענין דמו"ת [שם צה צחי חפיסה מענין ליוור]
 נעשה בצנינה [שכוא סוד ספירות דציריאה], כי צה
 נעטיורו ונרשמו כל הלויות של כל הפרופוסים לכל
 חיתא ארבע אנפין ר"ל שכל חיה גבלת מכל כדי
 חיות, וכדאשכחן בכל העולמות וצכל הספירות, שכל
 עולם וכלל מכל העולמות, וכל ספירה וכללת וכל
 הספירות: אלין ארבע אתוון דשמא קדישא יקו"ק
 דנהיר בהון. היינו כמ"ש"ל (דף י"ג ע"ב ובש"ד) שהדי
 חיות המרכיב הם צסוד ד' אותיות הוי"ה צ"כ:
 מלכא דכלהו חיוון דא אדם וכו'. ר"ל שהחיה כדי
 אף שהיא צחי נוקבא, והיא אחרונה לכל כדי חיות,
 עכ"ז הנה זכר הוא רק בעצמותה, אבל צצחי דמית
 הוא צצחי זכר סוד שם מ"ה שכוא אד"ס סוד ז"א
 שהיא צצחי מלך לגבי שאר בני חיות, וכדמפרש לה
 להלן: דא אדם. היינו כמ"ש בזכר (פי נח דף ע"א
 ע"ב, ולעיל בסקדמא דף ג' ע"ב ובשאר דוכתי) דאע"ג
 שיש ד' פנים של ד' חיות המרכיב פני אריה פני
 שור פני נשר פני אדם, עכ"ז נרמא אדם חקוק צכל
 כדי

ב' ראשית, זה השער לח' וגו' ע"י צני"ח (פרק
 י"ד משער דרושי הצני"ע) דבי רבתי
 דבראשית הוא צנינה הנקראת צית, וצכן הוא מפרש
 צזה הפסוק זה השער לה' וגו', והיינו כמ"ש צרע"מ
 (תרומה דף קנ"ח ע"א) דצנינה הוא עלמא דלחי,
 ודאי לית ידיעה לצר נש בצקוצ"ה ולה צכל מדות דיליה,
 עד דיעול צהאי תרשא דלחמנר עלה זה השער לה' וגו'
 עיי"ש, וזה הוא הרמז צ' ראשית, היינו הצנינה, שהיא
 סוד צ' רבתי. היא ראשית לידועת כל חכמת הקצ"ה
 ולכל מדות דיליה, דאי אפשר להשיג שום דבר עד
 שיכנס צהאי תרשא דצנינה דלחמנר עלה זה השער
 לה' וגו'. דא איהו תרעא דצדיקא דאית לון
 רשו לעאלא תמן. היינו כי צצנינה שם הוא הגי"ע
 המוכן לדיוקים, וכמ"ש צני"ח (פרק א' משער ליוור
 עילמות וצפרק צ' משער אצח ולמא, וצפרק ה' משער
 הזווגים). ואחרנין דלאו אינון צדיקא אתדחיין
 מתמן וכמ"ש צני"ח (חמיד דף ל"ב ע"ב) צאלכסנדרס
 מיקדין דמני לפתחא דג"ג, ורמז קלא פתחו לי צצא,
 והשיבו לו זה השער וגו' ולא יצא צו רק לדיוקים
 עיי"ש, וכן הוא צצמד"ר (קבלה פי א' סוף סי' א'),
 וצרות פי"ג סי' ג') שהרשעים מבקשים לכניס לגי"ע
 לרצות צצבוד הדיקים, וכממנוים השומדים שם לשמיר
 אח השער משיבום להם זה השער לה' לדיוקים יבאו
 צו ולא רשעים עיי"ש. בה רשימין ומצויירין וכו'.
 ר"ל כי צצנינה נעטיורו כל העולמות, כמ"ש צני"ח (פרק
 ה' משער דרושי הצני"ע) דמהאי טעמא נקודת הצנינה
 הוא לירוי דצח ליוור הכלום, ולכן גקראת צצנינה לשון
 צצנין, משא"כ צצחכמה אין צו שום ליוור עיי"ש: ציורא

איהי חותם דיליה (דמות דיליה). ועלה אתמר (שיר ה) שימני כחותם על לבך. דהכי אמרת שכינתא (נ"א אמרין ישראל בגלותא) אע"ג דאנת תסתלק לעילא (מעלמא). דייקנך לא אתעדי מנאי לעלם. כההוא חותם דבההוא אתר דאתדבק ביה רשימו דמארי חותמא לא אתעדי מניה דיוקנא דחותמא לאשתמודעא ביה. ובג"כ אמרה כנסת ישראל (נ"א אמרי ישראל בגלותא) שימני כחותם על לבך. כרשימו דתפלין דיד דאינון לקבל לבא. כחותם על זרועך, כתפלין דרישא דאינון תליין רצועין לכל סטריין. על לבא ודרועא. ובהון אינון רשימין דאינון (1) עמיה דקב"ה.

ועוד שימני כחותם (שיר ה) דא חותם דאות ברית קדש, והוא אות ברית שבת קדש וימים טובים.

כי עזה כמות אהבה (שם), תקיפא איהי אפרשותא דקב"ה ושכינתא מישראל כפרישו דנשמתא ורוחא ונפשא מגופא.

ותו כי עזה כמות אהבה, כד ישראל מיחדין שמא דקב"ה ברחימו ואמרין הבחר בעמו ישראל באהבה.

קשה כשאל קנאה (שם). דקב"ה דאיהו מקנא עלייהו בזמנא דיפקון מן גלותא, דאיהו יהא בההוא זמנא קנא ונוקם (1) ובעל חמה

רשפיה

באר לחי ראי

שמפרש ואזיל, אזל עצמות דיוקנא דמלכא ממש לית מחשבה חפיסה ציב כלל ועלה אתמר שימני כחותם על לבך עי' זכור (פי ויחי דף רמ"ד ע"ב וצ"י משפטים דף קי"ד ע"א) צעטא דלזדוג כניי [כיינו סוד מלכות נוקבא דז"א] צעטא, איכי אמרת שימני כחותם על לבך דלכויו כל דיוקני חקוק בך ותדכר לי עי"ש [ומ"ש ענ לבך דייקא, יתכן כי לב הוא צינב כמש"ל (בדף בקדום) צינב לבא, וענין חותם וחקיקא וליור הוא צנח צינב וכמש"ל] כרשימו דתפלין דיד דאינון לקבל לבא עי' זכור (פי' מלורע דף י"ד ע"ב) שימני כחותם על לבך דא חותם של תפלין דלגה צר נש על לציב עי"ש, ולפי האמור היינו שמטריין ע"י החפילין ענין החותם של מלך שעל הל"צ שהיא המלכות כמש"ל בהקדמס (דף ע' ע"ב ודף י"ד ע"ב) ועי"ש ציחורנו. ובהון אינון רשימין דאינון עמיה דקב"ה. היינו כמי"ש זכור (שס דף י"ח ע"א) צעטא דישאל מניחין תפילין לאתחזאח כגונא דלגילא, קציב קארי עניב ישראל אשר בך להפאור עי"ש. דא חותם דאות ברית קודש וכו' ע"ל (תיקן כ"ב דף ס"ב ע"ב) שמיני כחותם על לבך דא הוא ציב וכו' דאיכו רשימא דשמא קדישא יקו"ק, מאן דנטיר הוא רשימא באלו נטיר שמא קדישא וכו', והאי חקרי חותמא דגושפנקא דמלכא עי"ש והוא אות ברית שבת. ע"ל (סוף תיקון כ"ג דף ס"ט ע"א) צודאי ציב וכו' שקיל לשבת עי"ש קשה כשאלו וכו'. ושיעור הכתיב י"ב

בדי חיות, שלכולם יש להם דמות אדם עי"ש וזה שאמר מלכא דלכויו חיוון דא אדם, שיש להמלכות דמות אדם שהוא מלכא דלכויו חיוון, אשר מכאי עצמא גורא האדם נחקק על כולגה ובאמור. דא שכינתא קדישא. ע"ל (דף ד' ע"א) דאות ה' אחרונה איכי רצינאח לכל חלת וכו' משמח לכל חלת, דכיינו כי בדי חיות של כמרכבא בס נגד ד' אוחיות בוי"ב, ודמות אריב שור גשר בס נגד אוחיות יק"ו, ידמות אדם הוא כנגד כי אחרונה שהיא נוקבא דז"א, זה הוא המשך הדברים כאן שאמר מלכא דלכויו חיוון דא אדם וכו' דא שכינתא קדישא, ור"ל שנקראת הנוקבא דז"א מלכות, משום דהחיה הרצועית שהיא סוד נקבא דז"א יש לה דמות אדם שהוא מלכ"א דלכויו חיוון. דאיהי דיוקניה. הוא כמתרן צוה שלא יקשה מה דקיי"ל בכמה מקומות דהשם מ"ה שהוא מספר אדם הוא סוד ז"א צעלב דמטרוגיא וכו"ש בהקדמס (דף ו' ע"א וצ"ע), והכא אמר דהשם מ"ה מספר אדם הוא מרמו למלכות נוקבא דז"א, ולזה מתרן דהשם מ"ה וענין אדם צעלם הוא מרמו צלמח לז"א, אזל כיון שהמלכות שכינתא קדישא הוא צחי דיוקנא וחוחמא דמלכא וצב גראח דמות המלך שהוא ז"א צעלב דמטרוגיא, ע"כ יכולין לכניה השם מ"ה וענין אדם גם להמלכות נוקבא דז"א. איהי חותם דיליה היינו שאי אפשר להשיג מכוחו ועצמותו רק ענין מלכותו מלכות כל העולמים שהוא צחי החותם כמ

רשפיה רשפי אש. בההוא זמנא יתער שמאלא בשלהובין דיליה, דאינון רשפי אש שלהבת י"ק, ויוקיד כמה היכלין דבתי ע"ז, ויטול נוקמין ח) מעמלק דאיהו אומי בתרין אתוון דשמא קדישא דאינון י"ק לנטלא נוקמא מיניה, וה"ד (שמות יז) ויאמר כי יד על כס י"ק. ודא איהו רשפי אש שלהבת י"ק.

ישראל אמרין, רבון עלמא אע"ג דאנא בגלותא מרחקא ממך. שימני כחותם על לבך ולא יתעדי מינן דיוקנך ט) דאיהי חותם דילך שכינתא דילך. דבגינה אנת הוית דכיר לן בגלותא, וחותרא דקב"ה ודאי איהי שכינתא.

בראשית ברא ב' איהי ודאי בה פתחת אורייתא בב', ודא בראשית ב' ראשית. ב' איהו ודאי אוצרא דכולא. עלה אתמר (ישעיה לג) יראת י"י היא אוצרו.

ודא (תקונא תניינא)

בראשית זמנין סגיאין אינון באורייתא ראשית. וכל חד אתפרש באתריה. קדמאה איהו (משלי ח) י"י קנני א) ראשית דרכו, ודא אורייתא דאית בה טעמי ונקודי ואתוון וכמה

באר לחי ראי

יזכור לגאול חותנו צרחמיס וחותרא דקב"ה ודאי איהו שכינתא ע"י צפטי"ח (שער הושענא רבא פרק ד') דכל חותם הוא צרחל עיי"ש, ור"ל דלהכי צודאי דמ"ש שימני כחות"ס על לבך, היינו השכינתא רחל נוקב"ה דז"ל וכאמור ודאי בה פתחת אורייתא בב' הוא המשך למח שסייס דחותרא דקב"ה ודאי איהו שכינתא, ולזה אמר דמהי"ע פתח התורה בראת ב', ב' ראשית, שהבי מרמז למלכות כמו שמפרש וז"ל ב' איהו ודאי אוצרא דכולא כלומר כי ב' צמילואו הוא צי"ת, שמרמז למלכות שהיא צי"תו של ז"ל, צפוד צי"תו זה אשתו כמש"ל שם (דף ב' ריש ע"א ובש"ד), ולזה אמר כי המלכות היא סוד מדת היראה, שהיא חוצר לכל המדות כענין הצי"ת שהוא חוצר לכל הונו וטובו של האדם. עלה אתמר יראת ה' היא אוצרו והיינו כמש"ל (דף ה' ע"א) חוסן ישועות וכו' אפי"ה יראת ה' היא חוצרו, או איכ"ה יראת ה' דלויי שכינתא חין, ואי לאו וכו' עיי"ש והיינו שהמלכות שהיא סוד היראה היא עיקר לכל המדות מששה קצוות של ז"ל בעלה וכענין החותם זמנין סגיאין וכו' פ"י בהרבה מקומות יש בתורה מלה בראשית וכל אחד יתפרש במקומו כפי אשר יורח עליו עיניו והיינו כי מלה בראשית שייך בשני חופנים, ראשית עליון ומעלה לעילא מכל דרגא, ויש ענין ראשית שהיא נמוכה מכל דרגין, כענין כל מתחיל לעלות שהתחלה נקרא ראשית ח"ך שדעוין הוא למטה אפ"כ נקרא ראשית, יען כי התחיל בה לעלות למעלה דרגא בחר דרגא, וכל אחד מתפרש כפי מקומו ועיניו: קדמאה איהו ה' קנני ראשית

מוזן עפ"ד חז"ל צמטי"ח (סנהדרין סוף חלק דף ק"א ע"א) שכל זמן שהרשעים בעולם חרון אף בעולם, אצדו רשעים מן העולם נסתלק חרון אף מן העולם עיי"ש, וזכו המשך הכתוב כי עזה כמות אהבה בין ישראל לבין אציהם שנשמים, ואין חרון אף בעולם משום קשה כשאל קנאה וכו' שיעשה דין צרשעים ויאצדו מן העולם יתער שמאלא בשלהובין דיליה דאינון רשפי אש שלהבת י"ק ע"י צפטי"ח (פרק ו' משער השמות) דשם הפנימי של גבורה דז"ל הוא שם י"ק, והוא סוד שלהבת י"ק היולא מצויה של הגבורה עיי"ש וצ"ח יוצן מ"ש יתער שמאלא, כי שם זה מאיר צפנימויות הגבורות היולאום מצויה אל הגבורה צפנו שמאל ששם רשפי אש ושללהבת י"ק (וע"ל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"א) עוד מזה: דאיהו אומי פ"י שנשצט, וכמ"ש צחרגוס וצפירש"י (צפלה י"ז) צפסוק כי יד על כס י"ק ודא איהו רשפי אש שלהבת י"ק ר"ל שהרשפי אש שהם תוקף הגבורות אשר ישפוך הקצ"ה חמתו על הרשעים וינקום נקמתו מעמלק לסכריהו ולאצד זכרו, יהיה צכה השצושה שנשצט הקצ"ה צ"י חותיות י"ק דבגינה אנת הוית דכיר לן בגלותא. היינו עמ"ש צש"ס (מגילה דף כ"ט ע"א) צכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם, גלו למחרים שכינה עמהם, גלו לצבל שכינה עמהם וכו' עיי"ש, ולזה אמר כי עזה בגלותו צושר"ר מצקשים ואומרים אנתו כנסת ישראל להקצ"ה דכמו שהיה השכינה עמנו בגלויות הקדמוס וע"כ היה זכר כצוכול לפקוד חותנו, כן לא יסלק שכינתו מאתנו גם בגלות הזה, וצבל זה

וכמה פקודין דעשה ולא תעשה, דכולהו תליין בשם יק"ק, הה"ד (שמות א) זה שמי לעלם וגו', שמי עם י"ק שס"ה) זכרי עם י"ק רמ"ה. שס"ה משמאלא, מדחילו דגבורה אתייהבו פחד יצחק.

תקונא תליתאה) תקונא תניינא ליום ג'

בראשית תמן יראת. מה אשתאר מאינון אתון שיב. ורזא מלה שב [דף י"ח ע"ב] ביראת י"י. ואם לית דחילו לית חכמה, כמה דאוקמוה אם אין יראה אין חכמה. בגין דיראה היא אוצרא לחכמה. אייה גניזו א) דילה. אייה טמירו דילה. אייה ביתא דמלכא.

ודא

באר לחי ראי

ש"ס (מכות דף כ"ד ע"א) חנוי ולא יוכי לך מפי הגבורה שמענוס, ופירש"י דכתיב אחת דבר חלקים וכר עיי"ש והיינו בשם הגבורה, ע"כ מוזן שיש זה בנה של היראה מסערא דגבורה מלד נתינתא

דרכו. פי כי לעיל פירשנו חיבת בראשית על מלכות שכינתא תתחב שכיח יראה, אפי"פ שכיח הספירה האחרונה אפי"פ נקראת ראשית, שבהא לעבוד את ה' הוא מתחיל בה ועולה בה דרגא צהר דרגו עד שמי רום. ועתה הוא מפרש אופן ה"ב דבראשית שכיח עליון וראשית לכל דרגין שכיח התורה שנקראת ראשית דרכו, כמ"ש צמד"ר (ר"פ בראשית) בראשית בשביל התורה שנקראת ראשית דרכו, והיינו כמו שמפרש ואזיל שבתורה מתאחדת עם ד' איהיות יקו"ק שכיח ראש ועליון לכל העולמות, כמ"ש בזכר (פ' בלק דף ק"ג ע"ב), וע"ל (בהקדמה דף ד' סוף ע"ב): דאית בה פעמי ונקודי ואתון ע"ל (דף ד' ע"א) לחתון דהורייתא ונקודי דהורייתא ופעמי דהורייתא הם סוד ג' אוחיות יק"ו, ושכינתא שכיח ה' תתחב כליגא מכולהו עיי"ש, ונע"ה (פרק א' משער ענ"ה) וזה הוא ציבור הדברים כאן, שהשכינתא שכיח סוד ה' תתחב אית בה פעמי ונקודי ואתון שם סוד ג' אוחיות יק"ו, ושי' שלם אל"ה השם הוי"ה שהוא סוד ראשית דכורהו תליין בשם יקו"ק, הה"ד זה שמי וכר ע"ל (דף ד' סוף ע"ב) דהורייתא דאלילות איכי תורה הוי"ה דתליא בשמיח אל"ה הכי אוקמוה זה שמי לפלם וגו' עיי"ש שס"ה משמאלא וכר. ר"ל דאם כי פירשנו מלה בראשית לסוד ה' קניי ראשית דרכו שכיח התורה, וכרי התורה נקראת חסד שהוא סוד אהבה משא"כ יראה שכיח מסערא דגבורה, לא נסחר בה יתאמר הקדום שמרמז לסוד יראה ה' הוא אולור שכיח מסערא דשמאלא, כי התורה אף שעיקרה הוא ארש החסד, עכ"ז מלד שמאלא יש בה כחה של יראה, כמ"ש (דף ו' ע"ב) שמי עם י"ק שס"ה, דכלית הם מלד יראה ה': והכוסף עוד ואתר מדחילו דגבורה אתייהבו. ר"ל כי מהאי פעמא אמרנו שיש בה גם סוד היראה שכיח מסערא דגבורה, אפי"פ דהתורה בעלמא היא משורש החסד שהוא מסערא דימינא, עכ"ז כיון שנתינתא התורה הוא מסערא דגבורה, כמ"ש

תמן יראת כלומר שכינת בראשית יש אוחיות יראת מה אשתאר מאינון אתון שיב פי כי חיבת בראשית הוא לירוף יראת ש"ב, ולתאר שדרשין חיבת יראת נשאר ש"ב. ורזא דמלה שב ביראת ה'. כפי היראה שדברים אלו הם מהני מילין דרבנן שכיח מרגלא בפומייהו לגעור צלחד מהכלמתיים שכיח יושב בשעת הלימוד בקלות ראש והיו גופרין זו ולאמרים לו שז ביראת ה' והיינו שאי אפשר להשיג חכמת התורה אלא אם יושבין ביראה, כי הוא היסוד העיקרי להשגת חכמת התורה, וכדמפרש ואזיל. ואם לית דחילו לית חכמה ר"ל כי הנה בראשית מרמז לחכמה וכמ"ש בזכר (פ' מנורע דף י"ג ע"ב) ראי"ש דא חכמה, וכן הוא בכמה מקומות אין מספר, ולזה אמר שלזה צא הרמז אוחיות יראת בתיבת בראשית, ללמד שאי אפשר להשיג ההכמה אלא עיי היראה. כמה דאוקמוה. (באבות פרק ג' משנה י"ז) דיראה היא אוצרא לחכמה. וכמ"ש צמד"ש (משלי פרק י"ד) מתוך שחדם נוכח ביראת שמים בקציה נותן לו חכמה עיי"ש. אייה גניזו דילה וכר אייה ביתא דמלכא. פי כי לעיל (סוף חיקון א') אמר כי איכו ודאי תלירא דעלמא עלב אתמר יראה ה' הוא אולור, וכמ"ש צביאורנו דמלכות שכיח סוד יראה הוא ביתא של ז"א, ולזה הוסיף ככה ולאמר: אייה ביתא דמלכא. כי במשחלל דהורייתא ולומד חכמת התורה נקרא מלך צהרין עלמין בעלמא דין ובעלמא דאחי, כמ"ש צע"מ (פנתם דף ר"ג ע"ב) צפוסק ייבא מלך הכבוד עיי"ש, ולאמר שהיראה הוא צית"ז של החכמים שגונו ומעמקן בה חכמא:

ורא תקונא תליתאה כגוונא דא :

בראשית רא"ש בית, ורזא דמלה (משלי ט) בחכמה יבנה בית, ומאן דבעי למחזי למלכא לית ליה רשו למחזייה אלא בביתיה. ורזא דמלה חכמה לא אשתמודעא אלא בביתיה. כגוונא דא עמודא דאמצעיטא דאיהו יק"ק לא אשתמודע לנביא וחזוה אלא בהיכליה (א דאיהו אדנ"י. ורזא דמלה (תבוק ב) וי"י בהיכל קדשו (ואיהו (תהלים ט) כן בקודש חזיתך. בקודש בגי' בית).

ואיהי כלילא משבעה היכלין משבעה ארעין. ועלייהו אמר דוד (שם טז) אתהלך לפני יי בארצות החיים. ועמודא דאמצעיטא איהו כליל שבע רקיעין. ועלייהו אמר דוד (שם קט) השמים שמים ליי.

ולית ידיעה כלל במלכא ובמלבושיה ובתקוניה לבר נש בעלמא, עד דייעול (מלכא) לביתיה ולהיכליה דאיהו ב'. ועלה אתמר (ישעיה ט) כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים.

ומאן

באר לחי ראי

ז"ל, היכל המלך דא דאנ"י, שכן דאנ"י סליק לחושבן היכ"ל דאחמר וכו' צהיכ"ל קדשו עיי"ש: ואיהי כלילא סד היכלין סד ארעין וכו'. פי כי גודע מדברי האר"י ז"ל צע"ח (צשער כסא הכבוד) שמזכיר שם כמה פעמים כי הי"ס דז"ל וכו' ספרות דטקצ"ה נחלקים לז' היכלין עיי"ש. ולפי שהמלכות נקראת אר"י חז"ל נקרא שמ"ס כמש"ל (ריש תיקון י"א דף כ"ז ריש ע"ב) מאי ניכו את השמים ואת הארץ שהוא סוד ז"ל ועוקצ"ה דיליה, ועיי"ש צביאורטו, ע"כ הוא מוכה לז' היכלין דיליה ז' ארעין, ולז' היכלין דיליה הוא מוכה ז' רקיעין ועלייהו אמר דוד אתהלך לפני יי בארצות החיים. הוא מביא ראיה שהיכלין של ארעין הם צמלכות, שכן רמז המקרא כי דוד שהוא מרכבה להמלכות וכמ"ש צהר (פי צלן דף ד"ר ע"ב ועוד צמכה מקומות) שדוד הוא צה"י מלכות, אמר אהשלך לפני כי צהר"ית החיים, ואמר אר"ית לשון רבים כי המלכות כלילא מתי אר"ות. וכן הביא ראיה מפסוק השמים שמים ליי. שהיכלות של עמודא דאמנעיתא הם צמור שמים, וע"כ אמר השמים שמים כי הם ז' רקיעין זה למעלה מזה סוד ז' היכלות דז"ל: ולית ידיעה כלל במלכא ובמלבושיה ובתיקוניה וכו'. ע"ל (דף ג' ע"ב) פגמיה בן כרסויה בן לבושיה, וצאלן לבושין לא אתלבש עד כען מיומא דאתחרב צי מקדשא וכו', דצמ"י החורבן כתוב אלביש שמים קודמת, וצ"ח איכו מנאן דאלביש מלכא ומערוניתא צשער ספרין דצריחא דכלילן צשם כו"י"א דאנ"י כשמייה בן לבושיה עיי"ש: דאיהו ב'. ר"ל שז' הוא הרמז צ' ראשית, היינו כמש"ל כי ראשית הוא סוד החכמה ור"ל

ראש בית ראש הוא כינוי לחכמה כמש"ל מהזכר (פי מזורע), וכן הוא צ"ס הצביר (ס"י ג') אין ראש אלא חכמה שנאמר ראשית חכמה עיי"ש, וע"ל (צבוקדמה דף י"א ע"ב) חכמה עלאה אקרי ראשית עיי"ש: בחכמה יבנה בית. היינו כי לשל (צתיקון הקדום) אמרנו שהמלכות היא סוד צתי"ו של הקצ"ה, ולזה הוסיף צ"ה לדרוש צתי"ו הוא סוד היראה, ודרש יצ"ה לשון הצני"ה, וסרס המקרא ודרשו חכמה יצנה צנית, היינו שאי אפשר להצין חכמה התורה כי אם בצני"ת, היינו ע"י המלכות שהיא סוד היראה. מאן דבעי למחזי למלכא ע"י צהר (צרהשית דף כ"ב ע"א) מלכא איכו חכמה עילאה עיי"ש, ולא אמר רמאן דבעי למחזי למלכא, היינו שצ"ה להשיג חכמה עלאה, לית ליה רש לכנוס אלא צניתא, היינו ע"י מדה היראה שהיא סוד הצני"ת כנ"ל: ורזא דמלה חכמה לא אשתמודעא אלא בביתא. פי היינו דאמרו אינשי שהכמתו של אדם אינה ניכרת אלא כשהוא צנית, וכיינו כדאמין שזהמלכות שהיא היראה ניכר חכמתו יצ"ש, דמי שאינו ירא שמים אי אפשר להשיג חכמה התורה: עמודא דאמצעיטא וכו' אלא בהיכליה. כמש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) מנאן דצ"ה לאשג"ה למלכה לית ליה רש לאשג"ה ליה אלא צשכינתא עיי"ש, והיינו היראה וכדאמין: לא אשתמודע לנביא וחזוה אלא בהיכליה. היינו כמש"ל (תיקון כ"א דף כ"ו ע"א) שהמלכות היא צחינת כצ"ח ל"א צשג"ה, ונצ"ח כלילא משית דרגן מסטרת דלת ו' של ז"ל עיי"ש: ורזא דמלה וז' בהיכל קדשו ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) המלך דא קצ"ה היינו

ומאן דאיהו אדם, בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא, עליה נאמר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת, והא אוקמוה מארי מתניתין.

ומאן דנטיר ברית, אתקרי איש תמים. ותמן בראשית ברית איש, דנטיר ליה מאשא^א דגיהנם. אבל מאן דאתעסק באורייתא ונטיר לה אתקרי אדם בדיוקנא דהוא דלעילא^א הה"ד (ישעיה טז) כתפארת אדם לשבת בית.

תא חזי כל מאן דנטיר אות ברית, דיוקניה רשים בשכינתא וצדיק^ה. ומאן דאשתדל באורייתא^ה דיוקניה רשים בעמודא דאמצעייתא.

תקונא רביעאה

בראשית, כתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה י"ק. פתחו לי, דא אינון תרין עפעפי עינא דאינון פתחין וסגריין. ועלייהו אתמר (שמות טז) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה (כרובים) אלין תרין כרובי עינא. פורשי כנפים עפעפי עינא.

ועוד

באר לחי ראי

באורייתא ונטיר לה וכמו שגמפרש ואזיל אתקרי איש תמים ותמן בראשית ברית איש כלומר כי דרוש זה כבר נזכר לעיל (בהקדמה דף י' וי"א) בראשית ברית איש, מאן דנטיר ברית איש, אתקרי איש לדיק חמים, דברית איכו י' ועס איש אחשביד איש, ודרש לה כהם דהאי איש היינו איש גהינם ועייש צדיאורנו, וכן סובב דרוש כ"ל על מי שנקרא איש, אבל מי שנער ברית חובה נקרא אד"ס. הה"ד כתפארת אדם לשבת בית. היינו כי ת"ת עמודא דאמלעיתא, שכוף סוד החורה, הוא בוד שם מ"ה מספר אד"ס ממשיל (דף א' ע"ב וצדף ז' ע"א) ובשאר דוכתי: כל מאן דנטיר אות ברית דיוקניה רשים בשכינתא וצדיק עי צרע"מ (פנחס דף ר"ג ע"א) פקודא חשיבא שכינתא אתקריא אות ברית מבערב לדיק חי יסוד עולם עייש:

בראשית. בתוקן זה דרש לחיבת בראשית על ענין המלכות המרומם צעונים צסוד צה עין גליון צ"ת ראשי וכו' שגמפרש ואזיל: פתחו לי שערי צדק קא מדקדק צמה שלמד הכחוצ פתחו לשון רצון מישוע רצון ענין: דא אינון תרין עפעפי עינא דאינון פתחין וסגריין. ר"ל דכ"ז שערים שאנו מדברים צה כהן, הוא כתיבו לצי עפעפי עינים, והיינו כתיב צד"ר (כשא דף קכ"ט ע"ב) דמאשגוחא דהאי עינא מהזק כולק, ואי עינא דה אכתיס רגעא חדא לא יכלן לקיימא טלבו עייש, ועי צע"מ (פרק א' משער גרמיס הכקודות) צסוד פקח עיניך ויראה, שבתוקן הוא כשבעינים נפתחו בשתיחי דשינין, דא נאמר יחי אור ויחי אור, אבל כשכחורות בעינים כס

ור"ל שאי אפשר להשיג חכמת וידיעת השיי לתקן לצו למלך אלא צצ"ת שכוף כיראכ סוד המלכות שעי' הכחמה וכיראכ מיתדים הוי"ב ואדניי ציתודא שליו צסוד וי"ו צביכל קדשו כ"ל, ואז כשמי כן לצושרי כנזכר ועלה אתמר כי ביתי בית תפלה וכו'. ע"ל (בהקדמה דף י"ב ע"ב) כי ציתו צית חפלה דה צי כנישחא, והיינו מלכות עייש. ומאן דאיהו אדם. עי צשער בגלגוליס (פרק א') שכתב, דע כי הוא עלמו הוא הכחמיס אשר צתוך הגוף, והגוף הוא לצו האדם האמיתי ואינו האדם עלמו עייש, וזה אמר ומאן דאיכו אדם, היינו שגמזיר הכורה על החומר ואינו הולך אחר חיות הגוף: בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא ע"ל (בהקדמה דף ז' ע"א) ועל דמות הכסא כמראה אדם עליו מלמעלה, דה שם מ"ה סוד ז"א עייש: אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בביהכ"נ ע"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"א) דצוק שאין השכינה במקומה לא נשמעו החפלות, והא שאמר אין תפלתו של אדם נשמעת אלא צצ"ת הכנסת, היינו כי אד"ס הוא ז"א סוד שם מ"ה מספר אד"ס, וכן אין החפלה נשמעת אלא אם מייחד האד"ס סוד ז"א עם הכיכונים שהיא המלכות צסוד והוי"ב צביכל קדשו, ור"ל כשמייחד עיי החפלה השכינתא עם צעלה שאז היא במקומה: והא אוקמוה מארי פתגיהון. צש"ס (צרכה דף ו' ע"א): ומאן דנטיר וכו'. כוונתו לפרש דברים מש"ל ומאן דאיכו אד"ס ואמר ומאן דנטיר ברית וכו', ור"ל שאין כוונתו כזה על מאן דנטיר ברית כי לזה יש רמז אחר צליון בראשית מצריית איש והוא דרוש אחר, אלא ככוונת על מאן דאתעסק

ועוד פתחו לי שערי צדק, אלין אינון תרין עיינין בזמנא דאינון (נ"א דעיינין) מסתכלין בארע מישור, אתמר בהון (שם) ופניהם איש אל אחיו. ובזמנא דלאו אינון מסתכלין בארע מישור, הא נחש עקלתון תמן, עליה אתמר (רות א) כי המות יפריד וגו' (נ"א והוא בין אחים יפריא).

תלת גוויי עינא, אינון תלת אבהן דאתמר בהו (שמות ו) אלה ראשי בית אבותם. בת עין דאיהי דקיקא זעירא דא שכנינתא (ב) דאשתתפת באבהן. ועלה אתמר (תהלים ז) שמרני כאישון בת עין וכלא ברזא דבראשית. תמן ראש"י תמן ב"ת.

קמ

באר לחי ראי

כרצום הם סוד דכר וניקצא, עליהו כתיב אלה כוננת מישורים, יצגין כך ופניהם איש אל אחיו. ועיי"ש עוד (צנ"צ) עה"פ מה עוב ומה נעים שבת אחים גם יחד כד"ל ופניהם איש אל אחיו, בשעתא דהוי חד צחד ומשגיחין אנפין צאנפין כתיב מה עוב ומה נעים, וכד מהדר דכורה אנפיו מן הנוקצא ווי לעלמא עיי"ש, זה הוא ציהיר הדברים כהן, בזמנא דאינון מסתכלין צאורה מייצג, היינו שהם משגיחין אנפין צאנפין שהוא סוד יחיד זוי"ג פנים צפנים צנחנת אלה כוננת מישורים אתמר בהון ופניהם איש אל אחיו והיינו צנחנת מה עוב ומה נעים שבת אחיים גם יחד. ובזמנא דלאו אינון מסתכלין באורח מישור הא נחש עקלתון תמן ע"י צהיריניס מצי"ה (דף ע"ג ע"ד) בזמנא דכרצום דאינון זוי"ג אינון אנפין צנפין ופניהם איש אל אחיו, צהאי זמנא ללותין מתקבלין צרעיה, אצל זמנא דזוי"ג לאו אינון אנפין צאנפין, ללותא לא מתקבל ונפק סמאל דליהו כלצא למיכל קרצנין דלהון דאינון ללותין, וצהאי ליבו ותלא אש מלפני ה' ותאכל אוחס, דא אכילה דקרצנין דאינון ללותין דישאל ותתמר צהון וימיתו וגו' עיי"ש. זה שסיים עליה אתמר כי הסות יפריד כי בזמנין דלאו אינון מסתכלין צאורה מישור, שזה מורה שאין זוי"ג ביחיד אנפין צאנפין. הוא משום המות דשריף שם אשר שורשו מהנהש שקלתון המפריד בין הדברים למנוע שלא יסתכלו זה צזה אנפין צאנפין וכלאמר: תלת גוונא עינא וכו' פ"ל (דף ד ע"ה) דהלת גלדי הם משמשים להעין שהם הכלים שעל ידם מסתכל העין, וכותחי צזה להעלים הדרוש שהתחיל דצראשית מרמז לבי עיינין שהם פתוחים שהוא סוד הסתכלות העייניס של זוי"ג פצ"ע צאורה מישור אינון תלת אבהן. ר"ל כי ה"ג גוונים שבעין חור סימק וירוק שהם סוד ג' ספירות חסד גבורה תפארת, הם סוד ג' אצות, כי הגי' נקראים האצות כמ"ש צנ"ח (סוף פרק ג' משער נוחין דז"א וצ"ד) א"ל ראשי בית אבותם. ר"ל כי השורש של ה"ג אצות חגי' הם סוד

צנח"י שינה שהם קמולות וסחומות אז הוא שממין ר"ל, זה היה ענין מיתה וציעול של ה"ג מלכים עיי"ש וזה אמר כאן הרמז צראשית, צי ראשית, כי על צראשית פירש"י תחלת דברים צמטש צראשית נאמר ויאמר חלקים יהי אור, והיינו צי ראשית, ע"י ה"ג פתחים סוד צי עפעפי עינא דסגרין ופתחין שהוא סוד צי ראשית, והיינו כי תחלה היה ה"ג עפעפי עינא סגרין ע"כ והארץ היתה תורה וצ"ה, והיה ציעול ומיתה צהעולמות של ה"ג מלכים, עד שפתח כציעול העפעפים של העינים צסוד פקח עיניך וראה, ולא נאמר ויאמר חלקים יהי אור ויהי אור ועלייהו אתמר והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה וכו' ע"י צזהר (צחוספות שצסוף חלק צי דף רע"ט) שדרש לה להאי קרא דהיוו הכרצום פורשי כנפים נמצאה על צראשית צרה חלקים את השמים ואת הארץ, ומפרש שם דכשהכרצום פורשים כנפיהם נמצאה מהחי סערא ומהחי סערא, כדן מדווח אשחכח ועשה יחוד קוצ"ה ושכימתי והמלכות התכלילת צעטרה כדקא יאות וקיימא צאשלמותא, וכדן ליבו צרוא דילה צראשית צלה פרוחא כלל עיי"ש ולזה מפרש הכא דהכנפים הם סוד צי עפעפי עינים, דצמזן שהם פורשי כנפים למעלה, היינו שהעינים הם פתוחים אז נאמר פקח עיניך וראה וכנזכר. אלין תרין כרובי עינא וכו' פ"ל (תיקון ע' דף קכ"ח ע"ה) שיש כנפי עינא וכרובי עינא, ואמר שם דכנפי עינא אינון עפעפים עיי"ש, וע"י צרי"ה (פרק ח' משער הקדושה) שכתב זי"ל, נראה שכתנפים החתחוניס שצעין הם נקראים כרצום, והעפעפים הם העליונים המסככים על העין עיי"ש. ועוד פתחו לי שערי צדק אלין תרין עיינין וכו'. עתה מפרש הרמז דצראשית צסוד פתחו לי שערי צדק על פתיחות העינים להסתכל, כדמפרש ואזיל ע"פ הפסוק פתחו לי שערי צדק, ומפרש לך שמתכלין צאורה מישור, ולהלן מפרש איך הוא מרמז צתיבת צראשית: בזמנין דאינון מסתכלין באורח מישור וכו'. ע"י צזהר (פי אחרי מות דף נ"ט ע"ה) דכ"י

קס רבי שמעון על רגליו, ואמר רבון עלמין אפתח עיני לאסתכלא בהון לעילא. אבא ב"ם בארבעים ותרין אתון דשמא מפרש. למנדע כל את ואת [דף י"ט ע"א] על תקוניה, בראשית וגו' והארץ היתה תהו ובהו. ואינון אב"ג ית"ץ. קר"ע שט"ן. נג"ד יכ"ש. בט"ר צת"ג. חק"ב טנ"ע. יג"ל פד"ק. שק"ו צית. בשכמל"ו. כל את ואת^ג אית ליה מאמר, ואית ליה נתיב. עשר אמירן אינון ול"ב שבילין. וכלהו תליין מן אי"ק. ודא איהו (תהלים קיח) אבא במ אודה י"ק אי"ה בחושבן אודה י"ק. (י"ק חכמה ובינה. א' כתר עלאה) ואינון שבע ספירן. כלילן בשבע שמהן. וכלהו כלילת לון בת שבע. ולית ספירה מכולהו ספירן דיהא לה רשו לארקא ברכאן ולאשפעא

באר לחי ראי

כל את ואת אית ליה מאמר, ואית ליה נתיב. עשר אמירן אינון ול"ב שבילין ע"ל (דף י"ט ע"א) צבאורו שכ"ס מ"צ דמנעש בראשית, הוא כולל ל"ב חלקים בגאמר צמנעש בראשית, שהם סוד ל"ב נתיבות החכמה ופשרה ממלכות שהוא מספר מ"ג, סוד השם מ"ג שגברא צו שמים וארץ, וכיון דבקרובש כל אחד כולל מתצירו ע"כ צדאוי שכל"ב נתיבות כלולים מ"י ממלכות, וכ"י ממלכות כלול"ב מל"ב נתיבות, ומצואר ממילא שכל אות ואות מהשט מ"צ יש צו כח מהשטרה ממלכות ומכל"ב נתיבות: וכלהו תליין מן אי"ק. ע"ל (צבאורמך דף ע"ו ע"ב) שהשם אי"ק מרמז לל"ב חלקים דמנעש בראשית שהוא סוד ל"ב נתיבות החכמה, כי אות א צלויורו כח א הוא סוד צי פעמים י"ז מספר ל"ב נתיבות החכמה, וחותיות י"ק הוא השם שמאור בחכמה. ועיין צבאורו שם הרי תיבת אי"ה - אבא במ אודה י"ק. צ"ס הוא השם מ"ג, אוד"ה הוא מספר השם אי"ק: מ"ש צמוסגר י"ק חכמה ובינה א' כתר עלאה. הכי צדפוס מנוצב וואמשע"דס לא גרים לה, וכפי הנראה הוא הגב מל"ח ת"י. שכתב לצאר מש"ל וכלהו תליין מן חק"י"ק, ומפ"ה שהשם הזה הוא כולל הג"ר כח"צ, אשר הג' גוויין של העין שהם סוד ג' אצות חג"ת נמשכין מהג"ר כח"צ וכמ"ל וואינון שבע ספירן. ר"ל שהשם מ"צ של אנה צכת יש צו ז' שמות, וכל שם מאור צספירה אחת מהז' ספירות, וכמ"ש צפפ"ח (צסוף שער תיקון חל"ת צסדר הלימוד וצסדר השצוב וצש"ד). כלילן בשבע שמהן וכו'. ע"ל (דף ע"ז ע"ס) שאמר שם שהמלכות נקראת צת שצט על שהיא כלילת צזי שמכן הו"י"ה, ומסוף הכ"ה למר שכלילת גס מ"י שמכן דשם מ"צ וכאמור: וכלהו כלילת לון בת שבע. זכ המשך להדרוש ה"ל שנקראת המלכות צת עין על שם כי היא סוד צת שצט, דהיינו שהיא כלילת צצצט ספירות. וזכו המשך הדברים שלכך נאמר פתחו לי שערי דצק שמרוח לפתיחות העפעפים צבהמלכות העין, אצח צ"ס סוד ה"ז שמות דשם

סוד ג' מוחין חצ"ד, כמ"ש צפפ"ח (פרק ע"ז משער בעמודה) צבהכ"ה צסוד וזיכר חסדו אצות, שהג' אצות חג"ת נמשכין מהג' רחשין חצ"ד עו"ש: בת עין וכו' דא שכינתא דאשתתפת באבהן. ר"כ כי צ"ת מן בראשית רמוז לסוד העין, לשון צ"ת עין, שמרמז למלכות כמש"ל (תיקון י"א דף כ"ז ע"ב) וצדור (ויקבל דף ר"ד ע"א) [וע"י פפ"ח פרק ד' משער חק"ש שג"ל המעבן] ונשאר חותיות ראש"י, שמרמז לסוד ראש"י צית אצותם שהוא סוד הג' אצות חג"ת שנמשכים מג' מוחין חצ"ד שהשכיכה משתתפת צהון. ועלה אתמר שמרני וכו'. ע"י צדור (ויקבל ע"ס) צסוד צכת דה"ל נקודה של צכת עין היא המלכות, וכיון דסלקא ה"ל נקודה ונבורת נכיר כדון מתעטרה צאצבהן, וכיון דמתעטרה צאצבהן כדון אחצרת ואתאחדת צכו למכו"י חד, וז"ל נקודה היא עיקרה לכל עינא דחקרי צ"ת כד"ל שמרני כלישון צ"ת עין, וז"ל צת כד מתחצרת וכו' עו"ש: וכלא ברזא דבראשית פ"י שהג' גווי' דעינא שר"ס סוד הג' אצות, וגם הצ"ת עין אשר צכללותם הוא סוד הסתכלות העין, מרומ צתיבת בראש"ית שהיא חותיות ראש"י צ"ת. וחינו צצתיבת ראש"י מרומ הג' גווי' דעין שהם סוד הג' אצות צסוד אלה ראש"י צית אצותם כ"ל, וצ"ת הוא ח"ה דצ"ת עין שהיא המלכות למנדע כל את ואת על תקוניה בראשית וגו' והארץ היתה תהו ובהו וכו'. היינו כי ר שמעון אמר לעיל (דף י"ג ע"א) דמבראשית ע"ו ה"ז של וצרו יש מ"צ חותיות, שהם סוד השם מ"צ שגברא צו שמים וארץ, וצכן התפ"ל ר"ש שופתחו לו מאור עיניו לצאר סוד כל אות ואות מהשם הזה. ואינון אב"ג ית"ץ וכו'. ע"י צפרדס (שער פרטי בשמות פרק י"ג) וצקנה הגדול (דף ל"ז ע"ב) שהשם מ"צ דמנעש בראשית היו"ת"ס מבראשית וגו' עד ה"ז של וצרו, כס נגד השם מ"צ של אב"ג ית"ץ וכו' עו"ש, וע"י צדור חק"ש (ר"ש פ' בראשית) חכ בשכמל"ו. לפי שהזכיר השם מ"צ אמר בשכמל"ו, וכמו שיסוד ר' נחוניאל צן הקנה לאמרו אחר אנה צכת.

ולאשפעא לתתאין אלא בבת שבע. בגין דאיהי קשורא דכלהו ספירן. דאי ספירן הוו מריקין לבר מינה הוה פרודא. ובגין דא לית רשו לארקא ספירה לשום אתר בר מינה לגבי תתאין. ובגין דא אתמר בה (ירמיה ט) אל יתהלל חכם בחכמתו וגו' כי אם בזאת. (ויקרא יז) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דלית רשו לנביא וחכימא למנדע לעילא שום מדע אלא בה. ובגינה אתמר (שמות יט) ומשה עלה אל האלקים. ודוד בגינה אמר (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא (ד) מקום לי. איהי שלימו דאדם. שלימו דיהודא. שלימו דשמא קדישא. שלימו (ה) דכל ספירה וספירה.

תקונא חמישאה ליום ד'

בראשית ב' ראשית. נקודה בהיכליה. והאי נקודה איהי מחשבה סתימא.

אדהכי

באר לחי ראי

עיי"ש (וע"ל תיקון ג' דף י"ח ע"ב וצביאורנו טס). שנת לעיני לעפעפי תנומה. פי שכל עבודתו היכ שיכיה העינים ועפעפוס פתוחים צנחי פקה עיניך ורלכ, צפוד פתחו לי שערי לדך וכמיש: עד אמצא מקום לחי. פי צוהר (פי פנחס דף רכ"ב ע"ב) צפוד ויפגע צמקום, למקרי"ס הוא סוד המלכות שכיח מקומיו של צעלה דמטרוניחא שבה אליה לכזווג עמה עיי"ש, ואז שאמר עד אמנח מקרי"ס לה, שיכיה במקום שכיח מזה המלכות צנח צשלימות שינח צעלה לכזווג עמה ציחודא שלים איהי שלימו דאדם. היינו כמיש צעי"ח (כרך ב) משער התיקון וצפרק צ' משער גאה ורחג) דז"ח שכו"ס סוד שם מ"ה, לא נקרא אד"ס צלל נוקבא דיליה, צפוד זכר ונקבא צראס ויקרא חת שמש אד"ס, וצלל נוקבא אינו נקרא אד"ס, וכן שם מ"ה צגי אד"ס, והמילוי אשר צקצבו גימי י"ע מספר תרי"ב צח זוגו של אד"ס, וצלל המילוי שכו"ס רמח למלכות אינו מספר מ"ה, עיי"ש וצלק"ת וצשער הפסוקים (צפי צראשית צפסוק ויקרא חת שמש אד"ס) שלימו דיהודא גם אז מצוהר צדצרי רצינו צפעי"ח (פרק י"ב משער כק"ש) צפוד אח"ד, כי ז"ח אינו אלא א"ח, והדל"ח שכיח המלכות משלמת לו לאח"ד עיי"ש שלימו דשמא קדישא. כי בג' אוחיות יק"ו הוא סוד ז"ח והמלכות היא ה' אחרונה מהו"י"ב, ובאשר נחרתקה המלכות מצעלה וחסר בהי מהו"י"ב אין בשם צשלימות, וכמש"ל (דף י"ז ע"ב וצש"ד). שלימו דכל ספירה וספירה. כמיש צעי"ח (פרק א' משער מיטעו ה"רה) שכל ספירה וספירה מני ספירות דז"ח אינה אלא צענה פי ספירות, והמלכות משלימתו למשך עיי"ש.

מ"ב דכלון צבחה עין כזכר לארקא ברכאן ולאשפעא לתתאין וכו' כי המלכות נקראת עקרת הבית כמיש צפעי"ח (פרק י"ב משער כק"ש) וצלק"ת (פי ויל"ח), ועי' צפעי"ח (פרק א' משער החנוכה) דהמלכות היא הנותנת ערך לציתח ומוק לעשרותיה עיי"ש. בגין דאיהי קשורא דכולהו ספירן עי' צפעי"ח (פרק י"ב משער החפילין) צביאור הענין איך המלכות האחרונה נכלל בה כל ה' ספירות כולם, ועיי"ש עוד (צפרק ג' משער ר"ב) שכתב וז"ל, דע כי כל ספירה וספירה מני ספירות של ז"ח יש בה צחינה מלכות, וכל אלו הני מלכות ירדו ויחנין אל הנוקבא שכיח רק נקודה אחת לצד, ועם אלו הני מלכות נעשית היא צח עשר ספירות גמורות עיי"ש לית רשו לארקא ספירה לשום אתר בר מינה לגבי תתאין. פי שכל השפעות מכל ספירה וספירה צעי"כ להיות נמשך רק על ידה ואמנעי"ח כמש"ל כי אם בזאת וכו', בזאת יבא אהרן אל הקדש. היינו כמש"ל (דף י"ח ע"ב) צפוד הפסוקים הללו, כי אם צח"ת יתהלל וגו' צח"ת יבא אהרן אל הקדש שמרמז להמלכות שנקראת צח"ת שכיח העיקר לכל השפעות ויסוד לכל העלוות בעצותה כש"י עיי"ש: דלית רשו לנביא וכו'. גם זה הוא שם לעיל דלית השגה לנביא וחוכה וחכם פחות מינה עיי"ש: ובגינה אתמר ומשה עלה אל האלקים עי' צוהר (פי יתרו דף ע"ח ע"ב) ומשה עלה אל האלקים לאתרא דפרישו גדפוי דשכינתא עיי"ש, וק הוא (צפי משפטים דף קכ"ב ע"ב) ומשה עלה אל האלקים דא שכינתא עיי"ש, והיינו שלא היה אפשר למשה להשיג כל מה שחשיג ולראות כל מה שראה ולעלות למקום שצלה, רק עיי' המלכות, וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"ח ע"ב) מאן דבעא לאשגא למלכא, לית ניה רשו לאשגא ליה אלא צשכינתא וכו', ומשה צגינה אחקיים צעלמא

בראשית, ב' ראשית. פי צעי"ח (פרק ה' משער סתימ"ח) צביאור דצרי התיקונים והמשכילים

אדהכי הא אליהו אזדמן לגביה דרבי שמעון. אמר ליה רבי רבי. והא ב' פתיחא איהו. אם כן במאי איהי מחשבה סתימא בה. אלא בריש הורמנותא דמלכא. בוצינא דקרדינותא. כד מדיד משיחא. האי נקודה נפיק מינה קו דסתים האי מחשבה כגונא דא ׀ בקדמיתא איהי מ"ם סתימא. וכד אתפשט קו דאיהי ׀ מן המדה. איהי אתפתחת ואתעבדת ב'. ודא בראשית, ב' ראשית, נקודה בהיכליה, וכד איהי ׀ סתימא, איהי מ"ם רבתא

באר לחי ראי

נקרא בוצינא דקרדינותא בכל מקום, ר"ל נר החזק, כי הכר הוא אש ואינו אור כמו החסדים, והוא נר אש החזק מלד בצורות, ולכן מתצרכים עיי האי בוצינא דקרדינותא שהיא הנותנת קלבה ומדה, ונקראת קו המדה, והטעם כי החסד הוא מתפשט צשפט בלי קלבה, אך בצורה שהיא דין נותנת קלבה אל השפט שלא יתפשט יותר מן הראוי אל המקבלים, ולכן בוצינא דקרדינותא איכו מדיד ועבד כל אינון משיחין עכ"ל. האי נקודה נפיק מינה קו וכו'. עיי צהר הרקיע (פי תרומה צסוף פרקא קדמאה דספרא דלניעותא) צפי לאחד מהתלמידים להאריז"ל, שמעתי מאמר זה לר"ל דמה שאמרנו די הזרע ברחם האם הוא צסוד ׀ סתימא הוא רק צשפת העיבור, אבל קודם הכזרעה ולאחר יציאת הולד הוי ברחם צצחי אית ב', והיינו דעיי צעישת בבוצינא דקרדינותא צמחשבה עלאה הוליא האי נקודה עלאה עפת מוחא שממנו נולד ז"א וצא ברחם אמו שהוא צינה כלורת אית ב, וכשהזרע הוא ברחם האם הוא צתמונה קו כלורת אית ׀, וזו הוי הוא סותם האות ב' צנד שמאל ונעשית צצחי ׀ סתומה דלמרבנה המשרה, ואח"כ כשז"א נגדל יצא למקומו אז נפתח פתח ה"ם וחזר להיות צסוד לורת ב' עיי"ש. וכו' ציאור הדברים שאמר. בקדמיתא איהו מ"ם סתימא ר"ל צשפת הכזרעה צימי העיבור קודם הלידה שנסתם ברחם צסקו אז נעשה מהב' לורת ׀ סתימא וכד אתפשט קו דאיהו ׀ ר"ל צזמן לידה הוי"א שנתפשט ונתגלה וילא מרחם אמו כצכר מן המדה. ר"ל מרחם האם שנקראת מדה משום שנותנת מדה לקומת ז"א כ"ל. איהי אתפתחת ואתעבדת ב' ר"ל דלאחר הלידה אתפתח ברחם שהיו סגור כלורת ׀ וחזר להיות צלורת אית ב' וכאמור ודא בראשית ב' ראשית נקודה בהיכליה. פי שברמז של צראשית שאמרנו שהוא צ' ראשית, הוא מרמז לראשית צריאת העולם צתחלת הכזרעה אשר הנקודה הוא צהיכלא כלורת אית ב ונקודה צתוכה, ואח"כ כאשר צא עפת נקודה הצרע שהוא סוד ז"א ונעשה צצחי עיבור צתוך כב, האי נקודה הוא סותם האד הפתוח, עיי א"ע שהוא צלמת כלורת אית ב, עכ"ז הוא סוד ׀ סתימא

וכמשכילים אינון אחרון דלילין צצ' דבראשית, וראשית מרמז לנקודה צהיכלא, והיינו כי הצ' מרמז לצינה דמינה אחרון, וראשית מרמז לחכמה דמינה נקודין עיי"ש וזה שאמר צראשית צ' ראשית, שהצ' מרמז לצינה, וראשית מרמז לחכמה, וחיבור שיהם הוא חיבת צראשית והוסוף עוד ואמר נקודה בהיכליה, והאי נקודה איהי מחשבה סתימא והיינו כמש"ל (דף י"ז ע"ב) דהב של צראשית יש צתוכה נקודה. כי הצ' הוא צינה, והנקודה צתוכה הוא סוד המתשבה והחכמה ועיי"ש צציאורנו וזה הוא ציאור הדברים כאן שהב עם הנקודה צתוכה מרמז לזה שהנקודה הוא סוד נקודה צהיכליה, שהוא סוד מתשבה סתימא שצתוך הצינה, כענין מוח אצא שהוא סתימא צלמא, וכמ"ש צע"ה (פרק ה' משער רפ"ה נלתיין צמ"ק) כי יסוד אצא מוליא עפת המוחין לצייר ממנו הולד, והאצ הוא מצרר צמוחין שגו הנקרא מתשבה ומצרר היעצ ושדי ליה צפומא דלמא עיי"ש והא ב' פתיחא איהו וכו' קושיית אליכו על דצרי רצביי הוא צמ"ש שהנקודה צתוך הצ' מרמז לזרע דיסוד אצא שהוא החכמה סתימא ברחם האמא, דלפי"ז לא יתכן שתייה הנקודה צתוך צ' שהיא פתוחה צנד אחר, דהא העפה ל"ל סתימא ברחם אס צכל די רוחייה כלורת ׀ סתומה צסוד צ' דלתות ברחם, וכמ"ש צע"ה (שער הירח), וצפע"ה (פרק ז' משער ק"ש עשה"מ) דסוד ברחם של האמא שמקבל צתוכה הזרע של יסוד אצא הוא כלורת צ' דלתי"ן והיינו כלורת ׀ סתומה עיי"ש, ועיי עוד מזה צע"ה (פרק י"א משער הכללים) צציאור הענין דמ"ם סתומה הוא מרמז לצינה שמתייחדת עם אצא ומקבלת כל אורות דאצא וסותמת אוחם עיי"ש, וא"כ היה לריך להיות ברמז צם סתומה ולא צלות ב' שהיא פתוחה צנד אחר. אלא בריש הורמנותא דמלכא וכו'. ר"ל צתחלת ממשלתו שצא לצרוא את העולם כדי שיהיה נקרא צתואר מלך [ועיי צש"ס (גיטין דף ק"ז ע"ב) הורמנא דמלכא, פירש"י שולטנות המלך]. בוצינא דקרדינותא כד מדיד משיחא. עיי צמבוא שער"ס (שער ג' פרק ׀) שאהריז"ל מפרש הדברים האלה וצ"ל, גצורה דעתיק בגנוח תוך מוחא דלריך

רבתא (ישעיה ט) מלמרבא המשרה (ס"א למרב"ה בגימטריא עזיר או זר"ע, בההוא היכל זרע זרעין לתקונא דיליה. המשר"ה בגימטריא תקוין עם האותיות והמלה. ודא מם רבתי) ואתעבידת עזקא. ובגינה אתמר לגבי כלה תהא לי מקודשת בטבעת זו א. ס. ועלה אתמר קוטרא (תוטרא) בגולמא נעוץ בעזקא. ואיהי לא חוור ולא סומק ולא אוכם ולא ירוק ולא גוון כלל. וכד אתפשטא לאנהרא, איהי עבידת גווינן (ס"א ד גווינן) לאנהרא.

ורזא דמלה (תהלים קד) עוטה אור כשלמה וגו'. כד איהי אור מעוטף ולא אתפשט ואיהי סתים. אתקרי אויר, אור סתים באת יו"ד נקודה בהיכליה. כד אפיק י' מאויר אתגלייא איר.

ודא איהו (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור. וחמש זמנין אור אינון בעובדא דבראשית. ואינון ה. ועלייהו אתמר (ישעיה ט) מי מדד בשעלו מים, ודא דרועא ימינא, ואיהו גוון חוור

באר לחי ראי

סתומא ונקראת מחשבה סתומא וכאמור. וכד איהי סתומא, איהי מ"ם רבתא מלמרבא המשרה. ע"ל (תוקן כ"ע דף ע"ב ע"א) צכוד גן נעול מעין חתום, כי מעין חתום הוא חס האם, ולאחר שם מלון יורו נעול דילה, דא ו' דסתים להיכלא ובה אסתעבד מ' סתומא, איהי מ' רבתא דלמרבא המשרה וכי עיי"ש. בההוא היכל זרע זרעין ע"י צכור (בראשית דף ע"ו ע"א) זכר סתומא דסתומין וכי יכדון אסתפשט האי ראשית ועבד ליה היכלא חמן זרע זרעא דקודשא לאולא, ועיי"ש במקמי וצאור החמה עזקא הוא תרגום של עזעת, והיינו כלורת ס סתומה וקביתל וכי בשבעת זו. לרמ על הי"ל וכמ"ש בעעמי מלות (פ' כי תלף) וצסידור הארזי"ל צכונת ענין הקדושין שהוא סוד החמה שנקרא קודש, והעצעת הוא סוד ס סתומה כלורת טבעת, כי טבעת הוא סוד הנוקבא עיי"ש: ועלה אתמר. צכור (בראשית טס) קוטרא בגולמא נעין בעזקא. יש גורסין חווערא צגולמא, ור"ל כי ז"א כשכוח צרתם האם ומשוך צקי כלורת חווערא והוא צצחי גולם צזמ העיבור שלה קיבל עדיין לורתו כגודע. הוא נעון בעזקא ונעשה דופן הרביעי, ועיי"ש נשלם הקף העצעת וכנזכה. ולפי כגי הישגה קוערא קועולמא הוא ג"כ מרמז לענין כז"א כשכוח צרתם חמו, כי קוערא הוא לשון קשר שהוא היסוד שמרמז לעצעת הקדושין כ"ל: ואיהי לא חוור וכי ולא גוון כלל. ר"ל דלכתי נקרא זרע סתומה שנתוך הרתם גולמא, כי צזמ העיבור אין לו עוד לורה ושום מראה כלל, רק צחי אור פשוט שהוא צחי חומר וגולם בלא שום לורה וגוון, כי ענין לורה וכל הגוויים הם בו רק צכה ולא צפועל: וכד אתפשטא לאנהרא. הוא סוד הליכה וליאת האור

מן הכח אל הפועל כד איהי אור מעוטף ולא אתפשט ואיהי סתים אתקרי אויר. ע"י צכור (בראשית טס וצדף ש"ח"ו) וצמק"מ שם דהאי נקודה שהוא סוד הזרע של החכמה כשכוח צחוך צטן הצנייה צכור נקודה צכיליה, היכ צסוד יו"ד סתומא שלה היכ האויר של החכמה נתגלה צפועל, וכי צצחי אויר, והיינו שהי צצחלמנע תיבת אור שמרמז לז"א אינון משוך צלורת ו' צפועל צצריכות כקומתו הראוי לו, רק שהוא עדיין צצחי נקודה קטנה שהוא לורת ו' עיי"כ יש צחלמנע האור לורת ו' שמרמז על קומת הז"א צכה, ולורת ו' שמרמז עליו כמו שהוא עדיין כעת, וכאשר נחפש החכמה וילא היו"ד מצטן הצנייה ונחלחך ונעשה ו' צפועל אז נפרד היו"ד מן האויר ונשאר רק הי צחלמנע ועיי"ש נאמר ויאמר אלקים יחי אור, היינו שיתפשט היו"ד מן האויר וישאר אור, עיי"ש צציראור ענין זה צעי"ה (פרק ד' ופרק ו' משער א"ח) צאור. נקודה בהיכליה. כונתו לצאר דלפמי"ש לעיל שזרע מוח החכמה שצחוך הצנייה הוא צחי קו משוך כלורת ו' לסתום כדופן הפתוח של הכי א"כ חיק הרתם צכ"י דגושא שאין שם צחוך כ"י רק נקודה כלורת יו"ד, ולזה מתקן כי הכס שאמרנו ששכחמה יש זה צחי קו משוך שיהא צו מוח אורך כשיעור לסתום כדופן של כ"י כנזכה, עכ"ז הכס הקו הזה צעלמחתי אינו רק צחי נקודה סוד יו"ד וצחמה קדומה רק שנמשך א"כ עד שסותם האור, ויש צו צי צחינת צחי ו' וצחי ו', וזה הוא היי וזה שצאור כ"ל: וחמש זמנין אור אינון בעובדא דבראשית ואינון ה. ע"ל (דף ד' ע"ב) דחמש זמנין אור כנאמר צצכודא דבראשית צימא קדמאס הם לקבל הי קדמאס דכלילא מחמש אור עיי"ש, וכונתו לצאר צכא מש"ל דקדום כלחה

חזור. (שם) ושמים בורת תכן, דא דרועא שמאלא, דאיהו גוון סומק. (שם) וכל בשליש עפר הארץ, דא גופא עמודא דאמצעייתא, ודא גוון ירוק, (שם) ושקל בפלס הרים [דף י"ט ע"ב] וגבעות במאזנים, תרי סמכי קשוט. והאי ה' איהי אתפשטת לאנהרא בחמש גוונים דאינון ה' זמנין אור. ה' איהי מדה דילה. ה' עלאה חמש אור. ה' תתאה חמש גוונין דנהרין בהון חמש אור. וכד אתפשטת ה' עלאה לאנהרא בה' תתאה בחמש גוונין (דנהרין) דילה. מיד אתפשט ו' לגבה, ודא איהו נוטה שמים כיריעה. דודאי כד איהי נהירא בגוונין דילה אתמר בה (בראשית ט) וראייתה

באר לחי ראי

מן הכי הכיין לזוך צנין העולמות, ואח"כ נעשה כ"ו: ה' תתאה חמש גוונין. כמש"ל (דף י"ט פ"א) שהמלכות היא מרגלית שהיא כלילא מכל גוויין ואיכי ספיר דנעיל גוון תכלת ואוכס עי"ש. הנה מזכיר משם דכ"ו תתאה שהיא המרגלית כד המלכות מרמז לכי גוויין כענין המרגליות. וכד אתפשטת ה' עלאה לנהרא בה' תתאה וכו', מיד אתפשט ו' לגבה. ר"ל שזה הוא הענין שאמרנו שהיו"ד שנתון כ"ו אתפשטת להיות קו ארוך כנורת אור ו', והיינו שעי' כ"ו הכיין מספר ו' אתפשטת כי להיות ו', והיינו גמ"ש צ"ח (דרוש ו' משער מיין ומ"ד) כי תחלת כל זוג דז"יין לריך תחלה לעשותה כלי ואח"כ מזדוג בעלה עמה, ואין הנקודא מאירה אלא מכה הצנינה שהיא צנינה אח' הוללע ועי"ש נסמרת ויצו"ח אל האדם ומזדוג בעלה עמה עי"ש. וזהו ציור הדברים כאן שעי' התעוררות כי שהוא אצ"ח צנינה שהוא כי עלאה, עי"ש נתעוררה הצנינה לתקן את הכי תתאה לזוך זוג ז"ל בעלה. וזה שאמר וכד אתפשט וכו' ר"ל כשמאירה אמת צמלכות לעשות אותה כלי צפרוף שלם כ"ו גוויין כד כי פעמים אור, אז נתקנת לזוג עם ז"ל בעלה ואתפשט וא"י לגבה: ודא איהו נוטה שמים כיריעה. והיינו כי שמים הוא סוד ז"ל כמש"ל (תיקון ג' דף י"ח ע"ב ולבן ריש תיקון י"א דף כ"ו ע"ב), ועי' דכ"ו (תרומה דף קס"ד ע"ב) דאות ו' אקרי יריעה עי"ש, ולזה אמר שזה סוד הפסוק עטה אור כשלמה נוטה שמים כיריעה, והיינו שעי' התעוררות הצנינה כ"ו פעמים אור לקשט הכלה כ"ו גוויין כ"ל, עי"ש נתעורר בעלה שהוא אור ו' צבור נוטה שמים כיריעה להזדוג עמה וכאמור: כד איהי נהירא בגוויין דילה וכו'. ר"ל ללחך שהמלכות מקבלת הכי גוויין דכ"פ אור ומתקשטת עי"ש בגוויין דילה, אז מלכה חן צניני בעלה להזדוג עמה, וכמ"ש צ"ח (דרוש צ' משער מיין ומ"ד) ח"ל, גם פי כד סליק צרעותא הוא יוחר עמוק ונעלם, וכוא כי הכה אין הזכר העליון מתעורר לזוג עד שבתקצא העליונה מתקשטת והכין עצמה לזוג ותמלא חן צניניו ואז הוא מתעורר להזדוג עמה, שאח"כ הכה הוא עמוק למעלה לקבל

הלידה כי כל הכי גוויין שהוא כד הגורה של ז"ל ככה ולא צפועל וכלל התחלקות, עיי' צעודן צרחס האס לא שייך לומר צו חזר ולא סומק וכו', ומכ"ש נקראת האמת עלאה ה' על שם הכ"פ אור הגאמר צבריות ז"ל שהוא צחוכה צעידור שנתלקו אח"כ לכי גוויין כ"ל, דכל אמן שהיה צרחס האס היה צנח"י גולם אחד ונכללו כולם ציחד, עי"ש מרמז סוד ה' ראשונה דכוי"ח על שם הכי פעמים אור שיש צה ככה: ועלייהו אתמר מי מוד בשעלו מים. עי' דכ"ו (בראשית דף י"ח ע"א) שפסוק זה מרמז לסוד משחתא דז'וליונא דקדוניתא הכ"ל, ועי"ש עוד (דף ל' ע"ב וצ"פ תרומה דף קצ"ב ע"ב) שפסוק זה מרמז לסוד צריחת העולם שהיה מתחלה עיי' זרע התבונה שצנען האס, ואח"כ נלעויר וילא מכה אל הפועל עי"ש, ולזה מפרש הכה איך מרמז צפסוק זה ענין הלידה והתגלות איך שילא ז"ל צקומה שלימה ונתחלקו כל הכ"פ אור ל"ו גווייס, וכל גוון מאיר צמדה וצאצ"ר צפני עלמו. מי מוד בשעלו מים וכו'. עי' צלק"ח (צ"שע"י) שמפרש סדר הקרא צענין א', מי מוד בשעלו מים, היינו צוליונא דקדוניתא שהוא קו המדה הגנוז צמעי אמת, מים הוא סוד החסד, ושמים הוא הגבירה שהוא אש ומים ואת עי' של אש הוא קודם. צורת חכן, כי זרע הוא ג"כ גבורה. וכל בשליש עפר הארץ, היינו מלכות הנקראת עפר ילכה בשליש העליון של הגוף שהוא ת"ת. ושקל בפלס הרים וגבעות, הם גלח וכו'. וכהי' מדות הנאכרים הם סוד כי פעמים אור דמעשה צראשית עי"ש: דא גופא עמודא דאמצעייתא. ר"ל כי תיבת בשליש מורה על גוף דת"ת שהמלכות עומדת בשליש הגוף של ז"ל והיינו צחוק דיליה כזכר: במאזנים, תרין סמכי קשופ. כמש"ל (דף י"ז ע"ב) מאזני לך צ' סמכי קשופ, והיינו סוד נוי"ח שהם צ' גוויין אוכס ותבלת, כרי חמש גוויין: ו' איהי מדה דילה, ה' עלאה וכו', ה' תתאה וכו'. ר"ל שכל זה נרמז כהנקודס שנתון כ"ו שהוא סוד נקודס צכייליה, הוא צוליונא דקדוניתא דמדה משיחא דממנה נעשה צנין העולמות, שהוא סוד ו' אוחיות יק"ק. ומפרש תחלה איך כי נתכוון

וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה בתכשיטהא ככלה דמתקשטא לגבי בעלה. ומיד נוטה שמים כיריעה דאתי בעלה לגבה.

ודא איהו רזא דקו המדה דאיהו ו מההוא מדה דאיהו י. ולבתר דאיהי גטלא שמא קדישא, אתעבידת איהי מדה מתתא לעילא, כמה דנקודה י איהי מדה לעשר יריעון, כך איהי אמה מסטרא דתא ו כלילא מי אמות הה"ד (שמה כו) עשר אמות אורך הקרש ודא

באר לחי ראי

לחם וגולס ח, ואמר כעטם עפמי"ש צע"ה (דרוש ע"י משער מ"ן ומ"ד) דכשמהיחד ז"י"ג נעשכ יהוד כו"י"ב חד"י צ"ירוף יאקדונק"י י צלאש וי צסוף, כי הלי"ם כאל"ל עשר ספירות מלמעלה למטה ועשר ספירות מלמטה למעלה, וכל י מורכ על י ספירות. וצ"ן כו"ד כלאשוכ מורכ על י ספירות מלמעלה למטה צסוד אור ישר, וכו"ד כלאשוכ מורכ על י ספירות מתחת לעילא צסוד אור חוצר עי"ש, וצ"ן גם צ"ב מוצן שלמי דדרוש כזכר תקטו בעולמות צחלוב צ"ד אוחיות כו"י"ב צ"ב צ"ירוף יקצ"ן מעילא לתתא, כן חזרו וזכ"ר מתתא לעילא, וכתחיל כ"ר לעורר מתתא לעילא וצ"ב כהתעוררות עד כו"ד צסוד אור חוצר, ועי"ב נרמזים שניכס כ"ר וכו' צנקודכ לתתא, יען כי שניכס כ"ס התחלות כאלולות של ד' אוחיות צסוד אור ישר ואור חוצר וכאמור: כמה דנקודה י איהי מדה לעשר יריעון, כך איהי אמה מסטרא דאות ו. כלומר כי כ"ס ידוע שיש מדה כלה כנקרא סה"ס מדה אשר עליה כבר אמר שהוא סוד אות י"ד, ויש מדה האורך שהוא נמשך כקו כצורת אות ו שנקרא אמה. וכ"ס לעיל אמר צסוד כצורת כצורה מעילא לתתא צצח"י אור ישר, שכו"ד כלאשוכ נתלקח ל"ב כח"ן כ" עלאה וכ" תתא מספר י"ד שנתעוררו ע"י כו"ד, ועי"ז נעשכ כיהוד צסוד אור ישר מריש בל דרגין עד סוף כל דרגין מעילא לתתא, ומסוף כל דרגין עד ריש כל דרגין מתתא לעילא צסוד אור חוצר כ"ל, ול"ב אמר כמה דנקודכ י איהו מדה לעשר יריעון וכ"ר, ר"ל כי כמו שאמרנו לעיל שאות י הוא משתתא כי הוא סוד מדה שממנה התחיל להתכות כ"ד אוחיות כו"י"ב שמתעורר האות ו צסוד אור ישר, כן גם אות ו הוא סוד משתתא, כי כשנאללו כ"ר הספירות צסוד אור חוצר מתתא לעילא נאללו כ"ד אוחיות מתתא לעילא, שפ"י כ"ר נאללו כ"ר, וז"ל שאמר: מסטרא דאות ו כלילא מי אמות וכו' ודא י. היינו כמ"ל כי יש צנקודכ זו ענין אות ו ואות ו, וכמו שמשילא לתתא וקראת משתתא שפ"י כ"ר נתעורר כ"ר, כן הוא משתתא מתתא לעילא, דמסטרע דאות ו נתעורר כ"ר כחמכ שהוא אות ו מסוף כל דרגין עד ריש כל

לקבל שפע תמיד ליעק שם מלאו ואינו רוצה לתת מהשפעו לזולתו עד אשר כולב בעליוכ העדכ כליכ ותקשט ע"מכ ולא חזווג עמכ עכ"ד, וזכ שאמר: וראיתיה לזכור ברית עולם. פי דשאמר ככתוב הוא כ"ר, וראיתיה בתכשיטהא וצוונין דילכ צצב"ל לזכ"ר צרי"ת, לעורר הזכר בעליון לזוג ע"י יסוד ל"ק שהוא ח"ה דאות ברית לעולם, היינו לאורך צנין בעולמות וכאמור: וראיתיה בתכשיטהא כבלח דמתקשטא לגבי בעלה לקמן (תיקון י דף כ"ז ע"א) מפרש דהכשיעין שלכ כ"ס כהפילין ש"ר וש"י עי"ש וצ"ב אורו ש"ס, וכ"כ אמר ש"ס סוד כ"ס גוונין ד"ה פעמים אור, וכ"כ עולה למקום אחד, כי מצואר (לעיל צבקדמכ דף ע"ב) ש"ד פרשין של חפילין כ"ס סוד ד' אוחיות יקו"ק שכלל צ"כס כל כ"ר ספירות עי"ש צצ"אורו, ולפי כאמור יתכן שצחפילין יש סוד ד' אוחיות כו"י"ב שמרמז לזוג ז"י"ג, ע"י מכ שאמא שהוא סוד ד' ראשוכ מקשטת לצרחה שהיא אות ד' תתאכ צכח התעוררות כ"ר וצ"ב ח"ה כ"ר כ"ל, וגם נרמז כי נכלל צחפילין כ"ר ספירות וכיוון שצחפילין כ"ס כהכשיעין כ"ל, וצ"ן מוצן כי אות ו הוא צ"ב כ" שמרמז לב"ד הכשיעין שהיא כהמרגלות דכליל צ"ב גוונין צצ"א"ס ממח כ"ס פעמים אור וכאמור: דקו המדה דאיהו ו מדה"ה מדה דאיהו י. זכ הוא כמשך למש"ל צרמז צבקודכ צצח"ך כ"ב דצ"אשית שהוא סוד צו"ינא דקד"ינח"ה דמדד משיחא לצריחא בעולמות שהוא סוד ד' אוחיות יקו"ק, וכיוון שצנקודכ צצח"ך כ"ב הוא מרמז לגורח אות ו וגם אות ו כ"ל, וכיו"י כי שניכס כ"ר וכו' כ"ס סוד משתתא ומדה דמדד צכו לאורך צנין בעולמות, כי ו הוא גי"ב מספר צ"ב כ" כ"ל, לרמז כי ע"י כ"ר כ"ר כ"ר צצמא סוד ד' עלאה, נתעורר ה"מא לקשט המלכות סוד ד' תתאכ צ"ב גוונין, ועי"ז נפשט כ"ר שהוא ז"ל לכזווג עם כווקצ"ל וכמכ, כ"ר נעשכ סוד ד' אוחיות יקו"ק: ולבתר דאיהי גטלא שמא קדישא, אתעבידת איהי מדה מתתא לעילא. כוונתו לפרש צ"ב כעטם שכו"ד שהוא תתא כהתעוררות של כחמכ, וכ"ן שהוא כ"ר שהוא סוף מעשכ שנתעורר לזוג, שניכס נרמזן נקודכ

י. ואמה ה' עלאה. וחצי האמה ה' תתאה. ארך היריעה האחת דא ר'. ואמאי אתקרי ה' תתאה חצי האמה, בגין דאתקרי מצה פרוסה לחם עוני.

והאי נקודה כד סלקא לגבי א' דאיהו אורא סתים, אתקרי קמ"ץ, קומץ סתים, בגין (ויקרא כ) וקמץ הכהן משם מלא קמצו. ואיהי מחשבה סתימא ׀ סתימא. מפתחא דילה מאי ניהו. פתח, ודא ר'. ואיהו נטוי כגוונא דא ׀ (נ"א-) כד אתפריש מנקודה איהו רקיע פתוח ודאי, נטוי על ראשי החיה דאידי ניצוצא דקמץ, הה"ד (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה

באר לחי ראי

כזה + שהוא ר' עם יו"ד, וכיינו שכי הוא קו הפתח שמרמז להחגלות האור מכה אל הפועל, והנקודה שחתת הכו הוא סוד נקודה יו"ד שמרמז לסתימת המחשבה שעדיין לא ילא מכה אל הפועל, וזה שאמר והאי נקודה כד סלקא לגבי א, וכיינו כשכוי"ד לא אפיק מאויר והוא עדיין בחוך החלל של רחם האם, אז הוא בניור כזה ׀, שכי שמרמז לסוד מחשבה בתומה הוא על קו הפתח לרמז שכי הוא העיקר עדיין שאז אורא סתום כני"ל אתקרי קמ"ץ קומץ סתים בגין וקמץ הכהן וכו' כמ"ל (דף ד' ע"ב) בסוד וקמץ הכהן משם מלא קמנו, שהוא סוד הי דכלול ה' אלפין של ה' פעמים אור דמטעה בראשית, וכד אפתח הקומץ נחגלה ה' פעמים אור עיי"ש ואיהי מחשבה סתימא ׀ סתימא ר"ל דמ"ל בתיקון (ע"י שס) דנקודה הקמ"ץ מורה על ענין מחשבה סתומה כזכר, הוא מתאחד עם הדברים שכתבנו למעלה בנקודה היו"ד מורה על ענין ׀ סתימא כני"ל מפתחא דילה מה ניהו, פתח היינו כמ"ל שתיקון העולם היה צמה שנפתחה ה' סתימא ונפרדה היו"ד מן הפתח של הקמ"ץ ואיהו נטוי וכו'. ע"ל (דף ז' ע"א) שהכו הארוך שבאמלע האי כזה ׀ הוא נטוי דעליה אחר נטוי על ראשיהם מלמעלה, דעליה אחר נטוי שמים כיריעה עיי"ש. כד אפרש בנקודה איהו רקיע פתוח ודאי פי' כי צמרס שנפתחה ה', והיו"ד שהוא משוך כקו היתה סתומה, וכיינו קודם שנפרדה היו"ד מאויר ולא נחגלה האור וכה עדין צנחי עוטב אור בשלמה, שכי האור מעוטף וסחים ולא ילא מכה אל הפועל צסוד הקמ"ץ דבחסים צמחשבה כני"ל, לא נצרה עדיין הרקיע, רק לאחר שנפרד ה' מן ה' ונפתחה ה' וילאו ממנה האירות, וזא נעשה מהקמץ לורת פתח כני"ל ושומדה צאלכסון ונטוי, כי אז נצראו השמים צסוד נועב שמים כיריעה וכמ"ל, וכיינו כאשר נועב הקציה את השמים וכתחיל הלידה והאורות ילאו מרחם אמה, אז נפרדה היו"ד מן הקמ"ץ ונעשה צנחי פתי"ה שהוא קו משוך כיריעה וכמ"ל: דאיהי ניצוצא דקמץ. היינו כמ"ל שצורה ארת האי נכלל ענין הקמ"ץ שיש לה

דרגין כני"ל. ואמה ה' עלאה וכו' דא ר'. ר"ל כי כמו שאמרנו בתחלת האילנות השולמות מסטרא דלות ׀ צסוד אור ישר שנכללו ה' ה' הכי"ן צלות הראשון שהוא ה', קן גם בצלילות השולמות צסוד אור חוזר מתחיל לעילא שנכללו ה' ה' הכי"ן צלות הראשון שהוא ה', כי ה' הוא סוד האמה, ומדה האמה שזכר בתורה נחלקה ל' מדות, מדה אמה ומדה ח' האמה, שהוא סוד ה' עלאה וכו' תחלה אורך היריעה האחת דא ר'. ר"ל שלות ה' הוא ראשון למטעה בראשית מתחיל לעילא צמדה הארוך כני"ל צסוד אור חוזר כני"ל ונקרא יריעה צסוד נועב שמים כיריעה כני"ל. מצה פרוסה לחם עוני הוא יותן עטס למ"ש למעלה שכי תחלה נרמז צמדה ח' האמה שזכר, ואמר כי ה' תחלה הוא סוד המלכות שנקראה מלה פרוסה ולחס עוני, וכמ"ש המ"א (צא"ח ס' ח"ג סק"כ) העטס שצריך לצנוע המלה לשנים משום דצעיין לחס עיני הדרבו של עני צפרוסה עיי"ש (והוא מדברי הכלבו שהצי"ח ה' ע"ס), וזכו שייך למדה המלכות שנקראה עיני ודלה כמ"ל (תיקון י"ח דף ל"ז ע"א וצ"ד), ולכן נקראה המלכות ח' האמה וע"ל (תיקון י"ג דף כ"ה ע"ב) ש' דיבגייהו היות מלה פרוסה לחם עוני, ועיי"ש צצ"אורנו. והאי נקודה כד סלקא לגבי א' וכו' ע"ל (תיקון ע' דף ק"ט ע"ב) שכתב וז"ל, קמ"ץ אתקרי בנקודה דא + מסטרא דכח עלאה דאיכו סחים קמ"ץ, דאיכו סחים צמחשבה דלא ידע צד ג' מה דאית צגוי"ה ומאן דאיכו לגו סחים צמחשבה, עליה העלות קריון ליה ואתקרי פתי"ה בנקודה דא — מסטרא דחכמה, דכח אפתחא ואתגליות מחשבה סתימא, כגוונא דא לעילא כדיוקנא דא ׀, לתחא כדיוקנא דא א עכ"ל, וצח יוצן המשך הדברים כאן, דלנוו ליתד המתמר הגזר שס עם המתמר שאמרנו לעיל שכוי"ד הוא סוד מחשבה סתימא, דכשהאור שצחוך רחס האם הוא סחים ולא ילא מכה אל הפועל הוא סוד אויר, וכד אפיק ׀ מאויר אתגליות אור, וכיינו שפפה חרע שהוא סוד היו"ד נחארך ונעשה ר', ולא אמר שכל זכ מרומה צלות א שאמרנו לעיל כמה פעמים שניורו מרמז לנקודה הקמץ

החיה רקיע, מאן חיה דא מלכות דאיהי ניצוץ לתתא מן רקיע כגוונא דא א (ג"א +). מאן רקיע. דא צדיק. והאי איהי חיה אשר תחת אלקי ישראל. וראשי החיה דלתתא נצח והוד. ואית חיה עלאה כגוונא דא א, ודא י (דאיהי) עלאה דאיהי על הרקיע. ואיהי מחשבה עלאה. (והאי איהי אדנ"י עטרת עלאה איהי) כתר ברישא (דכלא) (ג"א דכלה), רקיע דילה. ו עלאה. והאי איהי עטרת תפארת. ראשין דילה. תרין דרועין.

ואית

באר לחי ראי

עיי"ש, וגם (צפרשא יוגש שס) כחצ ג"כ מענין חיה עלאה ח"ל, ח"ת אית חיה עלאה דקיימא על ריש חיותא וכילא לעילא על כל שאר חיותא, וכלי חיה נכרא ויבצא לכולכו עיי"ש, וככא מפרש לה דכלי חיה עלאה היא בגוונא דא א, וביינו כמש"ל (חיקון י דף כ"ד ע"ב וכ"כ ע"א) צסוד יחוד תפארת ומלכות הוא דכד סליקת המלכות לעילא בגוונא דא א סליקת עד אין סוף, וכד נחיתת היא בגוונא דא א, ומצואר שס דגם כשכיל סליקת נקראת חיה עיי"ש דאיהי על הרקיע ר"ל שאז החיה שכיל המלכות היא גצוה לעילא מן צעלה ז"א ואיהי מחשבה עלאה. ר"ל דלסתלקת לעילא עד אין סוף צ"כ ששס הוא סוד מתעצב עלאה כמי"ש צובר (פ' צראשית דף כ"א ע"א) עיי"ש. והאי וכו' יש כאן נוסחאות שונות, ולפעניד מחוררתא כמו שכיל דפוס הראשון צמטובה, וזה נוסחא: והאי עטרת עלאה איהי כתר ברישא דכלא. וביינו כמי"ש להלן (חיקון י שס) דכד סליקת לעילא לראש ח"ת לביות צצחי לביות עערה על רישיה אחמר צה אשת חיל עערה צעלה עיי"ש, ומפרש ככא העעם שהמלכות היא אז עערה צעלה משום דכשלקת לעילא לאין סוף קתח לה שס צחי כתר שבוא רישא דכלא, וכמי"ש צרע"מ (פנחס דף ר"ג ע"א) שהא"ס נקרא כתר עיי"ש. ולזה אמר דכד נחת מן האין סוף צ"כ אשר קתח לה שס צחי כתר לביות צראש כז"א, נחת מעלתה צראש צעלה. רקיע דילה ו עלאה. היינו כי נודע שיש צניור קו האמניי שמשס צה כהשפצב למלכות ג' ווי"ן, הי' החתונת הוא היסוד כמש"ל שהוא משפיע למלכות, וכאמנעית הוא ח"ת סוד ו"ק, וכווי"ו העליונה הוא סוד הדעת כמי"ש צפני"ח (פ"א משער הלי"ב) עיי"ש. ולזה אמר כשכיל נחת מתר עליון לעמוד על ראש צעלה שהוא סוד הח"ת, היא מקבלת השפעתה מכו' עלאה שהוא סוד הדעת ראש המשפיע שצקו זה שהוא תחת הכתר ולמעלה מן הח"ת, וזהו כוי הדעת צחי רקיע דילה: והאי איהי עטרת תפארת. פירוש כי המלכות כשמתחת מאין סוף עומדת צראש כז"א לביות צחי עערה לת"ת צסוד אשת חיל עערה צעלה כמ"ל: ראשין דילה תרין דרועין פ"י כי לפי כאמור שכיל

קו ארוך ותחתיו נילון כחמונה קמ"ץ פשוטה, וגם יש לה צניור קמץ הפוכה שהנילון הוא על הקו בצב + ואמר ככא שהקמץ ישר שהנילון הוא תחת הקו מרמז לחיה שלמטה, והקמץ הפוכה שהנילון הוא על הקו מרמז להחיה עלאה, וכמו שמפרש וזול. מאן חיה דא מלכות ע"י צובר (פ' ויגש דף ר"א ע"א) צענין המלכות שנקראת חיה צאורך דאיהי ניצוץ לתתא מן רקיע ר"ל שהנילון שחתת הקו מרמז על נוקצא דז"א, וכמש"ל (דף ז' שס) שהיו"ד שחתת הקו של הא' הוא מלכות נוקצא דז"א צסוד וכלתך הדום רגלי עיי"ש, וכן הוא לעיל (דף ע"ב ע"ב) קמץ חיה נילון ירקיע, כגון דא א סיבירא דתחת רקיע עיי"ש: מאן רקיע דא צדיק ע"ל (דף א' ע"א) וכולכו פרחין מן רקיע וזה לדיק ח' עולמים דמניה פרחין נשמחין לדקיקא ונהרין צסיבירא עיי"ש. וזה צניור הדברים כאן, ור"ל שהשפע למלכות הוא צה מן היסוד הנקרא רקיע, ומכ שמרמז ליסוד צצורה אית ו' מצואר צרע"מ (פנחס דף ר"ג ע"א) דלוח ו' הוא יסוד לדיק אית צרית דליל שית פירקין דרו"כ דכתיב צבו שוקיו עמודי שש, כי השפע צה מנו"ה דעמין מן ללדיקיא והולך דרך צניור היסוד לדיק שהוא צניו"כו עיי"ש, ולזה מרמז הצניור של הא' בגוונא דא א, שהנילון שהוא המלכות סוד חיה דלתתא הוא תחת הרקיע שהוא סוד קו היסוד כדי לקבל השפעתה ממנו: והאי איהי חיה אשר תחת אלקי ישראל ע"י צמאורי אור (ערך ישראל) דיסוד דז"א נקרא ישראל, ולזה אמר שזכו הענין משאכ"כ תחת אלקי ישראל, פ"י כי אלקי ישראל הוא היסוד, ומזה שכיל המלכות שכינתא תחתא היא תחת קו היסוד צצחי תחת אלקי ישראל שהוא היסוד, וע"י צע"ת (פרק א' משער הירח): וראשי חיה דלתתא נצח והוד. פ"י שראשי החיה שכיל המלכות עערה היסוד ראשין דילה הם נוי"ה שהם גצוהים ממנה וזה צחי עערה על ראשה, כי נוי"ה הם לעולם גצוהים ועליונים מעערה היסוד, וכמי"ש צע"ת (פרק ג' משער הנקודים וצ"ד): ואית חיה עלאה. לאחר שפירש הי' תחתא של הא', הוא מפרש הי' עלאה של הא': חיה עלאה כגונא דא א ע"י צובר (סוף י' משפטים דף קכ"א ע"א) אמר ר"י אית חיה עלאה

אחד

ואית (נ"א ואיהי) עטרה בראש אבא ואימא. ואיהי כתר עלאה ודאי. ורישין דילה לעילא אינון אבא ואימא. איהי י בכל אתר. קוצא דילה לעילא, וגיו דילה באמצעיתא, וטופא דילה לתתא. כללא דאתון דשמא מפרש. רישא דילה לעילא ברזא דטעמי. וגיו דילה באמצעיתא ברזא (נ"א כללא) דאתון גופא לתרווייהו. וקוצא דילה לתתא ברזא דנקודי.

ולתתא איהי האי גקודא מים גוקבין. ולעילא מים דכורין. רקיע באמצעיתא כגונא דא א עלה

באר לחי ראי

וכמ"ש בפ"ה (פרק ז' משער שזירה הכלים ופרק ח' משער מישוט הירח) עיי"ש: קוצא דילה לעילא וכו'. עי בזכר (ויקרא דף י ע"ג) וי"ד דשמה קרישא אחקשר בג' קשיון, בגין דא באי י איהי לה קולא חד לעילא, וקולא עור לחתא, וחד באמצעיתא, קולא דלעילא כתרע עלאה וכו' עיי"ש, ועי בפע"ה (פרק ח' משער הלולג). ולזה אמר דלכתי גרמח כל בענין בצורת אות א שיש לה י לעילא וי לחתא וגיו באמצע, גרמח לעלויות המלטות מריש כל דרגין עד כתרע עלאה עד סוף כל דרגין תחת היסוד וגם עמידתה באמצע בגוף דהיינו בחי"ה כ"ל: כללא דאתון דשמא מפרש עי בפע"ה (פרק ז' משער יו"כ"י) דשם המפורש הוא סוד שם הוי"ה במילוי אלפיון ואקו"ק במילוי אלפיון, ולזה אמר הכא דלפי האמור מוזן הטעם כיון שבהי גרמח כל ענין עליות המלכות מסוף כל דרגין עד ריש כל דרגין כ"ל, ע"כ השם הוי"ה במילוי אלפיון נקרא שמה מפרש שמרמח לעלויות המלכות בכל הוי מדרגות. רישא דילה לעילא ברזא דטעמי. ר"ל שכיו"ד עלאה של האי מרמח לסוד הטעמים אשר רובם הם על האותיות. וגיו דילה באמצעיתא. ר"ל הקו האמצעי של האי שהוא לצורת אות וי. ברזא דאתון גופא לתרווייהו ר"ל שזורה הוי של אמצע האי שהוא סוד גופא, וכמ"ל (דף י"ז ע"א) ח"ה גופא עיי"ש, והיינו סוד וי שהוא ז"ה הוא מרמח לסוד האותיות, וכמ"ש בפ"ה (פרק ה' משער עת"ה) דהאאותיות הם סוד גופא דו"ג [ולריך אתה לדעת דמ"ש צוה דהאאותיות הם בחי גוף, אין זה שם העצם של האותיות לכיות נקראים גוף, כי הם בעצם אינם באמת בחי גוף, וכמ"ש בפ"ה (שם) דהאאותיות אינם בעצם בחי גוף כי הם בחי שם צ"ן, רק לגבי הטעמים והנקודות נקראים האותיות גופא דו"ג, כיון ששם לא נכתבו בהם, רק הקולא בהם מעורר אותם עיי"ש] וקוצא דילה לתתא ברזא דנקודי. ר"ל שכי התחתונה של האי מרמח לסוד הנקודות אשר רובן הם תחת האותיות כענין הוי זו שהיא תחת הקו וכאמור: ולתתא איהי האי נקודה מים גוקבין, ולעילא מים דכורין. עי בפע"ה (פמ"ה דף רכ"ג) שדרש לה לצורת אות א בענין זה, שכי בעליונה הוא סוד מים בעליונים, וכהי לתתא הוא סוד מים

וירדה מאין סוף להיות יושבת בראש ח"ה בעלם להיות לו לעטרה ח"ה, מוזן מאליו לפי זה שהיא נחתה למטה מן חסד וגבורה, כי מקום ח"ה הוא למטה מהם, ממילא מוזן לחסד וגבורה שהם סוד הדורעין [כמ"ל בבקדמה ז' דף י"ז ע"א] הם למעלה ממנה וחס ראשין דילה ועי בפע"ה (פרק ג' משער ר"ח) צביאר ענין נוסח שמ"ע של ר"ה בנוסף שאומרים ראשי חדשים לעמך נחת ובראשי חדשים, שבקשה בזכר וכו' כמה ראשין איהי לה לסיבה, אלא שהענין הוא כי יש כמה מדרגות בעלויות המלכות, מדרגה הוי כשהיא עולה בג' פרקין דה"י, ולמעלה מהי יש מדרגה שהיא עולה עד חגי"ה ומשם נעשה לה בחי ראש דילה, ועוד מדרגה גבוה מהי יש שנעשה לה בחי ראש מחז"ד, ומשם עוליה עד כתר ממש, ומשם נעשית בחי ראש אחד, הרי לפניך איך איהי לסיבה הרבה ראשין, ולזה נקראת הסיבה ראשי חדשים, כי יש לה הרבה ראשים, שכל מקום שהיא עוליה נעשה לה העולם שלמעלה ממנה שם בחי ראש עיי"ש ולזה מוזן היטב הדרוש שבכאן, שבשמדבר חתלה מבחי חיה דלחתא שיוקח מהי חתאה, אמר שאז נוי"ה הם הראשים דילה, ובשמדבר בעליותה לאג"ה שעימדה על ראש ח"ה אמר שאז הוי הכרין ורועין שהם חוי"ג הראשין דילה ומקבלת כתרע מהם כי הם גבוהים למעלה מן הח"ה. ואית עטרה בראש אבא ואמא. היינו כשהיא עולה לפעמים במדרגה היותר גדולה עד הכתר כזכר, הרי היא אז למעלה מן חכמה וצניה, ואז היא להם בחי עטרה ואיהי כתר עלאה ודאי כלומר הזמן שעוליה עד כתר עלאה היא נכללת בו, ואז נקראת גם היא כתר עלאה. ורישין דילה לעילא אינון אבא ואמא פי' בזמן שאינה עולה למעלה כ"כ עד הכתר כזכר, ויושבת בראש הח"ה להיות עטרה ח"ה אשה חיל עטרה בעלה כ"ל, שאז הוי דילה שהוא סוד הרקיע דילה הוא סוד הדעת כ"ל, ואז החכמה וצניה הם הראשין דילה כ"ל: אידו י בכל אתר. ר"ל דלכתי גרמח כל בענין בצורת אות א אשר כיו"ד דלעילא והכיו"ד דלחתא מרמחים להמלכות, סוד חיה עלאה וחייה חתאה כזכר, כי הוא י בכל אתר, ר"ל דכלל מקום שהיא עומדת היא בחי נקודה כלול מיי"ד,

א עלה אתמר (בראשית א) ויהי מבדיל בין מים למים. והאי איהו מחלוקת שהיא לשם שמים דאיהו סופה להתקיים ולעאלא שלם ויחודא בתרוייהו. ולאו מחלוקת דפרודא כגון מחלוקת קרח ועדתו באהרן. ומחלוקת האי דאיהו לשם שמים. בגין דמים תתאין אינון בוכין ואמרין אנן בעיין למהוי קדם מלכא עלת העלות ובען לסלקא לעילא, רקיע אפריש בינייהו, עד דעלת העלות שוי לון שוין. י מסטרא דא, וי מסטרא דא, ו באמצעיתא. כגונא דא ירי דאיהו א, ואלין כלהו קרבין לעלת העלות. ורזא דמלה (שם) ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים ואינון שוין. הה"ד (ישעיה ג) והיה אור הלבנה כאור החמה.

תא חזי קמץ איהו סתים באת י מכל סטרא עילא ואמצעיתא ותתא. ודא קומץ סתים בתלת ספירן. פתיחו דיליה איהו בחמש אור. דאינון ה אצבעאן עלאין. ואינון ה עלאה [דף כ ע"א] חמש אאאא דאינון אור אור אור אור, ה זמנין. ה נהורין דעובדא דבראשית, ונקודה דלהין אאאא חמש דסלקין לעשר.

ורזא

באר לחי ראי

ועדתו, וציאור הפסוק זה דויכי מדיל בין מים למים שהוא סוד מהנזקה שהיא נשם שמים עיי"ש ורזא דמלה ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים ואינון שוין וכו' עי' צרטי"מ (פנחס סס) דסוד מים העליונים שהוא יו"ד עלאה הוא ה"ש של בויה סוד דברא, והמים החתומים שהוא ביי"ד תהאב הוא ביי"ד של אדניי סוד הנוקבא, וכו' שבינתיים מייחדא לכו לתרוויכו עיי"ש. ולפי האמיר מובן דלעמוד לבה שיכיה התיקון השלם לתרוויכו סלקי לעילא עד אין סוף עלת העלות, אז יכיה שני מאורות שמים, כי גם ה"ש תהאב שהיא הנוקבא סוד הסיכרא תעלה קדם מלכא עלאה כנוכר. ת"ח קמץ איהו סתים באת י מכל סטרא וכו'. הוא חוזר צוה למש"ל בסוד וקמץ הכהן משם מלא קמץ, שנקודה ביי"ד תחת הכף של הקמץ מרמז למחשבה סתומה שהוא סוד אות י, ולזה הוסיף לדרוש עוד צוה דמהאי עעמא ועשה הקמץ סתום צ"י אלצעות, כיון שהוא מרמז לסוד הכתר שהוא סתום בלוח י שיש צו ג' שוקלין שרומז לכתר חכמה וצניע, כמ"ש בפתיח (פרק ע"א משער החפילין) כי בלוח י נכללים כח"צ צ"י שוקלין שצב עיי"ש, ועי' ציאוורנו לגיל (דף ד ע"ב)

פתיחו דיליה איהו בחמש אור וכו'. עי' ציאוורנו לגיל (בהקדמה סס) דהקו הכתב של הקמץ הוא מרמז לפתיחת ה"ד של הקומץ דלחפתח בחמש אלצעתאן של ה"פ אור עיי"ש: ואינון ה' עלאה. סוד הבינה שהיא ה' עלאה, וביינו כמש"ל בסוד הנקודה שבתוך הב שמרמז לביד הבינה שהוא סוד המחשבה סתומה שבתוך צען האם, וכד לחפתח המחשבה סתומה וילאב מכה אל הפועל לצרוא את העולם דפועל ממש לחפתח צ"י פעמים אור של משעב צראשית עיי"ש: ה' נהורין דעובדא דבראשית. ר"ל שכה"פ אור שנאמר

החתומים, וכו' הוא סוד ה"ו המפריד צניעס עיי"ש, וכ"כ צוהר (בראשית דף מ"ז ע"א) עיי"ש, ובחריכות דברים יותר מנזכר צוהר (ויקרא דף ל"ב ע"ב) המקרה צמים עליוחיו, קצ"ב צרה עלמא מגו מ"א, מה עבד פלג מ"א לתרון, פלגותא לתחא ופלגותא לעילא, מפלגותא תחתא עבד ותיקן עלמא דא, ומפלגותא עלאה עבד ותיקן עלמא דלעילא, ועבד רקיע בין תרון פלגותייהו אלון, ה"כ"ד יכו רקיע בתוך המים עיי"ש. ולזה דרש לב הכא בסוד לוח הא שמרמז לזה שיש צב ביי"ד למעלה ויי"ד למטה וכו' האלמעי הוא מפריד בין מים העליונים למים תחתונים. עלה אתמר וכו', והאי איהו מחלוקת שהיא לש"ש עי' צוהר ((שם דף י ע"א וע"ב) ויחמר חלקים וכו' רקיע בתוך המים, ר"י חמר חלמלא האי רקיע דלפריש בין מין עלאין לתחתין הוי פליגו עלמא מינייהו, אל האי רקיע עבד שלמא צניעו, ועלמא לא מתקיימא חלא על שלום עיי"ש. וכו' ציאוור דברים כאן, שהקו של הא המפריד בין מין עלאין למין תחתין חשיף שנאמר עליו ויכו מדיל, אינו צחי הפרדה ומחלוקת, חלא חרצה הוא צחי אחדות ושלום, כענין מחלוקת שהוא לשם שמים חשיף שנראה צב עין פירוד עכ"ל נעשה התיקון השלם, וכענין הרקיע שברפ"ד בין מין עלאין למין תחתין ועי"ז נעשה התיקון של צנין העולמות הטהור והטהור, ומצטדי זה לא היו ה"ב העולמות מתקיימים וכאמור: ולא מחלוקת דפרודא כגון מחלוקת קרח וכו' ר"ל כי כוונת קרח ועדתו במחלוקתם לא היה לצורך תיקון רק לצורך פירוד, כי היה כוונתם רק לקנטר, וכמ"ש הרמב"ם בפתיח וכתמדת שמואל (בלחות פרק ה' משנה י"ז) עיי"ש: ומחלוקת האי דאיהו לשם שמים. עי' צוהר (בראשית דף י"ז ע"ב) מה שדרש עוד בענין המחלוקת של קרח

ורזא דמלה (בראשית לו) והנה אנחנו מאלמים וגר' והנה קמה אלומתי. וגם נצבה דא א' בחלים, דאיהו לעילא מכל נקודין בקומה זקיף. וביה אסתלק (נ"א אסתכל) יוסף בחלמא, וכן יעקב, הה"ד (שם כח) ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, דא א' דאיהו ראש. והנה מלאכי אלקים ב' עולים ויורדים ב'. אמרו מארי מתני' עולים תרי ויורדים תרי

באר לחי ראי

וכמש"ל (דף י"ג ע"א) וחולים סגולתיס לחלמיא וסוי"ש צביאורני. דאיהו לעילא מכל נקודין. ע"כ אמרו לו החאים המלך חמלך חמלך עליו, שאלומה שלו היא מנוקדת בחלים שהוא לעילא על כל הנקודין. בקומה זקיף. דרש לשון הקרא והנה קמה אלומתי שהיא אלימה של יוסף כמזכר והנה קמייה, לשון קומייה. וגם נצביה, לשון זקיף, ור"ל כי רק החאים היו לריכין לכרוע צברוך צחפילת שמי"ע, משא"כ יוסף שהיה מזרחו למעלה מהס, לא היה לריך לכרוע צברוך והיה מחפלת בקומה זקיף, כמי"ש ברשי"ת (פנחס דף רמ"ג ע"ב) צפסוק זה והנה חסננה אלומתיס וחסחחוייה שהוא סוד כל הכרוע טרע צברוך, משא"כ אלומתי קמה וגם נצב שהוא חמיד צבתי כל האקף זוקף צפס, היינו עמודא דאלמטיחא עיי"ש. וביה אסתלק יוסף בחלמא. ר"ל שהתלבש עלמו צא' צנקודת חולים שהוא ח"ת עמודא דאלמטיחא, ע"כ היה לו עליה והתגלות צחלומ, כי חלום הוא אותיות חולים. וכן יעקב. שהוא סוד ח"ת הה"ד ויחלום וכו'. היינו גגס יעקב התלבש עלמו צא' צנקודת חולם סוד ח"ת, ע"כ ויחלום וגר' שזכה להתגלות הכוונה בחלים שצא מכה א' צנקודת חולים וכ"ל דא א' פי' שהקו האלכסון של הא' מרמז לענין הסולם שדרכו לעמוד כך צאלכסון, ומולצ ארצה וראשו עולה למעלה, ויש צראשו י' וצפסופו י' המרמז לענין מלאכי אלקים שעולים ויורדים צו כדמפרש וזליל דאיהו ראש. ע"י צובר דרש (צראשית צסחרי אותיות דף ע' ע"ב) דלות א' הוא ראשיחא לכל אחון עיי"ש, והכא מוסיק צזה עוד שא"א צנקודת חולם שהוא סוד ח"ת הוא צחי ראש ועי"ז נאמר וראשו מגיע השמימה, כי שמים הוא סוד ח"ת כמי"ש צובר (פרשה חרומה דף קע"ג ע"ב) מאן שמים דא ח"ת עיי"ש והנה מלאכי אלקים. ע"י צליקוטי הש"ס (מס' פאה) דעילס הנקודות נמשך משם אלקים העליון עיי"ש, ולזה אמר הכא ברמז והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים צו, ר"ל שא"א צנקודת חולם הסומד צאלמא, יש משאלר הנקודות שמשכנים משם אלקים שסס קודם לו, ויש מהנקודות שסס אחריו: אמרו מארי מתני'. צש"ס (חולין דף ל"א ע"ב): עולים תרי ויורדים תרי. ר"ל שהרמז הוא על הבי' אלפיין שצנקודת קמין ואירי של קודם האליף צנקודת חולים, ובי' אלפיין

שנאמר צמעשה צראשית מרמז לה"י והרוין שהיו כלולין צהמשצבה סחומה שהוא סוד אות י' דאחפתח צצצודא דצראשית כמזכר ונקודה דלהון וכו'. ר"ל צביוי"ד הבי"ל היו נכללן ג"כ בה' נקודות של ה"י אלפיין מן הה"פ אור דלסקין גשער פי' שה"י אותיות וה"י נקודות שמשפרס גשער היו מחתלה כלולין וסחומין צחות י' (מספר ע"ג), ואח"כ אחפתח צצצודא דצראשית ונעשה ממנו ה"י אלפיין צה' נקודות כג"ל [ובהע"ס לאלו ה"י נקודות ע"ל (דף ד' ע"ס, ולהלן חיקון פי' דף קל"ב ע"ב) שסס סוד פחוחי חוחס ועיי"ש צביאורני, ואין מהלורך להכפיל הדברים ומשם תלמדנו] ורזא דמלה והנה אנחנו מאלמים וגר' ע"י צירושמי (חגיגה פרק צ' הלכה א') ומד"ר (רי"ש פי' צראשית) צמי"ש סס ענ הדורש צמעשה צראשית שצריך לעשות עלמו כאלס רק צמה שהורשית הצצוק, ודרש לה נהאי קרא יהנה אנהו מאלמתי"ס אלימתי"ס וגר' מלשון וכאלי"ס לא יפתח פיו, עיי"ש צמפרשים וצחמה שך הוא המדה להלומד סוד מעשה צראשית צספר יצירה שחזכור עשר ספירות צלימה צ"ס פיך מלדבר עיי"ש, חמסס הנה צפסוק זה יש ה' פעמים לשון חלים, מאלמתי"ס, חלמתי"ס, חלומתי"ס, לאלומתי"ס, לאלומתי"ס, דלנאורה לפי דברי ה"י יצירה דעל עשר ספירות דמעשה צראשית נאמר צלום פיך מלדבר כמזכר, לכאורה לא יתכן הרמז מ"ש ה"י פעמים לשון חלים, שהיה צריך להזכיר י' פעמים, אצל לפי הדורש המזכר מוצן כי עיקר החפתחות צריחה העילס קודם החתלקות המדות לעשר ספירות אשר על זה אמרו שאסור לדורש צמה שלפניס, אז היה החפתחות רק צה"פ אור ומח נצראו הי"ס ואסתלק לעשר וכמזכר, והעיקר ההחלה עיי"ז אמרו שאסור לדורש וצריך לעשות עלמו כאלס הוא על החתלה מעשה צראשית צסוד מה לפניס, אז לא נחלקו הי"ס עדיין ולא היו רק צמספר ה"י וכמזכר. והנה קמה אלומתי וגם נצבה, דא א' בחלים ע"ל (דף ד' ע"ב) צסוד ה"י אלפיין של ה"פ אור שא"א החלמטיחא היא מנוקדת צנקודת חולים עיי"ש, ולזה אמר הכא שזו הוא ברמז כי חלומי"ה החלמטיחא היא והנה קמה חלומתי"ס, לרמז על ענין זה כי יוסף שהיה לי הכה לפתור סחלום, הוא משום והנה קמה חלומתי"ס וגר', שאלומי"ה החלמטיחא שמוקדת צנקודת חולים היחה חלומתי של יוסף,

תרי, ואינון א א א א והאי את דאיהי אלף חלים דאיהי באמצעיתא (ס"א כגוונא דא ר) איהי כתר א עלאה דאסחר (נ"א דאסחר לון) על רישא דעמודא דאמצעיתא, וכד שכינתא אסתלקת לגביה (ובגין דא שם לז) והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחווין לאלמתי) האי כתר, אתמר בה (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, ואיהי אבנא דאתגורת דלא בידין, הה"ד (דניאל ב) עד די התגורת אבן די לא בידין וגו', ובגין דלא אשכחן לה אתר מאן אתגזרא, שאלין מלאכיא קדישא איה מקום כבודו להעריצו. ולא אשכחן לה אתר עד דאמרין ברוך כבוד ה' ממקומו. (נ"א אדהכי הא סבא לגביה, ואמר רבי רבי, האי בשכינתא תתאה דלית לה תמן אלא אצילותא, ודא הוא אתגורת אבן, בגין דאיהי גורת מלכין, ובה גזרין דינא רפיא, דא דין בתראה, ובתר מ' אתקריאן ספי דלית ספי שלימה בר מינה לתתא).

והאי אבן איהי סגולת מלכים, ואיהי שיחת מלאכי השרת. שיחת חיון ושרפים ואופנים, שיחת כל עלאין ותתאין, ידיעת שמשא וסיהרא בעתים, (ובה איהי אית) עת וזמן a כללא.

כל

באר לחי ראי

חולס שיש תגא ברישא דא' שכוה החולס סוד כתר כזכר. ואיהי אבנא דאתגורת דלא בידין. ר"ל כי סיוס הקרא דאבן מאסו הכונים היתה לראש פינה הוא מלח ב' היתה זאת, ולזה אמר שעל זה מרמז הקרא שראש דניאל בחלמו שהי"ד שכוה סוד האבן הזה שביה למטה תחת הקו, ואתגור ממעט ופלה למעלה ונעשה בחי חוליים על הקו צבחי ראש פנה, לא בידין היינו עיי מעשה בני אדם, רק מלח ב' היתה זאת: ובגין דלא אשכחן לה אתר וכו'. עיי בזכר (פ' שלח לך דף ק"ט ע"א) דבעלמא תליחאי שכוה עולם הילירה ששם הוא עולם המלאכים, קביה אשכח ציה ולא אשכח, וכד צעאן לאסתכלא ולמדע ליה אסתלק מנייבו ולא אחזי, עד דכילבו שאלו איב מקום כבודו וכו', צרוך כבוד ב' ממקומו עיי"ש, ולזה אמר להמשך סדרוש שזכ נאמר על נקודת חולם שכוה בחי"ת סוד ז"ח שהוא עולם הילירה ששם עולם המלאכים, ואינוס יטלין להשיגו עד ששאלין איב וכו' וכזכר: אדהכי וכו'. בכל הדפוסים כל מאמר הזה מעסגר, וצדפוס מנובצה ליתא מאמר זה כלל: והאי אבן איהי סגולת מלכים עבשין מפרש מכו הי"ד של הא' שאמרנו לעיל שכיח עומדת לתתא צמוד אבן מאסו הכונים ואלחיי עתה למעלה צמוד היתה לראש פנה כזכר, ומפרש דכאי אבן היא המלכות, וכמש"ל (בצקדמה דף י' סוף ע"א) שהמלכות היא אבנא יקירא שהיא כלילא מכל סגולת עיי"ש: ואיהי שיחת מלאכי השרת וכו'. עיי לכהן (תיקון פ' דף ק"ה סוף ע"ב) שמדבר שם צעקן כבי' אלפיין של כבי' פעמים אור מנוקדים צנקודות פתוחי אותם כ"ל, ואמר שם דמסערה דללק נקודות אחקרי שבינתא, שיחב דכלא, שיחב דמלאכי השרת, שיחב דקלים, שיחב כחותא, שיחב עופין, שיחב כל צדין

אלפיין צנקודות שריק וחיריק שלאחר הכל"ף צנקודת חוליים. והאי את וכו' דאיהי באמצעיתא איהי כתר עלאה. (כן היא הכוסחה הישנה בדפוס מנובצה) ור"ל שא' צנקודת חוליים שעומד צלמלע הוא מרמז לכתר עליון, וכמש"ש צע"ח (פרק ג') משער דרושי הצקודות) וז"ל, שככתר איבו חולם על ח"ת, כי עיקר החולם הוא בחי"ת דח"ק וכו' וזה שאמר בחיקון כי כי חולם הוא כתר לחתוך עכ"ל. דאסחר על רישא דעמודא דאמצעיתא. (כן היא בגירסא בדפוס מנובצה וכ"ל) וכיניו כמי"ש רבינו צע"ח (פרק ג' משער ח"א) דכתר הוא מלשון כותרת, ר"ל מקיף, כי גולגולה מקיף המוח וצחוק הגולגולה שכוה סוד הכוח עיי"ש: וכד שכינתא אסתלקת לגביה. בדפוס מנובצה וקוטענדינה מסוגרים חיצות אלו [וכד שכינתא אסתלקת לגביה], אך להספרים דגרסי לה, יש לומר דקאי על הי"ד הכתומה של גורת הא', שכוה סוד המלכות שכשעולית למעלה לוי"ד עלאה לגביה האי כתר, אמר זה אבן וכו' וכדמפרש ואזיל. ובגין דא והנה תסבינה וגו'. ר"ל משום שכל הצקודות הם מסחרין סביב נקודת החוליים שביה יוסף אחיד צה, עיי כראו לו בחולם וכהה תסבינה וגו' והגרי"ח בתב שחיכות אלו (המסוגרים לעיל) וצין דה וכהה תסבינה אלומותיכם והשתחוויה לאלומתי, ז"ל קודם וכד שכינתא אסתלקת וכו', יק מסביר: האי כתר איתמר בה אבן מאסו הבתים וגו'. עיי בזכר (בראשית דף כ"ד ע"א וע"ב) צמוד אורה איה א' שיש לה י' תחת הקו וי למעלה מן הקו, שהי"ד הכתומה סלקא לה לעילא צמוד אבן מאסו הכונים היתה לראש פנה, וכד איב סליקה לעילא איב תגא ברישא דא' מערה וכתר על רישי עיי"ש. ולפי האמר מרמז על זה א' צנקודת

כל טעמי ונקודי ואתון כלילין בה. קלא דבור ומחשבה (סי'א ושיחה דנפקא מגו מחשבה) כלילין בה. איהי כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. ואיהי תגא בריש כל אתון כגוונא דא ש"י ועל האי אבנא אמר ר' עקיבא לחברוי, כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים.

ואיהי קוצא דכל אתון ב. כגוונא דא ד. קוץ דכל את ואת. שיעור קומה דלהון (גי'א דילה) ו. מעילא לתתא ומתתא לעילא. ורזא דמלה (דברים ו) ולמקצה השמים ועד

קצה

באר לחי ראי

כג"ל, ואמר הכא שהבי תגין כס מבגי, כחרים של מלכות כג"ל: ועל האי אבנא אמר רע"ק לחברוי וכו' הוא מימלא דש"ס (תגינה דף י"ג ע"ב). וביאור הדברים מבואר בזכר (בראשית דף כ"ו ע"ב) שהאבני שיש עהור הם סוד הכי יודיין של הא', שהם סוד מיין עלאין ומיין תהלין, סוד עץ הדעת עוז ורע, שכולל ימונא ושמאלא ביחודא ולא צפרודא, וע"כ אמר רע"ק כשהגיעו לאבני שיש עהור, סוד עוז ורע שהם ביחודא ולא צפרודא, אל תאמרו מים מים, שהם אבנין אחרגין דלינון חייל ומוחא מסערא דימיין ושמאלא דליה פרוזא בנייהו עיי"ש וכו' ביאור הדברים כאן לאחר שמפרש שהיודיין של הא' מרמזים לסוד המלכות, ומפרש שהמלכות היא סוד התכללות של בגי קוין בלא שום פירוד צק קו ימין לקו שמאל וכוונתו, ולזה מוזן שאמר רע"ק כשהגיעו לאבני שיש עהור שהם הכי יודיין של הא' שכוללים קו ימין וקו שמאל ביחודא ולא צפרודא כג"ל שהוא סוד מדה המלכות כג"ל, אל תאמרו מים מים לפשוט פירוד בין מים שצדד ימין למים שצדד שמאל כג"ל, שלא חשבו פגם במדה המלכות שהיא סוד התכללות וכוונתו: ואיהי קוצא דכל אתון כגוונא דא ב"ד. (כן הגיה צ"ט זכרון מנחה, והוא נכון) ור"ל לעיל (צדק הקדום) אמר שהאותיות הם בחינה גוף שהוא סוד ז"א ועיי"ש ביאורו, ולזה אמר הכא שהתגין שעל האותיות מרמזים על המלכות כשעולית למעלה על ראש ז"א בסוד אשה חיל עטרת צעלה, אמנס לפעמים אינה עולית למעלה מראש ז"א, והיא עומדת שוב צהור עמו רק שהיא עומדת אחורי ז"א, ולפעמים באופן לה עליה עומדת למטה צבכ"י אחורי ז"א, ושתי אלה במדרגות הם נרמזים בקליים שאחורי האותיות ב' וד', שהקוץ שאחורי הכי מרמז כשעולית רק צבכ"י ד"א ועומדת מאחוריו רק בשליש התחתון שלו, והקוץ של הכי מרמז כשעולית למעלה בתג"ת שלו ועומדת עם מאחוריו שוב צהור עמו: קוץ דכל את ואת שיעור קומה דילה ו. (ולענין ד) שהוא ע"ס, ו"ל ר', כדקיי"ל צב"מ דשיעור קומה הוא י"ס, וכמ"ש בכתבי האר"י ז"ל הרבה פעמים אין מספרן: מעילא לתתא ומתתא לעילא. עיי' פתחים (שער ט"ו) וכפ"ה (דרוש ע"ו משער תין ומ"ד) בסוד לורה אות

צריין דעלמא, ומפרש שם כי בלא נקודין אחקרי השכינתא אלס, רק עיי' הנקודות נחשכו הדיבורים עיי"ש, ועיי' צרע"מ (פנתם דף רכ"ח ע"א) שכתב שם עוד דשכינתא אחקריאח שיחה מלאכי השרת, ואיכו לפנוף עופות דלינון נשמחין דשריין בצבכ"ס, איכו שיחה דקלים עיי"ש ידיעת שמשא וסיחרא בעתים. ר"ל כי השבון תקופות של חמה ולבנה הוא במלכות, וכמ"ש בזכר (פנתם דף ר"כ ע"ב) וחשבון דא הוא עלמא דחילא בדבורא, דהא חשבון דביצירא תלייא, ועי"ד כל החשבונות של תקופין ועצורין דעלמא צסיכרא הוו עיי"ש, ועיי' עוד בזכר (ויחי דף רל"ע ע"א) תגא ושבתא לממני, כד"א וכו' לאותות ולמועדים, ציב שריא תישבנה לממני, ומאן איכו סיכרא עיי"ש ובה (אית) עת וזמן לכלא כלומר שהמלכות חלוי כל הזמנים דכל החשבונות של תקופות ועצורין הכל הוא עי"פ חשבון מולד הלבנה שהיא המלכות וכמ"ל מזכר כל טעמי ונקודי ואתון כלילין בה כמ"ל (מעבר לדף) דעעמי ונקודי ואתון הם סוד תלה עפיין דאחמשי ממוחא לגבי צריח מילה, וכולהו אהכלילין במלכותא עיי"ש. קלא דבור ומחשבה כלילין בה היינו כי בקול דיבור ומחשבה כלילין כל הגי' קוים ימין ושמאל יאמלט, קול הוא צקו ימין סוד הוי"ה, ודיבור הוא צקו שמאל סוד אד"ג, ומחשבה הוא קו האמצעי דמייחד לכו לחרויכו, וכמ"ל (בהקדמה דף ב' ע"ב ודף ג' ע"א) עיי"ש והנה נודע מדברי האר"י ז"ל בכמה מקומות וצפרט צפ"ה (פרק י"ב משער החפליין) שהמלכות כילת כל הגי' קוים חחי"ג צב"ה כדחיי עיי"ש, הרי לפיך שהגי' קוים של קול דיבור ומחשבה כלילין במלכות. איהי כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות ע"ל (חוקין כ"א דף מ"ד ע"ב) דג' כחרים, כתר חורה וכתר כהונה וכתר מלכות, הם צרישא דתלת אבנין שהוא סוד ש דתלת ראשין עיי"ש, ועיי' צדכ"י רבינו צהור הרקיע (פי' בראשית דף י"א ע"א) דלורת אות ש הוא מורה על שלשה אבות המחייתים במלכות עיי"ש, ועיי' צפ"ה (בהקדמה לשער השבת פרק א') : ואיהי תגא בריש כל אתון וכו' ע"ל (חוקין כ"א שם) כי מה"ע יש על הש ג' תגין, לרמז על ענין הגי' כחרים שהם צהור כג' אבות

קצה השמים. ורזא דא (ד"ה א ב) לך י"י הגדולה והגבורה והתפארת וגו' לך י"י הממלכה, דא מלכות דאיהי בכלא.

ואיהי צפצוף עופין קדישין דאתמר בהון (קולת י) כי עוף השמים יוליך את הקול. צפצופא דכל צפרין דאינון נשמתין קדישין דמצפצפין בכמה צלותין. שיחת חייון דאינון ת"ח, ובגינה אתמר (בראשית כ) ויצא יצחק לשוח בשדה וכו', ולית שיחה אלא צלותא.

ובגינה אתמר (תפלת ערבית רשות). תפלת שחרית חובה (דאיהי רשות היחיד), תפלת ערבית רשות (ה) (הרבים דלית לה קביעותא). דאיהי רשו דלילה (נ"א כלילא) בפני עצמה. ובגין דא לית לה קביעותא בלילה דדמיא לגלותא. (דאיהי רשות הרבים, דבה תרמוש כל חיתו יער, דאינון כל אור דעלמא דעאלו בה) אלא זמנין אשתכחת תמן וזמנין לא אשתכחת.

זכאה

סגור לחי ראי

פי ע"א) שם מלכות הוא סוד חפלה, ונקראת יונק קדישא, ומתפלפאן לה צנחא צנחא לפטופין וכי עד דמתחין לה לגבייהו, ועיי"ש צביאורטו: שיחת חייון וכו'. הוא מפרש בזה מש"ל אשר שיחה חייון הוא מלך המלכות כמו שמפרש ואזיל: דאינון ת"ח. ר"ל תפלת הח"ח כלדיקוס, כמש"ל (דף פי ע"א) מסערא דחייון דכורסייא שרים וממנין, ועיי"ש צביאורטו: ובגינה אתמר ויצא יצחק וכו'. עש"ס (צרכות דף כ"ו ע"א) דילחק חיון תפלת מנחה שנאמר ויאל ילחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא חפלה, שנאמר חפלה לפני כי יעטוף ולפני כי ישפוך שיחו וכו', ועי' מהז עוד צש"ס (ע"ז דף ז ע"ב). ולית שיחה אלא צלותא. ר"ל דמכ שאמרנו לעיל כי שיחה חייון היינו כתי"ח שנקראים חיות המרכבה משום שהם ג"כ בכלל נושאי המרכבה כסא המלכות. כי כל חפלתם של כתי"ח הם עבור השכינה, והם הצונים אותה ע"י חפלתם צמוד אל תקרי בנין אלא בנין, לכן נקראת השכינה חפלה, כי כל בנינה הוא ע"י חפלה: ובגינה אתמר צש"ס (צרכות סס): תפלת ערבית רשות וכו'. עי' בזכר (פי צראשית דף כ"ג ע"ב) מאן ללחא דעני דא ללחא דערצית, שמרנו להמלכות בזמן שאין לה זוג עם צעלה וכיא רשות צפ"ע בלא צעלה, ובגין דלחוי בלא צעלה לחוי ברשות כל חניש כענין רח"ל עיי"ש. ובגין דא לית לה קביעותא וכמו שאמרנו צמחני (צרכות סס צרי"פ) חפלת הערב אין לה קבע: דדמיא לצלותא. שאין לה זמן קבע, ובעבור אין אנו יודעים עד מתי קץ הפלאות (ועי' צש"ס סנהדרין דף ל"ז ולי"ח): דאיהי רשות הרבים דבה תרמוש כל חיתו יער, דאינון כל אור דעלמא דעאלו בה. (צדפוס קונסטנטינא וליזארנא כל זכ הוא מוסגר וליג לה, וכן נראה מפשטות המשך הלשון שאמר אח"כ אלא זמנין אשתכחת וכו' דקאי על מ"ש ובגין דא לית לה קביעותא, ואך הפסוק צאלמע

א' שיש חיון יודיין חי למעלה וחי למטה, כי הספירות הם אור ישר מלמעלה למטה מכח עד מלכות, ואור חוזר ממלכות עד כתר ממטה למעלה צמוד ועין סופן בתחלתן ותחלתן בסופן, וזהו מרמזים ב"י יודיין שצ"א, שהקוץ העליון הוא כולל כל הי"ם משנינו לחתא מכח עד מלכות, וקוץ של הי"ודי החתונה מרמז על הי"ם ממלכות עד כתר מתחא לעילא עיי"ש. וזהו ביאור הדברים כאן לאחר שמפרש לעיל שכתבן שברים כל האותות מרמזים לכתר, אמר שהקוץ האותות של כל אות ואות מרמז למלכות, ויש בכל אות קוץ למעלה וקוץ לחתא כענין ב"י יודיין שצ"א א' שכל אחד כולל מ"י ספירות שהוא שיעור קומה של פרלוק המלכות ב"י ספירות משנינו לחתא ומתחא לעילא וכו' אמרנו. ולמקצ"ה השמים הוא לשון קוץ, ושמים מרמז לאות א' כמש"ל (צדף הקדום) צמוד נוטה שמים כיריעה, ועיי"ש צביאורטו. וכיינו הקוץ דלעילא של הא' שהוא סוד אור ישר מתבר על מלכות: ועד קצה השמים. הקוץ דלחתא של הא' שהוא סוד אור חוזר ממלכות עד כתר. לך ה' הממלכה, דא מלכות דאיהי בכלא. ר"ל שם מלכות כולל כל הי"ם גם מתחא לעילא, וכמו שסיים הקרא והמתנשא לכל לראש, היינו לאחר שנבחינו האור ישר מתבר עד מלכות, חוזרין האורות צבחי אור תואר ממלכות ומתנשא לכל לראש עד כתר כזכר: ואיהי צפצוף עופין קדישין דאתמר בהון כי עוף השמים וגו'. עי' צרי"מ (פי פתח דף רכ"ז ע"ב ידף רכ"ח ע"א) שדרש לה להאי קרא כי עוף השמים יוליך את הקול, דא קול דקיש דצבון נחיה קלא, וכד נחיה כמה לפרין מתפלפין לגביה צמח מוני ניגון עיי"ש, ועי' לעיל (צבקדמא דף ג' ע"ב) וצביאורטו סס. והכא דריש לה כעין זכ על קול דללוחא, וכעין מש"ל (תיקון ס"ט דף ק"ב ע"ב) כד צר נש חפיק הצלים ודבורים צלוחא כמה עופין פתחין גזפייחו ופיימייחו לקבלא לון הכ"ד כי עוף השמים יוליך את הקול. ועי' לעיל (צבקדמא דף

זכאה איהו מאן דפגע בה כגון יעקב ה) דאתמר ביה (שם כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, עד דאתא בעלה ונטיר לה ובת תמן עמה. מתמן ואילך קבעה חובה. אבל בשבת איהי רשות היחיד דאיהי ברשותא דבעלה, ולא כגוונא דליליא דהות יחידה ברשותא דילה, הה"ד (א"כ א) איכה ישבה ה) ב"ד. ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דיליה, ודאי עביד לה חובה, וכד אתא שמשא בשחרית דאתמר ביה (תהלים מד) כי שמש ומגן ה) י"י אלקים, אתמר ביה (בראשית לב) ויזרח לו השמש, מתמן ואילך קשר לה עמיה דאיהי קשר דתפלין דיד.

קשיר

באר לחי ראי

יחר מצשל יום והמצטלו עגשו מרובה, וכמ"ש צ"ס (הגיגה דף י"ג ע"ג ובמס' עירובין דף י"ה ע"ג וצ"ד). עד דאתי בעלה ונטיר לה ובת תמן עמה ר"ל שהוא מיוחד עלמו עם השכינה כל הלילה בתורה, ויהי לו הלילה למשמר לשמור השכינה הקדושה מן החיטוים שלא ישלטו בה עד הצוקר לחתא בעלה לכדווג עמה ולא בעלה משמרה מן החיטוים, ואי מרומה צקרא וילן שם כי צא השמש, ר"ל עד לפרא שצא השמש שהוא סוד ז"א בעלכ דמטרוניחא כמו שדרש לקמן מקרא כי שמש ומגן ה': מתמן ואילך קבעוהו חובה. כלומר לאחר שצא השמש שהוא סוד ז"א כ"ל ונטר לה, דהיינו לאחר ה"ן החמה קבעוהו להחפלה שהיא סוד המלכות חובה, כלומר שאינה עוד צרעות אחרים כלל רק צרעות בעלה לצד סוד רשות היחיד: אבל בשבת איהי רשות היחיד ע"ל (דף י"ג ע"א) דשנת הוא סוד רשות היחיד, ומצוין בדבר עפ"מ"ש צוקר (פי' צראשית דף כ"ג) דכל מה שכתוב תפלת ערבית רשות, שמורה על המלכות כשהיא צנחתי רשות הרבים בלחומר, הוא רק צימית החול, מש"א"כ בשנת גם בחפלה ערבית נקראת המלכות רשות היחיד, כי בשנת נקראת צה יחידה דיליה כי אז גם בחפלה ערבית יש צחי שמש, וכמ"ש שמש בשנת דקרא לעניים דעניים מתנחמים בלוחה דשמשא דשנתא עיי"ש, והיינו כי בשנת הקצייב מזדווג עם מטרוניחא אז צלילה: ולא כגוונא דליליא. ר"ל שאר לילות דימות החול. וכד אתא שמשא בשחרית. פי' כשהלוח היום. ומפרש וכו"ל מה הוא סוד השמש שחזיר בשחרית, ואמר שהוא סוד ז"א בעלכ דמטרוניחא: דאתמר ביה כי שמש ומגן ה'. עיין דרע"מ (פנחס דף ר"ג ע"א) בפסוק זה כי שמש ומגן ה', שמש הוא סוד ז"א בעלכ דמטרוניחא שהיא סוד הכישרא עיי"ש: אתמר ביה ויזרח לו השמש. היינו שמש ראיח דלאחר שזרח השמש חין שליטה לחיטוים, כי כל מה שהיה נה לכס"מ להצנע עמו היה קודם שזרח השמש, ע"כ עיקר עבודתו של ימקצ סוד צמח שכתחיתו עם המלכות לשמרה מן החיטוים היה רק צלילה בזמן שאין בעלכ עמה לשמרה: מתמן ואילך קשר לה עמיה

בזמנא צדקרים אלו, ונראה שהוא הנהגה מלחכ חכם ש"צ ובעתה הדפיסוהו צדפום מנעוזה צפנים. אמנם חי גרסיין לה הכי פרושא) דלויבי רשות הרבים, ר"ל שהמלכות עמה צעוה"ר היא דומה ללילה שהוא רשות הרבים שהוא זמן שליטה הקליפות, וכמ"ש צוקר (פי' פנחס דף רמ"ד ע"א) מאן רשות הרבים, רשות וכו' דמח"ל ונח"ש ושצפין ממנן דעמין עיי"ש. דצח חרמוש כל חיתו יער, היינו כמ"ש צוקר (צראשית דף ל"ד ע"ג) ועל דה צו חרמוש כל חיתו יער, דכלהו שלטון צעשהו דלויבי שלטעא ופחחין שירחא, ומפרש (צמק"ש מלך שם) דר"ל דצינינה צעח שליטה הקליפות יש מלחכים קדושים כנגדן שאומרים שירח והם נקראים חיתו יער עיי"ש. ולזה אמר הבא להמשך הדרוש שהכה שיש להמלחכים הקדושים לעמוד על המשמר גם צומן שליטה הקליפות, הוא מכה המלכות, וע"כ אמר דצח (דייקא) חרמוש וכו'. ומפרש הענין משום דכל אור דעלמא עאלו צה, והיינו כי כל ענין השכח הלילה הוא משום שצנכותה הקצייב גולל האור כדי נהחשיך ענ הקליפות שלא ינקו מן האור, וכמ"ש צפ"מ (פרק כ' משער מנחה ומערב) עיי"ש, ומצוין ממ"מ שאין השכחה הלילה רק להקליפות, מש"א"כ נהמלכות שכל האורות נכנסים בה ושירא עמה נהורא, וזהו אמר שמה הכה שיש להמלכות אז צלילה מכל האורות שנכנסים בה, שואצין המלחכים הקדושים הנקראים חיתו יער, וצכה זה אומרים שירח: אלא וצנ"ן דאשתכחת תמן וצנ"ן לא אשתכחת. ע"י צרע"מ (פנחס דף ל"ה ע"ג) וצנ"ן דשכינה שריח עליהו ואשתכחת עמהו, וצנ"ן לא אשתכחת עמהו עיי"ש, וע"ל (צמק"מ דף ע"א ע"א) צהאי וצנ"ן דלויבי עם ישראל וכו', ומשמע גם שם דלון השכינה עמנו בקציעות תדיר רק לפרקים, וכל הצער של בגלות הוא צנ"ן שאין השכינה משתכחת עמנו, וצנ"ן שהיא אשתכחת אז כצנ"ן לו נר, וכמ"ש שם צנ"ן איהו מאן דפגע בה. כלומר שחפלה ערבית ומזדווג עלמו עם השכינה כל הלילה בתורה, וכמ"ש חרמוש (פרק ג' מכלי ח"ת) וצנ"ן (א"ח ס"י ר"ה ס"י א') שצריך ליצר בלימוד תורה צלילה

קשיר לה עמיה ^מ דלא תזוז מניה לעלמין. מסטרא דשמאלא ^ס קשיר לה בתפלין דיד דאינון בדרועא שמאלא. מסטרא דימינא שוי לה כתרא על רישיה תפלין דרישא. והאי ביומא ^י דאיהי קשירא עם [דף כ' ע"ב] בעלה אתמר בה ישחרונני ^ה ואזי ימצאונני. אבל בליליא דאיהי ^{יג} גלותא. דאיהי לבר מבעלה ואיהי רשות בפני עצמה, אתמר בה אל תתודע לרשות ובגין דא אמר דוד (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני וגו' עד אמצא מקום ליי.

עד כאן רזא דקמ"ץ דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה, (נ"א עילא ותתא), דאיהי נקודה ברשות בעלה, דאיהו ו' רקיע. ופת"ח בלא נקודה רשו בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשו בפני עצמה.

דבמה

באר לחי ראי

בפ"ע שולמט צפני עלמח בלא זיוג. אתמר בה (אבות פירק ח' משנה י'). אל תתודע לרשות ר"ל שלא תניח אותה כך כשהיא בחי רשות היחיד צפ"ע בלא בעלה, ולכך חסור השררות בגלות, שהשררות הוא מסטרא דמלכות ובגלות הוא בלא בעל ובגין דא אמר דוד אם אתן וכו' עד אמצא מקום לה' ע"ל (תיקון ו' דף פ"ו ע"ב) שדרש להאי קרא שיש כח בישראל ע"י מעשיכם לייחד הדודים, וקאמר שם ח"ל ר' אלעזר, אבא, וכי יכול צר נש לאחזרה לקוביא לאחריה, והיינו לאחזרה ו' לגביה ה'. אמר ליה חין, במה דאשכחנא צדוד דאמר חס אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד חמלא מקום לבי עיי"ש ולזה אמר הכה שפלה שחרית שישראל מתפללים בקשורה דתפילין, היא היא הפעולה שישראל עושין לזה לגרום שחזור ז"א לגבי המלכות: עד כאן רזא דקמ"ץ ר"ל כי דרוש בחבר מרומם דבקמ"ץ, שגורח דקמ"ץ הוא מורח על כל זה כמש"ל דהקמ"ץ הוא לורה ו' ויגלוך, שמרמז על ז"א שהוא ו' דגחית ומחיתך עם המלכות המרומם צורת אוח ו' שתחת חקו או על חקו וכנזכר: דאיהו רזא דמחשבה עלאה ותתאה היינו כמש"ל (צריש תיקון זה) צדוד דקמ"ץ שגורח צדוד א' שיש צד ב' לורה של קמ"ץ ישר וכוף, שצדוד זה א' הוא מרמז למחשבה עלאה, שהמלכות עולה בצדוד מחשבה עלאה, וכמו שכי לעיל (צדף י"ט ע"ב) ודא ו' עלאה דאיהי על הרקיע ואיהי מחשבה עלאה, וקמ"ץ ישר שהוא צדמונה זו א' הוא מרמז שהמלכות היא למעט חחת הרקיע ונקרחה מחשבה חתאה, וכמש"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דשכינתא חתאה חתקרי מחשבה חתאה עיי"ש, כרי דשני דקמ"ץ ישר וכוף, כז א, וכז ב, הם סוד מחשבה עלאה ותתאה: דאיהי נקודה ברשות בעלה דאיהו ו' רקיע. ר"ל דקמ"ץ יש צד לורה קו כגורח ו' שהוא סוד רקיע היינו ז"א בעלה דמטרוניתא, וחחת חקו יש נקודה שהיא סוד המלכות, לבורוח שהמלכות היא צדושה בעלה ובעלה חופף עליה: ופתח בלא נקודה וכו'

עמיה וכו'. ר"ל לאחר שהאיר היום שמתחן תפילין וקורין ק"ש חין חשש עוד שיטנונו צד החילונים, כי אז בעלה משמרה, כי ע"י תפילין וק"ש קושרין המלכות עם בעלה שלא יסורו זה מזה, והיינו כמש"ל צריש"מ (פרשת פנחס דף רנ"ב ע"ב) כיון דנחית בעלה לגבה בצפורה קשרין ליה עמה בקשורה דתפילין של יד ותפילין של ראש עיי"ש, וכן הוא לעיל (בהקדמה דף ג' ע"א) מסטרא דשמאלא קשיר לה וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ט' ע"ב) שכי שם דעיקר תפילין משמאלא ועיי"ש צדדורטו, ואמר הכה שזה מיון העטם מה שהתפילין של יד שבשמאל הוא קשור משא"כ תפילין של ראש חינו קשור, ולפי האומר מיון היטב, כי עיקר ענין התפילין של יד שבשמאל הוא מרמז להשכינתא כמש"ל שם בצדוד, עיי"ש מתקשרין שם התפילין בשמאלא, לבורוח על ענין האומר שמתקשרין אה השכינה אשר בשמאל עם בעלה, משא"כ תפילין של ראש שאינו מרמז על ענין הקשור, רק לענין הכתר שהוא סוד תפילין דמארי עלמא כמש"ל שם, חין צו ענין לרמז על הקשירה. אתמר בה ישחרונני ואזי ימצאונני. כהנא בקרא (משלי ח' כ"ח) כהני כי צומן הכעס אז יקראנו ולא חשבו ישחרונני ולא ימלאנו, ומצואר להבן (תיקון י"ח דף ל"ד ע"א) שזי קאי על צומן הכעס שאין השכינה שרייה ציוני צפוכ"ר, דאז ישראל כל חד וחד קרא לקוביא צק"ש אז בלתיחא חס שכינתא לאז איהי תמן, לא נחית תמן, ועיי"ש עוד להבן (תיקון כ"א דף מ"ב ע"ב), ואמר הכה בעטם דידיעות הכופכים אחד דצדפלה שחרית שישראל מתקשרין קב"ב עם שכינתא אז נאמר ישחרונני ואז ימלאונני, ודייק ישחרונני משון שחיר היינו חפלה שחרי"מ, כי בלילה חין שעה רעון לצקש רחמים על דבר כ"כ, רק חפלה שחרי"מ שמתפללן דתפילין וכו' אמור: דאיהי גלותא. כמש"ל (תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) שבעלות הוא בחי לילה עיי"ש, וכזכר (צדושה דף כ"ג ע"ב): דאיהי לבר מבעלה. שאינה מתדווגת עמו שזה צפוכ"ר צומן בגלות כח"ל. דאיהי רשות

דכמה דאתון אינון דכר ונוקבא. הכי נקודין אינון דכר ונוקבא. אבל אתון אינהו לגבי נקודי כגון גופא לגבי רוחא. וכן נקודה בר כגון חלים או חיריק או שוריק. חלים לעילא מן ו אתעביד ז. חיריק לתתא אתעביד זנב גימיל, שוריק באמצעיתא. קוצא דאת ד' קוצא באמצעיתא וכלא חד. (ישעיה מה) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אליקים.

שב"א מאן איהו. כאשר יהיה האופן בתוך האופן. ואינון את המאור הגדול ואת המאור הקטן

מאור לחי ראי

אע"פ שכל אחד הוא עולם בפני עצמו ופרלוק בפני עצמו לפעמים יש להם כרכוב ומתייחדים להיות אחד וכן נקודה בר כגון חולים או חיריק וכו'. הביא ראיח לאשכחן עוד כיוצא בזה שדרשו צורת אות ו, איך שצירוף נקודת חולים או חיריק נשתנה לאות אחר, וכמש"ל בבקדמה (דף ע"א ע"ב) שאות ז' נעשה מאות ו' עם החולים שעליה למעלה, ואות ג' נעשה מאות ו' עם נקודת החיריק שתחתיה למטה, ועיי"ש בצירוף: שוריק באמצעיתא. ר"ל שכולל אשכחן שפ"י האות נעשה בנקודה כענין נקודת המלופים (בנקודת שוריק) שנקודה לא נגמר להיות נקרא שוריק אלא אם שומעת באלמנט אות ו' ולא בנקודה צירוף כי נקראת שוריק: קוצא דאות ד' ר"ל שאות ד' הוא נעשה ג"כ רק מנקודה המוספת מחטריה, ולולא בנקודה היתה נקראת ר' ולא ד', הרי שהאותיות מלטרפות עם הנקודות, ובנקודות מלטרפות עם האותיות צנחי הכיבב כג"ל בראו דלחד. וכלא חד ר"ל שכל הנקודות כג"ל עיקרן אינו אלא נקודה אחת ובהפרש ציניבס הוא רק מקום עמידתה, אם למעלה או למטה או באלמנט, וכמש"ל (בבקדמה דף ז' ע"א) שנקודות הנכריס, חולים חיריק שוריק, הם מרומים צנרת אות א' בתמונת נקודות כגוואל דא :: וסביד על עלת כל עלות דלית חלק אחרת לימינא ושמאלא עילא ויתתא ולר' סטרוין, בסוד חניי ראשון ואח"כ אחרון ומצנעדי איך חלקים עיי"ש. ולפי המשך המחבר הכוונה יתכנו הדברים אלו על המלכות אשר מלכותו בכל משלה, ובמלכות נקראת חניי, כמ"ש בזכר (בראשית בבקדמה דף ו' ע"ב), וזהו חניי (כיינו מלכות) ראשון, ואחי (המלכות) אחרון, שמלכותו משלה לעילא ולתתא ולכל סטרוין: שב"א מאן איהו לאחר שדרש בראו דנקודות הנכריס כנרמזים בצורת אות א, נשאר לו עוד לפרש ענין נקודה השביעית הנרמז בצורת אות א שהוא סוד הכי יודיין לעילא ולתתא ששם כענין צורת שביעית שיש לה צ' נקודות אחת למעלה ואחת למטה, ובכן הוא כשואל מכו סרמז צ' יודיין של הא ששם כענין צורת שביעית, ולאמר: כאשר יהיה האופן בתוך האופן. חיינו כמ"ש ברע"מ (פנחס דף רכ"ג סוף ע"ב) בראו דלית א

ובר. ר"ל שכלו ברוחב של הקמ"ץ שהוא כצורת פת"ח בלא הניגון, הוא מורכב על ז"א כשהוא בפני עצמו ושאריו בלא אשה, והניגון שהיה נקודה המלכות בפני עצמה, הוא מורכב על המלכות כשהיא אחתהבת מבעלה והיא ברשות בפני עצמה וכחכר, אכן כשניתוסף הניגון תחת הקו ונעשה ממנו קמ"ץ, הוא מורכב על החיידות ז"א ביחודא שלים וכחכר: דכמה דאתון וכו'. כוונתו לבאר בזה דבריו שאמר למעלה שאלו א מרמז לנקודה קמץ כצורה זו ו' או כצורה ז' א כחכר, ולכאורה איך הדבר נכון לרמז ענין הנקודות בהאותיות, כי הלא האותיות הם פרלופים בפני עצמם דבר ונוקבא, וכן גם הנקודות הם ג"כ פרלופים בפני עצמם דבר ונוקבא, וכמו שמפרש ואולי שיש אותיות זכרים ואותיות נקבות, וכן יש נקודות שהם צנחי דבר ויש שהם צנחי נוקבא, ואי"כ איך שייך לומר שהאות א מרמז לנקודת הקמץ, ולזה מצאנו דבריו ואומר ואם כי אחת הדבר - דכמה דאתון אינון דכר ונוקבא חיינו כמ"ש צ"ח (סוף ש"ש דף י"ט ע"א) שהכ"צ אותיות נחלקים לז' חנפין, יש מהם שהם דכורין, ויש מהם שהם נוקבין, וחשב שם אותיות הם דכורין ואח"כ מהם הן נוקבין: הרי נקודין אינון דכר ונוקבא ר"ל כמו שיש באותיות זכרים ונקבות כג"ל, כן הוא גם בסוד הנקודות, כי כל נקודה ונקודה הוא מאיך בספירה המיוחדת לה, והנקודות של דכורין חח"ג הם דכורין, ושל ספירות ג"כ הם נוקבין, ואחת נכון הדבר שהאותיות הם פרלופים דכורין ונוקבין בפני עצמם, והנקודות הם פרלופים דכורין ונוקבין בפני עצמם, כ"ז איך נחפרים אם נאמר רמז איך הנקודות מרומים באותיות, כמו שמצינו בצריחת האדם שהוא מורכב מנוף ורוח וגשמה ויש צי כרכוב ומתייחדים כיעב, כן הוא כענין האותיות עם הנקודות וכדמפרש ואולי אבל אתון אינהו לגבי נקודי וכו'. ע"ל (בבקדמה דף י"ב ע"ב) דלחתון הם סוד גופא, ובנקודות הם סוד הרוח, וע"י צפ"ח (פרק ה' משער ענח"ל) מש"כ שם צירוף ענין זכר: כגון גופא לגבי רוחא. פי' וכמו שהבין הוא מן העפר למטה, והרוח חלק שמימי, ואין לו התייחסות עם הגוף, אעפ"כ כרכיבם השי"ת להיות מתייחדים כאחד, כן הוא באותיות ונקודות,

הקטן. ואינו גוף וברית, ולקבליהו חמה ולבנה יי דאינון לקבל אימא עלאה ותתאה.

והנה אופן אחד בארץ אצל החיות (יחזקאל א), דא נקודה דתחות סג'ל נקודה דלתתא אצל החיות דאינון צריי את שני המאורות הגדולים.

וכן איהו בתוך האופנים שוריק. אופן חד לעילא ואופן חד לתתא ואיהו עמודא דאמצעייתא בינייהו.

והנה

באר לחי ראי

זכ על זה, שכס סוד את המאור הגדול ואת המאור הקטן וכאמור והנה אופן אחד בארץ וכו'. עתה הוא מפרש גם נקודות ה'ירי' ונקודה הסג'ל, המרומים בניור אות א שנתמונת הנקודות שיש בו גם לורה ירי' וסג'ל: כמש"ל (בהקדמה שס), ומפרש הקרא ביחזקאל והנה אופן אחד בחרן דקאי על המלכות שכינתא תתאה. אצל החיות. ע"ל (בהקדמה דף ד' ע"א) דנקודות סג'ל דנעילא כזה - עלה לחמר וביה מתכלת בין החיות דאינון חיוון עלאין, ונקודה סג'ל דלתתא כזה הוא סיד חיוון תתאין, ועיי"ש צביאורנו. ולזה אמר אלל החיות שכבי נקודות ירי' הם סוד החיות, ונקודה היחידית שעומדת על הירי' או תתיה, מרמז להמלכות בצד אופן אחד בחרן שעומדת אלל החיות, ומבאר צד זה ביה עמידתה תחת כבי נקודות או על כבי נקודות, ומפרש ואמר: דא נקודה דתחות סג'ל וכו'. עיי' ברע"מ (פי פתחם דף רמ"ז ע"ב) דתחלתה הצריחה ביה המלכות צחי כהר לתרין מלכתן שכס חוי"ב שכס נקראים שני המאורות הגדולים, וביה הסג'ל גבוהא דא , לצד דלתתא או אפשר לשני מלכים להשתמש בצד אחד אלל הקבי"ה לבי ומעטו את עמק ונחיתה לרגלי דתרי מלכים גון דא - עיי"ש, ועיי' בקבלת יעקב (עך ירי') מ"ש צביאור דברי ברע"מ צד: את שני המאורות הגדולים ע"ל (דף ז ע"ב) שדרש לה לירי' שכזה סוד שני יודיין השומדים זה אלל זה בצד זה שני המאורות הגדולים עיי"ש, ולפי דברי ברע"מ (שס) הוא מרמז על חוי"ב: וכן איהו בתוך האופנים. ר"ל כי לעיל אמר שסוד האופנים מרמזים להמלכות, אם היא למעלה או למטה, או צחי אופן בתוך האופן, וכאן אמר שגם כז"א צלע דמטוניחא הוא מרמז צעין האופנים, צחי ויהו בתוך האופנים, ועיי' מרמז לורה: שוריק, אופן חד לעילא ואופן חד לתתא, ואיהו עמודא דאמצעייתא בינייהו. וכיית כי השוריק שכזה נקודות הקיבוצן, יש לה ג' נקודות אי למעלה ואי למטה ואי צלמט, לרמז שז"א שכזה עמודא דאמצעייתא הוא עומד בתוך, צחי ויהו בתוך האופנים, בין שכינתא עלאה שכיה סוד אופן אחד למעלה, ובין שכינתא תתאה שכיה סוד אופן אחד לתתא

שיש בו לורה ו' עם נקודה, דלות ו' הוא סוד הגלגל צחית סערין ממושצן ו', ולית תנועה צלגל אלל צחית נקודה עיי"ש, ועיי' מה עיל (בהקדמה דף ז ע"א) וצביאורנו שס. ולזה הוא מוסיף כלן עוד דלכבי רמז נקודה השז"א שיש צח"א נקודה למעלה על הקו ונקודה תחת הקו, לרמז על ענין האופנים שראה יחזקאל שמתגלגלים זה בחיך זה, איפן שלמעלה בתוך האופן שלמעלה, וכמו שמפרש להין. ואינון את המאור הגדול ואת המאור הקטן. ע"ל בהקדמה (שס צע"ב) שאמר שכבי נקודות של שז"א, הם סוד את המאור הגדול ואת המאור הקטן ועיי"ש צביאורנו, ולזה אמר ככה שכבי האופנים שמתגלגלים זה בתוך זה שהם סוד שז"א כ"ל, הם סוד שני המאורות, כמו שמפרש ואילן: ואינון גוף וברית. עיי' צדכר (סוף פי שופטים דף ע"ב ע"ב) את המאור הגדול לממשלת הייס דא ח"ה, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה דא יסוד עיי"ש, והנה נודע כי גוף וברית השצין חד, כמש"ל (חוקן ל"ט דף ע"ט ע"ב), ועיי' בפטייה (פרק ה' משער הכרכות), ולכן מרמז לורה הא' שיש בה כוללה כבי יודיין דנעילא ותתא, לרמז ענין כבי לורה ח"ה ויסוד שכס סוד אופן בתוך האופן, וכייתו אפי"ש שכל אחד הוא ספירה צפני עמטה, אשפיי"כ נכללים ציחד בצד זה שאמרו גוף וברית השצין חד: ולקבליהו חמה ולבנה היינו כמ"ש צדכר (סוף פי שופטים) דכמאור הגדול שהוא החמה הוא מרמז לח"ה, וכמאור הקטן שכיה הלבנה היא מרמז ליסוד עיי"ש, וכייתו כי חמה ולבנה שייך זה בענין אופן בתוך האופן, כי כל אור הלבנה הוא ממה שאמר צד החמה: דאינון לקבל אימא עלאה ותתאה גם זה מבאר צדכר (שס) דלמח עלאה ותתאה הם סוד את המאור הגדול ואת המאור הקטן עיי"ש, וכבר נודע כי אמח עלאה היא לאח, ואמח תתאה היא רחל, וכמ"ש בפטייה (פרק ג' משער הסליחות), ועיי"ש העטס כי לאח עמידתה למעלה מרחל [ועיי' מה עוד בעי"ה (פרק ג' ופרק ו' משער לאח ורחל וצדכר י"ב משער הכללים) צדכר]. חכ הוא ציאור הכזרים כלן, דר"ל דצד יוצן מה שכבי נקודות של שז"א עומדים זה למעלה מה, שערמז לפרטוף לאח ורחל עומדים

והנה אופן אחד בארץ, דא חיריק דאיהו לתתא. כל ניצוץ איהו וי וכל רקיע וי, קנץ (שב"א חלים קמ"ץ). שב"א איהו דינא, קמץ רחמי שמאלא וימינא, דמתמן אורייתא אתייהב דאיהו עמודא דאמצעיתא.

ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חל"ם. איהו רמז כי בי חשיק ואפלטתו, רק באבותיך חשיק י"י. **מסטר** דא דאיהו יו"י דסליק יקריק. היה קוב"ה הוא ושמיה לחוד, בכתרא קדם דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה למברי אדם דאיהי וי ברישא דא תגא לעילא, ולתתא

באר לחי ראי

שכוח סוד המים וכתורכ הוא עמודא דלמלשיחא סוד נקודת החול"ם שכוח כוללת חו"ג המיוחד הימין והשמאל, כתחדים והגבורות: שמאלא וימינא ר"ל דכלל לך זין צימין וזין בשמאל יש צו כיללת שמאל וימין בייט חו"ג, כענין התורכ שכוח ת"ת דכליל תרוויכו חו"ג שכוח סוד עמודא דלמלשיחא וכנזכר ובזמנא דאינון שב"א קמ"ץ חול"ם וכו'. ע"ל (בכקדמכ דף ו' ע"א), ולבן (תיקון ס"ע דף ק"ד ע"א וע"ג) שכחם קנץ צניקוד צנאות הוא כליל בגי קיום הגי' סוד בגי אצות, ועיי"ש צניאורט כי בי חשיק ואפלטתו. פי צניקוד השכינה אומרת על הלדיק הממתיק הגבורות ע"י לימוד התורכ סוד עמודא דלמלשיחא כסוד בגי נקודות חשיק, שחם סוד בגי קיום הגי' סוד כי צו חשיק, ועיי"ש אפלטתו: רק באבותיך חשיק י"י פי שצורת בגי אצות הגי' מחירים בגי נקודות חשיק כשחם הוי"ב לכמתיק הדינים וכאמור: מספרא דא וכו' היה קוב"ה הוא ושמיה לחוד. ע"י צנזר חדש (בספרי אוחיות ריש פי בראשית דף ו' ע"א) אמר ר"א אמר ר"י קודם שצנזר הקצ"ח את העולם היה הוא ושמו אחד עיי"ש, וכן הוא צנזר (בראשית דף כ"ע ע"א), וצפיקי דר"א (פרק ג'), וע"י צניאור כרד"ל על הפדרי"א שם (אות ו') שבעתיק צנזר פי מהרצ נפש החיים (שער צ' סוף פרק צ') צנזר דמי"ש קודם שצנזר העולם היה הוא ושמו אחד, פי קודם שצנזר את העולם כצרי"ח היה רק העולם האצילות, אשר שם היה עלמותו יתצנך ושמו אחד, וכתחלקות הוא רק מעולם כצרי"ח ולמטה עיי"ש ולזה אמר שזה מרמז האות א, כי נודע מדברי רבינו בלק"ת (ר"פ בראשית) דאות א רימז לעולם האצילות עיי"ש, ולזה יתכן כי אות א מיימז לזכ שמשפרו הוא אחד, שמרמז ליחודו ואחדותו יתצנך אשר שם העולם האצילות הוא ושמו אחד כלי שום כתחלקות, ולזה גם האות א צניירו שיש צו יוד גימ' יקוק, לרמז אשר שמו יתצנך מחייתו דאות א, כי האצילות קודם שצנזרו אשר העולמות היה הוא ושמו אחד. ולזה אמר: בבתרא. ביינו כנש"ל (תיקון כ"א דף י"ט ע"א) וצנזר שזין אצת ואמא צנזר וצנזר

לחח"ל: דא חיריק דאיהו לתתא. ר"ל שחיריק מרמז להמלכות שנקראת ארץ כשעומדת למטה, וכיח רק צנזרי נקודה, וכמי"ש צפעי"ה (פרק י"ד משער הק"ש וצ"ד): כל ניצוץ איהו וי, וכל רקיע וי. הוא חוזר צנזר למש"ל שאף שהאוחיות הם צפני עלמס והנקודות הם צפני עלמס, עכ"ל מרכיזים אותם יחד ודורשן שמרמזים הנקודות על האוחיות כ"ל, ונותן כלל הנקודות שכל נילוף זין של הנקודות וזין שחתת הקמ"ץ הוא מרמז לאות וי, וכל רקיע שכוח פחי"ה או הקו הרחב של הקמ"ץ או הוי של מלפ"ים הוא מרמז לאות וי, ועל דרך שיחפרשו כיוודין וכוויין ע"ד הספרי, עדי"ו יחפרשו גם הנקודות: קנץ שבא חול"ם קמ"ץ. שב"א איהו דינא, קמ"ץ רחמי שמאלא וימינא דמתמן אורייתא אתייהב דאיהו עמודא דאמצעיתא כ"ל, וכן הוא בגי דפוס מנטוכה ופירוש הדברים הוא עפמשי"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ג) כד איכי נקודת מספרא דקמ"ץ נעלה מחסד, וכד איכי נקודת מספרא דשצ"א נעלה מגבורה, יכד נקודת מחול"ם איכי מספרא דעמודא דלמלשיחא, דתלת נקודין אלין אינון מיא אשא ורוחא. ביינו קמ"ץ הוא מיא שכוח שורש כתחדים, ושצ"א הוא אשא שורש הגבורות, וחול"ם הוא רוח סוד החי"ת עיי"ש וזה הוא צניאור הדברים כאן, דכל הויית שצנזרה הם מנוקדים בשצ"א צימין, קמ"ץ בשמאל, וחול"ם בשמאל. כי הכח התורכ הוא סוד עמודא דלמלשיחא שכוח סוד שם הוי"ב צ"ה, ולזה מרמזים אליו הנקודות לסוד עמודא דלמלשיחא שכוח התורכ, אשר צימין הוא נקודת השצ"א נקודת הגבורה סוד האש, ומשמאל הוא נקודת הקמ"ץ שהוא מספרא דחסד, וכנש"ל (בכקדמכ דף י"א ע"ג) דהתורה נחזה מימין ומשמאל, מימין כמי"ש מימיו אש דת למו, וגם משמאל כמי"ש חורב מפי הגבורה ניחזי עיי"ש. וצנץ יתכן שצימין נקו חסד מנוקד בשצ"א שכוח אש כסוד מימיו ח"ש דת למו שכוח סוד הגבורה כנש"ל (תיקון ע' דף קכ"ע ע"ג) כדי למחתיק הגבורות של השצ"א שכוח סוד האש צימין. ובשמאל מנוקד נקודת קמ"ץ מספרא דחסד למחתיק הגבורות בשמאל ככתחדים של הקמ"ץ

ולתתא נקודה. ובנקודי דאתון אשתמודעאן כל ספירן דתשע נקודי אינון, ובהון י"ד ניצוצין, ועליהו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים בי"ד רמה. ואינון לקבל פרקין דה' אצבען דאינון י"ד. ובי רקיעין תמן חד מן קמ"ץ וחד מן פת"ת. לקבל תרין קני דדרועי. וכל ניצוצין איהו פרק, ואיהו מדה. ורקיע אמה, וקנה, וקו המדה.

טעמי

באר לחי ראי

ובהון י"ד ניצוצין ע"ל (בהקדמה טס) צניאורט (צ"ה איכו קוונ) שלולוי הנקודות הם י"ג במספר, וצניורף הנילון שחתה בקו של הקמ"ץ הם י"ד, עיי"ש. ועלייהו אתמר ובני ישראל יוצאים בי"ד רמה. ע"ל (בהקדמה דף עי ע"א) יד רמה מסמרה דח"ת דאתמר צה וצני ישראל יולאים ציד רמה, דיד רמה אחמר עלב וכהי ה' למלך על כל הארץ, עיי"ש צניאורט שצח"ת שהוא בוד יד רמה נכפין הדינים צסוד וחת רוח העומאה אעציר מן הארץ ועלו מושיעים צבר ליון לשפוע את הר עשור וגו' וכהי ה' למלך על כל הארץ, עיי"ש. ולזה אמר הכא שכל זה הוא מכה הנקודות שיש צבס מספר י"ד, וכן מכה מדה ח"ת, עיי"כ הם נרמזים צסוד וצני ישראל יולאים צ"יד רמה, וחינו כמש"ל (בהקדמה דף ח ע"א) שהנקודות הם סוד רוח עיי"ש, וכן הוא צע"ה (פרק ה' משער ענח"ה), ולכלן (תיקון כ"א דף מ"ע ע"א) מצואר דרוח הוא כלול מאש ומים, ימין ושמאל, שהוא סוד הח"ת עיי"ש, וכי"כ צע"ה (פרק י"ג משער הק"ש) דרוח צה מח"א סוד ח"ת עיי"ש. ומזה מוזן מאלוי שהנקודות יש צבס הכה של ה"יד רמה שצח"ת להכפות הדינים, לאחר שהם צחי הרוח דכלול מאש ומים, ימין ושמאל, יש צבס הבח להגציר הימין על שמאל לאכללא צמס שצמוק כח"ל, וצבסם נאמר וצני ישראל יולאים צ"יד רמה: ואינון לקבל פרקין דה' אצבען. כלומר כי כמו שאין היד יכולה לעשות תנועותיה רק עיי ה"יד פרקין, כן אין האותיות יכולין להתנועע צמבעט כי אם עיי הנקודות שצבס ששין תנועות של האותיות, וצני ניקוד אי אפשר האות להתנועע ולדבר כלל. דה' אצבען. היינו שצדי אלצעות יש צכל אחת ג' פרקים, כרי י"ג פרקין, ואגודל אין צו אלף צי פרקים, כרי י"ד פרקים: ובי רקיעין תסין. ר"ל כי נוסף על ה"יד נלוין שיש צבהקודות, יש עוד צי קוק, היינו קו הפת"ת וקו הרהצ של הקמ"ץ המכוים רקיעין שלא נחשצו צמספר ה"יד נלוין: לקבל תרין קני דדרועי. פי כי צרוע של כל יד יש צו צי קנים ארוכים, אחד סמוך להבוק ואחד סמוך לבק, כרי יש לכל יד צי קוק, והוא נגד הכי קוים ארוכים שיש צבהקודות תין מכו"ד נלוטת כזכר: וכל ניצוצין איהו פרק ואיהו מדה, ורקיע אמה וקנה וכו'.

[הוא בוד ד' אותיות הוי"ו צ"ה] צא' דליכו כתרז עלאה עיי"ש. וצניאור העגן מוזן עפ"ד הרמ"ע צכנפי יונכ (חלק ח' פרק ח') כי צראשית האלול המאליל העליון צטבירו עלאה נקודה אחת כשלהצת קשורה צגחלת, ושמה של נקודה זו הוא כתר אשר הוא כלילא מעשר ספירות, ולא היה ניכר צה החחלקות הספירות עיי"ש, ולפי האמר החחילט החחלקות פרלופי הספירות מהכמה ונמטה, אלל צכתרז היה הוא ושנו חד עד דסליק במחשבתייה למברי אדם עיי צע"ה (פרק ד' משער הצרכות) צסוד אשר יר' את האדם צהכמה, צכה מ"ה שעולה אד"ם, וחינו שהחלת הפרלופים שמוכנים צסם אד"ם הוא מעולם הצריאה ולמטה שהוא סוד החכמה עיי"ש, וחינו שהחחלקות הפרלופים דצחי אד"ם היה מהכמה ולמטה, ושם נחגלו כדי אותיות הוי"ו כל אחד ואחד צפרלופ צפני עלמו: דאיהי י' ברישא דא תגא לעילא וכו'. כלומר שלזה מורה גי"כ ענין נורת הא שיש לה י' למעלה וי' לתחת, כי הוי"ו העליונה הוא מרמז לסוד התגא דלעילא סוד כתר עליון, וחינו כמש"ל (בהקדמה דף ז' ריש ע"א) שהוי"ו העליונה של הא הוא מרמז לכתר עליון עיי"ש, ר"ל דצחלת האלילות לה היה החחלקות הפרלופים, רק שהכל היה וכלל צכתר העליון כזכר: ולתתא נקודה. ר"ל שהוי"ו החחטונה של הא מרמז לסוד הנקודות שסם מסמרה דהכמה, וכמ"ש צע"ה (פרק ח' משער ענח"ה): ובנקודי דאתון אשתמודעאן כל ספירן. פירש כי צכל ספירה מחירים כד אותיות יקו"ק, וכחילוק צנייכס הוא רק צבהקודות, שצנקודות של השם הוי"ו ניכרים הספירות, שכל ספירה יש לה נקודה צפני עלמה, כמש"ל (תיקון עי דף קכ"ט ע"א ועיי"כ) וצע"ה (פרק ה' משער ענח"ה) ושאר דוכתי. ור"ל שהוי"ו החחטונה מרמזת לסוד הנקודות, וחינו כי מהכמה ולמטה נחחלקו הספירות ויכתיב כל ספירה וספירה וכל פרלופ ופרלופ צפיי וכאמר: דתשע נקודי אינון. ע"ל (בהקדמה דף ז' עיי"כ) שכי ח"ל, דכל נקודי מהכמה עלאה מתפשטאן תשעה עד מלטה עב"ל, ועיי"ש צניאורט. ולזה אמר כהא להמשך הדרוש כיון שהחחלקות הספירות הוא מהכמה ולמטה, על קו תשע נקודין אינון ולא עשרה, כי צכתר. לא נחגלו עוד שום החחלקות וכאמר:

ס"ל

טעמי אינון מן כתר, ואינון ברישא דעמודא דאמצעייתא. נקודין מן מוחא, ואינון ברכאן על רישא דצדיק כד"א (משלי י) ברכות לראש צדיק, ואינון ג' טפין דאתמשכו מן מוחא לגבי ברית מילה.

אתוון מסטרא דאימא עלאה. וכולהו אתכלילין במלכותא. ונקודי לאתוון (ו) כנשמתא לגופא. דגופא איהו כסוס לרוכב. ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון, ועלייהו אתמר (יחזקאל א) וכנפיהם פרודות מלמעלה לקבלא עלייהו נקודי. ונקודה בכל אתר בת קול.

טעמי אינון מאני קרבא. רפ"ה איהו לעילא מאתוון, ועליה אתמר (שם) ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה. נטוי. דא איהו רפ"ה נטוי

באר לחי ראי

כס מז"ח לחמ"א: וכולהו אתכלילין במלכותא. זכ קאי על הנקודות שאמר לעיל, דנקודי לאתוון אשתמדעלן כל ספין דחשע נקודין אינון, ולכחורה אי"ב היה ל"ל ה נקודות, דכ"ה ה ספירות הם, ולזה מתקן דלמלכות אין לה נקודה מיוחדת משום שכל בעי נקודות נכללין בה, וכמש"ל (דף ד' ע"ג), ועיי"ש ציבוריו: ונקודי לאתוון כנשמתא לגופא אשתמדעלן מניעין האותיות כענין הנשמה שמונעת את הגוף וגוף המת שאין לו נשמה לא ינוע, ועיי' בחיקויים מז"ח (דף ס"א ע"א) אלו נקודין דנכרין באתוון כנשמתא בגופא, עיי"ש: דגופא איהו כסוס לרוכב. ע"ל (דף ח' ע"א) אתוון אינון כסוסון לנקודי וכי: ואתוון אינון פתיחין לנקודי לקבלא לון וכו' פי כי הנקודות אין להם שום הצרכ ומונע רק עיי' האותיות, וכמ"ש צפ"ח (שם צפרק ג') אשתמדעלן כס מרווחים בחיבת פתוחי חותם שכם סוד כי מולאות הכה, שנפתחים ופתוחים עיי' אמר עלאה עיי"ש, וזכינו האותיות וכמש"ל: וכנפיהם פרודות מלמעלה לקבלא עלייהו נקודי. עיי' בחיקויים מז"ח (דף ע"ד ע"א) וכנפיהם פרודות מלמעלה לקבלא שכינתא עליהו עכ"ל, ולזה דרש לה הכה דכינו סוד הנקודות שבו סוד שכינתא חתאה, וזה הוא כעין דבר אחר, ולעיל דרש אשתמדעלן כס מן מוח חכמה, וכה"ל דרש באופן אחר שכם סוד המלכות נוקבא דז"א, וכדמפרש ואזיל. ונקודה בכל אתר בת קול. עיי"ש בחיקויים מז"ח (דף פ"ו ע"ג) דקול הוא מסערה דעמודא דאמצעייתא, ובה קול איכי בה דיליה דאתמר בה כל כבודה בה מלך פנימה. ועיי"ש עוד לעיל (דף ע"ז ע"א) דשכינתא מסערה לנקודי אקרי צרתא דקוב"ה עיי"ש, ומשכח מוזן ממילא אשתמדעלן נקודות וקראים בה קול סוד צרתא דמלכא כייטו צהו של עמודא דאמצעייתא שנקרא קול: טעמי אינון מאני קרבא. ע"ל (חיקון כ"א דף מז"ח ע"ד דף י"א ע"ג) שפרש שם צהו כייטו איך הטעמים הם מאני קרבא דיעבד

ע"ל (ריש חיקון זה דף י"ט ע"ג) דכל ה איכו מדה, וכל ה איכו קו במדה ואמה, ועיי"ש ציבוריו ולזה אמר שגם ענין מדה וקו במדה ואמה מרומן בהנקודות, שכל ניטון שבו סוד אות ה כ"ל הוא מרמז לסוד המדה, וכל רקיע שבו סוד קו כרמז של קמ"ץ ופתיח, הוא מרמז לסוד קו המדה ואמה: טעמי אינון מן כתר, עיי' צפ"ח (פרק כ' משער ענח"ל ופרק כ' משער העקודים) שפרש שם כן שבעטמים הם מכתר, עיי"ש. ואינון ברישא דעמודא דאמצעייתא. עיי' צפ"ח (שם) אשתמדעלן כס צהי גוף דז"א, וכעטמים שעליהם הם צהי כתר לז"א, ועיי' בה אמר ליעקב (משכנת בעי ס"א ע"א) אשתמדעלן מוצרי החסיד המקובל מהר"ש שרעני נכד הרש"ש ז"ל ציבור ענין זה. נקודין מן מוחא גם זה הוא צפ"ח (שם) אשתמדעלן כס סוד לייצ נחיצות הנמשכים ממחא חכמה שבהם נצרה העולם, עיי"ש. ואינון ברכאן על רישא דצדיק וכו', ואינון ג' ספין וכו'. " (חיקון כ"א דף מז"ח ע"א) דשכינתא אזוריקו מצעלה חלת טיפין דמוחין עלאה דאינון יימי דאתכלילי בחז"ד, ועיי' עוד להלן (חיקון כ"א דף ק"ע ע"ג וק"י ע"א) מה. ולזה אמר הכה שז מרומן בהנקודות שכם כחמונת טיפין, כי הנקודות הם סוד הוצע, וכמ"ש צהר (רי"פ צראשית דף ע"ו ע"ג) דנקודין הם סוד זע, וכל זע הוא רחל דחלת נקודין חז"ד דאתכלילי דא דא עיי"ש, וזה הוא הנמשך הדברים כאן דנקודין הם מן מוחא, ור"ל אשתמדעלן כס סוד בני טיפין של זע הנמשך מן המיח חז"ד דז"א ליסוד דז"ק, דרך חוט השדרה, ומשם ניתנין להנוקבא, [וע"ל בהקדמה דף י"א ע"א ציבוריו צדיח וברכות לראש דז"ק]. ומה שכתב להוצע הכהר לסוד צרבות, עיי' צפ"ח (דרוש א' משער דרושי הלל), ובלקוטי הש"ס (צרבות דף ג' ע"א) ציבור ענין, כי העפע של חזונו יש בה כוללת ממלכת צרבות, עיי"ש: אתוון מסערה דאמא עלאה. עיי' צפ"ח (שער ענח"ל שם) אשתמדעלן

נטוי על ראשי חיון דאינון (יקוק ד) אתון ודאי, דג"ש איהו מלגאו דאתון כגונא דא י' הוה. רפ"ה מלבר כגונא דא י' וק' ואינון כמתג ורסן לאותיות. ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא בדגש, ושוב ברפ"ה.

תקונא שתיתאה [דף כ"א ע"א]

בראשית, קם רבי שמעון, ואמר לאליהו, (נ"א אליהו) אליהו באומאה עלך במלכות קדישא א' דאיהי נפילא בגלותא. טול רשותא דלא תזוז מינן. דהא שכינתא וחילהא נטרין א' לך. מלאכי השרת דאתמר בהון (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה (צווחין) לבר מהיכלין. לא אית (תמן) מאן דמקבל צלותין דישראל. כמה צפרין מצפצפין בצלותין לגבי

באר לחי ראי

שכדגש וכרפכ הם כמתג ורסן, וזכון החיות לרוא וצו כדי ליתן לכל שולם הכשפעה הצריכה לו זמדה וזמשקל, עייב הוא לרוא דגש, כיונו דכנגד צחי הצלום שבחא סוד כדגש, הוא לרוא להוריד הכשפעה ככל הצורך, ושוב (כיונו ענין חזרת האורות והעדר הכשפעה) צרפכ, כנגד רצוי הכשפעה שיורד בהפגכה שלא ירד יותר מהצבול, יכטודע:

באומאה עלך וכו'. פי שהצביע אותו זכח השכינתא קדישא שהיא בגלותא, ואי אפשר להקימה אם לא עיי חידושי תורה זחכמת הקבלה, כמש"ל (צריש בהקדמה): דאיהי נפילא בגלותא. וכמ"ש בפע"ח (סוף פרק י"ח משער העמידה) זכונת סומך טפלים (ובסוף פרק כ' משער הק"ש). סול רשותא דלא תזוז מינן. כיונו כי נעיל (צריש בהקדמה) אמר כד לחכשו למיפגד האי חבורא, רשותא אחייב לבון ולחליכו עמכון לנתחא צניבון, ועיי"ש צניאורנו. ומצורר משש שכינתה כרשית נתוכה רק על אותו הזמן שחכשנו, ולחז ציקש ממנו שיעול רשות שלא חז ממנו גם עתה צדרוש זה. דהא שכיתתא חילהא נטרין לך. ע"ל (דף ג' ע"א) קום אליכו נביאה ליקרא דקצ"ה ושכינתא וכו' ולכל משריין דחולק מתתרכין צתר קצ"ה ושכינתה וכו' ולאשכח נייחון למשריין דקצ"ה וכו', ועיי"ש צניאורנו: מלאכי השרת. הוא מפרש דבריו זכח שכתב וחילהא נטרין לך, כיונו כי גם הם צריכין למר מצני אדם לתקן תיקונים עיי תורה ומלות, ולא גם הם יתקנו ויתמלא חסדום: דאתמר בהון הן אראלם צעקו חוצה. ע"ל (תיקין חדש דף כ"ו ע"ב) וכד ישראל כח מלאחן כל כובלין כו מתפתחין לצניבו. וכפן בגלותא לחמר צכח כל כשערים נעלו, ושכינתא צר מביבלה, וקצ"ה לצר מביבלה, ומלאכיס דממנן על לחוחן לצר מביבלה, כה"ד כן ארלסם נעקו חוצה, ולא אית לן לחוחן חתר לחטל עכ"ל: לא אית מאן דמקבל צלותין דישראל

דיעביד כזון קרנא צעמלק וצורטיה ורומחה לקטלא לון צכרג, עיי"ש צלורך: רפה. כספרים כישנים שציימס הקדמונים היו טוכגין לרשום על אות הרפכ למעלה קי צרוחז לסימן שהיא רפה, וכספרים שלפנינו כשמיטוכו כלאתרוגים כי מן העדר כדגש ניכר שהוא רפה, (וככ ראייתו צחומש דפום ליווארנא שכעממס הם כפי מוכג צני ספרדים שרשש שם לפעמים על אות רפה קי רחצ, וכפי כנראה גסם עתה משתמשים צני כספרדים צקו הרפכ לפעמים, וחיני צקי צכצרתן ודקדוקס) על ראשי חיון דאינון אחזון. ר"ל שבו כעורה על הרפכ כנרשם על ראשי האותיות מלמעלה שסם סוד החיות, נרמ צפסוק דמעשה כמרכבה ודמות על ראשי החיות וגו'. דאינון יק"ק. ע"ל (דף ד' ע"ב) שהאותיות הם חיות כמרכבה שסם סוד ר' אותיות כוי"ה, עיי"ש: ואינון כמתג ורסן. ר"ל שרפכ שהוא למעלה על האותיות הוא כענין כמתג שהוא על גז כסום, וכדגש שהוא צתוך האותיות הוא כענין הרפן שטחנין צתוך פה של כסום, וכיונו כמש"ל שהאותיות הם צחי כום לחיב: רצוא בדגש, ושוב ברפ"ה. פי ע"ש כטודע מצעלי כדקדוק כי דגש נחטפין האותיות, כיונו האות שלפני הדגש נחטפת לחתריה עם האות כדגושה, משא"כ צרפכ שהאות שלפניה נחטפת, חבו לרוא דגש, כיונו שחטפין האות שלפני הדגש צמחלה, ושוב צרפכ, כיונו כי שוב הוא מלשון ישיבה, ואח ישיבה חלל לשון עכבה, כמ"ש צשים (מצילב דף כ"א ע"א), ור"ל שהאות שלפני הרפכ לאוממס אותה צמחיות וכמשיכה. ופנימיות כענין מצורר עפ"י דברי רבינו (צפ"ח פרק צ' משער כישוריס) כי כדגש וכרפכ הם דין ורוממס, כדגש הוא סוד הצלום, ונקרא שדי שהוא יותר דייס, משא"כ כרפכ שהוא רחמים צכחי ח"ל שדי שמתח לכשפעה כחסדים, צכוד צק שדי ילן, שהוא מקום כזדים ממנ, עיי"ש. חכ הוא ציאור כצריס כלן,

לגבי אמהון, דאינון מקננן על ארעא דנטרין לך. וכולהו אתקריאו צפרים, על שם קן צפור דאיהי אימא קדישא דאתמר בה (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך. ועלה אתמר (תהלים טו) גם צפור מצאה בית. ודא ב' מבראשית דאתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית. ודרור קן לה, דא אימא עלאה יובל, דאתמר בה (ויקרא כח) וקראתם דרור בארץ. בזמנא דצפור מצאה בית דאיהי בי מקדשא ואתבניאת ואתתקנת. מיד דרור דאיהי שכינתא עלאה אשכחת (נ"א אשתכחת) קן לה לעילא (נ"א מלעילא), ומיד אשר שתי אפרוחיה. אלין שית בנין דילה, שית ספירן, דאינון ששת ימי המעשה, כולהו פרחין לגבה בכמה חגיגין וזמנין ו"ט. ואפרוחים דאינון

באר לחי ראי

לפור מלאכ צית: ודא ב' מבראשית דאתמר בה בחכמה יבנה בית לרש לירוף ב' ראשית, צ' צמילוחו הוא ציית, וראשית הוא סוד החכמה והתורה שנקראי ראשית, והיינו שפיי לימוד חכמת התורה צוין הציית עבור השם ית' וכאמור, וזה פה הכתוב בחכמה יבנה צית, פיי חכמת התורה צוין הציית של השכינתא ודרור קן לה וכו' פיי כי אז גם אמא עלאה שיהא צינה שנקראת דרור צסוד עלמא דחירות שיהא יובל עליון מלאכ קן לה, כי בזמן הגלות יש חסרון גם לאמא עלאה, וכמ"ש צע"ח (פרק י"ג משער הכללים) מדברי התיקונים צכמה מקומות דבזמן הגלות גם אמא עלאה שיהא צינה חין זיווג שלה בשלימות למעלה, על כן אתחרכא מעל צנין עיי"ש. בזמנא דצפור מצאה בית וכו' מיד דרור דאיהי שכינתא עלאה אשתבחת קן לה לעילא והיינו כי כשישראל מתקנין הציית להמלכות אז היא מתדוגת בצעלה דיתודא שלים, ואז מעלין זויג מיני לאוי"א, ונעשה עיי"ז יחוד של אוי"א ביתר שאת, וכמ"ש צע"ח (פרק צ' משער מיני ומי"ד וצפרק צ' משער חווגים) וצפע"ח (פרק ד' משער הק"ש) ועוד צשאר דובתי. אלין שית בנין דילה וכו'. פיי צרע"מ (פנחס דף רי"ג ע"ב) צסוד שלח הקן, האי לפרא אויבי שכינתא, ישראל חינון אפרוחים וצנים, ואינון שית מסטרא דשית צנין דתמות אמא עלאה צשית תיבין דק"ש או צשית סודי משנה, ועיי"ש עוד להלן צזכר (דף רמ"ד ע"א) להצנים שחס תמות האי לפרא חס שית צסוד שש ספירות מהארת ז"ח למלכות, ועיי"ש צצמ"מ. כולהו פרחין לגבה בבמה חגיגין חמנין וי"מ. פיי צזכר (שס) להימים עוצים חס מקרא קודש, צנין דאויבו קודש כדכתיב קודש הוא לכם, וציריע האי לפרא קראה, וישראל מלפנין צבדה וקראן אוף הכי, וצנין כן אלכ מעדי ח' מקראי קודש אשר תקראו אותם, מקראי קודש, צלפאפא דלבוש עיי"ש, והיינו שציריע עלה השכינתא הקדושה וקוראה לכן לצנים, וחס מלפנין ועלין עם השכינתא למעלה ומתדוגת בצעלה: ואפרוחים וכו'. תוד לפכס הפסוק כי יקרא קן לפור וגו' אפרוחים או צנים: דאינון ישראל

דישראל ר"ל כי צומן שצמיק היה קיים והיו המלאכים צנים צביכל דקצ"ה ושכינתיה, היו מקבלים התפלות ומעלין אותן לפני מלך המלכים הקצ"ה, צסוד כי עוף השמים יוליד את הקול, כמ"ל (תיקון ס"ט דף ק"ה ע"ב) וכד צר נש אפיק הצלים ודיצורים צללותיה, כמה עופין פתחין גופייכו ופומייכו לקבלה לון, כה"ד כי עוף השמים יוליד את הקול ועצל נפשים יגיד דבר עיי"ש, חבל עתה צעוה"ר שהמלאכים חס נפרדים מקוצי"ה ושכינתיה כי חינוס עמחם צפנים צביכלם, חין מי שיקבל התפלות להעלותם ולהכניסם לפני מלך מלכי המלכים הקצ"ה כמה צפרין מצפצפין וכו' ר"ל נשמותיהן של ישראל קדושים מלפנין צתפלה ערצ וצוקר ולהרים לגבי המלכות, כמ"ש צזכר (פ' פנחס דף רמ"ד ע"א וע"ב) עיי"ש לגבי אמהון היה המלכות, וכמ"ש צלקי"ת (איכה) וצפע"ח (פרק י"ב משער הק"ש) וצשאר דוכתי שהטקצא דז"ח שיהא המלכות נקראת חס ישראל עיי"ש דאינון מקננן על ארעא ר"ל כי צקן לפור כתיב על הארץ, ואמם של ישראל שיהא המלכות היה ביד הארץ כמ"ש צע"ח (פרק ח' משער לייב עילמית), וממילא אמר שאנו בני ישראל השוכנים צארץ חנו מקננים צהמלכות וכולהו אתקריאו צפרים וכו' ר"ל שכל נשמת של ישראל נקראים לפרים. על שם קן צפור דאיהי אמא קדישא דאתמר בה כי יקרא קן צפור. ר"ל דחס כי ישראל צעלמם לא נקראים לפור, רק השכינה הקדושה שיהא אמא תתאה, וכמ"ל (צרי"ש בהקדמה) דקרא דכי יקרא קן לפור קאי על השכינה ולית לפור אלף שכינתא עיי"ש, עכ"ז נקראים גם אנחנו ישראל לפרים, כי חנו מקננים צמדור של השכינה הקדושה וכאמור. ועלה אתמר גם צפור מצאה בית ר"ל כי עתה צעוה"ר השכינה היה צצחי כלפור עזרת מן קנה, דשכינתא שהאי לפור מתחרכא מתחרכא כמ"ל (צרי"ש בהקדמה דף ע"ב), חבל פיי לימוד התורה נתקן ציתח של השכינתא, וכמ"ל (שס) גם לפור מלאכ צית, צית דנשמעין ציה פתגמי אורייתא, וכו"ע שפיי לימוד תורה צוין צית עבור השכינתא, ועיי"ז גם

דאינון ישראל לתתא כולהו פרחין עמה בגליתא. ובזמנא דאינון בצים. דלית לון גדפין בפקודין דעשה לפרחא. אתמר בה לא תקח האם על הבנים.

א' הכי מאי כי יקרא קן, אלא בזמנא דלית לה לשכינתא אתר לשריא תמן בקביעו. איהי אזלת במקרה. ודא איהו כל הקובע מקום a לתפלתו וכו'. כמה דנשמתינן עבדין, הכי יקרא שכינתא עמהון. נשמתא דאיהי קבועה בצלותא או באורייתא. איהי אתר קבוע לשריא בה שכינתא. אבל נשמתא דלית לה קביעו בצלותא או באורייתא, אלא אי אזדמנת לה במקרה. הכי איהי שריא עלה במקרה. ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך כו', דודאי נשמתא (נ"א ההיא צלותא) איהי קן צפור (וכן ההוא נשמתא דב"ג אתקריאת קן צפור) וגופא קן נשמתא. וכן נשמתינן דאינון עולימן דילה דאתקריאו בתולות אחריה רעותיה a ותבין בגופין דאינון קן דלהון בארמא מקרה. בזמנא דלאו אינון קבועין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ודא איהו כי יקרא קן צפור לפניך.

ועוד קן צפור לעילא איהו כורסייא. וקן דילה לתתא מטטרוין. ועליה אתמר (במדבר יד) ונקח

באר לחי ראי

איהי אזלת במקרה ור"ל דמ"ש הכתוב כי יקרא קן לפרו צלשון מקרה וארעי, היינו כאשר עבדתי האדם הוא על דרך ארעי ומקרה, אז השכינה שריא עליו ג"כ רק במקרה ודא כל הקובע מקום לתפלתו. הוא מימרא צ"ש"ם (צרכות דף ו' ע"ב), ועי"ש עוד (דף ו' ע"ב) כל הקובע מקום לתפלתו אויביו נפלים תחתיו עי"ש, והיינו אם הוא קובע מקום להשכינה שנקראת תפלה כמ"ל (דף הקדום), ור"ל שצוד הש"ית תדיר ולא בדרך מקרה וארעי, ואז השכינה עמו תדיר ושומרתו שלא ישלש בו החילונים בשום פעם וצדום עיני: כמה דנשמתינן עבדין, הכי שריא שכינתא עמהון וכמ"ש צ"ש"ם (סכודין דף ק' ע"א) דכפי המרה שאלם מודד צעשיות המלות, הכביש מודד לו שכה, עי"ש. דאתקריאו בתולות אחריה וכו' ר"ל שהולכין אחריה להזדווג בצעלה, וכמ"ש (צובר פי ויקבל דף ק"א ע"ב) דמטעניתא לא תתחזי למיחי לצעלה אלא צאיטן בתולתן עולמתה דייחון עמה ומדבך לה עד דמטח לצעלה כמד"א בתולת אחריה רעותיה וגר עי"ש. ולא אמר כי בדרך שגשמות ישראל דאינון עולמין דילה עושין לה קן בקביעות, קן הוא הזוג בקביעות, ואם הם עושין לה קן רק בדרך מקרה וארעי, קן גם הזוג הוא רק בדרך מקרה וארעי ובאמור. ועוד קן צפור לעילא. עד כאן דיבר צבדן קן לפרו צעשיות שנתחתינו, ועשה מפרש צוד קן לפרו צעשיות: איהו כורסייא ר"ל דעולם הכסא שהוא עולם הבריאה הוא קן למלכות דאילנות שנקראת לפרו, והיינו כי מלכות דאילנות מתלצת צבריאה ונעשית ראש לשועלים, ועיין צע"ה (צפרק ד' משער נוחין דללס) וקו דילה לתתא מטטרוין פי' כי מטטרוין הוא מקנן צינורה, ולא אמר

ישראל לתתא כולהו פרחין עמה. פי' צע"ה (שער מ"ג ומ"ד) וצפ"ה (פרק י"ב משער הק"ש) דישאל חינון גדפין דשכינתא להעלות המלכות פי' המלות ומעשים עוצים שלהם להזדווג עם צעלה עי"ש. דלית לון גדפין בפקודין דעשה ק"ל (צבדן דף ו' ע"ב) דפקודין דעשה הם גדפין דאפרוחים דפרחין צהון עי"ש: אתמר בה לא תקח האם על הבנים. כלומר שא"ל להמלכות לעלות למעלה ולהזדווג עם צעלה, מפני חולשת הבנים שהם קטנים ולית להו גדפין לפרוח למעלה עמה, ולפרוח צע"ה למעלה ולהניח את צניה למטה חין בצפ"ה, כיון שהבנים צריכין עדיין לאחם לרצון עליהם לשמרם מן החילונים, וכמ"ש צע"ה (פרק ג' משער הזיווגים) צבדן שנתה קן עי"ש. אי הכי, מאי כי יקרא קן. פי' דאי אפשר לפרש קן הפסוק כמו שפירשנו, כי האם על הבנים היא בזמן הגלות שהשכינתא היא בגלות ירובת על הבנים ואי אפשר לה להיחזק הבנים ולעלות למעלה, דא"כ קשה לחמוי אמר צלשון כי יקרא דמשמע שהוא רק דרך מקרה וארעי, הלא צבד"ר כמה וכמה מלות שנים שהוא קן צחמדות צימות החול ולא לפרקים, ואדרבה בדרך מקרה ולפרקים הוא רק צי"ע שאז הוא שעולין הבנים עמה למעלה וכנ"כ. ולא אמר. אלא בזמנא וכו' ר"ל דבעל כרחך צריכין לפרש הכתוב צלשון אחר, דקאי על האדם העובד ה', כי כמו שהנשמה נקראת לפרו, והגוף הוא הקן של הנשמה וצ"ה ומדור שלה, ולעומת זה צריך האדם לעשות נשמתו צב"ר קן ומדור להשכינה, והיינו שיקדש נשמתו צחורה ותפלה ומלות ומעשים, ואז תהיה נשמתו קן ומדור להשכינה שתשרת עליו. ולא אמר. בזמנא וכו'

ונקה ה) לא ינקה, דתמן קן. ואיהו קנא ונוקם בזמנא דלא אשכחתי קינא לשריא. או בדרך, דא דאתמר בה (יהושע ה) מתו במדבר בדרך בצאתם ממצרים.

ועוד בדרך, דא קבורת רחל דאיהי בפרשת אורחין. ועלה אתמר (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון ארחים. ואינון ב' משיחין דמתמן קא עברין כד אתאן למפרק לישראל, בכל עץ, דא איהו עץ החיים דאתמר ביה (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים ה) בה. ועליה אתמר (דברים ט) כי האדם עץ השדה.

ועוד בכל עץ, דא צדיק, דאיהו (דאתמר ביה) (בראשית א) עץ פרי עשה פרי למינו, ודא יום השבת, דתמן זוגא דשכינתא עם קוב"ה. ותמן אית לה (נ"א ליה) נייחא. ועליה אתמר

באר לחי ראי

בישראל ועם שכינתא עיי"ש. מי יתנני במדבר מלון אורחים ר"ל ששכינה הקדושה משתוקקת על זה שתתגלה עם צמדבר במקום קבורת רחל בפרשת אורחים לשטח עממם דבעלתם בשמחה לארס כאמור. ואינון תרין משיחין דמתמן קא עברין כד אתאן למפרק לישראל. עי' ברע"ע (פרשת אחרי דף ס"ח ע"א) דזמן בגאולה, השכינה הקדושה שהיא המלכות אע"פ רישא בין צרכא כמו אשכ ששעת לידה לאולדא צי משיחין עיי"ש ולזה אמר הכא דמי"ש מי יתנני צמדבר מלון אורחים, ר"ל ששכינה אומרת מי יתן שיצוא מלון הזמן שאכיה מלון לשני אורחים, שס"ס צי משיחין שיתגלו צמדבר על קבורת רחל, ולזה דרש בי יקרא קן לפור צדק, על השכינה סוד רחל שנקצרה שם צדק, ושם יתגלו כתרין משיחין שנקראים אורחים שיצואו פתאום ויזמנו שם צדק על קבורת רחל אמר, ועיי' נקרא המקום הזה פרשת אורחין, כי שם במקום הזה יתגלו ה' משיחין כצדקם כענין האורחים צדק בגאולה וכאמור. בכל עץ, דא איהו עץ החיים וכו' עי' ברע"ע (פנחס דף ר"ח ע"א) מארי תורח מארי פקודין דאורייתא אקרי עץ, כה"ד עץ חיים הוא למחזיקים בה, ובר נש איבו עי"ן דכתיב כי האדם עי"ן השד עיי"ש. ולפי המשך המאמר כאן שישר הכתיב כך הוא, כי יקרא קן לפור, דקאי על ענין חיקון המלכות צדק ודילג ומדור דילג. דר"ך, שחשמה עם צניח צדק בגאולה במקום קבורת רחל כנזכר בכל עץ, היינו כה"מ הנקראים עי"ן חיים, שכה"מ מארי תורח ומארי דפקודין הם המקרבין את הגאולה דא צדיק עי' בזכר (בראשית דף כ"ו ע"א) כל עץ נחמד דא לדיק עיי"ש, וככא מפרש דכיינו לדיק הנוער צניח, כמי"ש בזכר (פי וילא דף קנ"ג ע"ב) דיוסף זכר למכוי לדיק ענין דנער את קיימא עיי"ש. ולזה אמר: דאתמר ביה עץ פרי עושה פרי למינו וכו'. וכיינו כמי"ש בזכר (בראשית דף ל"ג ע"א) עושה פרי, דא לדיק יסוד דעלמא דנעיר את צניח קדוש ומליד צניח למינו הדומים לו שם גיכ לדיקים

אמר דמלכות דצריכא שהוא סוד הכסא למלכות דאלוילת מקננת צמטורין, וכיינו כי מטטורין שציוירי הוא מרכיב וכסא למלכות דעולם הצריכא (עיין צע"ח פרק א' משער אצ"ע) ועליה אתמר ונקה לא ינקה כדכתיב הנה אנכי שולח מלאך לפניך וגו', ומבאר צע"ח (ס'הדרין דף ל"ח ע"ב) שהוא מטטורין, ונאמר שם כי לא ישא לפשעם דתמן קן ר"ל יען שהוא ק"ן לשכינה הקדושה, על כן אס' אין ישראל מתקין הק"ן של השכינה אתמר ציה וק"ה לא יק"ה, שיש בחיבת נק"ה אחרות ק"ן. ואיהו קנא ונוקם וכיינו שענין ש.אמר צמלאך זה כי לא ישא לפשעם כנזכר, הוא נישום פגם צדקין, על כן הוא קנ"ה ונוק"ם על זה, [כי חיבת ק"ן הוא מלשון קנ"ה ונוק"ם], וכיינו מטטורין שהוא מזור וק"ן לשכינה, הוא קנ"ה ונוק"ם כשמעשה החתונות אינם מהוננים ואינם מתקנים צמעשיהם את השכינה הקדושה שהיא מקננת צו בדרך הוא מכתש המשך הקרא דכי יקרא קן לפור צדק וגו'. דאתמר וכו'. ר"ל כי שכינתא תתאה שהיא המלכות נקראת דר"ך צסוד דר"ך אנוה בלז יס, כמי"ל (חיקון כ"א דף מ"ג ע"ב), ולזה הוא הרמז כי יקרא קן לפור שהיא סוד מטטורין שהיא המלאך שנאמר צו כי לא ישא לפשעם והוא קנ"ה ונוק"ם, ואמר העטם. בדרך. כלומר על עסקי דר"ך שהוא כנינו להשכינה הקדושה וכמי"ש מתו במדבר בדרך. ר"ל עי"ן שפגמו צמלכות שנקראת דר"ך וקלקלו הקן שלה שלא יהיה לה מקום מיניה, נחשור עליהם הכעם של מטטורין שהוא קנ"ה ונוק"ם, על כן מתו כולם. ועוד בדרך, דא קבורת רחל. הוא עוד פירוש על כי יקרא קן לפור צדק, דקאי על השכינה הקדושה שצדקת לישראל צבורת רחל, וכמי"ש בזכר (פרשת וישלח דף קנ"ה סוף ע"א ר"ח ע"ב) דלכוי נקצרה רחל צדק שם צפרשת דרכים, גי צמקום הזה ישמרו ישראל כשיחזרו מן בגלות צדק בגאולה ותתגלה שם השכינה על כהי קבורת רחל, ובהאי זמנא צמינת רחל דלכוי צלחמא למחדי צכו

אתמר (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו, דא עתו דצדיק דאיהי ליל שבת ה, דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתין בישראל ערב שבת דאתקריאו (נ"א על שם דא אתקריאו) פנים חדשות.

אפרוחים אלין תלמידי חכמים, דבגינהן שריא שכנתא ה על ישראל, או ביצים אלין אינון תינוקות של בית רבן ה דבגינהן שריא שכנתא על ישראל, ואלין אינון מארי מקרא. ובזמנא דאינון עסקין באורייתא או במצוה ה דאינון קוביה ושכינתא. וגרמי לחברא לון כחדא. ירתין מתמן נשמתין, ואתקריאו בנין דקוביה, בגין דמארי מקרא ומארי משנה אינון ה מגדפין [דף כ"א ע"ב] דילה, ובגין דא והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים. איהי

באר לחי ראי

צין הנקראים אפרוחים וצין הנקראים צנים הם עושין מלות ומששים עובים צלופן שנקראים צנים הם מקריבין בגאולה כמזכר וזו נאמר לא תקח וגו' כמו שפירש ואזיל או במצוה. (הגר"א מוחק תיבת לו, ש"ל צאורייתא ובמלוה, וכו' וכן ומוכרת) . דאינון קוביה ושכינתא היינו כמש"ל (בהקדמה דף ב' ע"א ובדף ו' ע"א) דהתורה היא סוד עמודה לאמלעתא שהוא קוביה, ומלות הם סוד המלכות, ומי שעוסק בתורה ומלות הוא מיתוד קוביה ושכינתיה עיי"ש וגרמי לחברא לון כחדא פירוש, כשלימים ומקיימים המלות בטובה כראוי, שעי"ז גורמין ליחד הדודים קוביה ושכינתיה צימודא שלום ירתין מתמן נשמתין ואתקריאו בנין דקוביה. היינו כמ"ש הרב מהר"ש ז"ל (בהקדמה פט"ח) שמי שעובד הש"י בטובה ראוי, ויכנס לפני ולפנים בפנימיות החכמה בחכמה הקבלה, הוא צנח"ן בן המשמש לאצ"ו ואנו, וכו' מלות הנקראים צנים למקום, כמ"ש הכתוב הן יקיר לי אפרים וגו' על כן כמו מעי לו, שהם פנימיות המעיים כצבול עיי"ש. וזהו ציבור הדברים כאן, כי לוחן שעוסקים בתורה ובמלות בטובה בפנימיות החכמה אז ירתין מתמן נשמתין, היינו שירשים נשמות מפנימיות העולמות ונקראים צנים, וכמו שפירש ואזיל בגין דמארי מקרא ומארי משנה אינון מגדפין דילה כמש"ל (דף ח' ע"ב) ובפס"ה (פרק י"ב משער הק"ש) דישאל נקראים גדפין דשכינתא שפי' זכויותיהם מענין לוחה למעלה עיי"ש, ולזה אמר כיון שאי אפשר להשכינה לעלות רק עיי' זכויותיהן של ישראל צלימוד התורה ובקיום המלות, על כן צריכין לחבר לעשות הכל בטובה כראוי ולא שהיה בגאולה שלימה ייתגלי חרחין משיחין צנ"ח ובגין דא והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים. כוונתו דלפי האמור מוצן ממולח מ"ש צאפרוחים או צנים לשון רוצה שהוא צדק מקרה ואינו תדיר כמו דירה וישיבה, ואלל צנים כחוב לא תקח האם על הצנים דמשמע שצנים פסע לא יקחו האם מעל הצנים רק שהיה עמדם תדיר, ולפי האמור יתקן דצאפרוחים או צנים

נדוקים, עיי"ש דתמן זוגא דשכינתא עם קוביה עיי' צובר (יתרו דף פ"ט ע"ב) דהכ"ח מזדווגים רק צליל ש"ק דלזו הוא זוגא דמטרוניתא לאפקא נשמתין קדישין לעלמא עיי"ש. ותמן אית לה נייחא ע"ל (תיקון כ"א דף ג"ד ע"ב) דשנת הוא יסוד לדיק וכו' שנת וייחא לנוקבא עיי"ש, וצובר (יתרו דף ל"ב ע"א) וצריע"מ (פי חזריע דף מ"ד ע"א) ועליה אתמר והיה כעץ שתול וכו' דאיהי ליל שבת עיין ש"ס (כתובות דף ס"ב ע"ב) אשר יתן צמחו, זה המשמש מעתו מערב שנת לערב שנת ועיין צובר (קדושים דף פ"א ע"א) דתנמידי חכמים זוגא דלכון הוא צלילא דשנתא דרעותא דכלא שחכמא שהקצ"מ מזדווג עם מנכותא קדישה ע"כ זוגא דלכון צבאי שעתא לאפקא רעותא דקוביה ושכינתיה עיי"ש דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתין וכו' ע"ל (דף ח' ע"א) וזה נדוק חי עולמים דמניה פרחין נשמתין דלדיקו"א עיי"ש ומ"ש נשמתין חדתין היינו כי הזוג של שנת הוא מסוגל להוליד נשמות חדשים כמ"ש האר"י ז"ל צמר דליל שנת למעמד נשמתין ורוחן חדתין, ועיי"ש צפי מהר"י סרוג ז"ל על שם דא אתקריאו פנים חדשות. ר"ל שבעטם שהשנת הוא מסוגל להוליד נשמות חדשים, משום דהשנת אתקריא פנים חדשות, וכמ"ש צנ"י (ארכ"ש סי' ס"ב) מהמדרש לכוין שבע צרכות של חתן, דשנת הוא פנים חדשות עיי"ש: אפרוחים. הוא חוזר והולך לפרש המשך הקרא דקן לפור ע"פ המשך הדברים צעין בגאולה. אלין ת"ח. שהם צעלי כופים וגדפין דשכינתא, שפי' מעשיהם הטובים פרחין ומעלין השכינה, כמש"ל (בהקדמה דף ח' ע"ב) ועי"ז הם מקריבין בגאולה: דבגינהן שריא וכו'. ר"ל לכך כתוב והאם רוצה וגו'. או ביצים אלין תינוקות של בית רבן וכו'. ע"ל (בהקדמה ס"ט) צנים מארי מקרא, ולזה אמר הכא שהם התינוקות של בית רבן שלא שנו ולא תנו עדיין רק קראו מקרא. ובזמנא דאינון וכו'. סוגתו לפרש המשך הקרא שמתחיל צאפרוחים וצנים ואיים צננים לא תקח האם על הצנים ומפרש ואמר ובזמנא וכו', ור"ל שכל המדרגות ת"ת

איהי רביעא עלייהו בארבע גדפין דילה דאתמר בהון (יחזקאל א) וארבע כנפים. יונקין (ס"א יונקי) אנפי זוטרי, ואינון ארבע אנפין לכל חד וחד. ובהון אימא רביעא עלייהו. וזמנין איהי עלייהו. וזמנין אסתלקת מינייהו. אבל בנין. דאינון מן מעוי (נ"א דאתמר בהון (ירמיה לא) המו מעי לו) בנין דרחימו דהמו מיעהא עלייהו דאינון מארי קבלה. אתמר בהון לא תקח האם על הבנים. דאימא לא זזה מינייהו לעלם.

דודאי קב"ה איהו אורייתא, ושכינתא היא מצוה. זכאה מאן דמתעסק בהון ליחדא לון.

וכן זכור ושמור אינון קוב"ה ושכינתיה. זכאה איהו מאן דמיחד לון ביום שבת (א) דאיהו יסוד. ברחימו ודחילו ד"ה דאינון אבא ואימא, (זכור ושמור) אינון לקבל תפלין דרישא י. ותפלין דידא ה' יג, דכר ונוקבא. וזכאה איהו מאן דמיחד לון בק"ש בדחילו ורחימו.

דבזמנא

באר לחי ראי

הוא חזר לפרש דכרוו מש"ל (בסוף עמוד הקודם) בזמנין דאינון עסקין בלוריתיה וצמל"ה דאינון קוצ"ה ושכינתיה וכן זכור ושמור אינון קוב"ה ושכינתיה ע"י זכר (בראשית ד' מ"א ע"ג) דזכור ושמור, זכור לדברא, שמור לנוקבא, וכולא חד. והיינו דלכחי זכור ושמור דזכור אחד נאמרו, כי צ"ש"ק שניהם מדווגים יחד כאלה עיי"ש: דאיהו יסוד. היינו כמו שמזכיר בזכר (פרשה יחזר דף ל"ג ע"א) וצפ"ש חזריע דף מ"ד ע"א) וצ"ק"ה (פי וירא), כי שבת הוא יסוד לדיק שהוא שביעי לבינה עיי"ש, והיינו שמי מזה היסוד (שהוא שבת) מתייחדים קוצ"ה ושכינתיה ביחדא שלים וכאמור. ברחימו ודחילו ד"ה דכ"ו. ע"ל (תיקון ל' דף ע"ד ע"ג) ודילוף מקרא, דלכחי הוא מסערא דאצא, ויראה הוא מסערא דאמא, ואמר שם ורחימוכו אינון זכור ושמור, הפילין דראש ותפילין של יד עיי"ש ולא אמר הכא כי מי שמסרם עלמו וממחין ושומר עד השבת להזדווג בדחילו ורחימו, אז הוא גורם שהיסוד שהוא יום השבת מחבר ז"י עילאין, וממשך מוחין מאבא ואמא שהוא סוד שם י"ק לז"י, כמו בתפילין של ראש ושל יד שם סוד דכר ונוקבא עיי"ש הנחתן של ישראל שמניחין הוחם נמשך עליהם מוחין מאריא, ור"ל כי כהן אלו מייחדים קוצ"ה ושכינתיה וממשיכין עליהם מוחין דאבא ואמא עיי"ש הנחתן הפילין, ובשבת שאין תפילין עושין היחוד הזה עיי"ש קדושה כזווג ליל שבת שהוא במקום התפילין. זכור ושמור אינון לקבל תפילין דרישא י, ותפילין דידא ה' עיין בתיקונים של הגר"א שהגיה ש"ל תפילין דרישא י ועיין גם באל יחזק (ס"ק כ"ה) שכתב שד"בר פה אל פה עם הגר"א ז"ל אודות זה, דצ"ע"כ לריכין להגיה כן, שאי אפשר לומר ותפילין של ראש הוא מוח אבא ושל יד הוא מוח אמא, דהא קי"ל ותפילין של ראש הוא סוד זעיר ותפילין של יד הוא נוקבא ד"ה, וגם בל"ה"ה הא ודאי ותפילין דראש ויד שניהם הם מוחין דאבא ואמא, ואם כן מה חילוק

צ"ה"ם שהם מארי מקרא ומשנה צננ"ת החורה ומתקנים השכינה רק בחילוניות העולמות שאינם נקראים צנים, בהם נאמר רוצ"ה, שהשכינה עמכם רק לפרקים בדרך ארעי, אבל הלומודים החורה ע"פ סוד ומתקנים השכינה בפנימיות העולמות עד שהם נקראים צנים, עליהם נאמר לא תקח וגו' שהכינה השכינה עמכם תמיד בקביעות, וכדמפרש ואזיל: איהי רביעא עלייהו בארבע גדפין דילה דאתמר בהון וארבע בנפים היינו כמ"ש צ"ה"ם (דרוש י"ג גשער פנימיות וחילוניות) שסוד ד' כנפים של השכינה הוא בחילוניות העולמות שלה עיי"ש, והיינו יען כי הם אינם מתקנים את המלכות רק בחילוניות העולמות על כן גם המלכות שרחה עליהם רק צסוד הכנפים שדרכה לפעמים לעוף בהכנפים למעלה ולהניח המקום שרוצ"ה, והיינו מפני שלומדים בלא טובה ע"פ סוד רק צבחה חילוניות עיי"כ גם היא רוצ"ה עליהם בצנפיה היינו צבחה כנפי התנועה שהוא צבחה חילוניות העולמות נבד, וכאמור. יונקי אנפי זוטרי (בתיקונים של הגר"א הגורסא יונקין, והוא נכון) והיינו כי הכה צ"ש"ם (הגובה דף י"ג ע"ג) דריש לה להאי קרא וארבעה פנים לאחד פני האחד פני הברז, פני השני פני אדם, ומקשה היינו פני כרוז היינו פני אדם, ומתוך הא' הוא אפי רבצ"י, והב' הוא אפי זוטרי עיי"ש, וכן הוא בזכר (בראשית ד' י"ח ע"ג) עיי"ש ולא אמר הכה דלפרוחים או צ"ה"ם שהם סוד מארי מקרא ומארי משנה כנ"ל, אע"פ שעי' הלימוד שלהם מתקין המרכבה לשכינתא צסוד ארבעה פנים לאחד כמ"ש הכתוב, עכ"ל אינו עוד חכמה שלומית העבודה כי הוא רק צבחה אנפי זוטרי, מש"כ"כ מארי קבלה הם מתקין הכסא צבחה אנפי רבצ"י. אבל בנין דאינון מן מעוי וכו'. ר"ל שהלומדים חורה על דרך הבסתר הם מתקנים המלכות צבחה פנימיות העולמות שעליהם נאמר כמו משי לו כמשי"ל, רחם ארחמי נאם ה' שהכינה הגאולה: דודאי קוב"ה איהו אורייתא וכו'.

בזמנא דישראל משתדלין באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה ברחימו ודחילו, אתמר בהון (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ובזמנא דלא משתדלין בהון ברחימו ודחילו, אתמר בהון שלח תשלח את האם.

בזמנא דישראל נטרין שבתא בזכור ושמור בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים. ואם לאו, כתיב בהון שלח תשלח וגו', תרין תרוכין.

ובזמנא דישראל מיחדין לקב"ה בתפלין דידי ובתפלין דראש בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח.

ובזמנא דמקיימין מצות ברית מילה ואעברן מנייהו ערלה ועבדין פריעה בדחילו ורחימו, אתמר בהון לא תקח האם על הבנים. ואם לאו שלח תשלח את האם.

בזמנא

באר להי ראי

דדחילו ורחימו גרמיס כיחוד גס למעלה באבא ואמא באורייתא דבכתב ובאורייתא דבעל פה. הייט כמשי"ל בהקדמה (דף ו' ע"א) ובכמה דוכחי, דתורה שכתב הוא דכר, ותורה שבע"פ היא נוקבא. בזמנא דישראל נטרין שבתא בזכור ושמור. לעיל דרש לא תקח האם על הבנים על אותן בעשין תקונים בעלמא כעלוינים בשמירת שבת בזכור ושמור בענין קדושה כזווג צדדי אשר פרו יתן בעשו מליל שבת לליל שבת, ועתה דרש לה בענין שמירת כל מצוות שבת בזכור ושמור, היינו צמי"ע יבמלות ל"ח החלויין בשבת, שהם מלד זכור ושמור שהם סוד ז"י כמשי"ל. ואם לאו. כלומר אשפ"י שמומים שבת מ"מ אס אין עושין השמירה דדחילו ורחימו: אתמר בהון שלח תשלח את האם. הייט כיון שאין עושין דדחילו ורחימו אין כיחוד באבא ואמא רק צמי"ע לצד ויש עדיין פירוד בין אבא סוד כ"י יבין הכ"י סוד אמא עלאה, ע"כ גאמר עליו שלח תשלח את הא"ם. תרין תרובין. ע"ל בהקדמה (דף א' ע"ב ודף ו' ע"א) על פסוק זה שלח תשלח את האם שאמר הכתוב צי פעמים ענין שליחות, כי עיי שנות בני ישראל הכ"י הכי"ן של הוי"ה אחרתו מצעליהן, הכ"י הראשונה מה"י, והכ"י האחרונה מה"י, בצד ותלכנה שתיהן, שתי הכי"ן, ועיי"ש צביאורטו. וזה אמר כי מי ששומר שבת בזכור ושמור ששש יתוד ז"י שהוא ר"ק, ודחילו ורחימו שעי"ז עושב יתוד ר"ק, הוא מחזיר הכ"י הכי"ן לצעליהן ר"ן כ"ל, אבל מי שפוגם בשמירת שבת כ"ל הוא גורם תרין תרוכין של כ"י הכי"ן בצד ותלכנה שתיהן. וכיוצא בזה חשיב עוד שאר דברים כיוצא בזה, שאם פוגם בזה גורם תרין תרוכין של כ"י הכי"ן אשר עליהם רמז הכתוב שליח תשלח צי שלוחין וכאמור: ואעברן מנייהו ערלה ועבדין פריעה. עיי צדק בתוספתא (פי' בראשית דף ל"ב ע"ב) דעיי מילכ ופריעה מתקנין לדיק ולדק דכר ושקבא זכור ושער ומחברין לבון, ואם גזר ולא

חילוק יש לקרות תפילין דרישא י' ותפילין דיד בשם כ"י ראשונה עיי"ש אבל בפע"ד אין מהלך לשש בספרים, בי המעיין להלן (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) יראה שמבואר שם תפילין דמארי עלמא הם תפילין דאבא ואמא, והיינו תפילין דרישא אבא, תפילין דיד אמא, ותפילין דינן הם קוב"ה ושכינתיה שהם זוי"ג עיי"ש, ומציאר משם דמה דקיי"ל בעלמא תפילין שג ראש הוא ז"א ותפילין של יד היא מלכות, זהו רק תפילין שלנו, אבל תפילין דמארי עלמא תפילין של ראש הוא סוד אבא ותפילין של יד הוא סוד אמא. ומעתה מוכן ממילא ציבור הדברים כאן, כי עיי זוג של ליל שבת דדחילו ורחימו עושין כיחוד מסוף כל הרגן של יחוד זוי"ג סוד תפילין דינן תפילין של ראש הוא ו' ותפילין של יד הוא כ"י תחלה, עד ריש כל הרגן תפילין דמארי עלמא תפילין של ראש הוא ו' אבא ותפילין דיד הוא כ"י אמא, ומעתה אין נחוצ כלל לשש בספרים: דבר ונוקבא. ר"ל שה"י תפילין של ראש ושל יד שאלו מגוחים, הם סוד ו"ק דבר ונוקבא כ"ל: וזכאה איהו מאן דמיחד לון בק"ש בדחילו ורחימו. ר"ל כי אבא ויראה הוא מסערה ד"י אוחיות י"ק, ובמשי"ל (תיקון כ"א דף כ"ו ע"א), דאבא הוא מסערה דימינא (היינו סוד הכמכה) שהוא אות י', ויראה הוא מסערה דשמאלא (היינו סוד הכינה) שהיא כ"י עלאה, ולזה אמר כי מי שמצית תפילין של יד ושל ראש עושב תחלה יתוד זוי"ג סוד ר"ק, ואח"כ קורא צבס ק"ש דדחילו ורחימו שהוא סוד יתוד אבא ואמא, זה הוא סדר ותכלית שלימות הסעודה לפנות תחלה יתוד זוי"ג, ואח"כ ליתד כדודים למעלה אבא ואמא, וכמי"ש צמי"ח (דרוש א' ובי משער מ"ן ומ"ד ובכמה מקומות): דבזמנא דישראל וכו'. הוא תוזר בזה לפרש עוד הפסוק לא תקח על הבנים, דקאי על תימא הלומדים תורה שכתב ובעל פה דדחילו ורחימו, כי בלימוד תורה שכתב ובע"פ עושין יחיד דז"י, ובשלומדים

בזמנא דמייחדין בזוגיהון בקדושין וז' ברכאן דאינון י' חודא דלהון בקדושה ובברכתא,
אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואם לאו שלח תשלח וכו', ואינון ישראל
בגלותא ברשותא אחרא. דכד יב' לא מתייחדין בזוגייהו בקידושין וז' ברכאן דאינון י' חודא
דילהון בקדושה וברכה, באתר דקדושה שריא עלייהו מסאבא. ובאתר דברכה שריא עלייהו
לטותא. ובאתר דיחודא שריא עלייהו פרודא. ודא גרים גלותא לשכינתא דאתרכת מאתרהא
ומקינאה דאיהי ירושלים, הה"ד (ישעיה ג) ובפשעיכם שלחה אמכם. תרין שלוחין שלח תשלח.
חד מבית ראשון, וחד מבית שני.

ואי תימא דקוב"ה לאו אתתרך עמה (איהו שרי עמן), בג"ד אמר קרא (משלי כו) כצפור
נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו בגין לנטרא לה בגלותא מרשו נוכראה. הה"ד
(ישעיה מב) אני ימי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וגו'. לאחר, דא אל אחר, דא סמא"ל.
לפסילים, אלין ממנן דעל שבעין אומין. ובגינה קוב"ה איהו מלך אסור ברהטים. איהו אסור

עמהון

באר לחי ראי

(תיקון עשיראה עס) וצניאורטו שס חד מבית ראשון
 וחד מבית שני. ע"ל צהקדמה (דף א' עס ובריש תיקון
 ח' דף כ"ד ע"א). ואי תימא וכו' ר"ל דלכאורה
 כיון דצקרא זכ דשלח הקן לא חזר שלוח רק להב' הכיין,
 ולאמר הכחוב שלח תשלח צ' שלוחין רק להב' נקבות,
 אבל לז"א לא חזר כאן שלוח, ומשמע לכאורה שז"א
 הוא גשאר צמקומו גם בצגלות, ולא אמר שלח תעטב
 למר כן, דאם כי צלמח צז"א לא גאמר ענין שלוח כי
 הוא לא משלח צנינותיו, אבל צלמח גם אליו מגיע
 צנינותו ריעותא גדולה, כי אם המערוניתא נשלחה,
 בעל כרחך לז"א לנד ג"כ צמקומו, כמי"ש כלפור וגו'
 קן איש נודד צמקומו, כדי לשמרה שלא ישלחו זה
 החילונים, וכמ"ש"ל (צהקדמה דף א' ע"ב עס), וא"כ
 הרי גורמים ע"י הקלקול צמלות הכ"ל גם לז"א בעלה
 דמערוניתא, שמיכרח ע"ז להיות נודד צמקומו כדי
 לשמור המערוניתא מן החילונים שלא יאחו צו: לפסילים
 אלין וכו'. שכל אומה מהבי אומות עובד לשר שלה:
 ובגינה וכו'. כוונתו צזא לצאר, דכנה לעיל צהקדמה
 (דף ג' ע"א) אמרין צסוד חפילין דקשרין ליה לישראל
 צשכינתא חתאח חפילין של יד ועי"ש צצניאורטו, דלפ"ז
 חסר עדיין הצנה, דא"כ לא היה מהצורך לקשור רק
 חפילין של יד שכי"א סוד חחל שכינתא חתאח כמ"ל,
 אבל חפילין של ראש שהוא סוד ז"א מה שז"ר, ולא
 מתרין לפני כאלמור מיבן דלאחר שקושרין חפילין של יד
 שכי"א ענין קשירת השכינה עם נכסא ישראל, גם עתה
 צגלות צשכי"ר צצחק העמים לריבין צשכי"א לקשור צבין
 זה גם חפילין של ראש שהוא סוד ז"א בעלה דמערוניתא
 להיות קשור עמה צגלות כדי לשמרה מן החילונים:
 קוב"ה מלך אסור ברהטים. עיין צצבר (צהקדמה
 דף י"ד ריש ע"א) על פסוק זה דמלך אסור ברהטים,
 דליכו קשיר ואלחיד צצחוי חפילין עי"ש, וכנה קא מפרש

פרע עז"ד צנייכו פרודא עי"ש, ונא אמר שאם עושין
 זאת צחילי ורחימו שכו"ל יתוד לצא ולאח נעשה
 החיקון השלם כמ"ל: דמייחדין בזוגייהון. כיינו כי החתן
 וכלה הם צרא דזוי"ג סוד ז"ק, וכשמתייחדין כות משכ
 וישראל נעשה יחוד צז"ג ו' עם ה', וכמ"ש"ל (תיקון ו'
 דף כ"ב ע"א וכו"צ) וצשאר דוכתן. בקדושין וז'
 ברכאן כיינו שעי' הקדושין וכו' צרכות מחקין
 היחודא עלאה ולצא ולאח, כי מצואר צסידור צכוונת
 הקדושין שחס סוד החכמה קדוש הוא צחכמה עי"ש.
 וגודע ממה דקו"ל צעלמח דסוד צרכות חס צלמח,
 ועי' צפע"ח (פרק צ' משער הק"ש) כי צריך הוא
 צסוד למח עי"ש, וצכן מוצן שעי' היחוד שעתה
 מיתד עם הכלה צקדושין עם הו' צרכות, נעשה חיקון
 דזוי"ג ולצא ולאח. דאינון י' חודא דילהון בקדושה
 וברכה ר"ל שעי' הקדושין וז' צרכות, נחשורר כה
 השם יצ"ק שהוא סוד יחוד צרכ"ה קדושה, וכמי"ש
 צרמי"ז צמק"מ (פ' עקב דף ער"ב ע"ב) דסוד יתוד
 צרכה קדושה הוא יחוד לצא ולאח עם יתוד זוי"ג,
 ועי' צקהלת יעקב (צערך יצ"ק) מי"ש צצניאור דברי
 הרמי"ז צא צאורך. וזה הוא ציאור הדצרים כאן, כי
 צשמתייחד החתן עם הכלה צקדושין ושצע צצכות
 ונעשה היחוד צזוי"ג וצא"א, נחשורר הכה של השם
 יצ"ק סוד יחוד צרכ"ה קדושה, ועיין צרע"מ (פרשת
 משפטים דף קט"ז סוף ע"א) צסוד יחוד צרכ"ה
 קדושה, כי צרכה הוא קו ימין, וקדושה הוא קו שמאל,
 יחוד מחצר שניהם, ועי"ש עוד (צפי פנחס דף רע"ז
 ע"ב). וזה הוא ציאור הדצרים כאן דלינון י' חודא
 דילהון צרכה וקדושה, ר"ל דעי' היחוד דחתן וכלה
 צקדושין וז' צרכות, נחשורר הכו ימין עם הכו צשמאל
 מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, וכיינו סוד יתוד לצא
 ולאח וזוי"ג צסוד יתוד צרכה קדושה, ועיין מהא עוד להבן

עמהון בתפלין דרישא דאינון פאר דרישא. דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא. ודא
 איהו אסור ברהטים. ואיהו חבוש עמהון בתפלין דיד בקשר י^א של יד. ודא הוא דכתיב
 (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. ובגין דאיהו חבוש עמהון בגלותא אתמר ביה אין חבוש מתיר
 עצמו מבית האסורין, ושכינתא איהי בית האסורין דיליה. בגין רחימו דילה איהו אסור בה.
 ורזא דמלה (שיר א) צרור המור דודי לי בין שדי י^ה ילין.

ובגין דא מאן דבעי לאשגא למלכא, לית ליה רשו לאשגא ליה אלא בשכינתא. הה"ד
 (ירמיה ט) אל יתהלל וגר כי אם בזאת ט^ו וגר. ואהרן כד עאל לקדש קדשין ביומא
 דכפורי, בה הוה עאל דכתיב (ויקרא י^ה) בזאת יבא אהרן אל הקדש, דאיהי עת לעשות לה.
 ומשה בגינה אתקיים בעלמא (נ"א עלמא דא בתר דמית), הה"ד (דברים לג) וזאת הברכה אשר
 וגר

באר לחי ראי

קשר של בשמים שבוה לרור עם האדם כדי לבשמו, כן
 הוא ענין התקשרותו עמה כדי לבשמה ולבמחיק דינונים
 שבה. וחכו בין שדי ילין. לשון ליתא לילכ שבוה זמן
 בגלות עתה בשכיב, ואמר זון שדי היינו כמיש צמיח
 (פרק ז' משער הקליפות) דבנוקבא דז"א דאגלות יש
 לה שני שדים למטה צניח הרחם צסוד דדי צבמה
 ומשדים הללו יונקים כל הקליפות עיי"ש. ולפי האומר
 שכל ענין שבוה קשור עמה בגלות החל והחושך הזה,
 הוא כדי לשמרה מן החיזונים שלא ינקו ממנה, על כן
 אמר זון שדי ילין, שבוה לן שם במקום השדים לשמרה
 שלא ינקו החיזונים מדידיה שם: כי אם בזאת ובר היינו
 כי המלכות נקראת זאת, וכמ"ל בהקדמה (דף י"א
 ע"ב) צסוד כי אם בזאת וגר שבוה השכינה, ועיי"ש
 צביאורנו: דאיהי עת לעשות לה ר"ל כי שיעור
 הקרא הוא, ואל יצא בכל עת אל הקדש וגר זאת יצא
 אהבן אל הקדש. ומוצן עפ"ד האר (תרומוה דק קמי
 ע"ב) דדרשין להאי קרא ואל יצא בכל עת אל הקדש
 כי איית עת ובר, ואיית עת שבוה עת לעשות לה,
 ובזמנן דישראל משחללי צבורייתא ובפקודי, אז המלכות
 מתחננה צחוקנהא ומתקשטת בשליחותא דקא יאות,
 וזה עת לעשות לה עיי"ש, וכיוצא בזה הוא ג"כ בצר
 (פי' וירא דק קפ"ו ע"ב) עיי"ש. וחכו צביאור דבצרים
 כאן דאבהן כד עאל לקיץ ציב"כ צה ר"ל עאל ובר,
 היינו שחוקן המלכות הנקראת זאת צבורייתא ובפקודין
 דאחי עת לעשות לה כדקא יאות וחקטת צחוקנהא
 ומקשטת בשליחותא כחבר: ומשה בגינה אתקיים
 בעלמא, הה"ד וזאת הברכה. עי' בצר (פי' ויחי דף
 רל"ז ע"ב) תיח מה כתיב זאת הברכה אשר צדק משב
 איש האלקים, כי משב היה מרע דמטרונותא כמיש
 אישכ יקימנו, ועל כן צדק משב מאן דבטעא ולא לחיל
 עיי"ש, ולא הוא מוסיף הכה דמכאי עממא היה למשב
 זה הכה של אישכ יקימנו, וכיינו שכיח לו כח בקיום
 ואתקיים בעלמא, דגם לאחר מתיא הוא מאיר בצרחה
 לישראל

לב צביאור יותר דקאי על תפילין של ראש של ז"א
 הנקרא מלך שבוה אסור וקשור צראש צרכיטע דמוחא
 כמו שפרש ואזיל: בתפילין דרישא. היינו כי התפילין
 של ראש הם צ"א, וכמיש צפמיח (פרק ז' משער התפילין)
 ולכח אמר: דאינון פאר דרישא. הוא מציח ראיח
 דתפילין של ראש הוא צ"א שנקרא פאר מלשן תפאריח
 סוד ז"א: אינון באתר דרהפי דמוחא. עי' בצר
 (וירא דף קס"א ע"ב) ובמק"מ וצב"ה צסוד מלך
 אסור צרכיטע, מלך דא ז"א אסור וקשור צביטון רכעיין
 עלאין שבוה סוד כמחין דחצ"ד דידיה עיי"ש ודא
 איהו אסור ברהפים. הוא מפרש צרכיטע על מקום
 התפילין של ראש, דענין קשירת תפילין של ראש הוא
 כדי שיכיר כציכול הז"א שנקרא מלך קשור עם המלכות
 בגלות כדי לשמרה כחבר. וכמ"ל (בהקדמה דף ג'
 סוף ע"א): ואיהו חבוש עמהון בתפילין דיד בקשר
 של יד. היינו כמ"ל (בהקדמה שם) וקשרין ליה ישראל
 בשכינתא תחאכ בתפילין דיד עיי"ש, ומצואר שם כן
 דתפילין של יד מקשרין ז"א עם השכינתא, ואמר הכה
 שבוה במקום קשר דתפילין של יד, וכיינו כמיש צפמיח
 (פרק ו' משער התפילין) דקשר של יד הוא יסוד דז"א
 שמתחבר עם רחל עיי"ש. ודא הוא דכתיב פארך
 חבוש עליך. דקאי על ז"א שנקרא פח"ד כמ"ל, הוא
 חבוש בגלות צבחי מלך אסור צרכיטע כמ"ל, צביל
 עלך, היינו עיי' ששכינה הוא קשורה עם ישראל צביל
 כמ"ל: אתמר ביה. צמיש (צרכיטע דף כ' ועדריס דף ז'),
 ועיין לעיל בהקדמה (דף ט' ע"א) ואיכו חבוש ובר,
 ובגין דא חן חבוש מתיר עצמו ור: אין חבוש מתיר
 עצמו. ר"ל כי השכינתא נקראת עצם מעצמו, ובמלכ
 דמטרונותא כגם שבוה חבוש עמה צביל, חן ציכולחו
 לבחיר את עצמו עם המטרונותא מחבלי בגלות, אלח
 ישראל עיי' משמיכס הטובים הם יכולין להוליאם מהגלות
 ולהעלותם למקומם כראוי: בית האסורין דיליה. שבוה
 חבוש ואסור עמה: צרור המור דודי לי. עי' בענין

וגר, ובה עביד עשר מכתשין לפרעה, הה"ד (שמות ט) ואולם בעבור זאת העמדתך. ויעקב בגין דהוה ידע דכל רעותא דמלכא בה, מני לבנוי עלה דלא יעלון קדם מלכא אלא בה, וכל שאלתין דלהון בצלותין ובעותין למלכא דיהון בה, הה"ד (בראשית מט) וזאת אשר דבר להם אביהם [דף כ"ב ע"א] וגר. ודוד בגין דהוה ידע דכל רעותא וחילא ותוקפא דמלכא בה, אמר (תהלים כז) אם תחנה וגר בזאת אני בוטח. דאתמר עלה (שם קב) ומלכותו בכל משלה. ומאן דלא שת לבו גם לזאת, עליה אתמר (שם צב) וכסיל לא יבין את זאת.

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למלכא. אמרין לה (שיר ה) אנה הלך דודך. דאתמר ביה (שם ח) ברח דודי. אנה פנה דודך ונבקשנו עמך. בכמה בקשות דצלותין ובעותין, דבגינך איהו נחית עלן, דלא זו מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בך. דבגינך הוה אסיר עמנא כל שית יומין, הה"ד (יחזקאל מו) יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח. דהכי איהי שכינתא סתימא עמיה ביומא דחולא כשושנה דאיהי אטימא. וביומא דשבתא וביומא דחדשא וביומין טבין, אתפתחת לקבלא ריחין ובוסמין ולירתא נפשין וענוגין לבנייהו.

ווי לון לבני נשא דקובי'ה אסיר עמהן בגלותא ושכינתא אסירת עמהון. ואתמר בה אין חבוש

באר לחי ראי

היא עם ישראל בגלותא, ואי תימנא שחיטיוניו שלטון עליה, הוה אמר קרא לחי כי הוא שמי וכבודי לאחר לא חסן וכו', וצבין דא צבית יומין דשלטא אל אחר סס המוח, אתמר דשכינתא יהיב סגור ששה ימי צראשית כדי שלא ישלטו עליה, אצל צבצת וצרי'ה דלא שלטין ממנין ציטין אתמר צבון וציוס השבת יפתח וציוס החדש יפתח עיי'ש. כשושנה דאיהי אטימא. עיין בצור (צריס בהקדמה) צסוד השושנה, ואמר שם שמרמח לצרחא שביח המלכות, וכמה דלית להשושנה חליסר עלון דסחרין לה מכל סעראה, כן המלכות הית לה י"ג מכלין, ועיי'ש צמקי'ה דהיי"ג מכלין סחרין לה להשושנה כדי לשמרה מן החילונים עיי'ש ולזה אמר דזה הוה הענין הנאמר במלכות שיהיב סגור ששה ימי המעשה, כי אז החילונים שלטון, על כן הייב עלון דסחרין לה להשושנה שביח המלכות כס אטימין וסתימין שלא יוכלו החילונים לשטע, משא"כ צבצת שאין שליטה להחילונים, אז אתפתחו הייב עלון שסס סוד הייב מכלין, והייט כמ"ש צפעי'ה (בפרק ח) משער בהקדמה לשבת) דצבצת נעשו כל השולמות צסוד י"ג, ועל כן חומרים צבצת אחס אח"ד ושמן אח"ד ומי כעמך ישראל גוי אח"ד גימי י"ג, עיי'ש: אתפתחת לקבלא ריחין ובוסמין. כענין השושנה הנזכר שאינה ניתנת ריח רק בזמן שהענין כס פתוחין ואינה סתומה: נפשין. נפש האומר צבצת הוה לשון מנוחה, כמ"ש (שמות כ"ב) וינפש בן אמתך וכו'. ואמר נפשין לשון רצון, כי מנוחה השבת כולל כמה פרטים, מנוחת האכזה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום וכו': ווי לון לבני

לשראל למאן דצעה עיי שיהיב נדבך בהמלכות הנקראת זאת, לפני מוחו. בעבור זאת. ר"ל שחכיר את המלכות הנקראת זאת שהיא מלקח אותך. דאתמר עלה ומלכותו בכל משלה. ר"ל לכך את תחנה וגר ומאן דלא שת וכו'. הייט פרעה דכתיב ציה ולא שח לצו גם לאחא: וכסיל לא יבין וגר. כמ"ש שם בצפורה ערס חיראון וגר. ונבקשנו עמך בכמה וכו'. ר"ל ששאלנו מתפללין צכמה לוחין על המלכות להעלותה ולחנקנה כראוי, אנו מצקשים ומתפללים גם על זיא צעלה שהוא עמא למטה צגלות צצוכי'ר: דבגינך איהו וכו'. ר"ל צעבור כי המלכות היא עמנו צגלות, עיי' גם זיא צעלה נחית עלן כדי לשמור את המערוניתא כנ"ל דלא זו מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בך. ר"ל כי מה שגם זיא נחית למטה להיות חצוש צבית האסורים כצוכה, היא צגרמוחיו, כי כל מה שהוא נחית לתחת הוא צבין לצמח לה מרשו נכרח, ואם אנחנו היינו נהבין צבוד במלכותא לשמרה ולסעדה צצורה ומזנות ומעשים מוצים, לא היה לה פחד מן החילונים ולא היה מהצורך לצעלה לירד לשמור אותה: דבגינך הוה אסיר וכו' ר"ל דאם כי הלך משולם היתה השכינה עם ישראל חמיד, והקבי'ה סוד זיא צעלה דמערוניתא היה גיי' עם ישראל אצל החילוק הוה דצמן צבית לא היה אסור, היינו צבחינה חצוש צבית האסורים, רק מחמת אהבה היה שריו צתוכיו, מה שאין כן עתה צצוכי'ר הוה צבחינה אסור צבית האסורים צגלות כזה שלא לראונו כצוכיל, כחכר: יהיה סגור ששת ימי המעשה וכו'. עיין בצור (נח דף ע"ב ע"ב, ולכלן חיקון כ"א דף כ"א ע"א) דהשכינתא

חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים. ופרקנא דילה, דאיהי תשובה, אימא עלאה, איהי תליא (ט) בידיהון. דחמשין תרעין דחירו עמה, לקבל חמשין זמנין דאדכר יציאת מצרים באוריינתא. דא הוא (שמת ב) ויפן כ"ה וכ"ה. באלין חמשין אתון דמייחדין ליה בכל יומא פעמים שמע ישראל, דאית בהון כ"ה וכ"ה אתון. וירא כי אין איש דאתער לה בגווייהו.

ואיהו משגיח מן החלונות דאתמר בהון (מלאכי א) חלו נא פני אל ויחננו. לההיא דאתמר בה (יז) (במדבר יב) אל נא רפא נא לה, דאסוותא בידיה. דאיהו יד פשוטה לקבל שבים. וירא כי אין איש. ואיהי בעד החלון נשקפה ותיבב בתרועה דאיהי יבבא. דאתמר בה (בראשית ח) ויפתח

באר לחי ראי

עמסה, שלא יהיה עוד חבוש צבית האסורים כחכר. חליו נ"א. מציא ראיח כי נשון חלון הוא שייך לקבול החפלות, כי חלו נא הוא לשון חפלה, יגם חליו נ"א הוא חותיות חלונא דהאי דאתמר ביה אל נא רפא נא לה דרוש להמשך הקרא (במלאכי ט) חליו נ"א פני ח"ל ויחננו, שיעורו השם ח"ל שמסוגל לרפואה, וכדאשכחן צמשה רבינו כשהוצרך להמשיך רפואה למרים אמר ח"ל נא רפא נא לה, ויגאלנו עייז, כי זה השם הוא מסוגל גם לגאולה, כי השם א"ל מאיר צבינה אמא עלאה, כמ"ש צפטיה (פרק ט) ופרק י"ב משער הק"ש) וצלקי"ת (פ' תרומה וצ"י ואר"ה), וסורש הגאולה הוא דהתעוררות כח הצבינה כזכר: דאיהו יד פשוטה לקבל שבים. ר"ל דאוחו השם ח"ג שהוא מסוגל לרפואה, הוא מסוגל גם לחשובה, דרפואה היינו חשוכה, וכמ"ש צ"ש"ם (יומא דף פ"ו ע"א) עייפ מ"ש (הושע י"ד) ארפא מצוהתם, והיינו כי חשוכה נמשך גיב משם ח"ל שמאיר צבינה אמא עלאה כני"ל. והוא תחור צבא לדבריו הראשונים ויפן כ"ה וכ"ה מספר ג, שמשב רבינו עיי"ה הסתכל אס יש מו שמעורר ה"י שערי צינה סיד האמא עלאה שהיא יד פשוטה לקבל שבים כדי שיהיה הגאולה להעלות המלכות למקומה כני"ל: וירא כי אין איש. שם על לבו לשון אל ה' ככל לבבו ליתד קוצי"ה ושכינתא צקיש כראוי לקרב הגאולה: ואיהו בעד החלון נשקפה ובר. ר"ל כי כמו שאמרנו לעיל שהז"א הוא משגיח מן החלונות אל הצבינה שהיא פשוטה לקבל שבים שעי"ז תהיה התקרבות הגאולה, קן גם האמא עלאה עלמה היא נשקפה בעד החלון אל ז"א כמו שמפרש ואזיל, ומציא מסוכין לזה מקרא זה דמיירי צאמא כמ"ש ותיבב א"ס סיסרא: ותיבב בתרועה דאיהו יבבא. עין ש"ם (ר"ה דף ל"ג ע"ב) שמפסוק זה נלמוד דתרועה הוא לשון יבבא, מר בצר ילולי, ומר סצר גנותו גנה עיי"ש. והכח נודע מדברי האר"י ז"ל צפטיה (פרק א) משער השופר, דאמא עלאה היא כחוקמה צופר עיי"ש, ולזה אמר הכח שלוב רמ הקרא ותיבב א"ס, היינו שאמא עלאה חוקמת תרועה דאיהו יבבא גנותו גנה ילולי ילול על הגלות וכאמור:

נשא ובר כולומר כי ענין גלות השכינה ומה שגם בעלה דמטרוניתא נחית ממקומו להיות כזיכול צבתי חבוש צבית האסורים, הכל הוא צנרמא דבני נשא דלא עבדי חשוכה, כדמפרש ואזיל ופורקנא דילה דאיהו תשובה, אמא עלאה. איהו תליא בידיהון היינו כמ"ש צהר (ויקרא דף ע"ז ע"ב ודף ע"ז ע"ב) ובכמה מקוונות) כי מקור החשוכה הוא צבינה אמא עלאה עיי"ש, ולזה אמר הכח כי כשישראל עושין חשוכה ומעוררין הכח של הצבינה אמא עלאה, מקרצין ממילא הגאולה, כי עיקר הגאולה הוא מכה הצבינה, כי בוד וקרחם דרוו שהוא הגאולה נאמר צבינה שהיא יוצל העליון עלמא דחירות, וכמש"ל (צ"ש דף הקדום) ועיי"ש צביארנו מ"ש שם מהלקי"ת (פ' ואחחן וכמה מקוונות): דחמשין תרעין דחירו ר"ל כי הגאולה היא סיד היוכל שהוא צשער ה"י של הצבינה, וכמ"ש וצננת החמשים וקרחם דרוו לקבל חמשין זמנין דאדכר יציאת מצרים באוריינתא. עין צהר (יתרו דף פ"ה ע"ב) חנכי ה' אלהיך אשר הולאחיק מארץ מלרים, כי הגאולה ממלרים צא מכה החמשים שערי צינה, כנגד ה"י פעמים וליאח מלרים שזכר צחורה עיי"ש. ויפן כ"ה וכ"ה פ"י כי משה רבינו כשראה לעורר הגאולה צמלרים, ויפן כ"ה וכ"ה לרואח אס יש מו שיעורר עיי פסוק הראשון דק"ש, שיש צה כ"ה אוחיות, שקורין צ' פעמים בכל יום ערב וצוקר, מספר ג, סוד ה"י שערי צינה, מספר צ' פעמים כ"ה, וכמ"ש צפטיה (פרק י"ח משער הק"ש). וירא כי אין איש דאתער לה בגווייהו. (כני"ל), ור"ל שאח מו שיקרב הגאולה עיי החשוכות ה"י שערי צינה עיי החשוכה כני"ל. ואיהו משגיח מן החלונות פ"י חלונות הוא מקום עליית חפלות ישראל לשמים. ועיין צהר (פקודי דף ר"ג ע"א ופ"ב) שהמלאכים השומדים לקבל חפלות ישראל על גמר הגלות וקראים חלונות, ועיי"ש צהר התמה (צ"ב צ"ד) דאשגה מאתרי. וזה שאמר ואיכו, פ"י הז"א הוא משגיח מן החלונות, ר"ל שהוא משגיח על חפלתן של ישראל, וכמש"ל ונבקשו עמך צבמה נלחמן וצשוקן שיהפלטו על הגאולה כדי שיגאל גם הוא

ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה, ודא יום הכפורים, דתיבת נח (י) היא אימא עלאה, חלון (י) דילה הוא עמודא דאמצעיתא, דביה אור, ותורה אור. ואיהו אור הגנות.

ויפן כה וכה, מציין מן החרכים. אלו עשרת ימי תשובה. וירא כי אין איש.

ועוד משגיח מן החלונות, אלין חלונות דבי כנישתא (כ). דאבא ובנוי אינן בבית (הכנסת) אסירן, ואיהו בכל יומא אשגחותיה עלייהו ויהיב לון מזונא.

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתיובתא (כא) לתברא בית (נ"א בה) אסורין (כב) דילהון. הה"ד (ישעיה מט) לאמר לאסורים צאו ולאשר בחשך (כג) הגלו.

ויפן

באר לחי ראי

אלו עשרת ימי תשובה. שאין בשנים פתחים כל כך כמו ציוכ"כ כ"ל: וירא כי אין איש. המשך הדברים הוא, כי בתחלה אמר כי מידי יום ציומו, ז"ל הוא משגיח מן החלונות בצחי ויפן כיכ וכ"כ, לראות אם יש מי שישורד חיים על הצנים בקיים, וירא כי אין איש, ועתה אמר כי לפעמים גם האמא עלאה צעמח היא מלפני ומשתוקקת ומשגחה מן החלונות כנ"ל, דהיינו צריכ ויוכ"כ ועשרת ימי תשובה, לולי יתעוררו צני ישראל צימים הנוראים הללו לשב צמחיה ולכרצות תורה ותפלה כדי לקרב הגאולה, אצל גם אז וירא כי אין איש צעוכ"ר: אלין חלונות דבי כנישתא. שייך צע"מ (צשלח דף י"ג ע"ב) דני כנישתא לריכין דליהוי צו חלונות, דכתיב וכוין פתוח, כגוואל דלעילא, אשר דרך החלונות ועלו החפלות לרקיע וע"ד משגיח מן החלונות שייש, וזה שאמר משגיח מן החלונות, חלון חלונות דבי כנישתא, והיינו שהקצ"ב משגיח מן המכות החפלות בשולים אלו כביכול דרך החלונות, על מה הם מתפללים, אם לדרך עמון, או על גלות השכינה. דאבא ובנוי אינן בבית אסירן. כביכול הקצ"ב ואנחנו ישראל צניו אסורין בגלות צעוכ"ר. ואיהו בבל יום אשגחותיה עלייהו ויהיב לח מזונא. ר"ל אפי"ש שהוא גיב בגלות, אינו משגיח על צערו כביכול, רק על צער צניו ליתן להם מזונותיהם בכל יום, וכמ"ש צובר (פנחס דף רמ"ט ע"א) צבור כחיל תערוג על אפיקי מים, דבשעתא דדחיקה לה שעתא ואלפטרית לחמוה לה ולכל חוין, אז ותקם צעד לילח ותתן ערף לנתיב וכו', וממה דמחלקת לן איכו שבעה כחילו חכלה יותר ממה שהיא צעמח היתה אוכלת שייש. וזה הוא ציבור הדברים כאן, כי לאחר שאנו רואין גדול הגעגועים והאכזב שהקצ"ב מראה לנו, שמניח לעד כביכול חן ומפרנס אותנו, וזה נחשב לו יותר ממה שהיה ממלא חסרנו למעלה כביכול, ואם כן הוי מהרהורי שגם אנחנו ישראל לא נתפלל כלל על הצערות שלנו, רק שכל החפלות יהיו רק על גלות השכינה, ובישועה שהיה להשכינה יסוב נחשב צענינו יותר ממה שהיה לנו: לתברא בית אסורין דילהון.

דאתמר בה ויפתח נח את חלון התיבה. הוא מצוי ראיה דגם אמא עלאה נשקפה מן החלון, והיינו כמש"ל (תיקין כ"א דף י"ח ע"ב) ויפתח נח את חלון התיבה, על ישראל דפתחן בתויתחא צצכיה לנורד בגאולה שייש ולזה מוסיף הכא להכין כתיב י"ח, וחל"ן, וחיו"ב, כי י"ח הוא סוד חלון עלאה שהיה הפותחה צצכיה קדם עלת כל העלת, ציוכ"כ שהוא סוד חיו"ב, ונשקפה צעד החל"ן שהוא סוד ז"ל עמודא דלמלשיחא כמו שפרש ואז"ל, שיקבל חפלות ישראל לערר עשר ה"י כדי לקרב הגאולה שיי תשובה. ודא יום הכפורים היינו כמש"ל (תיקין כ"א דף י"ד ריש ע"ב) דיוכ"כ הוא כענין חיו"ב נח שהיה מקבלת בתשובה את הצדיקים גמורים בתוך החיבה להגלל מהדינין תקיפין, על כן נכתבים לאלתר לחיים, רצ"א"כ הרשעים און החיבה קולעת ולא מקבלת לתוכה, על כן הם נכתבים לאלתר למתה, שייש. היא אמא עלאה. סוד התשובה כחזר דביה אור ותורה אור. הוא טעם למ"ש דחלון דילה הוא עמודא דלמלשיחא, משום דעמודא דלמלשיחא שם הוא התורה, וכמש"ל בהקדמה (דף א' ע"ב) ולהלן תיקון כ"א דף י"ז ע"א), והתורה היא בחינת אור כמש"כ נר מלוח ותורה אור, לפיכך נקרא ז"ל חלון כענין החלון המאיר לבנים: ואיהו אור הגנוז. ר"ל שה"ז הוא אור הגנוז בתוך התורה, ש"כ נקרא חלון. ויפן כה וכה. היינו כעו שאמרנו למעלה, ויפן כ"כ וכו"ה על התשובה שהוא סוד ה' שערי צדק, כן דרש לה גם הכא על יו"כ"כ שהוא סוד הציו"ב אמא עלאה, והיינו כי ציוכ"כ האמא משגחה בהשגחה מן החלונות לראות את הצא חללה ציוס הכוא לחסות תחת כנפיה, כי אז ה"י שגרים שלה פתוחים (מספר ה' פעמים כ"ה) ונקל לפניו לביות משגיח מן החלונות לכל אחד מישראל לבוא חללה ציוס הכוא, על כן שייך לשון ויפן, כי המשחכל מן החלון שייך צדק לשון ויפן, כיון שהוא רחב ויטולין לפניה צו לראות לכל ד', מש"כ"כ מן החרכים שהוא נר אין יטולין לפניה בהם לראות בכל הטרך, על כן כתיב מליץ מן החרכים, וכמו שפרש ואז"ל: מציין מן החרכים

ויפן כה וכה וירא כי אין איש. אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דילהון (כ) באורחין דילתון איש לבצעו מקצוהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא. ולא אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח) אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע. אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב הב לנא מזונא וסליחה וכפרה וחיי. כתבנו לחיים. ואינון עזי נפש ככלבים דאינון אומין דעלמא (כ) דצווחי לגביה, ולית לון בשת אנפין. דלא אית מאן דקרא ליה בתובתא דיחזור שכינתיה לקוביה, דאיהי מרחקא מיניה למהדר לגביה. ואדמיין לכלבים דאתמר בהון (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב. דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויה ועונה, דאיהי עונת זווגייהו דאתמר בה (שמות כ) שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה שארה דשכינתא. ואיהי אמא עלאה (כ) דאתמר בה (משלי א) ואל תטוש תורת אמך. כסותה, (דף כ"ב ע"ב) דא כסויה דציצית

באר לחי ראי

לכו לחמו בלחמי, וכמיש צמיח (פרק ג') משער לור (העלמות) דהחורב הוא מזון הנפש, והמלואת הס הלבושים עייש, ועיין בזכר (פי' וחי דף רכ"ד ע"א וע"ב). ולזכר אמר דהחסרון הוא משום שכל כוונתם בלבוש תורחם הוא רק שיכיר להם עייז מזון לשתמחם, ולא כדי לתקן מזון להיות ללורך השכינה הקדושה. שארה דשכינתא, ואיהי אמא עלאה. עיין גרמיין (פי' אמיר דף ל"ח ע"א) צסוד נכמה דלוגייהא דלתמר ציה לכו לחמו בלחמי, שממנה נעשה הצי הביין של המזיח לחם מן הארץ, וכייתו שפיי החורב נשפע שפע ומזון להצי הביין, שהיה סוד שכינתא תחאה, וגם להי הראשונה שהיא אחא עלאה: דאתמר בה ואל תטוש תורת אמך. עיין צמדיר (משפטים ל' סוף סימן ה') אס, ו החורב, שנאמר ואל תטוש תורת אמך, עכ"ל: כסותה ובר. עיין בזכר (משפטים דף ל"ז ע"ב) כסותה, דא פרישו דמלכא דנכיר ונעיר לה תדיר, פרישו ללבושא דמלכא דפריש עלה אלה ובר עכ"ל. ומפרש הכא שלא יתן מזיח ציחית לישראל עטופה דמלכה, לסימנא להאי כסות דפריש הקציה על שכינתו ונעיר לה תדיר. וכדמפרש ואזיל. דא כסוייא ובר. ר"ל כי הנה צמיח (פרק צ') משער החשמל) מצוהר שבלבושים של האדם צבויה, הם צסוד כי הוא כסותו זה ציחית, הוא שמלתו לשיר אלו חפילין עייש. ולזכר אמר שאין חכלית העבודה לקיים מזיח ציחית וחפילין צבצבו כדי שיכיר לו חלוקה דרצון ועלית נאה לצויה צביצ, רק כדי לעשות צוה ארוחת מקיפין להשכינה הקדושה. [עפ"ז יש לעורר על הנוסח לשם יחוד של השערי ציון שאומרים קודם עטופת העלית, שנחפשמ ונדפס ככל הסידורים שאומרים, וכשם שאני מתחבב צמית צבויה כך אזכר לחלוקה דרצון ובר, שהוא נגד דברי החוקמים צבא, וליצ"ב: כסויה דציצית ועטיפו דליחה. הוא ממלק צבא ענין עטופת

היינו שפיי החפלות שישראל מתפללים על האולה משומק הלג, משצרים החומה של הציה אסורים, וכמיש צספרים צסוד הקוצע מקום להפלותו, שמדרך עכסויה מלחמה שאם לוכד על עיר נוקפת תומה חזקה, אם סוער אמן רצ צבל יום צמקום אחד צכל עת וצכל שעה, חתרפה החומה ומפילה, משא"כ אם סוער היום כאן ומחר צמקום אחר, כל ערמו לשא כן החפלה, אם הוא קוצעה צלבו ומחשצתו להחפלה רק על גלות השכינה, איציו נופלים תחזיו. ועל כן נקראת צלשון חפלה, שמפליח תומה צרול של ציה האסורים, וכמיש צבי עיית הקודש (פרק ה' דצויהנים) אלא איש לדרכו פנו. שכל לימודם וחפלתם הוא להמשיך שפע לעלמם, ולא ללורך יחוד קוציה ושכינתיה. איש לבצעו מקצוהו הוא פסוק צישעיי (צ"ו, יח), עיין צמפרטים שפירשו דרצה לומר כולם עושים כן מן הקצה אל הקצה. שונאי בצע. הפוך אגשים עזי נפש אשר איש לצצו מקצוהו כ"ל ואינון עזי נפש ככלבים ר"ל כי רישא דקרא שם הוא כלבים עזי נפש ובר איש לצצו מקצוהו, ולזכר דורש שאותן המתפללים רק ללורך עלמם ואיש לצצו כאמיר, הם כלאומין דעלמא הנקראים כלבים עזי נפש, מהאי עעמא שכל חפלתם היא רק ללרכם. ולית לון בשת אנפין ובר. ר"ל לכך נקראו עזי נפש: ואינון ערב רב מלשין ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ור"ל שנשמטן מערב רב שבים שאלו רק צצעי להאי עלמא, צאמרס חנה לנו צצר ונאכלה: דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. שכל עבודתם היא רק על מנת לקבל פרס מלת המלך: ועוד אינון שאלין מזונא וכסויה ובר. כלומר שם המתפללים גם על שבר עויה ציכיה להם חסנו כגן עדן, וכמיש צבכר (משפטים דף ל"ז ע"ב) דחטנו גייע של הנשמט צבויה הוא צצחית שאר כסות ושנה, עייש: מזונא דאיהי תורה. וכמיש

דציצית. ועטיפו דיליה ותפלין דיד דאתמר בה (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. ועונתה, דא קריאת שמע (ט) בעונתה. דאם שלש אלה לא יעשה (כו) לה, לשכינתא, (שמות ט) ויצאה חנם אין כסף. לית ליה כסופא מן שכינתא. חציף איהו. ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא (מ) לעלמא דאתי.

הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש (כט) עם גבר (איוב לג). ובגין דא כי היא כסותה לבדה, דא גלגולא קדמאה היא שמלתו לעורו, דא גלגולא תניינא. במה ישכב, דא גלגולא תליתאה. ואלין אינון תלת לבושין דתלת כסויין דתלת גוונים דעינא. דאינון לבושין לבת עין דאיהי נשמתא. ובאלין תלת אתמר (שמות כב) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך. ולקבל תלת גוונים (נ"א זמנין), אינון תלת גוונים דשרגא דאתמר בהון (שם א) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה. וירא, הא גוון חד. בלבת אש מתוך הסנה, הא גוון תניינא. וירא והנה הסנה בוער באש, הא תלתא. ואינון לקבל שלשה גוונים דעינא. בלבת אש דא בת עין.

בההוא

באר לחי ראי

גלגולן ויתון לזר נש על תצין דיליה כדי לחקן נשמתו בשאר כסות ועונה, בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, ואם שלש אלה לא יעשה לה ולא יחקן את נשמתו בשאר כסות ועונה בני גלגולין, אז וילאב חסם לין כסף עיי"ש ובגין דא ובר. ע"ל (תיקון ס"ט דף קי ע"ג, ודף ק"א ריש ע"א) ציואר הרמזי זכר: כי היא כסותה לבדה. כסותה, הוא כסויא דליות, על שם הפסוק על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה זה: היא שמלתו לעורו. היינו כסויא דתפילין של שור, כמש"ל (תיקון ס"ט שם) במה ישכב היינו ק"ש ציונתי, בסוד כרע שכב. ואלין אינון ובר כלומר שכי מצות ליות תפילין וק"ש כני"ל, הם תלת כסויין ובר דתלת גוונים דעינא. ר"ל שאם הוא מתקן נפשו בשלש אלה, ליות ותפילין וק"ש, סוד שאר כסות ועונה, שהוא סוד בני לבושין של הכשמה כני"ל, אז הוא מכסה נשמתו להגלל מני עונשים של בני גלגולין, שהם מני גוונים דעינין חורר סומק וירוק, וכמש"ל (תיקון ל"ב שם) גלגולא קדמאה אלכפז בגוון חורר ורכיז נפשא בסוסיא חוררא ובר, בגלגולא תניינא רכיז בסוסיא סומקא ובר, בגלגולא תליתאה בסוסיא ירוקא עיי"ש ובאלין תלת ובר ר"ל כדי לחקן בני לבושין, להגלל מהני גלגולים של בני גוונים דעין כני"ל, לחיבן לפלות לליין לראות וליראות פני השכינה בני הגלים. שלש פעמים בסוד הן פעמים שלש כני"ל. יראה היינו ג' גוונים דעינא אשר בהם נח הראות כל זכורך. ר"ל שכל זה נאמר רק בנשמות הזכרים ולא בנקבות, והיינו כמי"ש רבינו בשער הגלגולים (הקדמה ע' דף ע"א) דכל עיני הגלגול הוא רק לאנשים הזכרים ולא לנקבות, עיי"ש כמח ענמים לוח: תלת גווני דשרגא. כי כנר הוא כינוי להשמה, כמי"ש כי נר ה' נשמה אדם. דאתמר בהון וירא מלאך ה' אליו בלבת אש ובר. ע"ל (תיקון ע' דף קכ"ז ע"ב) דתלת גוונן אינון ציונתי, ורביעאל הוא

העלות מלויין לשני ענינים, מצות ליות, ועטיפה בעלות של מצוה והיינו כמי"ש בפעי"ח (פרק ה' משער הליכות) כי העלות והליות הם שתי בחינות, שהליות הם סוד אור מקיף לטוקצא, והעלות הוא סוד אור מקיף לז"א עיי"ש, וזה שאמר דא כסויא דליות, היינו בחי הליכות בעלמא בלא העלות שהם אור מקיף של הטוקצא, ועטיפו דל"ה היינו אור המקיף דז"א אהמס הגר"א גרים ועטיפו דילה בתפילין דיד ונמשך הוא ועטיפו דילה לתפילין של יד, והיינו כמי"ש צעי"ח (שם) ופעי"ח (פ"א משער התפילין) דתפילין של יד הוא אור מקיף לטוקצא עיי"ש דאתמר בה תפלה לעני ובר. מניח רחיה דתפילין של יד הם סוד אור מקיף יבחינת עינוף לטוקצא כלומר, כי חפלה, הוא היינו תפילין לעני, היינו המלכות שנקראת עני, כי היא עניה ודלה לית לה נגמרה כלום, והיינו תפילין של יד סוד יד טהר, וכמש"ל בהקדמה (דף ע' ע"א). כי יענוף. הוא בחי עטיפה ולבינה, הרי שנאמר עטיפה בתפילין של יד. ועונתה דא ק"ש בעונתה כי סוד ק"ש הוא ליתא לז"א, ועי"ז מנשיבין מוחין לזו"ג כדי שיוכלו להזדווג בשמחה עשרה בשם שלום, וכמי"ש בפעי"ח (פרק ד' משער הק"ש) עיי"ש. לא יעשה לה, לשכינתא עיין זכר (בראשית דף כ"ז ע"ב) דכל מאן דחז כאלו אפשיע לשכינתא נלבושה יבר, וכל מאן דמקיים פקודין דאורייתא כאלו לבש לשכינתא מלבושה, ובגין דא חוקמיס בכסויא דליות ותפילין כי היא כסותה לבדה ובר עיי"ש: לית ליה כסופא. מפרש מלת כסיף לשון צינה וכסיפא, שאין לו צינה פנים מהשכינה חציף איהו. הוא המשך למש"ל שאותן אנשים שפושטין על מנת לקבל פרס לשו"ע הם בכלל מה שאמר הכתוב כלבים עזי נפש יכחכרו: הן כל אלה ר"ל שאין מחטובים רק לזרך השכינה, ולערך לבא בגלגול כמה פעמים: פעמים שלש עם גבר. עיין לקמן (תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) דג'

בההוא זמנא דיהון נהירין תלת גוונין דעינא דאינון לקבל תלת גוונין ה דקשת. מיד
 (בראשית ט) וראיתה לזכר ברית עולם. ובההוא זמנא (ישעיה ג) כי עין בעין אה יראו
 בשוב ה ציון.

אור דעינא הוא עמודא דאמצעיטא. בת עין ביתא דילה. בההוא זמנא דיתפני עננא מן בת עינא
 דאתמר בה (איכה ג) סכתה בענן לב) לך וגו' דאיהי תבלול דעינא דא רומי רבתא.
 שכינתא עלאה עתידה למימר לקובי' (בראשית ט) למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית. אנכי
 דיציאת

באר לחי ראי

ע"כ המכסה הראות, כבוד עז"ס סתר לו ולא יראה,
 שמה צא כח הקליפה שמעבד הגאולה המפסקת צין
 הר לכה ה"ל, וכמ"ש (צפ"ח פרק צ' ג') משער
 ק"י) (ובלק"ט פי תרומה) דען הוא כונו לקליפה
 עיי"ש, ולפי האמור ככה הוא הע"כ של הכח עין
 המפסיק ומעבד האור שלא יאיר להבנת עין שהיא
 המלכות: דאתמר בה סכנתה בענן לך וכו'. היינו
 כמש"ל (תיקון כ"א דף ר' ע"ג) דלעמוד לצא כל ענן
 דאינון רומי רבתא ורומי זעירא דאינון מכסין על
 לטחן כה"ד סכחכ בענן לך מעבור חפלה מחצרות,
 ונהרין עיינון דאינון ציה ראשון וציה שני דציהן
 סלקין לטחין עכ"ל, וציאור הענן מצוהר (צרע"מ
 פנחס דף ר"ג ע"א) דכ"י ציה מקדשין ציה ראשון
 וציה שני, הם צה עין ימין וציה עין שמאל, וזה זכ
 לעומת זה הם רומי רבתא ורומי זעירא, שהם תרין
 ענין דמכסין על צה עינא ימינא ושמאלא דלחשיך
 לצה עינא ימין ושמאל, ועד דלחן יתצטרון מעלמא
 כל יראה ובל ינאל חד מנייהו ציה ראשון וציה שני
 לא יתגלין בעלמא עיי"ש, וזה שאמר: דאיחזו תבלול
 דעינא וכו'. כלומר שהמלכות דקדושה היא סוד
 צה עין, ורומי רבתא שהיא הקליפה העמוד ומפסיק
 לפני הכח עין, נקרא תבלול דעינא, סוד עז"ס סתר
 לו ולא יראה, כענין הענן שמכסה העין כזכר:
 שכינתא עלאה. שהיא צינח: עתידה למימר לקובי'ה.
 לז"ל בעלכ דשכינתא חתאה: למה תעמוד בחוץ.
 חן לבית כלומר צלל זוג. והיינו כמש"ל (תיקון א'
 דף י"ז ע"ב) אמר הקב"ה קיומא דלחחרצ צי מקדשא
 לא עאלנא צביחא דלי כל זמנא דלחנא צביחא ועיי"ש
 צביארנו, וזה הוא ציאור המאמר כאן, כהאי זמנא
 דיתפני עננא, היינו שיסתלקו הקליפות המפרידין צין
 ז"ל וצין השכינתא החאה, אומרת השכינתא עלאה
 לצנה ז"ל, למח חמנד צדון, ולא חכום לציך
 להצדוג עם מערניתך שכינתא חתאה, וכאמור: ואנכי
 פניתי הבית. היינו שגרשתי הקליפות מן השכינתא
 חתאה מקצת דז"ל, ולעשר לך להצדוג עם המלכות
 צה זוג; אנכי דיציאת מצריים. מעלה קלה ואנכי
 פניתי

הוא לצח אש, וזה שכינתא הנקראת צה עין, ועלה
 חתמר וירא מלאך ה' אליו בצלח אש מתוך הסוכה,
 וזה צה עין עיי"ש. בההוא זמנא דיהון נהירין תלת
 גוונין דעינא דאינון לקבל תלת גוונין דקשת וכו'.
 ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) וסמנא דה יכא ציך
 עד דחזי קשתא צגונוי נהירין לא חלפי לרגלי דמשהוא,
 זמיד דיהא נהיר צגונוין נהירין, מיד וראויה לזכר
 ציה שלם, עכ"ל. ובההוא זמנא כי עין בעין יראו
 וכו'. ע"ל (תיקון כ"א דף ר' ע"א) כי עתה צעוביך
 אינון חשוכין מכסין על נהורא דעיניך דליה לון רשו
 לאסתכלא צקובי' ושכינתא, ולעמוד לצח מחספין
 נהירין ושלטין על חשוכין, עיי"ש: אור דעינא וכו'. הוא
 המך עם מה שכתוב לעיל דשכינתא נקראת צה עין,
 ומפרש כי הכח עין הוא כענן הסיכור שמקבלת האור
 מהשמש דליה לה מצרמה כלום רק ממה שמקבלת האור
 מצעלה עמודא דאמלעיותא: בת עין ביתא דילה ר"ל
 א"ל דליה. והיינו כי עיקר האור של הכח עין הוא
 ממה שמאיר צה ז"ל, וזהו עין הוא ציה ציה שזכרם
 צה האור של ז"ל וכאמור: בההוא זמנא דיתפני עננא
 מן בת עינא. עין צפ"ח (פרק י"ח משער העמידה)
 צנוות וי"ח צרחה של עמודה מהצברים, צנוות
 ולמלשינים אל חכו חקוב, כי עתה צעוביך הקליפה
 מפסקת צין הר לכה, וזה הוא מעבד הגאולה, ושפחה
 כי חירש צצורתה ועד כי ימלך. ואמר ככה שז הקליפה
 המפסקת צין הר לכה שלא יוכל ז"ל להאיר בהקובא,
 הוא כענין הענן המכסה על העין שלא תוכל לראות,
 וכמ"ש בלק"ט (סוף פי בראשית) כבוד ונה מלא חן, כי
 סוד העין הוא השם י"ה צריצוע מספר ק"ל גימ' עין,
 ויפן כי כל ריצוע הוא חוקף הדינים, על כן ריצוע של
 השם עלמו שהוא מספר ע"ב הוא מוכע אח נה הראות,
 ועיי"ז צה כל חוקף הדינים, ולבמהוק הדינים לריבין
 להעבור מן העין מספר ע"ב, שהוא סוד עב המכסה
 הראות, כבוד עז"ס סתר לו ולא יראה עיי"ש,
 [ועי' צ"ח מאמר מרדכי (מכיל ר"מ לעטמנער ז"ל)
 פי הצבים צביאור ענין זה בצריכות], וזה שאמר כהאי
 זמנא דיתפני עננא מן צה עינא, היינו סוד הצנחה

דציאת לבי מצרים. ואע"ג דאין חבוש מתיר עצמו (מבית האסורים). דאיהי שכנתא דאיהי אסורה בגלותא. שכנתא עלאה יפרוק לה. הה"ד (רות ג) אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ימי שכבי עד הבקר. דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים. דלית מלתא דא תליא אלא בתיובתא (ג) ימין עלאה (ד) דשכינתא.

בההוא זמנא שכנתא עלאה (דברים לב) כנשר יעיר קנו דאיהי ירושלם ק"ן ו. על גוזליו ירחף יפרוש כנפיו יקחהו ישאוו על אברתו, הה"ד (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי

בזמנא דשכינתא איהי בגלותא, אתמר בה (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח וגו'. אלא בשבת ויומין טבין, ובההוא זמנא אתייחדת עם בעלה. וכמה נפשות יתרון קא נחתין עמה לדירא בישראל. הה"ד (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם. זכאה איהו מאן דמתקן לה דירה נאה בלביה. וכלים נאים באיברים דיליה. ואשה נאה

באר להי ראי

גוזליו ירחף יפרוש כנפיו, וכאשר רואים הקליפות להתאחז בזויג' לא יוכלו, כי ע"י האמא עלאה חי אפשר להם להתאחז צאור הגדול עיי"ש. דאיהי ירושלים וכו'. ר"ל שהמלכות שהיא בוד ירושלים [וכמיש (בע"מ פרק ה) משער הארץ המזוהין, ונפרק ג' משער הקליפות] דירושלים היא בוד המלכות נקבא ד"ח עיי"ש] היא נקרא ק"ן: ק"ן ו. ר"ל דלכתי אמר קי"ו אותיות ק"ן ו, שהמלכות הוא ק"ן לכו שהוא ז"ל צעלה דמערוינתא, והיינו שהגשר שהוא אמא עלאה, יעיר קטו בוד המלכות שהיא ירושלים של מעלה שלא יאחזו זה הקליפות כמ"ל. הה"ד ואשא אתכם על כנפי נשרים. פסיק זה בגאולת מלרים כתיב, שהיחב על ידי אמא עלאה כמ"ל בקראת גשר כמ"ל: ולא מצאה היונה מנוח. יונה היא בוד המלכות שכינתא תחאה, כמש"ל (שם דף נ"ד ע"ב) דצימי החול שכינתא מתחרכה, הה"ד ולא מלאה היונה מנוח לקב רגלה עיי"ש: אלא בשבת ויר"ש. הוא הולך לציאור הפסוק שהתחיל יפרוש כנפיו יקחהו, וחינוי כמש"ל (תיקון כ"א שם ובע"מ שם) יפרוש כנפיו יקחהו, יפרוש כנפיו עליוהו צענתא ויר"ש, וצינינה מצרין צבון צחך אחיב ה' הפורש יוכיח שט"ס, וצומנא דפרישת גזפאה על ישראל אחמר יקחהו ישאבו על אברתו, כמו דאחמזכו ואשא אתכם על כנפי נשרים וכי עיי"ש: וכמה נפשות יתרון. היינו כי צענת ויר"ש יורדין כמה נפשות עליונות מלמעלה לנדיקום בבוד חוספת שנת מנה ציונה אמא עלאה, וכמש"ל (שם דף מ"ח ע"ב) עיי"ש: לדרתם. חסר כתיב לשון דירב, ור"ל שיהיה לו לבשנינה דירב ציונה, וכמיש (בזכר חדש רות דף פ"ז ע"ב) עיי"ש: ירח נאה בלביה. ר"ל כי כלל הוא מזוד ומשקן של הגשמה

פניתי הבית, דקאי על אמא עלאה שיש צמחה לדחות הקליפות ולגאול, כמו שהיב ציונתא מלרים שהגאולה היחב ע"י הצינה שהיא בוד יוצל העליון נקרא חוכי, וכמיש (בזכר יתרו דף פ"ה ע"א וע"ב) צמוד חוכי ה' חלקין אשר הולחתיך מארץ מלרים, דא יוצל עיי"ש, וס"ל דגם שם ציונתא מלרים היב בגאולה ע"י האמא, מהאי טעמא שצמחה לדחות הקליפות ובאמור: דאין חבוש מתיר עצמו. הוא מיומרא צע"מ (נצרות דף ה' ע"ב וצמאר דוכתי). שכבי עד הבוקר דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים. ע"ל (תיקון כ"א דף דף ו) (וצרטי"מ משפטים דף קי"ט ע"ב) צמוד פסוק זה וגאלתיך חוכי חי ה' שכבי עד הבוקר וגאלתיך. חוכי היינו חוכי דיונתא מלרים דלחי אמא עלאה, שכבי עד הבוקר, היינו עד שיתפרר כח הימין הנקרא צוקר עיי"ש, ולא אמר הבג' להמשיך הדורש דמח שכחוב למעלה שהגאולה הפעידה צ"צ חוכי ע"י אמא עלאה, היינו ע"י חשוכה שנעשה צמח הצינה, אשר ימינה פשוטה לקבל שבים, כי חשוכה היא ציונה, וכמיש (בזכר ויקרא דף ע"ז ודף ע"ז ע"א ע"א יצמאר דוכתי): אלא בתיובתא. וכמיש צע"מ (סנהדרין דף ל"ו) כלו כל בקיץ ואין הדבר תלוי אלא בחשוכה עיי"ש. ע"ל עלאה דשכינתא. צמחה ימיין [דפוס ליוורנא] גרס: ימין דשכינתא עלאה. וכו"ל נכון: כנשר יעיר קנו. ע"ל (תיקון כ"א דף נ"ג ע"א) דע"י שאתח משתדל צאורייתא ונפקודין עבין, אחיב מחזיר שכינתא עלאה דלחי חיונתא עקן, ואיחי אגינת עקן, דעלה אחמר כנשר יעיר קנו, דא ירושלים, על גזליו ירחף, דליוני ישראל עיי"ש, ואמר כנשר דייקא, והיינו כמיש (בע"מ פרק ה) משער בהשמ"ל) גשר הוא אמא עלאה, וזכ בוד כנשר יעיר קנו על

נאה דאיהי נשמתיה לה, דבגינה שריא שכינתא עלאה דאיהי נשמת כל חי עליה. וקובי'ה איהו שבת בחד, וינפש בחד. בשכינתא עלאה איהו שבת עליהו. ובשכינתא תתאה איהו וינפש עליהו, ויהיב לון נפשאי יתירין, דאינון בתולות אחריה רעותיה דקא אתיאן עמה. וכמה מלאכין ממנן ומשמשין דלהון קא אתיאן עמהון. דאינון ע' דתליין מן זכור ושמור. ודא איהו ויכליו. כליל שבעין ותריין ואתקריאו אלין נפשות אושפיזין. בגין דלא שריין בישראל אלא

באר לחי ראי

ר'ל שזי'א מאיר אוחה הכהרש שקיבל מכנינה לכוונתא תחלה סוד המלכות כדי שחפרוש שלום לבני ישראל וכלמער: ויהיב לון נפשאי יתירין. הם הנשמות הכלים נכח המלכות כבוד תוספת שנת. דאינון בתולות אחריה ובר' ר'ל שהנשמות יתירות שכלים מכה המלכות נקראים בתולות רעותיה, וכמש"ל (ריש תיקון זה דף כ"א ע"א) נשמחין דאינון עולמין דליה דאתקריאו בתולות אחריה רעותיה עיי"ש: דאינון ע' דתליין מן זכור ושמור. ר'ל דהמלאכים הממונים המשמשין להנשמות יתירות של שנת הנזכרים הם במספרם ע', וכמ"ש (בזכר פקודי דף ר"א ע"א) ובמק"מ שם, כי מהע"ב שמות של השם ע"ב יולאים ע"ב יוליות אורות שמהם נולדו המלאכים הממונים במספר בג"ל, ועיקר הם אינם אלא ע' ממונים שהם נקראים ע' סנהדרין, ושנים מהם הם שני סופרים ואינם נחשבין הממונים עיי"ש, ולזה אמר באן שהע' יולוי אורות שמהם נבראו הממונים כזכר, נבראו מן יחוד זוי"ג דתליין מן זכור ושמור, וכמ"ש (ברע"מ פרשת יתרו שם) זכור נבראו שמור נוקבא, וע"כ משמשין אותן ממונים והשרים להנשמות יתירות של בגדיקים של שנת דתליין מן זכור ושמור, וכייוו כי זוי"ג מתייחדים נשבת צרח לאחד נבתכללות השנת דכליל כל ז' ימי הצנין שהם ז' ספירות צמילואם כל א' כלול מעשר הרי ע', וכמ"ש (ברע"מ פתח דף רמ"ה ע"ב) צמוד קידוש היום לשנת, שיש בו ע' חיצות, ומקדשין על היי"ן מספר ע', שהם ג' ע' ארבע שכלים מן זכור ושמור, וזה שאמר: ודא איהו ויכליו. גם זה מצוה ברע"מ (שם) שחיצות ויכליו גי' ע"ב, מרמז למספר ע"ב כיוולא מן זכור ושמור, וכייוו ע' עם התכללות צ' של זכור ושמור, הוא מספר ע"ב, גי' ויכליו עיי"ש: כליל שבעין ותריין. פי' שהצפנים ממונים הם כלולים מהע"ב שמת בג"ל, וכייוו ר'ל דאף שהממונים במספרם אינם אלא ע', מי'ם נבתכללות צ' שרשם סוד זכור ושמור כייוו זוי"ג שמהם נולדו המלאכים והממונים בג"ל, הוא סוד ע"ב, וברמז הוא נתיב ויכליו שהוא לשון התכללות שכלים מהתכללות דזוי"ג: אושפיזין. פי' שהנשמות והנפשות שנתוספו לישראל נשבת נקראים אחרים שאינם נקביש

חלק אלקי ממעלה, חמס יען כי כל המדות תלויים בלב, ע"כ לכבוד הנשמה היחידה שכל שנת וי"ט לשון בתוכה, לריך לנקות כלב מכל שמת מדת רעה: וכלים נאים באברים דיליה פי' כי כמו שיש בגוף האדם רמ"ה אברים, כן יש לנשמה רמ"ה אברים, ומשכנס של הרמ"ה של הנשמה הם נרמ"ה אברים של הגוף, וכמ"ש (בלק"ה פי' שמות) ועוד נכמה מקומות לון מספר, וכייוו שהאברים הנשמיים הם כלי המשעב של הנשמה, ולריכין לתקנס שלא יהיו פגומים ח"ו מעצירות או ממניעות מעשה המלוות: ואשה נאה דאיהי נשמתיה. ע"ל (תיקון כ"א דף ר"ב ע"ב) דכלל עזירה שפוצר הוא פוגם הנשמה צלבר הכוא עיי"ש, ולא אמר דלכבוד הנשמה היחידה שנתוסף ליה נשמת וי"ט, לריך שישוב נחשבה שלימה מקמי שנתא כדי לתקן פגומה הנשמה שלו של ימי התול ויחיה נשמת אשה נאה וכו'ן. דבגינה. ר'ל כיון דנשבת הנשמה יחידה שהיא מצוינה שריא עליו גם אור שכינתא עלאה כזכר, ע"כ לריך לתקן קידם השנת מדור להשכינה עלאה נדירה נאה וכלים נאים ואשה נאה וכלמער: דאיהי נשמת כל חי. ע"ל (דף מ"א ע"א) דלהנשמות יתירות דנחתין לתלמידי חכמים נשבת, עליהם נאמר נשמת כל חי חרדך את שמך כי חלקינו עיי"ש: עליה. ר'ל כפי ערך נשמת האדם שיש לו נקביעות, נותנין לו נשמה יחידה נשבת, ומי שיש לו נשמה גבוהה וקדושה, נותנין לו גם נשבת נשמה יחידה גבוהה וגדולה מ"ים המשלות: בשכינתא עלאה ובר' בשכינתא תתאה ובר'. ר'ל נכח כ"ב נקבות צינה ומלכות, הוא פורש סוכה שלום על בני ישראל, ושנת צמד נוקבא, וינפש צמד נוקבא, וכמ"ש (ברע"מ פי' יתרו דף ר"ב ע"א) כד אתא יממא זמין נכדיה לתרין אלון דרגין, דרגא עלאה ודרגא תתאה, דא דלנביר ליה, ודא דאתנכר מנייה, וכלא כחדא חקרי שנת, ופי' (שם במק"מ) כד אתא יממא כייוו ז"א, ודרגא עלאה כייוו צינה, ודרגא תתאה כייוו מלכות, ור"ל כי נשבת מקבל ז"א האורות מצוינה ולאחנכר מינה וממכיר למלכות עיי"ש. וזה שאמר ככל איכו שנת צמד. כייוו שזי"א הוא מקבל האורות מחד נוקבא שהוא דרגא עלאה סוד הכינה, וינפש צמד נוקבא.

אלא ביום השבת. וכד נפיק שבת כולהו חזרין לאתרייהו לו, ונשמתינ דאינון מסטרא דשכינתא עלאה אתקריאו אפרוחין, ונפשין מסטרא דשכינתא תתאה אקרון ביצים, ודא אייה רזא דהפורס סכת שלום עלינו, אימא עלאה דאיהי סכת שלום דמסכך עלייהו, ושלום עמה, דאתמר ביה (בספרי כה) הנני גותן לו את בריתי שלום. ואית סוכה לתתא כ"ז ה"ס, דאיהו יאקדונקיי, סוכת שלום. כ"ס ת' דאיהו תפארת. [דף כ"ג ע"א] בההוא זמנא יהון בנין ברשותא דקוביה, וקלא נפיק ויימא לא תקח האם על הבנים. מיד דנפיק זכור ושמור דשבת, וייתי ליליא דיומא קמא דשבתא, קלא תניינא נפיק שלח תשלח.

ותו כי יקרא קן צפור לפניך. דא סוכה דאיהי אימא עלאה. בכל עץ, הדא הוא דכתיב (ויקרא כב) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. אפרוחים, אלין שבעת ימי הסוכות, או ביצים, דבהון עבדין ז' הקפות. ורזא דמלה (ירמיה לא) נקבה תסובב גבר. (ודא רזא (ישעיה ו) החזיקו

באר לחי ראי

נשנת עיי היסוד הנקרא שלום. כ"ס ת' דאיהו תפארת. ר"ל סוכית הוא אוחיות כ"ס ת', כ"ס מרמז על המלכות נקבא דז"ת שנקראת כ"ס כמ"ט (צאנר צ"ט בהקדמה) עיי"ט, ואות ת' מרמז לת"ת שהוא ז"ת בעל דמערותא, ושלום שהוא היסוד מיוחד אותם כזכר: בההוא זמנא ובר. ר"ל כי זיוס השנה שאמא פורסת כנפיה על צניח צדחי הפורס סוכת שלום, על זה נאמר לא תקח האם על הצניח, חבל צמושיק חוזר הכל למקומו ואין האמא עלאה פורסת כנפיה על צניח, נאמר שלה חשלה את האם, כי אין האם רוצת על הצניח: דא סוכה. ר"ל הסוכה ממש של החג, דלז אמא עלאה סוכת על צניח, כנודע מסוד הסוכה, וכמש"ל (דף הקודם וצ"ח בהקדמה דף כ"ג ע"ג): בכל עץ הה"ד ולקחתם לכם ובר. ע"ל (בהקדמה סס) וצ"ח וצ"ח שם שנין קן לפור מרמז על נעילה ד' מינים צדחה, שהוא מרמז על אמא עלאה החוצלת על שצטב צניח צסוד האם על הצניח, שהצניח הם בוד הד מינים שהם ז', ג' הדסים, צ' ערבות, לולב ואחרוב, הרי ז' צניח של אמא עלאה עיי"ט: אפרוחים אלין שבעת ימי הסוכות. שכל יום ויום מאיר ספירה אחרת מהז' ספירות מג"ת כ"ס, שהם סוד ז' צניח דאמא עלאה הסוכת עליהם נשנת ימי החג: או ביצים דבהון עבדין ז' הקפות. היוו כי סוד הז' הקפות שששין צ"ז ימי החג עם הדי מינים סביב החיצה, מצו"ל (צפ"ח פרק ג' משער הלולב) שהוא כדי להמשיך ז' אורות מקיפים להקבצא עיי"ט, ולזה אמר שז' מרמז צניח הצניח שהם מצולים כענין המקיפים: ורזא דמלה נקבה תסובב גבר. עיי (צמשת חסידים צפרק ז' מסוכות משנה ג') צצ"ח וצ"ח אל, ח"ל ואחר קריאת הכלל מיד יקף את החיצה שצב הכ"ס בוד ז"ל, צסוד הקפת המזנה שהוא נקבא אשר תסובב

צקביעות, אלא כאלה נטח ללון ומד הולך לו, וכמ"ט צ"ט (צ"ח דף ע"ז ע"א) שנת וינפש, והנשמה יחיה נהון הקצ"ח צ"ט, ולמלאי שנה נמלין אותה ממנו עיי"ט: אתקריאו אפרוחין. דאית לכו גדפין להיות פורחין לעילא לגבי אמם שנחלצו ממש. אקרון ביצים. דאית לכו גדפין לפרוח כלל, כענין השכינתא תתאה שנאמר צב והארץ לעולם עומדת: ודא איהו רזא דהפורש סוכת שלום עלינו ר"ל שאומרים נשנת הפורס סוכת שלום לשון רבים, מיעוט רבים שנים, כי יש צ' צחיות סוכה, אי לגבי הנשמות מסטרא דאמא, וכ"ז הוא לגבי הנפשות מסטרא דמלכות: אמא עלאה ר"ל לגבי הנשמות הפריסה הוא מלך אמא עלאה: דאיהי סוכת שלום דמסכך עליהו. ר"ל דאמא עלאה היא מסככת ומגנה על הנשמות שהם סוד אפרוחים, וכמ"ט (בהקדמה דף כ"ג ע"ג) צסוד קן לפור שמרמז על הסוכה שהוא לשון סכך שאמא מסככת על צניח אפרוחים או צניח עיי"ט, ולזה אמר שגם נשנת יש הארץ ז' של סוכה, וכמ"ט (צפ"ח פרק י"ב משער השנה) צסוד הפורס סוכת שלום ושלום עמה. ר"ל דלכך אמר סכת שלום, כי שלום הוא מדה יסוד אצ"ל וכמש"ל (תיקון כ"ז דף מ"ג ע"ב), וז"ו הפריסה שאמא מסככת על צניח הוא צכח יסוד דאצ"ל הנקרא שלום שמתלבש ציסוד דאמא הוא נעשה פריסה כסוכה וכמ"ט שם צפ"ח צסוד הפורס סוכת שלום עיי"ט: את בריתי שלום. הצ"ח ראה כי היסוד שהוא הצ"ח נקרא שלום: ואית סוכה לתתא. ר"ל דגם מלך חוספות הנפשות של שנה יש ענין פריסה סוכת שלום שהוא מסטרא דמלכות עליונתא תתאה כ"ל: כ"ז ח"ס. ר"ל כי גם נשנת יש סוד סוכה, כי אוחיות סוכה הוא יסוד ת"ת ומלכות שמהוציא נשנת ציסוד, ונקרא מהאי שמשל סוכת שלום. שה"ל מחייתו עם המלכות

והחזיקו שבע נשים באיש אחד. דא קוב"ה ושכינתא) פרי עץ הדר, אימא תתאה. עץ, איהו לוליב (ל"ו ל"ב נתיבות) דאיהו אתרוג. וצריך לנענעא ביה לשית סטרין ארבע רוחין ועילא ותתא לאתערעא עליה ו'. ותלת נענעין לכל סטרא סלקין ח"י. וצריך ארבע זמנין ח"י, חד בנטילת לולב, וחד (ג"א יתרין) באנא י"י. תרין אחרנין בהודו ל"י תחלה וסוף, ובאלין נענעין אינון משפילין (ו) מעילא לתתא לשבעין ותרין אומין. ולבתר דנצחי לון אמרי אנ"י וה"י

הושיעה

באר לחי ראוי

כחצו וכלשונו זלכ"ה וצטער הפסוקים, חזל מני"ל שחאריי ז"ל אמר זאת צדך כוונתו כוונתו כוונתו כוונתו וצונן הזה, וכפי הנראה הוא צדך פשט או דרוש ע"ד הסוד, וע"כ סידרו מהר"ם ומהר"ש ויעאל ז"ל זלכ"ה וצטער הפסוקים, חזל לא צטער הכוונות וצפטי"ח לנרדך כוונתו צטח הפלה, וע"י צמח שנתפטר כעין זה צ"כ פרי קודש הלולים צתלתו (צד"ה צלתי ונכנסתי) ע"י"ש וצ"כ, וכפ"ה יאיר עיניו]. עין. פי דצקרא דקן נפור כתיב כי יקרא קן נפור ככל עין. איהו לולב דאיהו אתרוג. ר"ל שחיבה עין מרמז להלולב, וצולב נרמז גם האחרון, וכמו שהוא הרמז לולב ל"ו ל"ב, משום שעל ידו נמשך השפע להל"ב שהוא האחרון, ופינימות הענין מצטרף צפטי"ח (ש"ס) שהלולב הוא לער היסוד, כי הוא גבורת חוט השדרה שעל ידו יורדת העטף מן המוח שהוא סוד ל"ב נתיבות החכמה, ומגיע העטף אל האחרון שהוא דומה ל"ב ועומד בסוף הלולב ע"י"ש צדריכות. וזהו שסיים דאיהו אתרוג, ר"ל שהל"ב הוא סוד האחרון, כ"י"ש (צמד"ר אמור פי ל"י סי' י"ג) אתרוג דומה לל"ב, וכן הוא צדרי"מ (פי פנחס דף ר"ט ע"א) ע"י"ש: וצריך לנענעא ובר ע"י"ש צפטי"ח דכונתו הנטעמים להמשיך לוי"ק דז"א הארה מן ר' חסדים עליונים שצדעת ז"א, וזה שאמר: לשית סטרין ובר לאתערעא עליה ו'. היינו סוד הדעת שהוא ר' שורש כו"ק, כ"י"ש (צפטי"ח ש"ס) שנתקן ע"י הנטעמים לוי"ק ה"י סוד הג"י צדקים מנוצח ואלמשדרם, וכן גראה גם (צדרי"מ פנחס דף ר"ט ע"א) דא"ל לנענע רק פעם א' צלגה ה', חמוס (צפטי"ח ש"ס) מצולב כנוסחא כ"י ותרין צלגה, וע"י צבגות החיובים דפוס קאנסטנטינא וליווארנא מ"ש צ"ב. לשבעין ותרין אומין כתב (צמק"מ פי' כי חלל דף רע"ו ע"ב) וז"ל וא"ת הא ר"י"ל פי' אומות צפולס, י"ל כ"י"ש הקדמונים שהם ל"ב משבו ולי"ב מישמשאל, ר"ל שכל פי' אומות וכללים צימין וצמשאל ל"ב מכל ז', וצכללות שני שריהם פשו וישמשאל הם ע"כ ע"כ: ולבתר דנצחי לון אמרי אב"י חז"י ובר. עין (צדרי"מ פי' כי חלל ש"ס) שכתב וז"ל צתליסר מליין דחמו, דרמחין צתלה חיתין וקו אני וקו דליתין וא"י, [ר"ל שבג' שמה חלו הם

גבר, להמשיך לה אור מקיף של החסד הפנימי שהכונים זה נענעווי הלולב ע"כ. ולפי דבריו פירוש הדברים כאלו, נקבה חסודצ גבר, שמקיפים את החיבה סוד המלכות שהיא מסבבת את הסי' שממנה זה שהוא צחי גבר סוד ז"א, וע"י מה עוד להלן (תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב). והחזיקו שבע נשים ובר. פי' (צפטי"ח פרק א') משער הכללים) שכתב דסוד ז' הקפות הם סוד המלכות שיש בה כוללת ז' הקפות היינו ז' מדות של המלכות ע"י"ש, ולזה אמר שהי' הקפות שמקיפים הצימה שהיא המלכות, נקראים ז' נשים, צסוד ז' ספירות המלכות, שכולם הם צחי ונקבה: באיש אחד דא קוב"ה ושכינתא. עין (צפטי"ח פרק י"ב משער הק"ש) שחיבה אח"ד הוא רח' דקוב"ה ושכינתיה, א"ת הוא ז"א, והנוקבא דליה היא מרומה צלות ד' ע"י"ש, ולדרכו מנין הרמז צקרא דובחזיקו ז' נשים, שהוא סוד ה"י הקפות של תג צ"א אחד, הוא סוד הצימה שהיא השכינתא, שבה מונח הסי' שהוא סוד ז"א היינו קב"ה. פרי עץ הדר אמא תתאה וע"י (צפטי"ח ר"ש פרק צ' משער הלולב) שכתב דבעל כרחך מה שכתוב דהאחרון הוא סוד המלכות, איש ר"ל מלכות רחל נוקבא דז"א, חלל ר"ל עטרת של יסוד צמלכות הקשורה צ"א, חזל אינו הנוקבא ממש ע"י"ש, ועין צסידור מהר"ם ז"ל שנתפטר ע"ד האריי ז"ל שם ולפי מה שכתוב כאלו דהאחרון הוא חלל חחא, משמע דר"ל הנוקבא ממש, וכדצרינו חלו יש לעורר גם להלן (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) דמשמע שם דהאחרון מרמז להנוקבא דז"א סוד שכינתא חתאה, חזל לענין האמת יורה דרכו, כ"י"ש צ"כ אור ישראל לעיל (צבקדמ"ה דף פי' ע"א צד"ה ואינון צמח) שאין להקשות סתירה מצדדי האבר ותקוני האבר ע"ד רבינו האריי ז"ל צ"כ הכוונה, שכן האביר האריי ז"ל צברכה ק"ש שלל לבין ע"פ האבר ע"י"ש, והדבר מנין ע"פ מ"ש (הרמ"ם ז"ל צבקדמתו לע"ה) אשר חכמת האמת נתחלק לג' דרכים, פשט דרוש כוונת, ואין להקשות סתירה מאחד לחברו ע"י"ש, [ולפי"ז יש לעורר מה שלא זכיתי להצין לפענ"ד זה כמה, מ"ש (רבינו מריה שצחי ז"ל צסידור) צכמכ מחמורים וענינים ופסוקי תריץ עון ושמה צ"י ישראל קודם חפלה ערביה צליל שנת, חף צממאל פי' פסוק זה

הושיעה נא תרין זמנין, דאינון ואיז מן וקיו אנני וקיו לה מן ויסע ויבא ויט, ובההוא זמנא לא תקח האם על הבנים.

ביצים, אינון מסטרא דאופנים. אפרוחים מסטרא דנער מטטרין. בנים, מסטרא דכורסייא דאיהי סכת שלום, דאיהי קנא דשכינתא. דאימא עלאה מקננא בכורסייא להי בתלת ספירן עלאיין. עמודא דאמצעייתא כליל שית ספירן מקננן במטטרין. אימא תתאה מקננא באופן דאתמר ביה (יחזקאל א) והנה אופן אחד בארץ.

ועוד שכינתא מסטרא דכורסייא אתקריאת נשר, ומסטרא דנער (גי'א דחיה) יונה, ומסטרא דאופן צפור, ושכינתא דמות אדם להנה.

ועוד

באר לחי דאי

רי"ח ואיין דלגלל זכון עייז שמכן כמנין חס"ד, דעבון כוח התגבר חכמים על עייז חומין עכ"ל, ועייז צמקינו דר"ל דעיקר בגמון צלומות הוא עייז ג' שמות הכזרים שחס רי"ח ואיין. הכוללים כל העייז שמות, אשר מקורם הוא כייז מכלין דחמין, סוד וא"ו מספר י"ג. ורי"ח כג' שמות כ"ג, וזכר זה הוא ציחור הדברים כחן, ולזכר דלחי אמרי וכו': תרין זמנין דאינון וא"ו, מן וקיו אנני וקיו כ"ו לומר לזכר כפולין לומר ב' פעמים אני וקיו, כ"ו לומר עוד כפעם וקיו, שיכח ציחוף וקיו אנני וקיו רי"ח וא"ו: ביצים אינון מסטרא דאופנים. הוא דבר אחר, ומפרש שסוד קן לפור מרמז להג' מדרגות גרי"ג של ישראל מתחת לעילא, ומפרש סתלב מדרגה הכתחונה בקראת ציזים שאין להם כנפים לפרוח למעלה, שהוא גרמז לגרי"ג של ישראל של במדרגה הכתחונה שהם מסטרא דשכינתא תחלה הנקראת אופן אחד צלחן ואיכו בתוך האופנים כמש"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) והיינו שהם אינם זוכים רק לגרמזי מבחי נפש שהוא משולם עשיה, וכמי"ש האריי ז"ל (צ"ס בגלגולים פרק א') שכל חלקי הנפשות צאים לישראל משולם העשיה שהוא שלם בגלגולים עיי"ש, ועיי' (צ"ע"ה ענף ג' משער דרושי עבולים ויושר): ואפרוחים. הוא מדרגה כ"ב של גרמזי של צחי כרוח שהם כענין האפרוחים שיש להם גדפין חבל עדין אינם יכולין לפרוח למעלה כי"כ ועכ"ז הם ממדינה יותר גבוה מבחי נפש השוכנת למטה כזכר: מסטרא דנער במטטרין. שהוא ציחור, וכיינו כי משולם הציחור צא גרמזי מבחי כרוח לישראל, וכמי"ש (צ"ס בגלגולים ש"ס), ושם מקנן מטטרין (ועיי' צ"ע"ה פרק ו' משער סוד לצי"ע): בנים מסטרא דכורסייא. ר"ל שהמדרגה כ"ג היותר גבוה שנקראים צנים, הם שזוכים לגרמזי של צחי נשמה שהוא מצריח שלם ככ"ס, וכמי"ש (צ"ס בגלגולים ש"ס), (ועיי' צפ"ד שער עשר ולא תשע פרק ז'): דאיהי סוכת שלום.

רי"ל אמא עלאה כסוכת על צינה אשר מטעם זכ נקראת שלם כ"ג הוא שם צעולם הצריח אשר משם צאים נשמות ישראל ממדרגה כ"ג: דאיהו קנא דשכינתא. ר"ל שבעולם הצריח כזכר הוא קנא דשכינתא עלאה, דאמא מקננת צנינה שהוא שלם הצריח: דאמא עלאה מקננא בכורסייא. היינו צעולם הצריח שהוא שלם ככ"ס, ועיי' חכ' (צ"ע"ה פרק י"ב משער דרושי לצי"ע, וצפרק ג' ד' וכו' משער סוד לצי"ע): בתלת ספירן עלאיין. ע"ל (תיקון ל"ה דף ע"ט ע"א) נשמתא ורוחא וגשמתא, נשמתא מטריסיתא יקרא, תמן נחיתת שכינתא עלאה כלילת מחלת ספירן עלאין, ועיין (צ"ע"ה שער סוד לצי"ע שם צפרק שאח"כ) ציחור מתמר זה, דר"ל כי הכח של כ"ג ראשונית כח"כ דלחיות טלם נכללים צלמא עלאה שביח מקננא צצריח עיי"ש: עמודא דאמצעייתא וכו'. ע"ל (תיקון ל"ה ש"ס) דצחי רוח איכו מטטרין עיי"ש: כליל שית ספירן מקננן במטטרין. עיין (צ"ע"ה פרק ד' משער בזמירות) דמי"ע יש צמלחן כזכר ו' חותיות, שהם נגד ויק דז"ח דלייח אשר מטטרין מקנן שם עיי"ש: אמא תתאה מקננא באופן דאתמר והנה אופן אחד בארץ. ע"ל (תיקון ל"ה ש"ס) שכינתא תחלה מקננא צלופן, האיכו נפש דבר נש מתמן וכו' בגין דעליה תתמר וכ"כ אופן אחד צלחן עיי"ש: ועוד שכינתא וכו'. הוא כמו דבר אחר, עפ"מ"ל (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) דשכינתא תחלה זמנין אתקריאת נשר, זמנין חיה, זמנין יונה, זמנין לפור, בכל מה דלחיטא אתקריאת צמתי עיי"ש, וזה מפרש כ"ס צפי קן לפור, שמרמז גסוד כמלכות ואל כ"ג שמת שיש לה כ"ג עולמות ציי"ע, היינו נשר צצריח, יונה ציחור, ולפור צעשיה, והיינו שג' עולמות הכזרים נמשלים לג' עופות הכזרים, כמו שה"ג עופות כלל זה קטן מזה וזה למטה מזה, קן הם כ"ג עולמות הכזרים שזכ קטן מזה חכ למטה מזה: ושכינתא דמות אדם

אדם

ועוד שלח תשלח, תא חזי מלאכא אית דממנא על עופין דאינון נפשין דאתקריאו צפרין, וסנדלפרין שמיה. ובזמנא דישראל מקיימי האי פקודא, ואזלת אימא מתתרכא ובנין צווחין. איהו אולף זכו על עופין דיליה. ויימא לקוביה, והא כתיב בך (תהלים קמה) ורחמי על כל מעשיו. אמאי גזירת על האי עופא דאתתרכת מקינה. וכן מטטרין אולף זכו על עופין דיליה דאינון רוחין דפרחין בבני נשא. דמכורסייא אינון נשמתין. ומהאי חיה (א) רוחין. ומאופן נפשין. ואינון בבריאה יצירה עשייה. בשבת ויומין טבין נחתין עלייהו נשמתין ורוחין ונפשין בארץ אצילות דאינון רוחא דקודשא מי ספירן, וכל ממנא אולף זכו על עופין דיליה דאינון נשמתין דפרחין בבני נשא. ובזמנא דישראל מקיימין האי פקודא, כל ממנא אולף זכו על עופין דיליה. וקוביה מה עביד, כניש לכל חילין דיליה, ויימא, וכי (נ"א הא) כל ממנא דעופי דלתתא אולף זכו על עופין דיליה דממנא עלייהו. ולית בכו מאן דאולף זכו על בני דאינון ישראל בני בכרי ישראל, ועל שכינתא דאיהי בגלותא, דקנא דילה דאיהי ירושלים חרבה. ובני בגלותא תחות יד אדונים קשין אומין דעלמא. ולית מאן דבעי עלייהו רחמי ויולף זכו עלייהו. בההוא זמנא צווח קוביה ואמר (ישעיה מה) למעני למעני (מא) אעשה. (יחזקאל ב) ואעשה למען (ב) שמי. ובדא יתער רחמי על שכינתיה ועל בניו דבגלותא.

קם רבי אלעזר ואמר, והא קדם דגלו ישראל ושכינתא, במאי הוה מקיימין שלוח (ב) הקן. אמר

באר לחי ראי

כי בשבת וי"ט, הקצ"ב ככצ"ו וצט"ו הוה מלמד זכות על ישראל. ואמר העטם כי בשבת וי"ט יש להם לישראל תוספות נר"ה מעולם האילות שהוא למעלה ממדרגות המלאכים, וכמש"ל (דף ג' ע"ב) דציומא דשבתות וי"ט וכי וציומא דחול לצוש עשר כתות דמלאכיות וכי דעטער ספירות דאילות מלכא צבון וכי ועי"ש צצ"אורנו, ומצוהר משס דבחול כציטל הוה מחלצש צעטר כתות של מלאכים דמשמשין לעטר ספירות דבריאה, מש"כ צצצות וי"ט האור חין סוף של עולם האילות אויבו מחלצש צעטר ספירות דבריאה עצמה, שהוא למעלה ממדרגות המלאכים עי"ש, וממילא שצצת וי"ט דנחתין לישראל נשמה יתירה מאילות שהוא למעלה מעולם המלאכים, שם חין להם לישראל שום מלאך שמלמד עליהם זכות מצד הנשמה יתירה, וע"כ צצ"ב כציטל להקצ"ב ככצ"ו וצט"ו למד שם עליהם זכות. חכ שאמר: מי ספירן. וכיוני כמש"ל דעטער ספירן דאילות מלכא צבון, ואין שום מלאך שולח לשם: על בני דאינון ישראל. היינו כי מצד הנשמות שצאים מסערה דאילות נקראים ישראל צנים, כמש"ל (דף ה' ע"א) דמסערה דאילות אחמר על ישראל צנים אחס להי אלוקים, ועי"ש צצ"אורנו: קם ר"א ובר. פי שרצי חעטר שאל לאציו רבי שמעון, לפני דנריך שאמר צבוד שלוח הקן, שהוא לעטר זכות ורחמים על ישראל ושכינתא שהם צבנותא, קשה אי"כ קדם דגלו ישראל ובר. ור"ל עוד קודם בגלות וצבדן שרויין על אדמתן ושכינתא

אדם להנה. ר"ל ועוד יש מלכות אי גצוב מכ"ג מלכות הצרכים, שהיא מלכות דאילות שיש לה דמות אדם צנח"י דמות אדם להנה, כמש"ל (שם צסוף דף קע"ז) שיש למלכות מצד מדרגה אי גצוב יותר שהוא צנח"י דמות אדם שהוא עמוד דאמלעותא, ועלי נאמר נשמה חדס צלמנו כדמיתנו, ועי"ש צכסא מלך שזכ נאמר על מלכות דאילות. ועוד שלח תשלח. פי עוד יש רוח צמ"ט שולח הקן: דאינון נפשין ובר. ר"ל כי סנדלפרין מלמד זכות על ישראל שיש להם נרנח"י מצח"י נפש דעשיה: דאתקריאו צפרין. ר"ל שהם ממלכות דעולם עשיה שנקראה לפור כמש"ל. וסנדלפרין שמיה. כי המלאך הזה משמש צמלכות דעולם העשיה. וכמ"ש (צצ"ה פרק ז') משער כסא הכבוד) ועי"ש עוד (צפרק ח') משער מ"ד ומ"י): האי פקודא. היינו מצות שלוח הקן: על עופין דיליה. פי על נרנח"י של ישראל שהם מצח"י נפש שמעולם העשיה, כמו שחפרש ואזיל: דאתתרכת מקינה. ר"ל ממלכות שצבולם העשיה כזכר: על עופין דיליה ובר. ר"ל על ישראל שיש להם נרנח"י מצח"י רוח שצאים מעולם היצירה שהוא מקק שם, וכדחפרש ואזיל: דמכורסייא ובר. הוא מפרש דצרו, כי נרנח"י של צח"י נשמות של ישראל צאים מעולם הנצירה עולם הכסא, ונרנח"י של צח"י הכוחות של ישראל צאים מעולם היצירה אשר שם הוא עולם המלאכים וחיות הקודש, ונרנח"י של צח"י נשמות של ישראל צאים מעולם העשיה שהוא המלכות הנקראה חופן וכמש"ל: בשבת וי"ט. ר"ל

אמר ליה רבי שמעון, ברי. בגין לאתערא רחמין, על אינון נפשין, ורוחין, ונשמתין, דהוו אזלין בגלותא בגלגולא מתתרכין מגופיהון (מ) דאתחרבו. דעלייהו אתמר דקביה בונה עלמין הוו ומחריבין, דאשתארו חרבין גופיהון מינייהו. ומניעו דברכאן לעילא גרים ונהר יחרב ויבש. והכי אוקמוהו אתחרב בית ראשון והארץ היתה תהו ובהו, [דף כ"ג ע"ב] אתחרב בית שני וחשך על פני תהום. ובגין אלין נשמתין דאתבריאו קדם דאתברי עלמא ולית לון גופין. בגין לאתערא רחמי עלייהו הוו מקיימי האי פקודא.

אמר ליה. אבא. אם כן תלמיד חכם דאיהו מסטרא דמחשבה דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה

באר לחי ראי

היחב במקומה, לאיבא עעס נטוו לקיים מלוכ ז': על אינון נפשין ורוחין ונשמתין וכו'. עיין (כס') הגלולים פ"ח א') שכתב, וז"ל כבר ביארנו ענין ה"ז מלכים שמנכו בחרן אדום שנאללו קודם האלילות ומחו, כסוד זוהי עולמות ומחריבין, ואח"כ נחצרו וכו', וכן מה שהיב בהן מן הנפשות והכחות והנשמות עכ"ל, ומבואר משם שיש ג"כ שנאללו קודם האלילות, והם בחור הניטלין של ה"ז מלכין קדמאין שנצטוו לרד צריחת העולם, וכחז שם עוד (צפרק ד') דמכ"ט קודם האדם להחגלגל כמה פעמים, כדי שיתקן כל חלקי ניטולות ג"כ שלו ע"י מלות ומע"ט שיטעם בחור הגוף ע"י"ש, וזוה אמר שלזה לוח הש"י"ת מלות שלוח הקן, לעורר החמים על ג"כ של ה"ז מלכין כ"ל שלח נחגלגלו עדיין, שיצואו לחור גוף לתקן בחיקון כראוי עלייהו אתמר. (צמד"ר צראשית פ"ג ופ"ט) ובקבלה רכב (צפסוק אח הכל עשה יפה), ובזכר (צראשית דף כ"ד ע"א). דאשתארו חרבין גופיהון מנייהו. היינו שכבר צאו בגלגול בגופות של בני אדם, ומחו האנשים קודם שתקנו את הג"כ בכל מה שהיב מהצורך לתקנם כ"ל, ונחשבו להנשמות כענין חרבין, כיון שנשאלו צ"ל גוף קודם שתיקנו נשמתם כראוי, ולריכין רחמים לחור לתוך אחי גוף בגון כראוי לקבל עברה לתקן נ"ה שחטרי בגלגול הקודם כזכר, ע"כ גם קודם החרבין לוח הש"י"ת לקיים מלות שלוח הקן, כדי לעורר רחמים על אותן הנשמות שמתו ונפרדו מגופן קודם שתיקנו כל הצורך, שלא ילכו ערטילאין צ"ל גוף כ"ל ומניעו דברכאן דלעילא גרים וכו'. ר"ל דע"י שאין הנשמות נתקנים כראוי, ויש בהם חסרונות טוב צדק, מהלכשים הקליפות בצקדושה ויונקים השפע, וע"י נמנע מלדת כל השפע לישראל מברכאן דלעילא, עד שהוא צדק"י ונהר יחרב ויבש מלדת גשמי צדק ושפעי טיבות לישראל צדק"ר, וגם על זה היו לריכין גם אז לקיים מלוכ ז' כדי לעורר רחמים על זה שלא יוכלו הקליפות לנמנע הצרכות מלהרוד לישראל מן הטבר העליון השופע צרכות וטובות לישראל כזכר: והבי אוקמוהו וכו'. ע"ל (צפקדמב דף י ע"ב) שפחה ציטא איחי חרבין

עלמא, וצ"ל לחמר צב וחרבן היחב חכו וצבו ע"י"ש, והיינו כי הקלקול צב שנחשבו הנשמות בין הקליפות, הוא מסוד שצדק הכלים שהם סוד חכו וצבו, ש"י"ז גצרו החילונים ושפחה חירש גצירחה, ונמשך מה חורבן הארץ וצ' צחי מקדשים צדוק"ר, וחס חזרים ומחצבים על הקדושה ממחמת הפגם של אותן הנשמות ש"י"ז צדוק"ר ומחו קודם שתקנו להפריד הקליפות שפחה ציטא כ"ל ובגין אלין נשמתין וכו' לוומר כי קודם אמר שצריכין קודם הגלות לקיים מלות שלוח הקן לצורך הנשמות ש"י"ז בחור גופן ומחו, ונחצרו הגופין קודם שתיקנו מה שחולצו לתקן, ולריכין חיקון שיצאו עוד הפעם לגלגול בחור גוף אחר, ושפחה מוסוף לוומר שצריכין לקיים מלות שלוח הקן גם שלא בזמן הגלות, לצורך הנשמות שנצטוו קודם צריחת העולם ולא צאו עדיין לשום גוף כלל, והם לריכין שיצואו ממדש לחור גוף וכזכר: קודם דאתברי עלמא. עיין (צמד"ר צראשית פ' כ"ד ס"י ד') אין מלך המשיה צ"ל עד שיצטוו כל הנשמות שעלו במחשבתו להצרות, וע"י (צ"פס תואר שם) דר"ל אלן הנשמות שנצטוו ועומדים מששה ימי צראשית ולא צאו עדיין צמעצי האדמה וחס לריכין חיקון ע"י"ש: הוו מקיימי האי פקודא. גם קודם החרבין צ"ל ש"י"ז ישראל שריון על אדמתן, כדי לעורר רחמים על אותן הנשמות. א"ל אבא פ"י שהגויש ואמר כי עד עתה היב סובר דסוד מלות יבום צ"ל לצורך חיקון זה כדי לתקן אותן הנשמות שלא תקנו כל הצורך בגלגול הראשון והיו לריכין לצ"ל בגלגול ע"י"ז האח המת, וכיון שמת ולא הולידו וחס אזלין ערטילאין כי נחלבש בהם הקליפות, על כן צ"ל מלות ז' לתקן אותם, אבל לאחר שאמרת שמלות שלוח הקן צ"ל לתקן אותן הנשמות, צ"כ אחי לוומר דמלות יבום הוא לתקן זה הנשמה של האח המת עלמא צמה שנשמתו נפגמה שלא קיים מלות פ"ר, וע"י מלות ז' לתקן שיצא בגלגול, לפ"י קשה: א"כ ת"ח וכו'. שידענו שעסק כל ימיו בחורה ומלות ומע"ט, איש כזה לא תלמדך אשמו ליבם כדי לתקן את נשמתו צ"כ, וזה לא חסר כלום לנשמתו, ומע"ט

במחשבה ליבראות. האי אורייתא אייהי בן (מ) לתלמיד חכם. אם כן אתתא דליה אמאי צריכא יבום. דהא לא שזו אפרשותא מארי מתניתין לתלמיד חכם משאר בני נשא.

אמר ליה. ברי, (אייהי) ודאי צריכה יבום לאלין נשמתין (מ) דאזלין ערטילאין משית יומי בראשית.

אמר ליה. והא כתיב (ויקרא כז) לא יחליפנו ולא ימיר אותו וגו', וכי האי אתתא דאיהי קדש קודשין תהא קינא (נ"א תיקא) למאן דלאו איהו ממינה, דהא כתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה, ולית לה הרכבה אלא ממינה.

אמר ליה, בני, גלגולין אינון רזא דהרכבה, כגון מאן דמרכיב אילנא דלאו איהו מיניה באילנא

באר לחי ראי

יחליפנו וכו'. פי בשלמא למאי דסי' ססוד היבום הוא לתקן הגשמות שכבר היו בגופין ונחרצו, או לאותן הגשמות שנחרצו קודם זריחת העולם ונשחרו בלא גופין, שכלל בזה צ"י מדרגות גשמות הקדושות מאוד, וגשמות שאינן קדושות כ"כ בצחי ערטילאין, או בייתי אומר שכל אחד יתקן כפי שרשו, אם תלמיד חכם יתקן הגשמות הגבוהות שהן מיט, וכן עם הארץ יתקן הגשמות שהן מינו. אבל עכשיו שאמרת שמלות עלות בקן הוא לתקן הגשמות הקדושות מאוד כנוצר והיבום הוא לתקן אותן הגשמות הגרושות והערטילאין של גשת ימי זראשית, אי"כ איך אפשר שאם היבום והיבומה כמה קדושים ויש להם גשמות קדושות ברום המעלות, וצ"כ צבם גשמות כאלו שאינם מינם וילדו אללם, הא כתיב לא יחליפו ולא ימיר אותו טוב צרע או רע צעוצ: וכי האי אתתא דאיהי קדש קודשין וכו' ר"ל דאף דהא ודאי אותן גשמות דאזלין ערטילאין הם מלד בקדושה, ולא דברה תורה צמתים באתן הגשמות שהם מלד בקליפות, עכ"פ הלא אם נשמת האשה היבומה הוא בצחי קדש קדשים, והגשמה שממשקן היבם צעיור בחוכה היא מלאותן הגשמות דאזלין ערטילאין שאינה רק קדושה קלה, הלא היא אינה מינה של גשמת היבומה, ואיך תהיה האשה שהיא קדוש קדשים, משכן לגשמה שאינה מינה ואינה מסוג גשמתה: והא כתיב תוצא הארץ נפש חיה למינה. פי שכנפש לא תלך כלא עם מינה, ולריך להחצצר דוקא עם מינה של גשמת האשה: גלגולין אינון רזא דהרכבה וכו'. פי דלא גייד הקפדה צעקן העיבור גשמת צופות בני אדם שיהא מין צמינו דוקא צסוד לא יתליפו וגו' רע צעוצ וגו', כי ענק העיבור גשמת בגופוה בני אדם הוא צסוד הרכבה, וכמיש צרטיימ (פרשת פנחס דף רע"ז ע"ב) מה שאסרתי לך כאן בתרתי לך צמקום אחר, אסרתי לארכצא מין צשאטי מינו, וביבומה מרכיבין מין צשאטי מינו עיי"ש, לכן גם צסוד היבום אפי"פ גשמת האשה היא קדוש קדשים

צוכר (פי' ויש צד דף קפ"ז ע"ב) דר' יוחנן ור' תחזיק שמתו בלא בניס, עלויכו כתיב כה אמר ה' לשרים אשר ישמרו את שבתותי וגו' ונתתי להם צביתוי ובחומותי יד ושם טוב מצנים ומצוות עם עולם אתן ע אשר לא יכרת, צבין דלחין אית לון האלקא לעגמא דלחי עיי"ש, ועיין (צמדרש תנחומא פרשת נח) דתי"ה שמת בלא בניס, אי"ל הקצ"ב יש לך פרי יפה מן הבנים שהוא התורה, שנאמר פרי לדיק עץ חיים עיי"ש. דאיהו מספרא דמחשבה. הוא מפרש בזה הטעם דכשומד תורה הוא כאלו הוליד בניס, כי הגשמות שריכין לתקן נרנחיי שלהם בצחי מעשה הם לריכין להוליד בניס צפועל ממש, אבל אותן הגשמות שהם מספרא דמחשבה, אין לריך להוליד צמעשה ובגשמות צפועל, ודי להם אם מולידים בניס צמחשבה, והיינו חידושי תורה שמחדש: האי אורייתא. ר"ל חידושי תורה שמחדש: איהי בן לת"ח. שהוא מספרא דמחשבה כחכר: דהא לא שזו אפרשותא וכו'. פי הלא חזין דחז"ל לא עשו חילוק צמלות יבום צין תיח וצין מי שאינו תיח: אי"ל ברי וכו' ר"ל יפה אמרת שהתי"ח אין לריך יבום לורך עלמו ולתקן גשמתו, ואם היב בעטם של מלות יבום כדי לתקן גשמת אה הנפטר, היב מהרואי שצממת לא תנעך אשה תיח ליבום: אלא ודאי צריכא יבום וכו'. פי בי יש צ"י מדרגות גשמות ודלחצרי קודם זריחת העולם, שיש גשמות שלא נתלבש צבן הקליפות כלל ונשחרו בלא גופין, ויש גשמות גחשין וצבם נתלבשו הקליפות, ולהגשמות הגרושין קרי לבו דלזני ערטילאין, [וסוד עין אה יש לגמוד (צעי"ה פרק ו' וז' משער קצור אציי"ש ועיי"ש עוד בפרק ח') צאורן], ולזה אמר דמה שכחצו שמתות שלוח בקן הוא לתיקן הגשמות שנשחרו בלא גופין מקודם ששת ימי זראשית, וכו' להגשמות הקדושות שלא נתלבשו צבן הקליפות, אבל מלות יבום הוא לתקן אותן גשמות הגרושים דאזלין ערטילאין משעת ימי זראשית שנלבש צבם הקליפות כ"ל: והא כתיב לא

באילנא אחרא. כגון מאן דמרכיבין אילנין דא בדא. אבל עקרא דאם המר ימירנו צריך דיהא קדש בקדש, דאילנא אית מסטרא דמסאבו דאיהו רע. ובגיניה אתמר לא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב. דהאי איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו. אבל אם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש. ובדא מרכיבין קדש בקדש, ומקבלין דין מן דין. ורזא דמלה (שמות כו) מקבילות (מ) הללות. ומין במינו האי איהו צדיק וטוב לו. וכד ההיא נשמתא דאיהי קדש לא אשכח מינה. אתמר בה (מס) (בראשית ח) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה.

והכי רזא דקן צפור דאתמר בה (דברים כב) שלח תשלח את האם, ואזלא מגדדא מן קנה, (איוב לב) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, לקבל תלת שלוחים דיונה. וכד אשכח אתר לשריא תמן אתמר בה (בראשית ח) ולא יספה שוב אליו עוד (סא עז) למיתי זמנא אחרא בהרכבה (גלגולא).

ובגין דא שלוח הקן בכל עופין קדישין איהו (ולא במסאבין), דאינון נשמתין דאזלין מתתרכין לאתערא רחמי עלייהו. ומה כתיב בהו (תהלים מד) גם צפור מצאה בית, דא גלגולא

קדמאה

באר לחי ראי

שזאכ צעיצור הכא בחוכה ככה כיצוס אינו קודש כי, אין קפידה: אבל עקרא דאם המר ימירנו צריך דיהא קודש בקדש. ר"ל שאין הקפידה במלות כיצוס, שהוא סוד הרכבה הנשמה שיהא מין צמינו צמרגות הקדושה שאין זה קפידה, דנאמתה גם אם הנשמה ככה בחוכה צעיצור אינה קדושה כל כך, אין קפידה, כל שהוא מלד הקדושה נקרא מין צמינו, אלא דעיקר הקפידה שלא יבא נשמה שהיא מסטרא דמסאבא דאיהו רע, צגוף שהוא מסטרא דאילנא דטוב שהוא מלד הקדושה: דהאי איהו רזא דצדיק ורע לו, רשע וטוב לו. ר"ל כי כשיבא בגלגול נשמה משורש הקליפות שהוא רע לנשמה איש לדיק, אז הוא לדיק ורע לו, וכן לפעמים אם זה נשמה קדושה בגלגול לשיה רשע, אז הוא צנחני רשע וטוב לו, ועל זה הוא הקפידה, כי על זה נאמר לא יחליפנו ולא ימיר אוחו טוב ברע או רע בטוב: אבל אם המר ימירנו וכו'. ר"ל קודש בקודש, אפי"פ שאין צמרגבה אחת ימיר, דלא קפדין על מין אחד צהרכבה, רק שיכיה קודש בקודש וכאמור. ובדא מרכיבין קודש בקודש. פי שפעמים זה לדיק נשמה מלדיק אחר צנחני עיבור גסויע לו צעוה"ז צמרגות ומעייט, וכמ"ש (צלקוטי הש"ס צביק דף י"ג ע"ב) צסוד הכא לעבר מסויען אותו עיי"ש: ומקבלין דין מן דין. ר"ל שהוא לחועלה לשיכה, שכל אי יש לו חועלה גדול מההרכבה הכיא, כי נשמה של אחי לדיק שזאכ בגלגול לדיק גדול שצעכ"ז אף שאינה קדושה כי, ומדרגת הכדיק שצעכ"ז הוא גבוה יותר ויותר מנחה, אפעי"כ הוא לו לחועלה הרבה, כי משייטת להכדיק הכא לעבר לשפות הרבה מנחה ומעייט, וכן נשמה ז שזאכ צעיצור מקבלת מוצק מנשמת הכדיק שצעכ"ז אפי"פ שנהשמת

שזאכ צעיצור הוא גבוה יותר מה הכדיק שזאכ אליו. מקבילות הללות. פי שפי"י העיצור כל אחד הוא צנחני משפיע ומקבל, צנחני אור וצנחני חושך, וכל אחד מקבל כח והתחזקות מחציתו, עד שמתחילים כענין הקשר והעצובה, שכל רשעה היא מחזק לחציו צנחני רשע וטוב וכו' לקשר אחד חזק: וכד האי נשמתא וכו'. הוא מוסב אלמעלה שמדבר מענין בגלגול, שאם נחגבל נשמה קדושה צגוף רשע ששמתו הוא מסטרא דקליפות כ"ל: אתמר בה ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. כי הנשמה לא יכלה להשלים עצמה, ותחרת לנפש מנוח אחר אשר ייטיב לה: והכי רזא דקן צפור. דכתיב זה שלח חשלה צענין שליחות היונה של נח דכתיב זה ג' שלוחים כמו שפירש ואזיל, לרמז על ג' גלגולים של נפש רוח ונשמה, וכל גלגול וגלגול אם זה צגוף אף לדיק שיש לו נרי"ג מלד הקדושה, אזי נחקה בשלימות צנחני לדיק וטוב לו, ועיי"ז נאמר ולא יספה שוב אליו עוד לחזור להרכבה אחרת צא"ס אחר: דאתמר בה שלח תשלח את האם ואזלא מגדדא מן קנה. ר"ל דאם האדם לא השלים לחקן נשמתו צחיינו, הנשמה כולכה נע ונד פעמים ושלש ולא מלאה מנוח, וכמו שפירש ואזיל: והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש וכו'. היינו כמ"ש (צרעית פנחס דף רע"ז ע"א) שיש ג' גלגולים לחקן ג' חלקי נפש רוח נשמה עיי"ש: ובגין דא שלוח הקן בכל עופין קדישין איהו. הוא חוזר צכ לרציו שלמעלה, דלא דברה החזרה רק צנשמת שבה מלד הקדושה שצחיקן לכה צסוד הרכבה שהוא בגלגול כ"ל, והיינו כמ"ש (צמחמותין רי"פ שלח חקן בחולין דף קל"ח ע"ב) דשלח חקן אינו טובא אלא צעופות עזרות: ומה כתיב בהו וכו'. כ"ל לחזר לאחרי שנתקנו

קדמא דאיהו נפש, ודרור קן לה, דא גלגולא תנינא דרוחא, אשר שתה אפרוחיה, דא גלגולא תליתאה דנשמתא, (בגלגולא דילה את מזבחתיך ה' צבאות) ובגין דא שלח תשלח, לקבל נפש ורוח. את האם, לרבות נשמתא א דאתמר בה (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם. את האם, את אתא לרבות גלגולא תליתאה.

ובגין דא מאן דמקבל אושפיון (א) דאינון נשמתין יתרין דאינון מרכיבין עלייהו בערב שבת, באנפין צהובין, (בגופין נהירין), בחדוה (ב) בענוגא (ג) בהאי עלמא. כך נשמתא ורוחא ונפשא נפיק מן גופיה מהאי עלמא, הכי מקבלין לון בעלמא (ד) דאתי. ואתמר בהון גם צפור מצאה בית וכי.

זכאה איהו מאן דמקבל אורחין (ה) ברעו שלים, כאלו מקבל אפי שכינתא, דבמדה דמדד בר נש בה מודדין ליה.

אתא

באר לחי ראי

את אתא לרבות וכי. ר"ל שלח הטעם שכלס הוא כלילא מאלו כ"ג שילוחין כמשמעות לשון הפסוק שלח תשלח את האם, לכך אמר שכלי את הוא לרמו לשילוח השלישי: מאן דמקבלין אושפיון וכי. ראונו לומר דזה שיש עכש לכל איש ישראל שלא ינטוך לבח בגלגול דאיחזי לוף אחר, שחוט סכנה שלא ירחיק מדחי אל דחי כ"ל, לקבל אושפיון, וכיינו כמיש (בזכר דרקיט בסבא דמשפטים דף פ"ט) וז"ל יש צחי גלגול דלופן אחר, שיש נשמות ששולין נעיש הארץ למעלה, ויש נשמות שירדין מלמעלה לעוכיז להיות בסוד תוספות נשמות בשבט אל הדיקים צעוכיז, חכ וקרא גלגולא דגשמתין עכ"ל, חכ שאמר וצגיז מאן דמקבל אושפיון, ור"ל מי שמקבל הכוספות נריי שבה לו בשבט צעכר פניס יפוח שבוה סוד גלגולא דגשמתין, וקון לו השכיח שכרו מזה כנגד מדה, שבעת שיפרדו ממנו הנרי של מעוכיז, לקבלו למעלה צעכר פניס יפוח שלא יחזור לשלחו לעוכיז עוד, וכדמפרש ואזיל: הכי מקבלין לון בעלמא דאתי. ויחכ לחזות צנועס כי ולצקר צכיכלו, שלא ינטוך לבח עוד לעוכיז בגלגול צנוס נד, לא מלד כנפש, ולא מלד כרוח, ולא מלד הנשמה: ואתמר בהון גם צפור וכי. ר"ל כל בני חלקי נריי שמאלו שם למעלה בית וקן לוח שם כ"ל, שלא ינטוך לבח בגלגול: זכאה איהו מאן דמקבל אורחין וכי. עד שחכ דיצר בלוצהין רוחינס כחבר, ויכשוי מדכר בלוצהין גשמיים, שכן אמרו ז"ל גדול הכנסה אורחין יותר מהקבלת פני שכינה, כמבואר בש"ס (שמועות דף ל"ב פ"ב): דבמדה דמדד בר נש וכי. הוא מיימרל בש"ס (סוטה דף ה' ופ', ובסנהדרין דף ק') (ובמדייר נשל פי פ'), וזילקוט שמוני (רח"ה ש"י): בה מודדין ליה. ר"ל שגם פני הכנסה אורחיס צעשימות, וזכר זה שיקבלו למעלה צעכר פניס יפוח, ושלא ילחוצו

הנרי צ"ג גלגוליס כלומר אז נאמר על בני תקוניס של גריי: גם צפור מצאה בית וכי. כי הנפש הוא ממלכות שכינתא תחלה שנקראת בית, כמש"ל (דף י"ח פ"ב בחיקון ג'), ולאחר שנתקן הנפש הוא מוזרה לכמלכות למקומה שנתצב משס: ודרור קן לה וכי דרוחא גם להלן (סוף תיקון כ"ו דף פ"ב פ"א) איתא ק ודרור קן לה דא רוחא דלחייא בגלגולא זמנא תיגולא עיי"ש. ופ"י (צקבלת יעקב ערך דור) צצואור כדצריס, כי רוח הוא צחי ת"ת, ודרור מרמז לחיץ עיי"ש, ועיין (צע"ה פרק ח' משער ק"ב), וצפטיח (פרק ח' משער החפילין) שברוח מקורה מויק דז"ל עיי"ש: אשר שתה אפרוחיה וכי. גם זה הוא להלן (תיקון כ"ב ש"ס) אשר שחכ אפרוחיה ולא נשמתא דלחייא בגלגולא זמנא תליתאה, ומייכ נפקין אפרוחין דאינון צנון עיי"ש: את מזבחתיך ה' צבאות. היינו כי הנשמה היא מאלמט עלאה שהיא צינה, כמיש (צפטיח פרק י"ב משער הק"ט), ועיין (בזכר צרלשית דף כ"ז פ"ב) ובשאר רוכחי, וכוא סוד מנצח הפנימי, וכמיש במחורי לור, ועיין (בזכר בלק דף קל"ז פ"ב): ובג"ד שלח תשלח וכי. מפרש שח דפתח, כי סוד שלוח סקן הוא לתקן הנשמות כ"ל בסוד בגלגול, וכנגד ג' גלגוליס חכר צמיות שלוח סקן שלח תשלח כמרמז לשליחות הייבא שחכר צכ ג' שטחים. וזיינו שפעם ח' מתקן צהגלגול צחי נפש, וצפטיס צ' צחי רוח, וצפטיס ג' צחי נשמה: את האם לרבות נשמתא. כי הנשמה צחכ מאלמט עלאה כ"ל ור"ל כי מקודם אמר קרא שלח תשלח צ' שילוחין של בני גלגולין כרלשטייס נפש ורוח שאס לא מלחו מרמז חלוק מודדין, ודאיכ אמר ככתוב את האם לרבות נשמתא, היינו שיש עוד שלוח ג' של גלגול הנשמה, שאס לא מלאכ מקום מרמז צהגלגול גם היא חלח ומתחרת כלומר:

אתא רבי אלעזר בריה, ונשיק ידוי ואשתטחו ליה כל חברייא, ואמרו ליה, אלו לא אתינא לעלמא (ט) אלא למשמע מילין אלין דיי.

אדהכי הא אליהו קא נחית מעילא בכמה חיילין דנשמתין. וכמה מלאכי סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על כלהו כתר בריש כל צדיק, בהווא זמנא קלא אתער באילנא דלעילא בנגונא. וכמה עופין דנשמתין שריין תמן בענפוי הה"ד (דמאל ט) רבה אילנא ותקף וכו', ויימא הכי, רבי, רבי, אתה הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא. בענפין דילך דאינון איברין קדישין, כמה עופין שריין תמן. דנשמתין קדישין, כגוונא דלעילא דאתמר ביה (ס) ובענפוהי יורון צפרי שמיא. וכמה בני נשא לתתא. יתפרנסון מהאי (קף כ"ד ע"א) חבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה (ט) בסוף יומיא. ובגיניה (קרא ט) וקראתם דרור בארץ (ט) וגו'.

פתח אליהו ואמר. כד נפיק שבתא ויומין טבין, וישראל אינון תחות ממשלה דסמאל ושבעין ממנן ודחקין לישראל, קלא נפיק מן שמיא לגביה (מ) ויימא הכי יר"א בש"ת, ודא (ט) בראשית. יהא לך כסופא מן שמיא, ודא (בראשית).

תקונא שביעאה ליום ה'

בראשית יר"א בש"ת (ודאי). ווי ליה לסמאל כד קוב"ה ייתי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא. ותבע מיניה ומעי אומין וממנן דילהון כל עאקו דעאקו לישראל בגלותא. בגין דקדם דגלו ישראל גלי ליה קוב"ה דהו עתידין ישראל למהוי תחות שעבודדיהו (א) (ס"א) למפק מתחות שעבודדיהו, ואחזי ליה ולשבעין ממנן דתחות ידיה, אגרא דלהון (ב) אי הו אוקרין לישראל בגלותא. הה"ד (בראשית ט) ויברך י"י את בית המצרי בגלל יוסף, ואיהו וממנן

באר לחי ראי

כקודם) בסוד ולא מלאכה היונה מנוח חלל נשנת ויו"ט וכו' ומיד דנפיק שבתא, קלא נפיק שלח השלח, שהכלומח חוזרים לירד ויש אחיזה לקליפות לניק מהם, ולא פתח אליהו ואמר להשלים הדברים שחיו אין להחיוניום שליטה צלמה וצכשקג, כי מן השמים גוערין צכסי"מ וכל כפי שרים של כפי אומות שיש לכס אחיזה לניק מהקדושה בזמן שהכלומח חוזרים לירד כחכר, שהם מלערים את ישראל בגלות, שיכא להם בושח מהשכינה וייראו ממנה ולא ידחקו את ישראל: יהא לך כסופא מן שמיא ודא בראשית. בדפוס מנוצח וואשטעריס ליהא לחיצה בראשית, חלל הוא מלאכה אחד עם כתיקון שאחר זה, ור"ל ודא תיקונא שביעאה בראשית יר"א בש"ת, וכו' כמשך למלאכה החכר שמרומה צחורה ענין הכפרה שגוערין מן השמים שיכא להסי"מ וכפי אומות יראש ובושת, שלח יתאחזו כהקדושה ולא יורדו את ישראל עם קרצו ובאמור:

אגרא דלהון אי הוי אוקרין לישראל בגלותא. כי בגלגל הוא כמלך שבעים על צו ומיחזו, חבל

ישלחוכו צחורה צחור דגלגליתא כחומר. אדהכי הא אליהו ימן כי רשציי השצישו שיכא, כמש"ל (צריש תיקון זה) וח"ל דכא שכיתחא וחולכא גערין קך, לכך צאו עמו כמה חיילין, ושכינתא עטרה על כלהו. בכמה חיילין דנשמתין. וכייטו כי עיי דרוש זה שדרש בסוד נשמות כסדר תיקון שלח יערכו לצוא בגלגל פעמים ושלש וכחכר, עייכ צאו לשמוע דרוש זה, וכהשתתפו עמו לשורר לצות בני אדם להשתדל בענין זה: ובגיניה וקראתם דרור וכו' ר"ל שעיין לימוד חכר שיסד רשציי יחיה בגלגל, וכיינו כמיש (צרי"מ גשח דף קכ"ד ע"א) צגן דשתידין ישראל למעט מאלילנא דחיי דליהו כחי ספר חכר יפקון ציה מן גליתא צרחמי עיי"ש, וכמיש כרחמי ז"ל (צכקדמתו לשער הצקדמתו), וכרמי"פ ז"ל (צכקדמתו למן החיים) שצכות לימוד כקבלה זוכים לגלגל, וכחצ שס שכתב מאמרים מהחכר חזרים על זה, וכמש"ל (צכקדמח דף ח ע"א) ועיי"ש צציוארדו (צדיח ולא אחייכט רשו לגלגל וכו'): פתח אליהו וכו'. קאי אדרוש כחכר למעלה שאמר רשציי (נדף

תקוני תקונא שביעאה ותמינאה [דף כ"ד פ"א] הזהר רכא

וממנ דיליה לא עבדין להון יקרא, אלא עבדין בהון ובשכינתא קלנא, דאמרין לון כל יומא איה אלהיד. ובגין דא קלא נפיק לגביה כל יומא מן שמיא, ואמר יר"א בש"ת. יהא לך כסופא מן שכינתא. יר"א שמים. יהא לך כסופא מקוב"ה דאיהו שמים, הה"ד (מלכים א ה) ואתה תשמע ה' השמים, ודא (בראשית).

תקונא תמינאה

בראשית ש' שמים. (יר"א שמים) יר"א בי"ת א) דיליה, דאיהו רא"ש בי"ת. דחיל ליה בבית"ה. (דא הוא בראשית).

ואיהו וממנ דיליה לא דחילו מיניה, וחריבו ביתיה בית ראשון ובית שני. ובגין דא (ישעיה כ) וחפרה הלבנה, דאיהי נחש אשת זנונים. (שם) ובושה החמה, דאיהי גיהנם. דנחש אשת זנונים תריבת ביתא דשכינתא. וחמה דאיהי גיהנם סם המות אוקידת היכלא.

ובזמנא דקוב"ה בני לון כמלקדמין. הה"ד (תהלים קמז) בונה ירושלים י"י. בההוא זמנא (ישעיה כז) וחפרה הלבנה ובושה החמה. אימתי. בזמנא דכי מלך י"י צבאות, דבנינא קדמאה אתעביד (ס"א אתבני) על ידי דבר נש, ובגין דא שליטו עלייהו, בגין (תהלים קכו) דאם י"י

באר לחי ראי

בראשית רא"ש צי"ת, שדרש לה לענון זה על הכתוב, בסוד נחמה יבנה בית, ומאן דבעי למחזי למלכא, ליה ליה רשו למחזי אלח צביתיה, וכן עמודא דאמלעיתא לא אשתמודע אלח עיי צביתיה, וככא דרש לה על ענין היראה, שאי אפשר לאדם להיות לו יראה מלד עמודא דאמלעיתא, אלח עיי היראה של צביתיה סוד נוקבא תחאה שכול הצית המקדש שמשם צא היראה, וכמו שפירש ואזיל: ואיהו ומסנן דיליה היינו הס"ס וצח זוגיה שורש הנחש והקליפות. הריבת ביתא דשכינתא. ר"ל צית שני דשכינתא נקראת צית, וכמש"ל (חי צי וג') ועוד צכמה דזכתי צוכר ובחוקונים אין מספר לנו: אוקידת היכלא. היינו צית ראשון, שכול סוד הצניח שנקראת היכל, וכמ"ש (צוכר פרשת לך דל"ד ע"ב) בסוד היכל היי כ"ל, ועיי"ש (צמקדש מלך) דהצניח שנקראת כ"ל הוא היכל הכתמה עיי"ש. ועיין בלקי"ת (פי ויקרא וצ"ד): בההוא זמנא וחפרה הלבנה ובושה החמה. פי שיעשו מלך כנגד מלך, שחס פגמו צמדת היראה עלאה ויראה תחאה, שכול מלד השכינתא עלאה ושכינתא תחאה, שכול סוד כ"י צחים ראשון ושני כ"ל, עיי נעשו צענש של צוש וחפרה, וכמש"ל (סוף תיקון הקודם) יר"א שמים יכא לך כסופא מקוב"ה וכו'. והיינו כי צוש ויראה אחא הוא, (וכמש"ל [צכקדמא דף ה' ע"ב צדנתא תמינאה] דיראה וצוש בלא סד עיי"ש): בזמנא דבי מלך ה' צבאות. היינו שתיקון מדת המלכות [סוד הצית כמכ"ר] ולא ותיכא לה' המלכות ומשל צבויס

חבל עכ"פ אהבתו הקוב בלבו כביכול לרחם עליו כרחמי האב על בנו ור"כ את המרחמים עלינו, וכמ"ש רע"ק לערנסרופס הרשע צש"ס (צבא צחרל דף י"ח ע"ב) משל למלך שבעס על בנו וכו': יר"א בש"ת יהא לך כסופא מן שכינתא. אמר קודם שיהיה צושא מהשכינתא, ואח"כ אמר שיהיה להס צושא מהקצ"ה, כי נוקבא שייך ענין צושא יותר מדבר, וכמ"ש צש"ס (סוף הוריות) האשכ קודם לאיש לבסות, משום דאשכ צושא מרצח מצושאו של איש עיי"ש: יהא לך כסופא מקוב"ה דאיהו שמים הוא המשך לתיקון שאחר זה שדרש בראשית יר"א ש', שהש' מרמז לשמים, ודרש לה ככא דקאי על ענין הנזכר שהקצ"ה גוער בהשרים המלערים לישראל שיהיה להם לירא גם מ"י"א בעלה דמטרונותא הנקרא שמי"ס כמכ"ר. **בראשית ש' שמים** יר"א בי"ת. קועב הדרוש צתיקון זה, הוא המשך למ"ש צתיקון הקודם, שיעשו השרים על שלח היב להס צושא מהקצ"ה ושכינתיה, והתחיל קודם לדרוש חיבת בראשית, שמרמז שיהא לו להאדם יראה עלאה מהקצ"ה סוד עמודא דאמלעיתא, ואי אפשר לצוא לדוי יראה זו עד שיהיה לו קודם היראה תחאה מלד צחי נוקבא סוד השכינתא, ודרש בראשית, ש' יר"א צי"ת, היינו שיהא להאדם יראה עלאה מהב"ש, שכול שמי"ס סוד ז"ה כמש"ל שס, עיי יראה שיהא לו מהצניח שכול יראה תחאה סוד נוקבא דז"א: יר"א בי"ת דיליה דאיהו רא"ש בי"ת. ע"ל (תיקון ג' דף י"ד ע"ב)

רכב תקוני תקונא תמינאה ותשיעאה [דף כ"ד ע"א וע"ב] הזהר

י"י לא יבנה בית א) שוא עמלו בוניו בו. ובגין דבנינא בתראה יהא על ידא דקובי"ה יתקיים. ועל דא אמר קרא (תנ"י ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון.

ובהוא זמנא דיתבני בנינא על ידא דקובי"ה לעילא ותתא. אתמר בשכינתא עלאה ותתאה (ישיעה ז) והיה אור הלבנה כאור החמה. וחפרה הלבנה ובושה החמה, דאינן נוקבין דסמא"ל. ובגין דלא דחיל סמא"ל מן קובי"ה דאיהו שמים. ובת זוגיה לא דחילת משכינתיה (ד) דאיהי ארעיה. אתמר בהון (שם ט) כי שמים כעשן נמלחו והארץ ככגד תבלה (ה) הוא סמאל ובת זוגיה.

תקונא תשיעאה ליום ו'

בראשית יר"א שבת דאיהי שכינתא. דעלה אתמר (שמות לא) מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל דילה דאיהו קדש קדשים. ואתמר בהון (במדבר ט) את מקדש י"י טמא (איכה ב) חלל ממלכה ושריה. ושפחה עאלת באתר דגבירה. דאיהי נדה שפחה גויד זונה. וסאיבת אתרהא דתמן הוה נייחא דשכינתא. וקלא הוה נחית ואמרת ירא שבת. ואיהי לא עבדת כך, אלא חלל ממלכה ושריה. וברחת שכינתא מתמן. בהוא זמנא שחקו על משבתיה, ואמרת שפחה. לאו האי כגוונא דעבדת שרה לשפחה דילה הה"ד (בראשית טז) מפני שרי גברתי אנכי ברכת. אמר קובי"ה, ברתא דרשע חייבא. והא אף על גב דשרי תרכת לה, אנא רחימנא עלה ועל בנה. ואתון לא עבדתן הכי, אלא גרמתון (נ"א גמלתון) ביש תחות טב. אנא

באר לחי ראי

רגום וגו', ויאמר לליון מליך חלביך: לעילא ותתא. ר"ל דכתיב של מעלה ודכתיב של מעט שיבט שיהיה לעתיד לבא ע"י הקב"ה, בסוד בונה ירושלים ה', וכתיב (בילקוט שמעוני חלבים רמז תשי"ג) ונשאר דוכתי: אתמר בשכינתא עלאה ותתאה והיה אור הלבנה כאור החמה פי לזכר חמה דקדושה, ור"ל שחכים אור המלכות טקפה תחלה כאור הזיכר נוקפה עלאה: וחפרה הלבנה ובושה החמה. והיינו כי כגד כ"י טקפות דקדושה זיכר ומלכות הנקראים חמה ולזכר דקדושה, יש זה לעומת זה צי נוקפין דקליפה הנקראים גיכ חמה ולזכר דקליפה, ולעתיד לבא כאשר יזכר ה"י צחי מקדשים שחס צי נוקפין, חמה ולזכר דקדושה, ויכיר מעלה לצי נוקפין דסמא"ל חמה ולזכר דקליפה: כי שמים כעשן נמלחו וכו'. היינו שמים זרקן ז"י דקליפה, ויתצטלו ויעברו מכל וכל בסוד בלב המוח לללא:

יש ע"א) שזמן שזכתיק היה קיים לא היה רשות להס"מ ונחש דייטלון דירח דשכינתא דליכי רשות הוהיד, מאן רשות הרבים, ס"מ ונחש וכו', כי המקום הקדוש היה דירח דשכינתא, אבל לאחר שחלל הממלכה (היינו המלכות) ושריה, ר"ל לומר כי גם חיוולתיה של המלכות ילאו עמה, ע"כ אז צבוכ"ר נכנסו צרפות דירח דשכינתא, ס"מ ונחש ועי שרים דפי עממין עיי"ש, ולא אומר שענין זה נאמר גם על המחלל שבת, כי בשבת עולה ג' חתונות נכ"י של המלכות למעלה, ונשאר המקום של נכ"י חלל פנוי, וצריכין לשמור את השבת שלא יכנסו החיוונים שחלל, ומי שמחלל שבת ח"ו הוא מכניס החיוונים לחלל של נכ"י דמלכות שינקו מהקדושה, וכתיב (צפתי צפרק ח) משער הקדמה לשבת) צאורך: ואמרת שפחה לאו האי כגוונא דעבדת שרה וכו'. פי שכיח נוקמת נקמת הצד שפחה שרה שכיח צורחת מפני שרה ושרה ירשה מקומה, כן עתה כאשר גברה ידיו על הקדושה עד שצורחת צורחת וז"ל ירשה מקומה צבוכ"ר: אמר קובי"ה וכו' אנא רחיסנא וכו'. פי כלל אחס עושים לישראל יותר ממה שכבר וישמעאל סבלו לרוב ויצון מאצרכם ושרה, כי כלל אצרכם ושרה לא עשו רע לכבר וישמעאל, דלמינן שגרשו את האמא ואת זכר מרשותם, עכ"ז לא מנעו מהם ליגור השפע שכיח מניע

דאיהו שכינתא. עיין (צדע"מ פתח דף רמ"ג ע"ב) שבת הוא סוד צח ויחולל שבת מלכתא, ועיין (צדכר צדע"מ דף כ"ג ע"ב, וצ"י ויקבל דף ד"ר ע"א): דעאלו אויבים בחלל דילח וכו'. והיינו ששפחה שכיח מהמקדש צבוכ"ר, ונשאר חלל צח קדש הקדשים ריקן וענוי, נכנסו החיוונים צח חלל צבוכ' חלל ממלכה, וכתיב (צדע"מ פתח דף רמ"ד

תקוני תקונא תשיעאה ועשיראה [דף כ"ד ע"ג] הזהר רכג

אנא אומינא לאעברא מלכותא חייבא מעלמא. ולא יהא חדוה קדמי עד דיתאבידו מעלמא. ובהווא זמנא יהא חדוה קדמי, הה"ד (משלי יא) ובאבד רשעים * רנה.

תקונא עשיראה

בראשית, שיר תא"ב. והאי איהו שיר משובח מכל השירים, תאב מכל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה. למלך שהשלום שלו, הכי אוקמוהו.

והאי שיר מתי יתער. בזמנא דיתאבדון סמא"ל וממנן דיליה חייביא מן עלמא. ובהווא זמנא (שיר), (שמות טו) אז ישיר משה. אז שר לא כתיב, אלא ישיר * והא אוקמוהו.

והאי שיר באז, סליק בפומא, (נ"א באן סליק בפומא שיר אל), אבל שיר, איהו ודאי חכמת שלמה. בהווא זמנא (מלכים א ה) ותרב חכמת ב' שלמה. (ס"א, דבהווא זמנא (ישעיה יא) ומלאה הארץ דעה את ה' וכו').

ומאן סליק לה לאתרה. דא משה, ורזא דמלה אז ישיר משה.

באן

באר לחי ראי

כי השירא שכו"ח בקול ודיבור, סוד א"י, שמרמז לזו"י, כמש"ל (דף צ"ג ע"ג ודף ג' ע"ח) קו"ל הוא הוי"ו, ודיבור הוא אדני עיי"ש צדורנו, והקול והדיבור שניהם סלקון צפ"ה. וכמ"ש (צ"ח פרק א' משער אח"ש) כי צמלכות דתצונה הנקראת פה שם מתייחדים הקול והדיבור שכו"ח סוד זו"י עיי"ש, וכוונתו צ"ח דהשירה של אז ישיר אימ עולם רק עד המלכות דתצונה הנקראת פה כזכר: אבל שיר. זה של שיר השירים, הוא עולם צמורגט גבוה ויותר, היינו עד החכמה: איהו ודאי חכמת שלמה. היינו כמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ג) שיר, שיר י' דליכו חכמה, עיי"ש: בהווא זמנא ותרב חכמת שלמה. עי' (זכר פ' אחרי דף ע"ד ע"ג) וז"ל, לא אשכחתי החזותא קמי קובי"ב, כיומא דסליק שלמה לחכמתא ואמר שיר השירים, כדון נהירו אנפוי דמטרוניתא ואתי מלכא למשרי מדוריה עמה, ככ"ד ותרב חכמת שלמה זגו, מאי ותרב דסלקו שפירו דמטרוניתא ואתרביאת דברגא"ה על שאר דרגין בגין דמלכא שוי מדוריה עמה, וכל כך למב בגין דאפיקת צר"ח חכמתא דא לפלמא כני"ל: ומאן סליק לה לאתרה, דא משה. פי אפי"ג שאמרט שאז יתער השיר של שיר השירים אשר לשלמה שכו"ח גבוה מעל גבוהים כזכר, עכ"ז גם שירת משה יתער אז, כי כל עיקר השירה הוא על הישועה הגדולה שחייב אז צמח שחמלה המלכות למקומה שתיבה בשעת צריחת העולם שתיבה שוב בקומתה לבעל כח"א צמח שני מאורות כגדולים ושניהם משתמשים בכתר אחד, כמ"ש (צ"ח פרק א' ובי משער מיעוט הירח), וצפרע"ה (פרק א' משער

מגיע לבס, וגם אז ריחם הש"י עליהם וישמע ה' את הקול הנער צאשר הוא שם זגו ויגדל זגו, משא"כ ה"י שרים של אובי"ע עתה שיונקים השפע הבא צליטר לישראל, ומנעוים מתחתו כל עוצה, ועשום לנו רעה צעוכ"ר. אנא אומינא וכו'. פי שהצ"ב כצ"בול נשצב לכפלים ולאצדס:

והאי איהו שיר משובח וכו'. הוא המשך לכוף תיקון הקדום, ואמר שזא מרומה צתיבה ראשונה צבתחלת התורה, כי השיר של אצוד רשעים רכב כני"ל, הוא חשבו יותר לפני הש"י. ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה. עי' (זכר תרומה דף קמ"ג ע"ח) פתח ה' יוסי ואמר שיר השירים אשר לשלמה, שירתא דא חתער לה שלמה מלכא כד חתבני צי מקדשא, ועלמין כלבו אישחלומי עילא ותתא צשלימותא חדא, וביכרא אחמליא צשלימו, עיי"ש: הכי אוקמוהו. (צמ"ד שיר השירים פי א' סוף פסוק א'), וזכר (וילך דף רפ"ד סוף ע"ג): אז שר לא בתיב וכו'. הוא מיימרה צש"ס (סכודין פי חלק דף י"א ע"ג): אלא ישיר. פי שמשב רבינו הוא ישרד את השיר לעתיד, כמו שמשפ"ה ואז"ל: והאי שיר באז וכו'. עי' צדבניט (לעיל צכקדמה דף ד' ע"ג) צכאי זמנא אז ישיר משה, שהבאתי מדברי (כרע"מ פנחס דף רכ"ז ע"ח) שששילים הכסא צדי חיות כמרצב, שכו"ח סוד ד' אותיות הוי"ו זד' אותיות אדניי משולבות שם ה' אותיות מספר א"י, ויכיה כתיקון בשלם, יאמר שיר צסוד א"י ישיר משב עיי"ש: סליק בפומא. עיי"ש (פוסק דף כ' ודף י"ח) דעיקר שירא הוא צפ"ה עיי"ש, וזה הוא ציבור כדברים

באן סליק לה, בתלשא. האי תגא דתלשא איהי י' ישיר. ותקום מן ה' דמשה (נ"א איהי י' שיר ר"ו תקום מן ה"ה דמשה) ושריא על רישא דר' ואתעבידת תגא ו'. וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן.

כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר. וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה. הה"ד אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' וגו'. דעלה אתמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים

באר לחי ראי

לכוות צנחנית חכמה שלמה, וכתג נוטב לאוח ו', לרמז שהמלכות עולית לכוות צראש בוי צסוד אשת חיל עערת בעלה, כמש"ל (חיקון ה' דף י"ט ע"ג) וצשאר דוכתין. ואתעבידת תגא ז' הייט כמש"ל (צכקדמה דף ע"ז סוף ע"א) שאות ז' יש לה לזור אות ו' שיש צראשו אות י', שבוא מרמז שהמלכות שכיחה למטה צנחי חירי"ק דלחחא נתעלה לכוות צראש הו' עיי"ש. ולפי דרכו הוא מרמז שבו' של אי"ז ששומד צלד בוי של ישיר מרמז לזכ, כי לעמיד לצוא פשיכה חיקון השלם, חתעלה בוי חחאה שכיח הוי של משה למעלה לכוות שוכ צשוכ צקומה עם הו', ושחיתין ישמשו צכחר אחד, אז יכיה להבי צנחנת אות י' וסליק לה עד אתר דאתגזרת פתמן היינו כי מקור מנחצרה של המלכות הוא בחכמה, צסוד אצא יסד צרתא, כמש"ל (חיקון כ"א דף ס"א ע"ג) וצשאר דוכתין. ואתר דאתגזרת מתמן, ר"ל דמחוי עעמח נקראת חלש"א שבוא לשון התגזרית כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר ציחור הענין עיי צעערת צבי (פי' וישלה דף קס"ח ע"ג צד"כ חמס), דכשהמלכות נתקנת ומחצרה צבעלה צסוד אשת חיל עערת בעלה, אזי גם המלכות נעשית צנחנית דכר, עיי"ש. ומקור הדברים הוא (צכר צכקדמה דף צ' ע"א) צסוד אל פני האדון, דכד המלכות אחתקנת כראוי לה וקשיעא לה צקושיעכא כדקא חזי, אז נעשית צנחנית דכר ואחקריאה אדון, ואז נפקת ה' ואעילת י', ועיי"ש (צכר כרקיע וצעי"ח פרק ז' משער השמות, וצשער חיקון הנוקבא פרק צ' כלל י"ג), ומח מוצן גם כאן דכשנתקנת הנוקבא ושלח לראש ה' צסוד אשת חיל עערת בעלה, אז נעשית צנחנית דכר, על קן גם השירה דילה נקרא שיר צלשון זכר. הה"ד אז ישיר וכו'. ר"ל ששוכ סליק השיר"ה שכיח צנוקבא כוד ה' חחאה הנקראת זא"ת, כמש"ל (חיקון ו' דף כ"א וכ"ג ע"א) וצשאר דוכתין, אל אז יש"י, לכוות צנחנית זכר שבוא י' שיר: דעלה אתמר אבן מאסו הבונים וכו'. עיי' (צכר צראשית דף כ"ד ע"א וע"ג) ציחור סוד אבן מאסו הבונים וגו', דקאי על המלכות שכיחה למטה חחא חיסוד, וצעת חיקון חכיח למעלה צראש ח"ש"א שבוא אות ו' לכוות ראש פינה, היינו סוד אשת

ר"ח), וזה יהיה עיי משה, צסוד עד כי יצא שילח א' משה רעיח מבימחא, כמש"ל (חיקון כ"א דף מ"ג ע"א), וכוא הנצר הוקס על להעלית המלכות למקומה ולעשות חיקון השלם כמו שכיח צעעת צירוח העולם, וכמש"ל (ריש חיקון ע' דף ק"ב ע"א) דמשה חיקון הוי אחרונה של הוי"ה, מה דלחחלק צקדמיתא אכודר ליה לאתריה ואחחקן טלא עיי"ש, ועיי עוד (צחיקונים מו"ח דף ע"ג ע"ג וצשאר דוכתין): באן סליק לה. פי' צחיח צנחנית הוא מעלה את המלכות, ואמר. בתלשא ששומד על הכי של משי"ח, כדמפרש ואזיל האי תגא דתלשא איהי י' וכו'. ר"ל שזרת החלשא הוא עצעת עם עיקן צלזו וכה ענין עצעת לפעמים הוא מרמזת לבי אחרונה סוד המלכות, כמי"ש (צכר חרומה דף קל"ו ע"ג) נהיר כל עזקא ועזקא, ומפרש שם (צמק"מ) דר"ל כל מלכות ומלכות עיי"ש. ולפעמים הוא מרמזת לאוח י', כמש"ל (צדק שאח"ז ריש ע"ג), וכמי"ש (צמק"מ צראשית דף ע"ו ע"א) צסוד קיערא צגולמח נעין צעיקא דעיקא מרמז לאוח י' עיי"ש ולזכ אמר דמחוי עעמח יש צכחלשא צלזו של העזקא חגה כזרת אות י', לכורות שוכ העזקא שכיח לפעמים סוד אות ה', נתעלה לכוות י' שבוא סוד חכמה שלמה, וכמש"ל (ריש חיקון ע' דף ק"ב ע"א) י' דח חכמה שלמה עיי"ש, וכיינו שוכי של משה שכיח ה' החחחונה שכיח לעת עתה למטה, צזמן חיקון חתעלה וזכיה צנחנית אות י', וכמו שמפרש ואזיל: איהי י' ישיר. ר"ל שמשכ יעלה הכי אחרונה צסוד החלשא, לכוות מן ה' סוד אות י', שבוא ענין עלית המלכות למקומה לכוות חיקון השלם, ואז יש שחמה לפניו יתצרך שח, צסוד שיר השירים אשר לשלמה, למך שששום שלו: ותקום מן ה' דמשה ושריא על רישא דר'. ר"ל שהצעת של החלשא שומד על ה' דמשה, והעוקן שצראשכ נוטב לז' ימין, וזכר נקראת כעת חלשא קענה, ולעמיד לצוא חכיח צנחנית חלשא גדולה, שהעוקן יכיה צלד שמאל ונוטב על צ' אות ו' של וצמי ישראל, וכיינו ס"ה דמשי"ח הוא ה' חחאה, ולזכ מחצת העצעת של החלשא שמרמז לאות ה' ולאות י' כמכר, וכיינו שמשכ העלה הכי חחאה ונעשית צנחנית אות י'

תקוני תקונא עשיראה [דף כ"ד ע"ב וכ"ב ע"א] הזהר רבה

הבונים וגו'. דאיהי אבנא די מחת לצלמא א) דעבודה זרה. בההיא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא, אתמר בה (תיאל ב) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא. הה"ד (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. והכי סליקת עד דלא אשכחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איה מקום כבודו להעריצו. ולא אשכחין לה שיעורא. עד דאמרין ברוך כבוד יי ממקומו. בגין דסלקא לה עד אין סוף דאיהו י רישא דא.

ובאן סליקת, בעמודא דאמצעיתא ו) דאיהו ו עטרה על רישיה. כד סליקת עטרה על רישיה אתמר בה (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה. וכד נחיתת תחותיה אתקריאת בת זוגיה יחודיה. (הי כיה ע"א) איהי תגא לעילא תגא דס"ת. בגינה אתמר

באר לחי ראי

סוף עיי"ש, וכיונו כיון שעולות זכחר שנקרא חין סוף לכן לית לה שיעורא, לכן אומרים צרוך כבוד הי ממקומו, פי' אפי' שאין לנו משיגין מקומוה איה, תהיה צלחיה מקום שתיכח, היא צרוך, וכמי' צלחיה פרק כ' משער (כשנת) צמות איהי מקום כבודו שלומים צקדושה כח: דאיהו י רישא דא. ע"ל (תיקון הי דף י"ט ע"ב) וצנאורו שם נח: כד סליקת עטרה על רישיה אתמר בה וכו'. פי' (ברע"מ פי' תרומה דף ק"ח ע"א) ח"ל, י' אשה חיל עטרה בעלה, תגא דס"ת כלורה ז', מסערה דעלמא דחיה לאו איהי תגא לגביה, ולאו משמשא לגביה, אלא עטרה על רישיה, עכ"ל. וביאור הענין תבין עפ"י (בעיה פרק ו' משער בשמות) דלעילא לכו יצא יי ארץ חדשה, כי תעלה המלכות למעט מן ה"ח הנקראת ח"ת בסוד לדיקים יושבין. ועפ"י ח"ת צלחיה עיי"ש, ולפי הכתוב יתכן מ"ש (ברע"מ שם) י' אשה חיל עטרה בעלה, ר"ל כי צמק שתעלה להיות צחינת עטרה בעלה, היא צחינת י', ולא מסיים כלורה ז', וכיונו כמש"ל שורה חות בת מרמז על א: וכד נחיתת תחותיה אתקריאת בת זוגיה יחודיה. ר"ל דכסח"ד הוא על הי צבוד עטרה בעלה שם אינה מחווגת, וצמ"ל מהרע"מ, דכסח"ד צחינת אשה חיל עטרה בעלה לא משמשא לגביה וכסח"ת להזווג עמו נחתה למעט בסוד וסוף הדום רגליו, וכמי' (בזכר פי' יתרו דף פ"ב ע"ב, ודף פ"ו ע"א) בסוד ויט שמים זינד, נחמה מדרגה לדרגה עד דאחזק למטה זכאי ארץ ומחוגת עמה, ואז מיד אתגבר סיכרה וקיימא זאלמחיה, כה"ד ויט שמים זינד, להאי ארץ, עיי"ש: איהי תגא לעילא וכו'. ע"ל (תיקון הי דף כ' ע"ב) י' צרישא דאי' היא לעילא ולתתא נקודת, ועיי"ש צנאורו. ותבין גם כן לפי האמור שסכח"ד של באי הוא למעלה כלורה ז' א הוא מרמז לתגא דס"ת שהוא סוד ז"א, וכיונו שהקו שהוא כלורה י' סוד עמודא דאמצעיתא הוא כס"ת, ויח"ד שכל הקו הוא סוד המלכות שנעשה עטרה על רישיה בסוד עטרה בעלה: בגינה אתמר

אשה חיל עטרה בעלה, עיי"ש במפרשים. יע"ל (תיקון הי דף כ' ע"א) וצנאורו שם נח. דאיהי אבנא די מחת לצלמא וכו'. ר"ל שצמק התיקון שתעלה המלכות, שהוא הארץ שמתאבדו הבונים, למעלה צחינת אשה חיל עטרה בעלה כזכר, אז יאבדו כל הקליפות שיהי להם ויקב ממנה זכיותה למטה, כי אז יצרו כל נלוזי הקדושה בעשוקים כללם אדם בעמא שהוא ללמא דע"ז, וכשתלא זלשו מפיו יאבד מן העולם. אתמר בה ואבנא וכו' פי' ברע"מ (כי חלל דף רע"ט ע"ב) חות ארץ חות ארץ, חות ארץ דשמה יקריק עלה אתמר ואבנא די מחת וכו' עיי"ש, וע"י (בע"מ פרק כ' משער סוד חיליות לרמ"ז) דרוש צרוך צנאור עיני א: מלא כל הארץ כבודו. כי כשיתרוקו השלמות מהחיותים יתחלפו צקדושה: ושאלין מלאכיה בגינה איה וכו' גם זה הוא (בזכר בראשית שם) בסוד ארץ מלאכיה צבונים, שהוא סוד חות א, שהר הוא צן כי יודין שמתחיים להמלכות, וכיונו שהמלכות שהוא עתה בעש"ר חת רגליו של ז"א כצחינת היו"ד שתחת הי' (שהוא הקו של בא), עולה למעלה על הי', וכד סליקת לעילא צרישא כל רישין סלקא, וצניח מלאכיה אמרו איהי מקום כבודו עיי"ש, ולפי האמור יתכן שאלומים איהי, שהיא מורה על עיני עליות המלכות מסוף כל הרגן עד ראש פניה כני"ל, ויהיה מרמז לצי צחינת שלה, כי כשהיא למטה היא צחינת הי', וכשעולות למעלה על הי' היא צחינת י' ובזכר: ולא אשכחין לה שיעורא. פי' (בע"מ פרק ז' משער דרזשי כלל), ובפרדס (פרק ג' משער טעם האלילות) דתגר דז"א אינו נכלל בשיעור קומה שלו, כי הוא הומה לכתר של מלך גשר ודם שהוא למעלה צרישא ואינו נכלל ראשו, ואינו נכלל בשיעור קומתו של העשר ספירות, כי הדיעה נמנה במקומו עיי"ש, וזה שאמר ולא אשכחין לה שיעורא, היינו שעולות למעלה עד הכתר שלה נחשב עוד בשיעור קומה של ז"א כלל. חזק שסיים: בגין דסלקא לח עד אין סוף וכו'. וכיונו כמי' (ברע"מ פנחס דף ר"ח ע"א) דתגר נקרא חין

אתמר ודאשתמש בתגא חלף. ואיהי נקודה דקמץ לתתא יחודיה. לעילא איהי כגוונא דא ז תגא על ספר תורה. לתתא כגוונא דא א נקודה דאורייתא. ובגינה אתמר (ישעיה טו) מגיד מראשית ה) אחרית.

כד איהי חיה בינייהו, אומרים ממקומו יפן ברחמי לעמו. כד אסתליקת מינייהו, שואלים איה מקום כבודו להעריצו.

ובההוא זמנא דסלקא איהי, כולהו חיוון תרפינה כנפיהם. ואימתי סלקא איהי לעילא, בעמדם ישראל בעמידה. הה"ד (יחזקאל א) בעמדם ה) תרפינה כנפיהם. דסליקת עד אין סוף. למשאל מזונא מעלת העילות.

וכד נחיתת נחיתת מליא מכל טבין בההוא זמנא חיוון פתחין גדפיהו לגבה (נ"א לקבלא לה בחזוה) בכמה שירות ותושבחן (נ"א לקבלא לה בחזוה).

ובאן

באר לחי ראי

תחת רגליו של ז"ל, ולפעמים הוא למעלה על ראש הז"ל עיי"ש, אמנם המדרגה הממוצעת שלה היא כששומדת בחזק תי"ת דז"ל שהוא עולם היצירה, כמ"ש (צפ"ח פרק א') משער דרושי אר"י) ושם הוא צין המלאכים, וכמש"ל (צחקמס 77 ד' ע"א) דהמלאכים הם צעולם היצירה. ואזו ביאר הדברים כאן, דכשי"ל למטה צפ"ח חיה אשר תחת רגלי אלקי ישראל, אז אינה ראוייה לזוג, עד שירד צעלה אליה למעלה למטה להאיר לה ולתקנה ולבטחה צפרוף גמור שחיה ראוייה לזוג, וכמ"ש (צחק פ' יתרו 77 פ"ב ע"ב, ופי' ע"א) וכשי"ל למעלה על ראש הז"ל שהוא צאילות, אז אומרים המלאכים איך מקום כבודו, שהם אינם יכולין להשיג צאילות כי היא למעלה ממדרגתם אבל כשהחיה שז"ל המלכות היא בנייהו צעולם היצירה, היינו ששומדת בחזק ח"ת אז יכולין להשיג: אומרים ממקומו יפן ברחמי לעמו. וכמ"ש (צפרע"ח פרק כ' משער השבת) צטונה ממקומו יפן ברחמי, ממקומו ממקום ו' שהוא ז"ל: כד אסתליקת מינייהו. ר"ל דכשכמלכת עולה למעלה להיות צבחינה כתר ועטרה, אז: שואלים. המלאכים: איה מקום כבודו וכו'. וכמש"ל (חוקן כ' 77 כ' ע"א), כד שכינתא אסתלקת לכתר אז שאלין מלאכיה איך מקום כבודו נהפדו דלא אשכחן לה אחר, ועיי"ש צניארנו, כי שם אין למלאכים השגה עד דנחה לתתא לעולם היצירה, וכמ"ש (צפרע"ח טס) צטונה קדושה כתר של שנה: ובההוא זמנא דסלקא איהי. היינו כשכמלכות עולה להיות עטרה לראש ז"ל ועלה עד אין סוף כמ"ל, אז: כולהו חיוון תרפינה כנפיהם. כי עלתה למקום שאין להם שום השגה שם כמכר, על ק כנפיהם רפוייה: וכד נחיתת נחיתת מליא מכל טבין. היינו כמ"ש (צפרע"ח פרק ג' משער קריאת התורה) וז"ל, אמנם טעם עלייתו הוא כי כל השולמות

(צבחות פרק א' משנה י"ג): ודאשתמש בתגא חלף וכו"ו כי מי שאינו לומד התורה לשמה להפלות המלכות למקומה, רק עושה ממנה קרום לחפור זה וזה מכר תורה, הרי זה פוגם בכתר מלכות של הקצ"ח צמוד אשה חיל עטרת צעלה, שמכנים המלכות למדור הקליפות, וחייב מיתה כדון פוגם בכבוד המלכות: ואיהי נקודה דקמץ לתתא. ר"ל שנקודה הקמץ שהוא קו ותחתיה קו כז' א, שברקן שהוא סוד אות י' הוא תחת הקי שהוא סוד אות ו', דהיינו שבר' הוא למעלה והי' שמרמז להמלכות הוא למטה, זכוח מרמז על יחודים שהוא סוד חזוה צפ"ח הוא למעלה וז"ל למטה וכמש"ל: (ומ"ש בקל"ה תקונים בגי' א' לתתא + דפוס מנוטב לה גרים לה, וכן נראה עיקר רק כמש"ל) לעילא איהו כגוונא דא וכו'. ר"ל דכשי"ל למעלה צמוד עטרי צעלה אינה מרמזת על זוג רק על סוד כתר תורה, דכשי"ל למטה וז"ל למעלה אין זוג וכמ"ל לתתא כגוונא דא א נקודה דאורייתא. ר"ל שמש"ל דכשי"ל למטה וז"ל למעלה הוא מרמז על זוג, אין זה אלא חס הי"ד מרמז כמספרה שצבחינה המלכות צבחינה שלם כל השיעור קומה שלה בעשר ספירות, אבל בל"ח דהיינו שהוא למטה רק צטרת י"ד צבחינה נקודה דאורייתא, גם חס הוא צניאר המכר שבר' למטה ובר' הוא למעלה אינו מרמז לעצו זוג, שאינה ראוייה לזוג אלא כשי"ל גדולה בשיעור קומתה בעשר ספירות: ובגינה אתמר מגיד מראשית אחרית. ר"ל שכל זה מרמז כא' שיש י' למעלה וי' למטה, שכשי"ל למטה צמוד כל דרגין ואינה ראוייה לזוג, ממשכין לה אור מהאשית כל דרגין למטה אותה צפרוף גמור שחיה ראוייה לזוג: כד איהי חיה בינייהו. ע"י (צפרע"ח שער אר"י) והמלכות נקראת חיה, ולפעמים היא צבחינה חיה אשר תחת רגלי אלקי ישראל שז"ל למטה

ובאן אתר נחתת. באת ר דאיהו באמצעיטא דא' (ג"א עמודא דאמצעיטא), ביה קראן ליה שמע ישראל. שי"ר א"ל. ובההוא זמנא דנחתת מה כתיב בחיוון (עס) ואשמע את קול כנפיהם.

קם אליהו ואמר, רבי רבי חזור בך, בודאי כד איהי סליקת, כולהו חיוון מצפצפין לגבה בכמה שירין ותושבתן. ואיהי סלקא על כולהו עד אין סוף, הה"ד (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, עד דקראן לה ישראל לתנא בק"ש דתיחות לגבייהו. ובאן קראן

באר לחי ראי

הענין בחיצה ישראל שי"ר א"ל, כפי האמור כי כל השפע הצא הוא על ידי שיר גל, היינו שהמלאכים מזמרין אז כמה שירות ותשבחות ועי"ז צרחין החילונים ויורד השפע לגו וכאמור, והוא המשך למאמר שהתחיל צריש חיקון זה שי"ר תאז שי"ר השירים אשר לשלמה למלך שהשלוש שלו, כי בזמן שהמליך סוד ז"א השלוש שלו, שהמלכות עולה ויורדת צי מלוא שפע, מזמרים המלאכים בשיר השירים סוד שי"ר א"ל כדי שלא ינקו החילונים מהשפע כ"ל: ואשמע את קול כנפיהם. בשירות ותשבחות, כדי שלא יהיה שליטה להקליפות ליינק מהשפע, וחדר השפע רק להמלאכים של ד' הקדושה ולנו לישראל עם קרובו, ולא לאחרים כמש"ל. קם אליהו ואמר, רבי רבי חזור בך. שיעור הדברים צ"ח כך הוא, כי הנה רשצ"י אמר כי צ"ח אשר המלכות יורדת למטה, אז כולהו חיוון מנפלין לגבה צ"ח בשירות ותשבחות, ועל זה אמר לו אליהו שיחזור מדבריו, כי זה חיוו, כי בזמן שהמלאכים מזמרים שירות ותשבחות הוא כשהמלכות עולה למעלה עד אין סוף בצחיית ואת עליה על כולנה. וכן מה שאמר דצ"ח שהשכינה יורדת למטה בעמודא דאמנעיתא אז קראן לה ומנפליים ואומרים שמע ישראל כ"ל צ"ח ואשמע את קול כנפיהם, זה ג"כ חיוו, כי האן שהמלאכים מנפלין לגבה בשירות ותשבחות, הוא ג"כ רק בזמן שהמלכות עולה למעלה בצחיית ואת עליה על כולנה עד אין סוף דאמנעיתא אמרין שמע ישראל, זה ג"כ חיוו, כי זה הוא בזמן שהיא עומדת למעלה אז קורין שמע ישראל וקראן לה דתיחות למטה לגבייהו, וכדמפרש ואזיל. רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. פי המלכות של כל הספירות עשו חיל ותעלו בעליית בעולמות, אזל ואת, היינו המלכות בעיקריה (נוקבא דז"א) עליה על כולנה, דסלקא על כולהו עד אין סוף צ"ח: עד דקראן לה ישראל לתנא בק"ש. פי ישראל צנעוב"ז קורין ק"ש וקראן לה לשכינתא דתיחות לתנא לגבייהו. דאיהו ר' ישראל סבא. פי כי ג"כ על זה אמר לו אליהו לרשצ"י חזור בך, כי רשצ"י פירש דו' אמנעיתא דא' הוא מרמז

העולמות עליון ליקח השפע הראוי להם, לכן אחר הזוג העליון יורד השפע הראוי לכל העולמות, עכ"ל: בההוא זמנא חיוון פרחין גדיפיהו לגבה וכמ"ש (החברים צפרע"ת עס) ללאחר היחוד של השמונה עשרה לריכין א"ו להניח הצרכה ושפע למלאכים חיות ואופנים, כי אז הוא עם רטון צדום עי"ש, ולא אמר דכד נחיתה מלוא שפע כל עוב אז פתחין החיוון גדיפיהו לקבל השפע הראוי להם לתת ערף לציחם. בבמה שירות ותושבתן. היינו כמ"ש (צפרע"ת צפרק ע" עס) להכי לריך לומר אחר כל תפלה עלינו לשבח שהוא שצח גדול, כיון שאז יורד השפע לכל עולם ועולם כדי שכל אחד ואחד יחלק ערף לצני ציחו, ואנו חוששין שלא יתחזו הקליפות צלותו שפע, לכן אנו אומרים שצח זה עי"ז מתבעלין החילונים ואינם יכולין ליינק מן השפע שהוא, עי"ש. וזה הוא ציחור הדברים כאן, דצ"ח שהמלכות נחיתה ללאחר השמונה עשרה מלוא כל עוב, אז החיות והמלאכים פתחין כנפיהם בשירות ותשבחות כדי שילך להם השפע צ"ח הפסק, ולא יעכבו הקליפות ליינק צדק ירידה השפע להם, וכמו שמפרש ואזיל מה כתיב בחיוון ואשמע את קול כנפיהם: ובאן אתר נחתת, באת ר' וכו' שהוא סוד ז"א בעלה דמערונתא, כמש"ל (צ"ח ד' הקדום): ביה קראן ליה שמע ישראל, שי"ר א"ל. היינו כמש"ל (צ"ח ד' ג' ע"א) צ"ח שמע ישראל, שהוא ז"א הנקרא ישראל אבותיו שי"ר א"ל, א"ל מיינו אשר עם הרובה להכניס יודים, ושי"ר ממשאלל וצ"ח הרובה להעשיר יפין, וז"א שהוא עמודא דאמנעיתא כולו מתרווייהו מיינוא וממשאלל ע"כ נקרא ישראל עי"ש. וזהו ציחור הדברים כאן, שהאשר נחתה המלכות מלמעלה מאין סוף מלוא כל עוב דרך ז"א, אז נתמלא ח"א צהשפעת כל עוב צ"ח הקיון שלו, צ"ח הימין שפע הכחמה הנקרא א"ל, וצ"ח המשאל שפע כעשירות הנקרא שי"ר ומשם צ"ח כהשפעת לישראל, על כן בכל עיון ועיון צ"ח שהמלכות נחתה מלמעלה מאין סוף דרך בעמודא דאמנעיתא מלוא כל עוב, קוהאין א"ו שמע ישראל, לכוריד השפע לצוה כ"ל, ויתקן כאן מה שמרמז

קראן לה בנן זוגה דאיהו ה, ישראל סבא. ואיהו שיר אל. שיר דיליה, דאם לא קראן לה ביה, לא נחתא עלייהו.

ובהוא זמנא דנחיתת, קשרין לה בתפלה דיד לתתא דתהא קשורא (עמיה, ורזא דמלאה (בראשית ט) ונפשו קשורה בנפשו.

וק' ש'ר' דתרוייהו איהו שריק לתתא, ולעילא שלשלית תפלין על רישיה.

ברזא דטעמי אתקריית תנועה, מסטרא דנקודה יחודא.

וצריך לארכא לה בתנועה (ג'א בתרועה) דאיהו רביע עד אין סוף (ה) לעילא. וצריך לנחתא לה

באר לחי ראי

אמר גם לגבי המלכות כשביא נחית מרום גבוהים לגבי בעלה לריכין לקשרה לה עמו שלא חזון מיניה. וקשר דתרווייהו איהו שרק לתתא. ר"ל דכזווג דלתתא הוא מרום צהקו כאלכסון של כא שהוא לצורת שורק, כמש"ל (צבקהמס דף ז' ע"א) ועיי"ש צביאורט, וצא הרמז לזה שהיא מתייחדת עם בעלה למטה צב"י, שהוא כענין נקודת השריק שיש צה ג' נקודות זה למעלה מזה צמדגה חתונה. ולעילא שלשלת תפלין על רישיה. ר"ל דתפלין של ראש מרמז על המלכות כשביא עולה למעלה ברישא דז"א צבחיגת אשת חיל עטרת בעלה, ששם מתייחדת עמו בצחצי שלו, ועל זה מרמז השלשלת שהוא מלשון קשר כמו שלשלאין, ועמקם השלשלת הוא למעלה על האותיות צסוד הרשקין, ויש צו ג' קוין לרמז על קשר של ג"ר היינו ג' ספירות העלוות כחצי כ"ל: ברזא דטעמי אתקריית תנועה, מסטרא דנקודה יחודא. פי' כי בטעמים גקראים ככל מקום תנועות, והטעם כי בטעמים הם למעלה בכתר, וכמ"ש (צעי"ח פרק ג' משער טוה"א) וישן כי כל העלוות הם מלד התנועה שמחוננע ומטפה ועולה, לכן כשהמלכות עולה עד הטעמים שהוא ככתר אחקריית תנועה, כי אי אפשר לעלות רק מכה התנועה. אבל כשביא למטה אין לה שום תנועה, וכמ"ש והארץ לעולם עומדת, ובסוד מ"ש חז"ל צשי"ס (סנהדרין דף ע"ד ע"ב) אסתר קרקע עולם היתה, ולזה אמר כי גס"ענין זה מרום צצורה כא שיש לה גם צחי נקודות יחודות, אי למעלה ואי למטה (כמש"ל דף ז' ע"ב), וזה אמר מסטרא דנקודה יחודא, ר"ל שנקודה היחודית דלמטה שהיא חורק שהיא עומדת למטה צצורה כא, מרמז להמלכות ששומדת למטה צצורה, והחיקון הוא לגבות לה תנועה ולהעלותה למעלה עד הטעמים צסוד הנקודה העלוות שכל כא וכמ"ש. ולזה אמר: וצריך לארכא לה בתנועה. (כ"ל וכן הוא צדשם מנצב"כ): דאיהו רביע עד אין סוף. ור"ל שלא די צמח שמעלן אחת לכעמידה

לז"א שמקבל השפעה מימין ומשמאל צסוד שיר אל מן המלכות, זאיונו כן, אלא הוא מקבל כל השפעתו של ש"י אל מישתאל סבא, וכמ"ש (צפרעי"ה ריש פרק י' משער הקי"ט) צסוד שמש ישראל, דצמלת ישראל מקבל הז"א הנקרא ישראל זועה הארה מן ישראל סבא, והיינו כי הז"א מקבל הארה מישתאל סבא מצי קוין שלו מחסד ומגבורה, שהוא סוד לירוף ישראל, ש"י ח"ל, ש"י משמאל שהוא גבורה, ח"ל מימנה שהוא חסד עיי"ש, כרי דעיקר השפעה של סוד שיר ח"ל שנמשך לז"א הוא נמשך לו מישתאל סבא, ולא ממלכות. וזה שאמר: ואיהו שיר א"ל. פי' דעיקר ההארה של שיר ח"ל שיש לז"א, הוא נמשך מן ישראל סבא, ולא ממלכות כמזכר שיר דיליה פי' מש"ל צסוד ש"י ח"ל צשיר"ס אשר לשלמה למלך שהשלים שלו שהוא סוד של שמש ישראל ש"י ח"ל מה שהמלאכים מחננין צשירות ותצנחות ע"כ כל הטובה שהביאה המלכות עמה מלמעלה כ"ל, לא יתכן, כי זה נאמר על ההשפעה הצאה מישתאל סבא לז"א כי ממנו חולאות חיים לז"א וכמזכר: דאם לא קראן לה ביה. פי' צישראל סבא. ור"ל כיון שאם לא ימשכו להם הארה מחלה מישתאל סבא, לא ישפיע להם שום שפע, ח"כ לא שייך לכוונת מקור ההשפעה מן המלכות, רק מישתאל סבא, ועליו שייך לומר כל המזכר, ולא על המלכות: ובהוא זמנא דנחיתת וכ"ר הוא ענין צפני ע"מ, ויכול להיות שזה דצרי רצ"י שחזר לדרשתו שעמד צה, ואם כי הפסיק אוחו אליכו צאמ"ש, ואתר דצרי הרששוים, ע"כ לא הפסיק רצ"י דצרי וסיים הדרוש צמה שהחיל צענין לרמז האות א שמרמז לענין ירדת המלכות מלמעלה להזווג עם בעלה, כי על זה אין סחירה מדצרי אליכו: קשרין לה בתפלה דיד וכו'. ע"ל צבקהמס (דף ג' ע"א) דצבאי אמא דנחית ז"א לגב צריך לקשרה ליה צבדה וליחודא לן ציחודא חודא צנין דלא יבא פרח מינה, וצנין דא קשרין ליה צבדה צכמה קשרין דתפלין ודלויות עיי"ש, והכא

לה בחיריק עד אין תכלית ^ט לאמלכא לה, על תתאין. ובשוריק צריך ליחודא לה בבעלה. ובחלים אייה תגא על רישיה. ובחיריק אייה כרסייא תחותיה, ובשוריק אייה יחודא לגביה. כגונא דא ו, וכד אייה לעילא. תגא על רישיה. ואייה ברתא (גי'א נחתת) תחות רגליה. ואייה ביחודא דיליה בחיקיה. אתעבידת שוריק קשורה דיליה. וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים. בה אתקרי שב"א (גי'א שבר) תבי"ר. ובה שבר תשבר מצבותיהם.

אבל

באר לחי ראי

בטעמי (פי בראשית) שכי שם דהכפרש שצן יחוד לזיווג, דיהוד אינו עדיין תכלית התיקון של זיי"ב בשלימות, כי יחוד אינו אלא לשון התחברות, משא"כ זיווג שהוא תיקון הגשמי עיי"ש, ולא אמר ובשוריק היינו כשהמלכות שומדת בשליש ח"ת כענין לורה המלופים אינו צנתי זוג, אלא צנתי יחוד, ולא נקרא זוג אלא כששומדת עמו פנים בפנים בקומה שלימה. וכד אייה לעילא ובר. ר"ל שהנקודה העליונה של לורה הא מרמז לנקודת חולם שעל ה' דהיינו לזמן שהיא עולה לכוח צסוד אשת חיל עשרת בעל כני"ל: ואייה נחתת תחת רגליה פן הוא צדפום מנוצה וכני"ל נחתת, והיינו שהנקודה התחתונה מרמזת כשיוצרת למטה תחת רגליה של זיי"א וכמש"ל: ואייה ביחודא דיליה בחיקיה אתעבידת שוריק קשורה דיליה. ר"ל כי למטה יש יחוד זיי"ב צנתי שוריק, שמרוח צבאו אלכסון של הא כני"ל שכי נקודות מרמזים איך המעורבות מתקשרת עם בעלה בחיקיה בגי ספירות האחרונים אשר שם מקום הקשר שמתקשרת עם בעלה צחיק שטו וכאמור: וכד בעי לתברא קליפין דאינון צלמים ובר. היינו כמש"ל (צריש תיקון זה) צסוד חצן מאסו הצוים שהוא מרמז להמלכות דליהו אצנא די מחת ללמא דעי"ז והם הקליפות הכוזבים להמלכות, ושצריכין לתקנה ולהכילה מהם צריכין לצבור הקליפות ממנה, ועיין (צעי"ה פרק צ' משער ק"י): בה אתקרי שב"א תבי"ר ר"ל עוד יש רמז צכא שיש צה וי"ד למעלה וי"ד למטה, שמרמז לורה צצי"א, וגם יש צה קו עם נקודה מרמז שמרמז להעטם תציר צה (:). ובה שבר תשבר מצבותיהם היינו כי שניהם כשצ"א והצצ"ר מרמזים לענין צצ"ה, דנקודת כשצ"א מצויר צכר (צראשית דף כ"ד ע"ב) שצרים לקבל שצ"א (נקודת הצבורה) עיי"ש, והיינו כמי"ש להק' (תיקון כ"א דף מ"ז ע"ב) קול ענות גבורה דא שצרים עיי"ש, וגם פעם הצצ"ר מרמז לענין צצ"ה כמי"ש להק' שם שצ"ר לשמאלה תציר דחייצ"א עיי"ש, חכ צי"ר כצרים כאן שמרמז הכחוד שצ"ר תצ"ר

לבעמיהו צלמאט הגוף של זיי"א שהיא תנועה ממונעת, כי זה עדיין אינו התכלית השלימות, אלא שצריך לארכא נה צתנועה ולהעלותה עד למעלה ראש האין סוף צ"ה, והיינו כמי"ש (צחיקונים מ"ח דף ס"ב ע"א) דצטעם רציעי מאריכין צה החיבה ואיכו נקודא חדא כגואת דחולם עיי"ש וע"ל (תיקון כ"א דף מ"ז ע"ב) תנועה דסליק לה לגבי בעל דא רציע עכ"ל, והענין הוא על פי מה שכתבנו לעיל דעליות המלכות להעלותה ממה שהיא עתה צעוכ"ר צשפל המ"ב, צריך להיות עיי מעשיו צחורה וצמלות כדי לעשות לה תנועה צסוד העליה מחתא לעילא, ואמר צריך לארכא צתנועה דוקא, כי אם שומדת צח"ת היא אין צריך להצריך צתנועה שאין רחוק ממה המקום להעלות כל כך, משא"כ אם היא למטה וכצצ"ה לעלות מצורה שמתקתא לחיגרה רמז צריך לארכא צתנועה עד שעלויה למעלה למעלה מדריגה צחר מדריגה. עד אין סוף. פי למעלה עד הכתר דזיי"א שהיא סוד חן סוף כמש"ל: ובשוריק. היינו מלופים כזה ו כמש"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) יכוח גרמז צבאו של הא שהוא כלורה ו ויחוד שצ"ז הוא הנקודה שצריך הו. צריך ליחודא לה בבעלה. פי צנקודת המלופים אם כי מרמז איך שהמלכות שומדת בשליש ח"ת של זיי"א שהוא הו שהוא סוד בעל דמעורבותא, מכל מקום עדיין אינה בשלימות. כי הנקודה שומדת מרחוק מן הקו ואינה נוגעת בו, ואריכין לתקן מעשיו לגרום יחוד השלם שהיחוד המלכות שהיא סוד הנקודה עם הו ציחודא שלי. ובחלים אייה תגא על רישיה. היינו כמש"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) שהיי"ד שהוא צרישא דא הוא הגא לעילא עיי"ש, והיינו כי כל עיקר ותכלית השלימות של המלכות הוא כשעולה צכר דזיי"א צסוד אשת חיל עשרת בעל כני"ל: אייה כורסייא תחותיה. פי כשיוצרת למטה צצ"ה נקודת חמת ה' אז היא צח"ת כסא לזיי"א, כמש"ל (צחקדמה דף ד' ע"א) ואיכו כורסייא למחרי כולא ועיין שם צצי"אורנו: ובשוריק. ר"ל מלופים: אייה יחודא לגביה. עיין

אבל יחודא דילה בנקודת שוריק ו דאיהו יסוד חיי עלמין. חיי ברכאן דצלוחא. בזמנא דאינון ביהודא חדא צריכין ישראל למיקם בצלותא בחשאי, ורזא דמלה הביאו לה בחשאי. ובגין דא בעמדם ישראל בעמידה לאתערא לגבה חיי ברכאן בחשאי לארקא לה ברכאן. אתמר בחיוון בעמדם (א) תרפינה כנפיהם, דלא צריך למשמע גדפייהו (נ"א קלא). כגוונא דחנה דאתמר בה (שמואל א א) וקולה לא ישמע.

והכי צריכין ישראל ליחדא בבת זוגייהו בחשאי בעונה באימה ברתת ובוזיע בכסופא (א) כמה דאוקמוהו קדמאין כמי שכפאו שד. דאיהי שד מן שדיי. דבההוא זמנא אתעבר מתרעא.

ודא

באר לחי ראי

אז גם חיות הקודש תרפינה כנפיהם כדי שלא ישמע קולם כי אז הוא זמן היחוד דז"ל ולררך להיות בחשאי: וקולה לא ישמע. ולמדו דז"ל מה צ"ס (ברכות דף ל"א ע"א) שכתפלל לא ישמע קולו בתפלתו עיי"ש וצ"ס (יומא דף ע"ג ע"א) בכסופא צ"ח (פרק ע"ז משער הקדושה) הושתק בכסוייא וכל"ל, וכמו שכתבנו בסמוך כמה דאוקמוהו קדמאין. צ"ס (נדרים דף כ" ע"ב) כמו שכפאו שד עיי"ש (צפירשיי צ"ח ודומה) וז"ל דלמרי שמתכסה כולו כאדם שמתחד מן השד עכ"ל, והוא מתאחד עם הגי שז"ל דגרסין כאן בכסוייא דאיהו שד מן שדיי. פי דקשיא כמה שאמר כאלו כפאו שד, וכי מה ענין שד אלל הזוג הקדוש שאיש ואשה מדווגים בקדושה, ולזה מפרש דר"ל ש"ד מהשם הקדוש שדיי, והיינו כמיש (צרישי פנחס דף ר"ח ע"א) ו מן שדיי דאיהו חוליא דשגלת מינה מפחדין כל שדין ומזיקין עיי"ש, ועיין לעיל בהקדמה (דף י"א ע"א) דאות ו מן שדיי ואיכו חוליא על לואר דש"ד, ובגין דא רשים שדיי צבריה ורשים שדיי צמחיה, דמזדעזעין כלבון מהאי שלשלא, ועיי"ש ציחורנו שכי של השם שדיי הוא העטרה של ברית קדוש דיסוד לדיק גזרתו כחמות ו עיי"ש, וזכו ציחור הדברים כאן כאילו כפאו ש"ד מן שדיי, והיינו שררך להזוג בקדושה צבחי יסוד לדיק חיי עולמים, ובצ"ס מהשם שדיי, כי אם אינו מזדווג כדא הוא מפרד סי מן שדיי, ונשאר שד: דבהאי זמנא אתעבר מתרעא. גם זה מזכור צרישי (שם) ו דמן שדיי מיניח מפחדין כל שדין ומזיקין ומיד דחזין לה צמחות דתרעין צרחין עיי"ש. וציחור הדברים הוא דמשפטים דף ע"ד) כי ציסוד דנוקצא דקדושה מאור שם שדיי, וזיסוד דנוקצא של מלכות הרשעה נקרא ש"ד עיי"ש, והיינו כי מי שנוכח עלמו צלניעות וכו' על פי מיש (צפ"י זכר הרקיע מהארז"ל על סבא מקשר עלמו ציסוד דנוקצא דקדושה, אז השם שדיי דקדושה שומר הפתח ומצריח השד דסי"א, אלל כשאיני

תשצ"ר צי שצרות להקליפות, כן מלך צחי נקודה שצ"א, וכן מלך טעם תצ"ר: אבל יחודא דילה בנקודת שוריק ו דאיהו יסוד. זה מזכור צבחי האר"י ז"ל (צפירשי פרק כ' משער העמידה) ובשער הכוונות (דרוש ז' מכוונת עמידה) דרש ש"ס שלום, וז"ל ולכן חכיון צזו הכוונות של חתימת צרכי זו צניקוד שוריק [ר"ל מלופי"ס], כנודע כי הכוונות צניקוד הזה הוא ציסוד כז"ל צ"ס החיקונים, גם חכיון כי יקוד שוריק הוא קשר, כי קשר שוריק ככל אחד, פי כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד ז"י וז"י והיה לצר אחד, וחכיון לקשר פי היסוד כל ה"ס דז"א צ"ס דנוקצא עיי"ש, וזכו ציחור הדברים כאן כי לעיל אמרנו שהקו האמלעי של הא עם הנקודה התחתונה מרמז לטעם תצ"ר שמשער הקליפות הסובבים את המלכות, ע"כ אמר אלל יחודא דילה שוריק, ר"ל דהרמז שזכר למעלה שהקו עם הנקודה הוא מרמז לנקודת שוריק ו אינו מרמז לענין שצרת הקליפות רק לענין יחודא דילה, היינו סוד התצבחות דז"י ציחורא שלום וכאמ"ר. חיי עלמין חיי ברכאן דצלוחא. ר"ל שצ"ס צרכות דשמי"ע עושין היחוד דז"י מסטרא דיסוד לדיק חיי עולמים: צריכין למיקם בצלותא בחשאי. פי להיות שאנו מעוררים ענין היחוד דז"י צח"י ברכאן דשמונה עשרה, לכן לררך להיות הפלג בחשאי כי יש פחד מן יתחזו צב החילונים וכמיש (צפירשי סוף פרק ג' משער העמידה) עיי"ש חביאו לה בחשאי. הוא מיימרא צ"ס (פסחים דף י"ו ע"א) על יחודא תתא דצבכמל"ו שררך לאמר בלש משל לנת מן שעריתא ליקי קדירה וכי התחילו עבדי להציל לה צהאי, והיינו מפני המינים עיי"ש, וסוד הענין הוא מזכור (צזכר תרומה דף קל"ג ע"ב) וצפירשי (פרק י"ד משער הק"ש) צלורך, וזכ"א דרש לה לכל ענין זה על הפלת שמי"ע דז"ל בלש מ"כ"ע. בעמדם תרפינה כנפיהם. דרש צעמדם היינו צזמן שישאל מחפליים הפלת העמידה שהיא בחשאי,

ודא רזא דמוזוה דאתמר בה (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך. מזוזות כתיב, זו מות, ואם הוא אשתמע קליה, מיד (בראשית ו) לפתח חטאת רובץ. ולא עוד אלא דאיהו זעיר במהימנותא. ולא למגנא אוקמהו קדמאין כל המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה.

בההוא זמנא דמתייחד קובי"ה בשכינתיה. כולהו חיוון מקבלין דין מן דין ברכאן. וכולהו בקדושה. ובגין דא תקינו קדושין וברכאן לכלה. ולקבל ברכה וקדושה ויחוד דקובי"ה, הכי צריכין ישראל דיהא יחודא דלהון בקדושה וברכה. והכי כל מזונייהו בברכה וקדושה, ולית קדושה בפחות מעשרה דאיהי י'. [דף כ"ה ע"ב]

ובגין

באר לחי ראי

שיחאחוו בהמלכות, וכן גורם לה להמלכות דלא קיימת צמהימונותא: בההוא זמנא דמתייחד קודשא ב"ה בשכינתיה וכו'. דלאו כל העולמות כולם מקבלים זה מה ע"י השתלשלות צבדו יחוד ברכה קדושה, וכמ"ש (ברע"מ פרשת פנחס דף רע"ז ע"ב) . מקבלין דין מן דין ברכאן וכו'. עיין (בזכר פקודי דף רס"ז ע"א) כי מי שמחפיל שמ"ע צבחה כראוי, היא מקשר כל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, וממשיך הכרכות דנגיין מיחודא דמאריה צבדו יחוד ברכה קדושה, ואם מחפיל בחוספות קדושה קב"ה קרי לפמליא דלפילא ואמר לון כחיבו להאי דר נש וכו' זכאה מולקיה מאן דאחקדש ככאי גוואל צללותא בדקאמחן וקשר קשרין וייחד יחודין ומחכוין בכלל כדקא יחוד וכו' ללוחי לא אכוד צריקניא ופלוו נאמר וחקם צבדו לילכ וחתן ערף לציתה יחוק לנערוחיה מכאי רצויה דברכאן וקדושה וחוספות קדושה דקא נעלת עיי"ש, וזה שאמר כאן: וכולהו בקדושה היינו ע"י החפלה צבוכה ליחד העולמות ופ"י חוספות קדושה כחבר, הוא ממשיך ברכאן לכל העולמות: ובצ"ד תקינו קדושין וברכאן לכלה וכו'. עיין (ברע"מ פי פנחס דף ר"ל ע"ב) יקויק לימינה, אדניי לשמאלה, חתן לימינה, כלל לשמאלה, כד אחיין לה לתופס בכמה מיני נגווא. ולכן צריכין ישראל לחתנא לון לחתא צשיחא ותשבתות צכל מיני נגווא צללותא הא קא אחיין לחופס. וצריכין ישראל למיבז קדושין לכלל צקשורא דתפילין דיד וכו' ותלת כריכין דרלוטב לקבל ג' קדושות דאיון קדוש קדוש קדוש וכו' וצריך לברכא לון צצצב צברכאן דקיש וכו' עיי"ש: ולקבל ברכה וקדושה ויחודי וכו'. ע"ל (חיקון ד דף כ"א ע"ב) וצבואורנו שם דכשמיחיד חתן עם הכלל כדת משכ וישראל נעש יחוד ברכה קדושה: והכי כל מזונייהו בברכה וקדושה וכו'. עיין (בזכר פרשת עקב דף ער"ב ע"ב) וצפי כרמי"ש, (וברע"מ משפטים דף קי"ט ע"א) דגם צאכילכ

נוכג צלניעות ומקשר עלמו ציסוד לונקבא דס"א, לא עד דס"א שלט צקדוש ח"י, חכו הענין מש"ל (צבקדמה שם) דשם שד"י רשים צצרות וצמחוח, כי צרות ומחוח הם יסוד ומלכות [מחוח גימ' אדניי וכמ"ש צבוחות] ושמה אורצים הס"א הקליפות והשדים להחלחז, וזה שסיים ודא רזא דמוזוה לכחיב שם ג"כ שם שד"י צבדו ז"י מו"ת אוחיות מחו"ה, כי שם זה מצרית הס"א שורש המו"ת, וכמש"ל (חיקון כ"ב דף ס"ו ע"א) ועיי"ש שכתב עוד דמאן דנער צרות מילכ דאיכו חותמא דליכ ז"י מו"ת מיניה דאיכו שטן יכה"ר ומלאך המות ולא יתקריב לגביה עיי"ש: ואם הוא אשתמע קליה. פי' כי מי שאינו משמש ביראה וצבוסה הוא מקלקל צמדה היסוד לדיק ומפריד הי' מן שד"י כחכר: מיד לפתח חטאת רובץ. כי מתגבר עיי"ז היסוד לונקבא דס"א שהוא ש"ד יהו"ה הי"ה"ר, וכמש"ל (צבקדמה שם) וכנאחי שם מדברי (הע"ת פרק ד' משער קי"ור אצ"ע) דהי"ה"ר שצאדם נקרא עד עיי"ש, וצוה מוכן מ"ש כאן כי מי שמקלקל צבויד של שד"י ע"י חאוחו שמגשם את עלמו צצחוג כ"ל, אז לפתח חטאת רובץ, שמתגבר עליו הי"ה"ר וניטל הי' מן שד"י, וכרי הוא מלד הס"א שהוא שד כחמור: אוקמהו קדמאין. צש"ס (צצרות דף כ"ד ע"ב): כל המשמיע קולו וכו'. פנימיות הענין מוכן עפ"מ"ש (בזכר פרשת צלק דף קפ"ט ע"א) וז"ל ארעא קדישא צרשו דקוצי"ה כות ורשו אחרת לא טאל תמן, באך אצדיקת ארעא אי קיימת צמהימונותא ולא אחתצרה צרשו אחרת וכו' עיי"ש הכה מצוחר דאם בארן שביא סוד המלכות לא אחתצרה צרשות החילונים אז קיימת צמהימונותא, חכל אם אחתצרת ח"י צרשות הס"א לא קיימת צמהימונותא, חכ ביאור כדצרים כאן כי כשנצבי קולו צחפלתו הוא סימן שאין לו חמוכ ולא אקיים צמהימונותא, ואז ממילא נשמע דמתחבר צרשות הס"א, חכ כמו כן פוגם צצבי מרומים כי הוא גורם לפורד החילונים

ושח"כ

ובגין דטבעת איהי י כגזונא יא דא ס, בה אתקדשת כלה. וצריך לאעלא לה באצבעא דילה דאיהו דיוקנא דאת ו, ואתעבידת ז, וצריך תרין סהדין דאינון לקבל ה' ה'. וכד איהי טבעת ברישא דאצבעא ואתעבידת ז, בההוא זמנא צריך לברכא לה בשבע ברכאן דירתא כלה.

בההוא זמנא דמתיחדין, (שיד א) ישקני מנשיקות פיהו. מאי נשיקות פיהו. תרין שפון דיליה

באר לחי ראי

המלכות להיות צנחתי י ואז עולית לראשו של הו' להיות צנחתי אשת חיל עטרת צעלה, ונעשה צסוד לורה זי וכזכר למעלה, ור"ל לכך מצרכין זי צרכות לכלה לרמז לעמך זה, וכמו שמפרש ואזיל וצריך תרין סהדין דאינון לקבל ה"יה. ע"י (צמאורי אור ערך עדות) שכתב דגוי"ה נקראים עדות, וכ"כ (צקבלת יעקב, ערך עדות) צשם הרמ"ז (פ' השא"ל) כי מה"ע כתוב נבי עדות ועמדו שני אנשים כי צחתי גוי"ה הוא רגלוק ועמידה עיי"ש, ולזה יתכן כלן מ"ש שחס סוד סי"ה, והיינו כמ"ש (צפרע"ת פרק א' משער הלוג'ז) שהמלכות נבנית ע"י גוי"ה דז"ה, ע"כ צב"ה אחרונה דשם צ"ן יש צה צי הכי"ן שפ"י גוי"ה דז"ה נבנית המלכות, על כן יש צה צי הכי"ן המרמזים לגוי"ה עיי"ש, וזה ציאור הדברים כלן דמה"ע ל"ל צשעת הקידושין צי עדות, שהם גוי"ה דז"ה שהם סוד צי הכי"ן שעל ידיהן נבנית הכלה שהיא סוד המלכות הרי אחרונה של צ"ן כלומר: בההוא זמנא צריך לברכא לה וכו'. ע"י (צרע"מ פנחס דף ר"ל סט) שהצי שמות הוי"ה אדניי הם סוד חתן וכלה כד אתיין לה לחופה צכמה מיני גנוגה וכו' ולריך לברכא לה צשצע צרכאן דאינון שצע צרכות דק"ש צשחר שחיס לפניה וכו' עיי"ש. בשבע ברכאן דירתא בלה. ע"י (צרע"מ צבר דף ק"ח ע"ב) דשכינתא אהקריאת צה שצע מסערא דאמא עלאה דאחמר צה שצע ציוס הללתיך. וע"י צדצרינו (צהקדמה דף ע"י ע"ב) שכי דהטעם הוא משום דכל השפע הבא מ"ה אל המלכות נוקצא דיליה הוא צה מציינה אמא עלאה, והשפע הוא זי שמות של השם ג"צ דל"ה צכה, ועיי"ז נגדלת צדי הוי"ה שלימות שהם סוד זי חתונותם של צה עיי"ש, ולזה אמר הכה שמצרכין לכלה זי צרכות כנגד הצי שמות שמקבלת מצעלה הצי אורות של אמא עלאה וכאמור: בההוא זמנא דמתייחדין ישקני וכו'. ע"י (צע"ח דרוש ד' ודרוש פ' משער מ"ג ומ"ד) שיש צי זוגים, זוג דנשיקין והוא זוג העליון. חווג החתונת הוא זוג דיסוד. ואין לך צעולם שום זוג דיסוד שלא יקדים לו זוג דנשיקין עיי"ש, וזה שאמר צב"ה זמנא דמתייחדין וכו' ישקני. ר"ל

ושחיה צנוניה עושין סוד יחוד צרכה וקדושה עיי"ש. ולית קדושה בפחות מעשרה. הוא מימרה צש"ס (מגילה דף כ"ג ע"ב) ומצורא שם הטעם דצרכת המזון וצרכת חתנים ל"ל צעשרה משום דכתיב ונקדשתי צחוק צני ישראל וכל דצר צקדושה לא יכיה פחות מעשרה עיי"ש, הרי דצצרכות המזון וצרכת חתנים יש צרכה וקדושה, וכשאוכל ומחזוג עם אשתו ציחודא שלים כראוי שלא לשם תאוה ח"ו, נעשה סוד יחוד קוצ"ה ושכינתיה, הנה מצורא כי הסוד יצ"ק של אכילה חווג חתן וכלה ענין אחד הוא. דאיהו י. סוד החכמה שהוא קודש כמש"ל (סוף תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) ולית קדושה פחות מעשרה וקדושין אינון מסערא דחכמה דאיהו יו"ד קודש ישראל וגוי עיי"ש צציאורנו. ובגין דטבעת איהי י וכו'. פ"י דמה"ע מקדושין הכלה צעצעת קדושין, כי הטבעת הוא לורה י וכמ"ש (צמק"מ צראשית דף ע"ו ע"א) צסוד קוערא צגולמא נעין צעיקא דעוקא מרמז לאות י עיי"ש, והיינו כי ענין הקדושין הוא צחכמה שנקרא קודש וכמו שכתבתי לעיל (ריש תיקון ה' דף י"ט ע"א) [וע"ל סוף תיקון י"ב סט]. בה אתקדשת בלה. פ"י שהכלה שהיא סוד המלכות נותנין לה הטבעת שהוא סוד אות י ומתקדשת צה, כי צה היא מקבלת השפעא מצעלה ז"ה מאורות מקיפי החכמה שיש לו, וכמ"ש צסידור צנוניה הקדושין. וצריך לאעלא באצבע דילה וכו' היינו שהיא פושעת האצבע ומנסת אלצע דילה צחוק הטבעת: דאיהו דיוקנא דאת ו פ"י שהאלצע הוא כלורה אות ו שהוא צעיר, ור"ל שכל זה כגומא דלעילא, כי גם המלכות דלעילא עושיה כן, לפי כי כל תיקון הנוקצא דז"ה הוא כעצמקא צאורות החכמה שהוא סוד י ואז נעשית צנחתי אשת חיל עטרת צעלה כנ"ל, וצכן היא משתדלת להשיג מצעלה הטבעת שהוא סוד אות י סוד החכמה, כיון שאינה יכולה לקבל אורות החכמה מאצב עלמו כי אס ע"י צעלה, וכאשר מקבלת אורות החכמה שהוא י נעשית הגא על רישיה צסוד אשת חיל עטרת צעלה. ואתעבידת ז. וכמ"ש (צדף הקדום) שאות זי מרמז לתיקון

דיליה יתי ותרין דילה. אינון ארבע גדפין דחיוון דאתמר בהון (יחזקאל א) וארבע כנפים לאחת להם. וכד אתכלילן תרין אנפין דיליה ותרין דילה. ודי דרווען דתרווייהו, אתמר בהון וארבעה פנים לאחת, וארבע כנפים לאחת להם.

ואינון ארבע אנפין יקריק ארבע גדפין אדניי. בחבורא חדא יאקדונקיי. כד מתחברן אתון אקרי חשמל. חית אש ממללן. זמנין חשות זמנין ממללות. ובגינייהו אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך. בגין דמתחברין חתן וכלה תמניא יתי אתון כחדא.

אינון

באר לחי ראי

אתון, ר"ל שכי' אותיות יקריק מתחברים עם די' אותיות אדניי בשילוב, ולא החיות שהם צחי חשמיל. זמנין חשות. נשעת הזווג. זמנין מסללות. שלא נשעת הזווג, אלא נשעת עליותן ובגינייהו אתמר. נשיים (זכרות דף נ"ג וצסיף זכר דף ס"ז). גדול העונה אמן יותר מן המברך. עיי' (זכרעיי פנחס דף רכ"ח). צמוד עתים תשות ועתים ממללות, כי כשמתייחדים הוי"ה ודלניי כחדא הם צבחי תשות, אבל צומנא דפניהם וכנפיהם פרודות היינו שהוי"ה מן אדניי צפרודא וכו' אז ממללות למשאל מחונא עיי"ש, וזה היא המשך הדברים כאן דהעונה אמן הוא גדול מן המברך, כי במצרך ממליל חמיד למשאל שפע, ואינו מיוחד ציי' שיכיה פניהם וכנפיהם מחוזרים, אבל העונה אמן שהוא שומע ושוחק נשעת שהשיץ מצרך אזי הוא אז צבחי חשרית, ועיי' מיוחד ציי' בחיבורא חדא, ומחבר הכי פנים עם הכי זרועות ודי כנפים כאחד כגיל. ונשעת שצויה אמן הוא צבחי ממלל ויש לו מענית שחיהם של תשות ושל ממללות וכאמור. תמניא אתון כחדא. היינו כמיש (זכרעיי פרק צי משער טונית אמן) דבעניית אמן נשעת סוד חיבוק ונישוק ומתייחדין עיי' הכי שמות הוי"ה ודלניי בשילוב, וחילוק יש צענין זה, כי צנישוק של אמן דזכרה בעמידה מתייחדים כדי אותיות של יקריק עם כדי אותיות אדניי שים, אבל צשאר הנישוקין מקדימין אותיות הוי"ה דזכורה לאותיות אדניי לנשקבא, כי הזכר מתעורר מתחלה ונשק לבטקבא, עיי' אותיות הוי"ה קודמים לאותיות אדניי, דכיינו כי מתחלה יורד יריד דהוי"ה, ואח"כ עולה אי' דלדניי, וכן שאר אותיות, אבל צנישוקין דעניית אמן של זכרה בעמידה שניהם שים ציחד, זה נשק לזה וזה נשק לזה, עיי' שני השמות משתלבים צשוק, כשמחיל י' דזכורה לירד אז עמש מתחלה כא' דלדניי לעלות, עד שפוגשים כל כדי אותיות הוי"ה עם כדי אותיות אדניי זה צוב צנישוקל אחד עיי"ש, וכיון דכאן מיירי צמצרך ועוטב דזכרות בעמידה, עיי' אמר חמניא אתון כחדא, דכיינו כי צזכרה בעמידה מתייחדין כדי אותיות כחדא וליה קדימה לאותיות הוי"ה לאותיות אדניי

כי קודם כזווג התחתון נעשה זווג דנשיקין: מאי מנשיקות פיהו. ר"ל שכיח די לומר פי, ואותיות היו הן מיותרין, וגם נשיקות הוא לשון רבים, ומפרש שזה קאי על זווג העליון דנשיקין של זוי"ה. הי עם די סוד חתן וכלה. תרין שפוזן דיליה וכו'. פי כי כל אי נושק צבי שפתן: אינון ארבע גדפין. כמו שפרש לבין דשפתים נקראים גדפין: לאחת להם. ר"ל כיון שנכללים זוי"ה צשפתותיהם וצחיבוק שאר הכזרים זה צזה עיי' סוד הנשיקין, עיי' נחשז לכל אחד די שפתים, שהם כענין די גדפין. וכן צפנים וזרועות אעיי' שאין לכל אחד רק צי זרועות וצי פנים, עיי' החיבוק נחשז לכל אי די זרועות ודי פנים: תרין אנפין. פי כי לכל אדם יש לו צי פנים, פן אחד צלד ימין החוטם, ופן אחד צלד שמאל החוטם, וצירוף שניהם נקרא פנים (מיוטע רבים שנים היינו צי פנים): ואינון די אנפין יקריק פי כי מצחי כדי אותיות יקריק נעשה הפנים, וכת"ש (זכרעיי פנחס דף רכ"ט ע"א). [עיל צבסדמה דף י' ע"א וצביאורנו ע"ש]: ארבע גדפין אדניי. גם זה מצוהר (זכרעיי ע"ש) שכי' כנפים של החיות הם סוד די אותיות אדניי עיי"ש. בחבורא חדא יאקדונקיי. היינו כי השם הזה שהוא שילוב הוי"ה אדניי, צענין שהאותיות הוי"ה הם קודמים לאותיות אדניי, הוא כשמחוזרים הוי"ה עם אדניי צבחי נישוק, וכמיש (זכרעיי פרק צי משער אמן) עיי"ש: כד מתחברן אתון אקרי חשמל וכו'. גם זה מצוהר (זכרעיי ע"ש) צבחי זמנא דנחית יקריק לגבי אדניי, צכל אשר אחמר צבו צעמדם תרפייה כנפיהם, ודאי חא דחשמל חיות אש עתים תשות ועתים ממללות וכו' צבחי זמנא דמתייחדין קול ודיבור כחדא דלימין יאקדונקיי חשות, אבל צומנא וכו' עיי"ש, וציאור בענין צלארך ייתר קאח עיי' (זכרעיי פרק כי משער בעמידה) כי חשמיל הוא מספר מלצוי"ש, וכיינו כי צזמן הזווג מלבישים החיות אל הקדושה ומכסים שלא יסחלבו שם החיזונים עיי"ש, וכו' ציאור הדברים כאן. צבצורה חדא וכו'. ר"ל צזמן שזיי' מחוזרים אז מתחברים

אינון ד' חיוון (אינון אד') ואינון אריה שור נשר אדם. אריה מקבל עליה י' במוחא. ובזמנא דאיהו בימינא דאתמר ביה. (שם א) מפני אריה אל הימין לארבעתם הרוצה להחכים ידרים. שור לשמאלא לקבל לבא. ה'. הבל דלבא תמן ה', מצפון זהב יאתה. בההוא זמנא דאיהי ה' בלבא הרוצה להעשיר יצפין.

י"ק דחילו (ט) ורחימו. אבא ואימא (ט) דרועא ימינא ושמאלא, ויעביר חסד וגבורה. דסלקין לחושבן ע"ב תיבין ורי"ו אתון דע"ב שמהן. ודא רזא דויעביר, עיבור כלל תרווייהו.

ג

באר לחי ראי

שוד לא ח' מסערא לקו ימין שכוה הכמכה וכחסד וכמש"ל מלשון החיקונים להכלן שם אנשי חיל מסערא דחסד דתמן י' ובגיונה אחמר כרוכה להכמים וכי' וכי"ל הרוצה להחכים ידרים וכי' הריצה להעשיר יצפין הוא מיתרל בש"ס (צ"ב דף כ"ה), ולפי האמור נאמר זאת על עבודת השי"ת שברוכה לעבוד את ה' בהרבה ידרים, כי אהבה הוא צקו ימין ששם הוא להעשיר יצפין נאמר על כרוכה לעבוד השי"ת ציראח שהוא מלך הגבורה שצד שמאל הכסא, וכמו שמערת ואזיל: שור לשמאלא לקבל לבא. היינו מי שעינד השי"ת צמדת היראה שהוא צלל שצד מסערא דשמאל קו הצובה כמו שמפרש ואזיל, הוא ממשך השפעתו משור שמאיר צו אוח ה' ראשונה שהוא צינה שצקו שמאל, (וכן גם הלך הוא צשמאלו של האדם): ה' הבל דלבא. ר"ל שכלל צה מכלל, ע"כ מרומח כי הצ"ל הוא אותיות ה' ל"ב, ר"ל שכלל שריח ה' שהוא צינה. חכ שחמר: תמן ה'. פי' ה' ראשונה: מצפון זהב יאתה. ר"ל לכן אמרין כרוכה להעשיר יצפין כמו שמפרש ואזיל, כיון שעבוד מיראח נחשור הכה שצקו השמאל ששם החיב הנקראה שור מקור העשירות צסוד ורצ תצואות צכה שור: י"ק דחילו ורחימו ע"י צכסא מלך כחן, ולהכלן (ריש תיקון כ"ו דף פ"ט ע"ב) שכוכה צראיות שדחילו צה מאצח ורחימו צה מאמא שיי"ג, ידצרו מוכרחים לעפ"ד. כי ענין זה נכלל ונשנה (צתיקונים מ"ח דף ע"ז ע"א) ושם נאמר לכדיח קן, ח"ל מאן דחיל לקצ"ב שרייח י' צלוציה ומאן דרחים ליה שרייח ה' צמחיה עכ"ל: דרועא ימינא ושמאלא. ר"ל כי העובד מיראח הוא מסערא דדרושה ימינא. והעובד מיראח הוא מסערא דדרושה שמאלא, וכמש"ל (תיקון כ"ח דף כ"ו ע"א) להכבה הוא מסערא דימינא, ויראח הוא מסערא דשמאלא שיי"ג: חבד וגבורה וכו'. פי' (בפרש"ה פרק א' וי' משערי הסליחות) צסוד ויעביר, שכוה אותיות ע"ב מספר חס"ד עם אותיות רי"ו מספר גבורה, והוא ענין הסכלות ימין ושמאל שמשכה פי' החיבוק ורוע ימין עם רוע שמאל.

אלג"י: אינון ד' חיוון אינון אד' ואינון אריה שור נשר אדם וכו'. הכי כלשון זה הוא צכל בדפוסים (חיוון אד'), והצינו כל המפרשים שכוה שכל כד' צה להשלים כצ' אותיות ג"י של השם אלג"י, ור"ל שכוה תיות כס נגד ד' אותיות אלג"י, והיינו כמש"ל (תיקון א' דף י"ח ע"א) שצמלכות שכוה סוד שם אלג"י תמן ד' חיון אש"י"א, וכדי אותיות יקו"ק נכיר צהן עיי"ג, חבל עפ"ז לא יוכלתי להצין המשך הדרוש צזה, ופי' המפרשים דחוק צעינו לפי קט שכלי, ולולא דמסתפינא ר"ל שכוה שכל ה' הוא צה להשלים אות ה' להיות חיבה אד"ם, והדברים יתייחדו עם מאמר החקונים להכלן (ריש תיקון ע' דף קכ"א ע"א וע"ב) פתח ואמר זה ספר תולדות אדם, אינון ארבע אנפין דאש"י"א צצכהן אשתמודעין פרלופין דצני נשא, וכלהו אנפין אינון השימין צצרכה אתון דאינון יקו"ק, מאי אד"ם, יו"ד ק"א וא"ו ק"א ועליה אחמר כחפארת אד"ם לצכה צית, מאן צית דליה, דה שכינתא דאחקריאח דמות אדם דכל דמיוון ופרלופין דצני נשא צכ אשתמודעו וכי'. פתח ואמר וחתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראוי חלקים, אנשי אמת, שונאי צלג, אנשי חיל מסערא דחסד דתמן י' ובגיונה אחמר כרוכה להחכים ידרים, יראוי חלקים מסערא דגבורה דתמן ה', וצכ אחמר כרוכה להעשיר יצפין, אנשי אמת מסערא דעמודא דאחמעינא דתמן ו' ותמן אמת, שונאי צלג מסערא דמלכות דתמן כ', בא הכה ד' חיקוקן דאינון פרלופין דצני נשא עכ"ד, ועל קוטב המחמר כחכר יוסב במאמר כחן, ויתייחדו הדברים שאמר אינון ד' חיוון אינון אד"ם. ר"ל שכלל אד"ם העובד ה' שהוא צכלל אנשי חיל כחכר, נשרש צו ענין כד' חיות ששם נגד כד' אותיות הוי"ה. ואמר: אריה מקבל עליה י' בצחא. ר"ל שעבודה האדם צכוכה וברוכי תורה ועבודה צמחשצות קדושות צמח חכמה כראוי. הוא מכה החיב שנקראה אריה שכוה מסערא דאות י' מכו"ה, ואמר הפעם כי למה האריה הוא צימין ככסא שהוא קו הכמכה, והכמכה היא צמחא: ובזמנא דאיהו בימינא. ר"ל כשכוה

ו דא אורייתא דשריא בפומא. וברוחא דפומא פרחת על נשר. דנשר איהו חוטמא. תרין גדפוי דילה תרין שפון. ועלה אתמר (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ודא עמודא דאמצעייתא.

דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא. ברחימו ודחילו. ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחת (י) לעלא, (נ"א ובהאי נשר) וכתר ביה תליין בני חיי ומזוני. דאיהו מזלא דכולהו

באר לחי ראי

וברוחא דפומא פרחת על נשר. פי שהארס לומד ומוליא מרוח פיו דיבורי התורה הוא פרחת לעילא לך בעמודא דאמצעייתא שנקרא נשר, וכמוכר: דנשר איהו חוטמא. ר"ל כי אורח החוטם מרמז על זה שהוא באמצע הפנים וארוכה כלורת אורח וי שהוא סוד עמודא דאמצעייתא, וזכור למעלה מן הפה, שהתורה שמוילא מפיו פרחת לעילא לך החוטם סוד אורח וי שהוא עמודא דאמצעייתא שהוא סוד הנשר וכאמור. תרין גדפוי דילה תרין שפון. ר"ל כי דיבורי התורה היואלים מן הפה ופורחין לעילא כמוכר, הוא פיי השפתים שהם פוחחין וסותמין יאירת הכל הפה של דיבורי התורה: כי עוף השמים היונו נשר כמיש (משלי ו) דרך הגשר נשמים וכמש"ל, והיונו כי שמים הוא אש ומים סוד עמודא דאמצעייתא שהוא ת"מ כולל חסד וגבורה, כמיש (צבא צראשית דף י"ז ע"ב וצבאר דוכתין), והיונו שפיי עמודא דאמצעייתא עולה הקול ודיבור של דברי תורה לשמי רוס למעלה למעלה ראש עד הכתר: ובעל כנפים יגיד דבר ר"ל שכל זה הוא רק פיי אהבה ויראה שהם צחי כנפים, שעל ידם פירחת התורה לעילא וכמו שמפרש ואזיל: ודא עמודא דאמצעייתא. רז"ה לומר שסוד נשר הכוכב הוא עמודא דאמצעייתא, שעל ידו פוחחין הקולות ודיבורי התורה למעלה עד הכתר וכמש"ל, והיונו פיי הכי כנפים אהבה ויראה כמו שמפרש ואזיל: דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו. פי (בתקונים מז"ח דף ע"ז ע"ס) מאן דחיל לקב"ה שרייא וי בליציה, ומאן דרחים ליה שרייא כי במוחיה, ועל אלק תרין אהון אתמר הנסתרות לבי אלקינו, דמאן דחיל לקב"ה או רחים ליה סתים איהו מבני נשא עכ"ל. וזהו ציור הדברים כאן, ור"ל כי כמו שהמוח והלב הם עמומים ואינם גלויים כי הם מאצרים הפנימיים שצאדם, קן דחילו ורחימו החלויים בהם הם נסתרים לבי אלקינו, אשר רק אלקים יראה ללך ואח שום אדם יודע מה שצננו, ואמר דחכמה ובינה ור"ל לימוד התורה בחכמה ובינה שהם חלויים ואגודים באהבה ויראה שעל ידם יעלו למעלה וכאמור: לא פרחת לעילא. עד הכתר, מפיו ששמודא דאמצעייתא אינו חלי צו רק באר"ה שהם דחילו ורחימו, ומי ששוכד

כי ע"כ הוא צימין ורייא צשמאל עיי"ש, ועיי (צפ"ח פרק ג' משער הכללים), וזה הוא ציור הדברים כהן. דסקין לחושבן ע"כ תיבין ורי"ו אהון דע"ב שמהן. והיונו עיי"ש במצור (צפ"ח פנחס דף ר"ל ע"ב) צמוד החיזוק של חתן וכלה שהם כ"ב שמות הוי"ה אדני, צבאי זמנא דמתחידין צחי צרכאן ללותא דאינון חיי פעמים יקרי"ק דסקין ע"ב, וגי ללותא תקינו בכל ללותא חיי הויות דאינון ריי"ו עיי"ש, ולזה אמר הכה שסוד ריי"ו הם סוד ג' פעמים ע"ב, דע"ב שמהן דויס"ע וויצ"א ויי"ע, וכמש"ל (צבקה"מ דף ו' ע"א) מהאי א"ח תליין ע"ב שמהן, וציארנו שם עפמי"ש (צפ"ח ע"ב) ש"כ רכ"ז ע"א וצתיקונים מז"ח דף ע"ג ע"א ופי"ב) שפיי יתוד כ"ב שמות הוי"ה אדניי צכה כ"ד חיות של המרכבה, נחשורר כה הפ"ב שמות של ויס"ע וויצ"א ויי"ע עיי"ש, וזהו אמר הכה שמי שעובד בש"מ צ"י מדות יראה ואכצה ומיוחד הוי"ה ואדניי כמוכר, עשה יתוד זה לחיזוק של ויעבורי אהיות ע"ב ריי"ו, והיונו שנחשורר כה הפ"ב שמות של ויס"ע וויצ"א ויי"ע: עיבור"ך כלל תרווייהו. פי כשמתחידין זיי"ב בחיזוק כ"ל, אז נכלל זרוע ימין שלו עם זרוע שמאל שלה, זרוע שמאל שלו נכלל עם זרוע ימין שלה, וימין ושמאל הם סוד חס"ד וגבורה מספר ע"ב ורייא כ"ל, וצבאכללים זה צוה מתעברים זה מזה, חכו כי תינת עירו"ב ותינת עיבורי"ר הם יירוף אהיות ויעצ"ה, וכמי"ש (צפ"ח ע"ב ע"ג).

ו דא אורייתא דשריא בפומא וכו'. ע"ל (תיקון כ"א דף נ"א ע"ס) שכתב אהבה מסערה דומיאל, ויראה מסערה דשמאלא, חורב מסערה דעמודא דאמצעייתא עיי"ש, ולזה דרש הכה שהתורה שמוילא מפיו באהבה ויראה שהוא סוד אורח וי דכלל תרווייהו ימיונא ושמאלא, הוא נשר סוד חיי"ב כ"ב חיות שהוא כנגד אורח וי מהוי"ה, וכמי"ש (צבאר יתרו דף ע' ע"ב) חז"ל דרך נשר צשמים ממש, וצני"ב אריה לומינא שור לשמאלא נשר באמצעייתא עכ"ל, ולזה אמר הכה דמי שלומד תורה ומקיים מצוות באהבה ויראה הוא כ"ד אהיות יקרי"ק, שהם כנגד אהבה ויראה, סוד י"ק חודש, ומלות סוד ו"ק, ולזה אמר שכי של בשם שהוא כנגד חורב כאמור הוא סוד הכתר של המרכבה וכאמור:

דכולהו. ואיהו לא תליא במזלא. ובגין דא אוקמהו בני חיי ומוזני לא בזכותא תליא מלתא. אלא במזלא תליא מילתא. דחסד איהו זכותא.

ה' זעירא ית' דמות אדם, בה אשתלים יקר'ק, והיא (ה) מלכותא קדישא. איהי מצוה. עשיית פקודין דאיהי שריא ברמ"ח איברים. ותורה ומצוה ית' עלייהו אתמר (דברים כט) והנגלות לנו. ותורה ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא ולמיקם קדם יק'ק.

איהי

באר לחי ראי

שור גשר ועולין עד הכתר, להשלים המאמר אמר שאם מקיימים גם מלות אזי עיי קיום המלות נשלם פלגוף כדי של הדי חיות שהוא אדם, שהוא סוד אות ה' תחאה, ונשלם בשם הוי"ו ועולה עד הכתר, ומפרש דבריו כי המלות הם סוד ה' אחרונה, וכמ"ש (בתיקונים מז"ח שס) ולאמר שנרמז החיוב הדי שהיה דמות אדם נקראת ה' זעירא, והיינו כמ"ש (בלק"ה פי בראשית) דסוד ה' זעירא דבבבבב"ם היא מלכות נוקבא דז"א עיי"ש, והיינו כי נודע מדברי המדרש (בראשית פי י"ב ס"ו ע"ו) בבבבב"ם זבבבב"ם עיי"ש, והנה נודע מדברי הארז"ל (בצ"ח פרק ד' משער קיטור ארז"ע) כי אברהם הוא בסוד מ"ש חז"ל זכרי עס ו"ק רמ"ה, כי אברהם הוא מספר רמ"ה [ועי' צובר בראשית דף כ"ב ע"א] (רמ"ה חיצון דק"ש כלולין באברהם עיי"ש) וזה הוא ביאור הדברים כאן, שדמות אדם הוא סוד ה' זעירא של בבבבב"ם, כי מצוהר (בחס' צ"ב דף י"ח ע"א דד"ה מ"ין) לאברהם נקרא אדם כמ"ש האדם הגדול צענקים וכו', ולפי האמור יתקן שבה של בבבבב"ם הוא זעירא כיון שבבבבב"ם הוא ירמ"ה לאברהם סוד האדם שהיה חיה הרביעית נוקבא דז"א, שהוא עדין זעירא בצוה"ר, וא"ל לתקנה ולגדלה בקומה שלימה רק עיי קיום הרמ"ה עשין מספר אברהם כמ"ל, ועיי' תהגדל המלכות בכל רמ"ה אברהם, כי קיום המ"ע חלוי צרמ"ה אברהם: דמות אדם בה אשתלים יקר'ק עיי (בצ"ח שער דרזשי הל"ס שס) כי יש חילוק בין ל"ס לדמות, כי ל"ס הוא לזכר, ודמות הוא לנוקבא, כי ל"ס הוא שלש אותיות יקר'ו שהם הזכרים, וה' אחרונה היא דמות שהיא נוקבא עיי"ש, וזה שאמר כאן ה' זעירא שהיא נוקבא דז"א כמ"ל הוא דמות אדם, כי דמות הוא צנוקבא כמ"ל, וזה ר"ל צו ה' אשתלים הוי"ו, כי ז"א הוא ג' אותיות יקר' וס' ה' אחרונה אשתלים: איהי מצוה עשיית פקודין. היינו כמ"ל שססך החוצה חלוי צו שהוא ז"א בעל"ה דמטוניחא, ועסק המלות חלוי צו' שהיא המלכות נוקבא דז"א. לא יכילת לשלך ולמיקם קדם יק'ק. ראיתי בתיקונים דפוס ליווארני (משנת תר"ו) שהג"י קדם יק'ק. והיא גירסא נכונה. והיינו כמ"ל שז"א

הש"ית דחילו ורחימו הוא אה"ד בחכמה וזינה, ומשם פילה עד הכתר: ובהאי גשר ובתר ביה תליין בני חיי ומזוני וכו'. כן הוא בגירסא דפוס אמשטרס (משנת תק"ח) שהדפים הכסא מלך, וזהו נכון לעי"ד, והוא מובן עפ"מ"ש (בתיקונים מז"ח דף ע"ה ע"ב) דמתחלת אותיות יקר'ו נפקין בני חיי ומזוני עיי"ש, והוא מובן עפ"מ"ש (בקהלה יעקב, ערך מלחא חיה צו) דכתר הוא סוד מלחא דטובה, משום שבכתר הן הוי"ו תקוני דיקנא עיי"ש, ולפי האמור הכל עולה בקנה אחד, כי עיי הגשר שהוא סוד לימוד תורה דחילו ורחימו שפירחה לעילא עד הכתר וכאמור, יכולין להמשיך בני חיי ומזוני מהיי"ג תיקוני דיקנא. דאיהו מזלא דכולהו פי שבכתר חלוי הי"ג ח"ד שהוא שורש המלחא, וכאמור. ואיהו לא תליא במזלא ר"ל כי עיני המזל שחלוי בהיי"ג תקוני דיקנא הוא בסוד ויעצ"ר, שהיא מכה התכלות חס"ד וגבור"ה מספר עיי"ב רי"ו אותיות ויעצ"ר, וכמ"ש (בפרפ"ה שער הסליחות שס), וזה לא שייך בכתר בעלמו כיון שאין צו סערה דגבורה כלל, וכמ"ש (בצ"ח פרק ה' ופרק ו' משער א"ח) דכתר ה' רחמים גמורים, יען כי נתלבש צו חסד דעתיק יומין עיי"ש. ובג"ד אוקמהו. צ"ש"ם (מו"ק דף כ"ח ע"א). אלא במזלא תלייא מלתא. ר"ל רק עיי לימוד תורה דחילו ורחימו שפירחה לעילא בסוד גשר שמעוררים הכה דויעצ"ר שהוא חס"ד וגבור"ה, שעיי נמשך השפע ממזל עליון ותחתון של הי"ג ח"ד, שהיא סוד ויעצ"ר כמ"ל דחסד איהו זכותא הוא חוזר למעלה שאמר ואיכו לא חלוי במלחא, ומפרש דבריו כי כתר הוא כולו חס"ד ואין צו מסערה דגבורה כלל, עיי לא שייך לומר על השפעתו שהוא מקבל מעתיק יומין עיני ויעצ"ר שהוא סוד מלחא שז"א בהשתתפות סערה דגבורה כמ"ל, רק זכות שהוא מסערה לחסד, וכמ"ש (צובר פי שמונה דף ו' ע"א) במאמר דר' ייצא סבא דבהיכל זכות מהפכין בזכות דבר גש לחסד גמור עיי"ש, וכי"כ (במאורי אור, ערך זכות) דבהיכל הזכות הוא החסד עיי"ש. ה' זעירא דמות אדם וכו' איהי מצוה. לאחר שמתפשט עיי"ו לימוד תורה דחילו ורחימו, מאריך בג' אותיות יקר'ו, שהם סוד ג' היות אריה

איהי כלילא דכולא. ועל כולא אד"ם. יו"ד ק"א וא"ו ק"א. דא מחשבה דסליק כולא עד א"ס. במלכותא אשתלים כולא עילא ו ותתא.

ואיהי כלילא מד' פרשיין דקריאת שמע דאנון רמ"ח תיבין עם אל מלך נאמן. ובגין דלא יעבדון הפסקה, תקינו למהדר שליחא דצבורא י"י אליקכם אמת.

וכד ישראל אמרין שמע, ודאי (נ"א מארי) חיזון שמטין גדפיהו. באן אתר, בכנפי מצוה דאתמר

באר להי ראי

(צבוקמה דף י ע"ב), וכויוו כמ"ש (צפ"ח סוף פרק ג' משער חיקון הנוקצה) כי המלכות יש לה שורש עם כל ספירה וספירה, וכמ"ש בחיקונים וזכור דלויכי שלימו דכל ספירה וספירה עיי"ש. ועיי (צפרע"ח פרק י"ב משער החפילין) איך המלכות כלילא מכל עשר, ולא יוכן שפ"י קיום המלכות דחילו ורחימו צבוקה מחקין המלכות צלל בעשר ספירות, אפילו למעלה צפירות הכתר יש עם צחי התיב רצופים שהוא האד"ם ושלמת עיי מחשבה סוד תשי"צ מ"ה וכלומר: ואיהי כלילא מד' פרשיין דק"ש. עיי (צפ"ח פנחס דף רכ"ח ע"א) שכתב שם ג"כ צרמ"ח חיזין דלויין דצבוקה פרשיין דק"ש עיי"ש, ודבר תמוה הכל והחס, הלא לא יש צק"ש רק ג' פרשיות, וכד ראינו (בחיקונים מח"מ דף ע' ע"א דג"ה חלון) שכתב ג"כ דצק"ש איח צב ד' פרשין, וחסש שם (פרשח ואכנת ל"ב פרשיות) שמע ישראל וצבוקמה פרשח א', והאכנת פרשח ב', ופרשח זביה אס שמוע עד ושמהם הוא פרשח בג', ומן ושמהם עד סוף הפרשה הוא פרשה ד', ופרשה דלויית הוא כלילא מכלבו עיי"ש: דלא יעבדון הפסקה וכו'. עיי (צב"י לוי"ח ס"י ס"א) בצבור דברי החיקונים צבוקה, דר"ל שמהבג קדמון ה"ב לומר אל מלך נאמן קודם שמע ישראל, ואח"כ צבוקה כדי שלא יפסיק צן צבוקה בצבור צעמו ישראל לשמע, יתקנו צמקומו שיחזור ש"ן כי חלקים אמת עיי"ש: וכד ישראל אמרין שמע וכו' ודאי חיזון שמטין גדפיהו. עיי (צפ"ח פ' פנחס דף רכ"ח ע"א) צבור עתים חשות וצתים ממללות, ותמוז חז"ל כשדיובור יולא מפי הקצ"ח חשות, וכשאין דיובור יולא מפי הקצ"ח ממללות, ביינו כי צענה ק"ש צוקל שאז הוא צבחי דיובור שיולא מפי הקצ"ח ומחייחין קול ודיובור כחדא שהוא יתוד בו"ה אדני, אז כד מיות חשות ושמטין גדפיהו, אבל צענה שמוכה עשרה צענאי שאז הוא צבחי און דיובור יולא מפי הקצ"ח, אז חיות אש ממללות ופתחן גדפיהו עיי"ש: באן אתר, בכנפי מצוה. עיי (צפרע"ח פרק ג' משער סק"ש) שכתב ח"ל בצבוקה אל מבר וכתב וכו' מלרע כנפות הארץ, אז חותן כנפות של כנפות המוחים ככתב תמיחם שיפלו

עולה למ"י עם החורה לאצח ותמא, והמלכות עולה למ"י לאצח ותמא עם המלות, וכויוו כי מ"ש (צפרע"ח פרק ה' משער סק"ש, וצפ"ח דרש א' משער מ"י ומ"ד) דזוי"ג הם עולין למ"י לאו"ח, לפי האמור כאן היינו כי ה"א עולה למ"י עיי החורה, והנוקצה עולה למ"י עיי המלות, ועלייתם הוא נאצח ותמא סוד י"ק, וזה ביאור הדברים כאן שהמלכות אינה יכולה לסלק ולעלות למ"י ל"ק עיי המלות של ישראל, רק אס עשין אותם דחילו ורחימו. איהי כלילא דכולא ר"ל שהמלכות שהיא דמות החיה רצופים סוד דמות האדם כג"ל כלל כל כד' חיות המרבה, וכמ"ש (צבוקה יתרו דף פ' ע"ב) אריה צוייחא שור צשמאלח נער צוייחא אדם כלול כלבו וכנל אחלילין צבוקה עיי"ש. ועל כלא אדם יו"ד ק"א וא"ו ק"א. ר"ל דגם ז"א נכלל בחיות אד"ם כי אד"ם הוא מספר שם מ"ה צבור צח אד"ם לשבח על כסא כשכ"ח מוכנה ד' חיות הקודש, ביינו עיי קיום המלות דחילו ורחימו כג"ל, והוא צבור דמות כמראה אד"ם עליו מלמעלה ש' (לפול צבוקמה דף ד' ע"א) וצשאר דוכתי שהוא ז"א סוד שם מ"ה מספר אד"ם ועיי"ש צבוקה: דא מחשבה דסליק כלא עד אין סוף. ר"ל מחשבה היא אחיות תשי"צ מ"ה. כמ"ש (צפ"ח פרק ה' משער ענתי"ח), וע"ל (חיקון ס"ט דף קפ"ו ע"ב) דכתר עליון הוא סוד המחשבה דלעילא, וע"ל (צבוקמה כ"ב דף י"ז ע"א) דמחשבה דלגאו הוא סוד שם יו"ד ק"א וא"ו ק"א ועיי"ש צבוקה, וזה הוא ביאור הדברים כאן, דגם כשמקיימין המלות דחילו ורחימו כג"ל ומחקנים האד"ם שיצוה לשבח על כסא, עם כל זה אס עשין צלל כוונת ומחשבות קדושות עילין רק עד אצח ותמא כג"ל, אבל כשמקיימין הכל גם צבוקה וצמחשבות קדושות אז עולין עד כתר שהוא סוד מחשבה דלעילא שצוצע מאור אין סוף צ"ה וכלומר: במלכותא אשתלים כולא עילא ותתא. הוא כמפרש שלא יקשה צבוקה כי הלא כחצנו שחיה רצופים שהיא סוד אד"ם היא המלכות, וא"כ איך אנו אומרים שחיה שסוד אד"ם הוא מרנה למחשבה שהיא עולה עד כתר, ולא מתרין כי מלכות היא כללית עילא ותתא, וכמשי"ל

דאתמר בהון (דברים כב) על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה, דאיהו כגזונא דמעיל האפוד. דפעמונים ורמונים (כ) אינון לקבל חליין וקשרין. שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה, ואינון ה' קשרין לקבל (שם ה) שמע ישראל יי אלקינו יי. דאינון לקבל ה' נימין דכגור דדוד דהוה מגן מאליו.

י"ג חליין כחשבן אחיד דקלא דגונא סלקא באחד. ודא חיי בין חליין וקשרין. לכל סטר. סלקין ע"ב. ודא איהו (ישעיה טז) והוכן בחד כסא. חסד ע"ב.

כל

באר לחי ראוי

וצריש (הקדמה) צמוד כשנשכ זין החומים, שהמלכות היא סוד השושב שהקשטת צייג מכלין דרחמי, שעל ידם נמתקי ה"ג מנלפ"ך ונכפכו לחסדים עיי"ש, ויחבן מה שגרימ צחיצה אח"ך, עפמי"ש (בשער המלות ר"פ חקת) צמוד פרי"ח אדומה שהמלכות לעשות ממנה אפי"ר, היינו שה"ג הם סוד פרי"ח, כי מנלפ"ך הוא מספר פ"ר, וכו"י הוא מורה על תוקף הדינים, כי צומן שלא נמתקו ה"ג הם ה' גבורות ממולקים, אבל כשנמתקו ה"ג להיות חסדים מתאחדין כל ה"ג ונעשים אחד, ע"כ קודם ההמתקה הם צחי פרי"ח פר ה', וההמתקה לעשות אותם אפי"ר פ"ר ה' עיי"ש, (ועי' צסידור צבונת זרכת מגילה הרב חת ריבנו וכו'), ולזה יתכן שאמר דה"ג של ה"ב חיצות שמע ישראל וגו' נמתקין צייג מכלין שמתייחדים ונעשה מהם אחיד ועיי"ש נכפכו לחסדים, ועי' (צמלות שמורים צבונת היליית) שכתב העטם שעושין צליית ה' קשרים, כי היליית רימזת אל המלכות, ואחר חיבור הראשון יהיב צב ז"ח צעלה ה' חסדים, ואז נעשה הוי"ח שלה צמוליו הכיין עיי"ש, וזהו ציחור הדברים כאל שבה קשרים של היליית שהם מרמזים לה' חסדים שמקבלת המלכות מצי"ח, הם נגד ה"ב חיצות שמע ישראל ה' אלקינו ה', שהם סוד ה' עלין תקיפין של השושב העליונה סוד מלכות שמתתיקין ה"ב גבורות מנלפ"ך שלב עיי ה"ב חיצות כ"ל להיות חסדים וישועות, וע"ל (בהקדמה דף י"ח ע"ח) וצביאורנו שם (צ"ח וזהו אחת) חמש אצמין ה' וכו'. ולזה אמר: דאינון לקבל ה' נימין וכו' היינו כי גודע מדברי האררי ז"ל צליקטי בש"ס (צרכות דף ד' ע"ח) כי כינור של דוד שהיה תלוי למעלה ממעטו ונושבת צו בחצי הלילה רוח נפון. הוא סוד ה"ב גבורות שמקבלים צמוד ד"ח והוא דחל לנרך יחד של חלות עיי"ש, ולזה אמר דגם צק"ש נמתקו ה"ג ונעשים ה' חסדים כמו שהיה צכינור של דוד וכלאמור: דכינור דחד. כשעטת הוא מלמה עין בק"ש וענין המעיל של האפוד לכינור של דוד, כי בק"ש והמעיל הם צקול צמוד ונשמע קולו בצבור אל הקדש כ"ל כענין הכינור של דוד שהיה ענינו להשמע קול צבונת: י"ג חליין כחשבן אחיד

על הארץ, וזה סוד המכר צחיקוים דצטידן ק"ש חיוון שמעין גדפייבו, וכו"ל סוד מה שכוזעתך צביא"ר לילית וכי שאנו לריכין להאיר אנו כל ה' לילית, ויחזון צלמך מארבע כנפות הארץ כי הם סוד ד' כנפות היליית ג. המנכות הנקראת הרן לקבלם יחד צכיותם מפזרים כדי שיהא ארבעתם צמלכות עכ"ל, ועיי"ש עוד (צפרק ג' משער היליית) צביאור יחד העטם שאנו מקבלים ה' לילית כאשר אנו מגיעין סמוך לק"ש, לכבודת כי עתה ימשה המוחן והחסדים צמלכות, וצק"ש יחירו זה כולם מצחי הפנים עיי"ש, וזהו ציחור הדברים כאל שצטעט ק"ש חיוון שמעין גדפייבו שמורידין כנפיהם להאיר למטה כדי לקצן כל האורות של המלכות צכיותם מפזרין: באן אתר. ר"ל צחי"ח מקום מורידין הארחת, ואמר צכנפי מלוב, ר"ל צדי כנפות היליית של המלכות ע"ל: דאתמר בהון על ארבע כנפות כסותך. שהם סוד ד' כנפות המלכות להאיר צב כל ה' לילית וכמו: דאיהו כגזונא דמעיל האפוד ששם נאמר ונשמע קולו וגו' וכינור ע"פ הודע מה"ב (מגיד משרים פי חלוב) שאמר המגיד למין מהר"י"ק ז"ל דסוד מעיל האפוד שה"ב צו פעמון ורימון על שולי המעיל, כי מעיל הוא כינוי לכנסת ישראל כד איכי מתייחדת עם שאר ספירות, ופעמון ורימון הוא לקבל השמל חיח המרכב פעמים השות ופעמים ממללות עיי"ש, נמלא שהם סוד אחד עם ד' כנפות של העלית שמעטפים צבם צק"ש וצשמיע וכלאמור: דפעמונים ורימונים אינון לקבל חליין וקשרין. ר"ל כי כמו שהיה צמעיל פעמונים צן הרימונים, כן צליית יח קשרים צחוך החוליות וכל לכוננה אחת כמו שמשפת ואזיל: שולי המעיל אינון וכו'. פי הפעמונים והרימונים הם צשולי המעיל כענין כנפי המלוב שהם היליית שצכק צששולי העלית: ואינון ה' קשרים לקבל שמע ישראל וכו'. ציחור הענין יוצן עפ"ד (הסבר פתחם דף רל"ג ע"ב) חמש עלין תקיפין דשמש, שרשא ייחדה דאחיזן ציב חלומר עלת, חלק שמע ישראל ה' אלקינו ה', כל חמש עלין דשמש, אחיד דה הוא עיקר ושרשא דכלבו אחיזן ציב עיי"ש, (וצמק"ת שם,

וכי

כל מאן דאתעטף בעטופא דמצוה כאלו אתקין כורסייא לקובייה, ואינון יאקדונקיי. לכל חד ארבע אנפין וארבע גדפין סלקין סיד, ותמניא אתון יאקדונקיי סלקין ע"ב.

וכנפי מצוה [דף כ"ז ע"א] אולפין רזא. דאינון ח' חוטין לכל סטר, לקבל ארבע אנפין וארבע גדפין דכל חיה, ובחשבון זעיר דחונך כה איז איהו שד"י. או ישיר בכל אתר. ואמרי מארי מתניתין כל מאן כה דפחית לא יפתות משבע, וכל מאן דאוסף לא יוסיף על י"ג. ואינון

באר לחי ראי

וממילא כיון שיש לכל חיה צ' פנים וצ' גדפין, והכי יש לכל אחד צחי פנים וצחי גדפין בין מלד הזכרות ובין מלד הנקבות, וממילא דזכרונות שני הפרטופין יש לכל חיה ד' פנים וד' גדפין: מליץ ע"ב. כלומר כי אם נחשב סיב לכל הפנים מן כד חיות הם מספר ל"ב, וכן לכל הגדפין הם ג"כ מספר ל"ב, ושניהם ביחד הפנים והגדפין הם מספר סיד, וצבאטרף עוד אות אחת מן בויה ואת אי מן אדניי השיך לכל חיה וחיה אשר מספרם ח' אותיות. הרי ח' וסיד אותיות חסיד מספר ע"ב צמוד וכוון צחסיד כסא וכאמור: ובגפי מצוה אולפין רזא. ר"ל מספר הליית והחוטין והקשרים והחוליות והכריכות של זיית צאים ללמד ענין הנזכר, שהעלית עם כד זיית הם צמוד המרצב וד' חיות המרצב כחכר. ובחשבון זעיר דחונך. גם הלן (ריש תיקון כ"ז דף ע"א ע"א) כתיב כן צראשית לתשבון זעיר דחונך. ור"ל צמספר קטן שצבולס הליעה של חונך מעטרוין ששם החיות ששם חושבין צמייק (ועי' צבאקומת ארז כסא מלך צבאקומת רב' צדיח ורציו): איז איהו שד"י. ר"ל כי שד"י צמייק הוא ח' גינה איז, סיד מעטרון שהוא מרצב התחווה אשר שמו כשם רצו שד"י שהוא כלול כל בחיות, וכמש"ל (צבאקומת דף י' ע"א) מהאי איז חליון ע"ב שמהן דהיינו חסיד דציה לריך לתקנא כורסייא למארי צכגפי מלוח עכ"ל. ועי"ל צביאורט. וכויון כמ"ש צרעיימ (פנחס דף רכ"ז ע"א) שהי' כנפית של העלית מרמחים למעטרוין. שהוא סוד המרצב שכלול ד' חיות, ולכל חיה ד' פנים וד' גדפין, צמוד איז צלריה, איז צשור, איז צגשר, איז צלדס, דליון ליצ' לנפין וגדפין כחושבן ד' זמנן איז, וליון ד' לנפין יקריק ד' גדפין אדניי עי"ש. וכן שאמר כאלן: או ישיר בכל אתר. ר"ל שהי' זיית שיש בכל אחד ח' חוטין. הרי סיב ליצ' חוטין. והיא מרמח לענין כליצ' פנים וגדפין שיש לכל אחד מחד חיות ד' פנים וד' גדפין מספר איז צמוד איז ישי, איז צלריה איז צשור וכי כע"ל: ואמור מארי מרגי. צעייס (פנחית דף ל"ט ע"א): לא יפתות משבע וכל מאן וכי לא יוסיף על י"ג. ר"ל שהכריכות של הליית

וכי. ר"ל גם צזכ יש התאחדות לכינור עם ק"ש ועם זיית דששתן סלקין צרזא דלחד, ק"ש הא דלמנך שכוה צמוד י"ג עליון דששכ וכמש"ל וכה' עלך תקיפין שכוה כה' חיות דפסוק שמע ישראל וגו' שסס צמוד הי' מנלפ"ך שנמתקין כאשר סלקין צלח"ד ונמתקין צייג מכילין דרחמי, וכן גם צזיית יש כ' קשרים וי"ג חוליון להורות על ענין המתקות כה"ג מנלפ"ך צצמוד ה' קשרים כע"ל שנמתקים עיי' הי"ג חוליון סוד י"ג מכילין דרחמי ונעשה מהכ"ג לח"ד צצמוד אפי"ר וכמכר. ולה מסיים דגס הכ"ג של ה' ינמן דכינור של דוד יש להם המתקב עיי' בניגון. דקלא דנגנא סלקא באחד. כלומר שצחנות לילכ הוא זמן המתקב דיונים כע"ל היה הכינור מנגן ומעיים זמירות לבזורה יתצ"ש, והיה הקול מכל יהי ינמן נכלל ציחד, וזה בהמתקתן כענין אחד דשמע ישראל וגו' צצמוד אפי"ר וכאמור). ודא ח"י וכו' סלקין ע"ב וכו'. עיי' (צרעיימ פנחס דף רכ"ז ע"א) כמראה לנן ספיר דמות כסא, מכ דמות כסא. אלל לקבל כורסייא דחיה ליה ע"ב גשרים, דיהא צר גש' רשים צעיי' קשרים וחוליון זיית, לקבל ע"ב גשרים דכורסייא דליון חיי קשרים וחוליון לכל סערא דכורסייא וכי עכ"ל: ודא איהו חוכן בחסד כסא. גם זה הוא המשך המאמר צרעיימ (שם דף צדג ארציו) צמוד אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג צחסידות, והוכן צצמוד כסא, חסיד סלוק ע"ב חוליון וקשרין דעלית עכ"ל, וכן שאמר כאלן. חסיד ע"ב. ר"ל שמתקיים הכסא להיות צמוד וכוון צחסיד כסא (היינו כסא רחמים). עיי' הליית שיש צבס ע"ב קשרים וחוליון, נגד ע"ב גשרים של כסא רחמים: ואינון יאקדונקיי. ר"ל שהי' זיית מרמחים לר' אותיות כויה וד' אותיות אדניי, שסס צצמוד ד' חיות המרצב שיש לכל אחד ד' גדפין וד' לנפין, וכאשר מתחידין כחלל נעשה היתוד של כה' שנות כויה ודניי צעליצ' וכמ"ש למעלה: לכל חד ארבע אנפין וארבע גדפין. ר"ל לכל חד מדי חיות, יש לה ד' פנים וד' גדפין, וכויון כיון שכל כד חיות הם סוד ד' אותיות יקריק וד' אותיות אדניי, הרי יש לכל חיה צחי דכר מלד בויה וצחי נוקצא מלד אדניי,

ואינון ז' לקבל ז' ימי בראשית, דרמיזין לז' שמהן אנביתין וכו'. ועלייהו (ס) אתמר (ישעיה ו') שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. דבהון פרוח צלותא לעילא. ואינון תמן מ"ב, לקבל מ"ב אזכרות דאינון בתפלין דיד ותפלין דרישא. ועלייהו (ס) אתמר (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם י"י וכו'.

ואינון תכשיטין דכלה. תפלין דרישא עטרת זהב ברישא דכלה. ותפלין דיד טבעת דדרועא. הא כלה מתתקנא בתכשיטין דילה. צריך לקרא לחתן דילה. הה"ד (שם ו') שמע ישראל

באר לחי ראי

היו"א מצי פסמים לקייק של הכ' חפילין ש"י וש"י, שכל אחד יש צו כ"א אזכרות כמנין לקייק, וכמש"ל (בהקדמה דף ג' סוף ע"א): ועלייהו אתמר כי שם ה' נקרא עליון ע"י ש"ס (צרכות דף ו' ע"א) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליון וגו' אלו חפילין שצראש, וצ'אור הענין ע"ל (בהקדמה דף ע' ע"א) כי החפילין הם צסוד ג' ידות יד הגדולה יד חזקה יד רמה, ג"פ י"ד מספר מ"ב, שהוא צסוד המ"ב אזכרות דחפילין של ראש ושל יד, והיינו שמהשם מ"ב של הג' ידות דחפילין מפתידין בקליפות ונכפין הדיונים ונעשה החיקון השלם ועיי"ש צצ'אורנו, וזה שאמר ועליהו אתמר וראו כל עמי הארץ וגומ', ר"ל שצכח השם מ"ב של החפילין שהוא כולל הג' ידות כזכר נכפין הדיונים וראו כל עמי הארץ וגומ', ועיי"ז ועלו מושיעים צבר לין לשפוט את בר עשו והיחה לה' המלכה, וכמ"ש שם צצ'אורנו, ועיי"ש עוד (צרישינו פתח דף ר"ח ע"א) דעיי החפילין נעפורר הכח של לאסור מלכיהם צצוקים וכו' כד חזין לה צאות חפילין וכו' עיי"ש: ואינון תכשיטין דכלה. ר"ל שבעליה והלוי"ת הם המלבושים דכלה, כמש"ל (חיקון ו' דף כ"ב ריש ע"א) והחפילין הם התכשיטין דכלה, וכמש"ל (בהקדמה דף ע' ע"א) שהחפילין הם סוד עמרת חפלתה, שאמא עלאה מעמרת לצרתה, ועלה אתמר פארך צצוש עליון, אלו חפילין שצראש, ועיי"ש צצ'אורנו עפורת זהב וכו' דריש על סדר הקרא ומרדכי י"א מלפני המלך צצבוש מלכות חכלה וגו', וכנה צצבוש מלכות חכלה מוצן ממנה שכתוב למיל ששם בעליה עם הלוי"ת של חכלה ששם המלבושים דכלה מלכתה כזכר, ומפרש גם יתד הקרא ועמרת זהב גדולה שקאי על חפילין דרישא: הא כלה מתתקנא בתכשיטין דילה צריך לקרא לחתן דילה וכו'. ע"ל (חיקון כ' דף י"ט ע"ב) וראוי"ה לצור צרות שולם וראוי"ה צכשיטתה לגבי בעלה מיד אחי בעלה לגבה ועיי"ש צצ'אורנו מ"ש מהאר"י ז"ל צצ'אור הענין שאין ז"א מחשבר לזוג עד שנוקצת העליונה חתקשע עממה עיי"ש. ולפי האמור מוצן גם כן דכשאר"ס מעמרת עלמה חפילין הוא כלי מוסק למר

הלוי"ת מרמזים לענין ד' חיות שכל אחד הוא צסוד א"ז כני"ל ע"כ הוי הכריכות צמספר ז' וי"ג, כי מספר ז' הוא מרמז להז' של א"ז. והמספר י"ג שהיא גימ' אח"ד מרמז להא' של א"ז. ואינון ז' וכו'. חוזר לפרש ענין מספר הז' דשייכים צלוי"ת כי מספר י"ג כזר נחפרש לעיל. ואינון ז' לקבל ז' ימי בראשית דרמיזין לז' שמהן וכו' ר"ל שהז' כריכות של הלוי"ת מרמזים לענין הכסא, וכמ"ש (צעי"ה דרוש י"ג משער פנימיות וחילוניות) כי ז' שרפים יש צכסא, והם ז' הוכיין דצריאה, והם נגד ז' ימי צראשית, ושם הוא ז' שמות של אצ"ג ית"ן וכו' עיי"ש בצ'ריכות. ועלייהו אתמר שרפים עומדים ממעל לו וכו' ע"י (צזכר צראשית דף מ"ב ע"א) צצ'אור פסוק זה שרפים עומדים ממעל לו וגו', ומפרש ח"ך השרפים נכללים צד חיות המרכצה עיי"ש, וזכו צ'אור הדברים כאן, דכיון שאמרנו לעיל שהלוי"ת מרמזים לז' חיות המרכצה וכסא הכבוד, ע"כ רמזו חז"ל לכרוך ז' כריכות למזן שגם הז' שרפים נכללים צכדי חיות ומשמשים להכסא, יען כי יש צכס סוד ז' שמות אצ"ג ית"ן וכזכר: שש כנפים שש כנפים לאחד. היינו שהז' שמות של אצ"ג ית"ן יש לכל א' ו' אחיות ששם צחי ו' כנפים, וכמ"ש (צעי"ה שם, וצדרוש צ' מדרשו השלם כלל ט"ז, וצפרע"ה סוף חלק א' השייך לשער בק"ש) וצשאר דוכחי. דבהון פרוח צלותא. וכמש"ל (דף צ' ע"ב) צסוד ובעל כנפים יגיד צבר, דעיי השם מ"ב שהוא סוד הכנפים מעלה מטמחין חפלה ישראל ועיי"ש צצ'אורנו. ואינון תמן מ"ב וכו'. ע"י (צעי"ה פרק ז' משער כסא הכבוד) דכשם מ"ב שצעולם הצריאה שהוא שולם הכסא, הוא יולא מצי שמות לקייק גימ' מ"ב. והוא מ"ב דצריאה עיי"ש, וזהו צ'אור הדברים כאן ואינון חמן צעולם הכסא שאנו מדברים צו, שהשם מ"ב שצעולם הכוא יולא מצי לקייק וכו' וכו'. לקבל מ"ב אזכרות דאינון בתפילין וכו'. ע"י (צעי"ה פרק ג' משער החשמל) כי החפילין הם צצריאה עיי"ש, ולזה אמר ששם צצריאה שהוא שולם הכסא, מאיר השם מ"ב

ישראל. והא אינון בחופה. צריכין עמא קדישא למיקם בעמידה קדמיהון עם חזן לברכא לון בזי ברכאן. ולקדשא החתן לכלה בקדמיתא בקדושין. ובעמדם עמא קדישא וחזן לברכא לון. חיוון קדישין דהוו מנגנין בגדפייהו תרפינה כנפייהן.

ש של תפילין, דא אימא עלאה. עלה אתמר (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שים יקרוק נקרא עליך ויראו ממך.

שי"ן סליק אתווי ש"ס, ה' דיד כהה שס"ה. ורמ"ח פקודין דכלילן ברמ"ח תיבין דק"ש בדי פרשיין, הא תרי"ג, עלייהו אתמר (שמות א) זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר. שמ"י עם י"ה שס"ה. זכר"י עם ו"ק רמ"ח. וכולא תרי"ג. אורייתא כו) איהי שמא דקוב"ה.

ועוד

באר לחי ראי

בקדושין הייט סוד קדושת יולר שהוא קודם ק"ש ושמי"ע, כדרך כהוגו צימים קדמונים שקדשו הכלל קודם הכופף קדושת ארוסין: דהוי מנגנין ובר. כענין חזונו חתן וכלה דמנגנין, וכענין מש"י (בהקדמה דף ג' ע"א וצ"ש) והיו מחקצנין מלאכי שרת כבזמניו חתן וכלה. תרפינה כנפיהם עהכ בחזרת העמודה שהש"ן אומר השמי"ע בקול רם, כס שותקן לשמוע הכרכות, כענין הכסוצים הצאים לשמה חתן וכלה ששותקן לשמוע כזי כרכות דחתן וכלה: ש של תפילין דא אמא עלאה עלה אתמר ובר. לעיל מפרש פסוק זה כי שם כי נקרא עליו דקאי על חפילין, ועתה הוא מפרש המשך הקרא מה שכתוב ויראו ממך, ואמר שהוא כזה אמא עלאה שמריחו כהש"ן של תפילין וכדמפרש ואזיל: עלה אתמר וראו כל עמי הארץ כי שם יקרוק נקרא עליך ויראו ממך. ע"י בקבלת יעקב (ערך ש"ין) שמפרש דברי החקונים כזה, דר"ל כי שם כי הוא סוד הכניח אמא עלאה עיי"ש, וציחור הענין הוא פשוט עפ"י (בפרשי"ה פרק ב' משער הקרבנות, ופרק ב' משער החפילין) שהש"ן של ג' ראשין וד' ראשין שבתפילין מרחה להמוחין גדלות שאמא נוחת לז"א עיי"ש, ולא יחכן הענין מ"ש שפ"י החפילין יראו ממך וכמ"ש (בפי"ה פרק ב' משער יעקב וילאח) ונשאר דוכתן כי אמא עלאה מפחדת על הקליפות וצורחת ממנה, וע"י (בפרשי"ה בשער החפילין שם) שמפרש הרח כזה כי ש"ס יקרוק נקרא, ר"ח ש"ין של חפילין וכאמור עיי"ש: ש"ין סליק אתווי ש"ס ובר. כוונתו לפרש כזה סוד מה שאמר הכתוב על מלאת חפילין כי שם כי נקרא עלך, ומפרש ע"פ מ"ש (בפרשי"ה פנחס דף רכ"ח ע"ב) והשני"ן של ג' ראשין וד' ראשין של תפילין, הם מרמזים לתרי"ג מלות, כי החפילין שקולן כנגד כל התרי"ג מלות בסוד זה שמו לשלם חכ זכרי ובר עיי"ש. ולא תסיים: אורייתא איהי שמא דקב"ה. ר"ל דלכתי אמר הכתוב על החפילין כי שם כי נקרא עליו

לימר ק"ש. כי ש"י החפילין הוא מעטר להכלה כחכשיטה וא"י מכינים הכסא לז"א לצוא להזדווג עם המטרונחה בסוד ק"ש, וכמו שמפרש ואזיל: הה"ד שמע ישראל ע"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) דע"י הק"ש אנו קראן לישראל שהוא סוד עמודת דלמלעיהו והיינו שמע ישראל הא נחית לגבה, ועיי"ש בציחורו. והא אינון בחופה. ע"י בפי"ה (פרק א' משער מ"י ומ"ד) כי הכופף הוא סוד היכל אצא ואמא, ששם מציאים א"י לחתן וכלה סוד ז"י נלוך יחוד פנים בפנים, כי למטה אינם יכולין להזדווג יחוד פצ"פ מפני החילונים עיי"ש, ועוד ע"י ע"י הק"ש עולים ז"י שם הכניס לחוק אציהם אצא ואמא, וכוא לחופלת ענמם שפ"י בא שפ"ע מא"י לז"י שיוכלו להזדווג ביחודא שליט, וכמ"ש (בפרשי"ה פרק י"ב משער הק"ש) חכו ציחור הכדורים כהן, דע"י הק"ש מעלן לז"י לביכל אצא ואמא ששם מכינים לבס א"י הכופף שלהם ללוך ז"ו. למיקם בעמידה ובר לברכא לון בזי ברכאן. ע"ל (סוף תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) דלמר שם דכזי כרכות דחתן וכלה בחופה כס סוד ז' כרכות ק"ש, ופשוט הוא דכאן אי אפשר לפרש כן, דכאן אומר למיקם בצמידה ובר ובעמדם ובר דקאי על שמונה עשרה, אלא הפירוש ככאן הוא דלמחר דחינו בחופה בשעת ק"ש, אח"כ לריכין עמא קדישא למיקם בצמידה ובר והיינו שמי"ע חפלה דעמידה, וקרא לה ז' כרכות אפי"ה שכן י"ח בצמספר פפ"ד הגמרא (כרכות דף כ"ט ע"א) ג' ראשונות ובי' אחרונות, וכלבו אמלעיהו חדא כרכתא וכללן טולן כהציגו עיי"ש, ויתכן שענין כרכה הכנינו הוא ענין א' עם כזי כרכות וכלה, ככא דקיי"ל בש"ס (שם דף כ"א ע"א) כרכות הכנינו דאם יכול לחדש כזי דבר יחזור ויהפול עיי"ש, וכמו קי"ל בזי כרכות וכלה דכשת פנים חדשות חותין ומכרכין ז' כרכות אפי"ה שכבר כרכו, וכמ"ש (בפרשי"ה אביע סימן ס"ב סעיף ז): ולקדשא ובר בקדמיתא

ועוד ציצית איהי כורסייא. תפילין קובי"ה דנחית על כורסייא דקראן ליה בקיש הא קובי"ה יתיב על כורסייא. צריכין למיקם בגיניה בצלותא דעמידה. תלת חיילין דילה [דיליה] **מ** אתיין בזמירות שירות ותשבחות.

בההוא זמנא דאיהו על כורסייה מה אמרין, (ג"א כתיב ביה) אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות. האי תקונא איהו לגבי צדיקים גמורים דמתקנין כורסייא לקובי"ה בציצית ונחתין ליה בתפילין וקיימין קדמוהי בצלותא. לבינוניים ציצית ותפילין אינון כשור לעול וכחמור למשאוי. ובשבת אתמר בהון (שמע כג) למען ינוח שורך וחמורך. לרשעים אינון קשורא לכל מקטריגין **כס** דלהון. דהכי אינון עשרה כתרין תתאין. דהא דא לקבל דא ברא קובי"ה

באר לחי ראי

ונעשה כסא רחמים שכולל חסדים וגבורות, וזה נעשה ע"י הלדיקים שפושין יחוד צעליה ותפילין צק"ש ישמיע כנ"ל, כי הליאת הם לורך המלכות כמ"ש (צפרע"ה פרק ג' משער הליאת) ותפילין הם סוד ז"א כמ"ש"ל, וע"י שניהם נעשה יחוד ז"י"ג וכללים הגבורות בהחסדים ומתמזגים להיות רחמים, וכמ"ש (צ"ע"ה פרק ה' משער פרטיו ז"י"ג) עיי"ש. לבינוניים שאינם יודעים פנימיות הדברים של עליות ותפילין וק"ש ושמיע לתקן עיי"ז ולעשות יחוד בעולמות העליונים ולזווגם כאמר, ועושים הכל כמליות אנשים מלומדה, יכל עבודתם הוא להם רק כשור לעול וכחמור למשא שעושים בעל כרחם, הנה אפי"פ שאינם עושין יחוד והארה גדולה בעולמות העליונים, מ"מ עכ"פ זאת מועיל להם מעשיהם העוזרים אשר הס"מ וקוצא דיליה שנקראים שור וחמור, כמ"ש (בלק"ת פרשה תל"א) הם משועבדים תחת העול והמשא קדושת מלכות הני"ל שלא יוכלו לשלום צדקושה, וכמ"ש (בתיקונים מ"ח דף ע"ז ע"ב) של הבינונים מועיל להם המלות הני"ל צימו החול שקשרין את השור וחמור דס"א למשא תחותיהו תחת הילך עוז עיי"ש: ובשבת אתמר וכו' גם זה מצוה מוצור (בתיקונים מ"ח ס"ס) דעצת אף שאינם מניחים תפילין אעפ"כ ע"י שמקיימים מלות שמירת שבת צפשימות, מכניעים הקליפות הני"ל שלא ישלטו אף, בסוד למען ינוח שורך וחמורך עיי"ש: לרשעים אינון קשורא לכל מקטריגין דלהון. גם זה מצוה (בתיקונים מ"ח ס"ס) ציבור יוחר, דר"ל דרשעיי"א לחמור צהון נתגני ה' בידי לא אוכל קום, מ"מ ע"י רצויות ותפילין קושרין לס"מ דאיכו שור המועד בקנינו דלא שילי לבון וגמורים ממנו עיי"ש: דהכי אינון עשרה כתרין וכו'. ר"ל כי את זה לעומת זה צרה ה' כי כמו שיש י ספירת צדוקה וכל ספירה היא קומה שלימה מהתר עד מלכות ונקראים כתרין עלאת, כן יש י ספירות צמ"א וכל אחת היא קומה שלימה מהתר עד מלכות ונקראים כתרין תחתין, וכמ"ש צזכר

עלך, יען כי נכלל בהתפילין כל התרי"ג מלות שהם שמוחו של הקב"ה: ועוד ציצית וכו'. פי ועוד יש לדרוש בענין הליאת ותפילין: ציצית איהי כורסייא היינו כמ"ש"ל (דף הקדום) דעטופא דמלוח מהקנין כורסייא לקובי"ה, וע"י (בתיקונים מ"ח דף ע"ז ע"ה) הליאת מתקן כורסייא לקובי"ה, ותפילין דאינון שם יקו"ק כאלו נחית וקו"ק על כורסייא עיי"ש תפילין קובי"ה דנחית וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ע"ה ע"ה) הא נחתה לה לגביהו, קשרין לה וכו', וציבורנו שם עפ"מ"ל (דף ג' ע"ה) ובתיקונים מ"ח (ס"ס ע"ב) כד נחית קב"ה צק"ש וקראן לה לישראל דאיכו עמודא דאמלעיתא, (היינו שמע ישראל) הא נחית לגבה וקשרין ליה צדוקה ותפילין, ומצוה שם שעי" ק"ש וקשירת התפילין מקשרין לז"א עם המלכות, ונעשה יחוד ז"י"ג עיי"ש: צריכין למיקם בגיניה וכו' והיינו לכבוד המלך שצא לישב על הכסא. וכמ"ש"ל (דף ג' ע"ב) בתיקונים מ"ח (ס"ס ע"ה וע"ב) דלילתא דשמונה עשרה היא בעמידה. גזין דתמן קאתא מלכא לישב על כסא, ולריכין למיקם קדם מלכא. ועיי"ש ציבורנו תלת חיילין דיליה. ר"ל כי ה' חיילות של אופנים וחיות ושרפים שאומרים בצרכה יולר אור, ממשיכין צפסוקי דזמרה ובצרכה ישבחנה (וע"י בתיקונים מ"ח ס"ס) דנישבחנה לחיין שרפים עיי"ש). בההוא זמנא דאיהו על כורסייה ר"ל לאחר שקורין ק"ש ומתפללין שמיע צעליה ותפילין שהוא בסוד וכוון צמ"ס כמ"ש"ל (בסוף דף הקדום) מה אמרין. ר"ל לאחר תפלה שמונה עשרה אל מלך יושב על כסא רחמים וכו' היינו כמ"ש (צ"ע"ה פנחס דף ר"ה ע"ה) ועל דמות כסא כמראה אדם עליו מלמעלה, שהוא בסוד כתפארת אדם לשבת בית, ואוקמה רבן כל הקורא ק"ש וכו' דעליה לבנה איכו לימינא מסערה דחסד ואתמר אל מלך יושב על כסא רחמים וכו' והיכן צמ"ס כסא וכו' עיי"ש: האי תקונא איהו לגבי צדיקים וכו'. ר"ל כי ע"י הזווג ז"י"ג נמתקים הגבורות של הנוקבא ע"י החסדים של הדכר

קוביה. אבל כתרין תתאין אינון קליפין לגבי כתרין עלאין דמתלבשן בהון עשר אתון (בצלותא) (ס"א בגלותא) למהוי כפויין תחותי כתרין תתאין.

ובזמנא דצדיקיא מתקנין בכנפי מצוה ובתפלין, אתכפיין תחותיהו כתרין תתאין, (הא מלכא קא אתיא), בההוא זמנא יעול מלכא בהיכליה דאיהו אדניי כגוונא דא יאקדונקיי, הא מלכא בהיכליה, מאן דבעי למשאל שאלתי יעול. ובג"ד (תהלים נא) אדניי ה' שפתי תפתח. בתלת קדמאין יסדר ב"ג שבחוי כעבדא דמסדר שבחוי קדם רביה. דאלין תלת כתבין כל זכוון. ותלת בתראין חתמין. ובג"ד צריך ב"ג למהוי בהון כעבדא דמקבל פרס מרביה והלך ליה. דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא. (נ"א דקשוט) ואיהי מלכותא קדישא. באמצעות

באר לחי ראי

דעאל להיכליא דקוצ"ב למחזי למלכא ומערוניתא שמתייחדין בצלותא דאיבי דלגיי. ועל זכ אומיים אדניי שפתי תפתח עיי"ש בתלת קדמאין יסדר בר נש שבחוי וכו'. עיי' (דבריי מ פנחס דף רכ"ג ע"א) בצרכאן קדמאין כעבד דמסדר שבחוי קמיה רביה, בצאלטיות כעבדא דבעי פרס מרביה, בצאלטיות כעבד דמודה קדם רביה צפרס דקביל מיינה ואזיל ליה עכ"ל, ועפ"ם (ע"ז דף ז ע"ג) לשלם יסוד אדם שצחו של מקום ואח"כ יתפלל ופירש"י שלם צרכות ראשונות אבות וגבירות וקדושת השם שאין בהם חפלה אלא שנה עיי"ש. דאלין תלת כתבין כל זכוון ע"ל (תיקון נ"ב דף פ"ט ע"א) שיש ג' כחות מלאכים. מסערין דג' ידות יד הגדולה ויד החזקה ויד רמה. דמלאכים דמסערא דיד הגדולה הם סוד יד כוחות דאינון כחצין זכות דישאל, ומלאכים דמסערא דיד החזקה הם סוד יד חותמת חותמא דמלכא דחתמין זכוון דישאל, וכמלאכים דמסערא דיד רמה אינון שקלן קלן וחמורים עיי"ש, ועיי' מח סוד (בתיקון י"ח דף ל"ג ע"ג) דצחי יד כוחות באו לעילא מכלבו בשלש ראשונות דשמי"ט, ובשלש אחרונות דשמי"ט יד חותמת עיי"ש, ועיי' (בשער הכוונות צדוש ו' דר"ב) ככוונת כחצו בשפר חיים, שבכתובה הוא צבגית אשר הם הידים כוחות עיי"ש. [ואל חתמה דלפ"י איך אמרין דשלש ראשונות כחצין, הלל ג' ראשונות דשמי"ט הוא חצ"ד, כי מצוהר (בפרשי"ת פרק ה' משער העמידה) כי ג' ראשונות עיקר הם סוד חגי"ת כראשונים של ז"א צביתו בן ר"ק בלדד, ואח"כ נגדל ונעשה לו לבחי חצ"ד שבו עיי"ש], ומעשה מצוונם בדברים היעב כאלו, ולכחי מסדרין שצחין דמלכא בני ראשונות דשמי"ט, יען כי שם עומדים צבגית אשר שם הוא צחי יד כוחות שבוהצין המלאכים זכוון דישאל, עיי' בששן פועל דמייני ומסדרין שם שצחא של הקב"ה בעת הווא, שעי"ז יכתבו שם המלאכים שצחין חסות דישאל צבד

(צזכר בצוף פ' שמות דף כ' ע"ב) שיש כתרין עלאין וכתרין תתאין, ימינה ושמאלא, דינא ורחמי, ישראל משחמטין בכתרין עלאין קדישין, ואומות העולם משחמטין בכתרין תתאין ללא קדישין, ועיי"ש עוד (צ"ב בלק דף ר"ז ע"א), וזה הוא ציבור הדברים כאן, וזה אינון עשר כתרין וכו' וחינו דעיי' ה"י כתרין של העשר ספירות הקדושה שכללן בחפלין, וכנעים העשר כתרין דוי"ד ספירות דעומא: דמתלבשן בהון עשר אתון וכו' עיי' (צ"ב פרק ז' משער ענת"א) דסוד עשר ספירות הקדושה הם סוד ה' אותיות אמ"ש בג"ד כפרי"ת עיי"ש, ולזה אמר דעתה צעוק"ר בגלות ה"י אותיות בג"ל שם סוד ה' ספירות הקדושה מלוכזים ציי"ם דספי"א צבד רשע מחזיר לדין. למהוי כפויין וכו'. ר"ל שלכך נבראו צבד את זה לעומת זה, כדי שיהיה הי"ם דספי"א כפויין תחת הקדושה ובזמנא דצדיקייא וכו'. ר"ל דלשע"ם לא אחכפיין אלא אינון קשורא וכו': הא מלכא קא אתיא. ר"ל כי קודם שחקנו הדיקים הוי"ד כתרים של הי"ם לצער הקליים מן הכרם להפריד הספי"א מן הקדושה, לא הוי היחוד דזו"ג, וכמ"ש (בפרשי"ת בשער העמידה) צכוונת ולמלשונים אל חבי תקוה תיק ויק עיי"ש, אצל לאחר שחקנו הדיקים את ה"י כתרין הקדושה בעליה וחפלין וק"ש, אזי הא מלכא קא אתיא לצדווג עם המערוניתא ציחודא שלים צבד סמיכות גאולה לחפלה, וכמ"ש (בפרשי"ת פרק כ"ט משער הק"ש) צכוונת חכמות לאל עליון גואלם צבד מלכא קא אחא לקבלה ואז: בההוא זמנא יעול מלכא בהיכליה. חיינו שז"א שכווא סוד ד' אותיות חוי"ב, צא לצדווג עם המלכות סוד ד' אותיות אדניי ציחודא שלים: ובג"ד אדניי שפתי תפתח. חיינו כמ"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ג) צבד אדניי שפתי תפתח, כי אדניי הוא מספר היכ"ל, ור"ל ששם אדניי הוא היכ"ל המלך שז"א ז"א צבד חוי"ב צביכ"ל קדש הם משני כל הארץ, אלא אינו מאן

באמצעות צריך למשאל. דתמן ר"ו. חד מארי כתיבה וחד מארי חתימה, ואינון ר' עלאה ר' תתאה (א). כלילן י"ב פרקין, תלת קדמאין רישא ותרין דרועין, תלת בתראין גופא ותרין שוקין, הא אתפטר ממלכא. בגין דא צריך למיהב (נ"א לאחזרא) תלת פסיען (ב) לאחזרא. ורזא דמלה (בראשית מט) ויאסוף רגליו אל המטה.

בראשית

באר לחי ראי

שכס י"צ פרקין צרח דוקרא ז"ה אל ז"ה עיי"ש, וזה הוא זיבור הדברים כאן דהייז צרכות האמנשיות הם סוד צ' וויין כנגד הייז פירקין שיש צי"א שהוא סוד יד האמנשית דלכל סוד יד כותבת ויד חותמת סוד ת"ת שהוא עמודא דאמנשיתא כני"ל: תלת קדמאין רישא ותרין דרועין וכו'. הוא חזר לפרש מש"ל שצ"י ידים יד כותבת ויד חותמת, הם צ"ג ראשונות וצ"ג אחרונות דשמיי, שכס מכח צ"ג הכיין הי' עלאה יד כותבת, וז"י תתאה יד חותמת, ימפרש כי כ"ה עלאה שכיח לאח הוא צ"ג ראשונות דשמיי שכיח עד ת"ת, וכו' תתאה שכיח רחל היא צ"ג אחרונות דשמיי שהוא צב"י כמ"ש (צבי"ח פרק ז' משער לחי'י) ללאח היא צח"י העליון של ז"א דהיינו ג"ר ותרי"ג ושליש עיי"ש (וצפרק י"צ משער הכללים) ועיי"ש עוד (צדרוש אי משער דרושי דלס וצפרק ד' משער יעקב ולאח) ללאח הוא סוד הי' עלאה דכווי"ה, ורחל היא סוד הי' תתאה דכווי"ה עיי"ש, וזכו זיבור הדברים כאן דהעטס דתתאה קדמאין דשמיי הוא צסוד יד כותבת, כי שס הוא סוד הי' עלאה דכווי"ה סוד פרנוף לאח שכולל ח"י העליון של ז"א דהיינו ג"ר ותרי"ג ושליש ת"ת, וצ"ג אחרונות דשמיי הוא צסוד יד חותמת. כי שס היא סוד פרנוף רחל השומדת צח"י התתאין דז"א שהוא בגוף וצ"י שוקיים, היינו צ' שלישי ת"ת וגו"ה, והיא סוד יד החותמת: בג"ד צריך לאחזרא תלת פסיעין לאחזרא וכו'. ע"י (צזכר צמדבר דף קי"ב ע"ב) דצחר דסוים ללוחא דעמודה צעא ליה לצ"י נש לאחזרח גרמיה כאלו אחפטר מן האי חילגא דחיי, וזניש רגליו לצ"י האי חילגא דמתא, דאכדר ליה פקדוניה כד"א ויאסף רגליו אל המטה, ולינפל צנפילת אפיים ולימא לדוד חליך הי' נפשי אשא עיי"ש, וצח מוכן בענין הא דלריך לחזור ג' פסיעות לנפילת אפיים שהוא בענין חזרה הפקדון והפעירה של האדם צסוד ויאסף רגליו, כי לעומת שצח כן ילך, וכיינו כי כמו שצח בהשפעה דיד כותבת ויד חותמת צ"ג ג' פירקין כני"ל, כן לריך האדם לאכדר ליה פקדוניה ל"אי חילגא דמתא לומר לדוד חליך הי' נפשי אשא כני"ל צ"ג פסיעות:

יד כותבת. דתמן איהי בית קבול וכו'. היינו צרכת שים שלום שהוא סוד צית קיבול הצרכות, כמ"ש חז"ל (צסוף פרק צתרא דעוקלין) לא מלאה הקצ"ה כלי מחזיק צרכה לישראל אלא השלום, ודרש לה הכא על צרכת שים שלום שהוא צית בהשפעות שיוודין צסוף השמיי: חותמת דקשופ כני"ל כי כן הוא הגי' צדפוס מנטובה, וכן גרס הגר"א, והיינו כמש"ל (תיקון י"ה שס) דהמלאכים דתתאין זכוין לישראל צסוד יד חותמת איבו אות ר' חותם אמת עיי"ש, והיינו כי חתימת השמיי שהוא זמן הורדת השפע הוא צסוד חותמת דקשופ חותם אמת, והיינו כמ"ש (צזכר פי' האזינו דף רל"ז ע"א) צסוד קרוב הי' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו צאמת, מה צאמת, צחוחמתא דגושפנקא דמלכא דהוי שליט דכלא, בה"ד תתן אמת ליעקב עיי"ש. ואיהי מלכותא קדישא ר"ל עוד פעם שסוים השמיי נקרא צשס חתימה צסוד יד חותמת כזכר, עפמש"ל (תיקון אי' דף י"ה ע"א) צסוד שימני כחותם על לצ"י, דא שכינתא קדישא שכיח סוד חותמו של הקצ"ה עיי"ש, והיינו כמש"ל (תיקון י"ה דף ל"ג ע"א) מה שאלתך צאמנשיות דלוחין וינתן לך צצתראין מטרונותא קבלתא שאלתו, שהיא חולפת זכו קדם מלכא על ישראל שיקבל השמיי תפלתם עיי"ש, ולפי האמור יתכן שנקראת סוים השמיי חתימה, על שס השכינתא הנקראת כן שהיא מנגסת אז התפלות לפני הקצ"ה. דתמן ר"ו. ר"ל שצרכות אמנשיות שמצקשים פרס מאת המלך הם י"צ מספר צ' וויין ואינון ר' עלאה ר' תתאה. גם זה הוא להלן (בתיקון כ"ו דף פ"ע ע"א) הי' תתאה כותב צאות ר' דאיבו קולמוס קנה דדרועא דהי' תתאה, הי' עלאה חותם צאות ר' דאיבו קולמוס דדרועא דהי' עלאה עיי"ש, ואמר הכא דלהכי יש י"צ צרכות דצקשא צרכיו צאמנשיות מספר כצ"י וויין דיד כותבת ויד חותמת לקבל התפילות כני"ל: כלילן י"ב פרקין. ע"י (צבי"ח פרק ג' רשע כסא הכבוד) שכתב חז"ל ועוד צחי אחרת אל צ' וויין הללו, והוא מ"ש הפסוק וקרא ז"ה אל ז"ה דהייז נקרא ז"ה נגד י"צ פרקין שיש צו והס כמתין ז"ה ומתחלקין לצ"י וויין וכו' עכ"ל וע"ל (תיקון מ"ז דף פ"ד ריש ע"ב) ז"ה דצ' וויין

תקונא חד סר ליום ז [דף כז ע"ב]

בראשית, ברא שית. ומאי ניהו, שית היכלין. (לקבל שית יומי בראשית) אלקים. אימא עלאה עלייהו. דאיהי היכלא שביעאה. וכמה דאימא עלאה אפיקת שית. הכי אימא תתאה אפיקת שית, ומאי ניהו, את השמים ואת הארץ. ואינון שית מאנין דאתמר בהון (שמח לא) כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ. והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

וכד ישראל הוּו מצלאן. כל היכלין אלין הוּו מתפתחן לגבייהו. וכען בגלותא אתמר בהון כל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה. וקביה לבר מהיכליה. ומלאכים דממנין על צלותין לבר מהיכליהון. הה"ד (ישעיה לג) הן אראלם צעקו א חוצה. ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא. ודא איהו כל השערים ננעלו אבל שערי דמעה ב לא ננעלו. ולית מאן דאפתח לון

באר לחי ראי

נכלל כששש ונקרא יומא דכל יומין, וכמ"ש צוהר ובמק"מ סס. והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין. עי' (צוהר סס דף ל"ט ע"א) דאמר האי היכלא עלאה קיימא על אינון היכלי תתאין ועי"ש במק"מ: וכד ישראל הוּו מצלאן וכו'. עי' (צוהר סס דף כ"ד ע"א) דצלותין כז היכלין דאמח, שם הוא המקום שהפלות נכנסות ומתקבלות, ושם על חרעין דהיכלין למקבלי צלותין יש כמה נמירי חרעין, ועי"ש (בדף הקדום) דצומן שיש עת רחוק לקבלת התפלות אז צהאי זימנא חיוון עלאין פתחין חרעין ואמרין שאו שערים ראשיכס והנשאו פתחי עולם, צהאי זמנא מתפתחין שצטה היכלין עי"ש, ועי' (צוהר פי פקודי מדף רמ"ב ולחלצה) שמפרש שם שמח המלאכים בעומדים שם בפתחי כז היכלות, וסדר ככנסת את התפלות צאריכות גדול: וכען בגלותא אתמר בהון כל השערים וכו'. עי"ש (צרכות דף ל"ב ע"ב) מיום שחרצ ציכמיק ננעלו שערי חפלה וכו' ואע"פ ששערי חפלה ננעלו שערי דמעה לא ננעלו עי"ש, ועי' (צוהר פי פקודי סס) צהיכל האי, שאמר שם ג"כ דכל חרעין ופתחין ננעלו צר מתרעין אלן דאקרי שערי דמעה עי"ש, ועי' עוד (צוהר פי ויחי דף רמ"א ע"ב) דלית חרעין דקיימי קמי דמעין עי"ש, ומפרש הכא כעסם שמיום שחרצ ציכמיק ננעלו השערים של התפלות, ומדוע שערי דמעה גם עתה לא ננעלו: ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא. ר"ל כיון שקבלת התפלות כוה עי' המלאכים בעומדים שם צהיכל המלך ופתחין חרעין דהיכלין לכנסם התפלות, ועתה צצוה"ר כיון שכלמלאכים כס לבר מהיכלהון ואין עומדים שם, אין מן שפיתג השערים לכנסם התפלות להיכלות כדאמח: אבל שערי דמעה וכו'. קא חשיב כאן ז היכלות, אי היכל דלא חפתח אלן דמעות, צ דלא חפתח אלן

שית היכלין אלקים וכו' היכלא שביעאה עי' (צוהר בראשית סוף דף כ"ג וריש דף כ"ד) צביאור כז היכלות, ואמר שם היכל קדמאה היכלא דרובה, נתיינא היכלא דיראה, תלתאה היכלא דרחמי, רביעאה היכלא דנצוהה אספקלריאה דנהרא, חמישאה היכלא דנצוהה אספקלריאה דלא נהרא, שתיאה היכלא דלדק, שביעאה היכלא דרין, ועליוהו חמ"ש בראשית צרי"א שית, חלקי היכלא שביעאה וכו' עכ"ל, [ועי"ש עוד להבן מדף ל"ח ע"א ולחלצה, וצ"י פקודי דף רמ"ב ע"א, ובמק"מ סס, צביאור ענין כז היכלי צאריכות]: וכמה דאימא עלאה אפיקת שית. עי' (צוהר בראשית דף ל"ח) ובמק"מ סס, שענין ז היכלין כס סוד גי"ג, ויש ז היכלין לעולה צסוד גי"ג העליון, וז היכלין לחתה שהס סוד גי"ג התחתון, ומצוהר (סס דף ל"ט ע"ב) שהז היכלין עלאין יניקתם מבי עלאה, והיינו ששה היכלין עלאין ואיכו שביעאה לון, וכן כז היכלין תתאין יניקתם ממלכות כי תתאה וביינו ששה היכלין תתאין ואיכו שביעאה לון, ועי"ש שכתב דמ"ש צהאי שית חע"ג שיש ז היכלות, היינו שפיקח כוה ששה, והיכל השביעי כוה כלול מכל הששה היכלות עי"ש. ומאי ניהו את השמים ואת הארץ ר"ל מה הם צי מדרגות דז היכלין עלאין וז היכלין תתאין, ואמר את השמים ואת הארץ, ר"ל שהז היכלין עלאין כס סוד גי"ג העליון שהוא צשמים. והז היכלין תתאין כס גי"ג התחתון שהוא צארץ, וכמ"ש צוהר (סס): ואינון שית מאנין. ר"ל שהז היכלין תתאין שסס צפרען רק ששה, כס מאנין לז היכלין עלאין כמו שמפרש ואילן: דאתמר בהון כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ר"ל דבין ז היכלין דלמעלה דצחי שמים, ובין ז היכלין דלתתא דצחי ארץ, לא עשאן הקצ"ה רק ששה (צנחתי ששה ימים), וסחיכל כז

לן לאלין שערים עד דייתי מארי דדמעה דאתמר ביה (שמות ב) ותפתח ותראהו את הילד והנה נער בכה. ולית היכלא מתפתחא אלא ביה. ודא איהו ותפתח, ותפתח ודאי (נ"א דאיתפתח האי) היכלא לגביה. (הה"ד (תהלים ג) אדני שפתי תפתח) במאי אתפתח ליה בדמעה, הה"ד והנה נער בכה, ומיד ותחמל עליו.

ועוד ותפתח, כד ישראל פתחין בתיובתא a בבכיה. מיד ותחמול עליו. ודא איהו (ירמיה לא) בבכי יבואו. בזכות בכיה (נ"א דמעה) דייליה יתכנשון מן גלותא (בכ"י ל"ב י' דמעה בת עין י' זעירא).

דאית היכלא דדמעה דלית לה רשו למפתח אלא בדמעה.

ראית היכלא דנגונא דלית לה רשו למפתח אלא בנגונא, ובג"ד דוד מתקרב לההוא היכלא בנגונא, הה"ד (מלכים ב ג) והיה כנגן המנגן.

ראית היכלא דנהורא דלא מתפתחא אלא לבי"נ דהוה מתעסק בנהורא דאורייתא.

ראית

באר לחי ראי

עלוי ברחמים ומרחם ליה עכ"ל: ודא איהו בבכי יבאו וגו'. גם זה הוא (בזכר שם) במאמר הנזכר ותקרא את אס הילד שהיית צובה, כה"ד קול צרמס נשמע גבי ככי תמרורים רחל מצבה על צניה וגו' הוא צובה, ואס הילד צובה, אמר רבי יסודה למנחם דאחי מה כחיד צככי יצואו וצתחאנונים וגו' מה צככי יצואו, צככות ככי דאס הילד שהיא רחל יצואו ויתכנשון מן גלותא, ואמר ר' ינחק פורקנא דישראל לא חליא אלא צככי וכו' עכ"ל. בכ"י ל"ב וכו' י' זעירא. בדפוס מנוטב לא נמאלו חיבות אלו, וגם הגר"א כתב לא גרסינן לה: והיה כנגן המנגן. סיומא דקרא הוא וחי עליו רוח חלקים. ועי' צ"ש (שבת דף ל' ע"ב) (ובזכר פ' וישב דף ק"פ ע"ב, וצ"י ויחי דף רע"ז ע"ב) שדרש לה להאי קרא שלא אפשר לכות להשראת השכינה אלא ע"י שמחה של נינו, וכמ"ש ויהי כנגן המנגן וגו' עיי"ש, וכדצריס אלו איתא ג"כ (צירושלמי סוכה פרק ה' הלכה ה' דף כ' ע"א) וסוים שם ויהי כנגן המנגן, כנגן המנגן און כחיד כאל, אלא כנגן המנגן, ועי' (שם בקרבן כהנה) דד"ל דאס היה כחיד כנגן המנגן, כיו משמע דהעיקר הוא הנגינה של הכלי שיר וסא הגורס להשראת השכינה, אבל כיון דכחיד כנגן המנגן, משמע דקאי על המשאר וסא המנגן, היינו אלכ שהוא המבין ענין הנגינה עיי"ש, וכן ביאר הדברים כאן שאמר ודוד מחקרב להאי היכלא בנגונא כה"ד ויהי כנגן המנגן, ר"ל שלא שרתי עליו רוח ה' ע"י הכלי שיר, רק ע"י שהוא מחקרב עלמו להיכלא דנגונא וחסן לבו אה וכלאמור: אלא לבר נש דמתעסק בנהורא דאורייתא. היינו כמ"ש צ"ש מנילכ

בנגונא, ג' נכורא דאורייתא, ד' היכל דנצואה, ה' היכל כיראח, ו' דעמיס, ז' תרעא דלדיקיא [ואל תחמכ כי כלל (צובר פ' בראשית שם וצ"י פקודי שם) מכנה להז היכלות צשמות אחרים, און זה קושא, כי כאן אשמייעון רק סדר וסגולות און לפחות השערים של היכלות ולמי פותחין אותם, אבל עלם היכלות יש לומר שנקראים צמח כמ"ש צובר צ"י מקומות כג"ל]. דאתמר ביה ותפתח ותראהו את הילד וגו'. עי' (בזכר שמה דף י"ב ע"ב) כל מילין דעלמא חיון צחשיצה וצלוותא וכו', מאן דאושיד ומעין צלוותיה לית לך תרעא דלא עאלין חינון דמעין, מה כחיד ותפתח ותראהו את הילד וכו', מה כחיד וכהכ כנער צוכה כיון דככי וכו' עיי"ש: הה"ד אדני שפתי תפתח. עי' (בזכר פ' שמות דף כ' ע"א) האו מאן דללי ללותא וצכי וצק עד לא יכיל למרחש צשפותיה, האו ללותא שלימתא, דהא הוא צלביה ולעלם לא דררא רקניא עיי"ש, וכן שאמר אדני שפתי תפתח, ר"ל דכסוף צוכה כ"כ עד שאינו יכול למרחש צשפותיה, אז ברי צודאי הוא מקריח צכו, ואז אדני שפתי תפתח ואל דררא צריקיא. ועוד ותפתח כד ישראל פתחין בתיובתא בבכיה וכו'. גם זה הוא (בזכר שמה שם) ותפתח דא שכינתא דקיימא עליכו דישראל כאלמא על צנין, והיא פתחא דחיר צוניהוכון דישראל, כיון שפתחה ותראהו את הילד, ילד צשפועים, דאיוון ישראל דמתחשון קמי מלכא כאלא, ומיד דמתחונן קמי קוצ"כ הדוד צחשוכה וככאן קמיא ככרא דככי קמי אצוי, מה כחיד וכהכ כנער צוכה, כיון דככי אהמדו כל גורין צישין דעלמא, מה כחיד ותחמול עליו אהמד

ואית היכלא דנבראה (נ"א דאהבה) דלא מתפתחא אלא לבינ דהוה חכם גבור ועשיר.

ואית היכלא דיראה דאתקרי היכל היראה דלא מתפתחא אלא למאן דאית ביה דחילו.

ואית היכלא דעניים דלא מתפתחא אלא לעניים דהוי מתעטפים קדם יי בצלותא (בעטופא דמצוה דציצית ה) ותפלין (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף.

ואית תרעא דצדיקיא דלא מתפתחא אלא לצדיקא, הה"ד (שם קמ) זה השער ליי צדיקים (1) יבאו בו, והאי איהו תרעא דצדיק ח"י עלמין דאתמר ביה (שם לו) ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם. וכען בגלותא אתמר ביה (ישעיה נ) הצדיק אבד. מאי אבד. אבד למטרוניתא. ואתמר ביה (שם ט) ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון ויבש בבית שני. ובגין דלית ליה

באר לחי ראי

לכל בני הדור הנקראים בניו, כי הצדיק הדור נקרא אב, כמ"ש [מלכים ב' ב'] אבי אבי רכז ישראל, וכל הנומדים תורה מפיו נקראים בניו, כמ"ש שש"ס (צבא צהרל דף ע"ב) כל המלמד את בן חצירו תורה כאלו ילדו. וכען בגלותא אתמר ביה הצדיק אבד. ע"י (צבכר בראשית דף י"ב ע"ג) הצדיק אבד, מה אבד, צרכאן דהוי שריא ציה, דכתיב צרכות לראש לדיק, ועיי"ש עוד (בפרשת אחרי דף ס"ט ע"א) הצדיק אבד, נאבד מיציעיא ליה, מה אבד, אבד ממנ, אבד למטרוניתא ואתדבק צאתר אחרת עיי"ש, ור"ל כי הצדיק הוא הניגור שפיי יורד השפע לכנסת ישראל וכיון שהצדיק אבד, יורדת השפע לספ"א: ואתמר ביה ונהר יחרב ויבש ר"ל דעיי שהצדיק אבד למטרוניתא ואין השפע יורד לכנסת ישראל כנ"ל, ועיי"ש סוכר יחרב ויבש, וכמ"ש (צבכר פ' בהעלותך דף ק"ג ע"ג) צבכר ונהר יחרב ויבש לא לדיק, ועיי"ד כתיב הצדיק אבד וגו', דהצדיק הוא סוד נהר עלאה דנגיד ונפיק מעדן עלאה ומשפיע לכל אגמאין עיי"ש: יחרב בבית ראשון ויבש בבית שני. ע"י (צבכר בראשית דף כ"ו ע"א) ובדף כ"ז ע"ג) ונהר יחרב ויבש, יחרב צבית ראשון דאיכו ה' עלאה, ויבש צבית שני דאיכו ה' תחתא עיי"ש, והיינו כמ"ש (צבציי"מ פ' פנחס דף רס"ז סוף ע"א), ולעיל בהקדמה (דף ה ע"א) וצביאורנו שם צבכר ותלכנב שהיכו שחי הכיין, דצחרצן צית ראשון ניטל השפע מה' עלאה בהשפע לה מהו"ה, וצחרצן צית שני ניטל השפע מה' תחתא בהשפע לה מהו עיי"ש, ולא אמר הכא דהכל הוא יפן כי צמנ חכ צבציי"ר הצדיק אבד, ואין לנו לדיק הנוער צבית צבכר לדיק חי עולמים, עיי"כ נפסק ליגור השפע דיסוד לדיק חי עולמים צן מהב' עלאה וצן מהב' תחתא ובאמור: ובגין דלית ליה סדילייה וכו'. כאן ל"ל מ"ש לעיל ואית היכלא דעניים וכו' עד כי יעטוף, וכמ"ל מהגרי"א

(מגילה דף ע"ז ע"ג) ליהודים היתב אורח זו תורה שנאמר ותורה אור עיי"ש, וע"י (צמד"ר נשא פרשה י"ד) שמפרש הטעם שהתורה נקרא אור, משום שמאורה את האדם מה יעשה עיי"ש: דלא מתפתחא אלא לבר נש דהוה חכם גבור ועשיר. ע"י ש"ס (שבת דף ל"ב ע"א) אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר כמשה וכו' עיי"ש ואית היכלא דעניים וכו'. עד חפלה לעני כי יעטוף, כהנ הגרי"א שאין מקומו כאן, ול"ל להבן אחר תיבת ויבש צבית שני, ויהא מסתבר בעטופא דמצוה דציצית ותפלין ועלייהו אתמר וכו' ע"י (צבציי"מ כי תלך דף רע"ח) חפלה לעני כי יעטוף, בעטופת ליתא וחפלה דיד עיי"ש. תפלה לעני כי יעטוף. ע"י (צבכר וישלח דף קס"ח ע"ג) חפלה לעני כי יעטוף, וליתא דבשי מסכנא קמי קוצי"ה דאקדמית לכל ליתתהון דעלמא. דכתיב כי לא צבא ולא שקן ענית עני וכו'. וליתא דמסכנא חיכו ליתא דקיימא קמייה דקצי"ה וצבר חרשין ופתחין [ורקיעין] ועאלת לאחקבלא קמייה וכו' עיי"ש: דלא מתפתחא אלא לצדיקיא. ע"י (צבכר וישלח צבכר כ"ג, ובריש דף שאח"י) אמר ר' אלעזר ליתתהון דצדיקיא חדותא לכ"י לאחשטרא קמי קוצי"ה, וצב"כ חציבא הוא קמייה קוצי"ה, וצב"כ קוצי"ה תאיב לליתתהון דצדיקיא צגן דירשין לרזוי למאריבון וכו'. והאי איהו תרעא דצדיק ח"י עלמין. כיוצא בזה כתב גם לעיל (בהקדמה דף ד' ריש ע"ג) לקבלא י"ח צרכאן דליתאן דישאלא לסלקא לון קמייה קוצי"ה צחיי עלמין לדיק יסוד שלם וצרכות לראש לדיק עכ"ל. וזה שאמר הכא שהפלת הצדיק חי עולמים הוא תרעא לחפלה של כל כנסת ישראל לאחשטרא קמייה קוצי"ה, והיינו שפיי חפלה הצדיק הנוער צבית מדה יסוד לדיק חיי עולמים דייקא, נתקבלת החפלות של שאר ישראל: ולא ראיתי צדיק נעזב וכו'. ר"ל צמנ שיש לדיק המגין על הדור, אז לא חסר בהשפעה

ליה מדיליה, ענין צוחין בחיי ברכאן דצלותא לגבי חיי עלמין. והא אסתלק מתמן נביעו וברכאן. (ניא דכל ברכאן) ולית מאן דיהיב לון. ותרעין אחרנין סתימין. ותרעא דצדיק חרבה ויבשה. כמה דעני חרב ויבש. ורזא דמלה (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה ה' היבשה.

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה. ומאי איהי. בת עין דדמעה מינה נפקא, ועלה אתמר (תהלים יז) שמרני כאישון בת עין, ובה (שמות ב) והנה נער בכה לגבי קב"ה דירחם עליה בגלותא, הה"ד אתה תקום תרחם ה' ציון. בגין דאיהי לבת אש דאתחזיית למשה בסנה דכתיב (שמות א) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה. איהי ב"ת מן בראשית, ודא בראשית.

באר לחי האי

משער הזמירות) שהדמעות יולאים מעיניה דרחל, ולזאת ז"פ דמעב עולה רחל עיי"ש ועלה אתמר שמרני כאישון בת עין. ע"י (צוהר. ויקהל דף ד"ר ע"א) דנקודת דאיהי עיקרא דכל עינא, חקרי צת, כד"א שמרני כאישון צת עין עיי"ש, ולזה אמר גם כאן דלכתי תרעא דדמעב חשונים כ"כ לפני הש"ת, משום שיוולאים מצת עין שכיח עיקרא דציתא סוד המלכות עיי"ש: ובה והנה וכו'. ר"ל בשבילה, וכמש"ל (מהזכר פי שמות). . הה"ד אתה תקום תרחם ציון. ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) דנקודת ליון הוא רחל שממנה הושעת העולם עיי"ש, וע"י (צוהר באזינו דף רל"ו ע"א), וע"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) וצבאי זמנא כי עין צעין יראו בשוב ה' ליון עיי"ש צביאורנו, וכיוונו כי עתה צעוקי כאשר השכינתא שכיח ליון הוא בגלות, הפגם הוא בהמנכות שנקראת צת עין כנ"ל, ע"כ עיקר החפלה של דהמע"ה ה"כ אתה תקום תרחם ליון, שכיח השכינה סוד צבת עין של הקצ"ה כנ"ל: בגין דאיהו לבת אש ע"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב, ולכל תיקון פי דף קכ"ו ע"ב) דעל השכינתא דאיהי צת עין אתמר וירא ה' אליו צבת אש מתוך הסנה, לזה אש, דל צת עין, שכיח סוד השכינה עיי"ש, והמשך בענין של דרוש זה יתבאר לכל (בתיקון שאת"ל: איהי ב"ת מן בראשית"ת היינו כמש"ל (תיקון ו' דף י"ח ע"ב) צרעית הוא אוחיות ראשי צ"ת וצ"ת מרמז לבת עין דאיהי דיקרא חזירא שכיח שכינתא עיי"ש וצביאורנו ש:

מכג"א. לגבי חיי עלמין. לעורר ליגור השפע של הצדיק חיי עולמים כמ"ל שישפיע לכנסת ישראל. ותרעין אחרנין סתימין. חיצות אלו אין מקומם כאן, רק לאחר חיצת ותראה היבשה. כ"כ הגר"א, והוא מסתבר ורזא דמלה יקוו המים מתחת השמים וגו' ע"י (צוהר צרעית דף כ"ב ע"א) שכן ה"כ קודם קבלת התורה, דלומות העולם לא צעו לקבלה, ואשתארת ארעא חרבה ויבשה, ודל איכו יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה עיי"ש. ולזה אמר הכא דגם עתה לאחר קבלת התורה אש אין לדיק כדור המגין ואין עניים לוחין כנ"ל. נאמר זה הפסוק יקוו המים וגו' דאשתארת ארעא חרבה ויבשה וכאמור. ותרעין אחרנין סתימין ר"ל כי כמו שאמרנו שהשער של הצדיק חי עולמים צענ כעת צומן החרץ וצעוקי הצדיק אצד, כן גם אחר השערים של ה' היכלות המ"ל סתימין כעת צבגלות צעוקי: ומאי איהו ר"ל שאמרין תרעא דדמעה וכו' ומשמע שהדמעות הם תרעא של היכל גדול, והוא כשולל מה הוא הכיכל שהדמעות הם תרעין לה, ואמר: בת עין. ר"ל שכינתא, וכמש"ל (תיקון פי דף קכ"ו ע"ב) דשכינתא נקראת צת עין ועלה אתמר וירא מלאך ה' אליו צבת אש מתוך הסנה ודל צת עין עיי"ש, [וע"ל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב וצביאורנו שם צדי"ה דאתמר צבון וירא מלאך ה' אליו צבת אש]. בת עין. היינו המלכות שנקראת צת עין, כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב וצ"ת): דדמעה מינה נפקא. ע"י (בפרשת פרק ה'

...
...
...